ซิวมั่งสุ้น / ว. ณ เมืองลุง

วีรบุรุษปาฏิหาริย์

2

วีรบุรุษปาฏิหาริย์

เขียนโดย *ชิวมั่งฮุ้น*

ว. ณ เมืองลุง แปล

๒

คำนำ

ยุทธจักรสุขสงบเนิ่นนาน เมื่อเกิดการเข่นฆ่าแย่งชิงอำนาจโหมกระหน่ำ ผู้อ่อนแอกว่าถมทับซากศพลงร่องลึก ผู้ที่เข้มแข็งกว่าหลายกลุ่มหลายสำนักต่างยืดอกเชิดหน้าประกาศตัวเป็นราชัน ผลคือ ซากศพที่สุมทับเป็นภูเขา โลหิตหลั่งไหลดั่งท้องธาร ชาวยุทธ์ต่างมุ่งหวังให้จอมยุทธ์ยอดอัจฉริยะ "วีรบุรุษลาชาวโง้วเล้งจู" เป็นผู้นำฝ่ายธรรมะเข้าปราบเหล่าอสูรร้ายมารชั่วเหล่านี้

แต่ผู้ใดทราบ ตรานี้มีเหล่ามารที่ตบเท้าเข้าสู่ตงง้วนมากมายเกินไป ไม่ว่าจะเป็นพวกลัอสายชาวต่างชาติ เหล่าหลวงจีนราคะจากสำนักเทียนเต็กแห่งชมพูทวีป หรือแม้แต่สำนักอึ้งซี่ผ่าย (ซังโลก) ที่มีจอมยุทธ์หญิงฝีมือฉกาจนามแป๊ะอั้งงัก และฉิ่นเจ็งเจ็ง ซึ่งทุกผู้ต่างก็หวังยึดตงง้วนไว้ใต้ฝ่าเท้าทั้งสิ้น

แต่ภารกิจครั้งนี้ใหญ่หลวงเกินกำลังของวีรบุรุษลาชาวโง้วเล้งจูจะควบคุม และมันก็ได้ "ดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน" ยอดอัจฉริยะที่เพิ่งผงาดเข้าสู่ยุทธจักรมาเสริมกำลัง และมีผู้รู้น้อยกว่าน้อยว่ามันคือศิษย์เอกของโง้วเล้งจูนั่นเอง ความแกร่งกร้าวห้าวหาญของงักเซ้งเทียนร้อนแรงดั่งไฟประลัยกัลป์ที่เกิดขึ้นเพื่อผลาญผลาญชีวิตเหล่ามารให้สิ้นไป และไม่ว่าพวกมันจะมีแผนการร้ายแฝงมาในรูปแบบใด งักเซ้งเทียนก็สยบทุกปัญหาได้สิ้น

ดังนั้น เพื่อสันติสุขและความสงบสุขของคนทั้งปวง งักเซ้งเทียนจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อโค่นล้มอำนาจฝ่ายอธรรมทั้งมวลให้สิ้นซากไป และนั่นคือภารกิจของมัน ดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน!

สารบัญ

บทที่ 16
ผจญภัยในดงดิบ

ราชบุตรกั๊กล้อประคองกล่องหยกคืนแก่ล้อทีเล่านั้ง พลางสนใจสังเกตชาวล้อสายอีกสี่คน เห็นพวกมันหวาดหวั่นขวัญเสียจนหน้าเผือดขาว ตัวสั่นระริก จะหนีไม่มีทางรอด จะต่อต้านก็ไร้ความสามารถ นับเป็นคราวชะตาขาดจริง ๆ

ง้กเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่ ขณะจะเอ่ยปาก พลันได้ยินเสียงท เงลมปราณของโง้วเล้งจู

"เซ้งยี้ นั่นเป็นรังสีกระบี่ฆ่าคน เป้าจะปรากฏบาดแผลสีแดงอยู่จุดเดียวเท่านั้น กระบี่นี้สามารถเกร็งกำลังภายในชั้วแม่เหล็กขึ้นคุ้มครองหัวใจ เพิ่มกำลังภายในซาจุนกับซำเซ็งไว้ทางนอกกาย เพียงพอจะต่อต้านภัยจากกระบี่นั้นได้ พลังการฝึกปรือของฮุ่งตุ่งเซียนองตอนนี้ผนึกร่วมกับกำลังภายในซาจุนกับซำเซ็งได้แล้ว กระบี่นั้นไม่สามารถระคายถึงผิวกาย

พอจะต่อต้านอยู่ห่างจากร่างได้ เจ้าวางใจบุกด่านนี้โดยไม่ต้องเกริ่งเกรงกังวลแล้ว"

เสียงของโง้วเล้งจูยังมิทันขาดหาย ล้อทีเล่านั้งกล่าวขึ้นอีกโดยเน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้ามีวิธีใดทำลายกระบี่นี้ ?"

งักเซ้งเทียนแย้มยิ้มตอบ

"ย่อมมีวิธีทำลาย เชิญสอบกระบี่ที่สองได้"

ล้อทีเล่านั้งได้ฟังหัวใจต้องสั่นสะท้าน คล้ายดั่งยังมีความคลางแคลงสงสัยอยู่ แต่ยังกล่าวต่อ

"กระบี่ที่สองนามกิมเซียนซู่เตี๋ยง (เซียนบังคับสายฟ้า) มีอานุภาพทำลายพลังการฝึกปรือต่าง ๆ ของทุกผู้คน เฉกเช่นกับถูกสายฟ้าฟาด ชั่วพริบตาจะเปลี่ยนแปลงไปเจ็ดสิบสองกระบวนท่า ซึ่งเท่ากับบุกจู่โจมในเวลาพร้อมเพรียงกัน อาศัยพลังฝีมือของเจ้า แม้พอจะเกร็งกำลังใส่กระบี่มุกแดงต่อต้าน แต่การเปลี่ยนกระบวนท่าของมันรวดเร็วสุดเปรียบประมาณ แม้เป็นกระบี่เล้งทีเกี้ยมฮวบของเล่าฮู ถูกระดมใช้ออกไปทั้งชุดก็เพียงสามารถต่อต้านหกสิบสามกระบวนท่าเท่านั้น อย่าว่าแต่ในยุทธจักรกว้างใหญ่ ไม่มีวิชากระบี่ใดจะรวดเร็วกว่ามี้ทีเกี้ยมฮวบของเล่าฮูแล้ว มาตรว่ามี ก็ไม่อาจใช้ออกไปทั้งชุดในเวลาพร้อมเพรียงกัน และกระบี่นี้ทำลายอวัยวะภายนอกโดยเฉพาะ ชั่วพริบตาทุกส่วนสัดของร่างกายจะถูกกรีดแยกจากกันจนไม่เหลือแม้แต่ซาก !"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องพริ้มตาครุ่นคิด เค้นสมองหาวิธีต่อต้านทำลาย ทั้งบริเวณเงียบไปทันที โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณ

"เซ้งยี่รีบตอบ กำลังภายในขั้วแม่เหล็กสามารถเกร็งออกต่อต้านทางนอกร่าง มิว่าเป็นอาวุธโลหะใด ๆ ต่างไม่สามารถทำลายจู่โจมเข้าถึงร่างได้"

งักเซ้งเทียนลืมตามองล้อทีเล่านั้งพลางถาม

"เชิญบอกกระบี่ที่สาม ?"

ล้อทีเล่านั้งเน้นเสียงด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"เจ้าสามารถทำลาย ?"

"ใช่ ไม่สามารถทำลาย ต้องไม่ถามกระบี่ที่สามจากท่าน"

สีหน้าล้อทีเล่านั้งเคร่งเครียดกว่าเดิม ส่งเสียงกังวาน

"เราเชื่อเจ้า กระบี่ที่สามนามกิมกังจิ้นที่ (เทวราชรวมตัว) รังสีกระบี่หนักหน่วงดั่งขุนเขา สามารถโอบรัดผู้คนจนขาดใจตาย เล่าฮูเห็นเจ้าเป็นผู้เปิดเผยห้าวหาญ

ยินดีบอกข้อห้ามของกระบี่นี้ คือมันเมื่อถึงพื้นดินจะหยุดนิ่งทันที"

งักเซ้งเทียนได้คิดว่ามันสามารถดำดิน จึงตอบไปโดยไม่ลังเล

"เชิญบอกหมัดที่หนึ่ง"

ล้อทีเล่านั้งใจหายวาบ อึ้งชั่วครู่แล้วถอนใจกล่าว

"ซาเซียนก็อาจเปลี่ยนประมุขก็ได้ ให้เล่าฮูทดสอบอานุภาพสามกระบี่เสร็จสิ้นก่อน ค่อยบอกสองหมัดกับเจ้าต่อไป"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"ผู้เยาว์ไม่ต้องการเห็นชลยถูกสังหารต่อหน้า และเชื่อวาจาผู้อาวุโสสนิทใจ"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"หรือผู้อาวุโสต้องการให้ผู้เยาว์ต่อต้านกระบี่วิเศษทั้งสามก่อน ค่อยต่อต้านกระบวนท่าหมัดมวย ?"

"มิได้ เราต่างเชื่อถือในกันและกัน ไม่ต้องทดลองทั้งสองฝ่ายแล้ว"

"ขอขอบพระคุณในความเชื่อถือของผู้อาวุโส"

ล้อทีเล่านั้งโบกมือส่งเสียง

"ไม่ต้องยกมารยาทคร่ำครึของคนธรรมดามาว่ากล่าว ล้อทีลัก (พลังนภาลัย) เป็นกระบวนท่าที่มีพลังอยู่ด้านนอก ดูไปคล้ายหมัดทะลุวัตถุทลายทองของยุทธจักร แต่อานุภาพของมันสามารถทำลายวัตถุที่แข็งกว่าเพชรสามเท่าได้ พลังไม่รุนแรงมหาศาล แต่มีเคล็ดลึกล้ำของฟากฟ้านภาลัยแฝงอยู่ มิได้ฝึกเทพพลังเก้าพิสดารแปรเปลี่ยน ไม่มีผู้ใดสามารถเกร็งกำลังต่อต้านได้ นั่นเป็นกระบวนท่าจู่โจมทางด้านตรง พลังสามารถเปลี่ยนทิศทางเพราะการหลบหลีกของศัตรูด้วย แต่ไม่มีวิชาตัวเบาในดินแดนใดสามารถหลบหลีกพ้น"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ส่วนกระบวนท่าไต้ตี่ติ้ม (พสุธาหาย) จู่โจมจากบนลงล่าง เพียงปล่อยพลังหมัดออกไป ศัตรูมีแต่ต้องเกร็งกำลังต่อต้าน ไม่มีทางเคลื่อนหลบหลีกสักน้อยนิด จวบจนถูกกดลงไปใต้พื้นดินกว่าหนึ่งร้อยวาจึงยุติ ขอถาม ในยุทธจักรมีผู้ใดสามารถต่อต้านพลังที่คล้ายเคลื่อนขุนเขาพลิกทะเลนี้ได้ ? เล่าฮูแน่ใจว่ามีพลังฝีมือไม่ต่ำ แต่ยากที่จะต่อต้านจนถึงระดับยี่สิบวา ยังต้องถูกอัดจนกลายเป็นเศษเนื้อแหลกเละไปก่อน"

โง้วเล้งจูส่งเสียงกังวานทันที

"เซ้งยี้ยอมแพ้ !"

งักเซ้งเทียนผุดลุกขึ้นประสานมือคารวะกล่าว

"ผู้เยาว์ไม่มีความสามารถระดับนี้จริง จึงขอน้อมอำลาในตอนนี้ วันหน้ามีวาสนา จะต้องมากราบคารวะอีกครั้ง"

ล้อทีเล่านั้งลุกขึ้นกล่าว

"ความมีชัยหรือพ่ายแพ้ของเล่าฮูอยู่ที่สองหมัดนี้เอง เจ้าเชื่อว่ามิใช่การมข่มขู่เลยหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ผู้อาวุโสเป็นศัตรูที่รู้ใจของข้าพเจ้า ผู้เยาว์ไม่มีความคลางแคลงสงสัยสักน้อยนิด"

ล้อทีเล่านั้งพลันสืบเท้าเข้ามา คว้ามือมันกล่าว

"ศัตรูเยาว์ เล่าฮูหวังให้เจ้าสามารถมาพิชิตเราพ่ายแพ้ตลอดกาล"

หันไปกวักมือให้ปากถ้ำพลางกล่าวต่อ

"ยี่ตี๋ ซาตี๋ รีบมาส่งอาคันตุกะแทนเรา"

งักเซ้งเทียนโบกมือ พลางหัวร่อเสียงก้องกังวานกล่าว

"ศัตรูเฒ่า ขอเพียงข้าพเจ้าไม่เสียชีวิตในยุทธจักร กิมเซียนก้วยต้องเป็นผลไม้ที่ข้าพเจ้าจารึกฝังใจ ไม่ยอมลืมเลือน"

ล้อทีเล่านั้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ขอเพียงเจ้ามีความสามารถทำลายสองหมัดนั้น เล่าฮูยินดียกเจ้าขึ้นเป็นประมุขซาเซียนก๊กนี้"

ท่านไม่สนใจผู้อื่น จูงมืองักเซ้งเทียนวิ่งอ้อมป่าดอกไม้ออกไป เดินพลางส่งเสียงทางลมปราณ

"ศัตรูเยาว์ สนใจท่าเท้าเล่าฮิวไว้ ภายหน้าเมื่อมาอีกครา จะไม่ต้องเปลืองสมองแม้สักน้อยนิด นอกจากอาจารย์ของเจ้า ห้ามถ่ายทอดแก่ผู้อื่นเป็นเด็ดขาด"

งักเซ้งเทียนสนใจฝีเท้าท่าน พลางส่งเสียงทางลมปราณไปพลาง

"ศัตรูเฒ่า ข้าพเจ้าก็จะบอกความลับที่ท่านต้องการทราบ ที่สามารถต่อต้านสามกระบี่เซียน เนื่องเพราะข้าพเจ้าฝึกกำลังภายในขั้วแม่เหล็กที่สาบสูญจากการถ่ายทอดแต่โบราณสำเร็จ กำลังภายในวิชานี้ สามารถต่อต้านอาวุธวิเศษใด ๆ ได้"

ล้อทีเล่านั้งอุทานแล้วโพล่งขึ้น

"นั่นเป็นผลผลึกแม่เหล็ก บวกกับเชื้อพลังของปลาเทียบนัยน์ตาผนึกกัน หลักวิชานี้มีบันทึกอยู่ในตำราโบราณ แต่ไม่มีผู้คนสามารถฝึกสำเร็จ อาจารย์ของเจ้าจะต้องได้รับคัมภีร์ที่ตกทอดมาจากโบราณ และยังพบพานของวิเศษที่ยากจะแสวงหาในหมื่น ๆ ปี นับเป็นบุญวาสนาดลบันดาลจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนบอกเล่าประสบการณ์ของอาจารย์ในอดีตโดยคร่าว ๆ เมื่อเหลียวหลังมองมา เห็นผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งปวงกำลังติดตามอยู่ด้านหลังทีเกี่ยมจินหยินกับตี้เกี่ยมจินหยิน จึงเบือนหน้าไปกล่าวต่อ

"ผู้เฒ่ารู้จักเกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่หรือไม่ ?"

"ตัวเกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ไม่มีตำนานให้สืบสาว แต่ทราบมันเมื่อสองพันปีก่อนเป็นของนักพรตที่มีตะบะแก่กล้า ครอบครองเป็นเวลาร่วมร้อยปี ภายหลังก็ไม่มีข่าวคราวอีก หรือมันปรากฏในยุทธจักรแล้ว ?"

"ของนั้นปัจจุบันอยู่ในเงื้อมมืออื้อเฮงฮั้ว ที่มาบุกรุกหุบเขานี้ก็มีมันอยู่ด้วยมิทราบยังถูกกักในหุบเขาหรือไม่ ?"

ล้อทีเล่านั้งถอนใจตอบ

"หากทราบแต่แรกว่า เกาทัณฑ์วิเศษทั้งสามดอกตกอยู่ในมือผู้นั้น เล่าฮูต้องไม่ยอมปล่อยมันออกจากหุบเขาแน่ เกาทัณฑ์วิเศษนั้นผิดกับสามกระบี่เซียน ยิงไปต้องฆ่าคนได้ แต่ศัตรูจะต้องอยู่สูงกว่าพื้นเกินสามสิบวาจึงจะเกิดประสิทธิภาพ มิเช่นนั้นยิงไปก็ต้องย้อนกลับมาหาเจ้าของ ความลึกล้ำพิสดารของมันอยู่ที่ใด น่ากลัวผู้แซ่อื้อยังคงไม่ทราบชัดเจนก็ได้"

"หากข้าพเจ้ายืนอยู่บนยอดเขา หรืออยู่สูงกว่าพื้นเกินสามสิบวา เกาทัณฑ์ใช่จะมีอานุภาพสังหารข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

ล้อทีเล่านั้งครุ่นคิดพลางตอบ

"นี่ยังเป็นปัญหาน่าสงสัย ในบันทึก "รวมพิสดาร" ในหุบเขาเรามิได้เคยถึงปัญหานี้ แต่ทว่าหากเจ้ามีความแค้นกับมัน ควรหลีกเลี่ยงประการนี้ไปจึงประเสริฐสุด จากที่เล่าฮูสันนิษฐาน ของวิเศษโบราณนั้นอาจจะมีข้อห้ามประการใดอยู่ และข้อห้ามก็ต้องไม่ใช่มีมาในตอนสร้าง แต่เพิ่มเข้าไปจากนักพรตผู้ได้มันมาในกลางคัน"

"ขอบพระคุณที่ชี้แนะ ผู้นั้นแม้ไม่มีความอาฆาตแค้นกับข้าพเจ้า แต่มีโทษทัณฑ์ที่ประหารอาจารย์ ผู้เยาว์สาบานต้องฆ่ามันให้ได้"

ล้อทีเล่านั้งพลันชะงักกล่าว

"กำลังภายในขั้วแม่เหล็ก ควรจะเป็นพลังต่อต้านเภาทัณฑ์โบราณได้อย่างวิเศษสุดแล้ว"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"เสียดายที่ผู้เยาว์มีกำลังภายในนี้เพียงห้าส่วน เผอิญกันแม้ไม่ถึงกับตายคาที่ แต่ต้องบอบช้ำสาหัสแน่นอน"

ล้อทีเล่านั้งอุทานแล้วโพล่งขึ้น

"เภาทัณฑ์วิเศษนั้นเหนือกว่ากระบี่กิมบ้อเต้าสอกับกิมเซียนซูเตี่ยงอยู่ที่มีพลังกระแทกรุนแรงกว่าหลายเท่า และยังสามารถไล่สังหารศัตรูได้เองอีกด้วย มิว่าศัตรูหลบหนีในทิศทางใด มันต่างสามารถไล่ตามไม่ผ่อนคลายได้"

หยุดเล็กน้อยถอนใจกล่าวต่อ

"หุบเขาเรามีกฎห้ามฉกฉวยของผู้อื่น มิเช่นนั้นไหนเลยยินยอมให้มันยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์ใช้ต่อไปได้"

งักเซ้งเทียนได้ฟังทราบความหมาย แต่มิได้กล่าวกระไร

ล้อทีเล่านั้งสาวเท้าก้าวต่อ จวบจนถึงปากหุบเขา จึงหยุดกล่าว

"เล่าฮูส่งถึงที่นี้เท่านั้น"

งักเซ้งเทียนรอจนพวกพ้องทั้งหลายออกมาครบหน้า จึงประสานมือคารวะอำลา

"ผู้อาวุโสโปรดหยุดเพียงเท่านี้ มีวาสนาค่อยพบกันใหม่"

ล้อทีเล่านั้งสืบเท้าเข้าไปกล่าว

"เราสองจะมีโอกาสได้พบกันอีกหรือไม่ ? ยากยิ่งจะมีผู้ใดคาดคิดคำนวณออก เล่าฮูพลันบังเกิดความรักอาลัยจนสะทกสะท้อน ก่อนจากขอกำนัลยาแก่เจ้าเม็ดหนึ่ง หากเคราะห์ร้ายบาดเจ็บบอบช้ำร่อแร่ เพียงกลืนกินเข้าไปก็ทุเลามาได้ทันที"

งักเซ้งเทียนยื่นสองมือไปรับยาไว้ หัวร่อกล่าว

"ผู้อาวุโสกลัวข้าพเจ้าตายไป ไม่มีความยุ่งยากรบกวนหรือไร ?"

ล้อทีเล่านั้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เรื่องที่ชาวยุทธ์กลัวที่สุด คือไม่มีคู่มือกับผู้รู้ใจ เด็กน้อย เจ้านับเป็นคนสองประเภทในร่างเดียวกันที่เล่าฮูปรารถนาอย่างยิ่ง"

จบคำโบกมือหันกายเดินหายเข้าไปในป่าดอกไม้

ผู้เฒ่าผู้เยาว์ต่างสะทกสะท้อนยิ่งนัก รู้สึกเฒ่าผู้นี้เป็นอัจฉริยะพิกลพิสดารจริง ๆ พูท้อซิ่งเจ็งร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าว

"ผลบุญผลกรรม ล้วนอยู่ในความคิดเพียงชั่ววูบนี้เท่านั้น"

ผู้คนทั้งหลายไม่ทราบความนัยที่พิสดารนี้ แต่ก็ไม่มีผู้ใดสอบถาม ล้อซู่ผู้หันมากล่าวต่อดรุณีทั้งสอง

"พวกเอียเท้าควรจะไปหาอาจารย์จึงประเสริฐ ร่วมทางกับพวกเรา จะต้องถูกระแวงสงสัยแน่"

ดรุณีทั้งสองได้ฟัง ต่างลอบชำเลืองแลงักเซ้งเทียนแวบหนึ่ง ประสานมือคารวะอำลาไป

ซูมี้ซิ่งกุนกล่าวช้า ๆ

"เล้งจูกับซู่ผู้รีบร่วมทางกันไปสมทบเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียว และบอกชาวยุทธ์ฝ่ายตงง้วนทั้งหลาย ควรรีบเร่งขึ้นเหนือกลับถิ่นฐาน พวกเล่าฮิวจะไปทางตะวันตกเฉียงใต้ อ้อมขึ้นสู่ปักกิ่งเช่นกัน เด็กแซ่งักยังคงคอยสืบเสาะความเคลื่อนไหวของศัตรูที่ภูเขาซูมี้อีกชั่วคราว ทยอยกันส่งข่าวขึ้นเหนืออย่าให้ขาดได้"

เก้าไท้กงลอบสั่งเสียโง้วเล้งจูหลายคำแล้วจึงหันมากล่าว

"เด็กร้ายกาจ เราผู้เฒ่าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้า เจ้าไม่รังเกียจว่ายุ่งยากรำคาญกระมัง ?"

งักเซ้งเทียนนิ่งอึ้งไม่ตอบโต้ มันตอนนี้คล้ายมีความในใจมากมายสับสน โง้วเล้งจูก่อนไปยังกล่าว

"เซ้งยี้มีเก้าไท้กงอยู่เป็นเพื่อน นั่นนับเป็นเรื่องประเสริฐเลิศสุดแล้ว มิว่าเรื่องราวใด ดำเนินด้วยความรอบคอบสุขุม อย่าได้เห็นแก่เรื่องส่วนตัวขัดขวางสถานการณ์ใหญ่ของยุทธจักร ทุกประการต้องไตร่ตรองโดยรอบคอบให้มากครั้ง"

งักเซ้งเทียนน้อมกายรับคำ

"อาจารย์โปรดวางใจได้เต็มที่ เซ้งยี้ขอจดคำสอนนี้ไว้ก็แล้วกัน"

เก้าไท้กงจับตามองส่งคนทั้งสองฝ่ายไปไกลแล้วจึงกระซิบ

"เด็กน้อย เจ้ากำลังนึกถึงเอียเท้าสองตัวนั้นกระมัง ?"

งักเซ้งเทียนงุนงงไปวูบ ตะกุกตะกักด้วยสีหน้าแดงฉาน

"มิได้ ข้าพเจ้ากำลังคิด...อา...ไท้กง มารเฒ่าธงแดงอาจถูกช่วยออกจากหุบเขาไปแล้วก็ได้"

เก้าไท้กงทราบว่ามันกล่าวไม่ตรงกับใจ ต้องหัวร่อสัพยอก

"เด็กน้อย ที่เจ้าถามน่ากลัวเป็นปัญหาสำคัญรองลงมา พอเถิด รีบตามเรา

ผู้เฒ่าไป บอกตามความเป็นจริง เอียเท้าสองตัวนั้นต้องคุ้มครองป้องกัน มารเฒ่าธงแดงก็ต้องสืบหาให้พบ"

งักเซ้งเทียนต้องรำร้องในใจ

"มีเฒ่าผู้นี้อยู่ข้างกาย นับว่ากึดมือขวางเท้าจริง ๆ"

ก้าไห้กงมักจะเหลียวมองมาอยู่บ่อยครั้ง จวบจนข้ามยอดเขาหลายลูกแล้ว พลันเห็นที่สันเขาเบื้องหน้ามีเงาร่างสิบกว่าคนกำลังวิ่งอย่างรวดเร็ว ต้องหยุดเท้าโพล่งขึ้น

"นั่นคือสาวกศาสนาพอล้อมึ้ง (พราหมณ์) ของเนปาล ที่นี้อาจไม่ใช่ดินแดนประเทศเราแล้ว"

"พวกมันวิ่งไปร้องไปด้วยสาเหตุใด ? คล้ายดั่งมีพลังฝีมือสูงส่งอีกด้วย"

"เรารู้จักภาษาพวกมัน ให้เราไปถามดู"

งักเซ้งเทียนไม่วางใจ เดินช้า ๆ ตามหลังออกไป เก้าไห้กงมีวิชาตัวเบายอดเยี่ยมนัก พริบตาก็สกัดทางผู้หนึ่งไว้ ส่งเสียงประหลาดพิกลถามหลายคำ

ชาวเนปาลผู้นั้นคล้ายดั่งเห็นเก้าไห้กงรู้จักภาษามัน แม้มีความแตกตื่นขวัญเสีย แต่ก็มิได้เห็นเป็นศัตรูต้องชิงชัง ลน ๆ ลาน ๆ บอกเล่าอย่างเร่งร้อนหลายคำ แล้วสาวเท้าวิ่งโดยไม่คิดชีวิตต่อไป

เก้าไห้กงหันมา เห็นงักเซ้งเทียนติดตามถึงข้างกายแล้ว จึงกวักมือกล่าว

"เรื่องนี้พวกเราต้องไปดู ในเนปาลเกิดเรื่องสำคัญขึ้นแล้ว"

"เรื่องของพวกเรามีมากมาย เกี่ยวข้องไม่จบสิ้นอยู่แล้ว ไหนเลยยังมีเวลาเกี่ยวข้องกับชนชาติอื่นอีก บอกก่อนว่าเป็นเรื่องราวใด ?"

"ชนชาติเนปาลแบ่งออกเป็นสี่ชั้น อันดับแรกคือสาวกศาสนาพราหมณ์ อันดับสองคือนักบู๊ (ทหาร) อันดับสามคือชาวนาพ่อค้ากรรมกร สี่คือคนพื้นเมือง ผู้คนทั้งประเทศมีความเชื่อถืองมงาย ดังนั้นสาวกศาสนาจึงมีอิทธิอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุด แต่สาวกเหล่านั้นก็มีของที่ต้องหวาดกลัวที่สุดคือภูตผีเทพเจ้า ภูตผีเทพเจ้ามีมากมายหลายประเภท ที่ร้ายกาจที่สุดคืออั้งมกซึ้ง (เทพมารแดง) คนเมื่อครู่บอกเทพมารแดงมิได้ปรากฏมาเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้ว เมื่อเร็ว ๆ นี้มันพลันปรากฏขึ้น ในเวลาสามวันไม่ทราบสังหารนักบู๊กับสาวกไปมากน้อยปานใด"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"มีเรื่องเช่นนี้จริง ๆ ? เราหายอมเชื่อไม่ เทพมารแดงเป็นสารรูปอย่างไร ?"

เก้าไท้กงเน้นเสียงหนัก ๆ

"เรื่องภูตผีปีศาจ เล่าฮิวก็ยากจะยอมเชื่อถือสนิทใจ แต่คุณไสยอาถรรพณ์ผู้ใดกล้าว่าไม่มี ? จากที่สาวกผู้นั้นบอกเล่าเมื่อครู่ เราพอคาดคำนวณได้ หากจะเป็นภูตผีมารร้ายที่มีตะบะแก่กล้า จากที่พวกมันบอกเล่า สามารถกลับกลายเป็นพิษแดงสามหัว (ซาเท้าอั้งตัง) ที่ใหญ่มหึมา ตลอดตัวไม่มีอาวุธระคายได้ กลืนกินคนไปมากหลายนับไม่ถ้วนแล้ว"

"อย่างนั้นพวกเราไปดูกัน"

"ห่างจากที่นี้อีกร้อยกว่าลี้ พวกสาวกเหล่านั้นไปเชิญพ่อมดของพวกมันมาว่าคาถาอาคมปัดเป่าแล้ว พวกเราไปช้า ๆ ก็ได้ รอให้พวกมันมานำทาง มิเช่นนั้นหาสถานที่ไม่พบแน่"

งักเซ้งเทียนเดินพลางครุ่นคิด พลันเห็นบนยอดเขาทางซ้ายมือมีคนวิ่งเร็วปานดาวตกจากฟ้า อดมิได้ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"นั่นคือเมี้ยวอ๊วงแป๊ะแปะ !"

เก้าไท้กงมองตาม ผงกศีรษะรับคำ

"มันไฉนถอนตัวจากอาจารย์เจ้ามาเพียงลำพัง ?"

งักเซ้งเทียนร้องดัง ๆ

"เมี้ยวแป๊ะแปะ เซ้งยื้ออยู่ที่นี้"

เจ้าแม้วเอยลืนูได้ยินรีบชะงักเท้า มองตามต้นเสียงก็เห็นเซ้งยี้กับเก้าไท้กงพลันส่งเสียงกู่ที่ประหลาดพิกลดังสนั่นหวั่นไหว วิ่งปราด ๆ ลงจากยอดเขาน้ำแข็งดั่งเดินบนหิน

เก้าไท้กงปราดเข้าไปรับหน้า ส่งเสียงกูลูกูลูอยู่พักหนึ่ง จึงหันมาแปลให้ฟัง

"เด็กน้อย มันเป็นกองหน้า อาจารย์ของเจ้ายังอยู่ทางด้านหลัง"

งักเซ้งเทียนต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"พวกท่านจะกลับปักกิ่งกัน ไฉนอ้อมมาทางทิศตะวันตกนี้อีก ?"

"ส่วนมากแยกกันกลับปักกิ่งแล้ว มีเพียงอาจารย์เจ้า ล้อซูผู้ เทียนชัวซิ้งกิมเทียวกับเจ้าแม้วห้าคนในเส้นทางนี้ เนื่องเพราะทราบข่าวซาเท้าอั้งตัง (พิษแดงสามหัว) จึงได้มากัน

"เพราะเรื่องเล็กน้อยนี้ มาทำอะไรกัน ?"

"เจ้าแม้วร้องวาวาเสียงสนั่น กรีดมือวาดเท้าอยู่วุ่นวายด้วยทีท่าตื่นเต้นเป็น

ยิ่งนัก เก้าไท้กงจึงแปล

"มันบอกชาเท้าอั้งตั้ง (พิษแดงสามหัว) เป็นเจ้าแห่งสัตว์ป่าของภูเขาซูมี้ (สุเมรุ) นี้ มีญาณแก่กล้าจนกลายเป็นปิศาจมาไม่ทราบกี่หมื่นปีแล้ว เมื่อปรากฏตัวขึ้นจะต้องกินคนเป็นจำนวนพัน และยังนับเป็นของวิเศษที่เลิศพิสดารประการหนึ่ง จุดประสงค์สำคัญของอาจารย์เจ้ามาเพื่อกำจัดภัยให้แก่ผู้คน เทพอสูรแดงที่ชาวเนปาลเชื่อถือกัน ที่แท้หมายถึงสัตว์นี้เอง"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ อย่างนั้นรออาจารย์มาแล้วค่อยไปกัน"

"เมื่อปิศาจออกอาละวาด น่ากลัวจะต้องก่อกวนให้เกิดการแย่งชิงของวิเศษอีกพักหนึ่งแล้ว"

"หรือมีคนคิดจะสยบไว้ใช้เป็นพาหนะ ?"

"มิได้ ต้องการฆ่ามันเพื่อล้วงเชื้อพลัง..."

"อา...ที่ว่าของวิเศษคือเชื้อพลังมันหรือไร ?"

"ถูกแล้ว เจ้าแม้วบอก นั่นเป็นของวิเศษที่ไม่อาจเสาะแสวงหา เทียนเต็กมัย-เจ็งเคยหาพิษแดงสามหัวเป็นเวลาร่วมร้อยปียังไม่พบพาน ฟังว่าเชื้อพลังของมันสามารถต่อต้านพิชิตพลังเทพธาตุทั้งห้า (โง้วฮั้งซิ่งกง) และยังเพิ่มกำลังภายในแก่ผู้กลืนกินหลายเท่า ความเป็นจริงจะเช่นไร เรายังไม่กล้าระบุแน่นอน"

เจ้าแม้วร้องพลางชี้ไปที่ด้านหลัง งักเซ้งเทียนเหลียวมองแล้วร้องขึ้นบ้าง

"พวกอาจารย์มากันแล้ว"

โง้วเล้งจูนำหน้าล้อซู่พู้ เทียนซัวซิ้ง กิมเทียว เร่งฝีเท้ามาจนห่างไม่กี่สิบวา เมื่อเห็นเก้าไท้กงกับงักเซ้งเทียนต่างปีติยินดีเป็นยิ่งนัก ล้อซู่พู้หัวร่อคักคักทักทาย

"เราบอกต้องพบเซ้งยี้แน่ นั่นไม่ใช่หรือไร ?"

งักเซ้งเทียนปราดเข้าต้อนรับกล่าว

"อาจารย์ต้องการฆ่าพิษแดงสามหัวกระมัง ? พวกท่านไปไกลเท่าใดจึงย้อนกลับมา ?"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มตอบ

"ไปได้ร้อยกว่าลี้ พบกับสาวกศาสนาของเนปาลจึงได้ย้อนมา เซ้งยี้รีบเดินอาจารย์ทราบข่าว พวกลุ้ยบ้อกับเกี้ยเสงตั๋ว สาวกล้อสายต่างพากันไปหมดสิ้น เมื่อครู่ยังเห็นชาวเทียนเต็กทยอยกันไปอีกไม่น้อย"

เจ้าแม้วเร่งฝีเท้านำทาง ทั้งเจ็ดคนติดตามโดยเร็ว เก้าไท้กงวิ่งพลางส่งเสียง

"ตัวร้ายเหล่านั้นไม่ผิดจากที่เราคาดหมายจริง ๆ ขอเพียงมีผลประโยชน์ให้ฉกฉวย ยังได้ข่าวเร็วยิ่งกว่าสุนัขเสียอีก"

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"อย่าได้จงใจระบุความผิดของผู้อื่นเลย พวกเราไยมิใช่กำลังเร่งรุดไปกัน ?"

เก้าไท้กงด่าสุดเสียง

"เด็กน้อย จุดประสงค์ของพวกเราเป็นต้องการช่วยคนก่อนจึงฉวยประโยชน์ตอนหลัง พวกมันไหนเลยมีกุศลจิตต้องการช่วยชีวิตคน เจ้ายิ่งนานยิ่งเลอะเลือนจนเหลวไหลแล้ว"

ล้อซู่พู้หัวร่อกล่าว

"ครั้งนี้ผิดกับในหุบเขาซาเซียนกึ๊ก เทียนเต็กม้อเจ็งไม่กล้าไปอวดโอ่โอหังต่อหน้าล้อทีเล่านั้ง ครั้งนี้มันจะต้องใช้ค่ายกลธวัชนอกในไปจัดการกับพิษแดงสามหัวแน่นอน"

เก้าไท้กงแค่นหัวร่อกล่าว

"ค่ายกลธรรมดาไม่อาจทัดเทียมค่ายกลมหานภาลัย (ล้อทีได้ติ่ง) ได้ ต้องไม่เกิดอานุภาพต่อเตียรัจฉานตัวนั้นแน่นอน"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"มันพอจะงอมือดูอยู่ด้านข้าง รอให้ผู้อื่นได้ไปแล้วค่อยลงมือช่วงชิง"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะเห็นพ้อง

"นั่นย่อมเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่"

เทียนซัวซิ้งพลันกล่าวขึ้นบ้าง

"หรืออื้อเฮงฮั้วไม่เคยใช้เภาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ในหุบเขาซาเซียนกึ๊ก มันยังมีสุดยอดวิชาจี้ซิ้งซู่เล้ง (สยบประสาทบังคับวิญญาณ) อยู่อีกเล่า ?"

งักเซ้งเทียนจึงบอกเล่า ตำนานและอานุภาพของเภาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยง-ซิ่งจี่ที่ทราบจากล้อทีเล่านั้งแก่พวกอาจารย์ฟังโดยละเอียดแล้ว สุดท้ายเสริมขึ้น

"ข้าพเจ้าลืมถามวิธีต่อต้านทำลายวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณจากท่าน น่าเสียดายจริง ๆ"

เก้าไท้กงกล่าว

"ด้วยพลังฝีมือของเจ้าในตอนนี้ ศิษย์ทรยศอาจไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับเจ้าได้แล้ว"

โง้วเล้งจูกล่าวได้ว่า วางใจความปลอดภัยของงักเซ้งเทียนโดยสิ้นเชิงแล้ว จึงเห็นมันแย้มยิ้มกล่าว

"ทางด้านอื้อเฮงฮั้ว ควรอย่าบีบคั้นมันจนเกินไปนักจึงประเสริฐ เพื่อไม่ต้องให้มันจนตรอกแว้งกลับมาสู้"

"แว้งกลับมาสู้อย่างไร ?"

เก้าไท้กงโพล่งถามด้วยความสงสัย โง้วเล้งจูจึงอธิบาย

"ตอนนี้แม้ไม่ถึงขั้นนั้น แต่ยามมันอับจนสิ้นทาง กลัวมันจะใช้สุดยอดวิชาจี้-ซิ้งซูเล้งต่อชาวยุทธ์ตงง้วนทีละคน หากถึงวันนั้นจริง ชาวยุทธ์ตงง้วนอาจต้องเสียสละชีวิตไปไม่น้อยทีเดียว"

ผู้คนทั้งมวลต้องตระหนกยิ่งนัก เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"อย่างนั้นควรรีบเร่งสังหารมันเสียโดยเร็ว"

โง้วเล้งจูสั่นศีรษะกล่าว

"ไท้กงรู้จักมันชัดเจนที่สุด ตอนนี้ต้องนับเซ้งยี้มีพลังฝีมือสูงที่สุด แต่จะให้มันไปปลิดชีวิตอื้อเฮงฮั้วกับภรรยา ยังคงไม่สามารถกระทำได้ นอกจากเซ้งยี้สามารถได้พลังการฝึกปรือทั้งมวลของฮุงตุ่งเซียนอง ผสานกับกำลังภายในดั้งเดิมจนเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว มิเช่นนั้นรังแต่เป็นการตีป่าให้เสือตื่น บีบบังคับมันจนต้องเสี่ยงชีวิตก่อนเวลา"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"ท่านมีสายตาสูงส่งกว้างไกลกว่าเราจริง ๆ นอกจากกระบี่เซียนทั้งสามเล่มนั้นของล้อทีเล่านั้ง มิเช่นนั้นยากยิ่งจะปลิดชีวิตมันได้จริง ๆ"

งักเซ้งเทียนพลันโพล่งขึ้น

"ด้านหลังทางซ้ายมีชาวเนปาลกลุ่มใหญ่เร่งรุดมาแล้ว"

โง้วเล้งจูรีบถาม

"พวกเราชะลอฝีเท้าให้ล้าหลัง ไท้กงโปรดบอกให้เจ้าแม้วรั้งฝีเท้าไว้"

เก้าไท้กงพุ่งปราดออกไปสั่งกับเจ้าแม้วที่นำทางแล้วหันมาบอกทุกคน

"ยังมีอีกสี่สิบลี้ก็ถึงที่หมาย"

ตอนนั้นเป็นเวลาใกล้เที่ยงคืน จันทร์กระจ่างอยู่กลางฟ้า สาดแสงนวลใยไปทั่วทั้งป่าเขาลำเนาไพร ในยอดเขาสูงชันหุบเขาวังเวง ยิ่งรู้สึกเวิ้งว้างน่าหวาดหวั่นกว่าธรรมดา

เจ้าแม้วที่เบื้องหน้าพลันชะงักเท้าไว้ เก้าไท้กงคล้ายได้ยินเสียงเคลื่อนไหวผิดปกติอย่างไร งักเซ้งเทียนรีบปราดเข้าไปกล่าว

"เบื้องหน้ามีเสียงกึกทึกกึกก้อง น่ากลัวถึงแล้วกระมัง ?"

เก้าไท้กงกล่าว

"พวกเจ้าอยู่ที่นี้อย่าเคลื่อนไหว เราผู้เฒ่ากับเจ้าแม้วจะไปดูก่อน ค่อยกลับมาบอกเล่าให้ฟัง"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะ สั่งให้ระวังตัวไว้ แล้วเก้าไท้กงจึงพาเจ้าแม้วเร่งฝีเท้าออกไป วิ่งพลางส่งเสียง

"หากในเวลาชั่วหม้อข้าวเดือด พวกเรายังไม่กลับมา พวกท่านก็มุ่งหน้าติดตาม สถานที่นั้นมีนามที่ซั้วะลิ้ม (ป่ามารฟ้า) เป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ที่ต้นไม้โบราณสูงชันเสียดฟ้า อาณาบริเวณกว้างเป็นร้อยลี้ เพียงเห็นปราดแรกก็สังเกตออกได้"

ตอนนั้นโง้วเล้งจูได้เร่งฝีเท้าตามเข้ามาถึง โพล่งถามด้วยความสงสัย

"นั่นไม่ใช่เง้วนตั๊กเซียมลิ้ม (ดงดิบสารพัดพิษ) หรือไร ? ไฉนเรียกเป็นป่ามารฟ้าอีก ? ส่วนนั้นเป็นดินแดนของดงง้วนเรา"

เก้าไท้กงหันมาหัวร่อตอบ

"ดงดิบสารพัดพิษเป็นนามดงง้วน แต่ดินแดนนั้นยังมิได้ระบุแน่นอนเป็นของประเทศใด เมื่อสามร้อยปีก่อนเนื่องจากมีมังกรบกก่อเกิดขึ้นเก้าตัว จึงเรียกมันเป็นดงดิบสารพัดพิษ ความจริงมันมีนามเดิมม้อคุกลิ้ม (ป่ารังอสูร) สรุปแล้วนั่นเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ของโบราณ มีความเร้นลับและอันตรายสุดยอด ไม่อาจกล้ำกรายเข้าไปได้"

จบคำพาเจ้าแม้วเร่งฝีเท้าออกไป โง้วเล้งจูจึงโบกมือสั่งให้ผู้อื่นนั่งลงกล่าว

"พวกเราระวังไว้ ในเมื่อเป็นดงดิบสารพัดพิษ ที่นั่นน่ากลัวไม่เพียงมีพิษแดงสามหัวตัวเดียว สัตว์ร้ายดึกดำบรรพ์ที่ร้ายกาจอาจจะมีอีกมากมาย ป่าแห่งนั้นเป็นร่องรอยหลงเหลือของดึกดำบรรพ์ ภายในซ่อนภยันตรายร้ายแรงไว้มากหลาย ชาวยุทธ์เล่าลือกันเป็นดินแดนเร้นลับอันตราย คนธรรมดาถือมันเป็นเหวแห่งความตาย เมื่อพวกเราเข้าไปแล้ว ไม่อาจแยกจากกันเป็นอันขาด"

ล้อซูผู้รีบถาม

"ท่านเคยเข้าไปหรือไม่ ?"

"ตอนข้าพเจ้าหาเซ้งยี้ เคยเหาะข้ามอากาศไป และก็เป็นเวลาค่ำคืนเช่นกัน

เคยเห็นภายในมีประกายสีแดงวูบ ๆ วาบ ๆ หวนคิดในตอนนี้ อาจจะเป็นประกายจากเกล็ดในตัวพิษแดงสามหัวก็ได้"

กล่าวถึงตอนนั้น พลันเห็นเก้าไท้กงวิ่งเข้ามาดุจดาวตกจากฟ้า รีบปราดเข้าไปถาม

"เหตุการณ์เป็นอย่างไร ?"

เก้าไท้กงชะงักเท้า ระบายลมจากปากยาว ๆ ก่อนจึงตอบ

"ทั้งครึกครื้นทั้งหวาดเสียว โง้วไต้เฮี้ยบ นอกเหนือคาดหมายอย่างยิ่ง เพราะมิเพียงมีพิษแดงสามหัวเท่านั้น ยังมีสัตว์ร้ายอำมหิตอีกสองเผ่าพันธุ์ อาจจะถูกก่อกวนให้ตระหนกจนออกจากที่ซ่อนมาก็ได้ พ่อมดเนปาลถึงกับเสียชีวิตไปในปากของทีป๊วยเท็กกี (มังกรด้วนหลังเหล็ก) แล้ว"

"อา...ยังมีสัตว์ใดอีก ?"

เก้าไท้กงหอบหายใจเล่าต่อ

"ยังมีสัตว์ที่บินได้อีกแปดตัว เล่าฮิวดูในระยะไกลเห็นไม่ชัดเจน ยังร้ายกาจกว่าพิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็กเสียอีก ตอนนี้พวกอาจารย์กับเดิษย์อื้อเฮงฮั้วถึงกับทุ่มเทสุดสิ้นกำลังความสามารถต่อต้านด้วยเวลาที่ยาวนานไม่น้อยแล้ว เพราะแต่ละคนมีท่าอ่อนล้าสิ้นแรง ดูไปอื้อเฮงฮั้วยังมีท่าจะยิงเกาทัณฑ์วิเศษแล้ว"

โง้วเล้งจูหัวร่ออาฮากล่าว

"นับว่าสนุกสนานน่าสนใจจริง ๆ แต่ไม่ทราบสัตว์ใดจึงมีความร้ายกาจปานนั้น ? แล้วยังมีพวกอีกหลายกลุ่มเล่า ?"

เก้าไท้กงตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"เทียนเต็กมัอเจ็งพายอดฝีมือยี่สิบกว่าคนต่อต้านกับมังกรด้วนหลังเหล็ก ส่วนยอดฝีมือทั้งมวลของล้อส่ายจำนวนสิบสามคนกัดฟันต่อสู้กับพิษแดงสามหัวอย่างลำบากยากเข็ญ จิ้บสี่ซิงแซกับสุ้ยบ้อและสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียควบคุมศิษย์ไว้ในด้านข้าง ไม่กล้าเข้าไปร่วมต่อสู้ด้วย"

ล้อซูพู้โพล่งถาม

"สัตว์ใดจึงมีนามมังกรด้วนหลังเหล็ก ? เป็นลูกมังกรหรือไร ?"

"มิได้ มันคือมังกรไม่มีหาง ส่วนยาวของมันไม่ถึงครึ่งพิษแดงสามหัว แต่ส่วนใหญ่นั้นโตกว่าอีกสามเท่าตัว"

กล่าวพลางโบกมือไปพลาง ส่งเสียงต่อ

"ตอนนี้เจ้าแม้วกำลังลอบดูอยู่ในป่าทึบ พวกเรารีบไปกัน"

กิมเทียวถามขึ้นเป็นครั้งแรก

"พิษแดงสามหัวยาวเท่าใด ?"

เก้าไท้กงแบมสองมือชูหกนิ้วตอบ

"ต้องยาวหกสิบวาเต็ม ๆ น่ากลัวต้องเราสองคนอ้าแขนจึงจะโอบมันรอบ ตลอดตัวเป็นสีแดงฉานปานเปลวไฟ"

โง้วเล้งจูถามบ้าง

"การต่อสู้ครั้งนี้ ต้นไม้ในป่าไยไม่แหลกลาญหมดสิ้น ?"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะกล่าว

"มังกรด้วนหลังเหล็กอยู่ในหล่มโคลนแห่งหนึ่ง ส่วนพิษแดงสามหัวอยู่ที่เชิงผาศิลาทางตะวันออกของหล่มโคลนครึ่งลี้ นกดุร้ายแปดตัวนั้นอยู่เบื้องบนป่าทางตะวันตกของหล่มโคลน แต่ป่าในบริเวณนั้นถูกรังสีกระบี่กรีดกระจัดกระจาย เหลือเพียงตอสั้น ๆ อยู่พันกว่าต้นเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮากล่าว

"พวกเราเลือกสถานที่สูง สามารถเห็นความครึกครื้นทั้งสามแห่งได้ชัดเจน จึงประเสริฐ"

เก้าไท้กงครุ่นคิดแล้วตอบ

"ทางใต้ของหล่มโคลนคล้ายมีเนินสูง มิทราบจะสามารถเห็นทั้งสามสถานที่หรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูกล่าว

"ไปทางใต้จะต้องเปิดเผยร่องรอย มิสู้ไปบนผาที่พวกล้อส่ายต่อสู้กับพิษแดงสามหัว ที่นั่นสูงจนอาจพอจะเห็นในบริเวณกว้างไกล เพียงมิทราบ มังกรด้วนหลังเหล็กมีคุณประโยชน์ใดหรือไม่ มิเช่นนั้น แบ่งผู้หนึ่งไปคุมเชิงที่ข้างหล่มโคลน"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะตอบ

"เสียดายซูมี้ซิ่งกุนไม่อยู่ ท่านมีความรอบรู้ในเรื่องนี้แตกฉานมาก"

ล้อซู่ผู้หัวร่อสวนคำ

"เอี๊ยเอี๊ยข้าพเจ้าต้องมาแน่นอน"

เก้าไท้กงชี้ไปที่ด้านขวากล่าว

"จะไปผาศิลาต้องไปทางนั้น เล่าฮิวไปเรียกเจ้าแม้วกลับมา พวกท่านล่วงหน้า

ไปก่อน"

ยังห่างจากเบื้องหน้าอีกหกเจ็ดลี้ แต่ยังคงได้ยินเสียงสะเทือนเลือนลั่นอยู่สนั่นหวั่นไหว สาวกเนปาลกับนักบู๊อาจตระหนกจนแตลิดหนีไม่มีเหลือ เพราะตอนนี้ไม่มีเสียงคนตวาดดังมาเลย

พวกโง้วเล้งจูกระโดดโลดแล่นขึ้นบนยอดผาศิลาแล้ว เห็นเบื้องล่างมีแต่กรวดทรายปลิวกระจัดกระจาย ฝุ่นละอองยังลอยสูงกว่าหน้าผาเสียอีก ในเสียงสะเทือนเลือนลั่น ยังพอเห็นเลือนรางถึงสัตว์ใหญ่มหึมา กำลังม้วนตัวสะบัดหางอย่างดุดัน ประกายสีแดงแววววาววูบวาบ ดุจกับภูเขาไฟกำลังพ่นไฟก็ปาน !

ล้อซู่พู้ดูจนใจสั่นหวั่นไหว ร้องเสียงสั่นสะท้าน

"ในแผ่นดินถึงกับมีสัตว์ดุร้ายที่ยากจะพบเห็นเช่นนี้อยู่ ?"

โง้วเล้งจูเพ่งมอง ดูออกว่าพิษแดงสามหัวมีหัวอยู่สามหัวจริง ๆ แต่ละหัวของมันยาวหกวาเศษ โตประมาณถังน้ำ ถึงกับยังสามารถแยกกันจู่โจมศัตรูอีกด้วย ที่ร้ายกาจสุดยอดของมัน ยังคงเป็นส่วนหางที่ยาวยี่สิบกว่าวา สะบัดฟาดแต่ละครั้ง อานุภาพทลายหินผาจนเป็นผุยผงได้ !

งักเซ้งเทียนชี้พลางส่งเสียงแผ่วเบา

"ชัวหงี ชัวยิ้ง กับสามขุนพลตำหนักแดงบาดเจ็บแล้ว อาจารย์ ท่านดูพวกมันต่างนอนอยู่บนก้อนหินใหญ่ที่ห่างไกลนั้น"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะตอบ

"พลังฝีมือของกงจู้ล้อส่ายทั้งสี่นาง ถึงกับเหนือกว่าอั้งกี้ก้าจู้อีกมากหลายนัก ไม่มีกระบี่วิเศษทั้งสี่เล่มของพวกนาง น่ากลัวไม่อาจต่อต้านได้เนิ่นนานถึงปานนี้"

เทียนชัวซิ้งดูดื่มเอิบยินดี แทบจะโห่ร้องชมเชยไปแล้ว แต่กิมเทียวรีบปิดปากมันห้ามไว้

"ตั้วกออย่าร้อง เชื้อพระวงศ์สามคนนั้นคล้ายสนใจบนยอดผาแล้ว"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"พลังฝีมือสามคนนั้นก็ยอดเยี่ยมยิ่ง พลังหมัดฝ่ามือที่ระดมออกไป น่ากลัวไม่ด้อยกว่าอื้อเฮงฮั้วเลย มันไม่ใช่พบเห็นพวกเรา แต่คิดจะอาศัยหน้าผาไปกัดฟันต่อสู้"

ล้อซู่พู้เหลียวมองแวบหนึ่ง ส่งเสียงแผ่วเบา

"ไท้กงกับเมี้ยวอ๊วงมาแล้ว"

โง้วเล้งจูเห็นเก้าไท้กงเดินเข้ามาใกล้ รีบส่งเสียง

"ที่นี้ไม่อาจเห็นทั้งสามด้านได้"

"มิเป็นไร ดูทางด้านนี้แล้วไปดูด้านนั้น สรุปแล้วไม่มีด้านใดจะได้ชัย พวกศิษย์ทรยศเหล่านั้น ถูกนกประหลาดทั้งแปดตัวคุกคามจนกระโดดโลดแล่นหนีอยู่วุ่นวายทั่วป่า ดูท่าจะเลิกราหลบหนีก็ไม่อาจเป็นไปได้แล้ว"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"พิษแดงสามหัวตัวนั้น ไฉนเข็งแกร่งปานเหล็กปานทองแดง หมัดเท้าฝ่ามือกระบี่วิเศษจู่โจมเข้าใส่ตัวไม่อาจระคายมันแม้สักน้อยนิดได้ ?"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"มิเช่นนั้นพวกล้อส่ายต้องได้ผลเสียนานแล้ว พวกเจ้ามิได้ลงไปดูหรอก พวกเทียนเต็กม้อเจ็งตอนนี้กลายเป็นมนุษย์โคลนหมดสิ้น ถูกมังกรด้วนหลังเหล็กคุกคามทำร้ายจนต้องดำหนีลงไปในหล่มโคลน ยอดฝีมือยี่สิบกว่าคนถูกมันกลืนกินไปสามคนแล้ว"

โง้วเล้งจูกล่าวบ้าง

"ขุมกำลังของล้อส่ายยังเข้มแข็ง ตอนนี้ไม่มีทีท่าจะหลบหนีแน่นอน พวกเราไปดูทางด้านเทียนเต็กม้อเจ็งกันเถิด"

"อาจารย์ ให้ข้าพเจ้าอยู่คุมเชิงทางด้านนี้เป็นไร ?"

"ก็ได้ แต่อย่าปรากฏตัว"

งักเซ้งเทียนมองส่งผู้คนไปแล้ว ใคร่ครวญชั่ววูบ ขณะจะลอบเร้นไถลลงจากหน้าผา พลันรู้สึกที่ด้านหลังมีเสียงผิดปกติดังมา รีบเหลียวมองก็ต้องปีติจนหัวร่อ

ที่แท้มันเห็นมีเงาร่างสามสายโลดละลิ่วมาในระยะไกล ผู้นำมาคือคุ้งฮวงซิ่งพั้ว ซูมี้ซิ่งกุนอยู่กลาง สุดท้ายคือพูท้อซิ่งเจ็ง สามเทพเจ้าเหนือโลกีย์นั่นเอง

คุ้งฮวงซิ่งพั้วพอเห็นงักเซ้งเทียนอยู่เพียงลำพัง ต้องทั้งสงสัยทั้งปีติจนถาม

"ทารก เสียงสนั่นหวั่นไหวทางเบื้องล่าง ใช่เสียงต่อสู้ของพวกนั้นกับสัตว์ประหลาดหรือไม่ ? อาจารย์เจ้ายังมาไม่ถึงหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนคารวะผู้เฒ่าทั้งสามแล้ว บอกเล่าที่ได้เห็นได้ยินโดยละเอียด สุดท้ายหัวร่อฮิฮิกล่าว

"พิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็ก ไม่ทราบต้องใช้วิธีใดจึงสยบพิชิต

มันได้ ? พวกล้อส่ายต่อต้านโดยแข็งขันเช่นนี้ น่ากลัวไม่มีทางสำเร็จแน่"

ซูมี้ซิ่งกุนผงกศีรษะตอบ

"นั่นเป็นสัตว์ประหลาดที่มีอายุยืนยาวหมื่น ๆ ปีจนแสนรู้ยิ่ง และก็ประสบความวิบัติมาหลายสิบครั้งแล้ว กระทั่งฟ้ายังไม่มีปัญญาสังหารมัน อย่าว่าแต่กำลังของมนุษย์เลย ที่ปรากฏตัวมาในครั้งนี้ อาจถึงวาระวิบัติของมันอีกคราก็ได้ พิษแดงสามหัวตัวนั้นหากไม่มีคนชิงเชื้อพลังในท้องของมันมา อาศัยดาบกระบี่วิเศษกับกำลังภายใน นับว่าไม่อาจระคายมันได้สักน้อยนิด มังกรด้วนหลังเหล็กยิ่งรับมือยากเชี่ยวกว่า สัตว์โบราณนี้ไม่ออกมาก็แล้วไป เมื่อออกมาก็ต้องมีญาณวิถีแก่กล้า มันมิเพียงสามารถปลอมตัว ยังรู้จักลอบจู่โจมด้วย เทียนเต็กม้อเจ็งเป็นฝ่ายหามันนับว่าต้องมีเภทภัยไปชั่วชีวิตแล้ว แม้มันครั้งนี้หนีรอดไปได้ แต่ในที่สุดยังคงถูกมังกรร้ายลอบจู่โจมสังหาร คิดจะสยบพิชิตมันเป็นเรื่องยากยิ่ง นอกจากจะตัดก้อนเนื้อสีเขียวที่อยู่ระหว่างกลางดวงตาทั้งสองข้างของมันออกมา ภายในเนื้อนั้น มีไข่มุกสลายร่างที่มันบำเพ็ญตบะมาชั่วชีวิตอยู่ ซึ่งก็นับเป็นเชื้อพลังของมันได้ และการสลายร่างของมันยังปราดเปรียวยิ่งนัก มิว่าสัตว์ใด ๆ มิอาจเข้าไปใกล้ เข้าใกล้จะต้องถูกมันทำร้ายหรือจับกิน วิธีเดียวที่มี คือสัตว์ประหลาดนี้มักมากในกามคุณ เป้าของมันคือม้าตัวเมียสีขาว ซึ่งนี่เป็นจุดลับสุดยอด ไม่อาจบอกต่อผู้อื่นเด็ดขาด"

พูท้อซิ่งเจ็งประนมมือกล่าว

"อาตมามิได้ยอดเยี่ยมทัดเทียมประสกซูมี้ ฟังว่ามังกรด้วนหลังเหล็กไม่มีพิษ แต่กลับสามารถหลบหลีกสารพัดพิษ มิทราบใช่เช่นนั้นหรือไม่ ประสกยินยอมอธิบายให้ความรู้แก่พวกเราหรือไม่ ?"

ซูมี้ซิ่งกุนส่งเสียง

"หลวงจีนเฒ่าไม่ต้องเกรงใจ พวกเรานั่งลงสนทนากันก่อนเถิด"

ผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งสี่นั่งลงแล้ว ซูมี้ซิ่งกุนเพ่งมองที่เบื้องล่างชั่วครู่ ถอนใจกล่าว

"มังกรด้วนหลังเหล็กไม่มีพิษก็จริง แต่พิษแดงสามหัวมีพิษร้ายสุดเปรียบประมาณ สัตว์ทั้งสองสามารถบำเพ็ญภาวนาอยู่ในที่เดียวกันได้ นับว่าเป็นความลึกล้ำพิสดารของฟ้าดินที่แสดงออกมา พวกล้อส่ายห้าคนที่บาดเจ็บ หากไม่รีบเร่งรักษาอีกเพียงครึ่งคืนก็ไม่มีหวังรอดชีวิตได้ พวกมันแม้มีการป้องกันอยู่ก่อน แต่เมื่อบาดเจ็บแล้วก็ไม่อาจต่อต้านทนทานได้"

งักเซ้งเทียนรีบถาม

"ที่สามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วกับศิษย์ต่อสู้เป็นนกใด ? มันสามารถโบยบินอยู่ในอากาศ ความร้ายกาจของมันยิ่งต้องเหนือกว่าสัตว์ร้ายสองตัวนี้ จนตอนนี้ยังไม่ได้ยินอื้อเฮงฮั้วยิงเกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่เลย"

พูท้อซิ่งเจ็งหันกล่าวกับซูมี้ซิ่งกุน

"ประสกครุ่นคิดดู อาจเป็นซิ่งจุง (เหยี่ยวเทพเจ้า) หรือไม่ ? หากว่าใช้เซี้ย-เอี๊ยซิ่งจี่สามดอกของอื้อเฮงฮั้วน่ากลัวรักษาไว้ไม่อยู่แน่"

ซูมี้ซิ่งกุนสะท้านเฮือกใหญ่ โพล่งด้วยความตระหนก

"หลวงจีน เรากำลังสันนิษฐานอยู่เลย จากที่ท่านบอกเช่นนี้ เป็นการถูกต้องโดยสิ้นเชิงแล้ว อื้อเฮงฮั้วอาจจะรู้จักต้นตระกูลปักษาที่มีความเลอเลิศพิสดารเผ่าพันธุ์นี้ มิเช่นนั้นมันต้องลนลานลงมือเสียเนิ่นนานแล้ว"

คุ้งฮวงซิ่งหั้วกล่าวบ้าง

"ไฉนว่าเป็นต้นตระกูลปักษา ?"

ซูมี้ซิ่งกุนถอนใจตอบ

"ซิ่งจุง (เหยี่ยวเทพเจ้า) มิใช่เป็นเหยี่ยวนกเขา (เอ็งจุง) เพียงมีรูปลักษณ์คล้ายกันเท่านั้น จึงได้เรียกมันเป็นซิ่งจุง (เหยี่ยวเทพเจ้า) ซึ่งก็เป็นสัตว์โบราณของดึกดำบรรพ์หลงเหลือมาจนถึงปัจจุบัน ขนของมันทั้งแข็งทั้งลื่น อาวุธเท่าใดพอสัมผัสต้องลื่นไถลไม่แม่นยำ สายตาของมันยังคมกล้าจนสามารถมองเห็นสิ่งของเล็ก ๆ ภายในรัศมียี่สิบวา ต่อให้เป็นกระบี่เซียนทั้งสามเล่มของล้อทีเล่านั้งที่รวดเร็วปานสายฟ้า มันยังสามารถหลบหลีกได้ทัน ความเป็นเทพเจ้าของมันจึงอยู่ที่นี้เอง ลองถามดู อื้อเฮงฮั้วไหนเลยกล้ายิงเกาทัณฑ์สามดอก ? ก่อกวนไม่ถูกต้องยังอาจถูกมันตะปบชิงไปก็ได้"

งักเซ้งเทียนหัวร่อถาม

"เยี่ยงนี้หมายความไม่มีทางพิชิตได้แล้ว ?"

ซูมี้ซิ่งกุนส่ายศีรษะตอบ

"ทวิบาทร้ายกาจนี้ มีวิธีสยบทำลายอยู่หนึ่งเดียว ผู้ใดที่สามารถช่วยตัวที่ร่อแร่ปางตายไว้ได้ พวกพ้องของมันจะทดแทนพระคุณจนตัวตายไปตลอดกาล"

"เยี่ยงนั้นใยไม่เท่ากับไม่มีวิธีสยบพิชิต ?"

"หมายความว่าไม่มีวัตถุธาตุหรืออาวุธใดพิชิตมันได้ ก็เป็นอันตรายอุกฤษฏ์หรือไร ?"

"ในเมื่อเซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี้ไม่อาจฆ่ามัน ในพิภพจบแดนยังมีของใดข่มมันได้ ?"

ชูมี้ซิ่งกุนกล่าวช้า ๆ

"จุดอ่อนที่สำคัญที่สุดของซิ่งจุงคือ ชมชอบกินงูเซียะเลี่ยงจั๊ว (สร้อยแดง) มันพอจะไม่กินเป็นเวลาสามปี แต่พอได้กินจะรวมฝูงลงมาเลย ต้องไม่ยอมกินเพียงลำพังตัว งูพันธุ์นั้นมีพิษร้ายอย่างยิ่ง แต่สำหรับกับพวกมัน เช่นเดียวกับสุราวสเลิศของคนเรา กินแล้วต้องเมา พอเมาก็แน่นิ่งดั่งตายไป ในตอนนี้เซียะเลี่ยงจั๊วที่เป็นศัตรูคู่แค้นของมันต้องมารังควานล้างแค้น วิธีแก้แค้นคือใช้ลิ้นเลียนัยน์ตาทั้งสองข้างของมัน เมื่อตื่นขึ้นมาก็ตาบอดต้องฉีกเนื้อตัวเองฆ่าตัวตายไป"

ผู้คนทั้งหลายพอได้ฟัง ต่างรู้สึกเป็นเรื่องมหัศจรรย์ไม่เคยได้ยินมาเลย งัก-เซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"ประสบการณ์เช่นนี้ น่ากลัวเป็นร้อยปียังยากจะมีสักครั้ง"

"นั่นย่อมแน่นอน ดีที่ปักษานี้ไม่ทำร้ายผู้คนและสัตว์เลี้ยงโดยง่ายดาย ที่เสี่ยงชีวิตกับอื้อเฮงฮั้วครั้งนี้ ย่อมต้องมีสาเหตุของมันอยู่ ประหลาดที่ถึงกับมีแปดตัว อาจเป็นจำนวนที่มีอยู่ในยุคนี้ก็ได้"

พูท้อซิ่งเจ็งพลันกล่าว

"พวกล้อสายจะล่าถอยแล้ว อั้งกี๊ก้าจู๊ถูกหางงูฟาดกระเด็นไปหลายสิบวา ดูท่าบอบช้ำภายในแล้ว"

ทุกคนก้มมอง เห็นมีผู้หนึ่งในสามของเชื้อพระวงศ์กระโดดขึ้นในอากาศ ยื่นมือรับร่างที่กระเด็นไปของอั้งกี๊ก้าจู๊ไว้ ส่วนกงจู๊ทั้งสี่นางผนึกรังสีกระบี่จนเป็นตาข่ายเจิดจ้าบาดตา คล้ายทุ่มเทกำลังปกป้องคุ้มครองกันเต็มที่

คุ้งฮวงซิ่งพั้วกล่าว

"พวกมันท้อแท้แล้วจริง ๆ อาจจะถอนตัวหนีขึ้นมาบนหน้าผานี้ก็ได้ พวกเราหลบไปก่อนเถิด"

งักเซ้งเทียนลุกขึ้นกล่าว

"ตอนนี้ไม่ทราบอีกสองด้านเป็นอย่างไรบ้าง พวกเราไปดูกันเป็นไร ?"

งักเซ้งเทียนพลิกตัวพุ่งเข้าไปในป่า อ้อมเป็นวงกว้างมาถึงที่หล่มโคลน

ผู้เฒ่าทั้งสามติดตามกระชั้นชิด ไหนเลยคาดคิด ยังไม่ทันเข้าใกล้โคลนก็ได้ยินเสียงทางลมปราณของโง้วเล้งจู

"มังกรด้วนหลังเหล็กดำลงใต้หล่มโคลนแล้ว เทียนเต็กม้อเจ็งถอนตัวไป

ด้วยความอัดอั้นท้อแท้เนิ่นนานแล้ว สามผู้เฒ่ารีบมาทางด้านนี้"

ทั้งสี่ได้ฟัง รีบเร่งฝีเท้าไปที่ต้นเสียง เมื่อถึงซูมั้ซิ่งกุนรีบถาม

"อื้อเฮงฮั้วเป็นอย่างไรบ้าง ?"

โง้วเล้งจูคารวะตามมารยาทแล้วตอบ

"พวกมันสามีภรรยาและศิษย์ทั้งสองเสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่งจนร่อนร่ สุดท้ายอื้อเฮงฮั้วยังคงยิงเกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ จึงสามารถรอดตัวไปได้ น่ากลัวเป็นพวกถอนตัวหนีก่อนที่สุดในสามกลุ่ม"

ซูมั้ซิ่งกุนหัวร่อกล่าว

"อย่างไรพวกล้อส่ายก็มีคนมากกว่า จนเมื่อครู่จึงมีทีท่าจะถอนตัวหนี"

โง้วเล้งจูบอกเล่าเหตุการณ์ที่จากมาโดยคร่าว ๆ แล้วถามข่าวราชบุตรกั๊กล้อด้วย ซูมั้ซิ่งกุนตอบ

"คนทั้งสามกลุ่มนั้นจะต้องมาอีก พวกเราควรอยู่รอดูความครึกครื้นในป่าเร้นลับนี้เถิด รอจนพวกมันท้อแท้ลัมความตั้งใจ ก็เป็นเวลาที่พวกเราลงมือกันได้ คุ้ยบ้อ จิ๊บสี่ซิ่งแซ สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย ดูท่าก็มีความตั้งใจเช่นนี้อยู่"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วหัวร่อถาม

"ซิ่งจุงแปดตัวนั้นเล่า ?"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตระหนก

"ซิ่งจุงจริงหรือไร ? ฮา...มิน่าจึงดุร้ายปานนี้ ไอ้ ! อย่างนั้นก็ไม่มีวิธีสยบพิชิตแล้ว"

ท่านคล้ายดั่งทราบความร้ายกาจของซิ่งจุงกระจ่าง แต่โง้วเล้งจูเมื่อถามความละเอียดแล้วกล่าวบ้าง

"ปักษาทั้งแปดตัวนั้น มีความยอดเยี่ยมพิสดารสุดเปรียบประมาณจริง ๆ แม้ถูกเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ยิงขึ้นก่อกวนให้ตระหนก แต่ไม่มีตัวใดบาดเจ็บตายไป เมื่อครู่ยังบินวนเวียนอยู่ในป่าทึบนี้ และยังถลึงจ้องพวกเราหลายคนด้วย ตอนนี้ไม่ทราบไปที่ใดกันแล้ว"

งักเซ้งเทียนถูมือไปมากล่าว

"พิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็กข้าพเจ้าไม่ต้องการ ของเล่นทั้งแปดตัวนั้น ต้องหาวิธีใดจับมาให้ได้จึงประเสริฐ"

ล้อซู่ผู้หัวร่อพลางสัพยอก

"กำลังฝันกลางวันแล้ว"

"สามารถหาเชียะเลี่ยงจั๊วได้สักแปดตัวก็ประเสริฐ"

ซูมี้ซิ่งกุนสั่นศีรษะกล่าวบ้าง

"เชียะเลี่ยงจั๊วก็เป็นงูที่หายากยิ่ง แปดตัวไม่พอต้องมากกว่าอีกตัวหนึ่งจึงจะได้ จับมาแล้วยังไม่อาจให้ซิ่งจุงพบเห็น ปักษานั้นปรื่องปราดแสนรู้ยิ่งนัก พบเห็นต้องเกิดความระแวงสงสัย มิเพียงไม่กินเท่านั้น กระทั่งยังจะถูกมันถือเป็นศัตรูอีกด้วย"

เจ้าแม้วฉวยโอกาสที่ทุกผู้คนสนทนา ปลีกตัวไปหาอาหารมาได้หอบใหญ่ ทุกคนจึงนั่งรับทานกันอยู่ใต้ต้นไม้กิ่งใบหนาทึบนั้น เมื่อรับทานอิ่มหนำ เป็นเวลาใกล้สว่างแล้ว โง้วเล้งจูพลันเห็นมีประกายไฟสีแดงวูบขึ้นแวบหนึ่ง ต้องกระโดดขึ้นร้อง

"พวกเรารีบถอย ! พิษแดงสามหัวมาทางนี้แล้ว"

ผู้คนทั้งมวลตระหนกยิ่ง เจ้าแม้วหอบอาหารที่ยังมีเหลือวิ่งนำหน้าไปก่อน ทุกคนทั้งมวลวิ่งตามหลังยังไม่ถึงกี่สิบวา พลันมีเสียงดังสนั่นขึ้นที่ด้านหลัง

ซูมี้ซิ่งกุนถอนใจส่งเสียง

"เป็นสัตว์ประหลาดตัวนั้นไล่ตามมาจริง ๆ"

ล้อซูผู้วิ่งพลางถาม

"ที่นี้ใกล้กับหล่มโคลนมาก มันไม่ต่อสู้กับมังกรด้วนหลังเหล็กหรือไร ?"

"ฟังว่า สัตว์ดึกดำบรรพ์ทั้งสองตัวล้วนเป็นพันธุ์ของมังกร มิเช่นนั้น ไหนเลยจะซ่อนตัวอยู่ในสถานที่เดียวกันได้ ?"

พลันมีเสียงครืน ๆ ดังสนั่นหวั่นไหวมาทางด้านหลัง โง้วเล้งจูเบือนหน้ามองดูต้องร้องด้วยความตระหนก

"ที่อยู่เมื่อครู่ของพวกเราประสบภัยแล้ว"

ผู้คนทั้งหลายเหลียวมองไป ต่างแตกตื่นจนปากอ้าตาค้าง ที่แท้หมู่ไม้โบราณหนาทึบบริเวณนั้นคล้ายดั่งเป็นฟางแห้งกลางนา ถูกพิษแดงสามหัวใช้หางฟาดจนกระจัดกระจายไปหลายสิบต้น

งักเซ้งเทียนคล้ายนึกถึงความหนึ่งมาได้ รีบส่งเสียง

"อาจารย์ ข้าพเจ้าคิดไปลองดูกับมันสักพัก"

โง้วเล้งจูงุนงงทันที แต่แล้วผงกศีรษะรับคำ

"เกร็งกำลังขั้วแม่เหล็กป้องกันพิษก่อน ให้ประเสริฐโหมจู่โจมเต็มที่"

งักเซ้งเทียนรับคำทะยานกาย พุ่งย้อนไปด้วยความเร็วคล้ายสายฟ้า พริบตาก็เข้าใกล้พิษแดงสามหัว ตวาดก้องพร้อมระดมสองหมัดไปดั่งห่าฝน

ซูมี้ซิ่งกุนไม่เข้าใจความนัย หันถามโง้วเล้งจู

"เด็กน้อยไฉนมีความคิดหักหาญด้วยกำลัง ?"

"มันจะทดสอบพลังฝีมือของมัน มีความตื้นลึกเท่าใดกันแน่ ? และยังมีเจตนาจะกระตุ้นกำลังภายในของฮุงตุ้งเซียนองในร่างอีกด้วย"

ตุ้งฮวงซิ่งหั้วไม่ไว้วางใจ โบกมือส่งเสียง

"พวกเราขึ้นไปคุมเชิงบนยอดไม้ในระยะไกลเถิด"

ผู้คนทั้งหลายวิ่งย้อนกลับมาอีกครา กระจายขึ้นไปชมการต่อสู้ในที่ปลอดภัย แลเห็นงักเซ้งเทียนคล้ายเป็นลูกหนัง กลิ้งไปกลิ้งมาอยู่รอบ ๆ บริเวณคอของพิษแดงสามหัวตัวนั้น ระดมการเตะต่อยจนสัตว์ประหลาดเดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง หัวทั้งสามของมันกระทบกระแทกกันจนเสียงคล้ายม้าล่อมทึมา แต่ไม่มีปัญญาทำอะไรกับงักเซ้งเทียนได้เลย หางยาวเหยียดกวาดยาวเมื่อใด ต้นไม้โบราณที่ใหญ่หลายคนโอบเป็นต้องหักโค่นหลาย นับเป็นอานุภาพที่แตกตื่นสะท้านฟ้าดินได้จริง ๆ

ซูมี้ซิ่งกุนถอนใจส่งเสียง

"เด็กร้ายกาจปราดเปรื่องหลักแหลมจริง ๆ ถึงกับสามารถหาจุดอ่อนในส่วนยากจะป้องกันที่สุดของสัตว์ประหลาดพบ ระดมการจู่โจมมันจนเจ็บปวดเดือดดาล หากพัวพันเช่นนี้สืบไป อาจจะกระตุ้นมันสำรอกเชื้อพลังออกมาก็ได้ พวกเราระวังไว้ พอเชื้อพลังทะลักมา เพียงออกห่างจากปากสัตว์ประหลาดสามวา อานุภาพของมันยังเหนือกว่าอัคคีพิภพอีกเลย ป่าทึบจะต้องประสบภัยทันที ต้นไม้กลายเป็นเถ้าถ่าน หินผาสลายกลายเป็นธุลี มนุษย์ไม่เหลือแม้แต่ซากกระดูก ในอานุภาพเช่นนี้มีงักเซ้งเทียนคนเดียวที่สามารถต่อต้านได้"

โง้วเล้งจูร้องด้วยความตระหนก

"อย่างนั้นต้องใช้วิธีใดจึงสามารถเชิงเชื้อพลังมันมาได้ ?"

"ต้องฉวยโอกาสให้เร็ว พริบตาที่เชื้อพลังถูกสำรอกออกมายังไม่ถึงสามเชียะ เด็กร้ายกาจจะต้องเสี่ยงอันตราย ในขณะกำลังภายในของสัตว์ประหลาดยังมิทันก่อเกิดตะปบเชื้อพลังของมันมาให้ได้ แต่ทว่าเยี่ยงนั้นออกไปจะเป็นอันตรายหวาดเสียวเกินไป"

โง้วเล้งจูรีบส่งเสียงทางลมปราณให้กับงักเซ้งเทียน

"เซ่งยี้ได้ยินหรือไม่ ?"

งักเซ่งเทียนตอบเสียงกังวาน

"ได้ยินแล้ว เพียงแต่ไม่ทราบจะสำรอกออกมาจากหัวใดของมัน ?"

ซูมี้ซิ่งกุนส่งเสียงดัง ๆ

"หัวที่อยู่กลาง โดยเฉพาะต้องสนใจเป็นพิเศษ ในหัวซ้ายของมันก็มีเชื้อพลังอย่างละสองลูก แต่นั่นเป็นก้อนเนื้อพิษที่ไร้ประโยชน์ หากเชื้อพลังยังพุ่งมาไม่ถึงสามเชียะ อุณหภูมิของมันต่ำมาก เมื่อได้แล้วรีบกลืนกิน มิเช่นนั้นมันจะสลายกลายเป็นละออง หายไปในอากาศหมดสิ้น"

งักเซ่งเทียนไม่สนใจ กลืนกินเชื้อพลังแล้วจะมีปฏิกิริยาใดเกิดขึ้น แต่คาดว่าจะต้องมีคุณประโยชน์ปราศจากโทษทัณฑ์ จึงลิงโลดยินดีจนโหมการจู่โจมเกรี้ยวกราดดุดันกว่าเดิม กระทั่งยังส่งเสียงตวาดไม่ขาดปากอีกด้วย

หมัดฝ่ามือของงักเซ่งเทียนผิดกับพวกล้อส่าย ความหนักหน่วงของกำลังภายในไหนเลยจะไม่เหนือกว่ากันเป็นสิบเท่าได้ พิษแดงสามหัวถึงกับไม่อาจทนทานพลังหมัดที่คล้ายพะเนินเหล็กเป็นหมื่นชั่ง ตอนนี้ไม่เห็นมันกระโดดโลดแล่นอีกแล้ว หางยาวเหยียดก็หยุดการฟาดกวาด เริ่มขดตัวจนกลายเป็นภูเขาสีแดงลูกหนึ่ง

ทันใดนั้น เก้าไท้กงกระโดดขึ้นร้อง

"โง้วไต้เฮี้ยบ รีบเรียกเจ้าเด็กเซ่งเทียนหยุดมือ"

"ไท้กงมีคำแนะนำใด ?"

"ในเมื่อมันมีหวังได้เชื้อพลัง ไยต้องรุ่มร้อนในช่วงสั้น ๆ พวกเราใช้สัตว์ดุร้ายตัวนี้ไปรับมือศัตรูไยไม่ยิ่งวิเศษกว่า ? อย่างน้อยที่สุดสามารถสังหารอสูรร้ายมารชั่วได้อีกหลายคน"

ผู้เฒ่าทั้งหลายกับโง้วเล้งจูได้ฟังต่างเห็นพ้องด้วย ผงกศีรษะส่งเสียงขึ้นพร้อมกัน

โง้วเล้งจูยังมิทันเอ่ยปาก งักเซ่งเทียนก็ร้องสุดเสียงมา

"อย่างนั้นรีบเร่งหลบไป ข้าพเจ้าพอถอนตัว มันจะต้องอาละวาดด้วยความเดือดดาลเป็นแน่แท้"

ซูมี้ซิ่งกุนส่งเสียงทันที

"เด็กน้อยบอกสมเหตุผล พวกเรารีบไป"

งักเซ่งเทียนพอเห็นพวกพ้องพลิ้วตัวหลบหนี พลันพุ่งคว้บขึ้นอากาศปานพลุ

ไฟ กระโดดโลดแล่นตามยอดไม้ไปในบัดดล

เมื่อไล่ตามพวกพ้องทัน ยังได้ยินสัตว์ประหลาดขู่คำรามด้วยความเดือดดาล ป่านคลุ้มคลั่ง ต้นไม้ในบริเวณนั้นถูกมันหักโค่นดังสนั่นหวั่นไหว

ซูมั้ซิ่งกุนแลบลิ้นส่งเสียง

"นับเป็นสัตว์ดุร้ายอย่างไม่เคยพบพานมาก่อนจริง ๆ เด็กน้อยถึงกับไม่บาดเจ็บแม้สักขุมขนหนึ่งได้"

งักเซ้งเทียนน่ากลัวโหมกำลังหนักหน่วงเกินไป ตอนนี้หอบหายใจถี่เร็วกล่าว

"กระหน่ำจู่โจมไม่บาดเจ็บยังเป็นเรื่องเล็ก แต่พลังสะท้อนของมันนับว่ารุนแรงเหลือจะกล่าว มิทราบเนื้อหนังของมันเกิดขึ้นได้อย่างไรกัน ?"

ซูมั้ซิ่งกุนอธิบาย

"นั่นล้วนเกิดขึ้นเพราะเชื้อพลังของมัน ไม่มีเชื้อพลัง เท่ากับคนฝึกวิทยายุทธ์สูญเสียกำลังภายใน เพียงช่วงชิงเชื้อพลังมาได้ เนื้อหนังของมันก็สามารถใช้ดาบกระบี่ฟาดฟันทำลาย แต่ทว่า อาวุธธรรมดายังยากจะทำอันตรายมัน"

ผู้คนทั้งหลายเร่งฝีเท้าไปประมาณยี่สิบลี้ มอบหมายให้เจ้าแม้วหาจนพบถ้ำพักผ่อน ตอนนี้เป็นเวลาสว่างเต็มที่แล้ว โว้วเล้งจูกล่าว

"ข้าพเจ้าจะออกไปสำรวจความเคลื่อนไหวของพวกสี่กลุ่มนั้น การต่อสู้เมื่อครู่ของเซ้งยี้ ไฉนกระทั่งพวกลุ้ยบ้อก็มิได้มาดู ?"

พูท้อซิ่งเจ็งสั่นศีรษะกล่าว

"วันนี้พวกนางต้องไม่มาแน่ พวกล้อสายมีหกคนถูกพิษบาดเจ็บ แม้รักษาทุเลายังต้องอีกสองสามวันจึงกล้ามาได้"

คุ้งฮวงซิ่งพั้วรีบถาม

"ได้ชื่อ ยังมีอีกหลายกลุ่มเล่า ?"

"กลุ่มเทียนเต็กม้อเจ็งย่ำแย่ที่สุด พวกมันถูกซิ่งจุงพิชิตพ่ายแพ้หลบหนี หากคิดหาวิธีมั่นใจมีชัยไม่ได้ น่ากลัวไม่กล้ามาในป่าดงดิบนี้ อื้อเฮงฮั้วสูญเสียอานุภาพเภาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ มาตรว่ามาก็ต้องไม่เสนอหน้า พวกลุ้ยบ้ออาจจะรอโอกาสหาพวกมันปรึกษาร่วมกันค่อยมา พวกเราพอจะพักผ่อนโดยสงบได้หลายวัน ประสกเล้งจูจะไป เพียงสืบให้ทราบที่พักของพวกมันก็ใช้ได้แล้ว"

ก่อนโว้วเล้งจูจะไป ยังสั่งให้งักเซ้งเทียนคอยเฝ้าปากถ้ำไว้โดยแข็งขัน เพราะกลัวมังกรด้วนหลังเหล็กจะลอบมาจู่โจม

เก้าไห้กงเรียกเจ้าแม้วมาที่ข้างกายงักเซ้งเทียน เพราะเจ้าแม้วมีจมูกดมกลินสัตว์ประหลาดได้ปราดเปรียวเหนือธรรมดา

งักเซ้งเทียนตอนนี้พลันนึกถึงแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งโดยไม่ทราบสาเหตุความเข้าใจผิดในก่อน ๆ แม้ไม่ได้คลี่คลาย แต่ความรักที่มันมีต่อสองตรุณีนั้นหนักแน่นจริงใจอยู่

ชัวหงีถูกพิษแดงสามหัวทำร้ายนัยน์ตาข้างหนึ่งแล้ว ชัวยิ้งก็บาดเจ็บสาหัส แต่มันมิได้ปิติยินดีเพราะฝ่ายตรงข้ามเป็นศัตรูความรักเลย ความรู้สึกของมันในตอนนี้สับสนวุ่นวายจนไม่มีปัญญาตัดใจได้

ทันใดนั้น กิมเทียวกับกิมชัวซิ้งเร่งฝีเท้ากลับมา งักเซ้งเทียนรีบสลัดความคิดสับสนออกจากห้วงสมอง โพล่งถามไป

"ตั้วแปะ เรื่องอันใด ?"

เทียนชัวซิ้งซึ่งป่าที่อยู่เบื้องหน้าตอบ

"พวกเราพบเห็นมีชาวเนปาลสามคนถูกเชือกประหลาดพิกลพันธนาการแขวนบนคบไม้ใหญ่ คอหอยแต่ละคนมีโพรง แต่ไม่มีโลหิตหลั่งไหลสักหยดหยาด ซากศพเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูกเท่านั้น"

กิมเทียวเสริมขึ้น

"ที่จริงเราคิดจะตัดเชือกกลับมา แต่มีดสั้นของเรา ถึงกับไม่สามารถตัดเชือกนั้นได้"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนรีบถาม

"เชือกนั้นเป็นสีใด ? โตเท่าใด ?"

"เป็นสีเทาซีดและยังใสอีกด้วย โตประมาณหัวแม่มือ"

กิมเทียวเสริมวาจาเทียนชัวซิ้งอีก

"และมีท่อนหนึ่งพาดอยู่กับพื้น โดยไม่ทราบทางปลายของมันยาวถึงที่ใด ?"

งักเซ้งเทียนคล้ายได้คิดถึงเรื่องอันใด กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ตั้วแป๊ะกับเทียวเจ็กอยู่ในถ้ำอย่าเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าจะไปดูกับตา จึงคำนวณออกเป็นของใด"

"รีบไปรีบมา ที่นี่ยังต้องพึ่งพาเจ้าเฝ้าคุ้มกัน"

งักเซ้งเทียนช้อนตามองท้องฟ้าแวบหนึ่งจึงกล่าว

"ยังไม่เที่ยง วันนี้ไม่มีคนมาแล้ว ตั้วแปะกับเทียวเจ็กคอยสนใจสัตว์ประหลาดก็พอ"

เจ้าแม้วคว้าแขนงักเช้งเทียนไว้ ยกมือทำท่าหลายครั้งครา งักเช้งเทียนเข้าใจความหมาย ส่ายศีรษะปฏิเสธ

"ท่านอย่าไป รีบไปเชิญให้กงออกมาร่วมทางกับข้าพเจ้าแทน"

พอดีเก้าให้กงเดินออกมาถามเรื่องราว เจ้าแม้วจึงส่งเสียงวาววาบอกเล่าไปพักหนึ่ง เก้าให้กงขมวดคิ้วกล่าว

"เด็กร้ายกาจ อาจจะเป็นของนั้น เจ้าต้องระวังเป็นพิเศษ"

งักเช้งเทียนคว้าแขนท่านลากออกไปพลางกล่าว

"ตอนนี้ยังไม่กล้าระบุแน่ ดูชัดตาก่อนจึงจะทราบ"

เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวงุนงงสงสัยยิ่งนัก จับตามองงักเช้งเทียนฉุดเก้าให้กงไปนานแล้ว จึงกล่าวกับกิมเทียว

"ท่านว่านั่นเป็นความพิกลใด ? รีบเชิญเฒ่าซูมื้ออกมาอธิบาย"

"ดูท่าเช้งยี้เคร่งเครียดจริงจังมาก อาจจะเป็นเรื่องร้ายแรงเหนือธรรมดาก็ได้"

งักเช้งเทียนมุ่งหน้าไปในทางที่เทียนซัวซิ้งบอกเล่า เริ่มลึกเข้าไปในป่าทึบทุกขณะ เก้าให้กงโพล่งเบา ๆ

"เด็กน้อย ใยแมงมุมถึงกับโตปานนั้น ? ตัวมันไยมิใช่เทียบเท่ากับวัวที่มา ?"

"ใช่หรือไม่ยังมิอาจแน่แก่ใจ ข้าพเจ้าเพราะเห็นยังมีคุณประโยชน์อีกสถานหนึ่ง จึงต้องการไปหาดู"

"ไฮ้ ! เจ้าคิดจะใช้ใยแมงมุมไปพันธนาการพิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็ก ? ใยแมงมุม..."

งักเช้งเทียนสอดคำทันที

"นี่เป็นวิธีประเสริฐสุด ขอเพียงห้าเส้นถักรวมกัน พิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็กก็ต้องถูกจับได้แน่"

ทันใดนั้นเก้าให้กงร้องด้วยความตระหนก

"ถึงแล้ว อยู่บนคบไม้นั่น !"

งักเช้งเทียนกระโดดปราดเข้าไป เห็นบนพื้นมีเชือกยาวพาดอยู่สายหนึ่งจริง ๆ รีบชักกระบี่สั้นเล้งมั้วเกร็งกำลังฟันเข้าใส่เชือกประหลาดนั้น ไหนเลยคาดคิด เสียงดังกระหึ่มแล้วกระบี่ถึงกับกระดอนขึ้นมา ไม่ระคายเชือกเส้นนั้นเลย !

เก้าไท้กงพอเห็นต้องโพล่งด้วยความ ะหนก

"กระบี่วิเศษไม่อาจระคาย !"

งักเช้งเทียนต้องงุนงงจนตะลึงลานชั่ววูบจึงกล่าว

"เป็นใยแมงมุมแน่นอนไม่ต้องสงสัยแล้ว พวกเราเดินหาตามใยสายนี้ไป"

เก้าไท้กงลองแตะดูใยนั่น ไม่มีความเหนียวติดมือจึงส่งเสียงด้วยความสงสัย งักเช้งเทียนรีบอธิบาย

"ผ่านเวลานาน ความเหนียวถูกฝนชะแห้งหายก็ได้"

งักเช้งเทียนเดินนำหน้า หาไปตามใยแมงมุมบนพื้น ที่ซึ่งผ่านเริ่มมีโขดหินระเกะระกะ เก้าไท้กงที่อยู่ด้านหลังส่งเสียงเบา ๆ

"ที่ซ่อนตัวของสัตว์ประหลาด ต้องเป็นในซอกหินหรือถ้ำศิลา เด็กน้อยเจ้าต้องระวังเป็นพิเศษ ของเล่นนี้ทั้งไม่ใช่ยอดฝีมือยุทธจักร ยิ่งไม่คล้ายพิษแดงสามหัวและมังกรด้วนหลังเหล็ก ระวังถูกกักไว้ไม่มีปัญญารอดตัวได้"

งักเช้งเทียนแม้หวาดกลัว แต่มันก็ระมัดระวังตัวยิ่ง มันทราบหากถูกใยแมงมุมพันธนาการไว้ มิว่ากำลังภายในหรืออาวุธ ต่างไม่มีประโยชน์โดยสิ้นเชิง จึงหันมาตอบ

"ไท้กง ท่านอยู่ห่างจากข้าพเจ้ามากกว่านี้ หากข้าพเจ้าประสบอันตรายจริง ท่านผู้เฒ่ารีบกลับไปเชิญอาจารย์ข้าพเจ้ามา"

"อา...มันมีกระบี่มุกแดง ที่ใช้อัคคีพิภพเผาผลาญได้"

"นี่เป็นใยแมงมุมแน่นอนแล้ว ไฟธรรมดาไม่มีทางจะทำอันตรายได้ มีแต่ต้องใช้ไฟจากกำลังภายในจึงเกิดประสิทธิภาพ ตอนนี้ข้าพเจ้าได้คิด หากอาจารย์ไม่มีไฟจากกำลังภายใน อัคคีพิภพที่ซ่อนอยู่ในกระบี่มุกแดงย่อมไม่อาจถูกเร่งรัดให้เปล่งออกมาได้"

เก้าไท้กงกล่าวด้วยความสะทกสะท้อน

"อาจารย์เจ้ามีความคิดลึกซึ้งปานมหรรณพ ถึงกับมิได้อวดโอ่ออกมาเลยสักครึ่งคำ ผ่านการอธิบายของเจ้า มันนับว่าได้ฝึกสุดยอดวิชาที่ชาวยุทธ์เพ้อฝันปรารถนาสำเร็จแล้ว"

งักเช้งเทียนผงกศีรษะ ใบหน้ามีเค้าเคารพเทิดทูน พลันชี้หน้าผาแล้วส่งเสียง

"ท่านดู !"

เก้าไท้กงเพ่งมองพลางเน้นเสียงหนัก ๆ

"ใยนี้ทอดสู่ที่หน้าผานั้นจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนรีบเกร็งกำลังภายในตามทุ่มตรองนอกร่าง เก้าไท้กงติดตามหลังใน ระยะสิบวา จนเมื่อถึงเชิงผา เพ่งดูเห็นเชิงผานั้นเว้าเข้าไปภายใน บนพื้นไม่มีต้นไม้ใบหญ้า เรียบรื่นเป็นประกาย มองปราดเดียวก็ทราบ เป็นสถานที่ปีศาจแมงมุมเดินเข้าออกเสมอ

ใยแมงมุมทอดตรงเข้าไปในแอ่งเว้าของผนังผา งักเซ้งเทียนรีบโบกมือร้องเบา ๆ

"ไท้กง ในนั้นมีปากถ้ำต่ำมะเมื่อม ตัวประหลาดต้องซ่อนอยู่ในนั้นแน่นอน ไม่ฆ่ามันไม่สามารถได้ใยมา และยังต้องเป็นภัยต่อมนุษย์กับสัตว์ป่าไม่น้อย ท่านผู้เฒ่าอยู่เฝ้าปากถ้ำอย่าเข้าไป ข้าพเจ้าจะเข้าด้วยความระมัดระวังเอง"

เก้าไท้กงชะงักเท้าส่งเสียง

"เด็กน้อย มันส่งเสียงออกมาตลอดเวลาแล้ว"

บทที่ 17

พลังปาฏิหาริย์

งักเซ้งเทียนตกลงใจแน่วแน่ จะเข้าไปเสี่ยงอันตรายในถ้ำแมงมุม ผงกศีรษะให้เก้าไท้กงเป็นทีปลอบใจแล้ว สืบเท้าทีละก้าว เข้าไปแต่ละช่วงเป็นต้องส่งเสียงรายงานสภาพภายในถ้ำออกมา

เก้าไท้กงที่อยู่นอกถ้ำหวั่นวิตกแทนมันจนเหงื่อโชมกาย ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง พลันได้ยินเสียงทางลมปราณของงักเซ้งเทียนร้องออกมา

"ไท้กง ถ้ำยิ่งเข้าลึกยิ่งกว้างใหญ่..."

"เด็กน้อย ระวังทางถอยจะถูกสกัด..."

มิคาด คำเตือนของเก้าไท้กงไม่ทันจบความ พลันได้ยินงักเซ้งเทียนร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

เก้าไท้กงสะท้านเฮือกใหญ่ รีบร้องถามไป

"เป็นไร ?"

ไม่มีเสียงงักเซ้งเทียนตอบมาอยู่เนิ่นนาน แต่

ในถ้ำมีเสียงครืน ๆ ดังสนั่นหวั่นไหวจนแผ่นดินสะท้านสะเทือน เก้าไท้กงต้องถอนใจคำนึง

'มันเสี่ยงชีวิตกับสัตว์ประหลาดแล้ว'

เสียงสะท้อนเลื่อนลั่นยิ่งนานยิ่งถี่เร็ว ผนังผาถึงกับสั่นไหวเบา ๆ เก้าไท้กงรำพึง

'กำลังภายในของเด็กน้อยนับว่าเลอเลิศเหนือกว่าพวกพ้องทั้งมวลแล้ว'

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงทางลมปราณของงักเซ้งเทียนแว่วออกมา

"ไท้กงรีบไป ในถ้ำมีสัตว์ประหลาดอีกห้าตัว แต่ละตัวโตประมาณวัวใหญ่ ข้าพเจ้าถูกใยแมงมุมกักไว้แล้ว ที่ห่างจากเบื้องหน้าห้าเชียะเป็นใยแมงมุมหนาแน่นถี่ยิบ เสียดายเพียงฆ่าไปตัวเดียว ท่านรีบหนี มีตัวหนึ่งออกจากถ้ำไปหาท่านแล้ว"

เก้าไท้กงตระหนกจนลนลานร้อง

"สามารถทะลวงออกมาได้หรือไม่ ?"

"ไม่มีปัญญาเลย ข้าพเจ้าใช้กำลังภายในผลักดันใยแมงมุมให้โปร่งออกไป รีบเชิญอาจารย์ข้าพเจ้ามาช่วยด่วน ต่อต้านเช่นนี้เสียกำลังภายในมากมายนัก"

เก้าไท้กงยังคิดจะกล่าวกระไร พลันเห็นที่ปากถ้ำมีสัตว์ประหลาดสีเขียวเข้มตัวหนึ่ง ขาทั้งแปดแต่ละข้างโตประมาณถังน้ำ ยาวถึงสองวาเศษ โดยเฉพาะดวงตาที่โตพลุ่งเทียบเท่าปากชามโคม ถึงกับมีประกายสีแดงพวยพุ่งออกมาดั่งเปลวไฟ ฟันสีดำเรียงรายคล้ายเลื่อย ปากโตใหญ่ดุจชามอ่าง ตอนนั้นกำลังยืนโก่งตัวอยู่ที่ปากถ้ำ

เก้าไท้กงพอเห็นใจหายวาบ ถลาถอยหลังไปโดยไม่รู้ตัว รำร้องในใจ

'ในแผ่นดินถึงกับมีแมงมุมใหญ่ปานนี้ อย่างน้อยต้องอายุกว่าพันปี แก่กล้าจนเป็นปีศาจแล้ว'

แมงมุมโบราณเมื่อเห็นคนถอยหลัง พลันร้องเสียงประหลาดพิกลจนเสียดหูระคายใจยิ่ง เห็นแปดขาของมันงอวูบ ดีดตัวพุ่งเข้าใส่เก้าไท้กง กระโดดครั้งเดียวถึงกับไกลร่วมยี่สิบวา !

เก้าไท้กงไม่อาจสะกดความหวาดหวั่นไว้ได้ รีบถีบเท้าพุ่งตัวหนีเข้าไปในป่าทึบทันที

เก้าไท้กงหนีไปยังไม่ถึงหกสิบวา หางตาพลันเห็นมีเงาร่างอีกสายหนึ่งพุ่งสวนทางมา จำได้ว่าเป็นเจ้าแม้วต้องร้องสุดเสียง

"แม้วเฒ่ารีบถอยไป ปีศาจแมงมุมไล่มาแล้ว"

เจ้าแม้วได้ยินรีบชะงักเท้า เมื่อเห็นทางด้านหลังเก้าไท้กงชัดตา ทราบว่าเป็นเรื่องราวเลวร้ายแล้ว ตระหนกจนสะบัดหน้าวิ่งปราด ๆ สุดฝีเท้า

เก้าไท้กงได้ยินเสียงประหลาดทางด้านหลังดังสนั่นกว่าเดิม กระวนกระวายจนทุ่มเทฝีเท้าโดยไม่กล้ารีรอ แต่ก็ไม่อาจหักใจอำมหิตทิ้งเจ้าแม้วได้ จึงส่งเสียงเร่งรัดมันอย่างร้อนรน วิชาตัวเบาของเจ้าแม้วก็นับเป็นชั้นหนึ่ง แต่ตอนนี้ถึงกับถูกปีศาจแมงมุมไล่จนใกล้จะถึงตัวแล้ว !

โชคดีที่ยังอยู่ห่างอยู่หลายสิบวา แมงมุมยังไม่สามารถสำรอกใยฆ่าคนได้ ตอนนี้ห่างจากถ้ำที่พักไม่ไกลนักแล้ว เจ้าแม้วในยามว้าวุ่นลนลาน ถึงกับโถมเข้าไปในปากถ้ำทันที

เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวพอเห็นจะถาม พลันได้ยินเก้าไท้กงร้องสุดเสียง

"รีบบอกคนในถ้ำหลบหนี ไม่อาจซ่อนตัวในถ้ำได้แล้ว !"

เสียดายที่ชัดขวางช้าไป แมงมุมตัวนั้นไล่ทันมาพอดี เทียนซัวซิ้งที่อยู่หลังสุด พอเห็นหน้าต้องเปลี่ยนสี รีบสะบัดฝ่ามือฟาดไปสองฉาด ส่วนร่างพุ่งย้อนกลับไปด้านหลังสุดแรง

เก้าไท้กงเห็นแมงมุมถูกพลังฝ่ามือเทียนซัวซิ้งกระแทกจนถอยหลังไปห้าเชียะ ขณะจะเรียกให้มันรีบกลับมากระหน่ำจู่โจมซ้ำ ก็เห็นมันตระหนกจนมุดหนีเข้าไปในถ้ำก่อนต้องด่าสุดเสียง

"ไง่บัดซบ ! ไง่บัดซบ...จบสิ้นกัน"

ปีศาจแมงมุมกำลังจะโถมเข้าไปในถ้ำด้วยความแค้น แต่ก็ไม่มีปัญญาเข้าไปได้ เนื่องเพราะปากถ้ำเล็กกว่าตัวมันมาก ไม่สามารถที่จะสอดแทรกเข้าไปได้เลย

เก้าไท้กงพอเห็น ต้องระบายลมออกจากปากเฮือกใหญ่ ตอนนั้นท่านยืนอยู่บนยอดไม้สูง รู้สึกหากมันจู่โจมเข้าไปไม่ได้ เห็นทีต้องล่าถอยออกมา

ไหนเลยจะคาดคิด แมงมุมโบราณพอเห็นไม่อาจเข้าไปจู่โจมได้ พลันอ้าปากพิกลของมันส่งเสียงดังสนั่นหวั่นไหว บิดตัวใหญ่มหึมาหันก้นเข้าหาปากถ้ำ พ่นใยสีเทาซีดออกเป็นเส้นสายจนเสียงดังฉี่ ๆ มิเพียงจะชักใยปิดปากถ้ำจนหนาแน่นเท่านั้น กระทั่งยังซอนลึกเข้าไปอีกหลายวา ส่วนนอกถ้ำมีใยแมงมุมไขว้สลับกันจะร่วมสองเชียะกว้างสามสิบวา มันถึงกับจะสลัด 'อาหาร' ของมันให้ตายอยู่ในถ้ำแล้ว !

เก้าไท้กงถอนใจครุ่นคิด

"เจ้าตัวร้ายแสนรู้จริง ๆ จะทำอย่างไร พวกเราในนั้นไม่อาจออกมาได้แล้ว !"

หลังจากแมงมุมชักใยหมดสิ้น เก้าไท้กงเห็นมันถึงกับไม่ยอมออกจากปากถ้ำ กระทั่งยังไต่ขึ้นไปหมอบอยู่บนใยของมันไม่เคลื่อนไหว เมื่อเห็นไม่มีความหวังหลงเหลือ รีบส่งเสียงทางลมปราณเข้าในถ้ำ

"มีคนถูกใยแมงมุมเกาะติดบ้างหรือไม่ ?"

เสียงทางลมปราณของฮูมี่ซิงกุนดังออกมา

"ไม่มีผู้ใดถูกใยแมงมุมเกาะติด สภาพทางด้านนอกเป็นอย่างไร ? เซ้งยี้เล่า ?"

เก้าไท้กงบอกสภาพของจักเซ้งเทียนให้ทราบแล้ว สุดท้ายเสริมขึ้น

"พวกท่านอย่าออกมา ด้านนอกมี 'ตาข่ายฟ้าร่างแหดิน' อย่างแท้จริงแล้ว หากจะขุดถ้ำ จำเป็นต้องขุดให้ออกทางด้านหลัง ตอนนี้เจ้าตัวประหลาดไต่ขึ้นไปหมอบแน่นิ่งอยู่กลางใยของมันที่ปากถ้ำ พวกท่านสะกดใจรอคอย จำต้องให้โง้ว-ได้เอี๋ยกลับมา จึงมีหวังสังหารมันได้"

เสียงพูดของซิ่งเจ็งดังออกมาจากในถ้ำ

"ประสกเฒ่า โปรดเสียเวลาไปสืบหาประสกเล้งจู อาตมาขีดเขียนทำนายประสกเล้งจูไม่อาจกลับมาในเวลาหลายวันนี้ได้"

เก้าไท้กงตระหนกจนรีบส่งเสียง

"มีโชคเคราะห์อย่างไรบ้าง ? เด็กร้ายกาจกำลังต้องการความช่วยเหลือโดยด่วน มิเช่นนั้นกำลังภายในของมันไม่มีปัญญาต่อต้านได้นานวันนัก"

"อาตมาไม่มุสา ยังศึกษาไม่ถึงระดับคำนวณโชคเคราะห์ได้แม่นยำ แต่ชะตาของประสกเล้งจูยังไม่มีเค้าอันตราย ประสกเซ้งเทียนก็มิเป็นไร กำลังภายในของมันพอจะต่อต้านได้"

เก้าไท้กงถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้สึกเป็นเภทภัยที่ไม่คาดหมายเลย

สำนึกตัวว่าอยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงรีบเร้นกายกลับไปในบริเวณป่าทึบ ถึงหน้าถ้ำที่จักเซ้งเทียนเข้าไป ส่งเสียงทางลมปราณบอกเล่าเรื่องราวให้ทราบแล้ว โลดละลิ่วเร่งฝีเท้าไปโดยไม่เลือกทิศทาง

จนวันที่สาม เก้าไท้กงถึงกับพบเลี้ยวตังซังเล้งในหุบเขาแห่งหนึ่ง ทั้งสองคนพอพบหน้า เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เล่าตี๋ ท่านมิใช่กลับภาคเหนือแล้ว ?"

เลี้ยวตังซังเล้งเห็นท่านพลัดมาเพียงลำพัง พลอยรู้สึกตระหนกจนถามบ้าง

"ไท้กงมีเรื่องสำคัญอันใด ? ผู้น้องเนื่องจากพบเห็นเรื่องสำคัญจึงย้อนกลับมาเพียงลำพัง ศิษย์น้อยพาพวกพ้องขึ้นเหนือกลับปักกิ่ง ระหว่างทางคงไม่มีภยันตรายอย่างไร"

เก้าไท้กงจึงรีบบอกเรื่องราวพบเสัตว์ประหลาดไปโดยละเอียด จนกระทั่งงักเซ้งเทียนกับชาซิ้งถูกกักอยู่ในถ้ำ โง้วเล้งจูยังไม่กลับมา สุดท้ายเสริมขึ้น

"เล่าตี๋พบเห็นเรื่องสำคัญใด ?"

เลี้ยวตังซังเล้งถอนใจบอกเล่าเรื่องราวยืดยาว

"หลายวันก่อน ผู้น้องยังมิได้ออกพ้นภูเขาซูมี้ซัว ในวันที่อื้อเฮงฮั้วถูกซิ่งจุนแปดตัวพิชิตพ่ายแพ้นั้น เป็นเวลาหลังเที่ยงไม่นาน ตอนขึ้นสู่ยอดเขาน้ำแข็งลูกหนึ่งพบเห็นสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียพาอึ้งกิมอี่ศิษย์ของมันเร่งฝีเท้าอย่างร้อนรนจนเมื่อพบผู้น้องแป๊ะตี้เฮีย คล้ายดั่งรู้จักผู้น้องเป็นใคร มันละล่ำละลักบอกข่าวว่าลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซถูกวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณของอื้อเฮงฮั้วสยบไว้แล้ว...

"สาเหตุเพราะลุ้ยบ้อบังคับให้จิ๊บสี่ซิงแซร่วมกำลังกับอื้อเฮงฮั้ว ตอนนั้นแป๊ะตี้เฮียคัดค้านไม่ได้ผล จึงแยกทางกันมา หลังจากเรื่องราวเกิดขึ้น ซึ่งก็เป็นเมื่อวานนี้ แป๊ะตี้เฮียพบกับแป๊ะอั้งงักและฉิ่นเจ็งเจ็งที่หนีรอดมาร่ำไห้รำพันบอกข่าวจึงทราบความนัย มันต้องการให้ผู้น้องรีบส่งข่าวแก่โง้วไต้เฮี้ยบ ผู้น้องเมื่อทราบแล้วที่จริงคิดจะรีบเร่งหาโง้วไต้เฮี้ยบโดยด่วน..."

"ไม่คาดคิด เช้าวันนี้ถึงกับพบเห็นร่องรอยสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วแทน ด้านหลังของพวกมันยังมีลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซติดตามมาจริง ๆ ทีท่าที่นอบน้อมเทิดทูนของทั้งสองไม่ผิดกับเป็นข้าทาสไปแล้ว กระทั่งคำสั่งของอื้อเฮงฮั้วพวกนางก็เคารพโดยเคร่งครัด ไยมิใช่เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญ ?"

เก้าไท้กงสงบฟังถึงตอนนี้ ถอนใจส่งเสียง

"นี่เป็นเหตุการณ์ที่ต้องเกิดขึ้นในไม่ช้าก็เร็ว ตอนนี้ซือตี๋ชั่วร้ายของเรามุ่งหน้าไปในเส้นทางใด ?"

"เราไม่กล้าเข้าใกล้นัก เห็นมันยังพาผู้คนมาไม่น้อย นอกจากนั้นยังมียอดฝีมือของป้าอ๊วงฮงอีกยี่สิบกว่าคนมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก อาจจะมีอกุศลจิตก่อกวนเรื่องอันใดก็ได้"

"พวกเราไม่ต้องไล่ตามไปสืบเสาะแล้ว ปล่อยมันไปเถิด เรื่องนี้จะต้องหาโง้วได้เฮี้ยบมาปรึกษากันก่อน เล่าตี๋ เอียเท้าสองตัวนี้อยู่ที่ข้างกายแป๊ะตี้เฮียกระมัง ?"

"มิได้ จากที่แป๊ะตี้เฮียบอก ดรุณีทั้งสองร่ำให้รายงานแล้วปงบอกจะไปหางักเซี่ยวเฮี้ยบให้ช่วยเหลือ"

เก้าไท้กงร้องด้วยความตระหนก

"เด็กร้ายกาจตอนนี้ยังถูกสัตว์ประหลาดกักตัวอยู่ เอียเท้าทั้งสองจะไปหาในที่ใดกัน ? แม้หาพบ ไยมิใช่ยิ่งมีอันตรายน่าหวั่นวิตก ?"

"ไท้กง ท่านมีสุดยอดวิชาซิ่งตุ้น จะหาโง้วได้เฮี้ยบเป็นเรื่องง่ายดาย ให้ผู้น้องเป็นฝ่ายไปหาเอียเท้าทั้งสองตัวนั้นเป็นไร ?"

เก้าไท้กงผงกศีรษะรับคำ

"มีแต่แยกกันดำเนินงาน เล่าตี๋ก็ไม่ต้องไปหาที่อื่น ๆ เพียงวนเวียนในละแวกใกล้เคียงกับตงดิบสารพัดพิษก็แล้วกัน แต่ต้องระวังตัวให้มาก และอย่าปรากฏตัวจนเปิดเผยนักด้วย"

"ทราบแล้ว ขอบคุณเล่าตั้วกอที่ชี้แนะ เราไปในตอนนี้เลย"

เลี้ยวตังซังเล้งอำลาไปแล้ว หาเป็นเวลาสองวันเต็ม ๆ จึงหาพบตงดิบสารพัดพิษ จากบนยอดไม้สูง ท่านเห็นมีหล่มโคลนอยู่ทั่วทุกแห่งหน แต่มิได้พบเห็นมังกรด้วนหลังเหล็ก

หาจนถึงสถานที่พวกเล้งเสียต่อสู้กับพิษแดงสามหัวก็ไม่พบกระไร เพียงแต่ป่าทึบในบริเวณนั้นถูกกวาดจนเตียนโล่งหลายสิบไร่ พื้นเป็นหลุมเป็นบ่ออยู่ทั่ว ๆ ไป ท่านทราบนั่นเป็นสถานที่ซึ่งงักเซ้งเทียนเคยต่อสู้กับพิษแดงสามหัว

ตงดิบตึกดำบรรพ์มืดครึ้มวังเวง ทั้งเย็นเยียบน่าหวาดหวั่น เลี้ยวตังซังเล้งหาตามยอดไม้ จนกระทั่งพบถ้ำที่ซูมี้ซิ่งกุนถูกกักตัวไว้ แม้ดูในระยะไกล ยังเห็นแมงมุมที่น่าแตกตื่นสะท้านขวัญซุกตัวแน่นิ่งอยู่บนใยของมัน ท่านต้องหยุดอยู่ในระยะไกล ไม่กล้าเข้าไปใกล้กว่านั้น จึงไม่อาจที่จะส่งเสียงทางลมปราณบอกเล่าเรื่องราวได้

ผ่านการค้นหาอีกเนิ่นนาน ถึงกับหาพบสถานที่ที่งักเซ้งเทียนถูกกักตัวแล้ว แต่ยังคงไม่กล้าไปที่ปากถ้ำ ดูออกว่าหลังจากที่เก้าไท้กงไปแล้วไม่มีความเปลี่ยนแปลง

เกิดขึ้นอีก จึงรีบถอนตัวจากห้วงอันตราย เลาะตามชายป่าดงดิบมาจนถึงหุบเขาศิลาที่มีชัยภูมิเปี่ยมอันตราย

ทันใดนั้นได้กลิ่นคาวฉุนเฉียวอย่างรุนแรง และยังผสานมีกลิ่นโลหะที่พิกลอย่างยิ่ง ท่านต้องชะงักไว้ด้วยความระวังจนตื่นตัว

ลมกรรโชกผ่านเข้าไปแล้ว ท่านทราบกลิ่นนั้นโชยมาจากหุบเขา จึงลัดเลาะเข้าไปด้วยความระมัดระวัง

ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง พลันมีประกายสีแดงระยิบระยับออกมาจากหัวเลี้ยวด้านหน้า เลี้ยวตังซังเล้งพอเห็นต้องตระหนกจนเหงื่อโซมกาย รำพึงด้วยความหวาดหวั่น

'หรือพิษแดงสามหัวตัวนั้นซ่อนอยู่ที่หลังก้อนหินหัวเลี้ยว'

ก่อนยังมิได้ยืนยันความจริง ท่านต้องไม่หลบหนีเพราะความขลาดกลัวแน่ ด้วยเกียรติภูมิที่ครอบคลุมทั้งดินแดนเลี้ยวปัก จะให้ท่านไม่ทันเห็นชัดเจนก็หนีก่อนย่อมไม่ยินยอม จึงเห็นท่านสำรวจชัยภูมิรอบข้างครู่หนึ่ง แล้วกระโดดขึ้นไปบนผนังของหุบเขา

ไปอีกไม่ถึงแปดสิบวา ก้มลงตรวจตราเบื้องล่าง ต้องตะระหนกจนอุทานดัง ๆ

ที่แท้ท่านพบเห็น ในหุบเขาถึงกับมีสัตว์มหึมาสองตัว หนึ่งแดงหนึ่งดำ ต่างหงายท้องแน่นิ่ง แสดงว่าตายนานแล้ว !

สัตว์ประหลาดทั้งสองตัวนั้นไม่ต้องถามก็ทราบ มันคือพิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็กแน่นอน นับเป็นเรื่องที่ผู้คนไม่มีปัญญาครุ่นคิดเข้าใจ มันตายไปได้อย่างไรกัน ? !

เลี้ยวตังซังเล้งแน่ใจสัตว์ประหลาดทั้งสองตายโดยไม่ต้องสงสัยแล้ว จึงเดินพ...งรำพึง

'เป็นพวกล้อส่ายฆ่าตาย ? เป็นพวกเทียนเต็กม้อเจ็งฆ่า ? หรือเป็นพวกสามีภรรยาอื้อเฮงยั้วลงมือ ?'

ท่านนึกไม่ออกเป็นผู้ใดมีความสามารถปานนี้ ? สุดท้ายนึกถึงเฮียตี๋ล้อที่เล่านั้งในหุบเขาซาเซียนก๊ก แต่แล้วต้องสั่นศีรษะคำนึง

'ไม่ถูก พวกมันต้องไม่ออกจากหุบเขามาแน่ อา...หรือเป็นโง้วไต้เฮี้ยบ ?'

ท่านเดินเข้าหาสัตว์ประหลาดทั้งสองตัวพลางครุ่นคิดคำนึง จนถึงในหุบเขาสาวเท้าช้า ๆ เข้าไปใกล้สัตว์ประหลาดสองตัว แต่หัวจรดหาง เปลืองเวลาครึ่งวัน

เติม ๆ ตรวจออกว่าในสัตว์ประหลาดไม่มีบาดแผลสักน้อยนิด เพียงแต่ที่ปากของมันมีโลหิตหลั่งไหลดุจเป็นสายน้ำ ตอนนี้ซึมลงไปใต้พื้นมากกว่าครึ่งแล้ว

ท่านชักกระบี่ออกจากหลัง สะบัดฟาดฟันลงบนสัตว์ประหลาดสับสน คมกระบี่พอสัมผัส เนื้อหนังแบะอ้าตามกำลังทันที ไม่มีความเหนียวแน่นแข็งแกร่งหลงเหลือเลย จึงใช้ปลายกระบี่เขี่ยเกร็ดสีดำแดงมาสองแผ่น เกล็ดแต่ละแผ่นโตประมาณฉาบทองเหลือง ในตัวไม่มีที่ซุกซ่อนได้ จำต้องฉีกชายเสื้อผูกแล้วแขวนบนด้ามกระบี่ไว้เป็นที่ระลึก

เลี้ยวตังซังเล้งเหลียบแลเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว โลดละลิ่วขึ้นไปบนยอดผา แม้ครุ่นคิดอย่างไรยังคงไม่เข้าใจ เป็นผู้ใดฆ่าสัตว์ประหลาดชิงของวิเศษไป ?

เลี้ยวตังซังเล้งเร่งฝีเท้าจนถึงพลบค่ำ อ้อมดงดิบดึกดำบรรพ์ไปรอบใหญ่อย่างไม่คาดหมาย ขณะที่ใกล้จะถึงปากถ้ำที่งักเซ้งเทียนผูกหาไว้ พลันพบเห็นเงาร่างสองสาย ดูออกว่าเป็นพวกล้อส่าย จึงรีบติดตามหลังโดยไม่เลิกรา

เลี้ยวตังซังเล้งมีประสบการณ์คร่ำโลกโชกโชนปานใดแล้ว ดูออกว่าสองคนเบื้องหน้ามีพลังฝีมือไม่ทัดเทียมท่าน จึงเร่งฝีเท้าเข้าไปใกล้อย่างอาจหาญ เงี่ยหูฟังได้ยินผู้หนึ่งถอนใจส่งเสียง

"ไทจือทั้งสองท่านไฉนยังมาไม่ถึง ?"

อีกผู้หนึ่งอยู่ด้านหลังแค่นเสียงตอบ

"อาจไปหาสตรีอีกแล้วก็ได้"

"สถานที่ปีศาจเช่นนี้ ไหนเลยมีสินค้าดี ? หรือหิวโหยไม่เลือกอาหาร ไปหาสตรีดำชาวเนปาล ?"

เลี้ยวตังซังเล้งทราบ พวกมันกำลังถกถึงตัวซัวหงีซัวยิ้ง จึงครุ่นคิด

'เจ้าสองตัวนั้นถึงกับมิได้ถูกพิษกำเริบปลิดชีวิตไป'

เลี้ยวตังซังเล้งสะกดรอยร่วมหนึ่งชั่วยาม สองคนทางเบื้องหน้าเดินขึ้นไปบนยอดเขาน้ำแข็งลูกหนึ่ง บนยอดเขามีหน่อหินมากมายราวป่าใหญ่ แต่ละหน่อถูกน้ำแข็งเกาะจนขาวใส ท่านพลันฉุกคิด

'เจ้าเด็กสองคนไม่มีความหมายให้สะกดรอย มิสู้สังหารพวกมันเสียรวบรัดตัดความกว่า'

ขณะจะลงมือ พลันมีเสียงคนแว่วมาจากที่ไม่ไกลนัก

"ใช่ลี้เฮง เซาเซ้งหรือไม่ ?"

ผู้ที่อยู่หน้าอาจมีนามลี้เฮง ได้ยินมันอุทานแล้วโพล่งขึ้น

"ไทจือทั้งสองเพิ่งมากระมัง ?"

เลี้ยวตังซังเล้งฟังออก ผู้ส่งเสียงถามคือซัวยิ้ง ได้ยินมันกล่าวอีก

"พวกเจ้ารีบกลับไปรายงานก้าจู๊ พิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็กถูกคนฆ่าตาย ของวิเศษถูกล้วงไปได้แล้ว เรากับตั๋วไทจือตอนนี้ -

มันคล้ายมีความยุ่งยากอย่างไร กล่าวถึงตอนนั้นชะงักคำไว้วูบหนึ่งจึงส่งเสียงต่อ

"สรุปแล้ว เรากับตั๋วไทจือมีวิธีชิงของวิเศษมาจากผู้ได้ไป ขอให้ก้าจู๊โปรดวางใจ ไม่จำเป็นต้องมาในดงดิบสารพัดพิษนี้อีก อีกสามวันให้หลังเราต้องไปรายงานเรื่องราวทั้งหมดแก่ก้าจู๊เอง"

เลี้ยวตังซังเล้งได้ฟังต้องใจสะท้าน รู้สึกเป็นลางมิใคร่ถูกต้อง จับตามองบริวารลัดส่ายทั้งสองไปไกลแล้ว ตกลงใจยอมเสี่ยงอันตรายสะกดรอยตามซัวหงี-ซัวยิ้งแทน ทั้งที่สำนึกตัวมิใช่คู่มือของทั้งสองไทจือ แต่ก็ไม่กล้าทอดทิ้งหลบหน้า

ซัวยิ้งมองส่งบริวารสองคนไปแล้ว ยืนอยู่ในที่เดิมมิเคลื่อนไหว คล้ายกำลังเงี่ยหูฟังเสียงใดอยู่

เนื่องจากเลี้ยวตังซังเล้งยังอยู่ในระยะไกล กำลังภายในก็ถึงกับระดับเลอเลิศเช่นกัน จึงมิได้มีเสียงแม้สักแผ่วเบา แลเห็นซัวยิ้งหันกายช้า ๆ เดินก้มศีรษะออกไป คล้ายกำลังครุ่นคิดเรื่องอันใดที่ยุ่งยากอย่างยิ่ง

เลี้ยวตังซังเล้งสะกดรอยตามหลังด้วยความระมัดระวัง นับว่ากระทั่งลมหายใจแรง ๆ ยังไม่กล้าระบายเลย

ข้ามยอดเขาน้ำแข็งไปสี่ลูก ป่าทึบอีกห้าแห่ง ทันใดนั้น มีเสียงหนัก ๆ ถามลงมาจากหน้าผา

"ยี่ตี๋กลับมาแล้ว ?"

ซัวหงีแหงนหน้าส่งเสียงตอบ

"เสือกไสพวกมันกลับไปแล้ว"

ผู้ส่งเสียงลงมาจากหน้าผาคือซัวหงี ได้ยินมันกล่าวต่อ

"มีความเคลื่อนไหวใดหรือไม่ ?"

"ไม่มี สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียสาบสูญร่องรอยไปเลย อื้อเฮงฮั้ว ทีตี่มั้วเจ็งมิได้มีความเคลื่อนไหวอย่างไร"

ซัวยิ้งตอบพลางเดินเข้าไปใกล้เชิงผา เลี้ยวตังซังเล้งเลือกที่เหมาะสมแห่งหนึ่งซ่อนตัวไว้ ได้ยินซัวหงีแค่นเสียงลงมา

"เราถามถึงอาจารย์กับศิษย์งักเซ้งเทียน ท่านตอบเรื่องเหล่านั้นไปไย ?"

"มีความเคลื่อนไหวเรายังจะอำพรางท่านหรือไร ? กระทั่งเงาคนยังไม่เห็นสักผู้เดียว ดงดิบสารพัดพิษกลายเป็นป่าร้างวังเวง ท่านยังมีกระไรไม่วางใจอีก ? ตอนนี้มีแต่ต้องตกลงใจในแผนของพวกเราเท่านั้น"

"ท่านไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ? เรื่องนี้เราใคร่ครวญโดยละเอียดสุขุมมานานแล้ว"

"โอ้ ท่านยังต้องการคน ?"

ซัวยิ้งเดินออกมาจากหลังก้อนหินใหญ่ หัวร่อฮาฮาตอบ

"ทางสองสายจำเป็นต้องให้ท่านเห็นพ้องเพียงหนึ่ง ต้องการคน ไม่อาจให้นางฟื้นคืนมา พวกเราเล่นนางจนสมใจค่อยว่ากล่าว เมื่อข้าวสารกลายเป็นข้าวสุกฟื้นมายังกลัวนางไม่สงบอยู่ในโอวาท ? แต่ทว่าจะต้องให้นางครึ่งรู้สึกครึ่งเคลิบเคลิ้มยามเล่นจึงจะสนุกสนานสมใจ จะมากจะน้อยต้องให้พวกนางมีความรู้สึกเป็นสุขด้วย มิเช่นนั้นพวกนางจะเปลี่ยนจากรักเป็นแค้น แต่เมื่อได้ลิ้มความหวานแล้วก็ผิดกัน นี่คือเคล็ดลับที่จัดการต่อดรุณีเยาว์วัย"

เลี้ยวตังซังเล้งได้ฟังยิ่งรู้สึกไม่ถูกต้อง หัวใจเต้นถี่เร็วปานรัวกลอง สงบใจฟังซัวหงีส่งเสียง

"เชื้อพลังวิเศษทั้งสองลูกนั้นต่างถูกพวกนางกลืนกินไป ความเมามายคราวนี้อย่างน้อยต้องสองวันจึงมีความรูสึกฟื้นคืนมา ยังคงสะกดกลั้นใจไว้เถิด มิเช่นนั้นว่ากล่าวแก้ตัวกับอาจารย์ได้อย่างไร ? ท่านผู้เฒ่าจะต้องการเชื้อพลัง ไม่ต้องการคนแน่นอน"

ซัวหงีแสยะยิ้มแค่นเสียงเย็นชา

"เรื่องราวทั้งมวลย่อมไม่อาจงามพร้อมทั้งสองฟากฝ่าย เราที่เป็นกอทอ ขอเพียงมีโฉมสะคราญอยู่ในอ้อมแขน ไหนเลยยังสนใจแผ่นดินที่กว้างใหญ่ไพศาล"

ซัวยิ้งส่ายศีรษะคัดค้าน

"พวกนางคล้ายผิดกว่ากาลก่อน ๆ ประหนึ่งเปลี่ยนใจไปแล้วก็ปาน อย่าได้เห็นแก่ความสนุกเพียงครั้งจนต้องเสียชีวิตอยู่ในมือพวกนาง ตามความเห็นของเรา มีวิธีที่รอมชอมอยู่ ทั้งไม่ต้องส่งนางให้แก่อาจารย์ และไม่ต้องการพวกนาง

เป็นภรรยา คือพาลเล่นให้สมใจสมอยากแล้วค่อยเกร็งกำลังภายใน ดูดเชื้อพลังในร่างของพวกนางมาให้เหือดแห้งหมดสิ้น เมื่อเช่นนี้ ทั้งไม่ต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย ทั้งยังได้เชื้อพลังสองลูกนั้นมา จากที่อาจารย์บอก เชื้อพลังของพิษแดงสามหัวพอจะเพิ่มพลังภายในอีกหลายเท่าตัว และยังสามารถทำลายกำลังภายในธาตุทั้งห้าอีกด้วย สำหรับเชื้อพลังของมังกรตัวนหลังเหล็ก เพียงสามารถเพิ่มกำลังภายในเท่านั้น แต่ยังเข้มแข็งกว่าเชื้อพลังพิษแดงสามหัวอีก นี่เป็นวิธีที่เราให้ท่านเลือกเฟ้น"

ซัวหงีเน้นเสียงหนัก ๆ

"วิธีนี้กลับพอดำเนินได้ แต่ก็ต้องถูกอาจารย์เคียดแค้นชิงชัง ปกติท่านยังไม่ทราบจิตใจของอาจารย์หรือไร ?"

ซัวยิ้งหัวร่อฮาฮาตอบ

"ยุทธจักรยังต้องเป็นทางกว้าง ให้พวกเราอาละวาดโดยไม่มีผู้ขัดขวาง ไหนเลยยังหวาดกลัวผมแดงจมูกเหยี่ยวตัวนั้น ?"

มันคล้ายตั้งหมายถึงอั้งกี้ก้าจู๊ แต่ก็สะกิดใจซัวหงีให้ครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานจึงกล่าว

"เอาเถิด ผู้เป็นภอกอย่อมเชื่อฟังท่านอยู่มากกว่า แต่ทว่า..."

ซัวยิ้งเห็นมันรับปาก ลิงโลดยินดีจนหัวร่อสอดคำ

"แต่ทว่ากระไร ? ตอนนี้เป็นเวลาเหมาะต่อการดำเนินงานที่สุด"

ซัวหงียังคงใคร่ครวญด้วยความลังเล แต่เลี้ยวตังซังเล้งหวาดหวั่นจนหน้าถอดสีตัวสั่นระริก จากวาจาของสองไทจือฟังคดีก ดรุณีทั้งสองที่พวกมันหมายถึงย่อมเป็นแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นจึงเจ็งแน่นอน

แต่ทว่าท่านไม่มีความสามารถช่วยเหลือได้เลย และก็ไม่ทราบ ดรุณีทั้งสองไฉนได้เชื้อพลังของสัตว์ประหลาดสองตัวนั้นมา ท่านเห็นแต่ซัวทั้งสองมีท่าทีจะลงมือทันที ต้องกระวนกระวายคล้ายไฟเผาร่างกาย ได้แต่ร่ำร้องในใจเท่านั้น

ซัวยิ้งเห็นภอกอนิ่งอึ้งไม่ส่งเสียง พลันกล่าวดัง ๆ

"ท่านยังงมงายในความงามไม่รู้สึกตัวอีก ?"

ซัวยิ้งถูกตวาดให้ความคิดชะงักงันกลางคัน เงยหน้าขึ้นเน้นเสียง

"วุ่มร้อนไปไย ? เรากำลังใคร่ครวญ สถานที่ใดพอจะให้ซ่อนตัวได้ ?"

"ไอ้ ! หรือที่นี่ไม่ได้ หลังจากพวกเราดูดเชื้อพลังแห้งหายแล้ว ยังคงต้องเมาไม่มีสติสองสามวันเช่นกัน สถานที่นี้ไหนเลยซ่อนตัวได้ ในสองสามวันแต่นี้ ไม่เพียงต้องคอยป้องกันศัตรูเท่านั้น ยังต้องคอยหลบซ่อนคนสำนักเราเอง กล่าวได้

ว่ามีศัตรูอยู่ทุกแห่งหนเลย"

ซัวยิ้งถูกเตือนสติให้ได้คิด อุทานแล้วโพล่งขึ้น

"เรามิได้ใคร่ครวญถึงประการนี้ อย่างนั้นควรทำเช่นไร ตอนนี้ยังไม่อาจลงมือหรือไร ?"

"ไปจากที่นี่ก่อนค่อยว่ากล่าว"

เลี้ยวตังซังเล้งได้แต่เบิ่งมองสองซัวกระโดดลงไปที่เชิงผา ชั่วพริบตาต่างแบกร่างสตรีนางหนึ่งบนหลังพอ เห็นต้องร้องคร่ำครวญในใจ พวกนางถึงกับเป็นแป๊ะอั้งงัก ฉินเจ็งเจ็งจริง ๆ

เลี้ยวตังซังเล้งเห็นชัดตา พวกนางคล้ายตั่งหลับใหลไม่รู้ตัว อ่อนระทวยไปทั้งร่าง กระทั่งเสียงครางยังไม่มีอีกด้วย

สองซัวแบกสองดรุณีออกมาจากที่ซ่อนตัวแล้วเร่งฝีเท้าไปทางทิศใต้ เลี้ยวตังซังเล้งมีแต่ต้องติดตามหลังในระยะไกล กระทั่งลมหายใจแรง ๆ ยังไม่กล้าระบาย ทั้งยังครุ่นคิดด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

"หยุดไว้ ! ฮา ฮา ซัวเล่าขี่ เจ้าว่าไม่มีความเคลื่อนไหวโดยสิ้นเชิง หรือเราอื้อตั้วเอี๊ยจะเหาะลงมาจากฟ้ามาได้จริง ๆ ? รีบปล่อยสตรีทั้งสองนางลง ระวังอย่าได้กระทบกระแทกส่วนใดจนมีโลหิตหลั่งไหลสักหยดหยาด จงเชื่อฟังในโอวาทวางร่างพวกนางลงเบา ๆ ฮา ฮา อื้อตั้วเอี๊ยเห็นแก่พวกเจ้าที่หอบร่างนางมาด้วยความยากลำบาก อาจบางทีจะยอมปล่อยชีวิตพวกเจ้าไปสักครั้ง มิเช่นนั้น เฮอะ เฮอะ..."

เสียงตวาดและวาจาคราวนี้ นับว่าเป็นอัสนีบาตฟาดมาข้างกายจริง ๆ ยิ่งคล้ายเป็นเสียงเรียกร้องของพญายม ขู่ขวัญแซ่ซัวทั้งสองจนกระเจิดกระเจิง กระทั่งเลี้ยวตังซังเล้งยังหน้าเปลี่ยนสี ผู้มาถึงกับเป็นอื้อป้าเทียน !

ซัวหงีตระหนกถอยกรูด ๆ หลายก้าว แต่ซัวซิ้งตัวสั่นงันงกแล้ว

"ฮา ฮา ว่าอย่างไร? จะต้องให้เห็นความร้ายกาจของอื้อตั้วเอี๊ยก่อนหรือไร ?"

อื้อป้าเทียนเดินออกจากหลังหมู่หินด้วยสีหน้าอิ่มเอิบลำพอง คุกคามเข้ามาทีละก้าว

ทันใดนั้น ซัวยิ้งชะงักเท้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"อื้อป้าเทียน หากยังสาวเท้า ซัวยิ้ไท้จือจะไม่สนใจเชื้อพลังใด ๆ อีกแล้ว"

อื้อป้าเทียนได้ยินต้องงุนงงไป แสยะยิ้มแค่นเสียง

"ท่านทราบซัวยิ้ไท้จือไม่กล้ากระทบ ?"

อื้อป้าเทียนยิ่งรู้สึกสงสัยกว่าเดิม ขมวดคิ้วถาม

"เจ้าว่าตั้วเอี๊ยมีที่ใดไม่กล้า ?"

ชั่วยิ้งพลันนิ่งกาย เหวี่ยงร่างแป๊ะอั้งงักบนหลังจากแบกมาเป็นอุ้ม แค่นหัวร่อตอบ

"อื้อเล่าตั้ว หากชั่วยี่ไทจือกัดฟัน สามารถทุ่มสตรีนางนี้ตายทั้งเป็น ลองถามดู ของในร่างนางยังจะมีประโยชน์ใด ?"

อื้อป้าเทียนคล้ายดั่งทราบเรื่องราวทั้งมวลของเชื้อพลังมาแล้ว ได้ยินต้องถอยหลังก้าวใหญ่ อ้าปากโดยไม่อาจส่งเสียงได้ มันไม่กล้าคุกคามเข้าไปอีกแล้วจริง ๆ

ชั่วหงีได้ยินต้องตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก หัวร่อฮาฮากล่าว

"วิธีนี้ของเล่ายี่ยอดเยี่ยมจริง ๆ นี่เรียกว่าให้ทุกคนคว้าอากาศว่างเปล่า ฮา ฮา เราก็จำเป็นต้องเลียนเยี่ยงอย่างแล้ว"

อื้อป้าเทียนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เจ้าทำลายเชื้อพลัง อื้อตั้วเอี๊ยมีแต่ส่งเสียงกู่เรียกตี้ตี้เรามาลงมือ แม้ไม่ได้เชื้อพลัง พวกเจ้าก็อย่าหมายรักษาชีวิตไว้ได้ อย่างน้อยที่สุด นับว่าได้ผลมาบ้าง"

แต่ชั่วทั้งสองพอทราบมันมาที่นี่เพียงลำพัง จิตใจผ่อนคลายลงได้บ้าง หากถึงยามจำเป็น พวกมันพอจะเสี่ยงชีวิตได้สักพัก แต่ยังไม่ไว้วางใจนัก จึงเห็นชั่วยิ้งกวาดตามองไปมา หัวร่อฮาฮากล่าว

"อื้อเล่าตั้ว อย่าได้หลอกลวงชั่วยี่ไทจือ พวกท่านเฮียตี้ไม่เคยแยกจากกันมาเลย ท่านคิดจะใช้เล่ห์อุบายนี้มาหลอกลวงพวกเราเฮียตี้หลงกล ไม่มีทางเป็นไปได้ !"

อื้อป้าเทียนต้องงุนงงอีกวูบหนึ่งจึงตวาด

"ชั่วเล่ายี่ ! เราใช้อุบายใดกัน ? มีหลงกลใดกันอีก ?"

ชั่วยิ้งหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"พวกท่านเฮียตี้ ผู้หนึ่งเสนอหน้ามาว่ากล่าวกับเรา ผู้หนึ่งซ่อนตัวในที่ลับตา แสร้งแสดงความอ่อนแอต่อพวกเรา หากพวกเราเฮียตี้มิทันระวังปล่อยร่างสตรีทั้งสองลงไปเสี่ยงชีวิตกับท่าน ฮา ฮา อื้อเล่ายี่ของท่านก็จะฉวยโอกาสหลบหนีไป แผนนี้ไม่เลวจริง ๆ เสียดายที่เราชั่วยิ้งไทจือมีสายตาคมกล้าปานสายฟ้า สมองยังปราดเปรื่องไม่เหลวไหล นี่ไม่ใช่หลอกล่อให้พวกเราหลงกลหรือไร ?"

อื้อป้าเทียนได้ยินต้องแค่นเสียง

"ที่เจ้าคิดอยู่นับเป็นโอกาสที่เราคลาดไปจริง ๆ ชัวเล่ายี เจ้ายังมิได้คาดคิดถึงจุดประสงค์การมาดงดิบสารพัดพิษของเล่าตั้วในวันนี้"

"โฮ้ ! จุดประสงค์ใดกัน ?"

"เป็นเช่นเดียวกับที่พวกเฮียตี๋เจ้าปรึกษากัน"

"ฮา ฮา อย่าได้เล่นเล่ห์กล เราเฮียตี๋ปรึกษาเรื่องราวใด"

"เฮอะ เจ้าต้องการให้เราบอกต่อมารเผ่าธงแดง ?"

ชัวหงีได้ฟังต้องตระหนกยิ่ง แต่ใบหน้ายังคงมีรอยยิ้มโหดเหี้ยมเย็นชากล่าว

"มันก็คิดจะชุบเชื้อพลังทั้งสองลูกไว้ ?"

อื้อป้าเทียนเน้นเสียงหนัก ๆ

"มิเช่นนั้นเราไหนเลยจะลอบเร้นมาตามลำพัง พวกเจ้าที่มีศักดิ์เป็นไทจือของประเทศล้อส่าย ยังมีจิตใจถอนตัวออกมา เราอื้อป้าเทียนเฮียตี๋นับเป็นตัวกระไร ? ไม่ต้องการติดตามสามีภรรยาปิศาจทั้งสองมาเนิ่นนานแล้ว"

ชัวยิ้งถามด้วยความสงสัย

"ตี๋ตี๋ท่านไฉนไม่มาด้วย ?"

"หากมาพร้อมกันสองคน ต้องสะกิดให้อาจารย์ระแวงสงสัยได้"

ชัวหงีพลันแสยะยิ้มกล่าว

"เป็นวาจาที่ยากจะเชื่อถือ พลังฝีมือของพวกท่านเฮียตี๋เหนือกว่าสองสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วแล้ว พวกมันไหนเลยจะควบคุมบังคับเฮียตี๋ได้ ?"

อื้อป้าเทียนพลันถอนใจตอบ

"พวกเจ้าเฮียตี๋เพียงรู้หนึ่งไม่รู้ถึงสอง ปิศาจเฒ่าสามีภรรยา ไฉนไม่มอบเกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ทั้งสามดอกแก่พวกเราเฮียตี๋ ?"

"อา...นั่นเพราะกลัวพวกท่านเฮียตี๋ทรยศตีจาก"

"นั่นย่อมเป็นสาเหตุสำคัญ"

ตอนนี้แซ่ชัวทั้งสองแน่ใจแล้วว่ามันมาเพียงลำพัง เฮียตี๋เหลือบมองกับแวบหนึ่ง ชัวยิ้งเป็นผู้กล่าวอีก

"อื้อเล่าตั้ว ในเมื่อพวกเรามีความตั้งใจเดียวกัน และตอนนี้ยังมาคุมเชิงไม่มีฝ่ายใดยอมแก่กัน ถึงที่สุด น่ากลัวจะไม่ได้รับผลที่ดีงาม นอกจากอาจารย์ของพวกเราไม่นับคนอื่น ๆ ที่ต้องการเชื้อพลังนี้ยังมีอยู่ทั่วทุกหัวระแหง พวกเราพอจะปรึกษากัน คิดหาวิธีไม่เสียเปรียบทั้งสองฝ่าย มาคลี่คลายสถานการณ์คุมเชิง

กันไปได้หรือไม่ ?"

อื้อป้าเทียนก็เข้าใจสถานการณ์เบื้องหน้าชัดเจน คุมเชิงกันนิ่นนาน กลัวจะมีผู้อื่นมาแย่งชิง หากคุกคามรุนแรง แซ่ชัวทั้งสองจะต้องทำลายตัวประกันไป เมื่อถึงตอนนั้น จะสังหารเฮียตี๋ก็ไม่มีปัญญา เพียงพิชิตพวกมันพ่ายแพ้ย่อมไม่มีความหมายใด ๆ จึงครุ่นคิดพลางกล่าว

"สองเจ้ามีความเห็นสูงส่งเยี่ยงไร ?"

"ด้านพลังฝีมือ พวกเราเฮียตี๋รวมกันแล้วเพียงด้อยกว่าท่านเล็กน้อย พวกเรามาประลองกันสักครั้งเป็นไร ?"

อื้อป้าเทียนถามด้วยความสงสัย

"ในเมื่อพวกเจ้าด้อยกว่าเราเล็กน้อย ประลองแล้วไหนเลยยังมีหวังได้ชัย ?"

ชัวยิ้งหัวร่อฮาฮาตอบ

"ย่อมมิใช่ประลองจนเห็นผลแพ้ชนะ เราทราบเฮียตี๋ท่านเคารพในสัจจะวาจามาก พวกเราเสี่ยงกันสามร้อยกระบวนท่า หากท่านสามารถได้ชัยไปภายในสามร้อยกระบวนท่า หากท่านสามารถได้ชัยไปภายในสามร้อยกระบวนท่า เราเฮียตี๋จะถดถอยเท้าสะบัดหน้าไปทันที สตรีทั้งสองนางก็นับเป็นรางวัลของชัยชนะของท่าน แต่หากในสามร้อยกระบวนท่า พวกเราเฮียตี๋ยังเป็นปกติไม่ถูกระคายผิวกาย ฮา ฮา... ด้วยนิสัยของเล่าเฮียท่าน เชื่อว่าก็ต้องยอมอ่อนข้อถอนตัวกระมัง ?"

อื้อป้าเทียนครุ่นคิดไม่ส่งเสียง คล้ายดั่งกำลังใคร่ครวญวาจาชัวยิ้งมีเล่ห์กลหรือไม่ เลี้ยวตังซังเล้งที่สงบฟังถึงตอนนี้ พลันรู้สึกมีความหวังขึ้นเลือนราง ร่ำร้องในใจ

"เมื่อพวกเจ้าทะยานเข้าต่อสู้ จะต้องวางตรุณีทั้งสองไกลจากบริเวณ นับเป็นโอกาสประเสริฐที่สวรรค์ให้เล่าฮูลงมือแล้ว เด็กร้ายกาจ...อื้อตั้วเอี๊ยเจ้ารีบรับปากเถิด"

ในขณะที่เลี้ยวตังซังเล้งครุ่นคิดด้วยความรุ่มร้อน ได้ยินอื้อป้าเทียนเงยหน้าขึ้นกล่าว

"ชัวเล่ายี่ อื้อตั้วเอี๊ยเรารับฟังมานาน เจ้าเป็นคนมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งเยือกเย็นที่สุด ความคิดนี้ของเจ้าไม่อาจแฝงอุบายชั่วร้ายไว้ มิเช่นนั้นเราอื้อตั้วเอี๊ยต้องปลิดชีวิตเจ้าโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลใด ๆ"

ชัวยิ้งอาจจะมีเล่ห์อุบายใดแฝงอยู่จริง ได้ยินมันหัวร่อฮาฮากล่าว

"อื้อเล่าตั้ว ท่านออกจะไม่รู้จักวิญญูชนเลย ชั่วชีวิตเราชัวเล่ายี่ แม้มีความชาญฉลาดอยู่บ้าง แต่ในวาระฉุกละหุกคับขัน ไหนเลยยังมีความคิดก่อกวนลวดลายใดกัน บอกโดยไม่อำพราง สตรีทั้งสองนางแม้ไม่ถูกผู้อื่นชิงไป อีกเพียงครึ่งวันก็ได้สติฟื้นคืนมาเอง เฮอะ เฮอะ เมื่อถึงตอนนั้น รวมกำลังพวกเราสามคนใช่จะสามารถรับมือพวกนางได้หรือไม่ก็ยังเป็นปัญหาเลย"

มันถึงกับว่ากล่าวกลมกลืนจนไม่มีพิรุธให้จับได้สักน้อยนิด จึงได้ยินอื้อป้าเทียนแค่นเสียงถาม

"อีกครึ่งวันก็จะฟื้นคืนมาได้จริง ๆ ?"

ชัวหงีต้องตระหนกยิ่งนัก ชัวยิ้งก็อับจนถ้อยคำตอบโต้ อื้อป้าเทียนจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"จะอีกนานเท่าใดจึงฟื้นเราไม่ทราบ แต่เราเคยได้ยินกับหู ชัวเล่าตั้วบอกต้องอีกสองวันจึงฟื้นมาได้ ฮา ฮา อาศัยพิรุธนี้แสดงว่าพวกเจ้ามีเล่ห์อุบาย การต่อสู้ก็เป็นข้ออ้างกลบเกลื่อนเท่านั้น"

สีหน้าชัวยิ้งมิได้เปลี่ยนแปรไปเลย หัวร่อฮาฮากล่าว

"อื้อเล่าตั้ว ชัวยี่เอี๊ยไม่ต้องการทุ่มเถียงกับท่าน ท่านว่าเราแฝงเล่ห์อุบายอย่างนั้นนับว่าเป็นจริงก็ได้ อย่างนั้นท่านว่าเราสมควรคลี่คลายด้วยวิธีใด ? สรุปเหลือคำเดียว ด้ามดาบอยู่ในมือพวกเรา หากท่านไม่ผ่อนคลายไว้บ้าง เฮอะ เฮอะ บอกคำเดียว...เท่ากับมิได้ปรึกษา !"

อื้อป้าเทียนนิ่งคิ้งคึกเนิ่นนาน มันนึกหาวิธีมาคลี่คลายสถานการณ์ที่ยันกันไม่ได้เลยจริง ๆ

ชัวหงีเห็นมันเดินวนเวียนไปมาไม่หยุดยั้ง ต้องหัวร่อฮาฮากล่าว

"อื้อเล่าตั้ว พวกเราไม่อาจจับเจ่าอยู่ที่นี้มิเคลื่อนไหวได้ สถานที่นี้มีอันตรายที่รุนแรงมากนัก เยี่ยงนี้เถิด พวกเราเดินพลางครุ่นคิดหาวิธีพลาง ออกพ้นดินแดนที่ชาวยุทธ์สนใจแห่งนี้ก่อนเป็นไร ?"

อื้อป้าเทียนพลันเงยหน้าส่งเสียง

"อื้อตั้วเอี๊ยกลับเห็นพ้องวิธีนี้ พวกท่านเฮียตี๋เดินนำหน้าเถิด"

เฮียตี๋แซ่ชัวทราบมันไม่วางใจ แต่ก็มิว่ากล่าวกระไร สาวเท้าเดินนำออกไปจริง ๆ

เลี้ยวตังชังเล้งที่เห็นโอกาสใกล้จะถึงมือ กลับเกิดการเปลี่ยนแปรเช่นนี้อีก

ต้องลอบถอนใจเบา ๆ และจำเป็นต้องลอบสะกดรอยตามหลังไปด้วยความระมัด-ระวังอีกครั้ง ทั้งยังทอดระยะไกลกว่าเดิมอีกด้วย เนื่องเพราะอื้อป้าเทียนที่เดินหลังมีโสตประสาทเหนือกว่าเฮียตี่แซ่ซัวมากนัก

เฮียตี่แซ่ซัวคล้ายกลัวอื้อป้าเทียนจะลงมือทางด้านหลัง เดินพลางเหลียวมองมาอยู่บ่อยครั้ง ปากถึงกับส่งเสียงบอกเรื่องนั้นเรื่องนี้ เพื่ออำพรางการป้องกันตัวของพวกมัน

อื้อป้าเทียนที่มีความกริ่งเกรง มันกลัวเฮียตี่แซ่ซัวเมื่อถูกคุกคามรุนแรง อาจทำลายตัวประกันไปก็ได้ ดังนั้นไม่กล้าย่นระยะเข้าไปใกล้นัก และก็ไม่กล้าคุกคามพวกมัน เพียงแต่ไม่ยอมให้พวกมันมีความหวังกระโดดหลบหนี การเดินที่เงียบขรึมจึงเป็นไปถึงครึ่งคืนเต็ม ๆ

ซัวยิ้งเดินอยู่หน้าสุด มันพบเห็นที่ไกลหลายลี้มียอดเขาชัยภูมิเปี่ยมอันตรายอยู่ทางด้านซ้าย รีบส่งเสียงทางลมปราณบอกซัวหงี

"เล่าตั้ว การถ่วงเวลาเช่นนี้ไม่ใช่เป็นวิธี อีกหนึ่งวันหนึ่งคืนทั้งสองสตรีก็จะฟื้นคืนมาแล้ว เมื่อถึงตอนนั้น พวกเราอาจมีอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ ใต้ยอดเขาเบื้องหน้าคงต้องมีถ้ำอยู่ วิธีเดียวที่มีคืออาศัยซอกหินหรือถ้ำปะทะกับอื้อป้าเทียนโดยหักโหมตรง ๆ"

ซัวหงีได้ฟังต้องครุ่นคิด มันกลัวแผนของซัวยิ้งไม่ถูกต้องเหมาะสม จึงส่งเสียงทางลมปราณ

"อาจารย์บอก กลืนกินเชื้อพลังทั้งสองลูกนั้นจะหลับใหลไปเนิ่นนานเท่าใดจึงฟื้นคืนมา ?"

"ประมาณสี่วันสี่คืน เมื่อตอนฟื้นมา กำลังภายในของพวกนางน่ากลัวสูงกว่าพวกเราอีกห้าเท่า นี่เป็นการประเมินต่ำที่สุดของอาจารย์ ครุ่นคิดดู พวกเราไหนเลยเป็นคู่มือของพวกนาง ?"

ซัวหงีอาจไม่ได้ฟังคำชี้แนะอธิบายจากอั้งกี๊ก้าจู๊มา แต่เห็นมันพลันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ส่งเสียงทางลมปราณถาม

"ท่านว่าอาศัยถ้ำต่อต้านอื้อป้าเทียนโดยตรง ?"

"มิเช่นนั้นให้มันติดตามอย่างเอาเป็นเอาตาย ไหนเลยรอดตัวไปได้ ?"

"พวกเราไม่อาจพิชิตมันพ่ายแพ้ ไยมิใช่ยังคงต้องเสียเวลาดั่งเดิม ?"

"สันดานของเจ้าผู้นี้มุทะลุหุนหันยิ่งนัก ขอเพียงกระหน่ำจู่โจมเข้าไปไม่ได้

ในครึ่งชั่วยาม มันจะต้องเสนอเงื่อนไขมาตกลงกับเราเอง เมื่อมันเสนอเงื่อนไขมา พวกเราก็มีวิธีถอนตัวหนีไปได้"

ซัวหงีได้ฟังไม่ส่งเสียง มันคล้ายเห็นพ้องกับความคิดซัวยิ้งแล้ว

อื้อป้าเทียนมองเส้นทางไปของซัวยิ้งแล้ว เน้นเสียงหนัก ๆ

"ซัวเล่ายี่ เจ้าตั้งใจจะไปที่ใด ? บริเวณนี้ห่างไกลกับดงดิบสารพัดพิษมากแล้ว"

ซัวยิ้งหัวร่อฮาฮา ตอบ

"ท่านดูเบื้องหน้าเป็นสถานที่ใด ?"

"เฮอะ น่ากลัวไม่ใช่ในอาณาบริเวณอิทธิพลของเจ้า ?"

"ย่อมไม่ใช่ มิเช่นนั้น ท่านย่อมให้พวกเราไปในสถานที่นั้น ?"

"หรือที่นั่นมีทางให้หลบหนี ?"

ซัวหงีชิงกล่าวขึ้น

"อื้อเฮียอย่าเข้าใจผิด ตี้ตี๋เราได้คิด ใต้ยอดเขานั้นอาจจะเปลี่ยวร้างวังเวงกว่า หาสถานที่ปลอดภัยมาตกลงกับอื้อเฮีย เยี่ยงนั้นจึงไม่ถูกผู้คนพบเห็นโดยง่าย"

"ก็ได้ สรุปเหลือคำเดียว สตรีสองนาง เพียงยอมให้ฝ่ายใดได้ไปเท่านั้น"

ซัวยิ้งหัวร่อฮาฮากล่าว

"อื้อเล่าตั้ว ท่านเข้าใจมีโอกาสมากน้อยเท่าใด ?"

"เพ้ย ! พวกเจ้าเฮียตี๋หากสำนึกตัว อาจบางทียังรักษาชีวิตหนีรอดไปได้"

ซัวยิ้งเห็นเป็นระยะไม่ไกลแล้ว จึงพยายามสะกดกลั้นเพลิงโทสะไว้ กลัวจะกระตุ้นสันดานอำมหิตของฝ่ายตรงข้าม จึงหุบปากไม่ส่งเสียงอย่างไรอีก แต่เร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม จนกระทั่งเห็นเบื้องหน้ามีถ้ำมีซอกหินอยู่มากมาย

เสี้ยวตังซังเล้งตร่ำโลกโซกโซน แม้ไม่เห็นเงาร่างซัวยิ้ง แต่ในคำตอบโต้ของทั้งสองฝ่าย ท่านพอจะเข้าใจจิตเจตนาของซัวยิ้งได้ จึงครุ่นคิด

'เด็กน้อยคล้ายจะอาศัยซอกหินหรือปากถ้ำอันเป็นชัยภูมิมีเปรียบ ปะทะกับผู้แซ่อื้อโดยตรง'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น พลันชะงักเท้าไว้ พอทอดระยะไกลกว่าเดิม และเห็นท่านกระโดดควับควับ พุ่งตัวอ้อมไปที่เบื้องหน้า พริบตาก็ห่างจากซัวยิ้งเพียงชั่วไม่กี่ธนูแล่น เร่งฝีท้าวิ่งไปที่ใต้ยอดเขาก่อน เมื่อถึงกวาดตามองเบื้องหน้า พอดีมีผนังผาขวางทางอยู่ เดินเลาะตามผนังสำรวจดู เห็นมีเก้าเรียวเล็กที่เป็นชัยภูมิเปี่ยมอันตราย ต้องลอบหัวร่อคำนึง

นี่อาจเป็นที่หมายของเจ้าซัวยิ้งก็ได้ หวังว่าภายในทั้งลึกทั้งมีอันตราย จะช่วยดรุณีทั้งสองก็อยู่ในโอกาสครั้งนี้แล้ว"

ท่านไม่มีเวลาใคร่ครวญลังเล พลิ้วควับเข้าไปในถ้ำนั้น ใช้ความรวดเร็วสำรวจถ้ำจนทั่วถ้วน พบเห็นภายในถ้ำเหมาะสมแก่การซ่อนตัวมาก จึงรีบซ่อนตัวไว้ทันที

ครู่ใหญ่ให้หลัง พลันได้ยินซัวยิ้งร้องดัง ๆ โถมปราดเข้ามาในถ้ำ เสียงฉาดดังขึ้นครั้ง คล้ายดั่งโยนของหนักใดลงบนพื้น จากนั้น วิ่งออกไปที่ปากถ้ำอีก

ชั่วพริบตา มีอีกผู้หนึ่งเข้ามาโยนของหนักลงกับพื้น แล้ววิ่งออกไปที่ปากถ้ำเช่นกัน พลันได้ยินเสียงซัวหงีหัวว่อส่งเสียงด้วยความลิงโลดยินดี

"อี้อเล่าตั้ว อย่าเข้ามา พวกเราตอนนี้กำลังฟังวิธีของท่าน หากตกลงกันไม่ได้ ไทจือทั้งสองตั้งใจจะปะทะกับท่านโดยหักโหมตรง ๆ สักพันกระบวนท่า"

อี้อป้าเทียนถูกกันอยู่นอกถ้ำอย่างแน่ชัด ได้ยินมันคำรามด้วยโทสะ

"ที่แท้เจ้าตัวร้ายมีความตั้งใจจะแตกหักกับตั้วเอี๊ยโดยตรง ๆ"

หลังวาจานั้น มีเสียงพลังหมัดจู่โจมดังสนั่นหวั่นไหว คลื่นเสียงกระแทกกระทั่นในถ้ำจนสั่นคลอน เลี่ยวตังซังเล้งลอบคืบคลานออกมา ได้ยินซัวหงีก็ลงมือต่อต้านบ้างแล้ว สองเฮียตี๋ถึงกับปักหลักเฝ้าปากถ้ำ ต่อต้านการจู่โจมอี้อป้าเทียนโดยแข็งขัน

เมื่อลูบคลำมาจนถูกของที่ถึงทิ้งกับพื้น สัมผัสดูก็ทราบ ดรุณีทั้งสองนางหลับใหลอยู่ด้วยกัน ต้องคำนึงด้วยความปีติ

"แผนขั้นแรกสำเร็จแล้ว กลัวแต่พวกมันจะตกลงกันได้เท่านั้น"

เลี้ยวตังซังเล้งครุ่นคิดพลางลากคนเข้าไปเบา ๆ ซ่อนตัวดรุณีทั้งสองไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดของถ้ำ ส่วนตัวเองไปปักหลักเฝ้าอยู่ในส่วนที่แคบที่สุด ตั้งใจปักหลักสู้ตายอยู่ในที่นั้น

เฮียตี๋แซ่ซัวตอนนี้เพียงป้องกันอยู่ทางด้านหน้า รวมกำลังแล้วแม้ยังด้อยกว่าอี้อป้าเทียนเล็กน้อย แต่เมื่อโหมสุดสิ้นกำลังความสามารถ ยังคงต่อต้านได้ไม่เพลี่ยงพล้ำ

อี้อป้าเทียนคล้ายดั่งผิดคาดหมายของซัวยิ้งมาก ระดมการจู่โจมโดยหักโหมอำมหิตจนถึงสว่าง ยังไม่มีทีท่าจะหยุดมือตกลงกันเลย

ซัวหงีเหงื่อกาฬแตกโซมกาย หอบหายใจส่งเสียง

"เล่ายี่ ความคิดของท่านผิดพลาดแล้ว"

กำลังภายในซัวยิ้งถูกเกร็งมาที่สองฝ่ามือหมดสิ้น จึงไม่อาจส่งเสียงทางลมปราณได้อีก ได้ยินมันหอบหายใจตอบ

"เจ้าผู้นั้นก็ไม่เห็นจะปลอดโปร่งสักเท่าใด ยังคงไม่อาจจู่โจมได้อีกเนิ่นนานนัก"

อื้อป้าเทียนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"บิดาจะต้องจู่โจมจนสองสตรีตื่นมาจึงหยุดมือ ถึงตอนนั้น ดูผู้ใดจะเสียชีวิตก่อน"

ซัวยิ้งหอบหายใจหัวร่อกล่าว

"เราเสียดี่มีน้ำมิตรไมตรีกับพวกนางอยู่ก่อน เมื่อถึงเวลา ท่านยากจะไม่ถูกเราสี่คนลอบจู่โจม"

อื้อป้าเทียนแผดหัวร่อกล่าว

"ปากของเรายังสามารถว่ากล่าวได้ เพียงบอกกุศลจิตของพวกเจ้าออกไป ฮาฮา...เปลี่ยนจากน้ำใจเป็นความแค้น ยิ่งเป็นแค้นที่ลึกซึ้งรุนแรง เหตุผลนี้มิว่าผู้ใดก็ตรุ่นคิดได้ อื้อตั้วเอี๊ยจะรอดูพวกเจ้ากราบวิงวอนต่อพวกนาง"

ซัวหงีได้ฟังต้องตระหนกยิ่งนัก ตะลึงลานไปชั่ววูบ ซัวยิ้งจึงถูกพลังอื้อป้าเทียนฟาดใส่จนเซถลาไปสองก้าวใหญ่

อื้อป้าเทียนหัวร่อฮาฮาถาม

"กลัวแล้วกระมัง ?"

ซัวยิ้งเพียงลำพังไหนเลยต่อต้านไว้ ? ฝ่ามือนั้นน่ากลัวฟาดใส่มันไม่เบาเลย ได้ยินมันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เล่าตั้วคิดจะตายหรือไร ? ยังไม่รีบลงมือ ?"

ซัวหงีถูกตวาดใส่จนเรียกขวัญคืนมาได้ ระดมสองฝ่ามือออกต่อต้านอีกครา ส่วนปากส่งเสียงเรียก "เล่ายี่..."

ซัวยิ้งทราบความหมายของมัน รีบตวาดขึ้น

"กลัวกระไร ? ก่อนยังไม่ถึงเวลา พวกเราไม่รู้จักฆ่าสตรีทั้งสองก่อนหรือไร ?"

ซัวหงีถูกมันเตือนสติให้ได้คิด พลันหัวร่อฮาฮากล่าว

"เราเหลวไหลจริง ๆ อื้อป้าเทียน ได้ยินแล้วกระมัง ?"

อื้อป้าเทียนตอนนี้โหมจู่โจมจนใกล้จะถึงปากถ้ำแล้ว ได้ยินจึงตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"คนเป็นพวกเจ้าได้มาก่อน ไม่ทราบผู้ใดเสียหายมากกว่า อย่าว่าแต่อื้อตั้ว-

เอี๊ยปักหลักเฝ้าที่ปากถ้ำ ต้องสกัดพวกเจ้าจนอดตายทั้งเป็นให้ได้"

"เฮอะ ท่านก็มิได้ฝึกจนถึงกับสามารถอดอาหารนานวัน จะอดพวกเราต่างอดด้วยกัน"

อี้เป่าเทียนกระหน่ำจู่โจมอีกสองฝ่ามือ หัวร่อเสียงดังก้องกล่าว

"นอกถ้ำมีสัตว์ทั้งสองเท้าสี่เท้า อื้อตั้วเอี๊ยเพียงห่างจากปากถ้ำห้าสิบวาก็หาอาหารได้ ในระยะห่างเพียงห้าสิบวา พวกเจ้าจะหนีออกจากปากถ้ำไปได้หรือไม่ ? ฮา ฮา"

ซัวยิ้งอับจนถ้อยคำ บังเกิดความหวาดหวั่นลนลานเช่นกัน ซัวหงีพอเห็นเป็นเหตุการณ์ไม่ถูกต้อง ถึงกับหวาดกลัวจนตัวสั่นระริกแล้ว

อื้อป้าเทียนพลันจู่โจมจนรุกเข้าไปได้อีกก้าวหนึ่ง หัวร่อฮาฮาส่งเสียง

"พ้นเที่ยงแล้ว ใกล้ถึงเวลาแล้วกระมัง ? พวกเจ้าลงมือต่อสตรีทั้งสองเถิด อื้อตั้วเอี๊ยตัดใจไม่ต้องการแล้ว"

ซัวหงีตอนนั้นเหงื่อกาฬแตกโซมร่าง กำลังภายในเริ่มลดถอยจนไม่ปะติดปะต่อ ได้ยินยิ่งหวาดหวั่นขวัญฝ่อจนหอบหายใจส่งเสียง

"เล่ายี่ หมากตานี้ของท่านผิดพลาดอุกฤษฏ์แล้ว"

หลังจากซัวยิ้งถูกฝ่ามืออื้อป้าเทียนไปฉาดหนึ่งแล้ว กำลังภายในเคยช้ำจนไม่สมบูรณ์ดั่งเดิม ทรวงอกยังรู้สึกปวดแปลบเล็กน้อย มันกัดฟันฟาดพลังฝ่ามือออกต่อต้าน แต่มักไม่สามารถต้านทานพลังของฝ่ายตรงข้าม ได้ยินจึงขุ่นเคืองจนร้องสุดเสียง

"ตอนนี้ดูของท่านก็แล้วกัน"

ซัวหงีกลัวเฮียตี๋จะแตกหักกัน กลายเป็นโอกาสให้ศัตรูสังหารได้ จึงสงบปากคำไม่กล้าส่งเสียงอีกแล้ว

อื้อป้าเทียนแม้บอกทอดทิ้งเชื้อพลังทั้งสองลูกนั้น แต่ในใจไหนเลยจะยอมเสียสละได้ เมื่อได้ยิน มีไหวพริบวูบขึ้น แกล้งถอยหลังสองก้าวกล่าว

"หากสองเจ้ายินยอมทอดทิ้งอคติ ตอนนี้ออกจากถ้ำถอนตัวไป ผู้แซ่อื้อจะไม่รังควาญพวกเจ้าเฮียตี๋เด็ดขาด หากดื้อรั้นยืนกรานถึงที่สุด เชื้อพลังสองก้อนสูญเสียไปยังเป็นเรื่องเล็ก น่ากลัวกระทั่งชีวิตของทั้งสองเจ้าก็ต้องสมทบไปด้วย"

ซัวยิ้งสำนึกตัวไม่อาจต่อต้านสืบไป แต่มันไหนเลยยินยอมเสียสละโดยง่าย ได้ยินพลันมีอุบายหนึ่งวูบขึ้น รีบสวนคำไป

"ก๊อเล่าตั้ว ร่องรอยของเชื้อพลังทั้งสอง มีพวกเราสองคนทราบเท่านั้น แม้พวกเราเฮียตี๋จะยอมทอดทิ้งไม่ต้องการ ยังกลัวท่านจะฆ่าพวกเราเพื่อปิดปาก เนื่องเพราะเมื่อดูดเชื้อพลังนั้นแล้ว ต้องเมาหลับไหลไปสี่วันสี่คืน แม้นับว่าท่านไม่ลงมืออำมหิตต่อพวกเราเฮียตี๋ ก็ยากจะเชื่อว่าข่าวไม่แพร่งพรายออกไป ตอนนั้นพวกเรา..."

มันพลันได้คิดถึงอุบายที่ยิ่งยอดเยี่ยมกว่านั้น รีบชะงักคำลงกลางคัน เปลี่ยนวาจาทันที

"หากท่านมีความจริงใจ ขอให้รีบถอนตัวออกจากปากถ้ำสี่สิบวา รอพวกเราเฮียตี๋ไปไกลแล้วท่านค่อยเข้ามา มิเช่นนั้น ไม่อาจเชื่อถือท่านได้"

หากมันไม่บอก อื้อป้าเทียนอาจจะปล่อยพวกมันเฮียตี๋ไปก็ได้ แต่ทว่าชัวยิ้งย่อมไม่ยินยอมวางมือโดยง่ายดาย เมื่อวาจาเปล่งไป อื้อป้าเทียนได้คิด มีอันตรายของข่าวที่จะแพร่ออกไป จึงเปลี่ยนความคิดในทันที โดยหัวร่อฮาฮากล่าว

"ชัวเล่ายี่ เจ้าฉลาดมาชั่วชีวิต โง่งมไปชั่ววูบ เราอื้อตั้วเอี๊ยไม่ทันคิดจริง ๆ แต่เจ้าถึงกับช่วยคิดจนรอบคอบแทนเราได้ บอกตามความสัตย์ อื้อตั้วเอี๊ยมีความจริงใจปล่อยพวกเจ้าเฮียตี๋รอดชีวิตไป แทบจะมิได้ใคร่ครวญถึงข่าวที่จะแพร่งพรายตอนนี้มีแต่ต้องปักหลักเฝ้าไว้แล้ว"

มันกล่าวพลางสะบัดสองฝ่ามือ โหมจู่โจมไปพลางด้วยอานุภาพกราดเกรี้ยวดุดันไม่ผ่อนคลายเสียกนิดนึ่นิด

ไม่ทราบชัวยิ้งได้คิดถึงอุบายที่เลอเลิศอย่างไร มันหัวร่อฮาฮากล่าว

"ชัวยี่ไทจือเป็นคนจิตใจซื่อตรง ไม่เคยบอกเรื่องวกวนอ้อมค้อม ทั้งที่ทราบว่าท่านมิได้นึกเรื่องข่าวแพร่งพราย บอกไปเพื่อให้ท่านเข้าใจ ตัวเรามีความจริงใจที่จะอ่อนข้อให้ ไหนเลยคาดคิด ท่านถึงกับใช้จิตใจคนต่ำช้ามาวัดจิตใจวิญญูชนได้"

อื้อป้าเทียนหัวร่อกล่าว

"หากในแผ่นดินมีวิญญูชนเยี่ยงเจ้า น่ากลัวชาวโลกไม่มีคนต่ำช้าอีกแล้ว มิว่าเจ้าจะกล่าวอย่างไรก็ตาม อื้อตั้วเอี๊ยไม่ปล่อยพวกเจ้าหนีไปเด็ดขาด"

ความจริงกำลังภายในของอื้อป้าเทียนก็ลดทอนลงทีละน้อย คล้ายดั่งไม่อาจกัดฟันทนทานอีกนานเท่าใดนัก แต่ในสภาพที่เสือยากจะลงนี้ ยังคงกัดฟันโหมจู่โจมต่อไปดั่งเดิม

ชัวยิ้งเห็นด้านนอกไม่มีแสงอาทิตย์หลงเหลือแล้ว ในถ้ำยิ่งมืดสนิทกระวน-

กระวายจนตวาด

"อื้อเล่าตั้ว ตอนนี้ห่างจากเวลาสตรีสองนางฟื้นมาเพียงสองชั่วยาม กำลังภายในของพวกเราลดทอนกันไปไม่น้อยแล้ว หากยังไม่อ่อนข้อรอมชอม เฮอะ เฮอะ ชัวยี่เอี๊ยไม่ตั้งใจจะทำอันตรายสองนางแล้ว รอพวกนางได้สติฟื้นคืนมา พวกเราเฮียตี๋ยากจะหนีเอาชีวิตรอดก็จริง แต่ผู้แซ่อื้อท่านจะปลอดภัยกว่าพวกเราสักเท่าใด ? สุดท้ายยังคงต้องกลัวก้านเก่าเช่นกัน"

ไม้นี้ร้ายกาจอย่างยิ่ง คุกคามอื้อป้าเทียนต้องเสียสมองครุ่นคิดจนเคร่งเครียด การจู่โจมจึงถูกกระทบกระเทือนไปไม่น้อย

ชัวหงีก็คล้ายได้คิดถึงอุบายที่เลิศพิสดารมา ได้ยินมันแสร้งกล่าวเสียงนุ่มนวลอย่างหวังดี

"อื้อเฮีย พวกเราไม่อาจถ่วงเวลาอีกแล้ว ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ถึงกำหนดเวลาเพียงนี้เถิด หากท่านกลัวพวกเราแพร่งพรายข่าว พวกเราก็จะถอยกลับเข้าไปที่หลังถ้ำ ทิ้งดรุณีทั้งสองให้ท่านจัดการตามความพอใจเป็นอย่างไร ? แต่ทว่าพวกเราต่างต้องหยุดการต่อสู้ในทันที"

วาจานี้ของมัน เปลือกนอกนับว่าเป็นฝ่ายยอมแพ้ แต่เบื้องหลังได้แฝงอุบายอำมหิตโหดเหี้ยม คือปล่อยให้อื้อป้าเทียนดูดเชื้อพลังจากสตรีทั้งสองจนแห้งแล้ว ตอนนั้นอื้อป้าเทียนต้องเมาจนสลบไสลดั่งตายไป พวกมันเฮียตี๋ย่อมลงมือได้ตามความพอใจแล้ว

อื้อป้าเทียนแม้เปรื่องปราดหลักแหลมเท่าใด อย่างไรก็ไม่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์เทียบเท่าเฮียตี๋แซ่ชัว ได้ยินจึงหยุดมือส่งเสียง

"ชัวเล่าตี๋ วาจานี้ของท่านกลับสมเหตุสมผลอยู่ อย่างนั้น เฮียตี๋ท่านถอยหลังไปเถิด"

ชัวยิ้งคล้ายดั่งทราบแผนของกอกอมัน เมื่อเห็นอื้อป้าเทียนหยุดมือแล้วมันคล้ายไม่อาจทนทานต่อไปได้ เซถลาเข้าพิงผนังถ้ำ หอบหายใจส่งเสียง

"เล่าตั้ว พวกเราพักผ่อนชั่วครู่ค่อยถอยไป"

อื้อป้าเทียนตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ไม่ได้ ! พวกท่านอย่าหมายฉวยโอกาสต่อสตรีทั้งสอง"

ความจริงแซ่ชัวทั้งสองไหนเลยจะกล้า แต่พวกมันก็ไม่อาจอธิบาย ยามใดบอกว่าดูดเชื้อพลังแล้วต้องเมามายไปหลายวัน เท่ากับเป็นการเปิดเผยแผนร้ายของ

พวกมัน

ในยามอับจนปัญญา เฮียตี๋ทั้งสองต้องสะกดกลั้นโทสะ ถอยหลังกลับไป ช้า ๆ อื้อป้าเทียนก็รุ่มร้อนเป็นอย่างยิ่ง ทั้งที่ทราบเรื่องราวแต่พาลลืมไปโดยสิ้นเชิง

ทันใดนั้น ซัวหงีร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

ซัวยิ้งที่อยู่ด้านหลังต้องสะท้านเฮือกใหญ่ รีบถามไป

"เรื่องอันใด ?"

"สตรีทั้งสองหายไปแล้ว !"

ซัวหงีตอบเสียงสั่นสะท้าน แต่หัวใจซัวยิ้งสั่นสะท้านกว่า จิตใต้สำนึกรู้สึก เป็นเรื่องราวเลวร้ายแล้ว ในอุปาทาน เห็นสตรีทั้งสองนางกำลังชายตามองมันอย่าง เหยียดหยามดูแคลนอยู่

อื้อป้าเทียนห่างจากเฮียตี๋ไม่ถึงสามวา ได้ยินจึงแค่นหัวร่อเค้นเสียง

"พวกเจ้าอย่าได้ก่อกวนเล่ห์อุบาย อื้อตั้วเอี๊ยไม่หลงกลแน่"

มันเข้าใจเฮียตี๋แซ่ซัวโป้ปดขึ้นหลอกลวง จวบจนซัวยิ้งเข้าไปตรวจหายืนยัน แล้ว รีบคว้ามือซัวหงีถอยหลังโดยเร็ว พร้อมกันนั้นส่งเสียงสั่นสะท้าน

"อื้อเล่าตั้ว เราคำนวณเวลาผิดพลาด สตรีทั้งสองนางอาจได้สติฟื้นมาแล้ว"

อื้อป้าเทียนระวังมันจะลอบจู่โจม รีบถอยออกไปที่ปากถ้ำ แล้วแค่นหัวร่อ กล่าว

"ตั้วเอี๊ยยากจะเชื่อถือได้"

ซัวหงีเดินเข้ามาถาม

"อื้อเฮีย ไยระแวงมากมายปานนี้ ไม่เชื่อพวกเราเข้าไปตรวจดูพร้อมกัน เป็นไร ?"

อื้อป้าเทียนตอนนี้ดูออก สองซัวมีสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสียจนตาเหลือกถาน จริง ๆ จึงผงกศีรษะรับคำ

"ขอเพียงมีผู้หนึ่งเป็นเพื่อนเข้าไปก็ใช้ได้"

"ท่านคิดจะฉวยโอกาสลงมือ ?"

"เฮอะ ขอเพียงพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งไม่คิดทอดทิ้งชีวิตของเฮียตี๋ อื้อตั้ว เอี๊ยไหนเลยเป็นคนต่ำทรามปานนั้น ที่ติดตามเราเข้าไป เพียงแต่ถือเป็นตัวประกัน ชั่วคราว หากสตรีทั้งสองนางหายไปจริง ตั้วเอี๊ยอนุญาตให้พวกเจ้าถอนตัวทันที"

ซัวหงีกล่าวด้วยความสะทกสะท้อน

"นิสัยของอื้อเฮียผู้น้องทราบกระจ่าง เราสองเข้าไปดูพร้อมกันเถิด"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ผู้น้องขอเตือนสติสักคำ พวกเราต้องระวังตัวให้มากไว้"

คื้อป้าเทียนคว้าข้อมือมันพลางกล่าว

"ขอบคุณที่ชี้แนะ เราก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน"

ทั้งสองกุมมือกันเดินช้า ๆ เข้าไป เลี้ยวตังซังเล้งที่เห็นเหตุการณ์กระจ่าง ตอนนี้เกร็งกำลังภายในเท่าที่มีจนหมดสิ้น ตื่นเต้นเป็นที่สุดแล้ว ขณะที่อื้อป้าเทียนกับชัวหงีอยู่ห่างกว่าสี่วา สะบัดสองฝ่ามือฟาดจู่โจมอย่างแรง ถึงกับชิงเป็นฝ่ายเอาเปรียบก่อน แต่ไม่กล้าส่งเสียงให้พวกมันจำได้

พลังฝ่ามือคล้ายพะเนินเหล็กทะลักมาด้วยเสียงสนั่นหวั่นไหว อื้อป้าเทียนรู้ตัวก่อนต้องตระหนกจนหน้าถอดสี ตวาด "รีบถอย !" สุดเสียง

ชัวหงีได้ยินอกสั่นขวัญฝ่อ สะบัดมือที่ถูกเกาะกุมหนีออกจากถ้ำสุดฝีเท้า

ชัวยิ้งพอเห็นต้องลนลานถาม

"เป็นอย่างไร ?"

อื้อป้าเทียนโถมออกมาในเวลานั้น ชิงส่งเสียง

"พวกนางฟื้นมาแล้วจริง ๆ พวกเรารีบไป! ฉวยโอกาสที่พลังภายในของพวกนางยังไม่บรรลุถึงจุดสุดยอด รีบเร่งหนีจากที่นี้โดยด่วน หากช้าก็ไม่ทันแล้ว พวกเราถูกฝ่ายตรงข้ามฟาดมาฝ่ามือหนึ่ง พลังแม้ไม่หนักหน่วงรุนแรง แต่นั่นก็เป็นปรากฏ-การณ์ของแรกเริ่ม"

ชัวยิ้งเห็นมันกล่าวพลางลนลานวิ่งออกจากถ้ำพลาง ทีท่าหวาดกลัวจนว้าวุ่นลนลานแล้ว ได้คิดถึงพวกมันเฮียตี๋ยังมีฝีมือไม่ทุเลาปกติ ต้องตระหนกจนหน้าซีดขาว ตะปบมือคว้าข้อมือชัวหงี วิ่งออกจากถ้ำไปสุดฝีเท้าทันที

เลี้ยวตังซังเล้งคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด จะมีปรากฏการณ์พิสดารเช่นนี้มา หลังจากได้ยินขบขันจนแทบหัวร่อ คำนึงด้วยความอิ่มเอิบยินดี

"สวรรค์ของเรา ! หากพวกเจ้าทราบเป็นเราเฒ่าซอมซ่อ ฮา ฮา เราผู้เฒ่ายังจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ ?"

หลังจากคำนึงด้วยความอิ่มเอิบยินดีมาพักใหญ่ ได้คิดถึงทั้งสามอาจจะย้อนกลับมาอีกครา ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเยือกใหญ่ รีบคว้าสตรีสองนางขึ้นหนีบไว้ในสองแขน ย่องเร้นมาที่ปากถ้ำ โผล่ศีรษะออกลอบดูทั้งสองข้าง ไม่มี

เงาร่างผู้คนหลงเหลือจริง ๆ จึงรีบกระโดดขวับออกไป โลดละลิ่วเข้าในป่าเบื้องหน้าด้วยความเร็วปานสายฟ้า นับเป็นความตื่นเต้นที่สุดในชีวิตของท่านจริง ๆ

ท่านไม่กล้ารีรออยู่ในบริเวณนั้น และไม่กล้าออกเดินในสถานที่ไม่มีกิ่งไม้ใบไม้ปกปิด จึงเร่งฝีเท้าวิ่งเข้าสู่ส่วนลึกของป่าทึบตลอดเวลา

ไม่ถึงสองชั่วยาม เลี้ยวตังชังเล้งวิ่งข้ามยอดเขาสิบกว่าลูก ขณะตื่นเต้นยินดีมิได้เผชิญศัตรูในระหว่างทาง พลันได้ยินเสียงกราดเกรี้ยวดังมาจากด้านซ้ายของท่าน

"ลุ้ยพั้วจื้อ ท่านกับเฒ่าจิ๊บสี่หาทางด้านตรง ยี่เอี๊ยจะไปดูที่ดงดิบสารพัดพิษอีกครา หากหาอื้อตั้วเอี๊ยไม่พบก่อนสว่าง ท่านทั้งสองมุ่งหน้าไปรายงานกับยี่เอี๊ยในดงดิบสารพัดพิษ"

เลี้ยวตังชังเล้งได้ยินต้องตระหนกยิ่ง รีบซ่อนตัวกลั้นหายใจ เพราะฟังออกว่าเป็นเสียงของอื้อป้าตี่ ทั้งยังมีลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซที่ถูกสยบประสาทจนไม่รู้จักตัวเองอีกด้วย

อื้อป้าตี่อาจจะกระวนกระวายในการหายสาบสูญของอื้อป้าเทียนการพุ่งตัวไปของมันจึงมีเสียงผ่าอากาศแหลมเล็ก แสดงว่ามุ่งหน้าสู่ดงดิบสารพัดพิษสุดกำลังแล้ว

เลี้ยวตังชังเล้งที่ไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ ยังคงไม่กล้าเคลื่อนไหวเท้าสักก้าวเดียว แต่ก็รู้สึกตัว ดรุณีที่ซอกแซนทั้งสองนางคล้ายดั่งจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นแล้ว

ทันใดนั้น มีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้นที่ด้านหลังสองครั้ง ในยามตระหนก เหลียวมองไปก็เห็นสองคนยืนอยู่ในที่นั้น ต้องตระหนกจนเหงื่อยะเยียบซึมโซมกาย ใบหน้าชาด้านไร้ความรู้สึก ดวงตาเป็นประกายแวววาว

"สองท่านยังจำศิษย์ได้หรือไม่ ? โชคดีที่ข้าพเจ้าช่วยไว้ มิเช่นนั้นต้องตายในมือสองชั่วกับอื้อป้าเทียนแล้ว"

เลี้ยวตังชังเล้งทั้งที่ทราบ ฝ่ายตรงข้ามสูญเสียสติสัมปชัญญะโดยสิ้นเชิงแต่ไม่มีวาจาอื่นใดว่ากล่าวได้

มิต้องถามก็ทราบ เพียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบครานี้ดังขึ้นจากลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่-ซิงแซ แต่ทั้งสองยังคงไม่ตอบโต้อีกด้วย

เลี้ยวตังชังเล้งเห็นฝ่ายตรงข้ามไม่มีปฏิกิริยาเลย แน่แก่ใจว่าสูญเสียสติสัมปชัญญะหมดสิ้นแล้ว จึงถอยหลังสองก้าว เขม้นมองความเคลื่อนไหวแน่วนิ่ง

มิตาต เรื่องราวจะเลวร้ายปานนั้น พอท่านเคลื่อนไหว ฝ่ายตรงข้ามพลันแยกจากกันเป็นซ้ายขวากระหนาบท่านไว้ระหว่างกลาง เพียงทอดระยะประมาณสองวา แม้มือมิได้เคลื่อนไหว สายตาบ่งบอกความประสงค์ร้ายจนชัดเจน

เลี้ยวตังซังเล้งทราบเป็นสถานการณ์หนักหนาสาหัสมาก รีบวางดรุณีทั้งสองนางที่หลังกองหินแล้วลุกขึ้นกล่าว

"สองท่านต้องการอย่างไร ?"

สภาพเป็นที่น่าหัวร่อยิ่งนัก ทั้งสองถึงกับยังไม่ส่งเสียง แต่จับตามองเลี้ยวตังซังเล้งแน่วนิ่งไม่กะพริบ

เลี้ยวตังซังเล้งที่อยู่ในสถานการณ์นั้น กระอักกระอ่วนจนหัวร่อไม่ออกร่ำไห้ไม่ได้ ทั้งไม่กล้าลงมือและไม่สามารถหนีรอดพ้น ถูกกดดันจนร้องดัง ๆ

"สองท่านแม้สูญเสียประสาทความรู้สึก แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นหนวกใบ้ ไฉนไม่เอ่ยวาจาแม้สักคำ ?"

"ที่จับเจ้ามาเป็นผู้ใด ?"

ในที่สุดจิ้บสี่ซิงแซเอ่ยปากแล้ว แต่ก็เป็นคำถามคล้ายไก่อ่อนเพิ่งออกสู่ยุทธจักร

เลี้ยวตังซังเล้งระบายลมจากปากยาว ๆ ตอบ

"สองท่านแม้สูญเสียประสาทความรู้สึก โชคดีที่ยังไม่ถึงกับซึมเซาปัญญาอ่อน แต่ทว่าอธิบายกับพวกท่านไม่มีประโยชน์ หวังว่าบอกเจตนาสกัดขวางเราให้ทราบจึงประเสริฐ"

ลุ้ยบ้อแสยะยิ้มกล่าว

"ตัวเราหาตั้วกงจื้อไม่มีเบาะแส เมื่อครู่จากปากคำของเจ้า แสดงว่าประสบฝีมือประทุษร้ายของเจ้าแล้ว พวกเราจะคุมตัวเจ้าไปพบเจ้านาย รีบอุ้มโกวเนี้ยทั้งสองนางบนพื้นติดตามเราไป"

เลี้ยวตังซังเล้งยิ่งกระอักกระอ่วน สั่นศีรษะตอบ

"อื้อป้าเทียนมีพลังฝีมือเหนือกว่าเราหลายเท่า ไหนเลยตายในมือเราได้ ? สองท่านจะหา เชิญไปหาทิศตะวันตก เราประกันว่าต้องพบแน่นอน"

จิ้บสี่ซิงแซแค่นหัวร่อกล่าว

"ผู้ใดยอมเชื่อถือเจ้าได้ ? หากไม่เชื่อฟังเราจะลงมือแล้ว"

เลี้ยวตังซังเล้งตระหนกยิ่งนัก วิธีเดียวที่มีในตอนนี้คือถ่วงเวลา เพื่อหวัง

ให้สตรีทั้งสองนางได้สติฟื้นคืนมา จึงรีบกล่าว

"สองท่านโปรดรอสักครู่เป็นไร ให้โกวเนี้ยทั้งสองนางตื่นขึ้นมาก่อนค่อยไป"

ความจริงท่านหนีบร่างทั้งสองเดินทางก็เป็นเช่นกัน แต่ท่านไม่เข้าใจเรื่องราวกระจ่าง กลัวสตรีสองนางตื่นขึ้นแล้ว อาจถูกก่อกวนให้แตกตื่นตระหนก ดังนั้นจึงวิงวอนขอความเห็นชอบจากฝ่ายตรงข้าม

ลุ้ยบ้อตวาดเสียงก้อง สะบัดฝ่ามือฟาดฉาดพร้อมกับแสยะยิ้มกล่าว

"เจ้ากล้าขัดขืนคำสั่ง"

เลี้ยวตังซังเล้งตระหนกยิ่งนัก ทุ่มเทกำลังผลักสองฝ่ามือออกต่อต้าน ในเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ถึงกับถูกลุ้ยบ้อฟาดจนกระดอนไกลหลายวา อ้าปากกระอักโลหิตเป็นลำยาว

ลุ้ยบ้อแสยะยิ้มส่งเสียง

"อาศัยฝีมือต่ำต้อยของเจ้า ก็กล้าขัดขืนคำสั่ง ?"

เลี้ยวตังซังเล้งสำนึกตัวบอบช้ำสาหัสแล้ว ต้องกัดฟันทรงกายไว้กล่าว

"สองท่านถูกความชั่วร้ายเลือดเย็นของผู้อื่นประทุษยังไม่รู้ตัว คืนนี้ถูกคามบังคับเล่าฐู วันหน้าจะต้องเสียชีวิตโดยโง่งมเหลวไหล สตรีสองนางนี้คือศิษย์ของพวกท่าน หรือถึงกับจำไม่ได้เลย ?"

จิ๊บสี่ซิงแซหันมองลุ้ยบ้อกล่าว

"ผู้นี้กล่าวเหลวไหลทั้งเรื่อง หรือมันวิกลจริต ?"

ลุ้ยบ้อแสยะยิ้มตอบ

"ท่านไปจัดการมัน ให้เราดูสตรีสองนางนั้นไฉนสลบไปได้ ?"

เลี้ยวตังซังเล้งกลัวนางจะทำร้ายสตรีทั้งสอง พลันสะอึกเข้าขวางหน้าแล้วส่งเสียง

"ตัวเรายินดีติดตามพวกท่านไป แต่อย่าแตะต้องโกวเนี้ยทั้งสองนางนั้น"

จิ๊บสี่ซิงแซแค่นหัวร่อตวาด

"ต้องการให้เจ้าไปเจ้าไม่ไป ตอนนี้กลับคิดจะไปก็ไม่ได้แล้ว ไสหัวไป !"

เสียงดังมือสะบัด ฟาดเลี้ยวตังซังเล้งกระเด็นออกไปหลายวาอีกครา ตอนร่วงลงมาเคราะห์ร้ายกระแทกกับก้อนหินใหญ่ ในเสียงฉาดสนั่นหวั่นไหว แขนซ้ายถึงกับขาดเสมอไหล่ เจ็บปวดจนสลบไสล ดูท่าร่อแร่ปางตายแล้ว !

ลุ้ยบ้อหน้าชาด้านไร้ความรู้สึก ขณะจะเดินเข้าหาสตรีทั้งสอง มิคาด พวก

นางต่างผุดขึ้นมานั่งแล้ว เหตุการณ์เมื่อครู่ถึงกับเห็นชัดเจนทุกภาคตอน เมื่อครู่อาจยังงุนงงไม่เข้าใจเรื่องราว ตอนนี้นับว่ามีสติแจ่มใสคืนมาได้แล้ว พอเห็นลุ้ยบ้อเดินเข้าหา ได้ยินแป๊ะอั้งงักส่งเสียง

"ฉิ่นเอียเท้า รีบไปช่วยผู้อาวุโสเลี้ยวตัง ที่นี้มีเรารับมือเอง"

ฉิ่นเจ็งเจ็งกระโดดปราดออกไปส่งเสียง

"สองผู้เฒ่าสูญเสียประสาทความรู้สึก ท่านเพียงป้องกันอย่าตีโต้ อย่างไรยังคงเป็นอาจารย์ของพวกเราอยู่"

ลุ้ยบ้อเห็นสตรีทั้งสองผุดลุกขึ้น นางต้องชะงักเท้ายืนนิ่ง จวบจนได้ยินเสียงฉิ่นเจ็งเจ็ง นางหันมากล่าวกับจิ๊บสี่ซิงแซ

"นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ? พวกมันมิใช่เป็นปกติดี ไฉนพวกนั้นบอกว่าเป็นศิษย์ของพวกเราได้ ?"

จิ๊บสี่ซิงแซกล่าวด้วยสีหน้ามึนงง

"พวกนางอาจจะมีใครปกตินัก ไปกันเถิด พวกเราถึงกับพบคนวิกลจริตถึงสามคน"

ลุ้ยบ้อครุ่นคิดแล้ว ไม่ถามสตรีสองนางชื่อแซ่ไร โบกมือให้จิ๊บสี่ซิงแซพลางร้อง "ไป !" ดัง ๆ

ที่จริงแป๊ะอั้งงักคิดจะเรียกอาจารย์ไว้ แต่นางทราบเรียกไปก็ไร้ประโยชน์ ดังนั้น ระบายลมจากปากเบา ๆ วิ่งปราดเข้าหาฉิ่นเจ็งเจ็งกล่าว

"ผู้อาวุโสเลี้ยวตังเป็นอย่างไรบ้าง ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งมีสีหน้าหม่นหมองรันทด กล่าวด้วยความกังวล

"แขนซ้ายหักสะบั้น เสียโลหิตมากไป กอปรกับบอบช้ำภายในสาหัส ตอนนี้ยังไม่ได้สติฟื้นมา เราแม้ป้อนยาไปเม็ดหนึ่ง แต่น่ากลัวยังยากจะรอดชีวิตได้"

แป๊ะอั้งงักโพล่งด้วยความตระหนก

"หวังว่าผู้เฒ่าไม่ตายเถิด มิเช่นนั้นพวกเราจะแบกหน้าใดไปว่ากล่าวกับโง้ว-ได้เฮี้ยบ และ...โอ อาจารย์พวกเราจะต้องถูกปีศาจก่อกวนสังหารล้างแค้นแน่นอน"

ฉิ่นเจ็งเจ็งถอนใจกล่าว

"กระทั่งพวกเรา ก็ต้องถูกมันถือเป็นศัตรูด้วยแล้ว"

"พวกเราแม้เมามายสูญสิ้นกำลัง แต่เหตุการณ์ทั้งมวลคล้ายดั่งเคลิบเคลิ้มในความฝัน ทวนคิดในตอนนี้ อาจล้วนเป็นเรื่องจริงทั้งมวลก็ได้"

"ผู้อาวุโสเลี้ยวตังอาจเพียงทราบเรื่องราวหลังจากพบเอี๊ยตี่แซ่ซัว"

ลูบคลำสร้อยสายฟ้าที่คล้องคอ แป๊ะอั้งงักกล่าวต่อ

"โชคดีที่ของวิเศษพวกเรายังมิได้ถูกผู้แซ่ซัวฉกฉวยไป"

"แป๊ะเอี๊ยเท้า ลองฟาดฝ่ามือใส่สนใหญ่ที่ด้านหลังดูก่อน"

แป๊ะอั้งงักหันกายช้า ๆ เกร็งกำลังภายในขึ้นห้าส่วน สะบัดฝ่ามือฟาดออกไป

พลันมีประกายสีม่วงพุ่งวาบเป็นสาย ทั้งยังคล้ายมีเสียงฟ้าร้องแว่วมาในระยะไกล เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว สนโบราณที่โตหลายคนโอบ ถึงกับถูกถอนรากถอนโคนปลิวออกไปในอากาศ กระทั่งไม่มีกิ่งใบร่วงหล่นลงมาสักน้อยนิดด้วย!

แป๊ะอั้งงักตระหนกจนตะลึงลาน ฉิ่นเจ็งเจ็งโห่ร้องด้วยความปีติ

"เชื้อพลังพิษแดงสามหัวของท่านเป็นดั่งที่ซัวยิ้งบอกจริง ๆ กำลังภายในถึงกับเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าแล้ว และพลังยังมีประกายสีม่วงอีกด้วย"

แป๊ะอั้งงักมีสติแจ่มใสคืนมา ผงกศีรษะกล่าว

"ท่านก็ทดลองฟาดฝ่ามือดูสักครั้ง อาจจะมีประกายสีเขียวก็ได้"

ฉิ่นเจ็งเจ็งลุกขึ้นส่งเสียง

"ฟังว่า เชื้อพลังของมังกรด้วนหลังเหล็กอยู่ที่หว่างกลางของตามัน แต่ที่เราได้มากลับเป็นสำรอกออกจากปากมัน ภายหลังก็มิได้เห็นระหว่างกลางดวงตามันมีก้อนเนื้อสีเขียวใด น่ากลัวที่เรากินไปไม่ใช่เชื้อพลังกระมัง ?"

แป๊ะอั้งงักสั่นศีรษะกล่าว

"ก่อนอาจารย์จะประสบฝีมืออำมหิตของอื้อเฮงฮั้วได้บอกเราจนกระจ่างชัดเจนแล้ว ที่สำรอกออกจากปากต้องเหนือกว่าที่ควักออกจากหว่างกลางดวงตามันอีกเท่าตัว สัตว์ประหลาดโบราณตัวนั้นต้องบำเพ็ญภาวนามากกว่าห้าพันปีจึงจะมีปรากฏการณ์เช่นนี้ ท่านไม่ต้องคลางแคลงสงสัย ทดลองดูก็ทราบได้เอง"

ฉิ่นเจ็งเจ็งก็เลือกสนมหึมาต้นหนึ่ง เกร็งกำลังภายในหมายจะฟาดฝ่ามือออกไป แป๊ะอั้งงักพลันร้องขึ้น

"ทำตามวิธีของเรา เพียงใช้กำลังภายในห้าส่วนทดลองดู"

ฉิ่นเจ็งเจ็งผงกศีรษะ ลดกำลังภายในเหลือห้าส่วนแล้ว ผลักฝ่ามือเข้าใส่สนใหญ่ที่เบื้องหน้าอย่างแม่นยำ

เสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น แป๊ะอั้งงักปรบมือร้องสุดเสียง

"วิเศษ ! วิเศษ ! เป็นดั่งที่เราคาดคิดไม่ผิดเพี้ยน พลังยังเข้มแข็งกว่าเสีย

อีก"

ฉินเจ็งเจ็งร้องด้วยความปีติ

"พลังสีเขียวนี้เจิดจ้าแจ่มใสมาก ในวิกาลมืดมิดถึงกับสามารถส่องสว่างในรัศมีหลายสิบวาได้"

แป๊ะอั้งงักถอนใจกล่าว

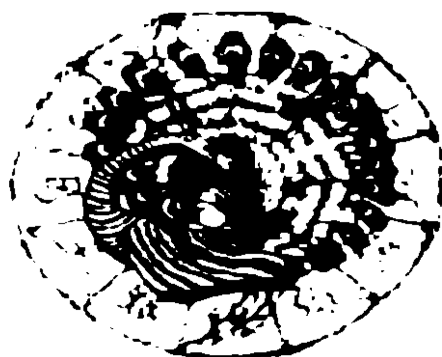
"กำลังภายในยากยิ่งจะได้ถึงครึ่งของปิศาจก่อกวน ความสูงส่งในพลังฝีมือมัน พวกเรารวมกันสองคนแล้ว ยังน่ากลัวต้องด้อยกว่าอีกชั้นหนึ่ง"

"ใช่ สำหรับกำลังภายในของมันในตอนนี้ น่ากลัวทัดเทียมล้อทีเล่านั้งแล้ว นี่เป็นเพียงความคาดคิดคำนวณของเรา"

แป๊ะอั้งงักโพล่งขึ้น

"รีบไป ผู้อาวุโสเลี้ยวตังฟื้นแล้ว"

บทที่ 18

แก้มือด้วยความแค้น

เลี้ยวตังซังเล้งฟื้นขึ้นมาแล้ว กระทั่งยังเห็น พลังฝ่ามือของฉิ่นเจ็งเจ็งอีกด้วย ได้ยินท่านส่งเสียงแผ่วเบา

"ขอบคุณโกวเนี้ยทั้งสอง เล่าฮิวแม้ไม่ถึงกับต้องตาย แต่...น่ากลัวกลายเป็นคนพิการแล้ว"

แป๊ะอั้งงักยื่นยาเม็ดให้ท่านกลืนกินลงไปแล้วกล่าว

"ผู้อาวุโสโปรดอย่ากล่าววาจาให้เสียกำลังพวกพวกเราเจ๊ม่วยสมควรกราบขอบพระคุณผู้อาวุโสที่กรุณาช่วยชีวิตไว้"

เลี้ยวตังซังเล้งกลืนยาลงไปแล้วกล่าว

"อาการบาดเจ็บของเล่าฮิวไม่เป็นไร แต่พลังฝีมือคล้ายดั่งสูญสลายหมดสิ้น"

เกรึ่งลมปราณภายในพักผ่อนครู่หนึ่งแล้ว ลุก

ขึ้นช้า ๆ กล่าว

"ได้สรรพคุณอันศักดิ์สิทธิ์ของยาแป๊ะโกวเนี้ยช่วยเหลือ เล่าฮิวคล้ายดั่งยังมีกำลังภายในเหลืออยู่สองส่วน เยี่ยงนี้นับว่าเป็นโชคช่วยจริง ๆ มิเช่นนั้นในสถานการณ์ที่เลวร้ายเช่นเมื่อครู่ ไม่มีทางที่จะรอดชีวิตได้จริง ๆ"

เหลือบมองแขนซ้ายแวบหนึ่ง แลเห็นบาดแผลมิเพียงไม่มีโลหิตหลั่งไหลเท่านั้น ยังเริ่มสมานมาอีกด้วย จึงต้องฝืนยิ้มกล่าว

"นับแต่นี้เลี้ยวตังซังเล้งต้องกลายเป็นดักปีซังเล้ง (พญามังกรแขนเดียว) แล้ว"

สตรีทั้งสองเห็นท่านไม่มีสีหน้าเศร้าโศกเสียใจเลย ต่างต้องลอบนับถือขันติสมาธิของผู้เฒ่าท่านนี้สูงเยี่ยมจริง ๆ แป๊ะอั้งงักกล่าว

"พวกอาจารย์สูญเสียประสาทความรู้สึก หวังให้ผู้อาวุโสโปรดได้อโหสิจึงประเสริฐ"

"ฮา ฮา โกวเนี้ยไยกล่าววาจานี้ ? เล่าฮิวเพียงหวังให้โกวเนี้ยทั้งสองปลอดภัย ก็เป็นที่ปีติยินดีมากแล้ว เรื่องการบาดเจ็บ ย่อมเป็นเรื่องธรรมดาของชาวยุทธ์"

ดรุณีทั้งสองต่างคุกเข่าลงกราบส่งเสียง

"ผู้เยาว์ตื้นตันพระคุณสุดซึ้ง"

"โกวเนี้ยทั้งสองรีบลุกขึ้น ใกล้จะสว่างแล้ว พวกเรายังต้องเร่งรีบเดินทางกัน"

ดรุณีทั้งสองลุกขึ้นแล้ว พากันยื่นแขนประคอง แต่เลี้ยวตังซังเล้งบอกไม่ต้อง จากนั้นถาม

"โกวเนี้ยทั้งสองได้เชื้อพลังของสัตว์ประหลาดไปกระมัง ?"

ฉินเจ็งเจ็งผงกศีรษะตอบ

"เรื่องนี้บอกแล้วเป็นโชคช่วยจริง ๆ ที่จริงข้าพเจ้ากับแป๊ะม่วยจื้อตั้งใจจะหางักเซ้งเทียนไปช่วยพวกอาจารย์ออกจากห้วงอันตราย ไหนเลยคาดคิด เมื่อไปถึงหุบเขาหินแห่งหนึ่ง พบเห็นบนอากาศมีประกายสีม่วงหนึ่งเขียวหนึ่งพุ่งขึ้นฉวัดเฉวียนวนเวียน ทางบนสุดของประกายยังคล้ายดังมีลูกกลม ๆ โตประมาณไข่ไก่อยู่ เมื่อไปถึงริมหน้าผาดู พบเห็นถึงกับเป็นพิษแดงสามหัวกับมังกรด้วนหลังเหล็กสำรอกเชื้อพลังออกมา พวกผู้เยาว์ลองเสี่ยงอันตรายโดยไม่ยั้งคิด ชัดฉุยเลี่ยงกับซิ่งเซียวออกไปอย่างงมงาย ตอนแรกไม่นึกว่าจะได้ผลใดมา ไหนเลยคาดคิด ผิด

คาดหมายเป็นอย่างยิ่ง เชื้อพลังสองลูกนั้นพอเผชิญกับลุ้ยเลี่ยงซิ่งเซียวถึงกับถูกพวกเรายึดมาได้โดยไม่ดิ้นรนหลบหนี ดีที่เคยทราบสรรพคุณของเชื้อพลังจากอาจารย์อยู่ก่อน จึงต่างกลืนกินคนละลูกทันที"

แป๊ะอั้งงักรอจนฉิ่นเจ็งเจ็งหยุดลงแล้ว นางจึงกล่าวต่อ

"สัตว์ประหลาดสองตัวนั้นดุร้ายเป็นที่สุดจริง ๆ พอเห็นเชื้อพลังประสบภัยถึงกับโถมขึ้นมาบนหุบเขาหินอย่างดุร้าย แทบจะขู่ขวัญผู้เยาว์จนฝ่อตาย ในยามว้าวุ่นสนลาน พวกเราซัดลุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเซียวอย่างเหลวไหลอีกครั้ง มิคาดเรื่องราวจะพิสดารเหลือประมาณ ก่อนของวิเศษทั้งสองยังมิทันพุ่งถึงตัวสัตว์ประหลาดพลันได้ยินเสียงดังสะเทือนเลือนลั่นปานอสนีบาตฟาดลง จนหุบเขาหินสะท้านสะเทือนแทบถล่มทลาย จวบจนของวิเศษทั้งสองพุ่งกลับมาถึงมือพวกเราอีกครั้งสัตว์ประหลาดสองตัวนั้นถึงกับถูกเสียงระเบิดกระแทกร่วงลงไปในหุบเขา สำรอกน้ำสีแดงออกจากปากจนตายไปทั้งสองตัว"

เลี้ยวดังซังเล้งถอนใจกล่าว

"ทุกสรรพสิ่งมีข่มกันในตัว นี่เป็นคราววิบัติของสัตว์ประหลาดนั้น และก็เป็นโชคชะตาของโกวเนี้ยที่สมควรมีประสบการณ์พิสดารนี้ ทุกประการ สวรรค์ล้วนลิขิตไว้ก่อนแล้วทั้งสิ้น

ฉิ่นเจ็งเจ็งถอนใจกล่าว

"ขณะที่พวกเรากำลังตรวจตราดูสัตว์ประหลาดอยู่นั้น พอดีเทียเตี่ยนซ่ซัวบุกมาถึงทั้งสองฝ่ายไม่ทันตอบโต้กัน พวกผู้เยาว์ก็สลบไสลไปในเวลานั้น ไม่มีความรู้สึกหลงเหลือสักน้อยนิด เพียงแต่ในใจคล้ายยังสามารถจดจำเรื่องราวทั้งมวลอยู่เลือนราง"

เลี้ยวดังซังเล้งผงกศีรษะกล่าว

"เมื่อเล่าฮิวฟื้นคืนมา เห็นอากัปกิริยาของโกวเนี้ยทั้งสองแล้วก็ทราบ พวกท่านล่วงรู้เรื่องราวทั้งมวลโดยกระจ่างแล้ว"

แป๊ะอั้งงักถอนใจกล่าว

"ขอถามผู้อาวุโส สัตว์ประหลาดสองตัวนั้น ไฉนเข้าไปในหุบเขาโดยพร้อมกัน และยังสำรอกเชื้อพลังในเวลาค่อนคืนดึกดื่นด้วย ?"

"ทั้งสองล้วนเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ ที่บำเพ็ญภาวนาจนญาณวิถีแก่กล้า ยามวิกาลอาจเป็นเวลาที่พวกมันฝึกเชื้อพลังกับแสงจันทร์ มิเช่นนั้นต้องไม่ยอมสำรอกออกมาโดยง่ายดาย"

ฉินเจ็งเจ็งผงกศีรษะรับคำ

"จริงทีเดียว คืนวันนั้นฟ้าปลอดโปร่งไม่มีเมฆหมอก ดวงจันทร์พอดีลอยถึงกึ่งกลางฟ้า"

เลี้ยวตังชังเล้งกล่าว

"ในดงดิบสารพัดพิษซ่อนเร้นความลึกลับมากมายนับไม่ถ้วน ตอนนี้สัตว์ประหลาดสามพวกถูกกำจัดไปสองแล้ว เพียงดูผู้ใดมีวาสนาได้ชิงจุงทั้งแปดตัวนั้นไป เสียดายที่เล่าฮิวไม่อาจจะไปดูได้อีกแล้ว"

"ไฮ้ ! ผู้เฒ่าจะไปที่ใด ?"

"ชูมี้ชัวมีอันตรายอยู่ทุกแห่งหน พลังฝีมือของเล่าฮิวไม่ลดทอน ยังพอจะฝืนกำลังชื่นชมดู นับแต่นี้ กระทั่งกำลังภายในต่อต้านลมหิมะยังไม่เพียงพอ ไหนเลยร่วมเสี่ยงอันตรายด้วยได้ ตอนนี้จะกลับไปพักผ่อนที่ปักกิ่งสักชั่วคราว กระดูกผุกร่อนหลายท่อนนี้ เล่าฮิวยังคิดจะส่งมันกลับไปฝังในเลี้ยวตังซึ่งเป็นบ้านเกิดอยู่"

ดรุณีทั้งสองปวดแปลบใจจนน้ำตาแทบหลั่งไหล ฉิ่นเจ็งเจ็งกล่าวเสียงเครือ

"เคราะห์กรรมของผู้อาวุโสล้วนเป็นความผิดพวกเราเจ๊ม่วย พระคุณที่ช่วยชีวิตไว้ ชาตินี้จะทดแทนอย่างไรจึงจะสาสม ?"

เลี้ยวตังชังเล้งส่ายศีรษะกล่าว

"โกวเนี้ยโปรดอย่าติดใจจำเป็นอันขาด เล่าฮูเพียงอวัยวะพิการสูญเสียกำลังภายใน ผู้ใดสามารถบอกว่าไม่ใช่เป็นโชคได้ ? ถ้วยชามรามไหแตกไม่ไกลจากปากบ่อ แม่ทัพยากจะไม่ตายในสนามรบได้ เล่าฮิวมีโอกาสประสบบั้นปลายเช่นนี้ อาจมีชีวิตที่สุขสงบถึงวาระสุดท้ายก็ได้"

ท่านปลงตกถึงปานนี้ แต่ดรุณีทั้งสองยังปวดแปลบใจอย่างยิ่ง แป๊ะอั้งงักกลั้นน้ำตากล่าว

"ในเมื่อผู้อาวุโสจะกลับปักกิ่ง พวกผู้เยาว์ขอน้อมส่งขึ้นเหนือ ระหว่างทางยังพอจะมีคนปรนนิบัติรับใช้บ้าง"

"โกวเนี้ยทั้งสองไม่ต้องกังวลเล่าฮิว พวกอาจารย์ท่านกำลังต้องการความช่วยเหลือ เรื่องนี้ไม่อาจชะลอได้เด็ดขาด"

"มิว่าผู้ใดที่ถูกวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณ นอกจากผู้ลงมือจะคลี่คลายให้แล้ว ไม่มีวิธีอื่นใดช่วยเหลือได้เลย"

"ฟังว่าโกวเนี้ยทั้งสองจะหางักเซี่ยวเฮี้ยบช่วยเหลือใช่หรือไม่ ?"

"ตอนนั้นมีความตั้งใจเช่นนี้จริง ภายหลังทราบมันแค้นเคืองอาจารย์ไม่ด้อยกว่าอื้อเฮงฮั้วเลย คิดว่ามันคงไม่ยอมรับปากแน่ แม้นับว่ารับปากก็ไม่มีปัญญาคลี่คลายเภทภัยของพวกอาจารย์ได้"

"นี่ก็นับเป็นเรื่องยุ่งยาก แต่ทว่า..."

ที่จริงเลี้ยวตังชังเล้งคิดจะบอก เรื่องงักเซ้งเทียนถูกกักอยู่ในถ้ำแมงมุมยักษ์ แต่เมื่อนึกได้ว่าดรุณีทั้งสองไม่มีความสามารถคลี่คลายช่วยเหลือ จึงเปลี่ยนเรื่องขึ้นกลางคัน

"แต่ทว่าสามารถช่วยพวกอาจารย์ของท่านออกจากอำนาจบงการของอื้อเฮงฮั้ว การก่อกรรมทำเข็ญต่อยุทธจักรของพวกท่านย่อมเล็กน้อยมีจำกัด มิเช่นนั้นไม่ทราบจะมีผู้คนอีกมากน้อยเท่าใดที่ต้องเสียชีวิตกับมือพวกท่าน"

สตรีทั้งสองมีสีหน้าหวั่นกังวลอย่างยิ่ง ทราบเป็นเรื่องตึงมือมิใช่คลี่คลายง่ายดายเลย

ทั้งสามเดินทางจนถึงสว่าง พบมีบ้านชาวแม้วหลังหนึ่ง แป๊ะอั้งงักเข้าไปหาซื้อเสบียงกรังให้แก่เลี้ยวตังชังเล้งห่อใหญ่ พักผ่อนอีกร่วมชั่วยาม จึงได้เดินทางสู่เหนือ

เที่ยงวันนั้น ฉิ่นเจ็งเจ็งพบเห็นเบื้องหน้ามีเงาร่างสองสายโลดละลิ่วมา นางจำได้ว่าเป็นมกทินี้กับโก้วพก รีบบอกแป๊ะอั้งงักกับเลี้ยวตังชังเล้งทันที

โก้วพกเป็นศิษย์คนโตของเลี้ยวตังชังเล้ง ที่จริงติดตามชาวยุทธ์ตงง้วนกลุ่มใหญ่กลับปักกิ่ง ครั้งนี้ร่วมทางกับมกทินี้มาในทิศตะวันตกอีกครา ไม่ทราบว่าเพราะสาเหตุใดกัน ? เลี้ยวตังชังเล้งได้ยินต้องตระหนกยิ่ง

จวบจนเข้ามาใกล้ โก้วพกพอเห็นสารรูปของอาจารย์ ตระหนกจนรีบเข้ากราบคารวะแล้วถาม

"ท่านผู้เฒ่าเป็นอย่างไร ? ผู้ใดทำอันตรายท่าน ?"

เลี้ยวตังชังเล้งแกว่งแขนขวาพลางกล่าว

"ยังไม่ต้องถามชั่วคราว เจ้ากับมกได้เฮี้ยบไฉนย้อนมาที่นี่ ?"

มกทินี้ประสานมือคารวะตอบ

"ผู้อาวุโสวางใจ พวกเราไม่มีเรื่องสำคัญอันใด เพียงแต่เมื่อถึงเสฉวนพบ

กับท่านราชบุตร บอกว่าท่านผู้เฒ่ากับสามเทพเจ้าย้อนกลับภูเขาซูมี้ในกลางค้น ราช-บุตรไม่วางใจ สั่งผู้เยาว์กับโก้วเอียมาสืบข่าวเป็นพิเศษ อื่น ๆ ต่างขึ้นเหนือโดยปลอดภัยแล้ว"

เลี้ยวตังซังเล้งระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"เยี่ยงนั้นก็ประเสริฐ"

แป๊ะอั้งงักบอกเล่าเรื่องที่เลี้ยวตังซังเล้งประสบอันตรายโดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"พวกเราเจ๊ม่วยคุ้มกันส่งผู้อาวุโสกลับปักกิ่งโดยเฉพาะ"

เลี้ยวตังซังเล้งสวนคำ

"โกวเนี้ยทั้งสองตอนนี้วางใจได้แล้ว เล่าฮิวมีศิษย์ร้ายเป็นเพื่อน พวกท่านพอจะพามกได้เฮี้ยบย้อนกลับภูเขาซูมี้ได้"

ฉิ่นเจ็งเจ็งยืนกราน

"หากพวกเราเจ๊ม่วยไม่ส่งท่านกลับถึงปักกิ่งโดยปลอดภัย ย่อมไม่อาจข่มจิตใจให้สงบได้ อย่างน้อยที่สุดพวกผู้เยาว์จะต้องส่งท่านผู้เฒ่าออกพ้นแสฉวนก่อน"

มกทินี้กล่าวบ้าง

"เยี่ยงนี้เถิด โกวเนี้ยทั้งสองยังคงคุ้มกับผู้อาวุโสเลี้ยวตังไป โก้วเอียก็ร่วมทางไปด้วย ที่ภูเขาซูมี้ให้ข้าพเจ้าไปคนเดียวก็แล้วกัน"

เลี้ยวตังซังเล้งผงกศีรษะกล่าว

"เมื่อเช่นนี้ อย่างนั้นเชิญโกวเนี้ยทั้งสองส่งเล่าฮิวจนพ้นแสฉวน มกได้เฮี้ยบควรหาโง้วได้เฮี้ยบ แต่อย่าเข้าไปในดงดิบสารพัดพิษอีกชั่วคราว"

ท่านไม่อาจบอกเล่าเรืองของงักเซ้งเทียนต่อหน้าสตรีทั้งสองนาง กระทั่งยังกลัวมกทินี้จะไปเสี่ยงอันตรายเพียงลำพังตัว

มกทินี้มีประสบการณ์คร่ำโลกโชกโชน ได้ฟังก็ทราบเกิดเรื่องสำคัญขึ้นแล้วจึงรีบคารวะอำลาทั้งสี่ เร่งฝีเท้าสู่ภูเขาซูมี้ (สุเมรุ) โดยเร็ว

มกทินี้เร่งฝีเท้าจนพลบค่ำ ไม่ทราบทางเบื้องหน้าเป็นสถานที่ใด จะไปดงดิบสารพัดพิษก็ไม่ทราบอยู่ทิศทางใด ดีที่ครั้งนี้มีการเตรียมพร้อม พกพาเสบียงกรังห่อใหญ่มา

ผ่านการเดินทางตลอดทั้งคืน เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น มกทินี้พบชาวล้อส่ายแปลกหน้าผู้หนึ่งวัยประมาณสี่สิบปี กำลังนั่งย่างนกเป็นอาหารอยู่ใต้ต้นไม้ จึงซ่อนตัวดูด้วย

ความสนใจ

นกของมันยังย่างไม่ทันสุก มีชาวล้อส่ายวัยกลางคนอีกผู้หนึ่งลนลานวิ่งเข้ามาบอกข่าวฮั่งเปียกงจื้อถูกแปดมารฟ้าล้อมจู่โจม

แล้วล้อส่ายทั้งสองคนลนลานเร่งฝีเท้าโดยบอกจะไปรายงานต่อก้าจู๊ ช่วยเหลือฮั่งเปียกงจื้อออกจากวงล้อม

มกทินี้สะกดรอยตามหลังทั้งสองไป จำได้ว่าฮั่งเปียกงจื้อผู้นี้เมื่อสามปีก่อนเคยไปพ่ายแพ้ที่สำนักบู๊ตึ๊งคราหนึ่ง แล้วมิได้ย่างกรายเข้าสู่ตงง้วนอีก แต่พลันมาปรากฏตัวในเทือกเขาซูมี้ อาจจะพาบริวารฝีมือสูงมาอีกมากหลายก็เป็นได้

มกทินี้ติดตามหลังล้อส่ายทั้งสองคนประมาณชั่วหม้อข้าวเดือด พลันได้ยินที่เบื้องหน้ามีเสียงตวาด ล้อส่ายทั้งสองตระหนกจนถอยกรูดมาหลายวา มกทินี้ได้ยินก็รู้ตัวเป็นเสียงตวาดของเปาล้อเล่าซำ

มกทินี้เข้าใจไม่ผิด เสียงตวาดพอขาดคำ ปรากฏร่างคนผู้หนึ่งถลันออกมาคือมารฟ้าอันดับสามนามเปาล้องั้นนั่นเอง แลเห็นมันชี้หน้าล้อส่ายทั้งสอง แค่นหัวร่อถาม

"เดียรัจฉานทั้งสอง มาเสริมกำลังช่วยเหลือเจ้าเด็กฮั่งเปียหรือไร ?"

ล้อส่ายทั้งสองหวาดกลัวจนตัวสั่นงันงก ไหนเลยยังตอบโต้ได้ มกทินี้จึงหัวร่อแล้วกระโดดออกไปส่งเสียง

"เปาเล่าซำ เราขอตอบแทนพวกมันว่า 'ใช่' จะเป็นไร ?"

เปาล้องั้นพอได้ยินได้เห็น ต้องงุนงงวูบแล้วหัวร่อฮาฮาทักทาย

"เล่ามก ที่แท้ท่านสะกดรอยตามพวกมันมา"

มกทินี้พลิ้วตัวเข้าไป สะบัดสองฝ่ามือฟาดใส่ล้อส่ายทั้งสองที่ไม่ทันรู้ตัว จนทั้งสองพากันแผดร้องโหยหวนล้มฮวบลงขาดใจตาย จากนั้นจึงถาม

"เจ้าเด็กฮั่งเปียเป็นอย่างไร ? จัดการได้แล้วหรือไม่ ?"

ในอดีต เปาล้องั้นเป็นศัตรูคู่แค้นกับมกทินี้ หลังจากโง้วเล้งจูไปปรากฏตัวบนภูเขาไฮ้ซิมซัวที่แชไฮ้ คลี่คลายไกล่เกลี่ยให้แก่ทั้งสองฝ่ายแล้วจึงได้เปลี่ยนจากศัตรูมาเป็นมิตรสหาย มีน้ำใจไมตรีที่ลึกซึ้ง เปาล้องั้นได้ยินหัวร่อเสียงก้องตอบ

"ยังเหลือลมหายใจเฮือกสุดท้ายอยู่ ตอนนี้ถูกจับไว้ได้ เล่าตั้วกำลังสอบปากคำอยู่ ไปกันเถิด"

ระหว่างทาง มกทินี้บอกความร้ายกาจของพวกล้อส่ายที่เข้ามารุกรานในครา

นี้ แต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับยอด ที่พวกแปดมารฟ้ากับมันรวมตัวกันแล้วยังไม่อาจต้านฝีมือล้อสายได้

จากนั้นบอกเล่าประสบการณ์ในระหว่างนี้โดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"ดีที่อาจารย์กับศิษย์โง้วไต้เฮี้ยบ อย่างไรก็ฝึกได้พลังฝีมือเหนือกว่าพวกมารร้ายเสมอมา มิเช่นนั้นพวกเราต้องย่ำแย่จนไม่กล้าคาดคิดแน่"

เปาล้องิ้นเดินพลางกล่าว

"เรื่องราวที่มกเฮียประสบมา พวกเราเฮียตี๋ก็เคยได้ข่าว เสียดายตอนนี้ไม่ทราบโง้วไต้เฮี้ยบไปที่ใดแล้ว เด็กร้ายกาจงักเซ้งเทียนกับสามเทพเจ้ากิมเทียว เทียน-ชัวซิ้งล้อโกวเนี้ยกับเจ้าแม้วถูกแมงมุมยักษ์กักไว้หมดสิ้น"

มกทินี้ตระหนกจนหน้าถอดสี ร้องโพล่งขึ้น

"ข่าวนี้ทราบจากที่ใด ? เฮอะ มิน่าเล่า เลี้ยวตังซังเล้งจึงมีวาจาอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ ที่แท้เกิดเรื่องสำคัญปานนี้จริง ๆ"

"พวกเราเฮียตี๋เมื่อวานพบกับเก้าไท้กง ทราบจากท่านผู้เฒ่าบอกเล่ามาเอง และท่านยังได้ทราบข่าวที่มิอาจยืนยัน โง้วไต้เฮี้ยบอาจจะไปเผชิญกับเจ้าล้อสายที่บุกเข้ามาตงง้วนด้วยตนเองอีก"

"อา...แล้วผู้ใดไปช่วยคน ?"

"เก้าไท้กงก็เพราะต้องการหาโง้วไต้เฮี้ยบนั่นเอง"

เปาล้องิ้นบอกเล่าเรื่องราวที่ทราบจากเก้าไท้กงโดยละเอียด สุดท้ายกล่าว

"เก้าไท้กงระบุให้พวกเราเฮียตี๋สืบเสาะความเคลื่อนไหวทั้งภูเขาซูมี้ซัวนี้ วันนี้มีท่านมาสมทบ พวกเราได้กำลังเพิ่มอีกผู้หนึ่งแล้ว"

"พวกเรามีแต่ต้องลอบสืบเสาะ เสนอหน้าโดยเปิดเผยต้องมีอันตรายร้ายแรงยิ่ง"

ขณะเปาล้องิ้นจะตอบโต้ พลันได้ยินเสียงเปาล้อเคี้ยงแว่วมาแต่ไกล

"เล่ามก ท่านมาได้พอดีทีเดียว"

มกทินี้มองไปที่ต้นเสียง เห็นมีเจ็ดคนเดินทยอยกันออกมา ต้องหัวร่อเสียงก้องทักทาย

"ตั้วกอ คำสารภาพของเจ้าเด็กฮั่งเปียมีอย่างไร ?"

อายุของมกทินี้เพียงอ่อนกว่าเปาล้อเคี้ยงหัวหน้าแปดมารฟ้าเท่านั้น จึงเรียกมันว่าตั้วกอ พอดีเปาล้อเคี้ยงเดินมาถึงเบื้องหน้า ส่งเสียงเย็นชาตอบ

"เจ้าล้อส่ายตอนนี้ข้าตงง้วนเองแล้ว เมื่อครู่ถามเจ้าเด็กฮั่งเปีย ยังไม่ทราบร่องรอยของเจ้าล้อส่าย เขี้ยวเล็บที่ติดตามมา ฟังว่าเป็นยอดฝีมือถึงสามร้อยกว่าคน ตอนนี้ส่วนมากกระจายอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้หลายมณฑล"

เปาล้อจิ้นเห็นในเจ็ดคนนั้นไม่มีฮั่งเปียกงจื้อด้วย ถามไปจึงทราบ ฮั่งเปียกงจื้อทนทัณฑ์ทรมานไม่ได้ ขาดใจตายไปนานแล้ว

เมื่อปรึกษาถึงหน้าที่สืบเสาะความเคลื่อนไหวในภูเขาซูมี้ เปาล้อเคี้ยงถามความเห็นมกทินี้ สมควรรวมตัวกันไปหรือแยกเป็นกลุ่มก้อน ? มกทินี้ออกความเห็น หากพบกับบุคคลสำคัญของฝ่ายตรงข้าม แม้รวมตัวกันแล้วยังไม่มีทางต่อต้านรับมือ เพื่อสะดวกต่อการปกปิดร่องรอย ควรแยกกันเป็นสามกลุ่ม

เปาล้อเคี้ยงเห็นพ้อง ดังนั้น แยกที่หนึ่ง สอง สาม ไปทางด้านตะวันตก สี่ ห้า หก ไปทางใต้ มกทินี้กับอันดับเจ็ดอันดับแปดมุ่งไปในทางด้านตรง จากนั้นตกลงกันอีกสามวันให้หลัง สมทบกันที่ใต้ยอดเขาเกาเวอเรส

มกทินี้ร่วมทางกับเปาล้อคุนอันดับเจ็ด เปาล้อต่วยอันดับแปดมุ่งหน้าไปทางด้านตรง จนกระทั่งถึงเที่ยงวันนั้น มกทินี้บอกให้นั่งพักรับทานเสบียงกรังกันก่อน เมื่อทั้งสองเฮียตี๋เห็นพ้อง จึงนั่งลงแก้ห่อเสบียงกรังรับทานกัน แต่ขณะเวลานั้นพลันมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นยะเยียบแว่วมา

เปาล้อคุนขว้างอาหารในมือทิ้ง ส่งเสียงแผ่วเบา

"มารร้ายปรากฏตัวแล้ว !"

มกทินี้เงยหน้ามอง เห็นบนยอดเขามีประกายสีแดงวูบขึ้น พริบตานั้น เงาร่างสีแดงสายหนึ่งพุ่งละลิ่วลงมา มันมีสายตาคมกล้ายิ่ง มองปราดเดียวก็รีบเตือนภัย

"นั่นเป็นหนึ่งในสามเชื้อพระวงศ์ล้อส่าย"

เปาล้อต่วยผงกศีรษะกล่าว

"เรายังทราบมันมีนามเกาซิงอ๊วง"

เปาล้อคุนโพล่งเบา ๆ

"มันคล้ายมิใช่มาหาพวกเรา เพราะทิ้งตัวลงในหุบเขาที่เบื้องหน้านั้น"

มกทินี้ขมวดคิ้วกล่าวเสียงหนัก ๆ

"ในหุบเขาอาจมีพวกพ้องของเราอยู่ เชื้อพระวงศ์อีกสองคนไม่ปรากฏตัว รู้จักนามพวกมันหรือไม่ ?"

"เชื้อพระวงศ์ทั้งสามต่างมีพลังฝีมือเหนือกว่าอั้งกี้ก้าจู้เสียอีก ผู้หนึ่งนามเคอลอ ผู้หนึ่งนามเคอเทอ พวกมันมิใช่มีเรื่องสำคัญ ไม่เคยร่วมทางกันเลย"

"ไม่ต้องสนใจมันร้ายกาจปานใด พวกเราไปดูกัน"

มกทินี้กล่าวไม่ทันขาดคำ เปาล้อคุนโพล่งขึ้น

"สามคนไปพร้อมกันออกจะสะดุดตาเกินไป พวกท่านอยู่ที่นี้อย่าเคลื่อนไหว ให้เราไปลอบดูคนเดียวค่อยกลับมารายงาน"

มกทินี้ผงกศีรษะกล่าว

"ระวังตัวไว้บ้าง รวมพวกเราสามคนยังยากจะต่อต้านมือข้างเดียวของมัน"

เปาล้อคุนผงกศีรษะกระโดดออกไป ยังมิทันเข้าใกล้หุบเขา ได้ยินเสียงครืน ๆ แว่วมา ต้องตระหนกเป็นอย่างยิ่ง ทราบว่ามีสุดยอดฝีมือประหัตประหารกันแล้ว รีบเกริงกำลังภายในพุ่งปราด ๆ ไปถึงข้างหุบเขา พอกวาดตามองต้องร้องในใจด้วยความงุนงงสงสัย

"นั่นเป็นเรื่องราวใดกัน ?"

ที่เปาล้อคุนเห็น ถึงกับเป็นเชื้อพระวงศ์มีเถากำลังประหัตประหารกับสามขุนพลตำหนักแดง หุบเขาไม่ใหญ่มองปราดเดียวก็เห็นชัดเจน และคิดจะลอบแฝงเร้นเข้าไปสืบเสาะความนัย พอดีเปาล้อตวยกับมกทินี้พากันเร่งรุดถึงด้านหลัง แสดงแน่ชัด ทั้งสองได้ยินเสียงต่อสู้ที่สนั่นหวั่นไหวกระตุ้นความตื่นเต้นจนพากันมา

เปาล้อคุนทราบ ทั้งสองต่างเห็นสภาพการต่อสู้ในหุบเขาแล้ว จึงรีบกล่าว

"ต่อสู้กันดุเดือดอย่างยิ่ง ทั้งสองฝ่ายต่างไม่มีเวลาสนใจเหตุการณ์รอบข้าง พวกเราหาสถานที่ลอบแอบดู ว่ายังมีผู้ใดซ่อนตัวคุมเชิงอยู่หรือไม่ ?"

มกทินี้รีบห้ามไว้

"เข้าไปไม่ได้"

"ท่านเป็นไรแล้ว ? มีที่ใดรู้สึกไม่ถูกต้อง ?"

"สามขุนพลตำหนักแดงอาจถูกวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณของอื้อเฮงฮั้วสยบไว้"

เปาล้อคุณพลันนึกถึงสภาพของลุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ซิงแซ จึงผงกศีรษะกล่าวอย่างเข้าใจ

"ท่านกลัวอื้อเฮงฮั้วจะบงการอยู่ในหุบเขา ?"

"นั่นย่อมแน่นอน สามขุนพลตำหนักแดงไม่คล้ายลุ้ยบ้อจิ้บสี่ซิงแซ พวก

มันมีขุมกำลังที่ด้านหลังเข้มแข็งมาก ในเมื่ออื้อเฮงฮั้วกล้าลงมือสยบไว้ใช้เอง ต้องไม่ยินยอมให้พวกล้อส่ายชิงกลับไปแน่นอน"

"แม้พวกล้อส่ายจับตัวกลับไป ก็เท่ากับเป็นเศษสวะไร้ประโยชน์ วิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณไหนเลยจะคลี่คลายขจัดได้"

"อย่างน้อยที่สุด ก็ให้อื้อเฮงฮั้วเสียเวลาเปล่าไปพักหนึ่ง และก็ขาดผู้ช่วยเหลือเข้มแข็งอีกสามคน"

"อย่างนั้นก็ไม่ต้องรีรอในที่นี้แล้ว จับเจ่านาน ในที่สุดคงต้องถูกคนพบเห็น..."

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันมีคนถลันมาที่ข้างกายอีกผู้หนึ่ง ต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ แต่พอเห็นชัดตาระบายลมจากปากยาว ๆ ทักทาย

"ที่แท้ไท้กงเอง"

เปาล้อคุนกับมกทินี้รีบหันมองมา ต้องตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก พอดีเกาไท้กงลดเสียงแผ่วเบากล่าว

"เล่าฮิวมาครู่หนึ่งแล้ว พบเห็นสามท่านอยู่ที่นี่ จึงปรากฏตัวมาพบกันเป็นพิเศษ พวกเรารีบถอนตัวไป เชื้อพระวงศ์อีกสองคนของล้อส่ายก็จะมาแล้วในหุบเขา นอกจากสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว ยังมีสองป่ากับลุ้ยบ้อจิ๊บสี่ชิงแชครบครัน"

มกทินี้บอกเล่าเรื่องที่เลี้ยวตังซังเล้งช่วยสตรีสองนางโดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"ในเมื่ออื้อเฮงฮั้วกระทั่งยังไม่ยำเกรงสำนักล้อส่าย คาดว่ามันจะต้องอาละวาดโดยไม่เกรงเกรงแล้ว"

เก้าไท้กงพอทราบข่าวเลี้ยวตั้งซังเล้งบาดเจ็บสาหัสจนพิการ สีหน้าต้องสลดลงจนซีดขาว ถอนใจกล่าว

"เลี้ยวตังซังเล้งเปิดเผยห้าวหาญมาชั่วชีวิต ไม่คิดจะมีประสบการณ์อนาถปานนี้ โอ...เรื่องนี้จะต้องวุ่นวายอย่างใหญ่หลวงแล้ว"

เปาล้อตำวยฟังออกว่าเป็นความนัยร้ายแรงมาก จึงถามด้วยความตระหนก

"ไท้กงหมายถึงเรื่องอันใด ?"

เก้าไท้กงถอนใจตอบ

"ตอนนี้โง้วได้เฮี้ยบช่วยเจ้าเด็กเซ้งเทียนออกมาแล้ว เด็กน้อยมีความรักอยู่กับเอียเท้าทั้งสอง แต่ความเข้าใจผิดในกาลก่อนยังมิได้คลี่คลายชัดเจน ตอนนี้เพิ่มเลี้ยวตังซังเล้งถูกอาจารย์ของพวกนางทำอันตราย จำเดิมมันเคียดแค้นชิงชังลุ้ย-

บ้อกับจิ๊บสิ่งแซอย่างมากอยู่แล้ว เมื่อความเคียดแค้นทั้งสามสถานรวมตัวกัน ลุ้ย-บ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซต้องตายกับมือมันแน่นอน เมื่อเช่นนั้นฉิ่นเอียเท้ากับแป๊ะเอียเท้าต้องถูกก่อกวนจนไม่อาจแยกความรักความแค้นได้ ภายหน้าไยไม่ก่อกวนจนยุ่งเหยิงซับซ้อน ? โอ...หากเอียเท้าทั้งสองมีพลังฝีมือเช่นดั่งครั้งก่อนยังพอทำเนา อย่างมากไม่สนใจไยดีเด็กน้อยเท่านั้น แต่บัดนี้พวกนางได้เชื้อพลังสัตว์ประหลาดทั้งสองไปรวมพลังกันแล้ว นับเป็นศัตรูกล้าแข็งที่สุดของเจ้าเด็กน้อยเซ้งเทียนได้ หากก่อกวนแตกหักเป็นต้องประหัตประหารอย่างรุนแรง นั่นไยไม่ใช่ยุ่งเหยิงวุ่นวายหรือไร ?"

ทั้งสามเมื่อได้ฟังคำแยกแยะอธิบาย ต่างรู้สึกเป็นความยุ่งยากที่ใหญ่หลวงจริง ๆ มกทินี้โพล่งขึ้น

"แมงมุมยักษ์เป็นอย่างไรบ้าง ? กำจัดหมดสิ้นหรือไม่ ?"

"ถูกอัคคีพิภพของโง้วไต้เฮี้ยบเผาตายหมดสิ้นแล้ว"

เปาล้อคุนถามบ้าง

"งักเชี่ยวเฮี้ยบตอนนี้อยู่ที่ใด ? คนอื่น ๆ เล่า ?"

"เจ้าเด็กเซ้งเทียนไปหาเจ้าล้อส่ายแล้ว ส่วนโง้วไต้เฮี้ยบคุมเชิงกงจู้ทั้งสี่ของล้อส่าย ซาซิ้งพากิมเทียว เทียนซัวซิ้ง ล้อซูพู้และเจ้าแม้วลอบคุมเชิงความเคลื่อน-ไหวของอั้งกี้ก้าจู๊และซัวหงีซัวยิ้งเอียตี่ พวกมันไม่ทราบใช้อุบายปีศาจใด ถึงกับแยกคนออกไปหลายเส้นทาง แต่สามเชื้อพระวงศ์ล้อส่ายตอนนี้กลับมาประหัตประหารกันเองในหุบเขานี้"

มกทินี้ถาม

"ฟังว่าโง้วไต้เฮี้ยบพบเข้ากับล้อส่ายแล้ว ?"

เก้าไท้กงเดินนำไปถึงแนวต้นไม้ โบกมือบอกใบ้แล้วกล่าว

"สองฝ่ายมิได้ลงมือกัน ล้ออ๋อง (เจ้าล้อส่าย) ยังไม่รู้จักโง้วไต้เฮี้ยบ แต่จอมมารร้ายพายอดฝีมือมาหลายร้อยคน ตัวเองถึงกับใช้นามเฮอลูเปียมาปรากฏตัว"

เปาล้อคุนโพล่งถามด้วยความสงสัย

"มันยังกลัวผู้ใด ไยต้องปลอมนาม ?"

"ย่อมเกี่ยวกับราชสำนักแมนจูดอก"

ทั้งสี่เดินพลางสนทนาพลาง จนกระทั่งไม่ได้ยินเสียงต่อสู้แล้ว เปาล้อต่วยหัวร่อกล่าว

"พวกล้อส่ายไม่รู้จักวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณของอื้อเฮงฮั้ว อยู่ ๆ ก็มี

สามขุนพลสำนักแดงทรยศ ประกันต้องแตกตื่นสงสัยไม่เข้าใจความนัยได้ ภายหน้าน่ากลัวจะเบนน้ำหนักไปที่ตัวอื้อเฮงฮั้วแล้ว นี่กลับเป็นเรื่องดีงามที่ยากจะแสวงหาทีเดียว"

เก้าไห้กงครุ่นคิดไม่ส่งเสียง ท่านคล้ายมิได้ปีติยินดีต่อความนี้เลย แต่มกทินี้กับเปาล้อตั๋วยกลับมีความคิดเห็นเช่นเดียวกัน จึงผงกศีรษะยิ้มแย้มอย่างสมใจ

เก้าไห้กงเป็นผู้นำทาง เร่งฝีเท้าจนพลบค่ำ มกทินี้ออกความเห็นจะไปพบกับอีกสองกลุ่มในดงดิบสารพัดพิษ แต่เก้าไห้กงบอกไม่ต้อง เพราะอีกสองกลุ่มในบริเวณนั้น พบกับเปาล้อเคี้ยงแล้ว เปาล้อเคี้ยงสั่งให้มันมุ่งหน้าสู่ไซคังก่อน

มกทินี้ฟังว่าให้ไปไซคัง รู้สึกประหลาดใจจนถาม

"ไปไซคังด้วยสาเหตุใด ?"

"นั่นเป็นด่านแรกของการเข้าสู่ดงงั้วน มารร้ายอสูรใหญ่พวกท่านจัดการไม่ได้ แต่พวกเขี้ยวเล็บพอจะแสดงฝีมือลิดรอน ต้องการให้พวกท่านไปสกัดสังหารสักส่วนหนึ่ง"

เปาล้อตั๋วยรีบถาม

"พวกเราก็ต้องไป ?"

"เล่ามกติดตามเรา พวกท่านเฮียตี่ตอนนี้มุ่งหน้าสู่อำเภอไท้เกียว รอคอยอีกสองกลุ่มไปสมทบ"

เฮียตี่แซ่เปาล้อคารวะอำลาไปแล้ว มกทินี้ถาม

"ไห้กง ตอนนี้พวกเราจะไปที่ใด ?"

"พวกเราไปสะกดรอยหลวงจีนกลุ่มหนึ่ง"

"โอ้ ! สำนักล้อส่ายยังมีหลวงจีน ?"

เก้าไห้กงผงกศีรษะแย้มยิ้มตอบ

"เมื่อสามปีก่อนหลวงจีนกังฮวงหัวหน้าศึกล้อฮั่นของเสียวลิ้มยี่ พาหลวงจีนอรหันต์กลุ่มหนึ่งหนีไปที่ล้อส่ายนั้นท่านลืมแล้ว ? พวกมันเมื่อถึงล้อส่ายก็ลาสิกขาบท กระทั่งยังฝึกได้วิทยายุทธ์ที่ลึกล้ำกล้าแข็ง ภายหน้าเมื่อพบพานอย่าได้เห็นพวกมันเป็นเช่นเมื่อสามปีก่อนเป็นอันขาด"

"อา...ที่แท้พวกเลวร้ายเหล่านั้น สำนักล้อส่ายต้องการให้พวกมันกลับมาพิชิตแผ่นดินแทนหรือไร ?"

"อกุศลจิตต้องการพิชิตแผ่นดินดงงั้วนของล้อส่าย มีมาไม่เพียงเวลาสั้น ๆ

แล้ว แต่เมื่อหลายร้อยปีก่อนก็มีแผนร้ายนี้ หลวงจีนกังฮวงกลับมาเพื่อรับตำแหน่งเจ้าสำนักเสียวลิ้มยี่ดอก"

"แล้วสำนักอื่น ๆ เล่า ? ส่วนบ้อตึ้งของบู๊ตึงอวสานไปแล้ว"

"สำนักอื่น ๆ ล้วนมีประวัติศาสตร์ยาวนาน ศิษย์ที่ขึ้นทะเบียนโดยตรงยังพอจะสืบทราบชัดเจน ที่กระจายออกไปสำรวม หรือมิได้ใช้นามของสำนัก ยังมีอีกมากมายหลากหลาย มีผู้ใดกล้าประกัน สำนักล้อส่ายมิได้เกลี้ยกล่อมพวกนั้นไว้ในอำนาจ ? มาตรว่าไม่มีคนสร้างปลอมขึ้น ยังมีผู้ใดยืนยันได้ ? มีเพียงศิษย์สำนักจงน้ำเท่านั้นที่ล้อส่ายน่ากลัวไม่อาจหาข้ออ้างมาได้"

"โอ...สำนักล้อส่ายไม่ถูกทำลาย ยุทธจักรไม่มีวันสุขสันติได้"

เก้าไท้กงชี้เบื้องหน้ากล่าว

"ยอดเขานั้นนามยิบฮุ้น เล่าฮิวเคยพบศิษย์ทรยศของเสียวลิ้มยี่หลายสิบคน พวกมันคล้ายดั่งได้รับคำสั่งใด ต่างชุมนุมอยู่ในที่นั้นมิได้โยกย้ายไป"

"อยู่บนยอดเขาหรือใต้ยอดเขา ?"

"บนยอดเขา"

"พวกเราไปจะถูกพบเห็นหรือไม่ ?"

"เล่าฮิวพอจะฉุดท่านไว้พรางตาพวกมันได้ แต่พวกเรายังคงอย่าขึ้นไปเหมาะสมกว่า เพราะจุดประสงค์ของพวกเราเป็นต้องการคุมเชิงพวกมัน ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาลงมือ ควรทราบจุดประสงค์และเส้นทางไปของมันก่อน เพื่อจะได้ส่งข่าวให้บั๊กเหล็ง-เจ็งมีการตระเตรียมไว้"

ขณะเวลานั้นเอง เก้าไท้กงพลันชะงักเท้า หันไปตวาดใส่หลังต้นไม้ใหญ่

"ผู้ใดกัน ?"

เสียงตวาดพอดัง มกทินี้พุ่งควับไปดั่งสายฟ้า เห็นคนผู้หนึ่งอ้อมออกมาจากหลังต้นไม้ใหญ่ ยักคิ้วให้มันพลางถาม

"มกเฮียไม่รู้จักเยี้ยวเม้งแล้ว ?"

ผู้นี้ทั้งเตี้ยทั้งเล็กไว้หนวดสองแหยม มกทินี้จำได้ว่ามันคือหัตถ์เปลี่ยนอาทิตย์เยี้ยวเม้ง ต้องหัวร่อทักทาย

"ที่แท้บรมาจารย์นักล้วงนี่เอง รีบมา เราพาท่านไปรู้จักผู้อาวุโสท่านหนึ่ง"

เก้าไท้กงไม่รอให้เยี้ยวเม้งเดินเข้ามา ก้าวอาด ๆ ไปหาพลางกล่าว

"แนะนำกระไร ? พวกเราเคยพบกันมาสามครั้งแล้ว"

เยี่ยวเม้งเดินเข้ามาประสานมือคารวะกล่าว

"ไท้กงมาเพื่อคุมเชิงหลวงจีนเหล่านั้นหรือไร ? พวกมันเพิ่งถอนตัวไปไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม ต่างมุ่งหน้าไปทางเหนือของไซจั๋ง (ทิเบต) หมดสิ้น"

มกทินีได้ฟังต้องโพล่งขึ้น

"นั่นอาจจะลอบเร้นเข้าไปในตงง้วน ก้อ ท่านไฉนอยู่ที่นี่ ?"

เยี่ยวเม้งตอบ

"สามปีก่อน หลังจากผู้น้องแยกกับโง้วไต้เอี้ยบที่ป่าเกี๊ยแล้ว ก็สะกดรอยพวกล้อสายกลุ่มหนึ่งเข้าไปในเขตหวงห้ามยุทธจักรใดกัน ผลที่สุดถูกจับตัวคุมขังไว้จวบจนเมื่อสิบวันก่อนโง้วไต้เอี้ยบทราบข่าวเร่งรุดไปช่วยเหลือ ออกมาพร้อมกันนั้นยังปล่อยชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะที่ถูกคุมขังร่วมกันอีกสิบเอ็ดคน สองวันก่อนเนื่องเพราะเห็นหลวงจีนทรยศกลุ่มนั้นจึงได้สะกดรอยตามมาจนถึงที่นี่"

"เจ้าเห็นเบื้องหลังหลวงจีนเหล่านั้นเป็นผู้ใดควบคุมหรือไม่ ?"

"บุคคลสำคัญคือแป๊ะเสาะกุ้นจู๊ ยังมีอู่ฮวบของล้อสายสิบคน"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตระหนก

"พวกมันได้เริ่มการจู่โจมต่อเขตแดนตงง้วนแล้ว เล่ามก ท่านต้องรีบเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืน"

เยี่ยวเม้งรีบอาสา

"ผู้เยาว์เป็นเพื่อนกับมกเอียไปได้หรือไม่ ?"

เก้าไท้กงผงกศีรษะอนุญาต สั่งให้ทั้งสองระวังตัว อย่าถูกศัตรูพบเห็นร่องรอย

เก้าไท้กงรอจนทั้งสองจากไปแล้วรู้สึกยังไม่ไว้วางใจ จึงเร่งฝีเท้าติดตามไปบ้างจนกระทั่งเข้าสู่ดินแดนทิเบต

บทที่ 19

คู่แค้นเผชิญหน้า

เก้าไห้กงพอเข้าสู่ดินแดนทิเบต รู้สึกมีชาวยุทธ์ที่สะดุดตาเกาะกลุ่มกันเป็นสามเป็นห้ามุ่งหน้าสู่ภูเขาทางนอกเมือง

ด้วยความคร่ำโลก ทราบทันทีว่าต้องเป็นเรื่องราวผิดปกติ จึงโลดละลิ่วติดตามขึ้นไปหมายซ่อนตัวบนยอดเขาดูเหตุการณ์ ไม่คาดคิด บนยอดเขาถึงกับมีมกทินี้กับเยี้ยวเม้งอยู่ก่อน ทั้งสองพอเห็นเก้าไห้กงมาต่างปราดเข้าต้อนรับด้วยความปีติยินดี รายงานข่าวว่าวันนี้มีชาวยุทธ์ที่ล้อสายเกลี้ยกล่อมไว้เป็นพวกจะต่อสู้กับชาวยุทธ์ของตงง้วนที่ปลีกตัวซ่อนกายมาคนละหลายสิบปี

เก้าไห้กงตื่นเต้นยินดีไม่น้อย หลังจากบอกให้ทั้งสองซ่อนตัวไว้ ไม่ถึงคราจำเป็นอย่าได้ปรากฏหน้าไปช่วยฝ่ายใด

ขณะเวลานั้นเอง งักเซ้งเทียนโลดละล่วขึ้นมาบ้าง สร้างความแตกตื่นยินดีให้แก่เก้าไท้กง มกทินี้ และเยี่ยวเม้งเป็นยิ่งนัก เพราะเมื่อมีงักเซ้งเทียน ย่อมไม่ต้องหวาดหวั่นภยันตรายใด ๆ อีกแล้ว

ขณะที่ทั้งสี่สนทนาบอกเล่าเรื่องราวที่ประสบมาอยู่นั้น เก้าไท้กงพลันโพล่งขึ้น

"ระวัง ! ด้านหลังพวกเรามีเสียงผิดปกติ"

มกทินี้พลิกตัวกระโดด ขณะจะโถมออกไปดู พลันมีร่างคนผู้หนึ่งวิ่งปราด ๆ เข้ามา

เก้าไท้กงพอเห็นก็จำได้ ต้องถามด้วยความตื่นเต้น

"เจ้าไม่ใช่มังเทอลุหรือไร ?"

ผู้มาคือมังเทอลุจริง ๆ ละล่ำละลักรับคำด้วยสีหน้าบิดเบี้ยวรันทดยิ่ง

ที่แท้มังเทอลุคือกอกอบุญธรรมที่โง้วเล้งจูรู้จักทางริมบึงฮาลาเมื่อครั้งเยาว์วัย และเป็นผู้กล้าหาญของเผ่าฮาซัค เก้าไท้กงเห็นสีหน้ามันไม่ถูกต้องจึงรีบถาม

"เจ้าไม่อยู่ควบคุมดูแลคอกปศุสัตว์ ไฉนวิ่งมาในที่ไกลบ้านนี้ ?"

น้ำตามังเทอลุหลั่งไหลอาบหน้า ตอบเสียงเครือ

"ลานปศุสัตว์ถูกพวกลัดส่ายเข่นฆ่าทำลายหมดสิ้นแล้ว ก่อนบิดาบุญธรรมจะขาดใจ สั่งเสียให้โง้วได้เฮี้ยบล้างแค้นแทนด้วย"

ขาดคำเปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ด้วยความเจ็บช้ำเสียใจถึงขีดสุด มกทินี้ต้องถอนใจส่งเสียง

"ผู้เฒ่ามังมีความผิดใด ถึงกับถูกฝีมืออำมหิตของมารร้ายทำลายได้ ? เล่าตี๋ท่านต้องสะกดกลั้นความเสียใจ ยังมีผู้ใดหนีรอดมาได้บ้าง"

มังเทอลุมีรูปกายสูงใหญ่ เมื่อสามปีก่อนก็เป็นผู้มีความแกร่งกร้าวห้าวหาญจนขึ้นชื่อ และมีน้ำมิตรไมตรีต่อโง้วเล้งจูสุดสูง มิใช่เจ็บช้ำเสียใจถึงขีดสุด ไหนเลยยอมหลั่งน้ำตาโดยง่ายดาย และเห็นมันยกหลังมือปาดน้ำตาแล้วตอบ

"เกายิ่งตี้ยี่ตี๋แม้หนีรอดมาได้ แต่ก็บาดเจ็บสาหัสหลายแผล ผู้เยาว์เตือนมันพักรักษาตัว มันไม่ยอมเชื่อ ตอนนี้พาบาดแผลมุ่งหน้าไปที่ภูเขาซูมี้แล้ว"

เก้าไท้กงถอนใจถาม

"แล้วเจ้าไฉนสามารถมาที่นี่ ?"

"ที่จริงผู้เยาว์ตั้งใจไปปักกิ่ง แต่พอถึงภูเขาบู๊เล้งที่โอ้วน้ำ เคราะห์ร้ายได้พบเรื่องเร่งร้อนสำคัญอีกรายหนึ่ง"

เก้าไท้กงตระหนกยิ่งนักรีบถาม "เรื่องอันใด ?"

มังเทอลุตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"เทียนชัวซิ่งกับเลี้ยวตังซังเล้งและโก้วพก ถึงกับบุกผู้มีนามาลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซใด กักไว้อยู่ในถ้ำโบราณของภูเขานั้น ข่าวนี้เป็นกิมเทียวได้เฮี้ยบทะลวงหนีออกมาแพร่งพรายให้แก่ชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะคนหนึ่ง ต้องการให้สหายผู้นั้นเร่งรีบเดินทางไปทิศตะวันตกเฉียงใต้ หาตัวงักเชียวเฮี้ยบไปช่วยเหลือโดยด่วน ส่วนตัวกิมเทียวได้เฮี้ยบ เพราะต้องการส่งข่าวแก่เสียวลิ้มยี่ เสี่ยงอันตรายไปเพียงลำพังแล้ว"

เก้าไท้กงตระหนกยิ่งนัก รีบหันขวับไปบอกต่องักเซ้งเทียน

"เด็กน้อยต้องรีบด่วน เลี้ยวตังซังเล้งยังบอบช้ำสาหัส น่ากลัวต่อต้านได้ไม่นานนัก"

งักเซ้งเทียนรีบถามด้วยความตระหนก

"ผู้อาวุโสเลี้ยวตังไฉนบาดเจ็บได้ ?"

"ความจริงเรื่องนี้จะปิดบังเจ้าไว้สักช่วงเวลาหนึ่ง แต่เมื่อสถานการณ์คับขันเช่นนี้ ไม่บอกก็ไม่ได้แล้ว"

จากนั้นบอกเล่าเลี้ยวตังซังเล้งเพราะช่วยชีวิตฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักจึงต้องบาดเจ็บจนเสียแขนซ้ายไปข้างหนึ่ง สุดท้ายเสริมขึ้น

"ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซสูญเสียประสาทความรู้สึกไปแล้ว เมื่อเจ้าเร่งรุดไปถึงอย่างไรก็ต้องออมมือให้ความเวทนา ในเมื่อเอียเท้าทั้งสองได้เชื้อพลังช่วยเหลือ ตอนนี้พลังฝีมือของนางเพียงด้อยกว่าอาจารย์เจ้าเล็กน้อยเท่านั้น เรื่องอื่น ๆ มิต้องว่ากล่าว หากเจ้าฆ่าอาจารย์พวกนาง ภายหน้าต้องเป็นผลร้ายต่อชาวยุทธ์ตงง้วนทั้งแผ่นดินแน่ มิว่าเรื่องราวใด เจ้าควรกระทำด้วยความสุขุมรอบคอบ"

งักเซ้งเทียนกระโดดขึ้นแค้นหัวร่อกล่าว

"แม้ไม่นับว่าลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซสูญเสียประสาทความรู้สึก ผู้เยาว์ก็แค้นมันทั้งสองจับจิตใจ เพราะเคยร่อแร่ปางตายกับฝีมือพวกมันมา คนเช่นนี้ทิ้งชีวิตไว้รังแต่เป็นภาทภัย หาคุณประโยชน์ไม่ได้ ผู้เยาว์ไม่สนใจผลภายหลังจะเป็นอย่างไร ความแค้นของผู้อาวุโสเลี้ยวตังต้องชำระล้างให้ได้"

จบคำไม่รอให้เก้าไท้กงมีโอกาสทักท้วง คว้าแขนมังเทอลุทะยานควับออกไปไกลร่วมห้าสิบวา ส่งเสียงดัง ๆ

"มังตั้วแปะจำทิศทางให้แม่นยำ ข้าพเจ้าจะรวมกำลังทั้งมวลพุ่งตัวไป"

ร่างของมังเทอลุอย่างน้อยหนักกว่าสองร้อยชั่ง สูงกว่ามันถึงครึ่งหนึ่ง ไหนเลยคาดคิด ถูกมันลากไปดุจกับเป็นว่าวตัวน้อย ลอยละลิ่วฝ่าอากาศไม่ผิดเหินบิน ได้ยินจึงร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ไปทางเหนือ อยู่ในเทือกเขาบู๊เล้ง"

งักเซ้งเทียนรุ่มร้อนดั่งมีไฟเผาผลาญ คว้าแขนมังเทอลุพุ่งตัวอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่สนใจเบื้องหน้าจะเป็นภูเขาหรือลำน้ำ ยิ่งไม่ถามเป็นหมู่บ้านหรือตัวเมือง พบกับสิ่งกีดขวางเป็นต้องกระโดดข้ามไป ชั่วเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนไม่ทราบพุ่งตัวไปไกลเท่าใดแล้ว จนสว่างวันนั้นจึงชะลอฝีเท้าลงถาม

"มังตั้วแปะ นี่เป็นสถานที่ใด ?"

มังเทอลุถูกมันหิ้วร่างลอยตามดุจเป็นว่าวมานานถึงวันครึ่ง ตาลายพร่างพรายสมองมึนงงแล้ว จนได้ยินคำถามจึงสลัดศีรษะแรง ๆ หลายครั้ง ขยี้ตากวาดมองรอบข้างแล้วปฏิเสธด้วยความมึนงง

งักเซ้งเทียนไพล่งด้วยความรุ่มร้อน

"โอ...ท่านแจ่มใสมาได้หรือไม่ ? ลองบอกมาฟังดู พวกเราไม่อาจจะวิ่งเลยจุดหมายไปได้"

มังเทอลุระบายลมจากปากยาว ๆ เบิ่งตากวาดมองอีกครั้ง อุทานแล้วร้องขึ้น

"ฮา ฮา ถึงดินแดนโอ้วน้ำแล้ว เส้นทางไม่ผิดแม้แต่น้อย"

"ตอนนี้ตั้วแปะรีบนำทาง พวกเราต้องไปให้ถึงก่อนเที่ยง"

"อยู่อีกไม่ไกลแล้ว ต้องถึงก่อนเที่ยงแน่"

ขณะเวลานั้น งักเซ้งเทียนเห็นในป่าด้านซ้ายมือมีชาวยุทธ์หลายกลุ่มทยอยหนีกันมาดุจสายฟ้า จึงบอกแก่มังเทอลุให้เบนออกทางซ้ายอย่าไปเผชิญหน้ากัน

มังเทอลุทราบมันจะสำรวจฝ่ายตรงข้ามเป็นพวกใดบ้าง ดีที่ทิศทางมิได้เปลี่ยนจากเดิม จึงเกร็งกำลังภายในเร่งฝีเท้าเสุดกำลัง

งักเซ้งเทียนดูออกว่ามันไม่มีความเร็วเทียบเท่าฝ่ายตรงข้าม หลังจากไล่มาพักหนึ่งแล้วจึงกล่าว

"มังแป๊ะแปะ แล้วกันไปเถิด พวกมันรุดหน้าไปไกลมากแล้ว ท่านผู้เฒ่าไปที่จุดหมายเถิด"

มังเทอฤหยุดเท้ากวาดตามองชัยภูมิแล้วตอบ

"อีกไม่ไกลแล้ว พวกเราใกล้จะถึงเทือกเขาปู้เส้ง ไปอีกสองชั่วยามก็จะถึงได้"

งักเซ้งเทียนพอฟังเป็นระยะทางอีกสองชั่วยาม รีบคว้าแขนมังเทอฤโลดละลิ่วไป จนเมื่อถึงในหุบเขาหนึ่ง มังเทอฤรีบส่งเสียงแผ่วเบา

"ช้าไว้ เข้าหุบเขาเพียงครึ่งลี้ก็ถึงแล้ว"

งักเซ้งเทียนคลายมือกล่าว

"มังแป๊ะแปะโปรดตามช้า ๆ ผู้หลานจะไปดูให้ชัดตาก่อน ทอดเวลาเนิ่นนานปานนี้ หวังให้เทียนซัวแป๊ะแปะยังสามารถต่อต้าน มิเช่นนั้นต้องเลวร้ายอย่างยิ่งแน่"

จบคำทะยานกายพุ่งควับ กระโดดโลดแล่นสี่ห้าครั้ง พลันได้ยินเสียงหัวร่อเย็นยะเยียบดังมาจากเบื้องบนหุบเขา ต้องเงยหน้ามองไป พบเห็นเงาหลังของผู้หนึ่งพลิ้วหายดังประกายไฟ

เรื่องเร่งร้อนสำคัญ มันไม่มีเวลาตามไปดูให้ชัดเจน แต่คาดคำนวณได้ ละแวกใกล้เคียงต้องมีพวกศัตรูมาชุมชนกันไม่น้อย ดังนั้น ยิ่งรู้สึกผู้อาวุโสเลี้ยวตังมีอันตรายน่าวิตก

เมื่อได้คิดเช่นนั้น รู้สึกทั้งเหน็บหนาวทั้งเดือดดาล อ้าปากกู่เสียงกึกก้องยาวนาน ร่างพุ่งวาบไปดั่งเหินบิน

เบื้องหน้าเป็นหุบเขาลึก สถานที่ยิ่งลึกยิ่งมีอันตราย และพอจะได้ยินเสียงอยู่เลือนราง นั่นเป็นเสียงคำรามด้วยความรุ่มร้อนของเทียนซัวซิ้ง และเสียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบของลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ

งักเซ้งเทียนเพียงได้ยินเสียงเทียนซัวซิ้ง ความตื่นเต้นกังวลผ่อนคลายไปกว่าครึ่งทันที จวบจนเมื่อเร่งฝีเท้าเข้าถึง เห็นเทียนซัวซิ้งปักหลักสู้ตายอยู่ที่ปากเง้าแห่งหนึ่ง แต่มีทีท่าอ่อนล้าสิ้นแรงแล้ว

ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซถึงกับร่วมมือกระหน่ำกลุ้มรุม ดีที่เทียนซัวซิ้งได้รับการสนับสนุนจากเก้าไท้กงแล้ว มีพลังฝีมือรุดหน้าตามกาลเวลา ตอนนี้แม้มีทีท่าอ่อนล้าสิ้นแรง แต่พลังฝ่ามือยังคงแกร่งกร้าวดุดัน ในช่วงเวลาสั้น ๆ ยังไม่ถึงกับเพลี่ยงพล้ำไปได้

ชัยภูมิในหุบเขามีอันตรายเกินไป รอบข้างยังคล้ายมีชาวยุทธ์ซ่อนตัวอยู่ไม่น้อย งักเซ้งเทียนพอกระโดดเข้าไปใกล้ สะบัดสองฝ่ามือฟาดเข้าใส่ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่-

ซิงแซอย่างดุดันทันที

ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซในตอนนี้ไหนเลยเป็นคู่มืองักเซ้งเทียนได้ พลังทั้งสองฝ่ายพอปะทะ เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ถูกกระแทกจนถลาออกไปไกลร่วมสิบวา แทบจะล้มฟาดกับพื้นไป

เทียนชัวซิ้งพอเห็น ลิงโลดยินดีสุดเปรียบประมาณ หยุดมือหอบหายใจส่งเสียง

"เซ้งยี้มาได้พอดี ตั๋วแปะทนไม่ได้แล้ว"

ที่มันบอกทนไม่ได้มิใช่บอบช้ำบาดเจ็บ แต่ไม่มีกำลังพอจะต่อสู้สืบไป งักเซ้งเทียนได้ฟังก็ทราบความหมาย รีบถามด้วยความกังวล

"ผู้อาวุโสเลี้ยวตังเล่า ?"

มีเสียงชราดังออกมาจากในถ้ำ

"เด็กน้อย เล่าฮิวอยู่ที่นี่"

สภาพในถ้ำคด ๆ เคี้ยว ๆ งักเซ้งเทียนแม้ไม่เห็นคน ได้ยินเสียงก็ทราบเป็นคำตอบของเลี้ยวตังซังเล้ง ชั่วครู่เห็นโก้วพกประคองเลี้ยวตังซังเล้งเดินออกมาแกล่าว

"เด็กน้อย ไฉนทราบเล่าฮิวถูกกักอยู่ในที่นี้ ?"

งักเซ้งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"ผู้เยาว์ได้ทราบข่าวจากมั้งเทอลุแป๊ะแปะ ท่านผู้เฒ่าอย่าออกมา รอผู้เยาว์จัดการตัวประหลาดทั้งสองก่อนค่อยว่ากล่าว"

เลี้ยงตังซังเล้งถอนใจกล่าว

"เด็กน้อยต้องทราบประสบการณ์ของเล่าฮิวแล้ว ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซเป็นคนสูญเสียประสาทความรู้สึก เจ้าปล่อยพวกมันไปสักครั้งเถิด"

พลันมีเสียงเทียนชัวซิ้งร้องดัง ๆ มาจากที่หน้าถ้ำ

"เซ้งยี้รีบออกมา เฒ่าวิกลจริตทั้งสองมาอีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนกระโดดควับออกไปยืนขวางหน้าเทียนชัวซิ้ง แล้วแค่นหัวร่อถาม

"นั่นเป็นการหาที่ตายของพวกนาง"

ลุ้ยบ้อหยุดยืนห่างจากปากถ้ำสิบวา ขวามือของนางคือจิ๊บสี่ซิงแซ ทั้งสองแม้ไม่มีความทรงจำหลงเหลือ แต่กับเหตุการณ์เบื้องหน้าหาได้โง่งมเหลวไหลไม่ ได้ยินลุ้ยบ้อแค่นเสียงเย้นยะเยียบ

"เด็กตัวนั้นมาจากที่ใดกัน ? กำลังภายในถึงกับกล้าแข็งปานนี้ ?"

จิ๊บสี่ชิงแซแค่นหัวร่อตอบ

"พวกเราจู่โจมมาหลายวัน เมื่อครู่กำลังภายในเสื่อมโทรมจนใกล้หมดสิ้น ตอนนี้พักผ่อนทุเลาคืนมาแล้ว ไหนเลยยังกลัวเด็กน้อยเช่นมัน ?"

งักเซ้งเทียนเห็นทั้งสองจำมันไม่ได้จริง ๆ ความอำมหิตเมื่อครู่คล้ายดั่งลดทอนไปหลายส่วน เดินช้า ๆ ออกมาตวาดใส่หน้า

"ท่านทั้งสองชื่อแซ่ใดกัน ?"

ลุ้ยบ้อแสยะยิ้มถาม

"เจ้าเป็นตัวกระไร ? กล้าถามชื่อแซ่มารดาได้"

งักเซ้งเทียนเดินเข้าไปหยุดในระยะสี่วา แค่นหัวร่อกล่าว

"เราต้องการให้ท่านไสหัวออกไปจากหุบเขานี้"

จิ๊บสี่ชิงแซสะบัดฝ่ามือฟาดโครมเข้าไป พร้อมทั้งแผดด่า

"เด็กบัดซบ ! เจ้าน่ากลัวเป็นส่วนหนึ่งของชาวยุทธ์ตงง้วน"

ขณะงักเซ้งเทียนจะฟาดพลังมือออกไปต่อต้าน พลันเห็นมังเทอลุได้มาจนห่างเพียงยี่สิบกว่าวา ต้องรีบพลิ้วตัวพลางร้องสุดเสียง

"มังแป๊ะแปะรีบถอยออกไป !"

มังเทอลุได้ยินต้องตระหนกจนรีบชะงักเท้า แต่ลุ้ยบ้อที่ได้ยินเสียงอยู่นานแล้ว นางแค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบกล่าว

"เด็กร้ายกาจ เจ้าหนีรอดไปแล้วยังกล้ากลับมา"

นางเข้าใจผิดคิดว่ามังเทอลุคือกิมเทียว เนื่องเพราะทั้งสองต่างมีรูปกายสูงใหญ่เช่นกัน

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องตระหนกยิ่ง คำรามด้วยความเดือดดาล เกร็งกำลังฟาดฝ่ามือใส่ลุ้ยบ้อฉาดหนึ่งทันที

ลุ้ยบ้อแม้สูญเสียความทรงจำ แต่พลังฝีมือมิได้ลดทอนสักน้อยนิด รู้สึกออกว่ามีพลังรุนแรงทะลักมาทางด้านหลัง นางหันกลับมากระแทกสองฝ่ามือออกต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ

งักเซ้งเทียนฟาดกำลังภายในไปถึงเจ็ดส่วน ในเสียงระเบิดดังสะเทือนเลื่อนลั่น นางไหนเลยเป็นคู่มือต่อต้านงักเซ้งเทียนได้ ถูกกระแทกจนกระเด็นไกลไปสี่วา

จิ๊บสี่ชิงแซพอเห็นพวกพ้องพลาดพลั้ง รีบโถมออกไปจู่โจมใส่ด้านข้างของงักเซ้งเทียนบ้าง

งักเซ้งเทียนกลัวมังเทอฤประสบภัย รีบพลิ้วตัวออกไปกล่าวกับเทียนซัวซิ้ง

"ตั้วแปะเฝ้าปากถ้ำไว้อย่าเคลื่อนไหว"

ขาดคำทะยานกายไปที่มังเทอลุตุงสายฟ้า

ลุ้ยบ้อแม้ถูกกระแทกปลิวละลิ่วไป แต่มิได้บอบช้ำบาดเจ็บเลย พอเท้าสัมผัสพื้น ยังคงโถมเข้าใส่มังเทอลุอีก

มังเทอลุพอเห็นเหตุการณ์เลวร้าย ถอนเท้าได้ก็หนีไปไม่คิดชีวิต งักเซ้ง-เทียนตอนนี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมถึงระดับใดแล้ว พริบตานั้นทะยานเข้าสกัดหน้าลุ้ย-บ้อไว้ได้ แค่นหัวร่อกล่าว

"ที่จริงเราคิดจะไม่ฆ่าท่านชั่วคราว ไหนเลยคาดคิด ท่านถึงกับพอเห็นชาวยุทธ์ตงง้วนก็คลั่งแค้นอาฆาต อย่างนั้นไม่อาจให้ท่านมีชีวิตต่อไปได้"

ลุ้ยบ้อพอเห็นมันมาสกัดทาง ต้องชะงักเท้าหยุดไล่ล่า ตอนนั้นจิ๊บสี่ซิงแซก็พุ่งตัวเข้ามาถึงข้างกายนาง ทั้งสองฝ่ายคล้ายนัดกันไว้ สะบัดฝ่ามือทั้งสี่จู่โจมใส่งัก-เซ้งเทียนทันที

งักเซ้งเทียนไม่ออมมืออีกแล้ว เกร็งกำลังภายในฟาดไปอย่างดุดัน กระหน่ำจนลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซหวาดหวั่นขวัญฝ่อ กระโดดหลบหลีกจนชุลมุนวุ่นวาย ไม่ทราบถูกพลังฝ่ามือหนักหน่วงฟาดเข้าใส่ร่างกี่ฉาดกัน

มังเทอลุกำลังเร่งฝีเท้าหนีออกไปอยู่ เมื่อได้ยินเสียงผิดปกติดังขึ้น พอเหลียวหน้ามองเห็น ต้องวิ่งเป็นวงอ้อมมาดูอยู่ทางด้านข้าง เห็นพลังฝีมืองักเซ้งเทียนเข้มแข็งปานนี้ อดไม่ได้ต้องลิงโลดยินดีจนโห่ร้องเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

ตอนนั้น เลี้ยวตังซังเล้งกับโก้วพกก็เดินออกมาที่ปากถ้ำ ยืนเคียงข้างเทียน-ซัวซิ้งชมการต่อสู้บ้าง

ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซล้วนเป็นยอดคนที่มีพลังการฝึกปรือกว่าหนึ่งร้อยปี กำลังภายนอกภายในสูงส่งถึงระดับเลิศแล้วทั้งสองคน หากมิใช่งักเซ้งเทียนเป็นบุคคลพิเศษเหนือธรรมดา คิดจะทำอันตรายพวกนาง ยังยากยิ่งจะระคายสักขุมขนหนึ่ง แต่ตอนนี้พวกนางถูกฟาดจนตัวส่ายโงนเงน มือทั้งสี่ถึงกับไม่มีกำลังพอจะต่อต้านได้อีกแล้ว

ขณะที่งักเซ้งเทียนบังเกิดความอำมหิตต้องการปลิดชีวิตอยู่นั้น พลันได้ยินมังเทอลุครางเบา ๆ แล้วมีเสียงครุณีสองนางตวาด "หยุดมือ !" ขึ้นพร้อมกัน

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องตระหนกยิ่ง กระโดดปราดออกไปดู เห็นมังเทอลุถูก

คนจี้จุดล้มอยู่กับพื้น ข้างกายถึงกับมีดรุณียืนอยู่สองนาง อดมิได้ต้องกระชากเสียงด้วยโทสะ

"ที่แท้พวกท่านเอง !"

ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซไม่สนใจเหตุการณ์เบื้องหน้าเป็นอย่างไร พอมีโอกาสรีบเร่งฝีเท้าหนีไปสุดกำลัง

ดรุณีทั้งสองมิใช่ใครอื่น แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ้งเจ้งนั่นเอง ด้านหลังของนางยังมีชายฉกรรจ์ยืนตะลึงลานอยู่อีกผู้หนึ่ง คล้ายดั่งถูกเหตุการณ์เบื้องหน้าก่อกวนจนงุนงงสงสัยไม่เข้าใจเลย

แป๊ะอั้งงักพอเห็นลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซหนีไปได้ นางรีบตบคลายจุดแก่มังเทอ-ลุแล้วประคองขึ้นยืน ใบหน้ามีแววหม่นหมองกังวลอย่างยิ่ง ส่งเสียงขอโทษต่อมันตลอดเวลา

ฉิ่นเจ้งเจ้งเห็นงักเซ้งเทียนมีสีหน้าบูดบึ้งด้วยโทสะ นางสืบเท้าไปสองก้าวกล่าว

"อาจารย์พวกเราสูญเสียประสาทความรู้สึก ท่านต้องการฆ่าพวกท่านจริง ๆ ?"

สีหน้างักเซ้งเทียนชาด้านไร้ความรู้สึก ชี้ไปที่เลี้ยวตังซังเล้งถาม

"พวกท่านใช่ผู้เฒ่าช่วยไว้หรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักเห็นตามันแดงฉานปานจะมีเปลวไฟพุ่งออกมา ต้องถอนใจตอบ

"ผู้อาวุโสบาดเจ็บพิการเพราะพวกเราจริง แต่ท่านจะให้พวกเราทำอย่างไร ? ต้องการให้เราสองละมือสังหารอาจารย์ ? หรือเบิ่งตาดูท่านลงมือโดยไม่ช่วยเหลือ ?"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้าตอนแรกเคยถูกพวกอาจารย์ท่านฟาดบาดเจ็บสาหัสไปสองครั้ง หรือนั่นก็เป็นการสูญเสียประสาทความรู้สึก ? เรื่องในอดีตยกเลิกกันไปก็ได้ เมื่อครู่มังแป๊ะแปะมิใช่ถูกข้าพเจ้ารีบเร่งช่วยไว้ ชีวิตต้องปลิดปลงลงในฝีมือของพวกมันแล้ว จนบัดนี้มิทราบมีชาวยุทธ์มากน้อยเท่าใดที่ประสบฝีมืออำมหิตของสองมันสังหารไป พวกท่านกล้าประกัน ภายหน้าไม่มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นอีกหรือไม่ ?"

สตรีทั้งสองถูกถามจนไม่มีถ้อยคำตอบได้ พากันก้มศีรษะสาวเท้าออกไป

มังเทอลุเคยได้ฟังเก้าไท้กงอธิบายมา พอจะทราบผลดีผลเสียของความนี้อยู่บ้าง ตอนนั้นกำลังสนทนากับชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งด้วยเสียงแผ่วเบา แสดงว่ากำลังอธิบายถึงความนัยที่พัวพันในครั้งนี้

งักเซ้งเทียนเห็นสองดรุณีจากไป บังเกิดทั้งรักทั้งแค้นจนสับสนวุ่นวาย มิทราบ

ควรจัดการอย่างไรจึงจะเหมาะสม ?

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นนามเกายิ่งคี้ เป็นกอกอผู้มีพระคุณของโง้วเล้งจูเมื่อครั้งตกยากในเยาว์วัย มันถอนตัวจากมั้งเทอลุเข้ามาเรียกดัง ๆ

"เซ้งเทียน แป๊ะแปะพาเรื่องยุ่งยากมาให้เจ้าแล้ว"

งักเซ้งเทียนปราดเข้ารับหน้า ถอนหายใจถาม

"เกาแป๊ะแปะพบกับพวกนางในที่ใด ?"

"ที่จริงเราจะไปหาอาจารย์เจ้า ระหว่างทางถูกสาวกล้อส่ายห้าคนล้อมกลุ้มรุมโชคดีที่พวกนางพบพานคลี่คลายอันตรายให้ โดยสังหารศัตรูแล้วถามเรื่องราวทั้งมวลของเรา ดังนั้นจึงร่วมทางกันมาถึงที่นี่ มิคาดว่านางจะพลั้นลงมือจี้มั้งเล่าตั๋วไปได้"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"พวกนางไม่มีอกุศลจิตต่อมั้งแป๊ะแปะ เพียงแต่ช่วงในยามกะทันหันเพื่อคุกคามต่อผู้หลานเท่านั้น"

ตอนนั้นเทียนชัวซิ้งพาเลี้ยวตังซังเล้งกับโก้วพกเดินเข้ามากล่าว

"เซ้งยี้ เรื่องราวผ่านไปก็แล้วกันเถิด ก้าวต่อไปควรทำอย่างไร ?"

งักเซ้งเทียนเค่นหัวร่อสวนคำ

"ก้าวต่อไป ? ขอเพียงลุ้ยบ้อกับปิศาจเฒ่าจิ้บสี่ซิงแซไม่ฆ่าชาวยุทธ์ดงง้วน มิเช่นนั้นยังคงต้องปลิดชีวิตมันให้ได้"

เทียนชัวซิ้งสั่นศีรษะกล่าว

"เราถามเจ้า จะคุ้มกันผู้อาวุโสเลี้ยวตังกลับไปด้วยวิธีใด ?"

เลี้ยวตังซังเล้งโพล่งขึ้น

"เล่าฮิวไม่สำคัญ เด็กน้อยควรเห็นแก่สถานการณ์ใหญ่ เล่าฮิวมีโก้วพกเป็นเพื่อนร่วมทางก็ใช้ได้แล้ว"

งักเซ้งเทียนขมวดคิ้วกล่าว

"จากที่นี่ไปปักกิ่งเป็นระยะทางยาวไกลมาก เทียนชัวแป๊ะแปะกับมั้งแป๊ะแปะและเกาแป๊ะแปะ ควรจะคุ้มกันส่งไปตลอดทางจึงประเสริฐ และยังต้องระมัดระวังให้ตื่นตัว ส่วนข้าพเจ้าต้องไปไล่ตามร่องรอยลุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ซิงแซ การกลับไปของผู้อาวุโสเลี้ยวตัง ผู้เยาว์ไม่มีปัญญาจะดูแลได้แล้ว"

เลี้ยวตังซังเล้งถอนใจกล่าว

"เด็กน้อยยังจะไล่ตาม ? เล่าฮิวเนื่องเพราะเห็นแก่สถานการณ์ใหญ่ ยากที่

จะเห็นพ้องหรือคัดค้านได้ แต่เด็กน้อยจะต้องสนใจ คือศิษย์ทั้งสองของพวกมัน พลังฝีมือของพวกนางเมื่อรวมตัวกันอาจจะเป็นศัตรูเข้มแข็งของเด็กน้อยได้ แม้น เจ้าฆ่าอาจารย์พวกนาง ระวังนางจะเอนข้าเป็นฝ่ายอื้อเฮงฮั้ว หันกลับมาตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจ้า วิธีประเสริฐสุด คือสามารถช่วยให้พวกลุ้ยบ้อมีสติแจ่มใสคืนมา เมื่อเช่นนั้น พวกนางอาจารย์กับศิษย์ก็จะต่อต้านขุมกำลังทั้งมวลของป้าอั๊วงฮงเอง ส่วนพวกเจ้าอาจารย์กับศิษย์วางใจลงมือต่อสำนักล้อส่ายได้เลย"

งักเช้งเทียนครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ความคิดเห็นของผู้อาวุโสรอบคอบก็จริง แต่ยากจะกระทำตามได้ หากฝากความหวังไว้ที่นี้ สองคนที่สูญเสียประสาทความรู้สึก จะต้องสังหารชาวยุทธ์ตงง้วนไปอีกไม่น้อยแน่นอน"

เกายิ่งคี้คล้ายดั่งทราบเหตุการณ์ทั้งมวลจากปากมังเทอลุแล้วจึงกล่าวขึ้นบ้าง

"เช้งเทียน เจ้าสามารถจับเป็นลุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ซิงแซหรือไม่ ? หากสามารถควรจะจับพวกนางกักขังไว้อย่าปล่อยออกไป"

งักเช้งเทียนเข้าใจความหมายของมัน จึงสั่นศีรษะตอบ

"คนที่มีพลังฝึกปรือถึงระดับพวกมัน นอกจากค่ายกลที่เลิศฟ้าเหนือพสุธาของล้อทีเล่านั้นแล้ว คิดจะจับเป็นพวกมัน ไม่อาจเป็นไปได้แน่ กำลังภายในของพวกมันแม้ไม่ทัดเทียมข้าพเจ้า แต่วิชาจี้จุดทั้งมวลไม่มีอำนาจต่อพวกมันเลย บาดเจ็บเล็กน้อยพวกมันไม่กลัว บาดเจ็บสาหัสก็ใกล้ตายทีเดียว กับพวกมัน มีทางกระทำได้เพียงสองสถาน หนึ่งคือปล่อยปละไม่สนใจ ให้พวกมันก่อกรรมทำเข็ญถึงที่สุด มิเช่นนั้นมีแต่ทำลายล้างไป"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"เรื่องนี้ยังไม่มีปัญญาคลี่คลายชั่วคราว ยังคงส่งผู้อาวุโสเลี้ยวตังขึ้นเหนือจึงสมควรกว่า"

ผู้คนทั้งมวลได้ฟังรีบเสาวเท้า งักเช้งเทียนจับตามองส่ง แล้วครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ จึงมุ่งหน้าไปยังทิศทางที่ลุ้ยบ้อหลบหนีไป

เดินไม่กี่ก้าวพลันชะงักเท้าครุ่นคิด

"เมื่อครู่ตอนมา รอบข้างมีผู้คนซ่อนตัวไม่น้อย ตอนนี้ถึงกับไม่มีเสียงเคลื่อนไหวสักแผ่วเบา โดยเฉพาะผู้แค่นหัวร่อเห็นแต่เงาหลัง หรือมันจงใจแค่นหัวร่อใส่เรา"

ขณะครุ่นคิด พลันรู้สึกมีเสียงผิดปกติดังมาทางซ้ายมือ รีบถลันกายหลบออกไปโดยเร็ว

ชั่วครู่ ได้ยินเสียงนุ่มนวลของสตรีนางหนึ่งกล่าว

"ตั้วเจ้เจ๊ รูปเค้าของผู้นั้นน่าหลงใหลจริง ๆ อยู่ในชาเขียนกั๊กไม่เห็นชัดเจน แต่เมื่อครู่เพ่งดูจนชัดตาแล้ว"

"ซี่ม่วย เสียงเบากว่านี้เป็นไร ? ไม่มีความละอายเลย"

นั่นเป็นอีกเสียงหนึ่งตวาดห้ามเบา ๆ แต่มีเสียงนุ่มนวลของอีกผู้หนึ่งกล่าว

"คิก คิก ตั้วเจ๊ ซี่ม่วยมีนิสัยชิงชังบุรุษ ตอนนี้ถึงกับสนใจผู้คนแล้ว"

"ไฮ้ ซาม่วยอย่าได้กล่าวหาแต่ซี่ม่วย ตอนนั้นท่านไม่ดูตัวเอง คิก คิก สองตาเขม้นมองจนไม่กะพริบ มิเชื่อถามเจ้เจ๊ดู"

งักเซ้งเทียนพอได้ยินเสียงดรุณีทั้งสี่ต้องครุ่นคิดด้วยความงุนงง

"นั่นเป็นกงจู้ทั้งสี่ของล้อส่าย ที่พวกนางถกถึงต้องเป็นอาจารย์เราแน่"

เสียงดังไกลออกไปทุกขณะ งักเซ้งเทียนจึงรีบตามหลัง เสียดายล้วนเป็นดงดิบต้นไม้หนาทึบ ยากจะเห็นเงาหลังของพวกนาง ไล่ตามอยู่พักใหญ่ รู้สึกที่ด้านหลังของมันกลับมีเสียงคนติดตามมาบ้าง ขณะยังมิทันเร้นตัวหลบซ่อน พลันมีเสียงทางลมปราณแว่วกระทบโสต

"เซ้งเทียน"

งักเซ้งเทียนได้ยินปีติยิ่ง ส่งเสียงเรียกอาจารย์เบา ๆ ที่แท้มันฟังออกเป็นเสียงโง้วเล้งจู ชั่วพริบตา โง้วเล้งจูปรากฏตัวขึ้นที่ข้างกายมันกล่าว

"เซ้งเทียน พวกเรารีบไล่ตามกงจู้ทั้งสี่ไป ตามคำเรียกหาของเจ้าล้อส่าย"

"อาจารย์ ท่านผู้เฒ่าเคยพบกับกงจู้ล้อส่ายมากระมัง ? เมื่อครู่พวกนางยังกล่าวขวัญถึงรูปเค้าท่านเลย"

โง้วเล้งจูยิ้มเล็กน้อยตอบ

"มาตรว่าเคยเห็น แต่ก็เป็นเค้าหน้าที่ปลอมแปลงและยังอยู่ในร้านสุรา พวกนางจำเราไม่ได้กระมัง ?"

"มิได้ยินพวกนางเอ่ยถึงนามอาจารย์ แต่ทว่า พวกนางบอกเคยเห็นท่านในชาเขียนกั๊ก"

หยุดเล็กน้อยแล้ว บอกเล่าเรื่องราวเลี้ยวตังชังเล้งโดยละเอียด และเรื่องมีเกาหนึ่งในสามเชื้อพระวงศ์ถูกอื้อเฮงฮั้วใช้วิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณชิงตัว

ไปเป็นบริวารของมันอีกผู้หนึ่งแล้ว

โง้วเล้งจูผงกศีรษะบอกทราบอยู่ก่อน แล้วชี้ที่เบื้องหน้ากล่าว

"ออกจากเทือกเขาบู๊เล้งไปทางตะวันตกก็เป็นภูเขาพัวเจ้งของมณฑลกุยจิว เราคาดคิดเจ้าล้อสายต้องอยู่ในภูเขาพัวเจ้งแน่"

"ข้าพเจ้าได้ยินกงจู้ล้อสายทั้งสี่ต่างมีภาษาฮั่นที่ชัดเจนแคล่วคล่อง พวกนางไฉนไม่กล่าวภาษาเดิมของประเทศนาง ?"

"พวกล้อสายมีอกุศลจิตจะยึดครองยุทธจักรตงง้วนมานานหลายร้อยปีแล้ว พวกมันเพราะต้องการเกลี้ยกล่อมชาวยุทธ์จักรตงง้วน มิว่าผู้ใดมีคุณสมบัติเข้าตงง้วนจะต้องไม่ถือภาษาของเผ่าพันธุ์ จึงมีประโยชน์ในทางเกลี้ยกล่อมซื้อตัวผู้คน"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ข้าพเจ้ายังเข้าใจ พวกนางจะอวดโอ่ความรู้เสียอีก"

โง้วเล้งจูชะงักเท้าส่งเสียง

"พวกนางพบกับพวกพ้องอีกกลุ่มหนึ่งแล้ว"

งักเซ้งเทียนเงี่ยหูฟังชั่วครู่กล่าว

"เป็นเชื้อพระวงศ์เคอเลอกับเคอเทอ ยังมีซัวหงีกับซัวยิ้ง"

"ลัดเลาะเข้าไปใกล้ ฟังพวกมันว่ากล่าวด้วยเรื่องอันใด"

งักเซ้งเทียนพลิ้วตัววิ่งนำหน้า พริบตาก็ไปไกลกว่ายี่สิบวา เหลียวมองดูเห็นอาจารย์ยังห่างจากด้านหลังมันเพียงห้าเชียะเท่าเดิม จึงครุ่นคิด

'อาจารย์อย่างไรก็เป็นอาจารย์ ชาตินี้ของเราไม่มีหวังทัดเทียมท่านอีกแล้ว'

เร่งฝีเท้าไปพักใหญ่จึงหยุดลง ส่งเสียงแผ่วเบา

"อาจารย์ เบื้องหน้ามีลำน้ำ พวกเราข้ามไปหรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูชี้ขวามือตอบ

"อ้อมไปทางท้ายน้ำ วกล่วงหน้าพวกนางไป"

งักเซ้งเทียนวิ่งถึงริมน้ำ กวาดตามอง เห็นเป็นลำน้ำไม่กว้างนัก ที่ไกลจากฝั่งตรงข้ามหลายลี้เป็นกำแพงตัวเมืองหนึ่ง จึงหันถาม

"พวกนางจะเข้าไปชุมนุมกันในเมืองหรือไม่ ?"

"ในเมืองนั้นต้องไม่ไป แต่จะต้องไปหยุดพักในที่เปลี่ยวร้างชานเมืองก่อน"

"อาจารย์ พวกเราอ้อมกำแพงเมืองไปหรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูชี้ที่สุดไกลกล่าว

"ยอดเขาที่สูงเทียมเมฆนั้นคือพัวเจ้งซัว หากล้ออ๋องอยู่ในภูเขานั้น ภายใน

รัศมีหลายสิบวาต้องมีเขี้ยวเล็บของพวกมันกระจายอยู่หนาแน่น ความเคลื่อนไหวต้องพยายามปกปิดให้มิดชิดด้วย"

งักเซ้งเทียนพลิ้วตัวข้ามลำน้ำ เลือกที่ซึ่งมีต้นไม้หนาทึบ ลัดเลาะไปอย่างรวดเร็ว จนเมื่ออ้อมกำแพงเมืองแล้วจึงหยุดเท้าถาม

"เบื้องหน้าเป็นทางภูเขา พวกนางไม่ทราบจะหยุดอยู่ในสถานที่ใด ?"

โง้วเล้งจูกวาดตามองชัยภูมิพลางตอบ

"เซ้งเทียน อาจารย์อยู่รอเจ้าที่นี่ รีบเข้าไปค้นหาในป่าทึบด้านซ้ายมือแล้วมารายงาน หากมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น อย่าได้ก่อกวนให้พวกมันรู้ตัวเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนรับคำสั่งไปแล้ว โง้วเล้งจูรีบฉวยโอกาสกลับเข้าไปในเมือง เพิ่งผ่านถนนสายใหญ่ บังเอิญเห็นบุรุษหนุ่มสองคนเดินสวนทางเข้ามา มองปราดเดียวก็ดูออกว่าเป็นดรุณีปลอมตัว

ฝ่ายตรงข้ามเพิ่งเดินเข้ามาใกล้ โง้วเล้งจูก็เรียกเสียงแผ่วเบา

"โกวเนี้ยทั้งสองรู้จักข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

บุรุษหนุ่มปลอมทั้งสองเพ่งมอง คล้ายดังงุนงงสงสัยไม่น้อย ผู้หนึ่งรู้สึกไม่ถูกต้องจึงถาม

"ท่านที่นับถือเป็นผู้ใด ?"

ที่แท้โง้วเล้งจูตอนนี้กลายสภาพเป็นชายกลางคนวัยสามสิบเศษหน้าเหลืองซีด ได้ยินจึงหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าโง้วเล้งจู"

บุรุษหนุ่มปลอมทั้งสองต้องงุนงงอีกครั้ง แล้วร้องขึ้นพร้อมกันด้วยความปีติ

"โง้วเจ็กเจ่กเอง"

ที่แท้ทั้งสองคือแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งปลอมตัวมา โง้วเล้งจูถาม

"คาดว่าพวกโกวเนี้ยจะต้องพบเห็นกระไร ?"

ดรุณีทั้งสองกวาดตามองรอบข้างแวบหนึ่ง แป๊ะอั้งงักส่งเสียงแผ่วเบา

"โง้วเจ็กเจ่กรีบตามพวกเรามา ในเมืองมีคนของล้อส่ายมากมายยิ่ง"

โง้วเล้งจูติดตามสตรีทั้งสองมาจนถึงบ้านชาวนาหลังหนึ่ง ในบ้านมีบุรุษสตรีกลางคนคู่หนึ่งต้อนรับ ฉิ่นเจ็งเจ็งแนะนำ

"โง้วเจ็กเจ่ก นี่เป็นบริวารพวกเรา รีบเชิญนั่ง"

โง้วเล้งจูถูกแป๊ะอั้งงักพาเข้าไปนั่งในห้องแล้วถามเบา ๆ

"โกวเนี้ยทั้งสองสืบทราบว่า ล้ออ่องอยู่ในละแวกใกล้เคียงกระมัง ?"

แป๊ะอั้งงักตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ล้ออ่องซ่อนตัวอยู่ในภูเขาพัวเจ้ง ยอดฝีมือของพวกมันฎกระดมไปครบครัน เตรียมจะประหัตประหารชั้นแตกหักกับป้าอ๊วงฮงแล้ว"

"จุดประสงค์ที่พวกโกวเนี้ยมา คิดจะคุ้มกันอาจารย์ใช่หรือไม่ ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเป็นผู้ผงกศีรษะตอบ

"นั่นยังเป็นปัญหารองลงมา โง้วเจ็กเจ่ก ที่พวกเรากลัวที่สุดคือเซ้งเทียนจะฆ่าผู้เฒ่าทั้งสอง"

"ความหมายของโกวเนี้ย ต้องการให้ข้าพเจ้าห้ามเซ้งเทียนไว้ ?"

แป๊ะอั้งงักถอนใจตอบ

"โง้วเจ็กเจ่กยินยอมช่วยเหลือหรือไม่ ?"

"ข้าพเจ้าแม้รับปากได้ แต่ทว่าโกวเนี้ยทั้งสองก็คงชัดเจนอย่างยิ่ง เซ้งเทียนมีเรื่องราวมากหลาย กระทั่งเราที่เป็นอาจารย์ยังไม่มีปัญญาเกี่ยวข้องได้ นิสัยของมันพวกท่านก็ทราบ ยามใดนิสัยโคถึกกำเริบ กระทั่งเง็กเซียนฮ่องเต้ก็ยังไม่กลัว แต่ทว่าโกวเนี้ยทั้งสองจะต้องสนใจความหนึ่งไว้เป็นพิเศษ นั่นคือ คอยป้องกันไม่ให้พวกอาจารย์ของท่านทำอันตรายชาวยุทธ์ตงง้วน เซ้งเทียนมีความรักเทิดทูนผู้อาวุโสสุดสูง ทุ่มเทกำลังปกปักคุ้มกันไม่คิดชีวิต โชคดีที่เลี้ยวตังซังเล้งไม่ตาย มิเช่นนั้นพวกอาจารย์ท่านต้องมีอันตรายมากแล้ว"

ขณะสนทนาถึงตอนนั้น พลันมีบุรุษหนุ่มอีกผู้หนึ่งเดินเข้ามาคารวะรายงานต่อสองสตรี

"ขุมกำลังทั้งมวลของอื้อเฮงฮั้วพากันไปชุมนุมที่เอี๊ยงูเซี้ยว (รังวิ้วเถือน) ที่ห่างจากตัวเมืองยี่สิบลี้แล้ว ผู้เฒ่าทั้งสองท่านก็ติดตามอยู่ข้างกายมัน"

ฉิ่นเจ็งเจ็งโบกมือสั่งให้มันออกไปแล้ว หันกล่าวต่อโง้วเล้งจู

"โง้วเจ็กเจ่ก ขอให้ท่านผู้เฒ่าโปรดชี้แนะ พวกเราเจ๊ม่วยสมควรดำเนินการเคลื่อนไหวอย่างไร ?"

โง้วเล้งจูครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"พวกท่านตอนนี้ปลอมตัวเป็นบุรุษแล้ว หากเป็นยามค่ำคืน ก็ใช้เครื่องแต่งกายนี้ช่วยเหลืออื้อเฮงฮั้วสังหารพวกล้อสายก่อน หากเป็นกลางวัน เพิ่มถุงคลุมหน้าอีกใบหนึ่งก็พอ"

สองดรุณีรับคำอย่างนอบน้อม โง้วเล้งจูลุกขึ้นกล่าวต่อ

"เราต้องไปพบกับเซ้งยี้ ตอนพวกท่านลงมือ คอยระวังเสียงหัวร่ออาถรรพณ์สี่กงจู้ล้อส่ายเป็นพิเศษ สรุปแล้ว พอประจันหน้าก็ต้องเกร็งกำลังภายในคุ้มกันชีพจรหัวใจไว้ให้เข้มแข็ง นอกจากนี้ ยิ่งต้องคอยระวังป้องกันวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณของอื้อเฮงฮั้วด้วย"

สองดรุณีรับคำด้วยความพลุ่งพล่านตื่นตัน น้อมส่งโง้วเล้งจูถึงปากประตู โง้วเล้งจูเห็นรอบข้างไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปกติ จึงพุ่งตัวไปพบกับศิษย์รักในที่นัด

แต่งักเซ้งเทียนยังมิได้กลับมา กลับพบตัวประหลาดผู้หนึ่ง โงวเล้งจูเห็นผู้นี้มีความประหลาดจนสุดพิกลจริง ๆ ดูไปไม่ผิดกับน้ำเต้าลูกใหญ่เลย

มือเท้าของมันสั้นอย่างยิ่ง ผมสีเหลืองยาวจนแทบระพื้น เสื้อที่สวมก็ยาวกรอมหลังเท้า ไม่เห็นกางเกงแม้แต่ชาย เพียงเผยปลายรองเท้าหนังคู่หนึ่งอยู่ทางชายเสื้อ ส่วนเสื้อของมันเย็บแนบติดเนื้อ องคาพยพบนใบหน้าซ่อนอยู่ในผมสีเหลืองที่สยายยุ่งเหยิง หากมิใช่โง้วเล้งจูมีสายตาคมกล้าปานนั้น นับว่าคงยากหมายได้เห็นองคาพยพบนใบหน้ามันจะเป็นสารรูปใดเลย

สองมือของมันรวมแล้วยังยาวไม่ถึงหนึ่งเชียะ แต่อวบใหญ่เทียบเท่าขาอ่อนสตรี นิ้วมือซ่อนอยู่ในแขนเสื้อจนไม่อาจเห็นได้

โง้วเล้งจูยิ่งดูยิ่งประหลาดใจ เห็นมันยืนแน่วนิ่งที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ไม่เคลื่อนไหว จึงหยุดมองอีกพักใหญ่พลางครุ่นคิด

"มันก็กำลังสนใจเรา จากองคาพยพบนใบหน้าที่เห็นเลือนราง ผู้นี้ต้องเป็นชาวล้อส่ายแน่นอนแล้ว ไฮ้ ! กำลังภายในของมันถึงกับฝึกจนไม่ปรากฏเค้าทางภายนอกเลย ผู้นี้ต้องมีความเป็นมายิ่งใหญ่เหนือธรรมดาแน่"

ตัวประหลาดเห็นฝ่ายตรงข้ามชะงักเท้าไม่ก้าวเดินอีก ถึงกับส่งเสียงหัวร่อประหลาดพิกลเสียดประสาทกล่าว

"ท่านไฉนไม่เข้ามา ? หรือหวาดกลัวต่อเล่าฮู ?"

โง้วเล้งจูขมวดคิ้วครุ่นคิด

"เสียงของมันแหลมเล็กคล้ายสตรี ยิ่งเพิ่มความพิกลจนพิสดารกว่าเดิม แต่สามารถกล่าวภาษาฮั่นที่แคล่วคล่องชัดเจนได้"

โง้วเล้งจูครุ่นคิดพลางสืบเท้าไปสองก้าว แค่นหัวร่อถาม

"ท่านมีตำแหน่งหน้าที่ใดในสำนักล้อส่าย ? ยินยอมบอกชื่อแซ่หรือไม่ ?"

ตัวประหลาดหัวร่อเสียงแหลมอีกครั้งตอบ

"เล่าฮูไม่เคยบอกชื่อแซ่ฐานะต่อผู้อื่นเลย แต่ก็ไม่ถามกำพืดของผู้อื่นเช่นกัน ดูออกว่าท่านต้องมีพลังการฝึกปรือถึงระดับสุดสูง คาดว่าท่านต้องเป็นยอดฝีมือยุทธจักรคนหนึ่ง"

"เช่นกัน เช่นกัน"

"เล่าฮูรับฟังมานาน ยุทธจักรตงง้วนมีอัจฉริยะก่อเกิดทุกสมัย มิทราบป้าอ๊วงฮงนับอยู่ภายในได้หรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูเน้นเสียงหนัก ๆ

"ยุทธจักรไม่เคยแบ่งเป็นนอกเป็นใน เพียงแบ่งเป็นอธรรมกับธัมมะเท่านั้น ป้าอ๊วงฮงแม้อยู่ในดินแดนตงง้วน แต่ก็เป็นคนถ่อยสามานย์ของยุทธจักร สำหรับสำนักท่านรุกรานตงง้วนอยู่บ่อยครั้ง หาได้ผิดแปลกกว่าป้าอ๊วงฮงของอื้อเองฮั้วเลย ธัมมะกับอธรรมไม่อยู่ร่วมกัน นอกและในก็เป็นเช่นกัน"

ผู้นั้นหัวร่อเสียงแหลมกล่าว

"ความหมายในวาจาของท่าน ยามใดอื้อเฮงฮั้วเกิดเรื่องราว พวกท่านฝ่ายธัมมะต้องไม่เสริมกำลังช่วยเหลือ ?"

"หากไม่ฆ่าผู้ไร้ความผิดโดยเหลวไหล ตัวเรายินดีเป็นผู้ชมอยู่ด้านข้าง"

ตัวประหลาดแผดหัวร่อเสียงเสียดประสาทกว่าเดิมกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า เล่าฮูขอน้อมเชิญท่านร่วมทาง ดูวิทยายุทธ์ของสำนักเรามีความผิดแปลกใดกับตงง้วนของท่าน"

โง้วเล้งจูมิทันตอบโต้ พลันมีผู้หนึ่งร้องดัง ๆ มา

"จะเชิญอาคันตุกะ มิสู้เชิญมากอีกสักหลายคน"

ตัวประหลาดกวาดตามองไป เห็นมีบุรุษหนุ่มผอมเกร็งหน้าดำคล้ำผู้หนึ่งวิ่งออกจากป่ามา

โง้วเล้งจูจำได้เป็นงักเซ้งเทียนปลอมตัว รู้สึกชื่นชมยินดีที่มันสามารถปลอมตัวโดยไม่ต้องอาศัยยาช่วยแล้ว

ตัวประหลาดเห็นมันวิ่งเข้ามาใกล้ สีหน้าต้องปรากฏแววแตกตื่นสงสัย มันคล้ายดั่งดูออก งักเซ้งเทียนมีกำลังภายในที่เลอเลิศสุดสูง

โง้วเล้งจูมารยาเป็นไม่รู้จัก ส่งเสียงราบเรียบ

"ท่านก็คิดจะไปชมการประลองที่ตื่นเต้นเร้าใจในคราวนี้ด้วย ?"

งักเช้งเทียนประสานมือคารวะ แย้มยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้าเมื่อครู่อยู่ในป่าได้ยินชัดเจน เล่าเฮียอ้วนท่านนี้ มิทราบยินดีต้อนรับหรือไม่ ?"

ชั่วเวลาเพียงครู่เดียว ตัวประหลาดถึงกับพบสุดยอดฝีมืออันดับเลิศสองคนซ้อน จนมันมีความรู้สึก ชาวยุทธ์ตงง้วนมีอัจฉริยะสูงเยี่ยมมากมายจนนับไม่ถ้วน อดเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ได้ จึงร้องเสียงพิกล

"เล่าฮูเพิ่งเข้าสู่ตงง้วน เพียงได้ยินมีวีรบุรุษลาขาวกระไร ชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรทั่วแผ่นดิน ไหนเลยคาดคิด สองท่านก็โดดเด่นเหนือธรรมดา หากต้องการไปชมทางด้านข้าง เล่าฮูยินดีต้อนรับอย่างยิ่ง"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"ขอถามท่านที่นับถือ สำนักท่านกับพวกป้าอ๊วงฮงนัดต่อสู้กันในสถานที่ใด ?"

ตัวประหลาดชี้ภูเขาพัวเจ่งซัวตอบ

"อยู่บนยอดเขานั้น พวกเราเดินทางในตอนนี้เลยเป็นไร ?"

งักเช้งเทียนไม่กล้าชิงรับปาก โง้วเล้งจูจึงผงกศีรษะรับคำ ผายมือเชิญฝ่ายตรงข้ามล่วงหน้าก่อน

ตัวประหลาดกดมือเบา ๆ ร่างถึงกับพลิ้วขึ้นตามลมไปได้

โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณกับศิษย์รักทันที

"เจ้าไม่เคยฝึกวิชาบังคับลมปราณโบยบิน รีบอัดกำลังภายในจากจุดศูนย์เข้าจุดย่งจั้วที่ฝ่าเท้า ไม่ทันควรเร่งรีบจนวุ่นแวงนัก"

งักเช้งเทียนปฏิบัติตามคำบอกเล่า พลันรู้สึกสองเท้าลอยพ้นพื้น โง้วเล้งจูเห็นไม่มีพิรุธถูกผู้อื่นจับได้ จึงส่งเสียงทางลมปราณต่อ

"ติดตามกระแสลมของอาจารย์ไป"

จบคำเกร็งลมปราณภายในขั้วแม่เหล็ก พุ่งตัวออกไปจนมีพลังกระชากร่างงักเช้งเทียนลอยตามไปที่ยอดเขาพัวเจ่งซัว

ตัวประหลาดเห็นอาจารย์กับศิษย์ทั้งสองสามารถบังคับลมปราณโบยบิน ไม่รู้สึกคลางแคลงสงสัยสักน้อยนิด เมื่อลอยถึงพื้นแล้วหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"สองท่านอยู่รอในที่นี้เถิด เล่าฮูยังมีหลายเรื่องต้องสะสาง หลังสนธยา ทั้งสองฝ่ายมาต่อสู้บนยอดเขานี้เอง"

โง้วเล้งจูประสานมือส่งเสียง

"เชิญท่านตามสะดวก"

ตัวประหลาดไปแล้ว งักเช้งเทียนรีบส่งเสียงทางลมปราณ

"อาจารย์ ผู้นี้คือเจ้าล้อสาย !"

"เราคำนวณได้แต่แรกแล้ว เจ้าสืบได้เรื่องราวใดบ้าง ?"

"มิทราบเพราะสาเหตุใด อั้งกี้ก้าจู๊มิได้มาตามคำสั่ง ส่วนยอดฝีมืออื่น ๆ ของล้อสายต่างมากันครบครัน จุดประสงค์ของมัน ต้องการช่วยเชื้อพระวงศ์มีเกากับสามขุนพลตำหนักแดง ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง กงจู๊ทั้งสี่ของล้อสายมิใช่เป็นบุตรแท้จริงของล้อสาย"

"เราเมื่อครู่พบกับฉิ่นจึงเจ็งแป๊ะอั้งงักในเมือง และชี้แนะให้นางลอบช่วยอื้อเฮงฮั้ว เจ้าควรจะออมมือให้แก่ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแชไว้บ้าง"

งักเช้งเทียนนิ่งอึ้งมิตอบโต้ ช้อนตามองท้องฟ้า เห็นเป็นเวลาใกล้สนธยาแล้วจึงชี้หน้าผาแห่งหนึ่งกล่าว

"พวกเราขึ้นไปซ่อนตัวบนนั้นเป็นไร ?"

"ได้"

ทั้งสองต่างมาถึงใต้ยอดเขาแล้ว !

อาจารย์กับศิษย์เพิ่งซ่อนตัวไม่นาน พลันมีบุคคลสองกลุ่มใหญ่พุ่งตัวปราด ๆ ขึ้นมา กลุ่มด้านซ้ายปรากฏตัวสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วกับศิษย์ ด้านหลังมีลุ้ยบ้อจิ๊บสี่ซิงแซ เชื้อพระวงศ์มีเกา กับสามขุนพลตำหนักแดง หลังสุดเป็นยอดฝีมือป้าอ๊วงฮงอีกสามสิบกว่าคน พวกมันพอมาถึงพากันหยุดอยู่ที่ชายป่าแห่งหนึ่ง

กลุ่มที่มาทางด้านขวา คือตัวประหลาดคล้ายน้ำเต้าเมื่อครู่นี้ ผู้ติดตามทางด้านหลังมันคือกงจู๊ล้อสาย เชื้อพระวงศ์สองคน เฮียตี่แซ่ซัว ยังมีผู้เฒ่าผู้เยาว์อีกหลายสิบคน อาจจะเป็นองครักษ์พิทักษ์กฎ เพียงไม่เห็นอั้งกี้ก้าจู๊ผู้เดียวเท่านั้น

อื้อเฮงฮั้วพอเห็นตัวประหลาดคล้ายน้ำเต้า ต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง แล้วจึงประสานมือคารวะถาม

"หรือท่านคือล้ออ๋อง ?"

ตัวประหลาดแค่นเสียงแหลมเล็ก

"เล่าฮูเป็นผู้ใดท่านไม่ต้องถาม การนัดในคืนนี้จะเป็นตัวต่อตัวหรือตะลุมบอนกัน เล่าฮูยินดีให้ท่านเป็นฝ่ายเลือกเฟ้น"

อื้อเฮงฮั้วตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"ผู้แซ่อื้อเลือกสองทาง สู้ตัวต่อตัวก่อน ค่อยตะลุมบอนภายหลัง"

"เฮอะ เฮอะ อย่างนั้นให้พวกเราเสี่ยงกันก่อนเป็นไร ?"

อื้อเฮงฮั้วเหล้าเหตุดลกก ฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือลึกล้ำจนไม่อาจหยั่งคำนวณ จึงสวนคำ

"ปัญหาอยู่ที่ว่า มิใช่ผลแพ้ชนะของเราสองคนปรากฏขึ้นแล้วเรื่องราวก็ยุติได้ การนัดต่อสู้ในคืนนี้จุดประสงค์ของท่านคือช่วยคน ลองถามดู เมื่อเราสองปรากฏผลแพ้ชนะแล้ว สี่คนของฝ่ายท่านที่ทอดทิ้งความมืดมาสู่แสงสว่าง ใช่จะยินยอมเชื่อฟังคำบงการของท่านอีก ? แต่ที่อื้อเฮงฮั้วมาตามนัดหมายในคืนนี้ มีความประสงค์อยู่สองสถาน หนึ่งคือ สำนักล้อส่ายท่าน นับแต่นี้ไม่อาจคุมสถานการณ์ใหญ่ของตงง้วนไว้เพียงลำพัง ต้องเข้าร่วมในขุมกำลังของผู้แซ่อื้อ จึงจะอาละวาดทั่วแผ่นดินได้ ที่มาจึงต้องการตักเตือนท่านให้เข้ามาร่วมในป้าอ๊วงผ่าย สองคือ หากสำนักท่านยังงมงายไม่สำนึก ดื้อรั้นจะต่อสู้ขั้นแตกหัก ผู้แซ่อื้อก็ยินดีร่วมสนองเต็มที่ หลังจากการต่อสู้ครานี้แล้ว สำนักเรายังพอจะเพิ่มกำลังอีกไม่น้อยเลย"

ตัวประหลาดได้ฟังต้องงุนงงวูบ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"คิดจะฉวยโอกาสใช้อวิชชาอาถรรพณ์ สยบประสาทความรู้สึกของบริวารในสำนักเราอีก ?"

อื้อเฮงฮั้วหัวร่อเสียงก้อง

"นั่นเป็นคนของสำนักท่านยินยอมทอดทิ้งความมืดสู่แสงสว่าง ไหนเลยกล่าวหาผู้แซ่อื้อใช้อวิชชาได้ ?"

ตัวประหลาดเดือดดาลเป็นยิ่งนัก โบกมือให้เชื้อพระวงศ์ทั้งสองแล้วตวาดสุดเสียง

"รีบจับตัวผู้นั้นไว้ด่วน"

อื้อเฮงฮั้วเห็นฝ่ายตรงข้ามทั้งสองโถมออกมา ต้องแผดหัวร่อกล่าว

"ท่านคงต้องการดู ความสามารถควบคุมบริวารของเรากระมัง?"

กล่าวแล้วโบกมือไปทางด้านหลัง สามขุนพลตำหนักแดงกับเชื้อพระวงศ์มีเกาทั้งสี่รีบปราดออกจากกลุ่ม เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามโถมเข้ามา นับว่าคล้ายเป็นศัตรูคู่แค้นประจันหน้า ทะยานเข้าประหัตประหารจนดุดันอำมหิตทันที"

ตัวประหลาดเมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามถึงกับใช้พวกกันเองมารับมือ แค้นเคือง

จนกระโดดโลดเต้น แต่ไม่มีปัญญาห้ามปรามได้

อื้อเฮงฮั้วพอเห็นทั้งสองฝ่ายหักหาญผลาญชีวิตกัน ศัตรูคล้ายยังมีความกริ่งเกรงอยู่บ้าง ถูกคุกคามจนได้แต่ตั้งรับไม่ตีโต้ ส่วนสามขุนพลตำหนักแดงกับเชื้อพระวงศ์มีเกาโหมจู๋โจมหนักหน่วงสุดแรง มีทีท่าต้องการปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามให้ได้จริง ๆ จึงปีติยินดีจนแผดหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวตลอดเวลา

โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณให้ศิษย์รัก

"เซ้งเทียนระวัง กงจู๊ทั้งสี่จะลงมือแล้ว"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะส่งเสียงบ้าง

"ทางด้านอื้อเฮงฮั้วอาจจะใช้ตัวลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซและสองป่ามารับมือ"

เสียงทางลมปราณไม่ทันขาดหาย ตัวประหลาดกลอกคำสั่งให้กงจู๊ทั้งสี่เข้าไปในลานต่อสู้ อื้อเฮงฮั้วก็ไม่ผิดจากที่งักเซ้งเทียนคาดคิด รีบใช้สองป่ากับลุ้ยบ้อและจิ๊บสี่ซิงแซมาประหัตประหารด้วย

ใยแป๊ะฮะพอเห็นวิชากระบี่ของกงจู๊ทั้งสี่กราดเกรี้ยวดุดันผิดตาเดหมายใหญ่หลวงนัก ต้องกระซิบกับอื้อเฮงฮั้ว

"เฒ่าเหลวไหล สังเกตพลังฝีมือของนางฮวนทั้งสี่ออกหรือไม่ ?"

อื้อเฮงฮั้วผงกศีรษะรับคำ

"ศิษย์ทั้งสองของเราไม่เป็นปัญหา แต่ลุ้ยพั้วจื้อกับเฒ่าจิ๊บสี่น่ากลัวต้องเสียท่า"

ใยแป๊ะฮะถาม

"ท่านเคยใช้ลวดลายต่อพวกฮู่ฮวบฝูงนั้นมาบ้างหรือไม่ ?"

อื้อเฮงฮั้วแย้มยิ้มผงกศีรษะตอบ

"มีสามสิบห้าคนที่สยบอยู่ในวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณของเราแล้ว"

ใยแป๊ะฮะรีบกล่าวอย่างรุ่มร้อน

"อย่างนั้นรีบเร่งให้เกิดตะลุมบอนกัน นางฮวนทั้งสี่นอกจากวิชากระบี่แล้วยังอาจมีไม้ตายอื่น ๆ อยู่ โดยเฉพาะตัวประหลาดผู้นั้น เราคิดว่ามันต้องเป็นล้อ-อ๋อง หากไม่ผิดพลาด ลวดลายของตัวประหลาดเมื่อใช้ออกมาต้องไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านได้แน่"

อื้อเฮงฮั้วครุ่นคิดพลางกล่าว

"มันไม่ลงมือก็แล้วไป หากมันลงมือ ตะลุมบอนจะมีประโยชน์ใด ?"

"เฮอะ เฒ่าเหลวไหล ท่านยิ่งนานยิ่งเหลวไหลจริง ๆ ยามใดเกิดตะลุมบอน

วุ่นวาย ล้ออ๋องกับนางฮวนทั้งสี่ก็มีความกริ่งเกรงกังวล หรือพวกมันยังยินยอมลงมือสังหารบริวารของมันเองได้ ?"

อ้อเฮงฮั้วเข้าใจความนัยมาได้ทันที รีบอ้าปากส่งเสียงกู่ยาวออกไป

ตัวประหลาดได้ยินเสียงกู่ ทราบทันทีว่าฝ่ายตรงข้ามส่งรหัสให้ตะลุมบอน ขณะที่มันก็จะออกคำสั่งนั้น พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนดังขึ้นที่ด้านหลังหลายครั้งซ้อน ๆ เมื่อเหลียวมองต้องตระหนกจนขวัญหาย มือเท้าเปะปะวุ่นวายทันที

โง้วเล้งจูร้องด้วยความตระหนก

"ในสำนักล้อสายเข่นฆ่ากันเองแล้ว ฝีมือคลื้อเฮงฮั้วนับว่าถ้ามหิตเลือดเย็นถึงขีดสุดจริง ๆ

"อาจารย์ การประหัตประหารครั้งนี้ นับว่าชาวยุทธ์ตงง้วนเป็นฝ่ายมีชัยโดยสิ้นเชิงแล้ว"

บทที่ 20
ภัยที่ไม่คาดหมาย

โง้วเล้งจูเห็นยอดฝีมือของป้าอ๊วงฮงฮือเข้าไปในกลุ่มคนของล้อส่ายทางด้านข้าง พริบตานั้นเพิ่มอานุภาพกว่าเดิมหลายเท่า บรรดาฮู่ฮวบที่ยังไม่ถูกสุดยอดวิชาสยบประสาทบังคับวิญญาณถูกกระหน่ำจู่โจมจนถอยร่นลงจากยอดเขา รีบส่งเสียงทางลมปราณ

"เซ้งยี้ระวัง ลัดค้องจะลงมือแล้ว !"

โง้วเล้งจูคำนวณสถานการณ์ไม่ผิดพลาด ล้ออ๋องพอเห็นสถานการณ์เลวร้าย ร่างที่คล้ายน้ำเต้าของมัน พุ่งเข้าหาอื้อเฮงฮั้วกับใยแป๊ะฮะทันที

อื้อเฮงฮั้วดูออกเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง สะบัดมือยกคันเกาทัณฑ์เล็ก ๆ กับดอกเกาทัณฑ์เล็กประกายแวววาววูบวาบขึ้นตวาด

"สหายพิกล รู้จักของวิเศษนี้หรือไม่ ?"

ลัดค้องชะงักเท้าแสยะยิ้มกล่าว

"ท่านกล้าใช้เซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่ในพื้นราบ ? น่ากลัวท่านไม่มีความมั่นใจถึงปานนั้นกระมัง ?"

อื้อเฮงฮั้วหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"สาเหตุที่เมื่อสามวันก่อนเราไม่รับปากตามคำนัด เนื่องเพราะยังไม่แน่ชัด ของวิเศษนี้ยิงในพื้นราบได้หรือไม่ ตอนนี้กล้ามาเผชิญหน้ากับสำนักท่าน เพราะเข้าใจความเร้นลับพิสดารของการยิงจากในที่ราบแล้ว หากท่านไม่เชื่อ ผู้แซ่อื้อยินดีเสี่ยงโดยไม่เสียดาย"

ล้ออ๋องคล้ายไม่ทราบอานุภาพของเซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่จะสูงเยี่ยมปานใด กลัวตัวมันไม่อาจต่อต้านได้ จึงลังเลโดยไม่กล้าเคลื่อนไหวเปะปะ

มิทราบวาจาของอื้อเฮงฮั้วเป็นจริงหรือเท็จ โง้วเล้งจูคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก พอดีได้ยินเสียงแผดหัวร่อของอื้อเฮงฮั้วดังขึ้นอีกครั้งกล่าว

"ท่านไม่ต้องใคร่ครวญแล้ว ผู้แซ่อื้อไม่เคยหลอกลวงผู้คนเสมอมา หากท่านไม่ต้องการเคลื่อนไหวโดยวู่วามหุนหัน ผู้แซ่อื้อก็ไม่ยินดีละเมิดข้อห้าม หากเกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยงเอี๊ยงซิ่งจี่ไม่ถูกคุกคามจนถึงที่สุด ผู้แซ่อื้อต้องไม่ยอมเสี่ยงกับการตระบัดสัตย์ต่อชาวยุทธ์"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณ

"อาจารย์ มันกำลังปั้นเสือกระดาษ"

"เจ้าดูออกว่ามันมีพิรุธใด ?"

"ใยแป๊ะฮะชักกระบี่ออกมาแล้ว หากเซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่ยิงในที่ราบมีผล นางเฒ่าไหนเลยจะตื่นเต้นถึงปานนี้"

โง้วเล้งจูได้ฟังต้องยืนงงไป มองดูเห็นใยแป๊ะฮะมีความตื่นเต้นจนตึงเครียดจริง ๆ แย้มยิ้มกล่าว

"ล้ออ๋องถูกขู่จนงันไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"หากการต่อสู้ครั้งนี้ไม่มีความพิสดารพลันภูบัติ ล้ออ๋องต้องพ่ายแพ้แน่นอน และอื้อเฮงฮั้วก็ต้องยิ่งโอหังลำพองกว่าเดิมแล้ว"

ตอนนั้น กงจู๊ทั้งสี่ได้แยกกันต่อต้านศัตรู สองนางรับมือกับสองป่า ถอยร่นเข้าไปในป่าทีละน้อย ส่วนอีกสองคนรุกไล่ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซจนถึงใต้ยอดเขาแล้ว ที่ยังต่อสู้อยู่บนเขา เหลือเพียงสามขุนพลตำหนักแดง เชื้อพระวงศ์มีเกา

สี่คนต่อต้านกับเชื้อพระวงศ์สองคน

โง้วเล้งจูฟังออก การต่อสู้ที่ใต้ยอดเขาสับสนวุ่นวายอย่างยิ่ง รีบส่งเสียงทางลมปราณให้ศิษย์รัก

"จนบัดนี้ ฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักยังไม่ปรากฏตัว พวกนางอาจจะอยู่คุมเชิงกงจู๊ทั้งสี่ที่ใต้ยอดเขาก็ได้ เจ้ารีบเร่งไปสมทบ กงจู๊ทั้งสี่ไม่ถูกคุกคามจนคับขันก็แล้วกันไป ยามใดที่นางรู้สึกร่อนแร่คับขัน จะต้องส่งเสียงหัวร่ออาถรรพณ์นั้นออกมา กำลังภายในของสตรีทั้งสองไม่ทัดเทียมเจ้า ต้องไม่สามารถต่อต้านเสียงหัวร่อได้แน่"

งักเซ้งเทียนหน้านิ่วปานจะร่ำไห้ เชิดปากส่งเสียง

"ผลพลอยได้จากการช่วยสองสตรี เท่ากับช่วยลุ้ยบ้อและเฒ่าจิ้บสี่นั่นเอง"

"หรือเจ้าเห็นแก่แค้นเคืองผู้เฒ่า ยินยอมเสียสละผู้เยาว์สองนางไป ? เด็กโง่เขลา มิว่าเรื่องราวใด ไม่อาจดื้อรั้นยืนกราน รีบไปเถิด"

ก่อนไปงักเซ้งเทียนยังกล่าว

"อาจารย์ ท่านผู้เฒ่าก็ไม่อาจอยู่ที่นี้นานนัก"

"เจ้ากังวลมารเฒ่าธงแดงจะมีเล่ห์อุบายอื่น ?"

"ผู้อาวุโสซาซิ้งกับล้อโกวโกว บวกเมี้ยวแป๊ะแปะอีกคนต่างไม่ใช่คู่มือของมัน ล้อโกวโกวแม้มีวิชาฮิวเล้งม้อตุ้นคุ้มครอง แต่เมื่อสามเทพเจ้ามีภัย นางต้องไม่ยอมปลีกตัวหนีเพียงลำพังแน่นอน"

"เรื่องนี้อาจารย์ก็คำนวณไว้แล้ว จึงได้เชิญเก้าไท้กงลอบคุมเชิงอยู่ทางด้านข้างก่อน หากมีอันตรายคับขัน เก้าไท้กงต้องออกไปเสริมกำลังช่วยเหลือ มารเฒ่าธงแดงไม่มา อาจเพราะไปหาเทียนเต็กม้อเจ็งก็ได้"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่ ถอยเข้า ๆ ออกจากซอกหิน จวบจนเมื่อตีลังกาพลิ้วตัวลงจากยอดเขา เห็นในรายทางมีแต่ซากศพระเกะกะ ผู้ตายล้วนเป็นบริวารของล้อส่าย ต้องครุ่นคิด

"ครั้งนี้ สำนักล้อส่ายถูกอื้อเฮงฮั้วเข่นฆ่าทำลายจนยับเยินมาก"

ผ่านป่าไปหลายแห่งแล้ว เบื้องหน้ามีเสียงเข่นฆ่าดังสนั่นหวั่นไหว เพ่งมองดู เห็นประกายกระบี่กระจัดกระจายอยู่เจิดจ้า ทุกแห่งหนมีคนต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย ดูออกว่ามีสาวกล้อส่ายมาสมทบอีกกลุ่มใหญ่แล้ว

ทันใดนั้น เห็นมีเงาร่างสี่สายโลดละลิ่วออกจากก้นหุบเขาดั่งเหินบิน เพ่งมองดูต้องร้องในใจด้วยความตื่นเต้น

"แป๊ะอั้งงักทันฉิ่นเจ็งเจ็งไล่จู่โจมกงจู้สองนางไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนทราบ ไม่ไล่ก็แล้วไป พอไล่จะต้องมีอันตรายแน่ จึงรีบทะยานกายพุ่งติดตามหลังดรุณีทั้งสองดั่งสายฟ้า เพื่อเป็นการลอบคุ้มกันแก่พวกนาง

กงจู้ล้อสายสองนางที่เบื้องหน้ามิได้รีรอชักช้า พุ่งตรงไปทางทิศเหนือตลอดเวลา แป๊ะอั้งงักที่ไล่อยู่เบื้องหน้าฉิ่นเจ็งเจ็ง สองดรุณีทิ้งระยะห่างกันประมาณหกสิบวา ได้ยินนางแผดเสียงด่า

"นางฮวน ต่อให้หนีถึงขอบฟ้า เราก็ต้องติดตามลากตัวลงมา หนีรอดพ้นหรือไร ? รีบคืนความแค้นที่ฟันใส่อาจารย์เรามา"

(คนจีนโบราณ มักเรียกคนต่างด้าวว่าฮวน ซึ่งหมายความป่าเถื่อนนอกอารยธรรม)

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องครุ่นคิด

"ที่แท้เฒ่าจิ๊บสี่ถูกศัตรูฟันใส่กระบี่หนึ่งแล้ว"

กงจู้นางหนึ่งที่วิ่งอยู่เบื้องหน้าแค่นหัวร่อตอบมา

"เจ้ามีความสามารถจงสกัดเรากงจู้ไว้ สินค้าปลอมแผดเสียงเป็นปิศาจมีประโยชน์ใด"

ฉิ่นเจ็งเจ็งตอนนั้นไล่ตามแป๊ะอั้งงักทันแล้ว ได้ยินนางร้องอย่างรุ่มร้อน

"แป๊ะม่วยจื้อ เมื่อครู่ท่านไฉนไม่ปล่อยซิ่งเซียว พวกเราชิงกระบี่นางมาก่อนไยไม่ประเสริฐยิ่ง?"

แป๊ะอั้งงักเร่งฝีเท้าไล่ตามพลางส่งเสียง

"กำลังภายในของนางฮวนนั้นพิกลยิ่งนัก บนกระบี่มักจะมีเสียงสะท้อนขึ้นก่อกวนจิตใจผู้คนอย่างรุนแรง มีหลายครั้งที่เราคิดจะใช้ซิ่งเซียว ต่างไม่สามารถเกริ่งกำลังได้เลย"

ฉิ่นเจ็งเจ็งร้องด้วยความตระหนก

"นั่นอาจเป็นเสียงสยบขวัญ ม่วยจื้อ พวกเราไล่ไปจะต้องระวังตัวไว้ให้มาก"

"พวกเรามีแต่เกริ่งกำลังภายในขึ้นคุ้มครองชีพจรหัวใจไว้ เชื่อว่าต้องไม่ถึงกับพลาดท่าเสียที"

ที่จริงงักเซ้งเทียนคิดจะเสนอหน้าออกขัดขวาง แต่ก็ไม่อาจส่งเสียงได้ พลันได้ยินทางซ้ายมือก็มีคนไล่ตามกันไปเบื้องหน้า กวาดตามอง แต่ถูกป่าหนาทึบบดบังไว้ จึงไม่ทราบเป็นฝ่ายใดไล่เข่นฆ่ากัน

จันทร์กระจ่างคล้อยต่ำลง ลมเย็นกรรโชกจนเหน็บหนาว แผ่นฟ้าแผ่นดินเงียบวังเวงผิดธรรมดา

แป๊ะอั้งงักตอนนั้นไล่ตามมาจนถึงชายป่าดงดิบดึกดำบรรพ์ ฉิ่นเจ็งเจ็งกวาดตามอง ในป่าทึบไม่มีแสงไฟสักจุดแต้ม ต้องส่งเสียงแผ่วเบา

"ม่วยจื้อพวกเราต้องระวังไว้"

"พวกเราอย่าแยกกัน พวกนางนอกจากใช้อวิชาอาถรรพณ์ พลังฝีมือแท้จริงไม่อาจต่อต้านเราสองได้"

งักเซ็งเทียนเห็นดรุณีทั้งสองปรึกษากันครู่หนึ่ง แล้วโถมเข้าไปในป่าทึบจึงติดตามโดยกระชั้นชิดทันที

ดรุณีทั้งสองไล่ตามถึงส่วนลึกของป่าเบื้องหน้า ถึงกับไม่เห็นความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามอีก

ขณะหยุดเท้ากวาดตามองเงี่ยหูฟังอยู่นั้น พลันรู้สึกมีลมหนาวเย็นกรรโชกมาจากรอบข้าง แป๊ะอั้งงักโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ที่นี่มิใช่ภูเขาซูมี้ซัว ไปมีความหนาวเหน็บปานนี้จากที่ใด ?"

ลมหนาวยิ่งนานยิ่งรุนแรง จนเริ่มมีเสียงดังขึ้น ฉิ่นเจ็งเจ็งถึงกับรู้สึกกำลังภายในไม่มีปัญญาต่อต้านได้ ต้องตระหนกจนรีบถาม

"ม่วยจื้อ ท่านรู้สึกหนาวหรือไม่ ?"

"ย่อมรู้สึกหนาวมาก"

ฉิ่นเจ็งเจ็งรู้ตัวว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง อดมิได้ต้องร้องดัง ๆ

"เป็นศัตรูกำลังก่อกวนลวดลายปีศาจ ?"

เสียงนางเพิ่งดังออกไป พลันรู้สึกเสียงลมเปลี่ยนแปรไปมากหลาย กลายเป็นหนักหน่วงรุนแรงกว่าเดิม และทุกทิศทางของป่าทึบ มีเสียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบน่าหวาดหวั่นดังกระทบโสต ความหนาวเย็นยิ่งรุนแรงกว่าเดิม แป๊ะอั้งงักร้องดัง ๆ

"เจ้เจ้รีบเกร็งกำลังภายในต่อต้าน นางฮวนกำลังใช้อวิชชาอาถรรพณ์แล้ว!"

งักเซ็งเทียนสำนึกตัวมีกำลังภายในเหนือกว่าผู้อื่นอีกชั้นหนึ่ง ตอนนี้ก็ยังรู้สึกความหนาวทะลักเข้าใส่ร่างเป็นระลอก จึงรีบสืบเท้าเข้าไปใกล้สองดรุณีกว่าเดิม

ไหนเลยคาดคิด เสียงแม้ดังอยู่เบื้องหน้าไม่ไกล แต่ตรวจดูแล้วไม่มีเงาร่างสักเลือนราง สายตาของมันคมกล้ายิ่งนัก สามารถเห็นในรัศมีสี่วาได้ชัดเจน จึงรีบดำเนินการค้นหาโดยเร็ว

เสียงเค้นหัวร่อเย็นเยียบดังอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่ก็มิได้เปลี่ยนแปรกว่าเดิม เพียงรู้สึก เสียงหัวร่อยิ่งนานยิ่งกระชั้นยิ่งนานยิ่งดัง ทั่วทั้งป่าทึบคล้ายถูกเสียงภูตผีปิศาจอัดไว้แน่น

สองดรุณีมิได้หยุดยั้ง ตอนแรกยังคงสืบเท้าสอดสายตาหาร่องรอยศัตรู แต่ตอนนี้กลับคิดโถมออกจากป่าทึบ โดยเฉพาะความเหน็บหนาวยังพอทนทานได้ แต่เสียงหัวร่อนั้นถึงกับมิอาจทนทานเลย รู้สึกหัวใจสั่นหวั่นไหวอยู่ตลอดเวลา

งักเซ้งเทียนเริ่มตระหนกบ้างแล้ว มันทราบสายตาของตัวเองมิใช่จะสามารถเห็นชัดเจนในหลายวาเท่านั้น ยังเริ่มถูกอวิชชาของศัตรูโน้มน้าวจนเคลื่อนคล้อย ที่จริงมันไม่ต้องการเปิดเผยตัวเองให้สองดรุณีทราบ กระทั่งนามของพวกนางก็ยากจะเอ่ยปากเรียก แต่สถานการณ์ตอนนี้คับขันมากแล้ว ทราบว่าไม่เรียกก็ไม่ได้ จึงหยุดเท้าร้องดัง ๆ ต่อไป

"แป๊ะโกวเนี้ยกับฉินโกวเนี้ยอยู่ที่ใด !"

อานุภาพความรักยิ่งใหญ่เหลือประมาณจริง ๆ !

ไหนเลยคาดคิด ส่งเสียงเรียกออกไปครู่ใหญ่ไม่มีเสียงตอบมาแม้สักแผ่วเบา ดังนั้นจึงเรียกดัง ๆ ติดต่อตามกันไป เรียกพลางสืบเท้าหาไปพลาง

ความจริงแป๊ะอั้งงั้กกับฉินเจ็งเจ็งมิได้อยู่ห่างจากงักเซ้งเทียนเท่าใดนัก เพียงสิบกว่าวาเท่านั้นเอง ประหลาดที่ว่าทั้งสามมิได้พบกันเลย อวิชชาชั่วร้ายของศัตรูต้องมีความพิสดารอย่างแน่ชัด สามารถสกัดกั้นเสียงของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ให้ทะลุเข้าไปได้ ไม่มีทางดิ้นหลุดออกจากการกักกันแล้ว

ดรุณีทั้งสองต่อต้านไม่อยู่ ตอนนั้นทรุดกายนั่งโดยเคลิบเคลิ้มหลงใหลที่โคนไม้ คล้ายดั่งกำลังเกร็งกำลังภายในออกต่อต้านสุดขีด

งักเซ้งเทียนดูออกเป็นสถานการณ์เลวร้ายมาก รีบหยุดยืนครุ่นคิด มันก็มีความคิดโถมออกจากป่าไปก่อนค่อยคิดหาวิธี จึงเห็นมันกวาดตามองรอบข้าง เริ่มสาวเท้าไปในทิศทางหนึ่งช้า ๆ

ทันใดนั้น รู้สึกที่ด้านหลังผิดปกติเล็กน้อย รีบหันกลับเพ่งมอง พลันเห็นกงจู้ทั้งสองของล้อส่ายปรากฏตัวอยู่ในระยะสิบกว่าวา ต้องตระหนกจนโพล่งเสียงกังวาน

"สองท่านปรากฏตัวด้วยเรื่องอันใด ?"

นางหนึ่งที่สวมเสื้อกระโปรงสีเหลืองหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"ตูผู้กล้าหาญยิ่งใหญ่เป็นบุคคลเช่นไรกันแน่ ?"

งักเซ้งเทียนเน้นเสียง

"อวิชชาต่ำต้อยยังไม่อาจกักข้าพเจ้าไว้ได้"

นางที่สวมสีเขียวสวนคำทันที

"เสียงเหนี่บหนาวคร่าวิญญาณแม้ไม่อาจสยบท่านไว้ได้ แต่ค่ายกลร้อยวาพรางตา ท่านต้องไม่มีปัญญาก้าวออกไปแม้สักเซียะเดียว"

งักเซ้งเทียนตอนนี้จึงทราบ ที่แท้นางใช้เสียงเป็นอาถรรพณ์แล้ว ยังตั้งค่ายกลขึ้นกักอีก

พอได้คิด รู้สึกตระหนกบ้างแล้ว กงจู้ทั้งสองอยู่ที่เบื้องหน้าชัด ๆ เสียงหัวร่อเย็นยะเยียบ ลมที่เย็นเสียดกระดูกยังคงกระหน่ำมาไม่หยุดยั้ง มันกลอกตาไปมาแล้วกล่าวเสียงกังวาน

"ขอถามสตรีที่ปลอมเป็นบุรุษสองนางเมื่อครู่ ตอนนี้อยู่ที่ใดกัน ?"

กงจู้อาภรณ์เหลืองหัวร่อตอบ

"ท่านไม่เห็น ? ผอมตั้งวานร ดำเป็นก้อนถ่าน ถึงกับมีสหายหญิงสวยสะคราญปานบุปผาสองนาง พวกนางหรือ ? วิญญาณโบยบินจากร่าง ตัวกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง ตอนนี้อยู่ในรัศมีหนึ่งร้อยวานี่เอง"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องตระหนกยิ่ง สืบเท้าสองก้าวเน้นเสียงหนัก ๆ

"หากสองท่านรู้จักความร้ายกาจ ควรขจัดอวิชชาอาถรรพณ์นี้แต่เนิ่น ๆ จึงประเสริฐ"

กงจู้อาภรณ์เขียวหัวร่อคักคักกล่าว

"พยัคฆ์ในกรงเหล็ก เสียงร้องกลับดังไม่น้อย"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงกังวาน

"สองท่านมิได้นึกถึงความผิดพลาดที่ปรากฏตัวมาหรือไร ?"

กงจู้อาภรณ์เหลืองงุนงงไปวูบ เบือนหน้าถาม

"พวกเรามิใช่ยืนอยู่นอกกรงเหล็กหรือไร ?"

"คิก คิก มันจะทะลวงออกจากกรงเหล็กแล้ว"

งักเซ้งเทียนหัวเราะเสียงก้องกังวาน

"พวกท่านไม่รู้สึก ตัวเองเข้ามาอยู่ในกรงเหล็กแล้ว ?"

กงจู้อาภรณ์เหลืองหัวร่อกล่าว

"อย่างนั้นท่านก็อ้าปากให้กว้าง แต่อย่ากัดลูกกรงเหล็กเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงดังกังวานกล่าว

"ให้ประเสริฐสุด สองท่านทดลองถอยออกจากลูกกรงเหล็กของตัวเองดู"

กงจู๊อาภรณ์เขียวหันมองกงจู๊อาภรณ์เหลืองแวบหนึ่งหัวร่อกล่าว

"ตั้วเจ๊ ที่จริงพวกเราคิดจะป้อนเนื้อวัวให้มันกินสักเล็กน้อย มิคาด สันดานดุร้ายของมันไม่เปลี่ยนแปร ดูท่าต้องให้มันอดสักหลายวันก่อน"

งักเซ้งเทียนที่มีการตระเตรียมอยู่ก่อน กำลังภายในตอนนี้สามารถครอบคลุมรัศมียี่สิบวาไว้แล้ว ฝ่ายตรงข้ามไม่เคลื่อนไหวย่อมไม่รู้สึกตัวก่อนได้ ยามใดถอนตัวสาวเท้า จะต้องถูกกำลังภายในสกัดไว้แน่นอน !

กงจู๊อาภรณ์เหลืองคล้ายดั่งคร่ำโลกกว่า ลอบเกร็งกำลังภายในใส่สองแขนยกขึ้นโบกท่าท่ากล่าว

"ซี่มวย ท่านไปตรวจดูตัวปลอมทั้งสองนางนั้นก่อน ดูว่าตายแล้วหรือไม่ ?"

กงจู๊อาภรณ์เขียวหันกายสาวเท้า พลันรู้สึกมีพลังหยุ่นเหนียว แรงสะท้อนหนักหน่วงครอบคลุมอยู่รอบข้าง ต้องตระหนกจนหน้าถอดสีไปทันที

กงจู๊อาภรณ์เหลืองพอเห็นต้องตระหนกยิ่ง กระทั่งตัวนางเองก็มีความรู้สึกแล้ว ยามยกมือขึ้นโบก พลังถึงกับไม่อาจทะลักออกไปดั่งต้องการได้

งักเซ้งเทียนเห็นกงจู๊ทั้งสองถูกมันกักไว้ไม่อาจเคลื่อนไหวได้ ต้องหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"สองท่านตอนนี้มีความรู้สึกอย่างไร ? ตกอยู่ในปากพยัคฆ์มิใคร่น่าทนทานนักกระมัง ?"

ประหลาดแท้ กงจู๊ทั้งสองพอถูกกักตัวไว้ ความเหน็บหนาวในป่าใหญ่พลันปลาสนาการหมดสิ้นทันที เสียงหัวร่อเย็นยะเยียบเสียดประสาทก็ขาดหาย ไม่ถึงชั่วหม้อข้าวเดือด แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งพากันฟื้นเป็นปกติมาแล้ว

เมื่อได้ยินเสียงหัวร่องักเซ้งเทียนกระทบโสต แป๊ะอั้งงักโพล่งขึ้น

"เจ้เจ๊ เป็นปีศาจก่อกวนตัวนั้น ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งผงกศีรษะตอบ

"มันกักศัตรูไว้ได้แล้ว โอ...มิใช่มันมาคลี่คลายช่วยเหลือ วันนี้พวกเราอย่าหมายมีชีวิตรอดได้เลย"

แป๊ะอั้งงักฉุดแขนนางกล่าว

"พวกเราลอบเร้นเข้าไป ดูปิศาจก่อกวนกักพวกนางไว้ด้วยวิธีใด ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินทางขวามือมีเสียงเคลื่อนไหว ทราบด้วยไวปัญญา ดรุณีทั้งสองนางต้องปลอดภัยได้แล้ว

กงจู๊อาภรณ์เหลืองเห็นงักเซ้งเทียนเสียสมาธิ รีบส่งเสียงทางลมปราณบอกต่อกงจู๊อาภรณ์เขียว

"ม่วยจื้อระวัง พวกเราจะฉวยโอกาสวานรผอมแห้งผ่อนคลายการป้องกันทะลวงหนีออกไปให้สุดกำลัง"

งักเซ้งเทียนมีกำลังภายในจนถึงระดับลอบฟังเสียงทางลมปราณของผู้อื่นได้แล้ว จึงครุ่นคิด

'ในเมื่อเอียเท้าทั้งสองปลอดภัย เราก็ปรานีต่อนางชวนทั้งสองสักครั้ง'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ลอบรั้งกำลังภายในกลับบ้าง ทั้งยังมายาเป็นซะล่าจนเลินเล่อ

กงจู๊ทั้งสองพอเห็นมีโอกาสฉกฉวยได้ พากันตวาดเสียงแหลมเล็ก สะบัดแขนทะลวงออกไปสุดแรง

งักเซ้งเทียนตั้งใจไม่พบกับเอียเท้าทั้งสอง แต่ก็กลัวกงจู๊ทั้งสองจะใช้อวิชชาอาถรรพณ์มาอีก กอปรกับต้องการกลบเกลื่อนเรื่องจงใจปล่อยศัตรู จึงดำเนินหินก้อนเดียวได้นกสามตัว โดยตวาดดังกึกก้อง

"พวกท่านจะหนีไปที่ใด !"

เสียงพอดังร่างทะยานไปดุจเหินบิน กงจู๊ทั้งสองมีความตั้งใจจะใช้วิธีเดิมอยู่จริง ๆ แต่พอเหลียวมองเห็นงักเซ้งเทียนพุ่งตามติดดุจเงาร่างของพวกนาง ต้องตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ เร่งฝีเท้าไม่คิดชีวิต ไหนเลยยังมีขวัญมาลงมือต่อสู้อีก

งักเซ้งเทียนไล่พลางส่งเสียงตวาดไปพลาง แต่จิตใจเบิกบานเป็นยิ่งนัก ความเข้มแข็งในพลังฝีมือมันเหนือกว่าฝ่ายตรงข้ามหลายเท่านัก กงจู๊ล้อสายทั้งสองไหนเลยสามารถหนีรอดพ้นได้ ? ถูกมันไล่ล่าจนไม่มีทางพอจะให้มุดหนีได้ ความแตกตื่นที่เกิดขึ้นรุนแรงดุกคามจนเหงื่อกาฬแตกโซมร่าง ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ใบหน้าซีดเผือดตาเหลือกลานแล้ว

แป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งไม่ทราบความนัยที่พิสดารนี้ พากันไล่ตามอย่างเอาเป็นเอาตายเช่นกัน แต่ครั้งนี้กลับอยู่ในทางด้านหลังงักเซ้งเทียนแล้ว

"เจ้เจ๊ ท่านดูปิศาจก่อกวนเล่นลวดลายใด ? มันทั้งที่สามารถเร่งฝีเท้าดัก

หน้าศัตรูได้ชัด ๆ ไหนมีแต่ไล่ติดตามหลัง เป็นที่น่าขุ่นเคืองจริง ๆ"

แป๊ะอั้งงักวิ่งพลางรำพึงไปพลาง แต่ก็ไม่กล้าส่งเสียงตำหนิถาม ฉินเจ็งเจ็งก็คล้ายดูออกว่าท่าทีงักเซ้งเทียนผิดธรรมดาอยู่บ้าง นางจึงแค่นเสียง

"ลวดลายเลวร้ายของมัน มีผู้ใดทราบได้ ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องร้องในใจ

"สวรรค์ของเรา พวกนางไฉนไล่ตามมาอีก ? คราวนี้เห็นทีคุกคามเราจนไม่มีปัญญาถอนตัวได้แล้ว"

มันลอบมองไปทางด้านหลังแวบหนึ่ง เห็นดรุณีทั้งสองถึงกับตรึงอยู่ในระยะห่างเพียงยี่สิบวาเท่านั้น

การไล่เป็นทอด ๆ นี้ ไล่จนกระทั่งร่วมยามห้าใกล้สว่างจนขอบฟ้าบูรพาเริ่มสางรำไร กงจู้สองนางที่เบื้องหน้านับว่าไม่มีปัญญาหนีเอาชีวิตรอดแล้วจริง ๆ พวกนางต่างทราบ ข้อห้ามเกาทัณฑ์วิเศษเซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่ของอื้อเฮงฮั้ว ดังนั้น ไม่กล้าบังคับลมปราณบินขึ้นอากาศ กระทั่งยังทราบ แม้บินขึ้นอากาศก็ไร้ประโยชน์ ศัตรูที่ด้านหลังย่อมต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชานี้เช่นกัน

พวกนางลนลานหนีด้วยความลำบากยากเข็ญ จึงพบเห็นเบื้องหน้ามีป่าทึบขวางอยู่อีกบริเวณหนึ่ง ครั้งนี้พวกนางไม่คิดจะอาศัยป่าทึบใช้อวิชชาอาถรรพณ์อีก จุดประสงค์เพียงแต่ต้องการหนีเอาชีวิตรอดเท่านั้น

งักเซ้งเทียนกลัวดรุณีทั้งสองจะซ้ำประวัติศาสตร์เดิม ในยามอับจนปัญญาหมายจะหันไปส่งเสียงเตือนต่อพวกนาง...

ตอนนั้นกงจู้ทั้งสองพุ่งตัวหนีเข้าไปในป่าแล้ว แต่งักเซ้งเทียนชะงักเท้าไม่ไล่ตามอีก ขณะจะหันกายไปส่งเสียง พลันเห็นที่ด้านตะวันตกของชายป่ามีชายชราปรากฏตัวมาสองคน ต้องงุนงงวูบแล้ววิ่งปราดเข้าไปร้องสุดเสียง

"ผู้อาวุโสไฉนมาปรากฏตัวที่นี่ ?"

ดรุณีทั้งสองจำได้ ชายชราที่มาปรากฏตัวคือซูมี้ซิ่งกุนกับพูท้อซิ่งเจ็ง ฉิน-เจ็งเจ็งจึงพลิ้วควับไปทางหลังเนินดินพลางร้อง

"ม่วยจื้ออย่าเข้าไป รีบซ่อนตัวไว้ ผู้เฒ่าทั้งสองมีสีหน้าตื่นเต้นมาก อาจจะเกิดเรื่องสำคัญใดก็ได้"

ซูมี้ซิ่งกุนวิ่งปราด ๆ เข้ามา พอเห็นผู้ส่งเสียงคืองักเซ้งเทียน จิตใจคล้ายตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก พุ่งควับเข้ามากล่าวอย่างเร่งร้อน

"ทารกรีบไป เจ้าแม้วถูกฆ่าตายแล้ว !"

งักเซ้งเทียนเห็นท่านมีเหงื่อโซมหน้า กระทั่งพูท้อซิ่งเจ็งก็หอบหายใจถี่เร็วใจ ได้ยินต้องตระหนกจนใจหายวาบ ร้องสุดเสียง

"เป็นผู้ใดลงมือ ?"

พูท้อซิ่งเจ็งเห็นเงาร่างดรุณีทั้งสองอยู่ก่อนแล้ว ต้องถอนใจตอบ

"เป็นลุ้ยบ้อฆ่า ตอนนี้ยังกำลังค้นหาร่องรอยของประสกคุ้งฮวงกับประสกซูพู้อยู่เลย"

งักเซ้งเทียนเดือดดาลเป็นยิ่งนัก หันขวับไปตวาด

"แป๊ะโกวเนี้ยกับฉิ่นโกวเนี้ย เชิญออกมาฟังดู !"

ดรุณีทั้งสองฟังออกว่าเสียงของมันไม่ถูกต้อง รู้ตัวว่าเรื่องต้องเลวร้ายผิดธรรมดา และทราบถูกงักเซ้งเทียนพบเห็นอยู่ก่อนแล้ว จึงพากันลุกขึ้นเดินเข้าหา ถามพร้อมกัน

"เรื่องอันใด ?"

งักเซ้งเทียนเดือดดาลจนส่งเสียงสั่นระริก

"อาจารย์ของพวกท่านกระทั่งยังฆ่าผู้มีพระคุณข้าพเจ้าไปแล้ว ขอถาม ท่านจะแก้ตัวอย่างไร ?"

สองดรุณีได้ฟังคล้ายถูกสายฟ้าฟาด หน้ามืดตาลายตัวสั่นระริกไปทันที ถึงกับไม่อาจตอบโต้แม้สักครึ่งคำแล้ว

ซูมี้ซิ่งกุนดูออกว่างักเซ้งเทียนเดือดดาลคลั่งแค้นมาก ใบหน้าเหี้ยมอำมหิต แต่ดวงตามีหยาดน้ำเอ่อคลอจึงรีบกล่าว

"ทารก เจ้าไม่อาจตำหนิพวกนาง"

พูท้อซิ่งเจ็งร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าว

"ที่ตายก็ได้ตายไปแล้ว ที่อยู่ยังหวังได้รับการช่วยเหลือ ประสกน้อยรีบเร่งไปคลี่คลายอันตรายโดยด่วนเถิด"

งักเซ้งเทียนรีบถาม

"ห่างจากที่นี่ไกลเท่าใด ? ผู้เฒ่าทั้งสองไฉนแยกออกมาได้ ?"

ซูมี้ซิ่งกุนถอนใจตอบ

"ตอนแรกเริ่มมิเพียงมีลุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ซิ่งแซสองคน ยังมียอดฝีมือของป้าอ้วงฮงอีกกลุ่มใหญ่ เล่าฮิวกับซิ่งเจ็งแยกกันต่อต้านศัตรู แต่ถูกยอดฝีมือกลุ่มหนึ่งล้อมกลุ้มรุม"

งักเซ้งเทียนทราบ ผู้เฒ่าทั้งสองต้องถูกยอดฝีมืออีกกลุ่มหนึ่งไล่ล่าสังหารถึงที่นี่ จึงรีบถาม

"ในเมื่อผู้เฒ่าทราบสถานที่ อย่างนั้นโปรดย้อนทางไปชี้ด้วย"

ซูมี้ซิ่งกุนกล่าว

"มีพวกเล่าฮิวไปด้วย เจ้าจะต้องถูกถ่วงให้พะวง เด็กเอย เจ้ามุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก ไม่เกินเจ็ดสิบลี้มีป่าทึบแห่งหนึ่ง คุ้งยวงพั่วพั้วกับล้อโกวโกวซ่อนตัวอยู่ในป่านั้นเอง"

งักเซ้งเทียนกลัวดรุณีทั้งสองจะตามไปขัดขวางอีก จึงถีบเท้าพุ่งปราดออกไปสุดกำลัง

ซูมี้ซิ่งกุนเห็นงักเซ้งเทียนเร่งร้อนปานนั้น รีบกวักมือเรียกสตรีทั้งสองเข้ามากล่าว

"โกวเนี้ยรีบมา เล่าฮิวมีเรื่องจะมอบหมาย"

ดรุณีทั้งสองพอเห็นงักเซ้งเทียนพุ่งตัวไป กำลังรุ่มร้อนจนกระวนกระวาย ได้ยินรีบเดินเข้าหา ซูมี้ซิ่งกุนรีบกล่าวอย่างเร่งร้อน

"โกวเนี้ยทั้งสองรีบไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ขัดขวางพวกอาจารย์ท่านก่อการร้ายโดยเร็ว เซ้งเทียนถูกคำโป้ปดของเล่าฮิวกีดกันไปแล้ว หากบอกสถานที่แน่ชัด พวกอาจารย์ท่านเห็นทียากจะรอดชีวิตได้ พฤติการณ์นี้ของเล่าฮิวล้วนเห็นแก่อนาคตภายหน้าของพวกท่าน โอ...เจ้าแม้วตายอย่างน่าสยดสยองเหลือเกิน"

แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งไม่มีความคิดเห็นหลงเหลืออยู่เลย ได้ยินรีบสาวเท้าวิ่งอย่างลนลาน พูท้อซิ่งเจ็งส่งเสียงแผ่วเบา

"ประสกซูมี้ ท่านแม้จัดการได้เหมาะสม แต่น่ากลัวไม่อาจเป็นดั่งปรารถนาตามอาตมากับประสกหญิงทั้งสองไปเถิด ผลบุญผลกรรมที่ตามสนอง กำลังของคนไหนเลยจะเหนี่ยวรั้งไว้ได้"

ซูมี้ซิ่งกุนฟังออกว่าวาจาของท่านมีความนัย ทราบเรื่องราวต้องมีการเปลี่ยนแปรแน่นอน จึงไม่สอบถามให้มากความ รีบเร่งสาวเท้าไล่หลังตามสองดรุณีไป ดีที่ยังเห็นเงาหลังของพวกนางอยู่รำไร

ทั้งสองติดตามเป็นเวลาชั่วหม้อข้าวเดือด ซูมี้ซิ่งกุนส่งเสียงดัง ๆ

"โกวเนี้ยทั้งสอง ถึงที่หมายแล้ว ใต้ยอดเขาเบื้องหน้านั่นเอง"

ดรุณีทั้งสองชะงักเท้าหันมอง แป๊ะอั้งงักโพล่งขึ้น

"ผู้อาวุโส ที่เชิงเขาไม่มีความเคลื่อนไหวเลย"

พู่ท้อซิ่งเจ็งกล่าว

"เชิงเขามีหุบเขาลึกแห่งหนึ่ง ในหุบเขาล้วนเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ ประสกโปรดไปตรวจดู หากมิได้พบเห็นความเคลื่อนไหว อาจจะไปจากที่นี่แล้วก็ได้"

ดรุณีทั้งสองรีบโถมลงจากยอดเขา พู่ท้อซิ่งเจ็งหันกล่าวกับซูมี้ซิ่งกุน

"การพยากรณ์ของอาตมาจะได้รับการยืนยันแล้ว"

"ได้ชื่อหมายถึงลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิ่งแซจะมีอันตราย ?"

"ตอนนี้ยังไม่อาจแน่แก่ใจ รอประสกหญิงทั้งสองกลับมา รีบเร่งมุ่งหน้าไปสู่ทิศทางของประสกงักด่วน"

"ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิ่งแซไล่ตามพวกคุ้งฮวงซิ่งพั้วกับล้อซูพู้ไปที่แห่งใดกัน ?"

"เรื่องนี้ไม่มีทางคาดคำนวณออก"

"โอ...อย่างนั้นก็พอดีเผชิญกับเด็กแซ่งัก ชีวิตลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิ่งแซถึงคราวชะตาขาดแล้ว"

ว่ากล่าวถึงตอนนั้น เห็นฉิ่นเจ็งเจ็งกับแม้ะอั้งงักเร่งฝีเท้ากลับมา ดูสีหน้าคล้ายมิได้พบเห็นกระไร พู่ท้อซิ่งเจ็งรีบถาม

"เป็นอย่างไรบ้าง ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเดินเข้ามาส่ายศีรษะตอบ

"ในหุบเขามีศพเพียงห้าซาก นั่นเป็นพวกของป้าอั้วงฮงทั้งสิ้น"

"อา...พวกอาจารย์ของท่านอาจไล่คุ้งฮวงซิ่งพั้วกับหลานหญิงเราไปแห่งอื่นแล้ว โกวเนี้ยทั้งสองรีบติดตามเล่าฮูไปเถิด"

บทที่ 21
เข่นฆ่าไม่ปรานี

ชูมี้ซิ่งกุนกล่าวจบคำกวักมือ มุ่งหน้าสู่ทิศ ใต้โดยเร็ว จนเที่ยงวันนั้น ป่าทึบที่สั่งให้งักเซ้งเทียนไปร่ำไรอยู่ในสายตาแล้ว

พูท้อซิ่งเจ็งชิงโถมไปนำหน้า มิคาด ยังไม่ถึงชายป่าพลันเห็นเรื่องที่แตกตื่นสะท้านขวัญประจักษ์กับสายตา ต้องร้องสรรเสริญพระพุทธคุณอยู่ซ้ำ ๆ ซ้อน ๆ หันไปกวักมือร้องอย่างเร่งร้อน

"สามท่านรีบมา มีความเปลี่ยนแปรผิดธรรมดาเกิดขึ้นแล้ว"

ชูมี้วิ่งกุนวิ่งปราดเข้าไปดูก่อน พอเห็นต้องปากอ้าตาค้างด้วยความตระหนกเช่นกัน !

บนพื้นมีโลงศพโลหิตเนืองนองอยู่แปดซาก เพ่งพิจารณาผู้ตายถึงกับเป็นอั้งกี้ก้าจู้ ออป้าตี่ สุ้ยบ้อจิ๊บสี่ชิงแซ สามขุนพลตำหนักแดง เชื้อพระวงศ์มีเกา

พวกมันล้วนถูกกำลังภายในที่เลิศล้ำกระหน่ำตายคามือไป ?

สองดรุณีเมื่อเร่งฝีเท้ามาถึง เห็นอาจารย์ตายในสภาพน่าสยดสยองปานนั้น ต่างเศร้าเสียใจจนโถมเข้ากอดรัดศพซากหนึ่ง ร่ำไห้จนเสียงแหบแห้ง

ซูมี้ซิ่งกุนทราบปลอบเตือนก็ไม่มีประโยชน์ จึงหันกล่าวกับพูท้อซิ่งเจ็ง

"นี่เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

พูท้อซิ่งเจ็งประนมมือร้องสรรเสริญพระพุทธคุณก่อนจึงตอบ

"อาตมาไม่มีปัญญาทำนายความเป็นจริงที่เกิดขึ้นได้ แต่ต้องเกี่ยวข้องกับประสกน้อยแซ่งักได้ ไม่พบมันต้องไม่ทราบรายละเอียดได้"

แป๊ะอั้งงักพยายามกลั้นเสียงร่ำไห้ไว้ ส่วนฉินเจ็งเจ็งยังรัดซากศพสุ้ยบ้อแนบแน่น นางมิได้หันไปกล่าวกับผู้เฒ่าทั้งสอง แต่เดินตรงเข้าไปในป่าทึบ ซูมี้ซิ่งกุนพอเห็นรีบถาม

"ฉินโกวเนี้ย ท่านจะฝังศพอาจารย์หรือไร ?"

ฉินเจ็งเจ็งมิได้ตอบได้ แป๊ะอั้งงักก็อุ้มซากศพจิ๊บสี่ซิงแซก้าวตามเข้าไปบ้าง

พูท้อซิ่งเจ็งโบกมือห้ามซูมี้ซิ่งกุนไว้ กล่าวเบา ๆ

"ประสกปล่อยพวกนางไปเถิด"

"โอ...หรือพวกเหล่านี้ล้วนตายด้วยน้ำมือเด็กแซ่งัก ?"

"ความนี้น่ากลัวยังไม่รวบรัดดั่งที่คาดคิดไว้ ประสกออกดูทางรอบข้างสักเที่ยว อาจจะมีร่องรอยเค้ามูลใดก็ไม่แน่"

ซูมี้ซิ่งกุนเลาะตามชายป่าไป พูท้อซิ่งเจ็งติดตามหลังพลางกล่าว

"ประสกคุ้งฮวงกับประสกซู่ผู้ไม่ทราบหลบหนีไปที่ใดกัน ? ประสกเทียนเซ้งอาจจะไล่ตามแล้วก็ได้"

"หวังว่าอย่ามีอันตรายอีกเลย หลวงจีน ลองทำนายทายทักดูอีกครา"

"อาตมาคำนวณก่อนแล้ว ชีวิตคล้ายไม่มีอันตรายแน่วิตก แต่ในการขีดเขียนทำนาย ไม่พบร่องรอยของประสกน้อยงักเซ้งเทียนเลย"

ซูมี้ซิ่งกุนค่อยคลายใจได้บ้าง พลันร้องขึ้น

"ที่นั่นก็มีซากศพ"

"อา...ประสกรีบดูเป็นผู้ใด ?"

ซูมี้ซิ่งกุนเร่งฝีเท้าไปที่หมู่หินกองใหญ่ เห็นภายในมีซากศพระเกะกะถึงสิบกว่าซาก ก้มลงตรวจดูทีละซากแล้วหันไปตอบ

"ล้วนเป็นสาวกลือสาย ไฮ้ ! ที่นี้ยังมีมิได้ขาดใจอีกคนหนึ่ง"

พูท้อซิ่งเจ็งเดินเข้าไปดู รีบจี้ใส่ร่างคนผู้นั้นหลายนิ้วแล้ว ประคองมันขึ้นกล่าว

"ผู้นี้สาหัสจนไม่มีใครช่วยได้ แต่ยังพอจะกล่าววาจาชั่วครู่"

ซูมี้ซิ่งกุนนั่งยอง ๆ ลงนวดเฟ้น ครู่ใหญ่จึงเห็นคนผู้นั้นลืมตาที่ฝ้าฟางขึ้น ริมฝีปากขยับเขยื้อนสองครา พูท้อซิ่งเจ็งป้อนยาแก่มันเม็ดหนึ่งพลางกล่าว

"ประสกไม่ต้องสงสัย รีบกลืนยาลงเถิด"

ผู้นั้นกลืนยาเม็ดแล้ว เนิ่นนานจึงถอนใจส่งเสียง

"ได้ซือ ผู้แซ่เตียไม่อาจทนทานอีกนานนัก ท่านโยต้องเมตตาปรานีด้วย ?"

ซูมี้ซิ่งกุนเห็นมันสามารถส่งเสียงได้ รีบถามทันที

"ท่านถูกผู้ใดทำอันตราย ? แล้วซากศพที่ไกลหลายสิบวาเหล่านั้น ถูกผู้ใดฆ่าตาย ?"

ผู้นั้นเบือนหน้ามองซูมี้ซิ่งกุน พลันอ้าปากกระอักโลหิตออกกองใหญ่ หอบหายใจส่งเสียงแผ่วเบา

"ผู้อาวุโสคงเป็นซูมี้ซิ่งกุนกระมัง ? โอ...ผู้เยาว์หลงผิดยากจะถอนตัว จนใกล้ตายจึงสำนึกผิดได้"

"หากท่านสงบใจพักผ่อน อาจมีหวังรอดชีวิตได้ ท่านนี้คือพูท้อซิ่งเจ็ง ยาเม็ดของท่านมีประสิทธิภาพชุบชีวิตคืนจากความตายได้ ในเมื่อสำนึกผิด กลับใจคือฟากฝั่ง เล่าฮิวยินดีช่วยเหลือท่านสุดกำลัง"

แล้วยกมือกดไปที่จุดศูนย์บนท้องน้อยของมัน เกร็งกำลังภายในรักษาพยาบาลให้

ผู้นั้นผ่านการรักษาชั่วครู่ ใบหน้าเริ่มแดงกว่าเดิมเล็กน้อย พูท้อซิ่งกุนร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าว

"ประสกซูมี้ เพิ่มกำลังกว่านั้น ประสกท่านนี้มีหวังแล้วจริง ๆ"

กล่าวแล้วป้อนยาให้อีกเม็ดหนึ่ง จนชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง สีหน้าผู้นั้นแจ่มใสยิ่งกว่าเดิม แต่ซูมี้ซิ่งกุนเหงื่อแตกโซมหน้า

พูท้อซิ่งเจ็งตรวจชีพจรข้อมือของมันดู แล้วร้องดัง ๆ

"ประสกซูมี้สลายกำลังได้แล้ว ชีวิตของมันถูกประสกช่วยกลับมาได้จริง ๆ เสียดายที่พลังฝีมือต้องสูญสลายไปหมดสิ้นเลย"

ซูมี้ซิ่งกุนรั้งมือกลับ ถอนใจกล่าว

"รอดชีวิตได้ก็นับว่าประเสริฐแล้ว ให้มันเป็นคนธรรมดาที่ประกาศเสัมมาชีพเถิด"

ผู้นั้นอีกเนิ่นนานจึงมีสติแจ่มใสคืนมา เมื่อทราบเรื่องราวแล้วพลิกตัวคุกเข่าโขกศีรษะให้แก่ผู้เฒ่าทั้งสองพลางร้อง

"คนบาปได้รับความกรุณาจากผู้อาวุโสทั้งสองช่วยชีวิตไว้ เป็นพระคุณที่ขอเทิดทูนไว้จวบจนวันตาย"

ซูมี้ซิ่งกุนประคองมันขึ้นกล่าว

"ท่านไม่ต้องมีมารยาทมากไป เพียงบอกเรื่องราวทั้งมวลที่ได้เห็นได้ยินแก่เล่าฮิวก็ใช้ได้แล้ว ต่อแต่นี้เปลี่ยนชื่อแซ่ไปเป็นชาวเมืองสัมมาชีพ ครึ่งชีวิตช่วงหลังต้องเป็นสุขสันติยิ่งกว่าในปัจจุบันมากนัก รีบลุกขึ้นนั่งบอกเล่าเถิด"

"ผู้เฒ่านามเตียยัง เป็นผู้ยวบกันต้นเสองของสำนักล้อส่าย นับแต่นี้ น่ากลัวสำนักล้อส่ายยังไม่ยอมให้ผู้เยาว์มีชีวิตอยู่ได้"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"สาเหตุเกิดขึ้นเพราะลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ พวกนางไล่สตรีหนึ่งเฒ่าหนึ่งเยาว์โดยกระชั้นชิดมา ภายหลังทราบว่าผู้เฒ่าคือคุ้งฮวงซิ่งพั้ว ผู้เยาว์คือล้อซูพู้คู่หมั้นของวีรบุรุษลาชาว"

ซูมี้ซิ่งกุนผงกศีรษะกล่าว

"นั่นเป็นเรื่องที่เล่าฮูคำนวณไว้ได้ก่อนแล้ว"

เตียยังเล่าสืบไป

"ไล่ล่าจนใกล้จะทัน พลันมีบุคคลสำคัญของล้อส่ายถลันออกจากด้านข้างอีกสามคน นั่นคืออั้งกี้ก้าจู๊ เชื้อพระวงศ์เคอเลอ เชื้อพระวงศ์เคอเทอ เชื้อพระวงศ์ทั้งสองทะยานเข้ารับมือกับลุ้ยบ้อและจิ๊บสี่ซิงแซ ส่วนอั้งกี้ก้าจู๊สกัดคุ้งฮวงซิ่งพั้วและล้อนึ่งเฮี้ยบไว้ไม่ยอมปล่อย"

พูท้อซิ่งเจ็งโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"ประสกคุ้งฮวงทั้งสองต้องหวาดเสียวมากแล้ว ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซก็ไม่ใช่คู่มือของเชื้อพระวงศ์สองคนนั้น"

เตียยังเล่าต่อไป

"เหตุการณ์เกิดเปลี่ยนแปรอีก ทั้งสองฝ่ายประมือไปได้สามสี่กระบวนท่าอ็อเฮงฮั้วกับสามขุนพลตำหนักแดงที่สยบไว้ได้ พอดีเร่งรุดมาถึงบริเวณนั้น ผู้ออก

คำสั่งบงการคืออื้อป้าตี่ ให้สามขุนพลช่วยลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซต่อต้านกับเชื้อพระวงศ์ทั้งสองคน ส่วนอื้อป้าตี่นั้นยืนชม อั้งกี้ก้าจู๊อวดโอ่อำนาจทางด้านข้าง ภายหลังยังมีเชื้อพระวงศ์มีเกาโถมเข้ามา ทางฝ่ายสามขุนพล"

ซูมี้ซิ่งกุนร้องอย่างเร่งร้อน

"คุ้งฮวงซิ่งพั้วกับล้อซู่พู้ ไหนเลยจะต้านมืออั้งกี้ก้าจู๊ได้ ?"

เตียฮั้งเล่าต่อด้วยความตื่นเต้น

"ถูกแล้ว ขณะคุ้งฮวงซิ่งพั้วกับล้อนึ่งเฮี้ยบร่อแร่คับขันนั้น พลันมีบุรุษหนุ่มลักษณะคล้ายวานรผู้หนึ่งพุ่งลงมาจากอากาศ มันพอเห็นคุ้งฮวงซิ่งพั้วกับล้อนึ่งเฮี้ยบคับขันใกล้จะเป็นจะตาย ถึงกับใช้อานุภาพปานอสนีบาตฟาดทำลายออกไป เพียงกระหน่ำหนักหน่วงสามกระบวนท่า อั้งกี้ก้าจู๊ถึงกับถูกฟาดจนกระเด็นขึ้นอากาศหลายสิบวา พอร่วงลงฟาดพื้น เพียงแผดร้องคำเดียวก็ขาดใจตายไป"

ทั้งสองผู้เฒ่าได้ยิน ต้องระบายลมจากปากยาว ๆ ซูมี้ซิ่งกุนกล่าวต่อพูท้อซิ่งเจ็ง

"นั่นเป็นงักเซ้งเทียนตามเข้ามาถึง"

พูท้อซิ่งเจ็งร้องสรรเสริญพระพุทธคุณ แล้วรับคำ เตียฮั้งเล่าต่อ

"เหตุการณ์คืบหน้ารวดเร็วยิ่งนัก พริบตาทั้งอั้งกี้ก้าจู๊ถูกฟาดขาดใจตาย ไหนเลยคาดคิด ล้ออ๋องจะปรากฏตัวมาในเวลานั้นเอง ด้านหลังยังมียี่กงจู๊กับซากงจู๊ติดตาม"

"ดังนั้นเอง บุรุษหนุ่มคล้ายวานรจึงลงมือกับล้ออ๋อง ?"

เตียฮั้งสั่นศีรษะเล่าต่อ

"ล้ออ๋องอาจยังไม่เห็นการตายของอั้งกี้ก้าจู๊ ท่านพอมาถึงก็โถมใส่ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ จู่โจมไม่ถึงสิบกระบวนท่า ลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซพากันเสียชีวิตไป อื้อป้าตี่คิดจะช่วยเหลือ ผลที่สุดประสบชะตากรรมเดียวกัน"

พูท้อซิ่งเจ็งร้องขึ้น

"บุรุษหนุ่มคล้ายวานรก็คืองักเซ้งเทียนเซี่ยวเฮี้ยบ มันตอนนี้เล่า ?"

เตียฮั้งต้องถอนใจกล่าวด้วยความตื่นเต้น

"ที่แท้ท่านคือดาวเพชฌฆาตที่ยุทธจักรเล่าลือกัน โอ...พลังฝีมือของท่านเป็นอันดับหนึ่งในแผ่นดินจริง ๆ ผู้เยาว์เห็นท่านส่งคุ้งฮวงซิ่งพั้วกับล้อนึ่งเฮี้ยบเข้าไปในป่าทึบแล้ว คิดว่าท่านคงไม่ย้อนกลับมาอีก แต่ผิดคาดหมายยิ่งนัก เพียงไม่ถึงชั่ว

น้ำเดือดท่านพลันปรากฏตัวมาดุจสายฟ้า ไม่ส่งเสียงต่าทอแม้สักครึ่งคำ ทะยานเข้าไปในกลุ่มผู้คนได้ก็เข่นฆ่าสังหารไม่ปรานี ดังนั้นเอง ซากศพสามขุนพลตำหนักแดงกับเชื้อพระวงศ์มีเกาที่ผู้อาวุโสพบเห็น ล้วนตายในมือดาวเพชฌฆาตหมดสิ้น การต่อสู้ที่อำมหิตดุดันครั้งนั้น ท่านทางหนึ่งหลีกเลี่ยงการสกัดกั้นของล้ออ๋องกับกงจู๊สองท่าน ทางหนึ่งยังจะลงมือสังหารศัตรูด้วยพลังหนักหน่วง นับเป็นเรื่องที่ผู้เยาว์ดูจนขวัญหนีดีฝ่อแล้วจริง ๆ"

"ภายหลังเป็นอย่างไร ?"

"ภายหลัง เชื้อพระวงศ์เคอเลอกับกงจู๊ทั้งสองต่างบาดเจ็บสาหัส ส่วนเชื้อพระวงศ์เคอเทอถูกฟาดแขนซ้ายขาดไปข้าง ดังนั้นเองสุดท้ายจึงประหัตประหารกับล้ออ๋อง ทั้งสองต่อสู้กันดุดันอำมหิต จากพื้นดินสู้กันจนถึงอากาศ จากอากาศสู้กันจนถึงพื้นดิน จวบจนเงาร่างทั้งสองหายจากสายตา แต่บรรดาผู้อวบที่ยืนดูการต่อสู้ทางด้านข้างก็ต้องประสบชะตากรรมกันแล้ว"

ซูมี้ซิ่งกุนถอนใจถาม

"พวกท่านถูกผู้ใดฆ่ากัน ?"

เตียอั้งตอบ

"พวกเรามีกันยี่สิบเก้าคน ส่วนมากกำลังรีบเร่งรักษาผู้บาดเจ็บ ไหนเลยคาดคิด จะมีฮั่วฮะน่อเซียนกับอื้อป้าเทียนบุกเข้ามา ดังนั้น เกิดการต่อสู้ที่อำมหิตดุดันเป็นคำรบสอง สภาพต่อสู้ตอนนั้นสับสนวุ่นวายอย่างยิ่ง พวกเราดูออกว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง รีบแยกกันเป็นสองกลุ่มก้อน กลุ่มหนึ่งสิบห้าคนต่อต้านศัตรู กลุ่มหนึ่งสิบสี่คนช่วยผู้บาดเจ็บหนีไป ผู้เยาว์คือหนึ่งในกลุ่มต่อต้านศัตรู"

ซูมี้ซิ่งกุนถาม

"ในเมื่อเรื่องราวสะสางได้ชัดเจน ท่านก็รีบถอนตัวไปจากที่นี้ ให้ประเสริฐสุดควรซ่อนตัวสักช่วงเวลาหนึ่งค่อยออกมา"

เตียอั้งร้องด้วยความพลุ่งพล่านตื้นตัน

"ขอบพระคุณคำสั่งสอนของผู้อาวุโส ผู้เยาว์ขอกราบลาไปในตอนนี้เลย"

พูท้อซิ่งเจ็งจับตามองจนเห็นมันไปไกลแล้ว จึงกล่าวขึ้น

"ประสกซูมี้ ประสกคุ้งฮวงน่ากลัวพาหลานหญิงของท่านไปไกลมากแล้ว บริเวณนี้คงไม่มีสถานที่ให้หาได้อีก"

ซูมี้ซิ่งกุนกล่าว

"ดรุณีแซ่ฉิ่นแซ่อั้งทั้งสอง ดูท่าเข้าใจผิดคิดว่าจักเซ้งเทียนคือฆาตกรฆ่าอาจารย์พวกนาง หลวงจีน เมื่อพวกเราทราบข่าวแน่ชัด ควรรีบเร่งเข้าไปในป่าบอกเล่าความจริงต่อพวกนางโดยเร็ว"

พูท้อซิ่งเจ็งสั่นศีรษะตอบ

"ประสกทั้งสองนางอุ้มซากศพไปเนิ่นนานแล้ว น่ากลัวไล่ตามไม่ทันแน่ ยังคงฝังบรรดาผู้ตายก่อน ค่อยไปหาพวกประสกคุ้งฮวง"

ซูมี้ซิ่งกุนครุ่นคิดชั่วครู่ ผงกศีรษะรับคำ

เมื่อขุดหลุมใหญ่ฝังซากศพเสร็จสิ้น พูท้อซิ่งเจ็งสันนิษฐาน คุ้งฮวงซิ่งพั้วอาจจะพาลั่อซู่ผู้ไปทางภาคเหนือก็ได้ ซูมี้ซิ่งกุนจึงออกความเห็นให้ติดตามไป เพื่อจะได้คลายความวิตกกังวล

สองผู้อาวุโสเห็นพ้องต้องกัน เร่งฝีเท้ามาถึงตัวเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ขณะที่จะพักแรมโรงเตี๊ยม พลันเหลือบเห็นเงาร่างสองสายพลิ้วลอยจากกลุ่มคนไป

ซูมี้ซิ่งกุนรีบคว้ามือพูท้อซิ่งเจ็งกล่าว

"หลวงจีน นั่นเป็นเฮียตี่แซ่ชัวของสำนักล้อส่าย"

พูท้อซิ่งเจ็งผงกศีรษะ พากันติดตามไปโดยกระชั้นชิด ที่จริงพวกท่านคิดจะพักแรม แต่ตอนนี้ไหนเลยมีอารมณ์ ตามถึงนอกเมือง เห็นเฮียตี่แซ่ชัวออกจากทางหลวงมุ่งหน้าสู่ภูเขาอย่างรวดเร็ว

ซูมี้ซิ่งกุนส่งเสียงแผ่วเบา

"เจ้าเด็กสองตัวมีทีท่าเร่งร้อนลนลาน แสดงว่าต้องมีเรื่องสำคัญแน่"

"หรือล่อให้พวกเราไปติดกับ ?"

ซูมี้ซิ่งกุนได้ฟังต้องสะท้านเฮือกใหญ่ ชะงักร่างไว้ส่งเสียง

"ไยต้องหลอกล่อ ? พวกมันพอจะลงมือในเมืองได้"

"อาตมาเพียงแต่คาดคำนวณเท่านั้น เรื่องราวเป็นถึงเช่นนี้ หลงกลก็ต้องติดตามดูให้รู้แน่"

ดังนั้นแองสองผู้อาวุโสไล่ตามสืบไป เบื้องหน้ายิ่งไปยิ่งเปลี่ยวร้าง จนกระทั่งเข้าสู่เทือกเขาที่รกรุงรัง

เฮียตี่แซ่ชัวมักจะลอบมองมาทางด้านหลังอยู่บ่อยครั้ง ร่องรอยของสองผู้อาวุโสถูกพบเห็นแล้ว แต่ไม่มีทีท่าจะลงมือเลย

พูท้อซิ่งเจ็งเห็นทีท่าของทั้งสองแล้ว ส่งเสียงแผ่วเบา

"ประสกซูมี้ แซ่ชัวทั้งสองอาจมีเรื่องสำคัญอื่น ๆ จุดประสงค์คล้ายมิใช่อยู่ในตัวพวกเรา"

"พวกมันเหลียวมามองหลายครั้ง สีหน้าท่าทีตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง คล้ายดั่งถูกอำนาจใดคุกคามรังควานอยู่"

แซ่ชัวทั้งสองมีทีท่าไม่ถูกต้องจริง ๆ ยิ่งไปยิ่งเข้าสู่บริเวณเปลี่ยวร้างรุงรัง ประหนึ่งมีความหวาดกลัวสองผู้อาวุโสยิ่งนัก

ซูมี้ซิ่งกุนแม้ดูออกเป็นเลศนัยน่าสงสัย แต่ทราบ พวกท่านไม่ใช่คู่มือของศัตรู จึงไม่กล้าคุกคามเข้าไปใกล้นัก

ทันใดนั้นมีเสียงกู่ดังยาวขึ้น ขู่ขวัญผู้แซ่ชัวทั้งสองจนเร่งฝีเท้าไปดั่งเหินบิน พูท้อซิ่งเจ็งระบายลมจากปากแล้วกล่าว

"ที่แท้ประสกเล้งจูอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี่เอง เสียงกู่ของท่านคล้ายกำลังหาผู้คน"

ซูมี้กุนเหงนหน้ากู่เสียงก็ก้องกังวานออกไปบ้าง ขณะเสียงกู่ขาดหาย แล เห็นโง้วเล้งจูพุ่งวาบลงมาดุจดาวตกจากฟ้า พอถึงต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ผู้เฒ่าทั้งสองไล่ตามผู้ใด ?"

พูท้อซิ่งเจ็งรีบตอบ

"เบื้องหน้าเป็นยอดฝีมือสองคนของสำนักล้อสาย"

"ชัวหงีชัวยิ้งนั้นผู้เยาว์ทราบแล้ว"

"แล้วท่านตามหาผู้ใด ?"

"ก่อนพลบค่ำ ผู้เยาว์พบกับคนนามเตียตั้ง มันร่วมทางกับคู่ฮวบล้อสายคนหนึ่งมุ่งหน้าสู่เหนือ ไม่ทราบรู้จักผู้เยาว์จากที่ใด พอพบรีบร้องขอความช่วยเหลือดัง ๆ ภายหลังจึงทราบ มันถูกผู้เฒ่าทั้งสองช่วยชีวิตรอดมาได้ คู่ฮวบล้อสายคนนั้น จำเดิมคุมตัวมันไปพบเฮียตี่แซ่ชัวนั่นเอง"

หยุดเล็กน้อย โง้วเล้งจูกล่าวต่อ

"ผู้เยาว์จัดการคู่ฮวบล้อสายคนนั้นแล้ว ทราบจากปากคำของมัน ผู้อาวุโสคุ้งฮวงกับล้อซู่ผู้ถูกพวกล้อสายอีกกลุ่มหนึ่งไล่ล่ามาในทิศทางนี้ จึงสืบหามาตลอดทาง"

พูท้อซิ่งเจ็งกล่าวบ้าง

"เรื่องของประสกน้อยเซ้งเทียน ท่านทราบหมดสิ้นหรือไม่ ?"

"ทราบข่าวมาว่ามันกับล้ออ่องต่อสู้กันเข้ามาในเส้นทางสายนี้แล้ว"

ซูมี่ซิ่งกุนครุ่นคิดพลางกล่าว

"พูยี้กับคุ้งฮวงพั้วจื้อ ใช่ถูกสองแซ่ซัวก่อกวนลวดลายปีศาจใดหรือไม่ ?"

โง้วเล้งจูสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ผู้แซ่ซัวทั้งสองตอนนี้กำลังไล่ตามฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักมา พวกมันพอเห็นผู้เยาว์ก็เตลิดหนี แต่ผู้เยาว์มิได้ตั้งใจสังหารพวกมัน ทิ้งไว้ยังเป็นเบาะแสให้สืบสาวได้ง่ายดายกว่า"

ซูมี่ซิ่งกุนหัวร่อกล่าว

"มิน่าเล่า พวกมันเห็นหน้าพวกเราสองเฒ่าก็หวาดหวั่นจนวิ่งวุ่นลนลาน ที่แท้ท่านอยู่ในบริเวณนี้เอง ตอนนี้ควรทำอย่างไร ?"

"ผู้เยาว์ส่งผู้เฒ่าทั้งสองท่านข้ามดินแดนซาเซียงก่อนจึงวางใจได้ ระหว่างทางอาจพบกับผู้อาวุโสคุ้งฮวงกับพู้ม่วยก็ได้"

"ท่านมิสู้กลับปักกิ่งสักเที่ยวเถิด"

"อา...ซิ่งเจ็งคำนวณออกว่าปักกิ่งมีเรื่องราวหรือไร ?"

"ราชบุตรทั้งกล้องกล้ายมีร่องรอยจะประสบภัย เป็นโชคหรือเคราะห์ ยังไม่อาจทำนายทายทักได้"

ซูมี่ซิ่งกุนโพล่งขึ้นบ้าง

"พวกอสูรร้ายอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงใต้หมดสิ้น จะมีผู้ใดไปก่อกวนในปักกิ่ง ?"

พูท้อซิ่งประนมมือกล่าว

"อาตมาเพียงขีดเขียนคำนวณออกมา ความจริงจะเป็นเช่นไร ตอนนี้ไหนเลยทราบก่อนได้ ?"

โง้วเล้งจูกล่าวอย่างเร่งร้อน

"ในเมื่อคำนวณร่องรอยออก ราชบุตรจะต้องประสบภัยแน่ พวกเราควรรีบเร่งไปช่วยเหลือ"

พูท้อซิ่งเจ็งพริ้มตาครุ่นคิดครู่หนึ่งจึงกล่าว

"พวกเราจะขึ้นเหนือตามทางหลวงใหญ่ ในระหว่างทางจะต้องมีข่าวมาอย่างแน่นอน"

ซูมี่ซิ่งกุนเห็นดวงจันทร์คล้อยต่ำใกล้ลับฟ้า จึงเร่งฝีเท้านำหน้า จวบจนสว่างเบื้องหน้าจึงปรากฏทางหลวงขึ้นสายหนึ่ง พูท้อซิ่งเจ็งกล่าว

"พวกเราออกพ้นดินแดนโอ้วน้ำแล้วเบื้องหน้าคือด่านฮื่อเฮ้ง ไปอีกร้อยกว่าลี้ก็ถึงเมืองงี้โตวของโอ้วปัก"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะถาม

"นั่นไม่ใช่เป็นแคว้นซีเกียงแล้ว ?"

"ท่านดูว่าควรไปทางน้ำหรือทางบก ? ไปทางน้ำจะเพิ่มระยะไกลอีกเจ็ดร้อยกว่าลี้"

"ทางอีกหลายร้อยลี้ไม่สำคัญ ไปทางน้ำจนถึงบู๊เชียงค่อยขึ้นบกสู่เหนือ ระหว่างทางอาจจะพบพวกกันเองก็ได้"

เมื่อตกลงกันได้ ทั้งสามเร่งฝีเท้าสืบไป พอเข้าในตัวเมืองงี้โตว ซูมี้ซิ่งกุนพลันส่งเสียงแผ่วเบา

"กลุ่มคนทางเบื้องหน้าเป็นผู้ใด ?"

พูท้อซิ่งเจ็งตอบเสียงหนัก ๆ

"เป็นบุคคลชื่อเสียงเกรียงไกรในยุทธจักรภาคเหนือ มิได้ย่างกรายสู่ยุทธจักรมาหลายสิบปีแล้ว ไฉนถึงกับปรากฏตัวที่นี้ได้ ?"

"หลวงจีน หรือท่านหมายถึงบั่วปีที (ครึ่งฟ้า) ? ไม่ถูกกระมัง ? ไฉนไม่มีริ้วรอยความชราเลย ?"

"ฟังว่าเมื่อห้าสิบปีก่อนได้คัมภีร์พิสดารเล่มหนึ่ง อาจจะฝึกจนถึงระดับไม่ชราตามอายุขัยก็ได้"

โง้วเล้งจูติดตามอยู่ด้านหลัง ฟังคำสนทนาของสองผู้เฒ่าแล้วรีบสนใจสังเกตบ้าง เห็นผู้นั้นมีวัยไม่ถึงห้าสิบปี รูปกายสันทัด ไว้หนวดเคราสั้น ดูท่างครึ่งซีกหน้าเปล่งปลั่งเต่งตึง สวมอาภรณ์เยี่ยงนักศึกษา ทีท่าเรียบร้อยนุ่มนวล เมื่อสังเกตได้เช่นนั้นรีบส่งเสียงทางลมปราณแก่สองผู้เฒ่า

"ผู้นั้นมีกำลังภายในถึงระดับสุดสูงแล้ว"

พูท้อซิ่งเจ็งอธิบาย

"ผู้นั้นนามแฉ่ปวย เมื่อกาลกระโน้นถูกยกย่องเป็นหนึ่งในสามปักกกซาเจ๊าะ (สามสุดยอดภาคเหนือ) เป็นศัตรูคู่แค้นกับเลี้ยวตังซังเล้ง"

ซูมี้ซิ่งกุนโพล่งขึ้น

"หากเป็นมัน อีกสองคนอาจยังไม่ตายก็ได้"

โง้วเล้งจูทวนคำ "อีกสองคนเป็นผู้ใด ?" พูท้อซิ่งเจ็งอธิบาย

"อีกสองคนคือบ้อจุ้ยเล้ง (มังกรไม่มีน้ำ) เอี๋ยงเอี๊ยง ยิกง้วยแชะ (เหนือสุริยันจันทรา) ลี้ลี้ ทั้งสองไม่เป็นศิษย์ของค่ายสำนักใด แต่ชาวยุทธ์ภาคเหนือยกย่องเป็นบุคคลระดับเทพเจ้า อยู่ก้ำกึ่งระหว่างธัมมะกับอธรรม มีว่องวรยุทธ์เร้นลับเหลือยิ่ง เรื่องที่ชิงชังที่สุดในชีวิตคือราชวงศ์แมนจู หากราชบุตรทั้งกลัวมีเภทภัยจริง อาจจะเป็นฝีมือของสามคนนี้ก็ได้"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะถาม

"พวกมันรู้จักกับผู้เฒ่าหรือไม่ ?"

ซูมี้ซิ่งกุนแย้มยิ้มตอบ

"ผิวเผินตามมารยาท แต่ใจจริงไม่กลมเกลียวนัก เมื่อกาลกระโน้นยังเคยกระทบกระทั่งกันเล็กน้อย พวกเรารีบไป มันเข้าในโรงเตี๊ยมนั้นแล้ว"

พูท้อซิ่งเจ็งสั่งเบา ๆ

"ประสกเล้งจูนำหน้า สังเกตดูฝ่ายตรงข้ามยังมีพวกพ้องร่วมทางอีกเท่าใด ?"

โง้วเล้งจูสืบเท้านำหน้าไป พริบตาก็ถึงหน้าโรงเตี๊ยม เห็นคนผู้นั้นกำลังมุ่งหน้าไปที่ห้องพิเศษทางด้านหลังจึงเดินตามเข้าไปบ้าง ผู้รับใช้พอเห็นเป็นคนแปลกหน้ารีบเข้ามาถามอย่างนอบน้อม

โง้วเล้งจูบอกต้องการห้องพิเศษ ผู้รับใช้บอกห้องพิเศษไม่มี มีแต่ตึกโดดเดี่ยวหลังเดียว โง้วเล้งจูจึงตกลงเหมาไว้ บอกมีพวกพ้องจะตามมาในตอนหลัง

โง้วเล้งจูเดินตามผู้รับใช้ไปที่ช่วงหลัง เห็นคนผู้นั้นเดินเข้าไปในห้องพิเศษเกรี้ยงกำลังเงี่ยหูฟัง ในห้องพิเศษนั้นคล้ายไม่มีคนอื่น ๆ อยู่ด้วย เมื่อเหลียวมองเห็นซูมี้ซิ่งกุนกับพูท้อซิ่งเจ็งติดตามมาทางด้านหลังแล้ว

ช่วงหลังของโรงเตี๊ยมสงบเงียบอย่างยิ่ง ผู้รับใช้เปิดห้องโถงของตึกออก ทั้งสามเข้านั่งลงแล้ว โง้วเล้งจูสั่งสุราอาหารเจ เมื่อผู้รับใช้รับคำออกไป โง้วเล้งจูส่งเสียงแผ่วเบา

"บ้วบีทีแฉ่ปวยอยู่ที่นี่เพียงลำพัง"

ซูมี้ซิ่งกุนส่ายศีรษะคัดค้าน

"ต้องไม่มาเพียงลำพังแน่นอน พวกพ้องของมันอาจยังมาไม่ถึง วันนี้พวกเราต้องสืบให้ทราบกระจ่างค่อยเดินทางต่อ"

ทั้งสามรับทานอาหารเจแล้ว พูท้อซิ่งเจ็งขึ้นนั่งขัดสมาธิบนเตียง ซูมี้ซิ่งกุนส่งเสียงแผ่วเบา

"เล้งจู เจ้าไปเปิดอีกห้องหนึ่ง ยามใดป๋วปีทีเห็นเจ้าอยู่ร่วมกับพวกเราสองเฒ่าต้องเกิดความคลางแคลงสงสัยแน่"

โง้วเล้งจูลุกขึ้นถาม

"ผู้เฒ่าทั้งสองต้องการพบมันหรือไม่ ?"

"นั่นเป็นเรื่องไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เจ้าควรจะแสร้งเป็นไม่รู้จักกับพวกเราชั่วคราว การเคลื่อนไหวในภายหน้าก็สะดวกอีกมากแล้ว"

โง้วเล้งจูออกจากตึกหลังมา ไม่อาจจะสั่งผู้รับใช้ภายในโรงเตี๊ยมได้ต้องออกไปวนเวียนภายนอกรอบหนึ่ง ลอบสั่งต่อผู้รับใช้ให้เปิดห้องทางด้านตะวันตกอีกห้องหนึ่ง ตอนนั้นเป็นเวลาใกล้เที่ยงแล้ว

ทันใดนั้น ที่ด้านนอกซึ่งเป็นช่วงขายอาหารมีเสียงคนดังเซ็งแซ่จอแจ โง้วเล้งจูทราบเป็นเวลารับประทานอาหารเที่ยงของพวกผ่านทางแล้ว แต่มีหลายคนเสียงแจ่มใสผิดธรรมดา คล้ายดั่งเป็นเสียงของยอดฝีมือกำลังภายในกล้าแข็ง จึงตรุ่นคิด

"อาจเป็นพวกพ้องของพวกป๋วปีทีตามมาสมทบก็ได้"

เมื่อได้คิดเช่นนั้นจึงออกจากห้องไป เดินช้า ๆ จนถึงช่วงหน้า ตอนผ่านหน้าห้องป๋วปีทีเงี่ยหูฟังภายใน ทราบไม่มีผู้คนอยู่ เข้าใจว่ามันได้ยินเสียงจึงออกไปดูบ้าง เมื่อมาถึงห้องอาหารทางด้านนอก กวาดตามองผู้คนรอบห้อง มิคาด ถึงกับไม่พบเห็นร่องรอยป๋วปีทีแต่ป่วย กระทั่งยังไม่มียอดฝีมือชั้นเยี่ยมใด ๆ เลยสักคน

ขณะเวลานั้น พลันเห็นอีกสองคนก้าวเข้ามา โง้วเล้งจูต้องงุนงงไปวูบหนึ่ง เพราะผู้เดินหน้าถึงกับเป็นเก้าไท้กง ผู้ติดตามคือตอเคอลู ทราบทันทีว่าต้องเป็นเรื่องเลวร้าย รีบชายตาบอกใบ้ให้เก้าไท้กงแล้วหันกายเดินกลับไปที่ช่วงหลังทันที

เก้าไท้กงเข้าใจความหมายในสายตา จึงบอกกับตอเคอลูเบา ๆ

"ไปบอกผู้จัดการ ว่าพวกเราเป็นสหายของผู้แซ่โง้ว"

ตอเคอลูเดินมาที่โต๊ะเก็บเงิน มิได้กระทำตามคำบอกเล่าของเก้าไท้กง แต่ล้วงของชิ้นหนึ่งออกจากอกเสื้อให้ผู้จัดการโรงเตี๊ยมดูแวบหนึ่ง แล้วส่งเสียงแผ่วเบา

"เป็นความลับสุดยอด"

ผู้จัดการพอเห็นของชิ้นนั้น มีแววหวาดหวั่นขวัญเสียจนตาเหลือกถลนลนลานรับคำเบา ๆ

"เชิญตั้วนั้งตามสะดวก ผู้ต่ำต้อยน้อมรับทุกประการ"

ตอเคอลูผงกศีรษะหันบอกกับเก้าไท้กงดัง ๆ

"เจ็กเจ่ก มันบอกด้านหลังมีห้องว่างให้พัก"

เก้าไท้กงทราบมันก่อกวนลวดลายของขุนนางชั้นผู้ใหญ่อีกแล้ว จึงสาวเท้าเดินไปทางช่วงหลังทันที

โง้วเล้งจูเห็นไม่มีคนนอกติดตามา กวักมือเรียกทั้งสองเข้าห้อง ผายมือเชิญนั่งพลางถาม

"ไท้กงมีเรื่องสำคัญใด ?"

"ยังมีผู้ใดพักที่นี่ ?"

โง้วเล้งจูบอกเล่าเหตุการณ์ในระหว่างนี้ไปโดยคร่าว ๆ

"ที่ห้องตรงข้ามเป็นผู้อาวุโสซูมี้กับพูท้อซิ่งเจ็ง"

"เรื่องเจ้าเด็กเซ้งเทียนทำลายล้างศัตรูเล่าฮิวทราบชัดเจนแล้ว ในเมื่อซิ่งเจ็งอยู่ที่นี่แสดงว่าท่านต้องพยากรณ์ออก ราชบุตรอ้วงจื้อถูกคนคร่าตัวไป ตอเคอลูจึงได้เร่งรีบมาหาพวกท่านอาจารย์กับศิษย์เพราะเรื่องนี้เอง"

โง้วเล้งจูถอนใจกล่าว

"ที่พวกเราเร่งรีบไปปักกิ่ง ก็เพราะสาเหตุนี้เช่นกัน"

ตอเคอลูยื่นกระดาษให้แผ่นหนึ่งกล่าว

"ราชบุตรถูกคร่าตัวไปตอนผ่านด่านเนี้ยจื้อกวน จึงยังไม่ไปถึงปักกิ่ง เป็นฝีมือผู้ใดยังสืบไม่ทราบ เพียงทิ้งกระดาษนี้ไว้แผ่นเดียว โง้วไต้เฮี้ยบโปรดผ่านตา"

โง้วเล้งจูรับมาดูเห็นเขียนไว้

"ต้องการช่วยชีวิตราชบุตร รีบเร่งบอกอาจารย์กับศิษย์โง้วเล้งจู ประกาศถอนตัวจากยุทธจักรตั้งแต่บัดนี้ จำกัดเวลาให้หนึ่งเดือน ผ่านพ้นกำหนด ไปเก็บศพที่ภูเขากุนซัวได้"

ขณะอ่านจดหมายจบความ ซูมี้ซิ่งกุนกับพูท้อซิ่งเจ็งผลักประตูเข้ามาบ้าง โง้วเล้งจูจึงยื่นกระดาษให้ผู้เฒ่าทั้งสองอ่าน จากนั้นถอนใจกล่าว

"นี่เป็นฝีมือของผู้ใด ? ข้อความคล้ายดั่งจากการกระทำของรุ่นอาวุโส"

ผู้เฒ่าทั้งสองอ่านแล้ว อึ้งอยู่เป็นเนิ่นนานมิอาจส่งเสียง เก้าไท้กงจึงกล่าว

"นอกจากสำนักล้อส่าย ป้าอ๊วงฮง เทียนเต็กมักเจ็ง ทั้งสามฝ่ายแล้วต้องไม่มีคนอื่น ๆ อีกแน่"

พูท้อซิ่งเจ็งกล่าว

"วิชาโหราพยากรณ์ของอาตมาไม่แตกฉานเจนจัด นอกจากคำนวณได้เพียง

ผิวเผินแล้ว ไม่สามารถจะคืบหน้ากว่านั้นเลย เรื่องนี้เป็นที่เปลืองสมองจริง ๆ"

ซูมี่ซิ่งวุนกล่าวต่อเก้าไท้กง

"เล่าตั๋วกอเคยรู้จักคนนามแฉ่ปวยฉายาป๊วปีที (ครึ่งฟ้า) หรือไม่ ?"

"ท่านหมายความ ราชบุตรถูกมันคร่าตัวไป ?"

"ผู้นี้เคียดแค้นราชวงศ์แมนจูมาก ตอนนี้ก็อยู่ในโรงเตี๊ยมนี้ด้วย"

เก้าไท้กงสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ไหนเลยเพียงมัน บ้อจุ้ยเล้ง (มังกรไม่มีน้ำ) เอี่ยงเอี๊ยง กับยิกง้วยแชะ (เหนือสุริยันจันทรา) ลี่ลี้ก็อยู่ละแวกใกล้เคียง เรื่องนี้ต้องไม่ใช่ฝีมือพวกมันแน่ การปรากฏตัวอีกครั้งของพวกมัน เราสืบทราบมาก่อนแล้ว คราวนี้มีจุดประสงค์อยู่สามสถาน หนึ่งต้องการหาตัวเฮียตี่อื้อป้าเทียน ล้างแค้นแทนชาวยุทธ์นอกกำแพงใหญ่ สองต้องการทดสอบวิทยายุทธ์กับโง้วได้เฮี้ยบ สามคือ ต้องการบุกเบิกแผ่นดินให้มีชื่อเสียงกระเดื่องเลื่องลืออีกครั้ง"

โง้วเล้งจูขมวดคิ้วกล่าว

"ยุทธจักรยิ่งนานยิ่งสับสนวุ่นวาย ระลอกแรกยังไม่สงบ ระลอกสองทยอยซ้ำอีกแล้ว..."

เก้าไท้กงสอดคำ

"เรื่องราชบุตรจะทำอย่างไร ? เล่าฮิวอาศัยวิชาซิ่งตุ้นหาเป็นเวลาห้าวันยังไม่มีร่องรอยเบาะแส เล่าฮิวกลับหวังให้โง้วได้เฮี้ยบถอนตัวจากยุทธจักร มิเช่นนั้นราชบุตรต้องมีอันตรายคับขันยิ่งแล้ว"

ใบหน้าท่านถึงกับมีเค้าหม่นหมองกังวลอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย แสดงว่าต้องมีเลศนัยอื่นอยู่แน่นอน

โง้วเล้งจูได้ฟังต้องงุนงงไป อย่างไรก็คาดคิดไม่ถึง เก้าไท้กงต้องการให้มันถอนตัวจากยุทธจักรในกลางคันได้ จึงขมวดคิ้วกล่าว

"ตามกำหนดยังมีเวลายี่สิบกว่าวัน ถึงตอนนั้นผู้เยาว์หากช่วยไม่ได้ก็จำต้องถอนตัวจากยุทธจักแล้ว"

ซูมี่ซิ่งวุนเน้นเสียงหนัก ๆ

"ยามใดอาจารย์กับศิษย์ท่านประกาศถอนตัว ยุทธจักรตงง้วนจะต้องประสบมหันตภัยอย่างไม่เคยมีมาในประวัติการณ์แน่นอน"

โง้วเล้งจูถอนใจกล่าว

"ท่านราชบุตรมีพระคุณต่อข้าพเจ้าอย่างสูง หรือจะยอมเบิ่งตาดูท่านเสียชีวิตโดยไม่ช่วยเหลือได้ ?"

ผู้คนทั้งหลายได้ฟัง ต่างต้องทอดถอนใจด้วยความอัดอั้นรันทด มิว่าผู้ใดก็คิดหาวิธีดีงามมาคลี่คลายไม่ได้ ชั่วครู่โง้วเล้งจูกล่าวอีก

"เรื่องราวถูกถามมาถึงศีรษะ จำต้องเดินก้าวหนึ่งถือเป็นก้าวหนึ่ง สองเฒ่าโปรดติดตามตอจังก้วงกลับปักกิ่งเพื่อปลอบประโลมใจผู้คนทั้งหลายไว้ ผู้เยาว์กับไท้กงจะแยกกันสืบเสาะร่องรอยเบาะแสเอง"

เรื่องราวเพิ่งตกลงกันได้ พลันมีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณก้องกังวานขึ้นที่หน้าโรงเตี๊ยม โง้วเล้งจูโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นั่นเป็นเสียงของเทียนเต็กม้อเจ็ง !"

ผู้คนทั้งหลายสะท้านเฮือกใหญ่ พลันได้ยินอีกผู้หนึ่งหัวร่อฮาฮากล่าว

"หลวงจีนเถื่อน บิณฑบาตรมาถึงที่นี้เลยหรือไร ?"

พูท้อซิ่งเจ็งลดเสียงแผ่วเบา

"ปั่วปีทีต่อปากคำแล้ว พวกมันเป็นศัตรูเก่ากันมานาน"

โง้วเล้งจูยกมือถูใบหน้าวูบ ผุดลุกขึ้นนอกจะออกไปดู อีกหลายคนพากันติดตามออกจากห้อง แล้วแยกทางไปที่ด้านหน้าซึ่งเป็นร้านอาหาร

โง้วเล้งจูที่ยกมือถูหน้าวูบเดียวเค้าหน้าแปรเปลี่ยนจากเดิมโดยสิ้นเชิง เมื่อออกถึงช่องหน้าต่างทอดตามอง เห็นเทียนเต็กม้อเจ็งยืนตัวตรงอยู่นอกประตูร้าน ส่วนปั่วปีทีแฉ่ปวยนั้นนั่งอยู่ทางด้านใน ข้างกายของมันมีเพิ่มอีกสองคน แต่วัยสูงกว่ามากหลายนัก สำรวจพลังฝีมือของพวกมันถึงกับมิได้ด้อยกว่าปั่วปีทีสักเท่าใด คำนวณออกว่าต้องเป็นเอี่ยงเอี๊ยงกับสี่สี้ที่ซูมี้ซิ่งกุนเอ่ยถึง

ตอนนั้น ในช่วงร้านอาหารมีผู้มาดื่มกินแน่นขนัด เทียนเต็กม้อเจ็งคล้ายดั่งไม่คาดหมายจะพบศัตรูทั้งสามคนในที่นี้ จึงยืนตะลึงลานอยู่หน้าร้าน

โง้วเล้งจูเห็นผู้คนในร้านมีท่าทีแตกตื่นจนสับสน จึงรีบเบียดเสียดเข้าไปในกลุ่มผู้คน พอดีได้ยินเทียนเต็กม้อเจ็งแค่นหัวร่อเค้นเสียง

"ประสกทั้งสามมีบุญวาสนาไม่น้อย"

ปั่วปีทีแฉ่ปวยแค่นหัวร่อใส่หน้าบ้าง ชายชราทางด้านซ้ายชิงส่งเสียงก่อน

"ไม่ได้รับการสวดส่งจากไต้ซือ น่ากลัวชาตินี้ไม่อาจไปสู่สัมปรายภพได้"

เทียนเต็กม้อเจ็งมารยาเป็นร้องสรรเสริญพระพุทธคุณแล้วกล่าว

"อาตมาตรวจดูแล้ว ประสกทั้งสามสั่งสมบุญกุศลไว้มากหลาย ควรไปสู่สัมปรายภพได้"

ชายชราที่อยู่ขวามือของปั่วปีทีหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"องค์ยูไลใช่มีคำสั่งให้หลวงจีนเถื่อนตั้งค่ายกลธวัชนอกใน เพื่อรวบรวมพวกเราไปเป็นอรหันต์ของท่าน ? ฮา...เสียดายที่พวกเรายังไม่ยอมรับคำเรียกหา"

เทียนเต็กม้อเจ็งแสยะยิ้มกล่าว

"เมื่อห้าสิบปีก่อนประสกทั้งสามอาศัยโชคช่วยหนีรอดไปได้ ครั้งนี้น่ากลัวยากจะรอดพ้นชะตากรรมได้"

ปั่วปีทีแฉ่ปวยหัวร่อสรวนคำ

"มิว่าหลวงจีนเถื่อนจะฝึกค่ายกลธวัชนอกในถึงระดับสูงส่งปานใด คิดจะมาอวดโอ่ต่อหน้าพวกเรา ยังด้อยอีกห่างไกลนักดอก"

เทียนเต็กม้อเจ็งสะบัดแขนจีวรกว้างใหญ่กล่าว

"วันนี้อาตมายังมีเรื่องอื่น ไว้วันหน้าจะต้องมารื้อฟื้นสนทนาเรื่องเก่ากับประสกทั้งสามแน่นอน"

ปั่วปีทีแค่นเสียงเย็นชา

"หวังให้ได้ซื่อถนอมตัวไว้มาก ๆ ด้วย ก่อนพวกเราได้พบกันอีก อย่าเป็นเช่นลุ้ยพั้วจื้อกับปีศาจเฒ่าจิ๊บสี่ ลอบเร้นหลบหนีไปรายงานตัวกับพญายมเสียก่อน"

เทียนเต็กม้อเจ็งประนมมือส่งเสียง

"ประสกทั้งสามครุ่นคิดได้สุขุมกว้างไกล อาตมามีแต่ต้องขอยืมวาจานี้น้อมสนองคืนให้แล้ว"

บทที่ 22

หักหาญผลาญชีวิต

โง้วเล้งจูที่แทรกตัวอยู่ในหมู่คนธรรมดา ฟังถึงตอนนี้ทราบว่าหลวงจีนอ้ามหิตเทียนเต็กม้อเจ็งจะถอนตัวหลบหน้า จึงร้องเสียงก้องกังวาน

"หลวงจีนเถื่อน ท่านเคยไปซาเซียนกี่ครั้ง ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งได้ยินต้องหน้าแดงฉาน ทั้งอับอายทั้งเดือดดาลจนถลึงตากลมกว้างตวาด

"เป็นเจ้าบัดซบใดมาแผดร้อง ?"

มันในยามขุ่นเคืองถึงกับตะเบ็งเสียงด่า นับว่าไม่มีบุคลิกภาพของบรรพชิตเลย

สามสุดยอดภาคเหนือก็พากันเหลียวมองด้วยความตื่นเต้น เห็นในหมู่ผู้คนมีชายฉกรรจ์องคาพยพบิดเบี้ยวผู้หนึ่งเบียดออกมา รู้สึกไม่สะดุดตาน่าสนใจเลย

โง้วเล้งจูเบียดออกมาพลางส่งเสียงพลาง

"ท่านทั้งหลายโปรดหลีกทาง หลวงจีนเถื่อนรูปนี้เป็นมหาโจรราคะที่รังแกดีงาม หวาดกลัวดุร้าย"

ผู้อยู่ในห้องอาหารล้วนเป็นชาวยุทธ์ เมื่อได้ยินต่างเดือดดาลยิ่งนัก พริบตานั้น เสียงตวาดด่า เสียงร้องทุบตีดังสับสนอลหม่าน พวกมันล้วนเป็นชาวยุทธ์ชั้นธรรมดา จึงไม่มีผู้ใดรู้จักเทียนเต็กมัอเจ็งได้

สามสุดยอดภาคเหนืออิ่มเอิบยินดีจนหัวร่อเสียงก้อง ทั้งสามก็เข้าใจโร้วเล้งจูเป็นชาวยุทธ์ชั้นต่ำ จำผิดว่าหลวงจีนเทียนเต็กมัอเจ็งเป็นหลวงจีนรูปอื่น

แต่ความคิดของเทียนเต็กมัอเจ็งผิดกันโดยสิ้นเชิง เรื่องของทุบเขาซาเซียนก็กไม่ใช่ยอดฝีมืออันดับเลิศ มีผู้ใดทราบความเคลื่อนไหวของมัน เมื่อเห็นโร้วเล้งจูออกมาจากกลุ่มคน ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดทันที

"ประสกเป็นชาวยุทธ์เส้นทางใด ? รู้จักฉายาของอาตมาหรือไม่ ?"

โร้วเล้งจูหยุดอยู่ที่ด้านหลังของสามสุดยอดภาคเหนือ หัวร่อเสียงก้องตอบ

"สารรูปของท่าน ต่อให้ตายแล้วเกิดใหม่อีกครั้งก็มิได้เปลี่ยนแปรไปเลย ฮา ฮา เราวีรบุรุษลาขาวโร้วเล้งจูท่านยังไม่รู้จัก ? นับว่ามีตาแต่ไร้แววจริง ๆ"

มันไม่กล่าววาจาจริง เทียนเต็กมัอเจ็งอาจยังมีความกริ่งเกรงอยู่หลายส่วน แต่เมื่อแบกยี่ห้อออกมา กลับเห็นหลวงจีนอำมหิตแผดหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว กระทั่งผู้มาดื่มกินทั้งสองก็พากันหัวร่อด้วยความขบขัน ทุกผู้คนหัวร่อที่มันเป็นตัวปลอม แต่โร้วเล้งจูนั้นมีความคิดเห็นอีกสถานหนึ่ง

ป้วปีทีหัวร่อด้วยความขบขันแล้วสัพยอก

"โร้วไต้เฮี้ยบ รู้จักหลวงจีนเถื่อนเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

กล่าวแล้วชายตาให้พวกพ้องแวบหนึ่ง ทั้งสามต่างพลิ้วออกสองฟากข้าง คล้ายต้องการคุ้มกันให้โร้วเล้งจู

โร้วเล้งจูก้าวอาด ๆ มาถึงปากประตูกล่าว

"เมื่อคำวาน มันก่อคดีที่บ้านเฉ่ปวยอ้วนวั่ว ใช้ความอำมหิตข่มขืนแล้วฆ่าบุตรของอ้วนวั่วไป เราแลเห็นถนัดชัดเจนที่สุด วันนี้แม้มันจะถลกหนังออกอีกชั้นหนึ่ง ก็ยังจำได้แม่นยำ"

การปั้นเรื่องเหลวไหลคราวนี้ ยังมีความหมายเย้ยหยันเหน็บแนมก่อกวนให้ป้วปีทีแฉ่ปวยต้องกระดากกระเดื่องยิ่งนัก พลันมีผู้หนึ่งโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เล่าตี๋ก่อกวนผิดแล้วกระมัง ? ในเมืองนี้ไม่มีอ้วนวั่วแซ่แฉ่เลย"

โง้วเล้งจูโบกมือส่งเสียง

"นั่นเป็นบุคคลที่เร้นกายถือบุเบกขามานานปีแล้ว"

เทียนเต็กม้อเจ็งถูกก่อกวนจนหัวร่อไม่ออกร่ำไห้ไม่ได้จริง ๆ ด้วยศักดิ์ศรีที่สูงส่งระดับมัน จะให้มันลงมือสังหารชาวยุทธ์ชั้นต่ำต่อหน้าผู้คนมากหลายปานนี้ มันย่อมไม่ยอมเถ่อมตัวกระทำแน่ แต่ไม่ลงมือก็มิอาจแก้ตัวหลบหนี จึงเดือดดาลจนตาเป็นประกายแวววาวราวสายฟ้า ร่างยังสั่นระริกอีกด้วย ตวาดเสียงก้อง

"ตัวบัดซบที่สมควรตาย ไสหัวออกไปให้สุดเอี้ย"

ที่โง้วเล้งจูออกมาคราวนี้ แฝงความหมายลึกซึ้งอยู่อย่างแน่ชัด ได้ยินเสียงตวาดกลับหัวร่อกล่าว

"หลวงจีนเถื่อน เราไม่ใช่เป็นปู้เท้า (มือปราบ) ที่ทางกรมเมืองใช้มาดอก ไม่ต้องรุ่มร้อนกังวลก่อน หากแม้นยอมแบ่งปันการซื้อขายที่ด่านเนี้ยจื้อกวนให้แก่เราส่วนหนึ่ง เราจะสะบัดหน้าไปในทันที ต้องไม่เปิดเผยกำพืดท่านในที่นี้แน่นอน"

โง้วเล้งจูกล่าวพลางสังเกตสีหน้าของเทียนเต็กม้อเจ็งแน่วนิ่ง

เทียนเต็กม้อเจ็งได้ยินต้องงุนงงไปชั่ววูบ ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ไม่ให้ความร้ายกาจแก่เจ้าสักเล็กน้อย ยิ่งก่อกวนยิ่งชั่วร้ายบัดซบแล้ว !"

กล่าวแล้วยกมือหมายจะฟาดจู่โจม ยิกง้วยแซะลี่ลี้ที่พอใจในตัวโง้วเล้งจูไม่น้อย เนื่องเพราะสามารถกลั่นแกล้งเทียนเต็กม้อเจ็งจนกระอักกระอ่วน ถูกผู้คนทั้งหลายหัวร่อเย้ยหยัน เมื่อเห็นจึงเกลันออกไปส่งเสียง

"หลวงจีนเถื่อน ขันติของท่านฝึกถึงระดับใดกัน ? ไฉนลงมือกับชาวยุทธ์ธรรมดาได้ ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งคล้ายกลัวจะกระตุ้นการต่อสู้ครั้งใหญ่เกิดขึ้น จึงรั้งมือแค่นหัวร่อกล่าว

"เด็กชั่วร้ายนี้ต้องมีคนบงการ หากสุดเอี้ยไม่มีเรื่องสำคัญ ต้องบังคับคนเบื้องหลังของมันออกมาให้ได้จึงยินยอม"

โง้วเล้งจูเห็นมันสะบัดแขนจีวรออกไป หัวร่ออายอายกล่าว

"หลวงจีนเถื่อนอาจไม่ใช่เป็นผู้ก่อคดีจริง ๆ เราก็คร้านจะไปถือสาเอาความท่านทั้งหลาย หากผู้ใดต้องการแบ่งปันผลประโยชน์ ไล่ตามไปจะต้องได้มาอย่างแน่นอน"

จบคำหันกาย กล่าวต่อสามสุดยอดภาคเหนือ

"สามท่านคล้ายมีอคติกินใจกับมัน ?"

ปั่วปีทีหัวร่อกล่าว

"เด็กน้อย เจ้าไม่รู้จักเป็นตายร้ายดีเสียเลย ถึงกับกล้าอวดโอ่เป็นผู้กล้าหาญต่อเทียบเต็กมัอเจ็ง ไม่มีพวกเล่าฮิวอยู่ที่นี่ ต่อให้เจ้ามีศีรษะเป็นร้อย ก็ไม่อาจรักษาไว้ได้แล้ว"

ผู้คนทั้งหลายได้ฟังต้องตระหนกจนใจสะท้าน พริบตานั้นวิพากษ์วิจารณ์จนสับสนเซ็งแซ่ แต่โง้วเล้งจูแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เราวีรบุรุษลาชาว ไหนเลยเพียงกลัวหลวงจีนเถื่อนรูปเดียว"

จบคำก้าวอาด ๆ ไปทางด้านหลังโรงเตี๊ยม พลันมีคนผู้หนึ่งแค่นเสียง

"เจ้าผู้นั้นไม่มีประสบการณ์ในยุทธจักรสักน้อยนิด นับว่าวิกลจริตแล้วจริง ๆ"

สามสุดยอดภาคเหนือเห็นทุกผู้คนจับตามองพวกมันเป็นจุดเดียวกัน รีบสาวเท้ากลับห้องพักบ้าง ปั่วปีทีเดินพลางกล่าว

"เด็กน้อยนั้นแอบอ้างเป็นโง้วเล้งจูมาก่อกวน อาจมีโครงการอยู่ทางด้านหลังจริง ๆ"

พลันมีคนสวนคำขึ้น

"แน่เสียคำนวณเรื่องราวตั้งตาเห็น มันก็ได้รับคำสั่งจากโง้วเล้งจูนั่นเอง"

สามสุดยอดรีบมองไปที่ต้นเสียง เห็นผู้เดินออกมาจากห้อง เป็นชายชราผมเผ้าหนวดเคราขาวโพลง ต่างหัวร่อฮาฮาทักทาย

"ซูมั้เฮียก็อยู่ที่นี่"

ซูมั้ซิ่งกุนจงใจปรากฏตัวมาตามคำสั่ง จึงประสานมือทักทาย

"ยังมีหลวงจีนพูท้ออยู่ด้วย สามท่านปรากฏตัวอีกครั้ง ยุทธจักรเล่าลือจนสะท้านสะเทือนเนิ่นนานแล้ว"

ลี่ลิ้ปราดเข้าไปกุมมือซูมั้ซิ่งกุนไว้

"นางเฒ่าคุ้งฮวงก็ยังไม่ตาย ?"

มีเสียงร้องสรรเสริญพระพุทธคุณดังขึ้นแล้วกล่าว

"ประสกทั้งสามมิได้พบกันนานแล้ว ประสกคุ้งฮวงตอนนี้มิทราบร่องรอยเลย"

เสียงดัง ร่างพูท้อซิ่งเจ็งเดินออกมาจากตึกหลัง เมื่อสมทบกันแล้วกล่าวต่อ

"ประสกทั้งสามมีราศีแจ่มใสกว่าเดิมมากหลาย แสดงว่าวิทยายุทธ์บรรลุจุดสุดยอดแห่งความสำเร็จแล้ว อาตมาขออวยพร ให้สร้างสมบุญกุศลต่อยุทธจักรด้วย"

เอี๋ยงเอี๊ยงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"หลวงจีน อย่าได้กล่าวความหมายเป็นตรงกันข้ามแล้ว พวกเราที่คร่ำครึทั้งสามตัวปรากฏอีกครั้ง น่ากลัวต้องเพิ่มความยุ่งยากแก่ท่านดอก"

"อาตมาเป็นบรรพชิต มีความยุ่งยากใดให้เอ่ยอ้างได้ ?"

ลี่ลี้หัวร่ออธิบาย

"เมื่อคนตายมีมาก เรื่องสวดมนต์ส่งวิญญาณ ย่อมเป็นหน้าที่ของหลวงจีน ที่ว่ายุ่งยากก็อยู่ที่นี้เอง"

ซูมี้ซิ่งกุนเข้าไปกุมมือกับทุกผู้คนจนทั่วแล้วหัวร่อกล่าว

"พี่ท่านทั้งสามต่างรู้จักหลวงจีนรูปนี้ดี ท่านไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของปีศาจดอก"

โง้วเล้งจูเสือกไสตอเคอลูไปนานแล้ว พร้อมกันนั้นขอร้องให้เก้าไท้กงสะกดรอยตามเทียนเต็กมัอเจ็งด้วย เนื่องจากกลัวสองผู้เฒ่าเพลี่ยงพล้ำ จึงเดินมาที่ด้านหลังของพวกท่าน ฟังคำสนทนาทั้งห้าคนนั้นอย่างเงียบเชียบ

ป่วปีทีเห็นโง้วเล้งจูเดินเข้ามาสมทบ รีบหันถามซูมี้ซิ่งกุน

"บุรุษหนุ่มผู้นั้นเป็นใคร ?"

"อัจฉริยะรุ่นหลัง แซ่โง้วนามเต๋า เป็นบุตรของสหายเก่าเราเอง และก็เป็นสหายรักของโง้วเล้งจูด้วย"

ซูมี้ซิ่งกุนตอบไม่ทันขาดคำ เอี๋ยงเอี๊ยงหัวร่อกล่าวขึ้น

"ผู้เยาว์น่าสะพรึงกลัว มิน่าเล่า จึงกล้าก่อกวนหาเรื่องต่อเทียนเต็กมัอเจ็ง"

ลี่ลี้ชักชวนให้ผู้คนทั้งหลายเข้าไปนั่งสนทนาในห้องพักของมัน เมื่อทุกคนเข้านั่งเรียบร้อยแล้วลี่ลี้กล่าวต่อ

"โง้วเล้งจูมีเกียรติภูมิครอบคลุมแผ่นดิน ฟังว่าเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดิน และเป็นสุดยอดฝีมืออันดับหนึ่งของรุ่นเยาว์ยุทธจักร ไม่ทราบตอนนี้ไปที่ใดกัน ?"

พูท้อซิ่งเจ็งนั่งสงบไม่ตอบโต้ ชั่วชีวิตท่านไม่เคยโป้ปดมดเท็จ จึงตั้งใจจะให้ซูมี้ซิ่งกุนรับมือแทน

ซูมี้ซิ่งกุนทราบแต่แรกแล้วว่าทั้งสามตั้งใจจะหาโง้วเล้งจูมาทดสอบพลังฝีมือกัน จึงกลบเกลื่อน

"ร่องรอยของมันเลื่อนลอยยากจะจับเค้า ฟังว่าเพราะศิษย์รักของมันต่อสู้กับล้อส่ายอ๋อง ได้ติดตามไปคุมเชิงการต่อสู้แล้ว"

สามสุดยอดภาคเหนือได้ฟังต่างใจสั่นสะท้าน แตกตินจนมีสีหน้างุนงงสงสัย แฉ่ปวยถาม

"ศิษย์ของมันเป็นผู้ใด เชื่อว่ายังไม่เติบใหญ่สมบูรณ์ ?"

โง้วเล้งจูลอบหัวร่อชิงตอบขึ้นก่อน

"อาจารย์ยี่สิบสามศิษย์ก็ใกล้ยี่สิบแล้ว"

เอี๋ยงเอี๊ยงโพล่งขึ้น

"ล้ออ๋องมีพลังฝีมือเท่าใด ? ศิษย์ของโง้วเล้งจูมีชื่อแซ่ใด ?"

ซูมี้ซิ่งกุนทราบมันต้องการถามระดับพลังฝีมือของโง้วเล้งจูจึงหัวร่อตอบ

"หากล้ออ๋องต่อสู้กับผู้คน ในยุทธจักรตงง้วน นอกจากอาจารย์กับศิษย์โง้วเล้งจูน่ากลัวไม่เคยมีผู้ใดเห็นมาเลย ทางกนั้นนามงักเซ้งเทียน แต่ก็ไม่มีผู้ใดเห็นสภาพการต่อสู้ของมัน"

โง้วเล้งจูพลันส่งเสียงทางลมปราณให้ผู้เฒ่า

"นอกโรงเตี๊ยมมีบุคคลชั้นพิเศษสองคนเดินผ่าน"

ซูมี้ซิ่งกุนได้ยินรีบลุกขึ้นถาม

"พี่ท่านทั้งสามต้องการเผชิญยอดฝีมือสองคนหรือไม่ ?"

แฉ่ปวยรีบถามทันที

"ซูมี้เฮียหมายถึงผู้ใด ?"

สามสุดยอดต่างตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก และก็สงสัยในพลังฝีมือของซูมี้ซิ่งกุนเป็นอย่างยิ่ง พูท้อซิ่งเจ็งตอบ

"คนเดินผ่านหน้าโรงเตี๊ยม เมื่อครู่ได้ยินสหายในยุทธจักรตงง้วนท่านหนึ่งส่งเสียงทางลมปราณบอกให้ทราบ"

สามสุดยอดต่างลอบระบายลมออกจากปาก พากันผุดลุกขึ้นกล่าว

"พวกเราออกไปดูกัน"

ลี่ลี้สาวเท้านำหน้าพลางกล่าว

"มิได้ย่างเหยียบสู่ยุทธจักรหลายสิบปี อัจฉริยะรุ่นใหม่ก่อเกิดมากมายดั่งหน่อไม้หลังฝนทีเดียว"

ความหมายในวาจา บ่งบอกความสะทกสะท้อนของมันจนชัดเจน โง้วเล้งจูที่เดินอยู่หลังสุด รีบส่งเสียงทางลมปราณต่อสองผู้เฒ่า

"ฟังเสียงถึงกับเป็นล้ออ๋องกับเทียนเต็กม้อเจ็งเดินผ่าน เรื่องที่พวกมันสนทนา

คือรวมหัวก่อการร้าย ทั้งยังพาดพิงถึงสามสุดยอดภาคเหนืออีกด้วย ตอนนี้ทั้งสองออกนอกเมืองไปแล้ว"

ซูมี้ซิ่งกุนเพิ่งออกนอกประตู กวาดตาเห็นคนรู้จักผู้หนึ่งเดินผ่าน ฉุกใจด้วยไวปัญญา รีบปราดเข้าไปกระซิบกระซาบกันหลายคำ แล้วเดินกลับมาบอกต่อสามสุดยอดภาคเหนือ

"ฝ่ายตรงข้ามออกจากเมืองไปแล้ว"

โรงเตี๊ยมนี้อยู่ข้างประตูเมืองนี่เอง ท่านไม่ต้องบ่งบอกทิศทาง สามสุดยอดก็มิได้สนใจคนผู้นั้น พวกมันแน่ใจผู้ส่งเสียงทางลมปราณคือคนที่ซูมี้ซิ่งกุนเข้ากระซิบนั่นเอง ลี่ลี้จึงโบกมือให้ทางหลังเร่งฝีเท้าออกจากเมืองไปบ้าง

เอี่ยงเอี๊ยงกับแฉ่ปวยติดตามกระชั้นชิด ทอดทิ้งพวกซูมี้ซิ่งกุนทั้งสามห่างหลายสิบวาทันที

โง้วเล้งจูส่งเสียงแผ่วเบา

"ผู้เฒ่าทั้งสองไม่บังควรเสนอหน้า พวกมันอาจเกิดปะทะกันก็ได้"

ซูมี้ซิ่งกุนผงกศีรษะตอบ

"นี่ย่อมแน่นอน ไม่ทราบเจ้าเด็กเซ้งเทียนเป็นอย่างไรบ้าง ?"

"มีโอกาส พอจะทราบเค้ามูลจากปากคำล้ออ๋องมาได้บ้าง"

ออกจากเมืองเป็นทางหลวงใหญ่ จนสิบกว่าลี้ให้หลังจึงมีทางแยกอยู่ด้านขวาข้างทางเป็นภูเขาใหญ่มหึมา ซูมี้โพล่งขึ้น

"พวกมันยังมิได้เผชิญหน้ากัน"

"เทือกเขายาวอย่างยิ่ง พวกมันกำลังไล่ตามไปในเส้นทางภูเขาอยู่"

"ขึ้นบนเขาพอจะเห็นยิ่งชัดเจน และก็ปกปิดร่องรอยได้ด้วย"

ซูมี้ซิ่งกุนผงกศีรษะเห็นพ้อง เร่งฝีเท้ากระโดดโลดแล่นขึ้นภูเขาก่อน จึงเห็นสามสุดยอดภาคเหนืออยู่ห่างจากเบื้องหน้าประมาณครึ่งลี้ ทางด้านหน้าของพวกมันทั้งสามก็คล้ายมีเงาร่างสองสาย โง้วเล้งจูชี้พลางกล่าว

"ล้ออ๋องอยู่หน้า เทียนเต็กม้อเจ็งห่างจากมันสิบวา ทั้งสองคล้ายดั่งพบเห็นสามสุดยอดภาคเหนือสะกดรอยตามแล้ว"

พูท้อซิ่งเจ็งคำนวณกำลังของทั้งสองฝ่ายแล้วกล่าว

"พลังฝีมือล้ออ๋องอาจจะต่อต้านสองคนได้เหลือเฟือ แต่เทียนเต็กม้อเจ็งรับมือตัวต่อตัวน่ากลัวต้องกินแรงอย่างยิ่ง"

โง้วเล้งฐรีบถาม

"หลวงจีนอำมหิตมีค่ายกลธวัชนอกในอยู่ ?"

"ท่านยังไม่ทราบ สามสุดยอดภาคเหนือรู้จักค่ายกลนี้กระจ่างชัด พวกมันเพียงไม่มีธงวิเศษสำหรับตั้งค่ายกลเท่านั้น"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง มิน่าเล่า หลวงจีนอำมหิตจึงไม่กล้าฉีกหน้าอาละวาดกับพวกมัน"

"ยามใดสามสุดยอดถูกกักตัวก็มิใช่เวลาสั้น ๆ จะทะลวงหนีออกมาได้ สรุปแล้ว ทั้งสองฝ่ายต่างมีความกริ่งเกรงในกันและกัน"

ซูมี้ซิ่งกุนเพ่งมองไป เห็นทางภูเขายิ่งไกลยิ่งสูง จนกระทั่งเริ่มไม่เห็นทางที่เบื้องล่างแล้ว จึงรีบกล่าว

"พวกเราเร่งข้ามหน้าไปดักดูกัน"

โง้วเล้งฐูออกความเห็น

"จะดักหน้าต้องอ้อมทาง โสตประสาทของล้ออ๋องปราดเปรียวเหนือธรรมดามาก"

ซูมี้ซิ่งกุนวิ่งปราดออกไปทางขวามือตามคำบอก โลดละลิ่วอ้อมยอดเขาไปอย่างรวดเร็ว จนชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลังโง้วเล้งฐูจึงส่งเสียง

"ซิงขึ้นไปบนยอดเขาเบื้องหน้าด่วน พวกมันอาจจะประจันกันในที่นั้นแล้ว"

ทั้งสามกระโดดอย่างรวดเร็ว เลือกที่ลับตาซ่อนตัวไว้ไม่นาน ก็ได้ยินเสียงหัวร่อประหลาดพิกลของล้ออ๋องแว่วขึ้นมา โง้วเล้งฐูกล่าว

"สองฝ่ายเผชิญหน้ากันแล้ว"

ซูมี้ซิ่งกุนโผล่ศีรษะมอง พลันหดเข้ามาส่งเสียง

ทั้งสองฝ่ายกระจายเป็นแถวขวางมาถึงที่ใต้ยอดเขาแล้ว

ใต้ยอดเขาห่างจากยอดเขาไม่ถึงหกสิบวา ดูจากเบื้องสูงลงไป แลเห็นถนัดชัดเจนยิ่งนัก ล้ออ๋องชะงักเท้าไม่เคลื่อนไหวแล้ว เทียนเต็กมัอเจ็งยืนอยู่ที่ซ้ายมือของมัน ส่วนสามสุดยอดภาคเหนือหยุดห่างจากทั้งสองสิบกว่าวา

เทียนเต็กมัอเจ็งแค่นหัวว่อส่งเสียง

"ล้ออ๋องเฮีย นี่ก็คือผู้มีฉายาสามสุดยอดภาคเหนือที่อาตมากล่าวถึง"

ล้ออ๋องหัวร่อเสียงพิกล กล่าวอย่างโอ่อ่าโอหัง

"เลื่อมใสมานาน"

แฉ่ปวยสวนคำทันที

"หลวงจีนเถื่อนเพียงลำพัง ยากจะแบกหน้าทรงกาย เพียงรู้จักดุกเข่าสวามิภักดิ์ผู้อื่นเท่านั้น"

เอี๋ยงเอี๊ยงหัวร่อเสียงก้องกล่าวต่อทันที

"นี่ย่อมแน่นอน อย่างน้อยที่สุดยังพอจะก่อกวนได้ตำแหน่งซือเอี๊ย (ราชครู) มาประโลมใจบ้าง"

ลี่ลี้แค่นหัวร่อกล่าว

"กลัวก็แต่เมื่อพิชิตแผ่นดินสำเร็จ จะกลายเป็นสุนัขไล่เนื้อถูกประหารเท่านั้น"

ล้ออ่องหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"เราได้อ่องพบกับเด็กเทียนเซี่ยเจ็ง (หลวงจีนศักดิ์สิทธิ์) เพราะต้องการร่วมมือกันโดยบริสุทธิ์จริงใจเท่านั้น หากสามท่านไม่รังเกียจขออืมวาจาของประเทศท่านมากล่าวสักคำ ยินดีมอบอำนาจยุทธจักรเป็นสามเส้า กระทั่งยังเป็นอาคันตุกะทรงเกียรติของประเทศเราด้วย"

แฉ่ปวยแค่นหัวร่อตอบ

"ขุมกำลังป้าอ๊วงฮงยังไม่ได้ทำลาย ตงง้วนยังมีอาจารย์กับศิษย์วีรบุรุษลาซาว ท่านยังจะกล่าวอย่างไรอีก ?"

ล้ออ่องหัวร่อส่งเสียงตอบ

"อื้อเฮงฮั้วกลายเป็นเกาทัณฑ์ที่พุ่งสุดกำลังใกล้ร่วงหล่นแล้ว วีรบุรุษลาซาวเราได้อ่องยังไม่เคยเห็นหน้ามาเลย ถกถึงเจ้าเด็กแซ่งัก ยิ่งไม่มีน้ำหนักให้เอ่ยอ้างเป็นเพียงไก่อ่อนปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมเท่านั้น ใช้ฝีมือเล็กน้อยก็สยบไว้ในอำนาจได้"

เอี๋ยงเอี๊ยงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ไม่ทราบเมื่อหลายวันก่อนท่านเพลี่ยงพล้ำไปกี่กระบวนท่า ?"

เทียนเต็กมัอเจ็งเห็นล้ออ่องมีสีหน้ากระดากกระเดื่อง รีบแค่นเสียงเย็นชาสวนคำ

"ประสกแซ่เอี๊ยงไม่เคยลิ้มรสพลังฝ่ามือของล้ออ่องเฮีย มิสู้ประลองกันสักหลายกระบวนท่าดู"

จุดประสงค์การออกสู่ยุทธจักรอีกครั้งของสามสุดยอด การต่อสู้เป็นหนึ่งในจำนวนนั้น เมื่อได้ฟังจึงรับคำพร้อมกัน

"กลับมีความต้องการเช่นนี้พอดี"

ล้ออ๋องถลึงตามองเทียนเต็กม้อเจ็งแวบหนึ่ง คล้ายตำหนิที่หาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว แต่มันยังหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"เราไต้อ๋องไม่เคยทดสอบฝีมือกับผู้คนโดยไม่มีเงื่อนไขเลย"

"มีเงื่อนไขอย่างไร ?"

"หากไม่มีเงื่อนไข ต้องเป็นการปะทะจนตายไปฟากฝ่ายหนึ่ง"

"หากมีเงื่อนไข ?"

"เราพ่ายแพ้ให้ฝ่ายท่านเป็นผู้เสนอเงื่อนไข เรามีชัยเป็นตรงกันข้าม"

"ภาคเหนือของแยงซีเกียง ห้ามสำนักล้อส่ายย่างกรายเข้าไป"

"เราไต้อ๋องรับปาก"

"ตอนนี้ท่านบอกมา"

เทียนเต็กม้อเจ็งสวนคำทันที

"อยู่ในการบงการบังคับของพวกเรา"

ล้ออ๋องหันไปแสยะยิ้มถามมัน

"คำ 'พวกเรา' ที่เซี่ยเจ็งบอก หมายถึงผู้ใด ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งแค่นหัวร่อตอบ

"ย่อมหมายถึงอาตมากับไต้อ๋องท่าน"

ล้ออ๋องหัวร่อกล่าว

"เซี่ยเจ็งกับเราไต้อ๋องยังตกลงกันไม่เรียบร้อย ไฉนเป็นผู้เสนอเงื่อนไขแทนเราไต้อ๋องได้ ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งหัวร่อเฮอะ เฮอะ ตอบ

"ไต้อ๋องทราบนิสัยของสามสุดยอดภาคเหนือหรือไม่ ? พวกมันพอลงมือก็เป็นสามคนพร้อมเพรียงกัน ลองถามไต้อ๋อง สามารถรับไว้โดยลำพังตัวหรือไม่ ?"

ล้ออ๋องสำนึกตัวไม่มีความมั่นใจ จึงครุ่นคิดพลางถาม

"ความหมายของเซี่ยเจ็ง พวกเราจะเริ่มต้นแต่การร่วมมือในคราวนี้เลย ?"

"นั่นก็ต้องความจริงใจของไต้อ๋องถึงระดับใด ? มิเช่นนั้นอาตมามีแต่งอมือดูอยู่ด้านข้าง"

แฉ่ปวยหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"เสียดายอื้อเฮงฮั้วไม่อยู่ที่นี่ มิเช่นนั้น เข้ามาร่วมฝ่ายเรา ไม่ทราบสองท่าน

จะจัดการสถานใดอีก ?

ล้ออ่องแสยะยิ้มกล่าว

"เราได้อ่องเห็นว่าท่านทั้งสามโชคดี ยอดฝีมือของประเทศเรามิได้ตามมาแม้สักคนเดียว"

แฉ่ปวยแค่นหัวร่อกล่าว

"ภายหน้าท่านอย่าได้พลัดเดี่ยวเป็นอันขาด"

เทียนเต็กม้อเจ็งส่งเสียงดัง ๆ

"สามท่านไม่ต้องอวดโอ่คารม วิกาลยาวนานความฝันมาก หากมีบุคคลที่สามเข้ามา ก็ไม่อาจลงมือกันได้แล้ว"

สามสุดยอดพลันกระโดดห่างออกไป ฝ่ามือทั้งหกสะบัดจู่โจม แฉ่ปวยยังตวาดสำทับ

"พวกเราเฮียตี๋ขอล่วงเกินก่อน"

ล้ออ่องแขนสั้นเท้าก็สั้น ความเคลื่อนไหวจึงคล้ายลูกหนังกลิ้งตามพื้น แต่ความเร็วกลับไม่ผิดสายฟ้า ทะยานเข้ารับการจู่โจมของสองคนโดยหักโหมตรง ๆ

เอี่ยงเอี๊ยงต่อสู้กับเทียนเต็กม้อเจ็งตัวต่อตัว พริบตานั้น เปิดฉากการประหัตประหารที่อำมหิตดุดันสุดเปรียบประมาณชิ้น โง้วเล้งจูหันมองผู้เฒ่าทั้งสองพลางกระซิบ

"ล้ออ่องมีพลังฝีมือพิเศษพิสดาร พลังถึงกับทะลักออกจากสะดือได้ !"

พูท้อซิ่งเจ็งกล่าว

"ในตะวันตก นับเป็นสุดยอดวิชาไร้ทัดเทียม คล้ายคลึงกับพลังคางคกของทางตะวันออก แต่พลังคางคกของทางตะวันออกเพียงสามารถต้านการกระหน่ำทุบตีโดยไม่สามารถจู่โจมพิชิตศัตรู"

ซูมี้ซิ่งกุนกล่าวบ้าง

"แฉ่ปวยกับลี่ลี้ ดูท่าไม่ใช่คู่มือล้ออ่องได้"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะกล่าว

"แต่เทียนเต็กม้อเจ็งก็ไม่ใช่คู่มือของเอี่ยงเอี๊ยงเช่นกัน หากทั้งสองฝ่ายร่วมมือก็จะกลายเป็นคู่ดีก้ำกึ่งกัน"

พลันได้ยินเอี่ยงเอี๊ยงตวาดก้อง สองฝ่ามือไขว้สลับซับซ้อนเป็นตาข่ายมหึมาครอบคลุมเทียนเต็กม้อเจ็งไว้ได้ในบัดดล

ล้ออ่องพอเห็น แผดหัวร่อเสียงพิกลกล่าว

"สามสิบสามฝ่ามือตาข่ายพิสดารของภาคเหนือยังไม่สาบสูญจากการถ่ายทอดอีก"

มันถึงกับรู้จักวิชาฝ่ามือของมังกรไม่มีน้ำเอี่ยงเอี๊ยง !

แฉ่ปวยรู้สึก พลังของล้ออ่องยิ่งนานยิ่งหนักหน่วงรุนแรง รีบกู่เสียงก้องยาวนานขึ้น ฝ่ามือที่กระหน่ำ กลับกลายเป็นกลุ่มก้อนสีดำครอบคลุมมาไม่ขาดสาย

ล้ออ่องพอเห็นต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ฝ่ามือกังหันลมที่ไม่เคยเห็นมาหลายร้อยปี ถึงกับถูกท่านฝึกได้แล้ว ?"

แฉ่ปวยแค่นหัวร่อสวนคำ

"ท่านน่ากลัวดูผิดไป นี่ไม่ใช่ฝ่ามือกังหันลมของตะวันตก แต่เป็นอาสนะผู้วิเศษ ซึ่งพอดีเป็นดาวข่มพลังท้องพ่อมดของท่าน"

พูท้อซิ่งเจ็งชมเชยเบา ๆ

"สามสุดยอดมีความรอบรู้กว้างขวางจริง ๆ"

ล้ออ่องเห็นมันพลิกสภาพจากการเสียเปรียบมาได้ แขนสั้นข้างซ้ายพลันสะบัดละอองสีขาวราวหิมะขุมหนึ่งทะลักออกไปทันที

ซูมี้ซิ่งกุนเน้นเสียงหนัก ๆ

"มันใช้พลังเย็นสุดยอดมาแล้ว"

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินลี่ลี้กู่เสียงกราดเกรี้ยว พลังฝ่ามือกลายเป็นละอองสีแดงดั่งเปลวไฟ ต่อต้านกับละอองเย็นสุดยอดของล้ออ่องไว้ได้

โง้วเล้งจูชมเชย

"มันถึงกับฝึกกำลังภายในอัคคีธรณีสำเร็จแล้ว"

ซูมี้ซิ่งกุนผงกศีรษะตอบ

"พอจะกัดฟันต่อต้านล้ออ่องได้อีกพักหนึ่ง แต่เมื่อเนิ่นนานไปน่ากลัวไม่อาจทนทานได้"

ตอนนั้นเทียนเต็กมัอเจ็งรับมากกว่ารุกแล้ว ทั้งยังส่งเสียงขู่คำรามอยู่บ่อยครั้ง ดุจกับขอความช่วยเหลือจากล้ออ่องก็ปาน

ล้ออ่องกลัวมันเพลี่ยงพล้ำ เพิ่มความกดดันให้แก่ตัวของมันเอง จึงเคลื่อนเท้าเข้าไปใกล้เทียนเต็กมัอเจ็งทีละน้อย

ทั้งสองฝ่ายประหัตประหารกันร่วมสองชั่วยาม เมื่อระยะร่นเข้าไปใกล้ ล้ออ่องกับเทียนเต็กมัอเจ็งก็กลายสภาพเป็นร่วมมือกันไป

โง้วเล้งจูส่งเสียงแผ่วเบา

"การต่อสู้ของพวกมันคราวนี้ ไม่ใช่วันสองวันจะปรากฏผลแพ้ชนะมาได้"

"ประสกอยู่คุมเชิงที่นี่ ระวังพวกล้อสายจะมียอดฝีมือมาสมทบ อาตมากับประสกซูมี้ต้องไปสืบเสาะเรื่องอีกรายหนึ่ง"

ซูมี้ซิ่งกุนโพล่งด้วยความสงสัย

"หลวงจีนทำนาย เกิดความผิดพลาดใดขึ้นอีก ?"

"อาตมาไม่กล้าระบุแน่ แต่เป็นลางร้ายที่น่าตระหนกยิ่งนัก คล้ายดั่งเกี่ยวข้องกับราชบุตรกั๊กล้อด้วย"

โง้วเล้งจูตระหนกยิ่งนัก รีบถามเบา ๆ

"ราชบุตรมีอันตรายหรือไร ?"

"ประสกไม่ต้องคลางแคลงสงสัย สถานที่นี้จำต้องให้ประสกคุมเชิงอยู่ผู้เดียว สามสุดยอดภาคเหนือแม้ไม่ใช่ฝ่ายธัมมะ แต่ก็มีน้ำหนักถ่วงขุมกำลังอื่น ๆ ได้อย่างรุนแรง มิว่าอย่างไร ประสกไม่อาจให้ทั้งสามคนพ่ายแพ้การต่อสู้ได้ แต่ก็อย่าให้พวกมันเป็นฝ่ายมีชัย พ่ายแพ้ต้องสวามิภักดิ์ต่อล้ออ๋อง มีชัยกลับเพิ่มพูนความผยองลำพองทะเยอทะยานของพวกมันรุนแรงขึ้นกว่าเดิม"

ประการนี้ โง้วเล้งจูก็ครุ่นคิดออกเช่นกัน จึงผงกศีรษะถาม

"ผู้เฒ่าทั้งสองตอนนี้จะไปที่ใด ?"

"คำทำนายเลือนรางไม่ชัดเจน สรุปแล้ว หากมีเรื่อง จะต้องส่งข่าวบอกกับประสกแน่นอน"

โง้วเล้งจูมองส่งผู้เฒ่าทั้งสองไปไกลแล้ว ไม่มีความกริ่งเกรงเหลืออยู่อีก ทั้งยังแน่ใจ ไม่มีผู้ใดรู้จักโฉมหน้าแท้จริงของมัน ดังนั้นก้าวช้า ๆ ลงจากยอดเขามา

ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้กัน ล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับเลิศในยุคนี้ทั้งสิ้น มาตรว่าประหัตประหารจนอำมหิตดุดันถึงขีดสุด แต่ยังสนใจความเคลื่อนไหวทางรอบข้างอยู่ พอโง้วเล้งจูปรากฏตัว ย่อมไม่อาจหนีรอดจากสายตาพวกทั้งห้าคนได้

เทียนเต็กม้อเจ็งจำได้ว่าเป็นปีศาจทุนหันที่เคยส่งเสียงเหยียดหยามมันในร้านอาหารของโรงเตี๊ยม ส่วนสามสุดยอดภาคเหนือเมื่อเห็น แน่ใจว่าเป็นคนที่ไม่มีผลดีผลร้ายต่อฝ่ายมัน ในจำนวนนั้น มีเพียงล้ออ๋องไม่รู้จัก แต่ก็มิได้แยแสสนใจเลย

"ฮา ฮา ท่านทั้งหลายต่อสู้กันได้ตื่นเต้นเร้าใจมาก"

โง้วเล้งจูหยุดยืนในระยะยี่สิบวา ส่งเสียงหัวร่อดัง ๆ แล้วสัพยอกไป

พลังฝ่ามือของแม่ป่วยหล้ายมีอาสนะเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ ใบกปลิวกระจัดกระจาย เป้าหมายของมันคือศีรษะล้ออ่อง ในยามโหมกระหน่ำถึงระดับรุนแรงสุดขีด ส่งเสียงดัง ๆ ขึ้น

-โง้วกอยี้ (ผู้เฒ่าเรียกผู้เยาว์ด้วยความเอ็นดู) มีเจตนาสอดมือเกี่ยวข้องด้วยหรือไร ?-

-พวกท่านคู่คี่ทัดเทียมกัน ข้าพเจ้าสอดแทรกเข้าไป ไยไม่ก่อกวนให้สับสนวุ่นวายยิ่ง ?-

เทียนเต็กม้อเจ็งมีความหวาดกลัวโง้วเล้งจูจนจับจิตจับใจอยู่หลายปีแล้ว ตอนนี้พอได้ยินคำ 'โง้ว' ต้องตระหนกจนสะท้านเฮือกใหญ่ รีบกวาดตาดูว่ามีโง้วเล้งจูมาซ่อนอยู่ในบริเวณใกล้เคียงหรือไม่ ? และก็คิดจะหาพิรุธจากใบหน้าของบุรุษหนุ่มอัปลักษณ์ผู้นั้นด้วย

สามสุดยอดเห็นสีหน้าหวาดกลัวของมันรุนแรงถึงปานนั้น เอี่ยงเอี๊ยงพลันระดมสามฝ่ามือจู่โจมแล้วหัวร่อส่งเสียง

-หลวงจีนเถื่อนวางใจเถิด มันแม้แซ่โง้ว แต่ไม่ใช่โง้วเล้งจู-

หัตถ์หลอมวิญญาณมวลอสูรของเทียนเต็กม้อเจ็งก็เป็นสุดยอดวิชาพิสดารของยุทธจักรเช่นกัน เมื่อทุ่มเทกำลังต่อต้านเต็มที่แล้วแสยะยิ้มกล่าว

-ใช่แล้วเป็นไร ? มันกล้ามาลองลิ้มรสค่ายกลธวัชนอกในของซุดเอี้ย (หลวงจีนเจ้านาย)-

โง้วเล้งจูก้มเก็บหินขึ้นมาก้อนหนึ่ง หัวร่อดังกังวานกล่าว

-หลวงจีนเถื่อนที่ข่มเหงฆ่าคนอย่างชั่วร้าย ยังกล้ามาอวดโอ่โอหังลับหลัง เราโง้วเต๋าจะต้องประทานหินแก่ท่านก้อนหนึ่งให้ได้ ระวัง ! ต้านรับให้ดี ซัดใส่ตาบอดไป ภายหน้าจะลูบคลำไม่ถึงห้องนอนของสตรีแล้ว-

เสียงควับดังแหลมเล็ก หินพุ่งไปด้วยพลังรุนแรงสุดเปรียบประมาณ แต่กลับมิได้รวดเร็วเท่าใดนัก !

เทียนเต็กม้อเจ็งพอได้ยินมันบอกตัวเองนามโง้วเต๋า จิตใจผ่อนคลายลงทันที ทั้งยังไม่แยแสสนใจอีกด้วย

ล้ออ่องอย่างไรก็เป็นยอดคนเหนือธรรมดา ได้ยินเสียงก้อนหินฝ่าอากาศผิดปกติมากหลาย รีบเตือนไปทันที

"เซียเจ็งระวัง พลังของเต็กอัปลักษณ์รุนแรงไม่น้อย...."

เทียนเต็กม้อเจ็งได้ยินต้องงุนงงไปวูบ รีบฟาดฝ่ามือซ้ายใส่ก้อนหินสุดแรง

เสียงฉาดดังสนั่น เมื่อฝ่ามือกับก้อนหินสัมผัสกันฉับพลันถนัดถนี่ เทียนเต็กม้อเจ็งพลันรู้สึกฝ่ามือปวดแปลบดั่งถูกมีดกรีดเฉือน อดมิได้ต้องร้องโอดโอยสุดเสียง ลนลานหดแขนซ้ายกลับไปโดยเร็ว

เอี๋ยงเอี๊ยงฉวยโอกาสนั้นโหมจู่โจมเข้าไป ทั้งยังหัวร่อเสียงก้องเย้ยหยัน

"หลวงจีนเถื่อน ภายหน้าคงไม่เหยียดหยามดูแคลนผู้คนอีกกระมัง ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งฝึกจนร่างอยู่ยงคงกระพันแล้ว ดาบกระบี่ยังยากจะระคายได้ แต่ครั้งนี้ถูกหินเล็ก ๆ ซัดใส่จนปวดแปลบจับจิตใจ ไหนเลยไม่ตกตามมันจนขวัญหนีดีฝ่อได้ การป้องกันของมันจึงลนลานจนมีจุดอ่อนช่องว่างขึ้นทันที

ล้ออ่องเพราะรู้สึกด้านหลังมีช่องว่าง รีบสะบัดแขนฟาดกลับไปช่วยเหลือหลายฝ่ามือ แต่ในใจยังระวังโง้วเล้งจูอยู่ไม่ผ่อนคลายเลย

ลี่ลี้ยิ่งละเอียดสุขุมยิ่ง ส่งเสียงทางลมปราณกับพวกพ้อง

"สหายทั้งสองสนใจไว้ เต็กอัปลักษณ์มีฝีมือไม่อาจหยั่งคำนวณ"

แฉ่ปวยส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"ก่อนยังไม่ระบุแน่ชัดเป็นมิตรหรือศัตรู เพิ่มความระมัดระวังก็พอ"

ลี่ลี้ยอมรับความเห็นของแฉ่ปวยโดยดุษณี ตั้งอกตั้งใจกระหน่ำจู่โจมเทียน-เต็กม้อเจ็งสืบไป

ผลของหินก้อนเดียวที่โง้วเล้งจูซัดไป กลับเพิ่มความยุ่งยากให้แก่ล้ออ่องอีกมากหลาย จำเดิมที่เป็นฝ่ายมีเปรียบอยู่เล็กน้อย ถึงกับถูกแขนซ้ายข้างนั้นของเทียน-เต็กม้อเจ็งก่อกวนจนสูญหายหมดสิ้น กลายเป็นคู่คี่ก้ำกึ่งกันอีกครั้ง

โง้วเล้งจูลงมือด้วยเจตนาลึกซึ้ง กระทำตามแผนที่พู้ท้อซิ่งเจ็งแนะนำไว้ ตอนนี้พลันมีไหวพริบวูบขึ้น รู้สึกหากทั้งสองฝ่ายต่อสู้จนถึงวาระสุดท้าย ต้องเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าจนเลิกรากันไปเอง ถึงตอนนั้น เทียนเต็กม้อเจ็งกับล้ออ่องก็คล้ายเป็นไก่ในกำมือมัน จะทำลายหรือจะปล่อยไป แล้วแต่ความพอใจของมันแล้ว

ล้ออ่องกับเทียนเต็กม้อเจ็งก็ดูออกเป็นสถานการณ์เลวร้าย แต่จะเลิกรายังไม่อาจได้ดั่งใจหวัง

สามสุดยอดภาคเหนือเพิ่งออกมาไม่นาน ศัตรูคู่แค้นมีไม่มาก ที่คลั่งแค้นจนไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ตอนนี้มีเพียงเทียนเต็กม้อเจ็งคนเดียวเท่านั้น พวกมัน

จึงไม่มีความกริ่งเกรงกังวลใด ๆ กระหน่ำจู่โจมจนกราดเกรี้ยวอาจหาญเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็รู้สึกสำนึกพระคุณต่อหินก้อนนั้นของบุรุษหนุ่มอัปลักษณ์ไม่น้อย

เสียงครืน ครืน ที่ประหลาดพิกลพลันดังออกมาจากในท้องของล้ออ๋อง

แฉ่ปวยร้องเสียงก้อง โหมพลังฝ่ามือออกไปจนหมดสิ้น กระโดดโลดแล่นไปสามทิศทางแล้วตวาด

"สหายทั้งสองทุ่มสุดแรง !"

เอี๋ยงเอี๋ยงแค่นหัวร่อตวาด

"มันคิดจะชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ?"

แฉ่ปวยคล้ายดั่งแตกฉานหลักวิชาตะวันตกเป็นพิเศษ ได้ยินรีบร้องดัง ๆ

"มันได้ใช้ร้อยพ่อมดสาปแช่งพร้อมกันมาแล้ว ระวังจะถูกตามถึงจิตใจมาได้ !"

โง้วเล้งจูดูออกว่าสถานการณ์ของสามสุดยอดตื่นเต้นจนตึงเครียด คิดจะลอบช่วยเหลืออีกครา ไหนเลยจะคาด ความคิดเพิ่งวูบขึ้น พลันมีเสียงกู่กราดเกรี้ยวแว่วมาแต่ไกล ชั่วพริบตามีร่างหนึ่งวาบขึ้นมาจากเชิงเขา โลดลิ่วด้วยความเร็วปานพลุไฟ

ล้ออ๋องพอเห็น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดถาม

"ข่าวทางป้าอ๊วงฮงเป็นอย่างไร ?"

โง้วเล้งจูจำได้ ผู้มาถึงกับเป็นซัวหงีไทจือ เห็นมันยืนตัวตรงรายงานอย่างเร่งร้อน

"ป้าอ๊วงฮงเกิดความเปลี่ยนแปรอย่างรุนแรง ถูกเจ้าเด็กดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียนกวาดราบเรียบแล้ว ตอนสุดท้ายอื้อเฮงฮั้วยังยิงเกาทัณฑ์เซี่ยเอี๋ยงซิ่งจีไป แต่มีอานุภาพเบาอย่างยิ่ง เจ้าเด็กแซ่งักเพียงบาดเจ็บเล็กน้อย แต่ก็ฟาดอื้อเฮงฮั้วร่วงหล่นลงจากป้าอ๊วงฮงไปได้"

โง้วเล้งจูพอได้ฟังศิษย์รักบาดเจ็บ สีหน้าต้องเปลี่ยนแปรเล็กน้อย แต่ยังหนักแน่นเยือกเย็นไม่มีพิรุธ ส่วนสามสุดยอดภาคเหนือ พอได้ฟังต่างอุทานด้วยความแตกตื่นฉงสัย การจู่โจมต้องชะลอลงโดยไม่รู้ตัว

ล้ออ๋องได้ข่าวทั้งแตกตื่นทั้งยินดี อื้อเฮงฮั้วเป็นศัตรูกล้าแข็งที่จะชิงแผ่นดินตงง้วนกับมัน ยิ่งถูกกระหน่ำยับเยินปานใด ยิ่งเป็นผลดีต่อมันปานนั้น แต่ที่งักเซ้งเทียนสามารถต่อต้านเกาทัณฑ์วิเศษเซี่ยเอี๋ยงซิ่งจีโดยไม่ตาย เท่ากับเป็นระเบิดที่กระจายอยู่ในหัวใจมัน เสียงร้อยพ่อมดสาปแช่งพร้อมกันของเมื่อครู่ ชั่วพริบตา

สาบสูญไปหมดสิ้น อึ้งอยู่เนิ่นนานจึงตั้งรับพลางถาม

"อึ้งเฮงฮั้วตายแล้วหรือไม่ ?"

ซัวหงีตอนนั้นมิได้สนใจการต่อสู้ สองตาของมันเขม้นมองโจ้วเล้งจูแน่วนิ่ง ได้ยินคำถามต้องงุนงงไปวูบ ร้องอ้อแล้วตอบ

"ไม่...ไม่ตาย ถูกใยแป๊ะฮะกับอื้อป๊าเทียนช่วยหนีเอาตัวรอดได้ บุตรสืบเสาะมาสองวัน ตอนนี้ยังไม่ทราบร่องรอยพวกมันเลย"

ล้ออ่องแค่นเสียงด้วยความเดือดดาล

"เจ้าต้องการให้เราบิดาถามคำจึงยอมตอบคำ ? ยังมี ร่องรอยของเจ้าเด็กแซ่วักเล่า ?"

ซัวหงีสะท้านเฮือกใหญ่ รีบน้อมกายตอบ

"ยี่ตี่ไล่ล่าร่องรอยแล้ว บุตรเมื่อครู่เพิ่งพบกับม่วยจื้อทั้งสี่และอ้วงเจ็ก (พระเจ้าอา) สองท่าน พวกท่านได้ข่าวก็พากันไปสืบเสาะร่องรอยแล้ว"

ล้ออ่องลังเลชั่วครู่ หันกล่าวกับสามสุดยอด

"การต่อสู้วันนี้ เห็นทีไม่มีผลยุติได้"

สามสุดยอดดูออกว่ามันมีเจตนาเลิกราวางมือ จึงหัวร่อดังกังวานแล้วถาม

"ความเห็นของท่าน ?"

"นัดหมายเวลาพิสูจน์ผลแพ้ชนะกันอีกครั้ง"

สามสุดยอดถอยหลังพร้อมกัน แฉ่ปวยเป็นผู้ส่งเสียง

"ไม่ต้องนัดกำหนดเวลา ท่านมีอารมณ์ต้องการเมื่อใด ยินดีร่วมสนองเสมอ"

"เมื่อเช่นนี้ อีกสิบวันเราได้อ่องจะต้องมีคำเชิญไป"

เสียงมันเพิ่งขาดคำ ซัวหงีพลันร้องเสียงดังประหลาดพิกลขึ้น

ล้ออ่องเห็นมันยืนอยู่ดี ๆ พลันแผดร้องเสียงประหลาดปานนั้น ต้องขุ่นเคืองจนตวาด

"เจ้าเห็นปีศาจหรือไร ?"

ซัวหงีเห็นทุกผู้คนมองมันเป็นตาเดียว รีบวิ่งไปที่ข้างกายล้ออ่อง รายงานเบา ๆ

"แป๊อ่อง (พระราชบิดา) ท่านโปรดดูของนี้"

ทุกคนจับมองไปที่ฝ่ามือมัน เห็นเป็นป้ายทองคำชิ้นหนึ่ง บนป้ายคล้ายยังมีอักษรอยู่ ล้ออ่องรับมาดูแล้วหันกล่าวกับสามสุดยอดภาคเหนือ

"สามท่านเป็นผู้อาวุโสของยุทธจักรตงง้วน รู้จักคนฉายากิมเหล็งอ้วงจื้อ (ราชบุตรประกาศิตทอง) หรือไม่ ?"

สามสุดยอดพอได้ฟังต่างต้องรุนงงไปวูบ สีหน้ามีเค้าหวาดหวั่นขวัญเสีย แฉ่ปวยลนลานถาม

"อีกด้านหนึ่งใช่เป็นรูปบุรุษหนุ่มเปลือยกายหรือไม่ ?"

"เป็นดั่งที่ท่านบอกจริง ๆ"

เอี่ยงเอี๊ยงร้องด้วยความตระหนก

"ยุทธจักรจะประสบภัยพิบัติแล้ว !"

โง้วเล้งจูประหลาดใจยิ่งนัก รีบถามขึ้น

"ความหมายในวาจาของท่าน..."

ลี่ลี้ไม่รอให้พวกพ้องเอ่ยปาก หันไปกระซิบหลายคำแล้วลนลานเร่งฝีเท้าลงจากเขาไปโดยเร็ว

แฉ่ปวยกับเอี่ยงเอี๊ยงก็มิได้ส่งเสียงเช่นกัน ทะยานติดตามหลังดั่งเหินบิน

จากการปะทะอย่างหักหาญเมื่อครู่ ล้ออ๋องทดสอบออก ลำพังคนเดียวยากจะต่อต้านศัตรูทั้งสามได้ ตอนนี้เมื่อเห็นทั้งสามมีท่าหวาดหวั่นขวัญเสียปานนั้น รู้ซึ้งว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญใหญ่หลวงนัก จึงรีบหันบอกเทียนเต็กม้อเจ็ง

"เซี่ยเจ็งเคยได้ยินกิตติศัพท์ของกิมเหล็งอ้วงจื้อ (ราชบุตรประกาศิตทอง) หรือไม่ ?"

เทียนเต็กม้อเจ็งทำหูทวนลมไม่สนใจ เพราะตอนนี้มันกำลังนั่งเกร็งลมปราณภายในรักษาตัว ดูท่าคงเหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าสิ้นแรงแล้ว

โง้วเล้งจูมีภาระรับผิดชอบ ความรุ่งเรืองหรือล่มสลายของชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะในตงง้วน ต้องการทราบสาเหตุของเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง จึงรีบทะยานกายไล่สามสุดยอดภาคเหนือ โดยหมายจะสอบถามเรื่องที่เกิดขึ้นในครั้งนี้

บทที่ 23
อุบัติไม่คาดหมาย

สามสุดยอดภาคเหนือได้ยินเสียงพลังลมผิดปกติดังขึ้นที่ด้านหลัง ต่างเข้าใจว่าล้ออ๋องไล่ตามมาเพื่อถามความละเอียด ไม่มีสักผู้เดียวจะเหลียวมอง แต่เร่งฝีเท้าเร็วขึ้นกว่าเดิม คล้ายดั่งพยายามสลัดหลุดการไล่ล่า เพื่อไม่ต้องตอบคำถามก็ปาน

โง้วเล้งจูทะยานกายไล่พลางครุ่นคิดพลางพยายามใช้สติปัญญาที่เลอเลิศหลักแหลม แยกแยะความเป็นจริงของเรื่องราวคราวนี้ แต่มันลืม สมควรเรียกสามสุดยอดภาคเหนือหยุดไว้

ความผิดพลาดครั้งนี้ยังพอทำเนา มิเพียงครุ่นคิดไม่ได้เค้ามูลใดไม่ได้เท่านั้น กระทั่งยังไล่สามสุดยอดภาคเหนืออย่างเหลว ๆ ไหล ๆ จนถึงสามร้อยกว่าลี้ ไล่จนฝ่ายตรงข้ามไม่มีทางจะหลบหนีได้

แฉ่ปวยกวาดตามองดู เบื้องหน้าเป็นตัวเมือง

ใหญ่ อดมิได้ต้องลอบระบายลมจากปากยาว ๆ บอกกับพวกพ้องด้วยเสียงแผ่วเบา

"พวกเราเข้าเมืองกัน อาศัยฝูงคนที่แออัด อาจบางทีมีหวังสลัดหลุดได้"

พอดีโง้วเล้งจูชะงักเท้าลงครุ่นคิด ได้ยินวาจาของฝ่ายตรงข้าม ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"พวกท่านไฉนต้องสลัดหลุดจากข้าพเจ้า ?"

ดีที่ระยะห่างจากเมืองยังไกลโข จึงอ้าปากเรียกดัง ๆ

"สามท่านโปรดหยุดก่อน ข้าพเจ้ามีเรื่องขอเรียนถาม"

สามสุดยอดได้ยินรู้สึกตื่นเต้นสงสัยยิ่ง เพราะฟังออกไม่ใช่เสียงล้ออ๋อง แฉ่ปวยที่วิ่งนำหน้า เป็นผู้ชะงักเท้าหันกลับมาโพล่งถามก่อน

"โง้วกอยี้ท่านเอง ?"

โง้วเล้งจูเห็นทั้งสามหยุดลงแล้ว เดินเข้าไปประสานมือคารวะถาม

"สามท่านเข้าใจเป็นผู้ใด ?"

"พวกเล่าฮิวเข้าใจเป็นล้ออ๋องติดตามมาถามความละเอียด"

"ไฮ้ ! หรือสามท่านมีความยุ่งยากใจไม่อาจบอกได้ ?"

"ผู้ใดคิดจะยุติชีวิตแต่เนิ่น ๆ มิสู้เชือดคอตายรวบรัดตัดความกว่า"

โง้วเล้งจูได้ฟังต้องร้องในใจ

'เรื่องราวถึงกับหนักหนาสาหัสปานนี้ ? กระทั่งบุคคลระดับพวกมัน ยังไม่กล้าถกถึงเรื่องกิมเหล็งอ้วงจื้อ'

โง้วเล้งจูทราบด้วยไวปัญญา แม้ถามก็ต้องไม่ได้ความจริงมา จึงประสานมือคารวะกล่าว

"ขอบพระคุณที่เตือนสติ เชิญสามท่านตามสะดวกเถิด"

สามสุดยอดภาคเหนือไม่มีความโออ่าภาคภูมิหลงเหลืออยู่แล้ว ประสานมือคารวะตอบแล้วเร่งฝีเท้าออกไป

โง้วเล้งจูพลันรำพึงกับตัวเอง

'ราชบุตรกั๊กล้อหายสาบสูญ หรือเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ?'

คิดพลางเดินพลางจนกระทั่งเข้ากำแพงเมืองไปโดยไม่รู้ตัว เงยหน้ากวาดตามอง พลันพบเห็นในหมู่ผู้คนมีเงาร่างของเก้าไท้กงอยู่ด้วย ต้องลิงโลดยินดีจนร่ำร้องในใจ

'ผู้เฒ่าท่านต้องทราบเรื่องพิกลนี้แน่นอน'

โจ้วเล้งจูได้คิด รีบเร่งฝีเท้าติดตามเข้าไปพลางส่งเสียงเรียก "ไท้กง" เบา ๆ เก้าไท้กงที่มิได้เหลียวมองแต่ส่งเสียงทางลมปราณบอก

"รีบติดตามเล่าฮิวมา"

โจ้วเล้งจูทราบเรื่องราวมีเลศนัยสำคัญ จึงติดตามโดยกระชั้นชิด เห็นเก้า-ไท้กงเลี้ยวไปตามตรอกซอกซอยจึงเร่งฝีเท้าเข้าใกล้กว่าเดิมถาม

"ไท้กง มีที่ใดไม่ถูกต้อง ?"

เก้าไท้กงเหลียวซ้ายแลขวา แน่ใจด้านหน้าด้านหลังไม่มีคนแล้ว จึงส่งเสียงแผ่วเบา

"เรื่องทั้งมวลอย่าเพิ่งถาม ถึงเวลาบอกเล่าได้เล่าฮิวเป็นผู้เอ่ยปากก่อน"

โจ้วเล้งจูเห็นท่านมีความตื่นเต้นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนเลย ทราบว่าเรื่องราวต้องหนักหนาสาหัสถึงขีดสุดแน่จึงผงกศีรษะกล่าว

"ระหว่างนี้ผู้เฒ่าไปที่ใด ? คำถามนี้คงมิเป็นไรกระมัง ?"

"ใช่ หลายวันนี้เล่าฮูวิ่งไปแทบทั่วแผ่นดินตงง้วน เล่าตี๋ ท่านไฉนยังไม่ประกาศถอนตัวจากยุทธจักรอีก ?"

"โอ้ ! ผู้เฒ่าท่านเป็นไรไป ?"

เก้าไท้กงคว้ามือโจ้วเล้งจูส่งเสียง

"รีบมา พวกเราหาสถานที่ไม่มีคนสนทนากันสักพักหนึ่ง"

โจ้วเล้งจูคลางแคลงสงสัยอัดอก ติดตามเก้าไท้กงออกจากเมืองไป อดมิได้ต้องถาม

"พวกเราหาโรงเตี๊ยมพักแรมไม่ได้หรือไร ?"

"ตอนนี้เป็นวาระคับขัน ทุกฝีก้าวมีแต่มารร้ายหมายชีวิต ยุทธจักรทั้งแผ่นดินคล้ายเลาะอยู่บนปากเหวมรณะ ผู้ที่สามารถรอดชีวิตถึงภายหน้า น่ากลัวมีวิชาซิ่งตุ้นของเล่าฮิวคนเดียวเท่านั้น นี่คือสาเหตุที่เล่าฮิวต้องการให้พวกท่านอาจารย์กับศิษย์ประกาศถอนตัวออกจากยุทธจักรไป"

อาทิตย์ใกล้จะลับฟ้าแล้ว เก้าไท้กงซื้ออาหารห่อหนึ่งพาโจ้วเล้งจูตรงไปจนถึงป่าทึบเชิงเขานอกเมือง ยังไม่ไว้วางใจ เลือกจนพบสถานที่ลับตาแห่งหนึ่งแล้วจึงหยุดลงทรุดกายนั่งแก้ห่ออาหาร เคี้ยวพลางถาม

"เด็กน้อยขึ้นไปรังความป้าอ๊วงฮงอีก ทำร้ายอื้อเฮงฮั้วจนบาดเจ็บสาหัส ท่านทราบแล้วกระมัง ?"

โง้วเล้งจูไหนเลยมีกะใจรับทานอาหาร หยิบชิ้นสองชิ้นตามมารยาทแล้วหยุดลง ผงกศีรษะตอบ

"เป็นข่าวที่ทราบจากปากคำซัวหงี"

รีบบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้โดยละเอียดแล้ว สุดท้ายถาม

"ผู้อาวุโสคุ้งฮวงกับซูพู้ตอนนี้มีร่องรอยใดหรือไม่ ?"

"ท่านวางใจได้เต็มที่ ตอนนี้ทั้งสองไปถึงปักกิ่งโดยปลอดภัยแล้ว"

โง้วเล้งจูระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ยังมีเรื่องของราชบุตรกั๊กกล้อ จากที่ตอเคอลูบอกเล่า ท่านถูกคนคร่าตัวไปในด่านเนี้ยจื้อกวน ?"

เก้าไท้กงเน้นเสียงหนัก ๆ

"นั่นคือฝีมือที่จะคุกคามบังคับให้ท่านถอนตัวจากยุทธจักร"

โง้วเล้งจูกล่าวอย่างรุ่มร้อน

"ฝ่ายตรงข้ามยังทิ้งหนังสืออยู่แผ่นหนึ่ง เป็นดั่งที่ไท้กงบอกจริง ๆ มันไฉนไม่คร่าตัวญาติข้าพเจ้า เช่นนั้นไยมิใช่ยิ่งมีประสิทธิภาพกว่า นี่เป็นประการหนึ่งที่ข้าพเจ้าคลางแคลงสงสัย ?"

"ราชบุตรกั๊กกล้อเป็นสหายร่วมใจ มีราชบุตรคนเดียวก็พอแล้ว อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามยังมีความกริ่งเกรงกังวลอยู่"

"ไฮ้ ! มีความกริ่งเกรงในเรื่องอันใด ?"

"กลัวจะเป็นที่ตระหนกต่อโจ้วแป้กับบิดามารดาท่าน"

ดวงตาโง้วเล้งจูพลันเป็นประกายวาว หัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"ราชบุตรกั๊กกล้อรู้จักฝ่ายตรงข้าม กระทั่งยินยอมถูกคร่าตัวไปเอง ?"

เก้าไท้กงฉุนงงทันที ชั่ววูบตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ท่านถอนตัวจากยุทธจักรหรือไม่ ?"

"ฮา ฮา...ไท้กง ท่านใช้ความคิดคับแค้นเกินไปแล้ว เพราะความเป็นตายร้ายดีของผู้เยาว์ ถึงกับคบคิดกับราชบุตรกั๊กกล้อมาคุกคามบังคับ ผู้เยาว์ขอจารึกไว้สลักใจจวบชั่ววันตาย แต่ก็แทบกระตุ้นให้ผู้เยาว์กระวนกระวายตายไปเสียก่อนเลย"

เก้าไท้กงต้องเลื่อมใสนับถือไหวพริบปฏิภาณของโง้วเล้งจูเป็นยิ่งนัก จึงถอนใจกล่าว

"พฤติการณ์นี้ของเล่าฮิวมิใช่เพราะท่าน แต่ล้วนเพราะเด็กร้ายกาจเซ้งเทียน

มิแต่ท่านประกาศถอนตัวจากยุทธจักร เด็กร้ายกาจจึงยินยอมถอนตัวตาม มิเช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจสกัดขวางมันได้"

โง้วเล้งจูกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ไท้กงเพราะเรื่องกิมเหล็งอ้วงจื้อ (ราชบุตรประกาศิตทอง) หรือไร ?"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"ในยุทธจักรยุคนี้ น่ากลัวไม่มีบุคคลที่สองกล้าบอกความนัยของเรื่องนี้แล้ว นอกจากไม่ทราบ ผู้ที่ทราบ ต่างไม่กล้าเอ่ยถึงเด็ดขาด"

"กล่าวแล้วจะสูญเสียศีรษะหรือไร ?"

"นั่นเป็นเรื่องไม่เร็วก็ช้า"

"ฮา ฮา...หรือในยุทธจักร จะเกิดจอมอสูรที่มีความสามารถครอบคลุมฟ้าดิน ?"

"ที่ท่านบอกมาไม่ผิดแม้แต่น้อย"

"ไท้กง ท่านผู้เฒ่ามีวิชาซิ่งตุ้นพอจะหนีพ้น มิสู้ลองบอกมาฟังดู เมื่อจำเป็นผู้เยาว์รับปากประกาศถอนตัวจากยุทธจักร แต่เมื่อถอนตัวออกไป ใช่สามารถรอดตายหรือไม่ ?"

"ขอเพียงเป็นชาวยุทธ์ ยามใดประกาศถอนตัวออกไป สาบานจะไม่ใช้วิทยายุทธ์ตลอดกาล ผู้นั้นก็ไม่มีเภทภัยใดแผ้วพานเด็ดขาด"

หยุดถอนใจเบา ๆ เก้าไท้กงกล่าวต่อไป

"นั่นเป็นพรรคใหญ่ที่ทั้งเร้นลับทั้งพิกลพิสดารสุดยอด ทุกรุ่นของปังจู้ (ประมุขพรรค) ต่างเรียกว่ากิมเหล็งอ้วงจื้อ (ราชบุตรประกาศิตทอง) ยามออกเคลื่อนไหวคล้ายพายุม้วนเมฆหมอกใบไม้ ยามถอนตัวซ่อนกาย คล้ายดั่งประกายไฟวูบขึ้นแวบเดียวเท่านั้น ที่ก่อน ๆ นี้เล่าฮิวไม่เคยเอ่ยถึง เพราะเข้าใจขบวนการนั้นสาบสูญร่องรอยโดยสิ้นเชิงแล้ว ไหนเลยคาดคิด ถึงกับมีการปรากฏขึ้นในคำรบสองได้"

"ไท้กง ผู้ที่รู้จักพรรคนี้ตอนนี้มีอยู่กี่คน ?"

"มีสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว พู้ท้อซิ่งเจ็ง สามสุดยอดภาคเหนือ เลี้ยวตังซังเล้งกับเล่าฮิวรวมแปดคน"

"ข้าพเจ้ามีความสงสัย"

"เจ้าเข้าใจ พวกประดานั้นยังมิได้ประสบภัยถูกสังหาร ? เฮอะ นั่นมีสาเหตุอยู่ เจ้าค่อย ๆ ฟังเล่าฮูบอกเถิด ในแปดคนนั้น มีเพียงเล่าฮิวกับสามีภรรยาอื้อ

เฮงฮั้วและสามสุดยอดภาคเหนือเคยเห็นกับตา ส่วนเลี้ยวตังซังเล้งกับพูท้อซิ่งเจ็งนั้นทราบจากปากคำบอกเล่า เนื่องจากวัยที่แตกต่าง พวกมันตอนนั้นยังมิได้กำเนิดมาเลย และตอนนั้นเล่าฮิวก็เพียงมีอายุสิบเก้าปี แต่ทว่าความนี้ยังมีสาเหตุอื่น"

โง้วเล้งจูไม่รีตเร้นค้นถาม แย้มยิ้มเปลี่ยนเรื่อง

"พรรคนั้นมีคนมากหรือน้อย ?"

"ผู้ใดทราบได้ อาจารย์ผู้ล่วงลับเคยเอ่ยถึง..."

หยุดเล็กน้อย เกร็งกำลังเงี่ยหูฟังชั่วครู่จึงกล่าวต่อ

"พรรคนั้นมีนามฮวงค้วง (คลุ้มคลั่ง) แบ่งเป็นบุรุษสตรีสองฝ่าย ต่างไม่เกี่ยวข้องบังคับกัน และไม่กระทบกระทั่งกัน ฝ่ายสตรีรับใช้ประมุขบุรุษ ฝ่ายบุรุษรับใช้ประมุขสตรี ในพรรคล้วนเป็นคนในวัยฉกรรจ์ ประมุขพรรคของมันมีอายุสั้นอย่างยิ่งไม่ถึงสามสิบก็ตายไปเอง บริวารพรรคสตรี ล้วนเป็นนางบำเรอของประมุขพรรคบุรุษส่วนบริวารพรรคบุรุษ ล้วนเป็นชู้รักของประมุขพรรคสตรี"

โง้วเล้งจูขมวดคิ้วถาม

"จุดประสงค์การปรากฏตัวอีกครั้งของพรรคมันคือกระไร ?"

"เมื่อประมุขพรรคบุรุษสตรีมีวัยเติบใหญ่สมบูรณ์ พวกมันก็ทราบชีวิตมีคุณค่าน่าถนอม แต่เนื่องเพราะฝึกกำลังภายในตามหลักวิชาของพรรค ไม่อาจมีชีวิตยืนยาวเสพสุขเกี่ยงคนธรรมดาได้ จึงเป็นชนวนให้จิตใจแปรปรวน ทุ่มเทความสนใจอยู่กับสุรานารี สินทรัพย์อำนาจ ดีร้ายไม่แน่นอน สภาพคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไม่ผิดเพี้ยน"

โง้วเล้งจูยิ่งฟังยิ่งตื่นเต้น ถามเสียงหนัก ๆ

"ดังนั้นจึงฆ่าคนโดยไม่มีสาเหตุ ?"

"พวกมันมีความคลุ้มคลั่งสองสถาน แบ่งออกเป็นรุกกับรับ"

"โอ้ ! รุกคือหาคนที่พวกมันเคียดแค้นชิงชังเป็นเป้าประหาร แล้วรับเล่า ?"

"เล่าฮูยกตัวอย่างที่เห็นกับตามาบอกเล่า นั่นคือที่ชานเมืองเซี่ยงอัน มีชาวยุทธ์คนหนึ่งที่ทั้งยุทธจักรต่างเห็นพ้องตั้งฉายาว่าฮั้วสื่อเกี้ยมแขะ (ยอดกระบี่รอมชอม) มิว่าเป็นชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะหรืออธรรม ต่างเคารพเทิดทูนจิตใจและนิสัยของท่านอย่างสูง มิคาด วันหนึ่งพบกับบุรุษคนหนึ่งในระหว่างทาง บุรุษนั้นพอเห็นก็ถามในตัวมันมีเงินเท่าใด...

"ฮั้วสื่อเกี้ยมแขะเห็นมันเป็นผู้เยาว์ที่เพิ่งออกสู่ยุทธจักร แม้รู้สึกฝ่ายตรง

ข้ามมีทีท่าไม่ถูกต้องนัก กระทั่งยังกล่าววาจาด้วยความโอหังลำพอง แต่ยังคงไม่ถือสาเอาความ จึงแย้มยิ้มบอกว่าในตัวมีไม่เท่าใด หากบุรุษหนุ่มต้องการ ยินดีมอบให้ทั้งสามสิบกว่าตำลึงที่มีอยู่ บุรุษหนุ่มพอเห็นฮั้วสื่อเกี้ยมแชะควักเงินออกมา ถึงกับหัวร่อฮาฮาแล้วบอก เมื่อฝ่ายตรงข้ามรู้ตัวมีเงินน้อยไปบ้าง ก็ปลดกระบี่ประจำตัวมาให้ด้วย...

"ชั่วชีวิตฮั้วสื่อเกี้ยมแชะไม่มีศัตรู ตอนนั้นท่านจึงป่ายเบี่ยง บอกกระบี่ของท่านเป็นเพียงกระบี่เหล็กธรรมดาเท่านั้น แต่บุรุษหนุ่มได้ฟังกลับมีสีหน้าเดือดดาล ตวาดสั่งให้ปลดเป็นต้องปลด ไม่อาจอิดเอื้อนได้ ฮั้วสื่อเกี้ยมแชะยังคงไม่มีโทสะ หัวร่อปลดกระบี่ให้บุรุษหนุ่มไปจริง ๆ...

"ฮั้วสื่อเกี้ยมแชะตอนนั้นยังเข้าใจบุรุษหนุ่มมีประสาทวิปริตแปรปรวน เข้าใจมอบกระบี่แล้วเรื่องราวคงยุติได้ แต่บุรุษหนุ่มกลับสั่งให้ท่านเปลื้องเสื้อผ้า นับเป็นเรื่องที่ท่านไม่อาจปฏิบัติตามได้แล้ว จึงเตือนบุรุษหนุ่มด้วยเสียงนุ่มนวล บอกว่าหากเปลื้องเสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า ไหนเลยจะเดินทางพบผู้คนได้..."

โง้วเล้งจูฟังถึงตอนนี้ ต้องกระชากเสียงด้วยโทสะ

"ฮั้วสื่อเกี้ยมแชะสมควรให้ฝ่ามือบนใบหน้ามันสักฉาดหนึ่ง"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"เรื่องต่อมาไม่จำเป็นต้องเล่าแล้ว คุกคามถึงตอนหลัง ฮั้วสื่อเกี้ยมแชะไม่มีทางจะสะกดกลั้นได้จริง ๆ จึงเป็นดั่งที่ท่านว่า สะบัดฝ่ามือฟาดใส่หน้ามันฉาดหนึ่ง"

"ผลที่สุด ทั้งสองฝ่ายลงมือต่อสู้กัน ?"

"เปล่า บุรุษหนุ่มไม่จำเป็นต้องลงมือ ตรงกันข้าม ฝ่ามือของฮั้วสื่อเกี้ยมแชะกลับไม่อาจรั้งคืนมา ถูกแก้มของบุรุษหนุ่มดึงดูดไว้ไม่ยอมปล่อย ประมาณชั่วน้ำเดือดให้หลัง โอ...กำลังภายในของฮั้วสื่อเกี้ยมแชะ ถึงกับถูกบุรุษหนุ่มนั้นดึงดูดจนหมดสิ้น กระทั่งเลือดลมทั่วร่างแห้งผากตายไป"

โง้วเล้งจูต้องตระหนกจนหน้าถอดสี โพล่งเบา ๆ

"นั่นเป็นกำลังภายในใดกัน ?"

"หลังเรื่องราว อาจารย์ผู้ล่วงลับเคยครุ่นคิดสันนิษฐาน นั่นอาจเป็นสุดยอดวิชาพิสดารที่สาบสูญจากยุทธจักรหลายพันปี นามบ้วยเหลือซิ่งกง (พลังกันกาบเทพเจ้า)"

"ไอ้ ไฉนเป็นกันกาบได้ ? แล้วไฉนไม่เคยได้ยินผู้คนกล่าวขวัญเลย ?"

"พลังภายในขั้วแม่เหล็กของท่าน เคยมีผู้ใดกล่าวขวัญถึงบ้าง ? ความหมาย

ของกันกบก็คือตาทะเล (ความหมายเดียวกับสะดือทะเล) สายน้ำทั้งแผ่นดินหลั่งไหลลงไปในทะเล ท่านว่าจะสามารถเกิดอานุภาพใดได้ ? อย่าว่าแต่ตาทะเลยังมีของรองรับน้ำทะเล สืบสาวตามความหมายนี้ กำลังภายในธรรมดาของยุทธจักร เมื่อพบกับพลังกันกบเทพเจ้า ไหนเลยไม่ถูกดึงดูดจนสาบสูญร่องรอย ?"

โง้วเล้งจูตระหนกจนไม่อาจส่งเสียงได้ เก้าไห้กงกล่าวสืบไป

"การฆ่าคนด้วยฝีมือร้ายกาจสุดยอดนั้น ไม่มีผู้ใดหนีรอดไปได้จริง ๆ นอกจากผู้นั้นจะมีขันติเหนือกว่าหลวงจีนอาวุโส ยากยิ่งจะรอดพ้นภยันตรายได้ เนื่องเพราะฝ่ายตรงข้ามต้องเหยียดหยามประณามจนสาสมใจ จึงยอมแผดหัวร่อถอนตัวจากไป แต่นั่นเป็นเพียงตัวอย่างเดียวเท่านั้น เรื่องอื่น ๆ ยังมีอีกมากหลายนัก ดังนั้น เล่าฮิวจึงต้องการให้พวกท่านอาจารย์กับศิษย์ถอนตัวจากยุทธจักร เปลี่ยนชื่อแซ่ไปเร้นกายหาความสุขสันติในบั้นปลายของชีวิต"

"ในพรรคนั้น นอกจากกำลังภายในแล้ว ยังมีวิทยายุทธ์พิสดารใดอีก ?"

"อาจารย์ผู้ล่วงลับเคยเสี่ยงอันตรายคราหนึ่ง ใช้ค่ายกลต่าง ๆ หมายจะกักผู้หนึ่งไว้ ไหนเลยคาดคิด ถึงกับไม่มีประสิทธิภาพสักน้อยนิด ครั้งนั้นหากมิใช่อาจารย์ผู้ล่วงลับมีวิชาซิ่งตุ้นหนีไป ยังแทบต้องเสียชีวิตด้วยเลย"

"โอ อย่างนั้นก็ไม่มีวิธีใดกันแล้ว"

"กระบี่เซียนทั้งสามเล่มของล้อทีเล่านั้ง อาจจะมีประสิทธิภาพก็ได้ เนื่องเพราะมิใช่ซัดออกด้วยกำลังภายในของมนุษย์ธรรมดา"

โง้วเล้งจูพลันโพล่งขึ้น

"เกาทัณฑ์เซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่ของอื้อเฮงฮั้วเล่า ?"

"ตอนเริ่มจะยิง ยังต้องอาศัยกำลังของคนธรรมดาน้าวปล่อยไป"

"คนในพรรค ต่างมีวิชาบังคับลมปราณโบยบินหรือไม่ ?"

"นั่นเป็นเรื่องไม่ต้องคลางแคลงสงสัย กระทั่งยังสามารถฟังเสียงร้อยลี้ มิเช่นนั้น ไหนเลยจะคุกคามผู้คนจนไม่กล้าพาดพิงถึง เนื่องเพราะกลัวคนของพรรคมันได้ยินไปแล้ว จะเป็นฝ่ายมาสังหารมันเพื่อลงทัณฑ์ปิดปาก"

โง้วเล้งจูพลันร้องด้วยความตื่นเต้น

"ไห้กง ด้านซ้ายมีคน"

เก้าไห้กงตระหนกยิ่งนัก รีบคว้ามือโง้วเล้งจูกล่าว

"อย่าตื่น พวกเราไปดูกัน"

โง้วเล้งจูทราบ ท่านจะเกร็งกำลังภายในวิชาซิ่งตุ้นสลายร่างให้เลือนหายจากสายตา จึงผงกศีรษะกล่าว

"ยังห่างอีกประมาณหนึ่งลี้เลย"

ทั้งสองจูงมือกันไปด้วยฝีเท้าเชื่องช้า ในรายทางยังกวาดตาสำรวจอยู่ตลอดเวลา

ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง เห็นเงาสีดำสองสายยืนประจันหน้ากัน โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณ

"หนึ่งในจำนวนนั้นคือชัวหงี"

"ระวัง อีกผู้หนึ่งอาจเป็นคนของพรรคคลุ้มคลั่งก็ได้"

ขณะเวลานั้น ได้ยินชัวหงีร้องด้วยสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสีย

"ท่านติดตามไม่ยอมห่างสักก้าว คุกคามข้าพเจ้ามาจนถึงที่นี่ด้วยเรื่องอันใด ?"

ชัวหงีหวาดกลัวจนตาเหลือกค้าง ตัวสั่นระริกแล้ว แต่ผู้นั้นที่อยู่ห่างจากมันร่วมสี่วา กลับหัวร่อฮาฮากล่าว

"เจ้าแซ่ไร ?"

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว หากท่านถามอีกครั้ง เป็นความหมายอย่างไรกันแน่ ?"

"เนื่องเพราะเจ้าแอบอ้างนามผู้อื่น"

"หรือท่านต้องการมาเปลี่ยนนามให้ข้าพเจ้า ?"

"เรามีข้าทาสหลบหนีไปคนหนึ่ง นั่นเป็นเรื่องของเมื่อสิบปีก่อน ตอนนั้นยังเยาว์วัย แต่เค้าหน้าไม่ผิดกับเจ้าในตอนนี้สักน้อยนิด ดังนั้นเอง เราจึงสงสัยว่าเป็นเจ้า"

เก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณ

"เจ้าเด็กแซ่ชัวอาจจะทราบตื้นลึกหนาบางของพรรคคลุ้มคลั่งแล้ว มิเช่นนั้นไหนเลยจะสะกดกลั้นได้ปานนี้"

โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

"มันย่อมนับถือว่าไม่เลว สามารถสะกดกลั้นถึงตอนนี้ได้"

ชัวหงีตอนนั้นกล้าเดือดดาลโดยไม่กล้าแสดง ส่งเสียงนุ่มนวล

"ท่านจะบอกอย่างไรก็ถือเป็นอย่างนั้น ข้าพเจ้ายินดีให้จัดการทุกสถาน"

ผู้นั้นหัวร่อกล่าว

"ข้าทาสในบ้านเราผู้นั้นมีนามเก้าซื้อ (ลูกสุนัข) เจ้าใช่ยังมีความทรงจำหลงเหลือ

อยู่บ้าง ?"

ชัวหงีขบกรามสะกดกลั้นไว้ ตอบเสียงนุ่มนวล

"ข้าวจำได้ เซี่ยวจู๊ (ประมุขคนเล็ก) มีคำสั่งใด ?"

มันนับว่าวางก็ลงหยิบก็ขึ้น (ยืดได้หดได้) จริง ๆ ผู้นั้นจึงหัวร่อกล่าว

"เรื่องราวผ่านไปนานปี โทสะของเราก็คลายหมดสิ้นแล้ว เจ้าเพียงแต่คุกเข่าโขกศีรษะ นับแต่นี้ก็แล้วเลิกกันไปได้"

เก้าไท้กงกับโง้วเล้งจูดูจนรู้สึกขุ่นเคืองแทน แต่ยังคงเบิ่งตาดูชัวหงีที่คุกเข่าลงไป

ผู้นั้นคล้ายดั่งไม่มีปัญหายุ่งยากใดจะเหยียดหยามอีกแล้ว จึงเห็นมันพลันเบือนหน้ากลับไป

โง้วเล้งจูส่งเสียงทางลมปราณ

"มีคนมาอีกแล้ว โอ้ ! เป็นดรุณียาว์วัย"

เก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณ

"นับเป็นคราวเคราะห์ของชัวหงี ด่านแรกยังไม่ทันผ่านพ้น ด่านที่สองทยอยมาในบัดดล โอกาสรอดชีวิตของมันหมดสิ้นลงแล้ว"

ได้ยินเสียงบุรุษหัวร่อฮาฮา ทักทาย

"ที่แท้เป็นม่วยจื้อของเซ้กเก็ง (วังราคะ) วิเศษจริง ๆ ที่ผู้โง่เขลาเกิดอารมณ์สนุกชั่ววูบ หาพบคู่มือที่เข้มแข็งได้คนหนึ่งแล้ว"

ดรุณีนางนั้นหัวร่อคักคักเสียงใสกล่าว

"นั่นเป็นการค้าของท่าน เราไหนเลยมีส่วนด้วย ?"

"ฮา ฮา...เจ้าผู้นี้คล้อยตามทุกเรื่องราว บอกอย่างไรก็ไม่คัดค้านสักคำ ก่อกวนจนไม่มีอารมณ์หลงเหลือเลย ตอนนี้ยังคุกเข่าไม่ยอมเคลื่อนไหวด้วย"

ดรุณีหัวร่อเบา ๆ กล่าว

"คู่มือเช่นนี้มีน้อยเกินไปจริง ๆ ท่านไม่ต้องการยกให้เราเถิด วิธีของพวกท่านมักจะพลาดพลั้งไม่ได้ผลอยู่เสมอ"

บุรุษดาวระจรดพื้นกล่าว

"ยินยอมอนุญาตให้ผู้พี่ชื่นชมทางด้านข้างหรือไม่ ?"

"ท่านเป็นผู้มีบุญคุณย่อมอยู่เหนือกฎเกณฑ์"

"ฮา ฮา ต้องตระหนกต่อความรักนี้มากแล้ว ม่วยจื้อประเสริฐ อย่างนั้น

ท่านจัดการตามความเห็นชอบเถิด ผู้พี่โง่เขลาจะเช็ดตาคอยชม"

ดรุณีก้าวชดช้อยเข้ามาจนถึงเบื้องหน้าชัวหงี หัวร่อคักคัก กล่าว

"คนดี มีหน้าตาไม่เลวเลย"

ชัวหงีตอนนั้นหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ กระทั่งลมหายใจก็คล้ายขาดห้วงไปแล้ว ได้ยินจึงมีสีหน้าวิงวอนจนน่าเวทนายิ่ง

ดรุณีหยุดห่างจากเบื้องหน้าชัวหงีเพียงสองเชียะ ในร่างมีกลิ่นหอมที่เย้ายวนจิตใจผู้คนจนลุ่มหลงระเหยออกมา ปกเสื้อยังพลิ้วในกระแสลม พลิ้วขึ้นพลิ้วลงจนชัวหงีตาลายพร่างพราย จิตใจเคลิบเคลิ้มวาบหวาม คล้ายดั่งสูญเสียประสาทความรู้สึกแล้วก็ปาน

"คนดี รีบลุกขึ้นมาเถิด โอ...ท่าท่าน่าเวทนามาก เป็นที่เราต้องปวดใจจริง ๆ"

ดรุณีบีบเสียงเล็กเสียงน้อยว่ากล่าวไป ชัวหงีคล้ายดั่งถูกสะกดจิต ลุกขึ้นช้า ๆ ดั่งเป็นร่างหุ่นที่ถูกชัก

"อา...เสื้อผ้าสกปรกแล้ว รีบถอด รีบถอดออกมา"

ชัวหงีเปลือกนอกเคลิบเคลิ้มจิตใจแจ่มใส รู้ซึ้งว่าพญามัจจุราชยื่นหัตถ์เข้ามาใกล้มันทุกขณะ แต่มันยังสามารถสะกดกลั้นทนทาน ถอดเสื้อผ้าไม่เป็นเรื่องสำคัญต่อมันเลย แต่ความหวาดกลัวที่เกาะกุมจิตใจ คุกคามจนมันเซื่องซึมคล้ายปัญญาอ่อน มิเช่นนั้น เรื่องนี้นับเป็นที่สบใจถูกอารมณ์มันพอดี เป็นความสัตย์ไหนเลยจะไปหาโฉมงามที่ยอมทอดตัวให้โดยง่ายดายเช่นนี้ ที่ประหลาดคือยังมีบุรุษหนุ่มยืนดูอยู่ด้านข้างอีกผู้หนึ่ง จึงเห็นมันกล่าวด้วยเสียงคล้ายวิงวอน

"โกวเนี้ย วิกาลในป่าเขาลึก ลมหนาวเสียดกระดูกข้าพเจ้า..."

ดรุณีบิดกายหัวร่ออย่างยียวนกวนราคะ ส่งเสียงเล็กเสียงน้อย

"ไอ้ นั่นจะเป็นไรไป หนาวหรือ ? ไม่เป็นไร เปลื้องเปลือยเปล่าแล้ว มีเรากอดรัดท่านไว้"

โง้วเล้งจูดูจนไม่มีปัญญาสะกดกลั้นได้ มาตรว่าชัวหงีเป็นศัตรูของมัน แต่ตอนนี้ถูกกระตุ้นคุณธรรมน้ำใจก่อเกิดอย่างรุนแรง พลันตวาดเสียงหนัก ๆ

"ชัวหงีอย่าถอด ! ให้เรามาทำลายสองตัวที่ไร้ยางอายนี้ไป"

ชัวหงีได้ยินต้องสะท้านเยือกใหญ่ หยุดมือไว้ทันที มันถึงกับฟังออกว่าเป็นเสียงโง้วเล้งจู !

เก้าไท้กงคาดฝันไม่ถึงเด็ดขาด โง้วเล้งจูจะเสนอตัวออกไปประทังแทนศัตรู

ต้องตระหนกจนเย็นวาบไปทั่วร่าง คว้ามือมันแนบแน่นพลางร้องด้วยเสียงทางลมปราณ

"ท่านคิดจะหาที่ตาย ?"

โง้วเล้งจูไม่สนใจ สลัดหลุดจากการเกาะกุม พลิ้วตัวควับออกไปทันที

ดรุณีนางนั้นไม่มีสีหน้าผิดปกติ จับตามองร่างโง้วเล้งจูแน่วนิ่ง แต่บุรุษกลับผิดกัน ตอนโง้วเล้งจูทรงร่างในระยะสิบวานั้นหัวร่อฮาฮากล่าว

"ในที่ลับตายังมีผู้กล้าหาญยิ่งใหญ่ วิเศษ วิเศษ"

โง้วเล้งจูไม่สนใจบุรุษสตรีทั้งสอง หันกล่าวกับซัวหงี

"ท่านต้องการชีวิตรอดหรือไม่ ?"

มันคล้ายดั่งได้คิดถึงวิธีรอดชีวิตมาได้กึ่งปาน ซัวหงีที่เห็นเป็นโง้วเล้งจูจริง ๆ ความรักชีวิตกำเริบขึ้นรุนแรง รีบผงกศีรษะรับคำ

"มดปลวกยังรักชีวิต อย่าว่าแต่ข้าพเจ้า ท่านที่นับถือมีคำสั่งใด ?"

"ต้องใช้ความกล้าหาญ"

"เชิญท่านที่นับถือสั่งมา"

โง้วเล้งจูมองบุรุษสตรีทั้งสองพลางกล่าว

"พวกท่านผู้ใดจะลงมือต่อเราก่อน ?"

บุรุษสตรีถูกสีหน้าห้าวหาญเปี่ยมคุณธรรมของโง้วเล้งจูข่มขวัญจนงันไป ดรุณีคลายทีท่ายั่วยวนกวนราคะหมดสิ้น ทั้งสองเหลียวมองกันแวบหนึ่ง บุรุษกล่าว

"ท่านชื่อแซ่ไร ?"

โง้วเล้งจูดวงตาเป็นประกายวาววราวสายฟ้า เน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกท่านก็มีความจำเป็นถามนามผู้คน ? ตอบปัญหาเราก่อนค่อยว่ากล่าว"

"เฮอะ ท่านไม่ใช่เป้าที่จะต้องตาย"

โง้วเล้งจูไม่ทันเอ่ยปากตอบโต้ ได้ยินเสียงทางลมปราณของเก้าไท้กงแว่วมาก่อน

"ผู้ถูกต้องไม่ประสบฝีมืออำมหิตของผู้วับแน่นอน นี่คือกฎของพวกคลุ้มคลั่ง (ฮวงค้วงปัง) พวกมันไม่ได้รับคำชี้แนะจากประมุขพรรค ไม่มีผู้ใดกล้าวุ่นวายเหลวไหล ท่านเพียงสามารถสะกดกลั้นการเหยียดหยามของพวกมัน สามารถกลั้นได้เป็นกลั้นต่อไปอย่างมากมันก็ไล่ตามท่านไปตลอดกาลเท่านั้น"

โง้วเล้งจูได้ฟัง ใคร่จะหัวร่อให้สุดเสียงจริง ๆ ในโลกถึงกับมีเรื่องพิกลเช่นนี้ได้

บุรุษหนุ่มเห็นฝ่ายตรงข้ามนิ่งอึ้งไม่ตอบโต้ พลันหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ท่านยังไม่เข้าใจความหมายของเรากระมัง ? นั่นมิเป็นไร ในเมื่อยอมส่งตัวเองมา ก็ไม่อาจปล่อยท่านรอดพ้นมือได้ หากต้องการชีวิต จงคลานลงมาโขกศีรษะที่แทบเท้าเรา"

โง้วเล้งจูไม่แยแสสนใจมัน ส่งเสียงทางลมปราณให้ซัวหงี

"รีบเร่งเกร็งกำลังภายใน ฟาดฝ่ามือใส่บุรุษก่อน ไม่ต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย เราต้องไม่ถือชีวิตท่านมาล้อเล่นแน่นอน"

ซัวหงีได้ฟังต้องตระหนกยิ่ง แม้ไม่สงสัยโง้วเล้งจูจะฉวยโอกาสผลักไสให้มันหาที่ตาย แต่มันก็มีความหวาดกลัวกำลังภายในที่เร้นลับของฝ่ายตรงข้ามจับจิตใจ จึงสั่นศีรษะเป็นทีไม่ยินยอม กระทั่งยังถอยหลังไปอีกสองก้าวด้วย

โง้วเล้งจูเมื่อเห็นต้องขุ่นแค้นเป็นที่สุด แค่นเสียงเย็นชา

"มุสิกขี้ขลาด กระทั่งไม่มีความกล้าหาญสักน้อยนิดเลย"

ซัวหงีเข้าใจ โง้วเล้งจูยังไม่ทราบความร้ายกาจของฝ่ายตรงข้าม อ้าปากหมายจะบ่งบอกอธิบาย พลันมีเสียงฝ่าอากาศแหลมเล็กแว่วมา แล้วปรากฏร่างบุรุษหนุ่มอีกผู้หนึ่งพุ่งตัวลงร้องดัง ๆ

"อาจารย์ ไม่ได้ !"

โง้วเล้งจูพบเห็นต้องตื่นเต้นยินดีจนร้องคำ "เซ้ง..."

โง้วเล้งจูเพียงร้องครึ่งเดียว พลันถูกบุรุษหนุ่มผู้นั้นส่งเสียงสอดคำ

"อาจารย์โปรดหลีกไป ตัวต่ำทรามทั้งสองหนีไม่รอดแน่"

เก้าไท้กงพอเห็นงักเซ้งเทียนเข้ามา ต้องทั้งตื่นเต้นทั้งยินดี ไม่ทันส่งเสียงทางลมปราณก็ร้องขึ้นก่อน

"เด็กน้อย เจ้าไม่อาจเสี่ยงอันตราย !"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"ซาลักกงกง (กงกงสามหก) ข้าพเจ้าพบกับหลวงจีนเฒ่าแล้ว วางใจให้เต็มที่เถิด"

บุรุษสตรีผู้เยาว์วัยทั้งสองของฮวงค้วงปัง ถูกงักเซ้งเทียนก่อกวนจนงุนงงสงสัยยิ่ง ยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป

โง้วเล้งจูเองได้ยินศิษย์รักเรียกเก้าไท้กงเป็นสามหก (รวมกันเป็นเก้า) ต้องครุ่นคิดในใจ

"ลวดลายปีศาจของมันมากมายยิ่ง ที่ว่าหลวงจีนเฒ่าอาจหมายถึงพูท้อซิ่งเจ๋ง ก็ได้ ดูตามความนี้ มันทราบทุกประการของฝ่ายตรงข้ามแล้ว แม้ทราบยังบอก ฝ่ายตรงข้ามหนีไม่รอด หรือมีความมั่นใจจริง ๆ แต่มันถือดีในประการใด ?"

คิดพลางถอยหลังออกไปหลายวา ยืนกอดอกดูเหตุการณ์ทางด้านข้าง

บุรุษหนุ่มของพรรคคลุ้มคลั่งสูงวัยกว่างักเซ้งเทียนไม่เท่าใดนัก ตอนนี้มี สติแจ่มใสคืนมาได้แล้ว แผดหัวร่อตามนิสัยเคยชินพลางกล่าว

"เด็กน้อย เจ้าต้องการอย่างไร ประกาศนามมา ?"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อไม่สนใจ หันไปแค่นเสียงใส่ซัวหงี

"ความกล้ากับอุบายชั่วร้ายของท่านหายไปที่ใดหมดสิ้น ? ไสหัวไป ! อย่า อยู่ขวางทางที่นี่"

มันเคียดแค้นชิงชังซัวหงีจับจิตใจ แต่ในวาระคับขันเช่นนี้ ด่าแม้ด่าจริง แต่ ยังคงเนื่องเพราะเห็นแก่ฉิ่นเจ๋งเจ๋งกับแป๊ะอั้งงัก จึงไม่ต้องการให้ซัวหงีมาตายในที่นี้

ซัวหงีกำลังอยู่ในระหว่างอับจนสิ้นทาง ได้ยินรีบถอยหลังไปจริง ๆ

งักเซ้งเทียนเมื่อเห็น โทสะผ่อนคลายไปแทบหมดสิ้น หันมาแค่นหัวร่อใส่ บุรุษสตรีของพรรคคลุ้มคลั่งกล่าว

"ตอนนี้พวกท่านเตรียมตัวไว้ เราไม่ลงมือก็แล้วไป เมื่อลงมือ จะให้ท่านมี โลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ดจนตายไปเอง"

จนตอนนี้ ดรุณีนางนั้นเอ่ยปากแล้ว ได้ยินนางหัวร่อเสียงใสกล่าว

"โอ้...วานรผอม มีพลังเทพเจ้าใดกัน ?"

เก้าไท้กงชัดเจนอย่างยิ่ง โว้วเล้งจูยิ่งชัดเจนกว่า งักเซ้งเทียนไหนเลยมีพลัง เทพเจ้าที่พิกลพิสดารใด ทั้งสองจึงวิตกแทนมันจนมีเหงื่อซึมจากฝ่ามือ กระวน- กระวายจนได้แต่ร้องคร่ำครวญในใจ

งักเซ้งเทียนตอนนั้นกลับทรุดกายนั่งช้า ๆ กระทั่งยังพริ้มตาอีกด้วย นับ เป็นท่วงท่าที่ลึกลับผิดธรรมดาจริง ๆ

บุรุษสตรีเยาว์วัยทั้งสองของฮวงค้วงปังยิ่งฉงนงงสงสัย ก่อกวนไม่ชัดเจนว่า ฝ่ายตรงข้ามทำกระไร ? ตาทั้งสี่เขม้นมองมันแน่วนิ่งด้วยประกายคลางแคลงสงสัย และเริ่มมีความหวาดกลัวขึ้นมาทีละน้อยแล้ว

ทันใดนั้น งักเซ้งเทียนกระโดดขึ้นยืน ลืมตาแค่นหัวร่อกล่าว

"เราเป็นคนเปิดเผยไม่กระทำเรื่องลอบเร้น ตอนนี้เชิญสองท่านตรวจดูจุด

ย่งจิ๊วที่ใต้ฝ่าเท้า ใช่มีความผิดปกติบ้างหรือไม่ ?"

บุรุษสตรีทั้งสองตระหนกจนใจสะท้าน ใบหน้าซีดขาวทันที ตรุณีไม่อาจสะกดกลั้นให้หนักแน่นเยือกเย็นได้ โพล่งถามไปทันที

"ท่านฝึกพลังเทพเจ้าบ้วยเหลือ (กันกบ) สำเร็จ ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องงุนงงไป แต่ปากหัวร่อฮาฮาตอบ

"นางมารร้าย นับว่าฉลาดปราดเปรื่องมาก ไม่ต้องรุ่มร้อน ตรวจดูก่อนเถิด หากมีความรู้สึก อย่างมากให้พวกท่านทุพพลภาพ หากไม่มีความรู้สึกสักน้อยนิด เฮอะ เฮอะ..."

ทั้งสองได้ยินต่างนิ่งงันไปชั่ววูบ พลันร้องด้วยความแตกตื่นขวัญเสีย หันกายวิ่งปราดออกไปดั่งสุนัขถูกไล่ล่า หายลับตาในบัดดล

งักเซ้งเทียนตวาดสุดเสียง

"คิดหนีหรือไร ?"

แม้ส่งเสียงตวาดสำทับ แต่เท้ามิได้เคลื่อนจากที่ กลับสั่นศีรษะกล่าว

"แล้วกันไปเถิด ให้พวกมันรอดอยู่อีกสักสองวันก็ได้"

หันมาตวาดใส่หน้าซัวหงีต่อ

"ท่านยังไม่รีบเร่งหนีไป ! หรือจะให้เราคุ้มกันท่านตลอดกาล ?"

ซัวหงีงุนงงสงสัยยิ่งนัก นับว่าถูกก่อกวนจนเลอะเลือนไม่เข้าใจจริง ๆ ได้ยินจึงหันร่างวิ่งหนีออกไปสุดฝีเท้า

โง้วเล้งจูก็ถูกก่อกวนจนงุนงงเช่นกัน เดินเข้าไปถาม

"เซ้งเทียน เจ้า..."

งักเซ้งเทียนชายตาบอกใบ้แล้วลดเสียงแผ่วเบา

"อาจารย์รีบถอนตัวไป"

จบคำเดินออกนำหน้า เก้าไท้กงติดตามกระชั้นชิดพลางถาม

"เด็กน้อยเป็นไรไป ?"

งักเซ้งเทียนไม่ตอบ เดินพลางเงี่ยหูฟังไปพลาง จวบจนสว่าง ไม่ทราบเป็นระยะทางไกลเท่าใด จนตอนนี้จึงหยุดลง ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ร้องเบา ๆ

"หวาดเสียว หวาดเสียว"

เก้าไท้กงปรากฏตัวออกมาด่าเบา ๆ

"เด็กน้อย เจ้าก่อกวนลวดลายปีศาจใด ?"

งักเซ้งเทียนรออาจารย์นั่งลงแล้วจึงหัวร่อเบา ๆ ตอบ

"ให้ข้าพเจ้าค่อย ๆ บอกเล่า เร่งรัดนักจะวุ่นวายไม่ได้เรื่อง"

โอ้วเล้งจูแย้มยิ้มมองหน้ามัน มิได้ส่งเสียงเร่งรัดเลย เพราะทราบมันก่อกวนลวดลายกลอกกลิ้งมาจริง ๆ

งักเซ้งเทียนรอจนเก้าไท้กงนั่งลงแล้ว รีบนั่งยอง ๆ ลงกล่าวเสียงแผ่วเบา

"ข้าพเจ้าพบพูท้อซิ่งเจ็งกับซูมี้กงกงที่ซาเกี๊ยะ ตอนนั้นข้าพเจ้ากำลังเกร็งลมปราณภายในรักษาอาการบาดเจ็บจากเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่..."

โอ้วเล้งจูรีบถามด้วยความกังวล

"บาดเจ็บสาหัสหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนตอบอย่างนอบน้อม

"กระแทกลมปราณภายในที่จุดศูนย์บอบช้ำเท่านั้น ตอนนี้ทุเลาเป็นปกติโดยสิ้นเชิงแล้ว นั่นยังเพราะอานุภาพของกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก มิเช่นนั้นต้องตายแน่นอนเด็ดขาด"

เก้าไท้กงถอนใจส่งเสียง "หวาดเสียว หวาดเสียว"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเล่าต่อ

"จากปากคำพูท้อซิ่งเจ็ง ข้าพเจ้าทราบในยุทธจักรมีพรรคฮวงค้วงปังร้ายกาจอย่างยิ่ง จึงกังวลแทนอาจารย์เหลือประมาณได้ เนื่องเพราะผู้เฒ่ามีชื่อเสียงกระเดื่องดังเกินไป ฝ่ายตรงข้ามจะต้องลงมือต่อท่านผู้เฒ่าแน่นอน ดังนั้นตั้งใจจะหาท่านผู้เฒ่าให้พบโดยเร็ว ไหนเลยคาดคิด พอออกจากสองผู้เฒ่าพูท้อซิ่งเจ็งไม่นาน ระหว่างทางถึงกับพบสาวกล้อส่ายกลุ่มใหญ่ คาดว่าพวกประดานั้นคือฆาตกรที่ไปทำอันตรายคนในเผ่าของมังเทอลุแป๊ะแปะ ข้าพเจ้าพอเกิดความเคียดแค้น ถึงกับลืมคำตำหนิของอาจารย์ไปเลย"

ฟังหางเสียงของมัน สาวกล้อส่ายกลุ่มนั้นต้องไม่มีผู้ใดรอดชีวิตไปได้แน่ แต่เก้าไท้กงถึงกับผงกศีรษะชมเชย

"ครั้งนี้ฆ่าได้ถูกต้องมาก"

โอ้วเล้งจูถอนใจส่งเสียง

"ภายหลังเล่า ?"

งักเซ้งเทียนเห็นอาจารย์มีสีหน้าเศร้าสลด ทราบท่านนึกถึงผู้เฒ่ามัง จึงตอบอย่างนอบน้อม

"หลังจากทำลายล้างฆาตกรกลุ่มนั้นไม่นาน ขึ้นไปพบกับบุรุษสตรีเยาว์วัยสองคนบนยอดเขาซิ่งนิ้งฮง ศิษย์มีความระวังตื่นตัว คำนวณว่าอาจเป็นบุคคล

สำคัญของพรรคฮวงคัวงปังก็ได้ ไม่กล้าเข้าไปใกล้นัก เพราะฟังว่าพวกมันมีสุดยอดวิชาฟังเสียงร้อยลี้ (แป๊ะลี้บุ้งเซีย) ใดอยู่ แต่ก็ไม่ยอมตัดใจทอดทิ้ง ดังนั้น เกร็งกำลังภายในขึ้นหมดสิ้น ใช้วิชาสกัดเสียงลอบฟัง ดีที่ในครั้งนั้นข้าพเจ้าเป็นฝ่ายมีชัย พวกมันไม่ได้ยินเสียงข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ทราบความลับมาประการหนึ่ง คือจากคำสนทนาของทั้งสอง ฟังออกว่าพวกมันกำลังหาคัมภีร์ภาพบ้วยเหลือซิ่งกง และสุดยอดวิชาคัมภีร์ภาพนั้นเป็นดาวข่มร้ายกาจของกำลังภายในที่พวกมันถ่ายทอดกันมาทุกชั่วคน"

เก้าไท้กงโพล่งเบา ๆ

"นับเป็นความลับสำคัญที่สุด ที่ฮวงคัวงปังไม่เคยแพร่งพรายมาเลยจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนเล่าต่อไป

"ข้าพเจ้ากลัวถูกพวกมันรู้สึกพบเห็น จึงถอนตัวถอยหลังมา เมื่อครู่ห่างจากที่นี่ประมาณห้าลี้ จำได้ว่าเป็นเสียงอาจารย์กำลังกล่าวอยู่ คาดคิดคำนวณ อาจารย์คิดจะอาศัยมือซัวหงีลอบใช้กระบี่บินไปสังหารศัตรู"

โง้วเล้งจูผงกศีรษะตอบ

"จู่โจมในยามไม่ทันป้องกัน อาจบางทีได้ผลก็ไม่แน่"

เก้าไท้กงเหงื่อกาฬโซมหน้า ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"สวรรค์เป็นพยาน จะได้อย่างไรกัน ? บ้วยเหลือซิ่งกงไหนเลยถูกคนลอบประทุษร้ายได้ โอ...โชคดีที่เด็กร้ายกาจมาทันเวลา มิเช่นนั้นต้องเลวร้ายจนไม่กล้าคาดคิดแน่"

โง้วเล้งจูได้ฟัง รู้สึกว่าตัวเองออกจะพลุ่งพล่านเกินไปจริง ๆ จึงกล่าวต่องักเซ้งเทียน

"เจ้าจับจุดอ่อนที่หวาดกลัวของศัตรูไว้ ขู่ขวัญฝ่ายตรงข้ามจนเตลิดหนีไป ?"

"นอกจากวิธีนี้ ไหนเลยยังมีวิธีดีกว่านั้น และวิชากำลังภายในบ้วยเหลือซิ่งกงใด ยังเป็นวิชาที่มีอาการสกัดจุดยงจั๊วใต้ฝ่าเท้าไว้ ฟังว่าเมื่อใช้วิชาบ้วยเหลือซิ่งกงดึงดูดกำลังภายในของศัตรูแล้ว มิได้ยึดไว้ใช้เอง แต่เป็นการดูดพลางรีดให้ไหลออกจากจุดยงจั๊วที่ฝ่าเท้าลงไปในพื้นดิน คนที่ฝึกวิชากำลังภายในบ้วยเหลือซิ่งกงไม่อาจจะมีกำลังภายในของผู้อื่นหลงเหลืออยู่ในร่างสักน้อยนิด มิเช่นนั้นต้องมีโลหิตทะลักจากทวารทั้งเจ็ดจนถึงใบหน้าจนตายไปเอง"

เก้าไท้กงยกหัวแม่มือขึ้นชมเชย

"เด็กน้อย ไหวพริบแก้ไขสถานการณ์ยามคับขันของเจ้าใช้ได้ยอดเยี่ยมจริง ๆ"

โง้วเล้งจูขมวดคิ้วกล่าว

"น่ากลัวได้เพียงครั้งเดียวไม่อาจซ้ำอีก"

งักเซ้งเทียนกล่าวอย่างนอบน้อม

"ดีที่คนในพรรคนี้ส่วนมากมีจิตใจวิปริตผิดธรรมดา หากมันไม่หาผู้อื่น และไม่ไปกระตุ้นท้าทายพวกมัน แม้นับว่าเดินสวนทางกันก็ไม่เป็นไร เมื่อครู่ศิษย์ยังพบเห็นความลับอีกประการ ในดวงตาของพวกมันมีประกายที่พิเศษผิดธรรมดา นั่นคือเป็นการเริ่มมีความอำมหิตจะก่อเรื่องหาราว หากสามารถฉวยโอกาสนั้นถอนตัวหลีกหนีไปได้ก่อน ประกันต้องไม่ถูกพวกมันสะกดรอยตาม หรือสะกิดความคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนของพวกมันขึ้น"

โง้วเล้งจูลอบชมเชยความละเอียดสุขุมของศิษย์รักในใจ ผงกศีรษะกล่าว

"เราก็มีความรู้สึกเช่นกัน"

เก้าไท้กงถามบ้าง

"ต่อแต่นี้พวกเจ้าอาจารย์กับศิษย์มีความเห็นอย่างไร ?"

โง้วเล้งจูตอบ

"ในเมื่อในยวงคั้วงปังมีของซ่มพิชิตอยู่ อย่างนั้นก็ไปหาความหวังจากของซ่มพิชิตนั้น เรื่องถอนตัวออกจากยุทธจักร ไหนเลยเป็นวิธีคลี่คลายเรื่องราวได้ ?"

"นั่นเป็นเรื่องมีอันตรายมาก และความหวังเลือนรางอย่างยิ่ง"

"นอกจากความตาย ไม่มีเรื่องราวใดแน่นอนเด็ดขาดได้ ผู้เยาว์ตอนนี้คิดจะไปปักกิ่งสักเที่ยวหนึ่งก่อน ท่านผู้เฒ่าโปรดพาเซ้งเทียนอยู่ในบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ครุ่นคิดหาวิธีกันเถิด"

"อาจารย์ ศิษย์คิดจะไปที่หุบเขาซาเซียนสักครั้ง"

"เจ้าคิดจะขอความช่วยเหลือจากล้อทีเล่านั้ง ?"

"ความหวังแม้น้อยยิ่ง แต่ก็เป็นทางสายหนึ่งได้"

"พยายามสุดสิ้นความสามารถแล้วปล่อยตามลิขิตฟ้า เจ้ากับไท้กงร่วมทางกันไปเถิด"

งักเซ้งเทียนกราบลาอาจารย์แล้ว รีบพาเก้าไท้กงมุ่งหน้าสู่ภูเขาซูมี้ ส่วนโง้วเล้งจูปลีกตัวกลับปักกิ่งเพียงลำพัง

เที่ยงวันนั้น งักเซ้งเทียนกับเก้าไท้กงเพิ่งเข้าสู่ดินแดนเสฉวน รับทานอาหาร

ในเมืองหนึ่งแล้วเก้าไท้กงส่งเสียงแผ่วเบา

"เด็กน้อย สามคนที่ออกจากร้านเมื่อครู่ ทีท่ามิใคร่ถูกต้องนัก"

"ผู้เฒ่าเข้าใจผิดแล้ว นั่นเป็นพวกล้อส่าย"

"โฮ้ ! พวกล้อส่ายไฉนแต่งตัวเช่นนั้นได้"

"เสื้อผ้าแม้เปลี่ยนไป แต่รหัสมิได้ถูกขจัดด้วย อาจเป็นพฤติการณ์ที่หลบหลีกพวกคลุ้มคลั่งเหล่านั้น"

เก้าไท้กงถอนใจส่งเสียง

"เจ้ายิ่งนานยิ่งเปรื่องปราดหลักแหลมแล้ว เพียงนี้ก็ดีอยู่ พวกเราลองไล่ตามดูสักระยะหนึ่ง ในเมื่อสาวกล้อส่ายเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย แสดงว่าพวกมันเริ่มมีจิตใจล่าถอยไปรักษาความปลอดภัยของชีวิตแล้ว"

"พวกมันก็ไปทางทิศตะวันตก พวกเราไม่ถึงกับเสียเวลาเดินทางได้"

ติดตามออกจากเมืองไม่ไกลนัก เห็นที่เบื้องหน้ามีพวกนายวานิชเดินทางเป็นกลุ่มก้อน เก้าไท้กงโพล่งเบา ๆ

"พวกมันปะปนเข้าในกลุ่มนายวานิชแล้ว"

"ไท้กงดู ผู้เยาว์มีพิรุธใดให้จดจำได้หรือไม่ ?"

"ไม่มี น่ากลัวกระทั่งอื้อเฮงยั้วก็ถูกเจ้าตบตาได้"

"วิเศษ อย่างนั้นผู้เฒ่ารีบหายตัว พวกเราไล่ตามกันไป"

เก้าไท้กงกระทำตามคำบอกแล้วสั่งเบา ๆ

"ระวังในจำนวนนั้น มีคนของฮวงค้วงปังอยู่ด้วย"

งักเซ้งเทียนแร่งฝีเท้า แต่ก็ไม่อาจแสดงวิชาตัวเบามาได้ เดินพลางหัวร่อกล่าว

"รับมือกับเขี้ยวเล็บของฮวงค้วงปังไม่ยาก ข้าพเจ้ามีเล่ห์อุบายมากมายหลากหลายนัก กลัวก็แต่เผชิญบุคคลสำคัญของพวกมัน ฟังว่ายากจะสังเกตระดับชั้นของพวกมันออก สรุปแล้ว สามารถจับจุดอ่อนที่พวกมันหวาดกลัวไว้ได้ก็พอจะรอดพ้นความยุ่งยากแล้ว"

เก้าไท้กงเห็นมันยังแบกห่อผ้าใหญ่อยู่ ต้องถามด้วยความสงสัย

"เจ้าแบกของเล่นใด ไฉนมากมายปานนี้ ?"

"โอ... ในจำนวนนี้ มีของที่ผู้อาวุโสซูมิ้มอบให้แก่ข้าพเจ้าด้วย"

"นอกจากเสื้อมังกรทองของเจ้าแม้วแล้ว ยังมีกระไร ?"

"มีเสื้อผ้าสีต่าง ๆ สิบกว่าชุด เพื่อสะดวกต่อการปลอมแปลงในทุกเวลา"

บทที่ 24
เรื่องที่ต้องสะท้านขวัญ

กลุ่มนายวานิชที่เบื้องหน้ามีสิบกว่าคน เมื่อเข้าไปใกล้สามารถแยกแยะออกได้ชัดเจน สองคนทางหน้าเป็นนายวานิชแท้จริง สาวกล้อส่ายสามคนปะปนอยู่ทางด้านหลังของนายวานิชทั้งสอง ที่พวกมันสนทนากัน ล้วนเป็นเรื่องค้าเรื่องขาย สาวกล้อส่ายถึงกับมารยาเป็นผู้เชี่ยวชาญอย่างยิ่งด้วย

ที่ตามหลังยังมีเป็นกลุ่มสองบ้างสามบ้าง แต่ทอดระยะห่างไกลมาก เก้าไท้กงกล่าวเบา ๆ

"พวกประดานั้นแม้แต่งกายเป็นนายวานิช แต่บุคลิกยังคงแสดงออกว่าเป็นชาวยุทธ์ชัดเจน และยังมิได้งำกำลังภายในไว้ด้วย เด็กน้อย เจ้าว่าเป็นสินค้าเส้นทางใด ?"

งักเซ้งเทียนเห็นพวกมันอ้อมหัวเลี้ยวเบื้องหน้ารีบเร่งฝีเท้าตามให้ใกล้กว่าเดิม พลางส่งเสียงทาง

ลมปราณ

"ในจำนวนนั้น มีคนของเขตหวงห้ามยุทธจักรที่เหลือแต่ชื่อ"

"อา...เป็นบริวารของลุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ซิงแซหรือไร ?"

"ใช่ ยังเป็นมือดีทั้งหกคนด้วย ส่วนอีกเจ็ดคนทางด้านหลัง เป็นชาวยุทธ์ที่ไม่มีค่ายสำนัก อ้อ อยู่ในสำนักคุ้มกันภัย"

กับเรื่องสังเกตความเคลื่อนไหวของชาวยุทธ์ เก้าไท้กงแน่ใจว่าท่านเป็นอันดับหนึ่งอยู่เสมอมา แต่ตอนนี้ยังต้องลอบนับถือ งักเซ้งเทียนยังเหนือกว่าท่านเสียอีก

งักเซ้งเทียนพลันแค่นเสียงเบา ๆ เก้าไท้กงได้ยินรีบถาม

"เรื่องอันใด ?"

"เฮอะ เฮอะ ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักถึงกับจะปรับปรุงเขตหวงห้ามยุทธจักรขึ้นใหม่"

"อา...เจ้าได้ยินเสียงสนทนาทางลมปราณของพวกมัน ?"

"ยังว่าจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับข้าพเจ้าอีกด้วยเลย"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"เข้าใจผิดเป็นเรื่องเล็ก พวกนางน่ากลัวยังไม่ทราบเรื่องของฮวงค้วงปัง"

"มิได้ พวกนางต่างทราบแล้ว ฉิ่นเอียเท้ากับแป๊ะเอียเท้ากำลังสืบหาประมุขหญิงของฮวงค้วงปังอีกด้วย"

"อา...พวกนางทั้งที่รู้บนภูเขามีพยัคฆ์ ยังจะดื้อรั้นไปในภูเขานั้น ?"

"ไท้กง ยังมีเรื่องยิ่งใหญ่กว่านั้นดอก"

เสียงของงักเซ้งเทียนเริ่มดังมาทีละน้อย แสดงว่าเริ่มไม่อาจข่มใจได้ เก้าไท้กงรีบสาวเท้าเข้าไปใกล้ถาม

"เรื่องสำคัญอันใด ?"

"เอียเท้าทั้งสองประกาศออกมา ต้องการให้สามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วไปสวามิภักดิ์ต่อนางภายในสิบวันนี้"

เก้าไท้กงจุปากเบา ๆ กล่าว

"คางคกอ้าปากหาว ลมปากไม่เบาจริง ๆ"

"ไท้กง..."

ดวงตาเก้าไท้กงเป็นประกายวาว แต่เห็นงักเซ้งเทียนส่งเสียงเรียกแล้วมิได้กล่าวต่อไป ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เด็กน้อย เรื่องอันใด ?"

งักเซ้งเทียนช้อนตามองท้องฟ้า ส่งเสียงคล้ายดั่งโต้ตอบและก็คล้ายรำพึงกับตัวเอง

"พวกนางจะมีความมั่นใจในประการใดอยู่ ไอ้ ! บ้วยเหลือซิ่งกง อึมม์ พวกนางต้องได้คัมภีร์ภาพบ้วยเหลือซิ่งกงไปแล้ว นี่...นี่ จะทำอย่างไร ?"

"ไอ้ ! เด็กน้อยไฉนมีความคิดเช่นนี้ ?"

งักเซ้งเทียนตอบด้วยความวิตก

"มิเช่นนั้นนางถือดีอย่างไรไปหาตัวประมุขหญิงของฮวงค้วงปัง ? แสดงว่าพวกนางมีความมั่นใจเต็มที่ นอกจากบ้วยเหลือซิ่งกงแล้ว ความมั่นใจของพวกนางอยู่ที่ใด ?"

หยุดเล็กน้อย งักเซ้งเทียนแยกแยะอธิบายด้วยความมั่นใจ

"อื้อเฮงฮั้วไม่ใช่คู่มือของเอียเท้าทั้งสองแล้ว ซึ่งย่อมเป็นเรื่องแน่นอน แต่มันยังมีเกาทัณฑ์วิเศษเซี่ยเอี้ยงซิ่งจี่ ใช้อำนาจบังคับให้มันยอมสวามิภักดิ์ นับเป็นฝีมือคล้ายจับยุพราชขู่เชิญปวงอำมาตย์ กุมตัวประมุขฮวงคังปังไปคุกคามบังคับป้า-อ๊วงฮง !"

เก้าไห้กงรู้สึกสมเหตุสมผลมาก ถอนหายใจเฮือกใหญ่กล่าว

"หากเป็นจริงดั่งที่เจ้าคาดคำนวณ นั่นกลับนับเป็นข่าวดี"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"ผู้เฒ่าเข้าใจผิดแล้ว อย่าฝากความหวังในความรักที่พวกนางมีต่อผู้เยาว์ พวกนางมิใช่เป็นคนมีใจรักหนักแน่น ยามใดสามารถกุมอำนาจใหญ่ในยุทธจักร นางต้องเปลี่ยนใจไปควบคุมบังคับทุกประการใต้อำนาจนางแทน"

"พวกนางย่อมไม่ถึงกับหลงทางเข้าไปในแนวเลวร้ายอธรรม"

"เฮอะ ตอนบู๊เซ็กเทียนอยู่ในวัยดรุณี ไหนเลยมิใช่บริสุทธิ์อย่างยิ่ง ?"

เก้าไห้กงทราบ มันยังคงเคียดแค้นต่อการตายของเจ้าแมัวไม่ลืมเลือน หากดรุณีสองนางไม่ขัดขวางมิให้มันลงมือสังหารลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ เจ้าแมัวต้องไม่ถึงกับเสียชีวิตในมือสองคนนั้น จึงรีบเบนเรื่องออกไป

"คนทางเบื้องหน้าแยกทางกันแล้ว"

งักเซ้งเทียนนิ่งอึ้งไม่ส่งเสียง แยกทางตามพวกล้อสายสามคนทางเบื้องหน้า

ทันใดนั้น มีเสียงหัวร่อฮาฮาดังก้องมาจากเบื้องหน้า เก้าไห้กงรีบสืบเท้าเข้า

ไปถาม

"เสียงหัวร่อนี้ดังโดยกะทันหันเกินไปกระมัง ?"

งักเซ้งเทียนเพ่งมอง เห็นล้อส่ายทั้งสามต่างหยุดลงบนเนินเขา เบื้องหน้าไม่มีเงาร่างผู้คนเลย จึงตอบเบา ๆ

"ในป่าด้านนั้นต้องเกิดเรื่องแน่"

"เจ้าอยู่ที่นี้อย่าเคลื่อนไหว ให้เล่าฮิวเข้าไปตรวจดูก่อน"

งักเซ้งเทียนไม่เห็นเงาร่างของท่าน ทราบว่าท่านไปไกลแล้ว จึงไม่หยุดยั้งในที่เดิม สาวเท้าเข้าไปใกล้พวกล้อส่ายกว่าเดิม แต่ไม่มีความอำมหิตต้องการปลิดชีวิตเลย

ล้อส่ายทั้งสามต่างอยู่ในวัยกลางคน ตอนนี้ล้วนหวาดหวั่นจนหน้าซีดขาวตาเหลือกค้าง พอเห็นงักเซ้งเทียนสืบเท้าเข้ามาใกล้ ตาทั้งหกมีประกายคลางแคลงสงสัย ผู้หนึ่งประสานมือคารวะทักทาย

"ท่านได้ยินเสียงหัวร่อหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนฉุกใจได้คิด เน้นเสียงหนัก ๆ

"พวกเจ้าเป็นคนของสำนักล้อส่าย ?"

พวกล้อส่ายทั้งสามถอยหลังคนละก้าวใหญ่ ต่างตัวสั่นงันงกแล้ว พวกมันคล้ายสงสัย งักเซงเทียนเป็นบริวารของฮวงคั้วงปัง

ที่งักเซ้งเทียนต้องการคือความเข้าใจผิดเช่นนี้เอง ดังนั้น สืบเท้าเข้าไปอีกสองก้าว แค่นหัวร่อถาม

"ไม่ตอบ ?"

ผู้หนึ่งพยายามข่มความหวาดกลัวไว้ ตอบเสียงสั่นสะท้าน

"ถูกแล้ว พวกเราเป็นคนของล้อส่าย เป็นพวกไร้ชื่อเสียงเรียงนาม"

พวกมันไม่กล้าบอกตำแหน่งให้สูง หวาดกลัวจนวาจาขาด ๆ ห้วน ๆ งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"ปลดกระบี่พวกเจ้าออกมา"

ล้อส่ายทั้งสามเหลียวมองกันแวบหนึ่ง พากันปฏิบัติตามโดยดี งักเซ้งเทียนขบขันจนแทบหัวร่อ แต่ปั้นสีหน้าตวาด

"คุกเข่า !"

เสียงนี้ดังไม่นักคย ขู่ขวัญพวกมันจนกระเจิดกระเจิง พากันคุกเข่าโครม ๆ

ลงไปจริง ๆ

"เอ๊ะ ! พวกเจ้าต่างเป็นผู้รู้ชัดแจ้ง...หัวหน้าของพวกเจ้าไปที่ใดแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนพยายามกลั้นหัวร่อไว้ ตวาดอีกครั้ง

"ตอบทีละคนแก่เรา"

ผู้หนึ่งซึ่งหวาดกลัวถึงขีดสุด ต้องหลับตามันลงไป อีกผู้หนึ่งส่งเสียงคล้ายครวญคราง

"ได้อ๋องกลับประเทศแล้ว กงจู๊ทั้งสี่กับเชื้อพระวงศ์สองท่านกำลังเรียกระดมพวกเราไปปรึกษาเพื่อตกลงจะอยู่หรือกลับ"

"เฮอะ เฮอะ ยังมีเล่า ?"

งักเซ้งเทียนคุกคามแล้วสืบเท้าเข้าไปในรัศมีสามก้าว ล้อส่ายผู้นั้นเข้าใจผิดคิดว่ามันจะลงมือ รีบก้มศีรษะกราบลงกับพื้น เหลือแต่คนที่ไม่เคยเอ่ยปาก คล้ายมีขวัญกล้าแข็งกว่าบ้างรีบส่งเสียง

"เมื่อครู่ยังเห็นไทจือทั้งสอง แต่ถูกโกวเนี้ยนางหนึ่งในเขตหวงห้ามยุทธจักรเรียกตัวไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ฟังใจต้องสั่นสะท้าน ครุ่นคิดคำนึง

"เอียเท้าทั้งสองต้องการประกาศตัวเป็นศัตรูกับเราจริงแล้ว เฮอะ นางเรียกตัวชั่วทั้งชั่วยิ่งไป เป็นการจงใจฉีกหน้าเราให้อับปยศชัด ๆ เอาเถิด..."

เมื่อคิดถึงความเจ็บช้ำรันทด ไม่ต้องการครุ่นคิดสืบไป เปลี่ยนเป็นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"พวกเจ้าไสหัวไปได้ !"

อารมณ์ของมันสับสนอย่างยิ่ง คำ 'ไสหัว' คล้ายดั่งมีความหมายอื่นแฝงอยู่ก็ปาน

ล้อส่ายทั้งสามพอได้ฟัง คล้ายดั่งได้รับนิรโทษจากเจ้าชีวิต กระทั่งเวลาลุกขึ้นก็ยังกลัวช้าเกินไป ทั้งคลานทั้งกลิ้งด้วยสภาพทุลักทุเล หนีจนสุดกำลังเท่าที่มี

"ฮา ฮา เด็กน้อย ลวดลายนี้เล่นได้ไม่เลวจริง ๆ เอ๊ะ ! สีหน้าเจ้าไม่ถูกต้องเลย ?"

เก้าไท้กงปรากฏตัวเดินเข้ามาหา เขามันมองหน้างักเซ้งเทียนแน่วนิ่ง

งักเซ้งเทียนลอบถอนใจเบา ๆ หันกายไปกล่าว

"พบเห็นกระไรบ้าง ?"

เก้าไท้กงเห็นมันไม่ตอบกลับย้อนถาม ทราบว่าต้องเกิดเรื่องสำคัญแล้ว จึงตอบตามตรง

"ยอดฝีมือของสำนักเทียนเต็กสามคนจบสิ้นอวสานไป"

งักเซ้งเทียนถามด้วยความท้อแท้

"เป็นพวกฮวงตั้งกีไม่ลงมือกระมัง ?"

เก้าไท้กงผงกศีรษะ งักเซ้งเทียนจึงบอกเล่าเรื่องราวเมื่อครู่โดยคร่าว ๆ แล้วสาวเท้าเดินออกไป

เก้าไท้กงติดตามช้า ๆ จิตใจก็คล้ายหนักอึ้งจนตึงเครียด ทั้งไม่อาจปลุกปลอบใจ และไม่กล้ากระตุ้นท้าทาย จึงพากันเงียบขรึมไปทั้งสองคน

ค่ำคืนนั้น มาถึงตัวเมืองแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นเมืองริมน้ำแยงซีเกียง นามตั้งแกป๋า จึงหาโรงเตี๊ยมพักแรมกัน

หลังอาหาร เก้าไท้กงออกไปเดินเล่นที่ริมน้ำ ส่วนงักเซ้งเทียนนอนโดดเดี่ยวอยู่ในห้องพัก เหม่อมองเพดานมุ้งแน่วนิ่ง เริ่มคิดตั้งแต่ที่ภูเขาจงน้ำ คิดจนเคลิบเคลิ้มสู่ภวังค์

วิกาลสงัด ผู้คนสงบ เก้าไท้กงยังไม่กลับมา งักเซ้งเทียนถึงกับลืมไป มิได้ออกสืบหา ที่แท้มันหลับตาลงแล้ว

ทันใดนั้น มีเสียงหัวร่อแค่น ๆ ดังขึ้นที่ช้างหน้าต่าง แล้วเงาดำสายหนึ่งวูบผ่านไป พุ่งสู่ทิศตะวันตกดุจสายฟ้า

งักเซ้งเทียนมิได้หลับใหล เพียงแต่ครุ่นคิดถึงความหลังจนเคลิบเคลิ้มเท่านั้น เสียงแค่นหัวร่อกระตุ้นมันจนสะดุ้งรู้ตัว พอลืมตาไม่เห็นเก้าไท้กงอยู่ในห้องด้วยตระหนกจนกระโดดตัวลอย ทลายหน้าต่างออกไปทันที

กวาดตามองรอบข้างไหนเลยยังมีเงาร่างคน ! มันเข้าใจว่าเก้าไท้กงประสบอันตราย ต้องหวาดหวั่นจนร้องย่ำแย่ในใจ

ไม่มีเวลาครุ่นคิดลังเลแล้ว รีบเกร็งลมปราณพุ่งควับขึ้นอากาศปานพลุไฟ เนื่องจากไม่มีอาจารย์เป็นผู้นำอยู่เบื้องหน้า แม้พุ่งตัวขึ้นสูงไม่น้อย แต่ไม่อาจลอยร่างในอากาศเนิ่นนานนัก เพียงกวาดตาสำรวจดูรอบข้างแล้วพลิ้วตัวลงสู่พื้นอีกครา แต่ก็พบเห็นเงาดำร่างหนึ่ง กำลังโลดละลิ่วอยู่บนทางหลวงที่ไกลไปกว่าสามลี้

เนื่องเพราะไม่ใช่สองคน จึงแน่ใจไม่ใช่คนร้ายที่คร่าตัวเก้าไท้กง ต้องเกิดการลังเลไม่อาจตัดสินใจแล้ว

แต่ตอนนี้มิได้พบร่องรอยเบาะแสใด ๆ จนอีกเนิ่นนานจึงทะยานกายไล่ตามเงาดำนั้น ดีที่ยังคงมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก เส้นทางไม่ได้เปลี่ยนไปจากเดิมของมัน

ไหนเลยคาดคิด เนื่องเพราะเสียเวลาใคร่ครวญอีกครั้ง กระทั่งเงาดำก็ลับหายไปแล้ว จนใกล้สว่าง ทางหลวงได้อ้อมไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จักเซ้ง-เทียนต้องครุ่นคิดแล้ว รำพึงเบา ๆ

"ไท้กงมีสุดยอดวิชาซิ่งตุ้น ไหนเลยถูกคร่าตัวได้ ? หรือล่องหนติดตามผู้ส่งเสียงแค่นหัวร่อนั้นไป ?"

เมื่อได้คิดเช่นนั้น รู้สึกมีทางเป็นไปได้หลายส่วน ดังนั้นไม่เดินตามทางหลวงใหญ่ ยังคงมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกโดยตรง แต่ทิศนั้นไม่มีแม้ทางแคบเล็กสักสาย ทุกแห่งหนเป็นแต่เนินเขาป่าทึบ เมื่อขึ้นดูบนเนินเขา มีแต่เทือกเขายาวไกลสุดสายตา

จักเซ้งเทียนตกลงใจแน่วแน่ จึงเร่งฝีเท้าไปในทางภูเขาอย่างรวดเร็วดั่งเหินบิน

สองชั่วยามให้หลัง ไม่ทราบพุ่งผ่านระยะทางไกลเท่าใด ขณะขึ้นสู่ยอดเขาสูงลูกหนึ่ง พอดีเห็นบนยอดเขานั้นปรากฏศีรษะคนขึ้นมาสองคน

ฝ่ายตรงข้ามพอเห็นรีบชะงักร่างที่พุ่งเข้ามาไว้ทันที ต่างมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัยอย่างใหญ่หลวง

แต่จักเซ้งเทียนหาเป็นด้วยไม่ พลันร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"มกแป๊ะแปะ เยี้ยวแป๊ะแปะ"

ที่แท้ผู้มาคือมกทินี้กับเยี้ยวเม้ง ทั้งสองพอได้ยินเสียงเรียกจึงทราบเป็นผู้ใด ต่างร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"เซ้งเทียนนั่นเอง"

จักเซ้งเทียนปราดเข้าไปคารวะแล้วถาม

"แป๊ะแปะทั้งสองท่าน ไฉนอยู่บนยอดเขานี้ ?"

มกทินี้คว้าแขนมันบีบแนบแน่นกล่าว

"พวกเราหลบหนีบริวารพรรคฮวงค้วงปังสองคน ไม่กล้าเดินบนพื้นราบ เมื่อครู่พบกับเท้าไท้กง ท่านสั่งให้เรามาทางทิศตะวันออกเพื่อพบเจ้า ท่านบอกว่ากำลังสะกดรอยตามดรุณีนางหนึ่งไปที่เบื้องหน้า"

จักเซ้งเทียนระบายลมจากปากเฮือกใหญ่กล่าว

"เฒ่าผู้นี้ร้ายกาจจริง ๆ ก่อกวนผู้หลานกระวนกระวายแทบตาย จะไปก็ไม่บอกกันก่อนสักคำ"

"ท่านว่าไม่มีเวลากลับโรงเตี๊ยมไปเรียกเจ้า"

"ไฮ้ ! ท่านมิได้กลับโรงเตี๊ยม ?"

"ใช่ เจ้าจะไปภูเขาซูมี้ซัวกระมัง ?"

"แป๊ะแปะทั้งสองท่านก็ร่วมทางไปด้วยกันเถิด ตอนนี้คนของฮวงค้วงปังกระจายทั่วยุทธจักร พร้อมที่จะพบกันในทุกเวลา"

เยี้ยวเม้งทราบ งักเซ้งเทียนยังมิได้รับทานอาหาร จึงปลดห่อผ้าออกมาแก้ล้วงอาหารยื่นให้พลางกล่าว

"เจ้าอยู่รับประทานที่นี่ให้อิ่มหนำก่อนค่อยไป"

งักเซ้งเทียนเชิญทั้งสองนั่งลงแล้ว กินพลางเล่าพลาง

"เมื่อพวกเรากลับจากหุบเขาซาเซียนก๊ก ผู้หลานก็ส่งแป๊ะแปะทั้งสองขึ้นปักกิ่งในนครหลวงขององค์กษัตริย์ที่สำคัญ พวกอสูรร้ายมารชั่วอาจไม่กล้าไปก่อกวนโดยเหลวไหล แต่ในชายแดนที่ห่างไกลเช่นนี้ นับว่าไม่มีแห่งหนใดจะปลอดภัยได้เลย"

มกทินี้ถอนใจกล่าว

"ตัวเจ้าเองก็ต้องระวังในทุกที่ทาง พวกฮวงค้วงปังไม่มีสันดานมนุษย์อยู่เลยสักคน"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"หากการหาล้อทีเล่านั้งครั้งนี้ล้มเหลว อันตรายในภายหน้าไม่กล้าจะคาดคิดเลยจริง ๆ"

หลังจากมกทินี้กับเยี้ยวเม้งถามประสบการณ์ในระยะนี้กับมันแล้ว ทั้งสามร่วมทางกันสู่ทิศตะวันตกต่อ

สองวันให้หลังถึงเสฉวน วันที่สี่ถึงเชิงเขาแชเซี้ย ดีที่หลายวันนี้ไม่มีเรื่องราวขัดขวางการเดินทางของพวกมัน

เยี้ยวเม้งซื้อเสบียงกรังอีกห่อใหญ่ เดินตามเชิงเขาแชเซี้ยสู่ไซคัง หลังเที่ยงไม่นาน งักเซ้งเทียนรู้สึกผิดปกติอยู่บ้าง ตามรายทางเริ่มเห็นคนที่สะดุดตาทยอยกันไปไม่น้อย จึงส่งเสียงทางลมปราณตักเตือนภัย

"แป๊ะแปะทั้งสองท่านต้องระวังตัวไว้"

มกทินี้รีบถามด้วยความตื่นเต้น

"เจ้าเห็นกระไรไม่ถูกต้อง ?"

"ซ้ายขวาหน้าหลังของพวกเราต่างมีคนเดินทางอยู่"

เยี้ยวเม้งกวาดตามองรอบข้าง สั่นศีรษะกล่าว

"นอกจากพ่อค้าวานิชที่ซื้อขายของแล้ว คล้ายไม่มีร่องรอยชาวยุทธ์เลย"

"เพียงสามารถฟังออก ส่วนที่เห็นได้ ล้วนเป็นชาวบ้านธรรมดาทั้งสิ้น"

มกทินี้ทราบมันมีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูง จึงเชื่อสนิทใจไม่คลางแคลง ผงกศีรษะกล่าว

"อาจเป็นชาวยุทธ์ธรรมดา หากเป็นบริวารพรรคฮวงค้วงปัง ไหนเลยยังยอมให้พวกเราเดินทางโดยปลอดภัย"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"ไม่มีทางจะยืนยันจริง ๆ แต่คนของฮวงค้วงปังก็มิใช่พอเห็นหน้าเป็นรังควานหาเรื่องพวกมัน บางครั้งเดินเฉียดผ่านไป ยังไม่หาเรื่องราวใดเลย"

ถึงตอนนี้พลันลดเสียงแผ่วเบากล่าวต่อ

"ดรุณีสองนางบนภูเขาเบื้องหน้านั้นใช่แล้ว"

เยี้ยวเม้งโพล่งด้วยความตระหนก

"ซ้ายมือมีเจ็ดคน เอ๊ะ ! ล้วนเป็นดรุณีเยาว์วัย"

มกทินี้ตื่นเต้นส่งเสียงสั่นสะท้าน

"พวกนางก็มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก พวกเราต้องมีเวลาเผชิญกันเป็นแน่"

"แป๊ะแปะทั้งสองท่านปล่อยตัวเป็นธรรมดาบ้าง อย่าตื่นเต้นเกินไปนัก ต้องมารยาเป็นไม่เห็น ด้านขวายิ่งมีมากกว่า ถึงกับมียี่สิบกว่าคน"

เยี้ยวเม้งเบือนมองด้วยความตระหนก ส่งเสียงสั่นสะท้าน

"ล้วนเป็นบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ พวกมันจะไปที่ใดกัน ?"

งักเซ้งเทียนดูออกว่าเป็นสถานการณ์คับขันมาก สนใจฟังเสียงทางด้านหลังชั่วครู่แล้ว โพล่งด้วยความตื่นเต้น

"แย่แล้ว พวกเราถูกล้อมไว้แล้ว"

มกทินี้ถาม

"ด้านหลังมีมากน้อยเท่าใด ?"

"ทยอยกันไม่ขาดสาย เป็นระยะทางไกลหลายลี้ ไม่มีปัญญาจะนับจำนวนได้ครบถ้วนเลย"

"น่ากลัวมิใช่มาเพราะพวกเรา มิเช่นนั้น ต้องเข้ามาก่อกวนหาเรื่องเสียนาน

แล้ว"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"ฮวงค้วงปังไม่อาจใช้เหตุผลธรรมดามาคาดคำนวณ พวกมันนอกจากเบื้องสูงมีคำสั่งลงมาแล้ว ทุกคนยามใดเกิดอารมณ์ครึกครื้น พร้อมที่จะฆ่าผู้คนในทุกสถานที่ มิเช่นนั้นไม่กลายเป็นพรรคคลุ้มคลั่งไปได้ วันนี้พวกเราต้องอาศัยโชคชะตารอดพ้นอันตราย ขอเพียงมีผู้หนึ่งผู้ใดพอใจในตัวข้าพเจ้า มหันตภัยต้องกรายมาใส่ศีรษะพวกเราทันที"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"วิธีเดียวที่มีในตอนนี้คือหนักแน่นเยือกเย็น พยายามอย่ากระตุ้นความสนใจและอารมณ์ของมันเป็นสำคัญ หนีหรือต่อสู้ ต่างไม่มีความหวังเหลืออยู่"

เยี้ยวเม้งกับมกทินี้ล้วนเป็นนักเลงเก่าคร่ำโลก มาตรว่ามีความหวาดหวั่นพรั่นพรึง แต่สีหน้ายังคงข่มไว้ไม่เป็นพิรุธ แต่สองตาไม่ยอมอยู่ในคำสั่ง มักจะกลอกมองไปมาแทบตลอดเวลา

งักเซ้งเทียนพลันส่งเสียงทางลมปราณ

"ด้านหลังมีบุรุษสองคนเร่งฝีเท้าเข้ามาแล้ว"

มกทินี้กับเยี้ยวเม้งต้องลอบร้อง "จบสิ้น" ในใจ

งักเซ้งเทียนเค้นสมองครุ่นคิดอย่างรวดเร็วปานกังหัน พยายามหาวิธีรับมือกับผู้มา จนเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาห่างเพียงหกวา จึงส่งเสียงทางลมปราณ

"แป๊ะแปะทั้งสองอย่าเกร็งกำลังภายในเป็นอันขาด ทุกประการมอบให้ผู้หลานรับมือเอง"

สั่งเสียจบความแล้วหันมองไปแวบหนึ่ง มารยาเป็นเหลียวซ้ายแลขวาด้วยความแตกตื่นสงสัยอีกครั้ง

บุรุษหนุ่มทั้งสองมีเค้าหน้าไม่อัปลักษณ์ ต่างสวมเสื้อยาวสีคราม ผู้ที่ไม่ทราบความนัย ต้องเข้าใจเป็นนักศึกษาออกท่องเที่ยว

ท่วงท่าของงักเซ้งเทียนเป็นไปตามธรรมดา เมื่อกวาดตามองแล้วทักทายก่อน

"สองท่านมีพลังฝีมือเลิศพิสดาร หรือจะไปไซคังกัน ?"

การทักทายของมันยังพอทำเนา แต่ชู่ชวัญมกทินี้กับเยี้ยวเม้งจนแทบฝอตาย ลอบด่ามันแส่หาความยุ่งยากใส่ตัว

บุรุษหนุ่มทั้งสองได้ยินคำถามเพียงหัวร่อ เร่งฝีเท้าเข้ามาใกล้กว่าเดิม หนึ่ง

ในจำนวนนั้นหัวร่อฮาฮาถาม

"ท่านแซ่ไร ? ใช่มีเรื่องจะไปไซคังด้วยกระมัง ? พวกเรามีคนมาก ไซคังเป็นเพียงทางผ่านเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนกล่าวเสียงกังวาน

"ความประสงค์ของพวกเราตรงกันอีกแล้ว พวกข้าพเจ้าอาหลานทั้งสามจะเข้าหาสมุนไพรใบยาที่ภูเขาซูมี้ ข้าพเจ้าแซ่งัก"

อีกผู้หนึ่งส่งเสียง

"นั่นยิ่งประจวบเหมาะ พวกเราก็จะไปซูมี้กัน"

งักเซ้งเทียนสร้างนามปลอมให้กับมกทิหนี้และเยี่ยวเม้ง แนะนำแก่บริวารพรรคฮวงค้วงปังทั้งสองรู้จักกันแล้วถามอีก

"สองท่านแซ่ไร ? ไปภูเขาซูมี้ด้วยเรื่องสำคัญอันใด ?"

ผู้ตอบคนแรกอึ้งชั่วครู่จึงกล่าว

"ท่านเคยได้ยินนามพรรคเคี้ยงคุนปัง (ฟ้าดิน) กระมัง ? พวกเราเป็นศิษย์พรรคเคี้ยงคุนปัง ในพรรคของเราห้ามเรียกชื่อแซ่ หากท่านต้องการเรียกพวกเราทั้งสอง เพียงเรียกลำดับก็พอ เราเรียกว่าเคี้ยงเก้าห้า มันเรียกว่าเคี้ยงเก้าหก พวกเราได้รับคำสั่งจากปังจู้ให้ไปสมทบในที่นั้น"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดด้วยความปีติ

'ที่แท้นามเดิมของพวกมันคือเคี้ยงคุนปัง (พรรคฟ้าดิน) ประหลาดจริง ๆ พวกมันถึงกับมิได้ปกปิดความลับไว้เลย'

ใจครุ่นคิด ปากส่งเสียง "เลื่อมใส" ตามมารยาท

แต่เยี่ยวเม้งกับมกทิหนี้วิตกจนเหงื่อเย็นเยียบซึมโซมฝ่ามือ หัวใจเต้นถี่เร็วปานรัวกลอง พอดีได้ยินผู้อยู่ในอันดับเคี้ยงเก้าหกกล่าวขึ้น

"ท่านเห็นพวกดรุณีทางเบื้องหน้าแล้วกระมัง ? พวกนางก็คือเป็นศิษย์ของคุนปังจู้พวกเรา"

"เป็นพระคุณที่ชี้แนะ"

"คนของพรรคท่านมีจำนวนไม่น้อยจริง ๆ"

"ฮา ไม่มากไม่น้อย ทั้งเคี้ยงและคุนต่างมีหนึ่งร้อยแปดคนพอดี ตอนนี้ยุทธจักรปั่นป่วนวุ่นวาย สองท่านได้ทราบข่าวแล้วหรือไม่ ?"

"ท่านหมายถึงเรื่องอันใด ?"

"สำนักเทียนเต็กเกิดในตะวันตกเฉียงใต้ สำนักล้อส่ายมาจากทางไกลเป็นหมื่นลี้ ป้าอ๊วงฮงคุกคามต่อตงง้วน นั่นล้วนเป็นพวกมีอิทธิพลยิ่งใหญ่ อกุศลจิตหมายยึดแผ่นดินไว้ในอำนาจ"

เคี้ยงเก้าหกหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ท่านไฉนมีความรู้ต่ำต้อยมาก สำนักล้อส่ายตอนนี้ถอยกลับดินแดนมันแล้ว ที่ถูกทิ้งเหลือ ก็กลบเกลื่อนร่องรอยไม่กล้าปรากฏหน้า ส่วนป้าอ๊วงฮงมีข่าว ถูกดาวเพชฌฆาตจูโจมทำลายจนย่อยยับอัปรา เทียนเต็กมัวเจ็งติดตามล้ออ๋องหนีเอาชีวิตรอด ที่โดดเด่นเป็นเอกในปัจจุบันมีเพียงสามขุมกำลังที่ท่านมิได้เอ่ยถึง"

มกทินี้กับเยี้ยวเม้งไม่กล้าเอ่ยปาก เพียงปล่อยให้งักเซ้งเทียนเอออวยตามมารยาท ได้เห็นมันมารยาเป็นถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ตอนนี้นอกจากพรรคท่าน ยังมีผู้ใดอีก ?"

เคี้ยงเก้าหกหัวร่อเสียงก้องตอบ

"ท่านผิดอีกแล้ว พรรคเราไม่เคยมีความคิดตั้งตัวเป็นใหญ่ในแผ่นดินเลย ล้วนมีอุดมการณ์ท่องเที่ยวหาความสำราญในยุทธจักรเท่านั้น ขุมกำลังยิ่งใหญ่ที่สุดในปัจจุบันอันดับหนึ่งต้องนับเฮี้ยงล้อส่าย (สำนักล้อส่ายแดง) แต่ยังมิได้เข้ารุกรานตงง้วน ความมากมายในบริวารพรรคมันกระจายไปทั่วทั้งแผ่นดิน พรรคนั้นนอกจากเคี้ยงคุนปังของพวกเราแล้ว กล่าวได้ว่าไม่มีผู้ใดทราบพื้นฐานมัน สำนักล้อส่ายในปัจจุบันต้องถูกกลืนไว้ในอำนาจแน่นอน"

เคี้ยงเก้าห้าเมื่อเห็นมันหยุดลงจึงกล่าวต่อ

"ต่อมาก็เป็นสำนัก 'เขตหวงห้ามยุทธจักร' หลังจากลุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ซิงแซตายไปแล้ว ศิษย์ทั้งสองของพวกมันประกาศตำแหน่งสืบทายาท ทั้งยังเปลี่ยนเขตหวงห้ามในยุทธจักรเป็นสำนักซึ่งซี่ผ่าย (ชังโลก) สำนักนี้ได้เริ่มกระทบกระทั่งกับพรรคเราแล้ว หนึ่งในสาเหตุที่พวกเราถูกระดมไปชุมนุมกัน ก็เพื่อหาทางรับมือการท้าทายของพวกนาง อันดับสามไม่ใช่พรรคหรือสำนัก แต่เป็นอาจารย์กับศิษย์สองคน เอ่ยขึ้นแล้วสามท่านจะต้องรู้จัก อาจารย์นามโง้วเล้งจู ศิษย์นามงักเซ้งเทียน อาจารย์กับศิษย์ทั้งสอง มีร่องรอยเร้นลับเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าเป็นค่ายสำนักพรรคใด ต่างถูกมันชิงชังรังเกียจ พรรคเรากำลังสนใจมันอย่างใกล้ชิดอยู่"

งักเซ้งเทียนพอได้ฟัง ยังมีสำนักอั้งล้อส่ายยิ่งร้ายกาจกว่า ต้องแตกตื่นสงสัยยิ่งนัก ประสานมือถาม

"สองท่านมีความรอบรู้กว้างขวางยิ่ง เป็นที่ข้าพเจ้าเลื่อมใสนับถือจริง ๆ แต่ไม่ทราบภายในของอั้งล้อส่ายเป็นอย่างไร สองท่านพอจะกรุณาชี้แนะสักเล็กน้อยหรือไม่ ! ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องนี้เลยสักผิวเผิน ?"

เคี้ยงเก้าห้าหัวร่ออาอากล่าว

"ท่านมีจิตใจกว้างขวางถ่อมตัว สบอารมณ์ของพวกเราจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนคร่ำครวญในใจ

"สวรรค์ของเรา อย่าได้สบอารมณ์เราเป็นอันขาด"

เคี้ยงเก้าห้าหยุดเล็กน้อย กวาดตามองรอบข้างแล้วกล่าว

"เวลายังเช้ามากอยู่ พวกเราเดินได้ไม่ช้าเลย ว่ากล่าวสนทนากันยังไม่เป็นการเสียเวลากำหนดนัด ท่านจะเพิ่มพูนความรอบรู้ เราก็จะเลือกที่สำคัญมาบอกเล่า จำเดิมอั้งล้อส่ายเป็นสาขาหนึ่งของล้อส่าย ภายหลังเกิดแตกแยกกันภายใน ที่ท่านพบเห็นนั้นคือแป๊ะล้อส่าย (ล้อส่ายขาว) สำนักนี้แม้มีความทะเยอทะยานรุนแรง แต่ฝีมือไม่อำมหิตโหดเหี้ยมนัก เนื่องจากไม่กระตือรือร้นหวังความก้าวหน้า วิทยายุทธ์ส่วนมากจึงต่ำพื้นธรรมดา แต่อั้งล้อส่ายก็ผิดกันมากแล้ว อั้งล้ออ๊วงประมุขมันเกลี้ยกล่อมกวาดต้อนยอดฝีมือทั้งแผ่นดินไว้ในอำนาจ คร่ำเคร่งฝึกปรือวิทยายุทธ์บัญญัติสุดยอดวิชาพิสดารที่ไม่เคยมีมาแต่กาลก่อนถึงสิบวิชา ทั้งยังงำไว้ไม่ยอมแสดงออกมา ลอบเผยแพร่ให้แก่บริวารของมัน ตอนนี้บรรลุความสำเร็จดั่งตั้งใจแล้ว"

งักเซ้งเทียนถามอีก

"บุคคลสำคัญของมันคืออั้งล้ออ๋อง (เจ้าอั้งล้อ) หรือไร ?"

เคี้ยงเก้าห้าสั่นศีรษะตอบ

"บุคคลสำคัญ นอกจากอั้งล้ออ๋องแล้วยังมีอีกสามคน หนึ่งคือ มาเคอเหล็งจู้ตี๋ตี๋มัน สองคือเลียอันน่อสี (ที่สอง) หลานของมัน ซึ่งก็เป็นบุตรของมาเคอเหล็งจู้ อันดับสามคือบุตรีของเลียอันที่สองนามอ้วงอูกงจู้ ส่วนยอดฝีมือที่อยู่ใต้บังคับบัญชีของพวกเหล็งจู้ยังมีอีกมากมายนับไม่ถ้วน"

งักเซ้งเทียนพยายามข่มความแตกตื่นไม่ให้ปรากฏบนสีหน้า เลียบเคียงถามต่อ

"เช่นนี้เป็นว่า พรรคท่านกับพวกมัน ต้องมีการกระทบกระทั่งกันแน่นอน ?"

เคี้ยงเก้าหกชิงตอบขึ้นก่อน

"อั้งล้ออ๋องเคยตกลงกับพรรคเรา สัญญาไม่รุกรานรังควานกัน"

เมื่องักเซ้งเทียนทราบข่าวเหล่านี้แล้ว หวังให้พวกมันรีบเร่งถอนตัวไป จึงเงยหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่ง แสร้งร้องด้วยความตื่นเต้น

"อาทิตย์ใกล้ลับฟ้าแล้ว"

เคี้ยงเก้าห้าหัวร่อกล่าว

"เราตั้งใจเชิญท่านทั้งสามร่วมทางด้วย ไม่ทราบมีความคิดเห็นอย่างไร ?"

มกทินี้กับเยี้ยวเม้งลอบร้องคร่ำครวญในใจ ต่างหวังให้งักเซ้งเทียนรีบปฏิเสธ แต่งักเซ้งเทียนที่เริ่มหยั่งจิตใจของบริวารพรรคฮวงค้วงปังได้แล้ว ทราบว่าวิธีที่จะรับมือโดยถูกต้อง หากคิดจะหลบหลีกเภทภัยมีเพียงทางอยู่สองสาย นั่นคือเป็นฝ่ายรุกหรือไม่ก็คล้อยตาม นอกนี้ไม่มีวิธีอื่นใดเลย จึงหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้ากำลังมีความตั้งใจเช่นนี้ แต่ถูกพี่ท่านบอกมาก่อนเสียได้"

บริวารฮวงค้วงปังทั้งสองได้ยินต้องปีติยิ่งนัก เฮี้ยงเก้าหกหัวร่อกล่าว

"ท่านเป็นคนรวบรัดตัดความจริง ๆ ในเมื่อเห็นพ้อง พวกเราประลองฝีเท้ากันเป็นไร ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"รับฟังมานานว่าพรรคท่านมีวิชาตัวเบาเลอเลิศสุดยอด ไม่ประลองออกจะเหมาะสมกว่า พอประลอง ต้องให้พวกเราอาหลานอัปยศอดสูแล้ว"

เคี้ยงเก้าห้าหัวร่อฮาฮากล่าว

"ท่านยกยอเกินไป พวกเราไม่บ่งชี้ผลแพ้ชนะ ต่างพยายามเต็มความสามารถก็แล้วกัน จุดประสงค์คือต้องการเร่งเดินทางให้ได้ไกลอีกหลายลี้เท่านั้น"

งักเซ้งเทียนร่ำร้องในใจ

"นี่กลับเป็นโอกาสประเสริฐ พวกเราสามคนอยู่หน้า พวกเจ้าสองคนติดตามหลัง มาตรว่ามีคนของพรรคเจ้าพบเห็น พวกมันก็ต้องไม่เสนอหน้าออกมาขัดขวาง นี่เป็นกฎในพรรคพวกเจ้า เซี่ยวเอี๊ยสืบทราบกระจ่างมานานแล้ว"

ได้คิดจึงกล่าว

"ในเมื่อไม่บ่งชี้ผลแพ้ชนะ สองท่านไม่อาจชิงล่วงหน้าไปได้ ?"

"ท่านวางใจ"

งักเซ้งเทียนจึงหันบอกมกทินี้กับเยี้ยวเม้ง

"เจ๊กเจ่กทั้งสอง พวกเราไม่อาจแสดงความอัปลักษณ์ได้ ต้องทุ่มเทกำลังพุ่งให้สุดตัว"

มกทินี้รีบรับคำ งักเซ้งเทียนร้องเริ่มต้นดัง ๆ

เสียงของมันแม้ดัง แต่ยังคงติดตามหลังผู้เฒ่าทั้งสองเสมอมา กล่าวได้ว่ามิได้ใช้กำลังภายในเลย

บริวารพรรคฮวงค้วงปังทั้งสองเห็นสามคนทางเบื้องหน้าพุ่งตัวไปอย่างรวดเร็ว พากันหัวร่อฮาฮาเสียงก้อง ติดตามหลังกระชั้นโดยไม่ห่างจากเดิมแม้สักก้าวเดียว

ไปไม่ถึงครึ่งลี้ ได้ยินที่ซ้ายขวามีคนหัวร่อส่งเสียง

"เก้าห้ากับเก้าหกมีการค้าแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องครุ่นคิด

"พวกมันเข้าใจผิดคิดว่าสองคนนั้นกำลังขับไล่พวกเรา วิธีนี้นับว่ายอดเยี่ยมจริง ๆ"

ไม่นานนัก ทางที่เบื้องหน้าปรากฏบุรุษสตรีวัยฉกรรจ์ไม่น้อย พวกมันได้ยินเสียงที่ด้านหลัง ต่างเหลียวมองมาด้วยความสนใจ มีบ้างกระทั่งยังหัวร่อหลีกทางให้ นับเป็นที่ผิดคาดหมายใหญ่หลวงจริง ๆ

เตี้ยงเก้าห้าที่อยู่หลังหัวร่อฮาฮากล่าว

"เฮียตี๋เจ๊ม่วยพวกเราในคราวนี้หลงกลไปอย่างน่าหัวร่อจริง ๆ ฮา ฮา นับเป็นความสนุกที่พวกเรายากจะพบพานสักครั้ง"

งักเซ้งเทียนหัวร่อถาม

"เป็นความสนุกอย่างไร ?"

"ผู้ใดสามารถหาวิธีหลอกผู้ใดหลงกล แสดงว่าผู้นั้นมีภูมิปัญญาสูงกว่า ต้องได้รับชื่อเสียงพิเศษในพรรคอีกด้วย"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องลอบหัวร่อ เพราะมีความรู้ในฮวงค้วงปังอีกชั้นหนึ่งแล้ว แต่ส่งเสียงเยินยอ

"คนของพรรคท่านต่างมีภูมิปัญญาเปรื่องปราดหลักแหลม คิดจะหาวิธีหลอกลวงให้หลงเชื่อ ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย ข้าพเจ้าขออวยพรสองท่านประสบความสำเร็จด้วย"

มกทินีได้ยินตัวหน้าโง่ทั้งสองแผดหัวร่อดังปานนั้น แสดงว่าลิงโลดยินดีจนลืมตัวต้องรำร้องในใจ

"เจ้าตัวร้ายเหล่านี้ นอกจากกำลังภายในพิกลที่ถ่ายทอดกันมาหลายชั่วคนแล้ว นับว่าคล้ายเป็นพวกโง่เขลาปัญญาอ่อนจริง ๆ"

เยี้ยวเม้งพอเห็นเบื้องหน้ามีตัวเมืองอยู่รำไร รีบส่งเสียงทางลมปราณบอกงัก-

เซ้งเทียน

"เซ้งเทียน เบื้องหน้าเป็นเมืองมังกง ผ่านจากเมืองนี้ก็เข้าสู่ดินแดนไซตัง พวกเรารีบหาทางสลัดหลุดจากพวกมันจึงประเสริฐ เคียงข้างกับพวกพยัคฆ์ร้ายสัตว์ป่าอย่างไรก็ย่อมต้องเป็นฝ่ายเคราะห์ร้ายอยู่นั่นเอง"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"แป๊ะแปะโปรดวางใจ ผู้หลานรู้จักฉวยโอกาสแน่"

เคี้ยงเก้าห้าพลันส่งเสียง

"พวกพ้องของเราไม่เข้าเมือง"

งักเซ้งเทียนชิงส่งเสียง

"โสตประสาทของพี่ท่านปราดเปรียวจริง ๆ อย่างนั้นพวกเราก็ไม่ต้องเข้าเมือง"

เคี้ยงเก้าหกกล่าวบ้าง

"ในบรรดาเฮียตี๋เจ๊ม่วยของพวกเราจะต้องเกิดเรื่องแล้ว มิเช่นนั้น ไม่เคยมีการพบเมืองแล้วผ่านไปมาก่อนเลย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเย็นยอ

"พรวคท่านล้วนเป็นสุดยอดฝีมือชั้นเลิศ เกิดเรื่องก็ต้องไม่มีอันตราย"

เคี้ยงเก้าห้าสั่นศีรษะตอบ

"ท่านบอกถูกต้อง อาจเป็นเพราะปังจู๊อยู่ที่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก"

พวกมันคล้ายมีสันดานอวดโอ่โอหัง ถูกเหินยคยังไม่รู้สึกกระดากอายเลย

ทันใดนั้น มีบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งวิ่งสวนทางเข้ามา พอเห็นรีบส่งเสียงดัง ๆ

"เก้าห้า เก้าหก ปังจู๊มีคำสั่งด่วน ให้รีบเข้าไปสมทบกันในเมืองตังปามณฑลไซตังเร็วที่สุด"

เคี้ยงเก้าห้าพุ่งตัวเข้าไปถาม

"เกิดเรื่องอันใด ?"

ผู้มาชะงักเท้าตอบ

"คุนปังจู๊ประกาศถอนตัวแตกหักกับปังจู๊พวกเราแล้ว"

เคี้ยงเก้าหกพุ่งปราดเข้าไปถามบ้าง

"เพราะสาเหตุใด ?"

พวกงักเซ้งเทียนดูออก สีหน้าพวกมันตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ทราบว่าเรื่องนี้ต้องใหญ่หลวงผิดธรรมดา จึงรีบส่งเสียงทางลมปราณให้สองผู้เฒ่าหยุดเท้าอย่าก้าว

สืบไป

ผู้มาส่งข่าวไม่คำนึงถึงคนนอกใด ๆ ได้ยินถามก็ตอบดัง ๆ

"เรื่องที่คุนปังจู๊ประกาศจะร่วมกับฮึ่งซี่ผ่าย (ชังโลก) ตอนนี้กลายเป็นความจริงขึ้นแล้ว"

เคี้ยงเก้าห้าไม่หันหน้ามาอีก รีบพาอีกสองคนทะยานไปดุจสายฟ้า กระทั่งเสียงบอกลายังไม่กล่าวสักคำ

มกทินี้เห็นทั้งสามไปไกลแล้ว ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่กล่าว

"ขอบคุณสวรรค์ พวกเจ้าสมควรไสหัวไปเสียนานแล้ว"

งักเซ้งเทียนถอนใจกล่าว

"ยืนยันได้แล้ว เอียเท้าทั้งสองตัว ตั้งสำนักฮึ่งซี่ผ่าย (ชังโลก) แล้ว โอ.. ข้าพเจ้าต้องการทราบพวกนางคิดอย่างไรกันแน่ ? หากเดินในทางอธรรมมารร้าย นั่นก็ต้องเป็นศัตรูกันแน่นอนแล้ว"

มกทินี้ก็ถอนใจถาม

"ในพรรคเคี้ยงคุนปัง พวกนางไฉนเพียงต้องการฝ่ายคุนเท่านั้น"

"ผู้ใดทราบจิตเจตนาของพวกนาง ?"

เยี้ยวเม้งกล่าวบ้าง

"พวกเราเข้าเมืองพักโรงเตี๊ยมเถิด คิดในตอนนี้ก็ไร้ประโยชน์ ผู้ใดสามารถทราบผลที่จะเกิดในตอนหลัง"

งักเซ้งเทียนถาม

"เมืองตังปาอยู่ที่ใด ?"

"อยู่ระหว่างแดนต่อแดนของเสฉวนกับไซคัง เป็นเมืองในปกครองของไซคัง พวกเราวันพรุ่งจะต้องผ่านตัวเมืองนั้น"

"อย่างนั้นพวกเราไม่ต้องเสียเวลา"

"ตอนนี้ในเมืองมีแต่คนของพรรคฮวงค้วงปัง หรือเพิ่งรอดจากปากพยัคฆ์จะเดินเข้าในหลุมอสูรอีก ?"

"ต้องการได้ข่าวมีแต่เสี่ยงอันตราย พวกเราจำเป็นต้องสืบให้ชัดเจน ปังจู๊สตรีของฮวงค้วงปัง ไฉนยินยอมเข้าร่วมเป็นพวกกับเอียเท้าสองตัวนั้น ?"

มกทินี้ทราบมันกระวนกระวายในเรื่องนี้ จึงผงกศีรษะเห็นพ้อง

"หากเล่าฮิวไม่ไปเจ้าก็ไม่อาจวางใจ ไปแล้วรังแต่เพิ่มน้ำหนักถ่วงให้เจ้าพะวัก

พะวน"

งักเซ้งเทียนกล่าว

"พะวักพะวนย่อมปลอดภัยกว่าแยกกัน ดีที่ฝ่ายตรงข้ามกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ว้าวุ่นสับสน อาจจะคุกคามพวกมันจนไม่มีอารมณ์ก่อกวนหาเรื่องราว ลดความผยองลำพองลงได้บ้าง กระทั่งยังไม่มีกะใจหาเรื่องอีกด้วย"

เยี้ยวเม้งโพล่งขึ้น

"จะไปก็อย่าถามผลที่จะเกิดตามมา อย่างนั้นไม่ต้องเข้าเมืองเถิด อ้อมประตูเมืองทิศใต้ยังจะใกล้กว่าร่วมสามสิบลี้"

ทั้งสามตกลงกันได้แล้ว อาศัยความมืดเร่งฝีเท้าสู่เมืองตังปา ระหว่างทางสงบราบรื่นยิ่งนัก ที่พบพานล้วนเป็นชาวเมืองสัมมาชีพ งักเซ้งเทียนสันนิษฐานบริวารพรรคฮวงค้วงปังได้พากันไปชุมนุมแล้วจริง ๆ

ยังไม่ทันสว่าง เยี้ยวเม้งชี้เบื้องหน้า บอกอีกยี่สิบกว่าลี้ก็เป็นเมืองตังปา งักเซ้งเทียนใคร่ครวญ ทั้งสองสมควรอยู่รอที่นอกเมืองหรือไม่ ?

ขณะเวลานั้นเอง มกทินี้อยู่ด้านหลังพลันเห็นเงาร่างสายหนึ่งไล่ตามเข้ามา งักเซ้งเทียนไม่ยอมให้ท่านส่งเสียง รีบสั่งเยี้ยวเม้งหยุดไว้อีกด้วย

เยี้ยวเม้งหยุดเท้าหันถามสาเหตุ งักเซ้งเทียนบอกมีคนไล่หลังมา

มกทินี้เดินเข้าไปส่งเสียงแผ่วเบา

"ผู้มาพบเห็นพวกเราแล้ว ตอนนี้เร้นกายอยู่ในป่าข้างทาง"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"อย่างนั้นก็ไม่ใช่บริวารพรรคฮวงค้วงปัง"

พลันได้ยินเสียงดังมาจากทางด้านหลัง

"เบื้องหน้าเป็นสหายเส้นทางใด ?"

เป็นเสียงของผู้ชรา งักเซ้งเทียนรู้สึกคุ้นหูอย่างยิ่ง แต่นึกไม่ออกเป็นผู้ใด เสียงนี้ดังมาจากป่าด้านซ้ายมือ จึงตอบไป

"ข้าพเจ้าเป็นชาวยุทธ์ตงง้วน ท่านไฉนไม่ปรากฏตัว ?"

เสียงชราร้องมาด้วยความปีติยินดี

"เบื้องหน้าใช่งักเซี่ยวเฮี้ยบหรือไม่ ?"

คราวนี้งักเซ้งเทียนจำได้เป็นเสียงผู้ใดแล้ว รีบตอบทันที

"ผู้เฒ่าคงเป็นอาวุโสกั้วเพ็กลั่งแห่งโกวเต้าซาฮื้อ (สามประมงเกาะโดดเดี่ยว)

ผู้เยาว์ดีคงงักเซ้งเทียนจริง ๆ"

ที่แท้งักเซ้งเทียนเคยรู้จักกับยอดคนรุ่นอาวุโสทั้งสามที่เร้นกายจากยุทธจักรหลายสิบปี เมื่อออกมาอีกครั้งในยามประสบภัย งักเซ้งเทียนเคยช่วยเหลือด้วยคุณกรรม จึงมีน้ำมิตรไมตรีที่ลึกซึ้งอยู่

กั้วเพ็กสั่งวิ่งปราดออกจากป่าพร้อมกับรับคำเสียงกังวาน

มกทินี้กับเยี้ยวเม้งก็ต่างเคยเห็นมา ทั้งสองฝ่ายพอพบหน้า ปีติยินดีเป็นยิ่งนัก กั้วเพ็กสั่งกล่าวด้วยสีหน้าตื่นเต้นอย่างยิ่ง

"ตอนนี้สามสิบหกสหายมีภัยที่ร้ายแรง กำลังกระจายออกไปหาเซี่ยวเฮี้ยบช่วยเหลือ โชคดีที่เล่าฮิวมาพบในที่นี้ก่อน"

งักเซ้งเทียนต้องถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"พวกผู้อาวุโสพบเรื่องหนักหนาสาหัสใด ?"

กั้วเพ็กสั่งถอนใจตอบ

"หลังจากแยกกับเซี่ยวเฮี้ยบแล้ว ไม่ถึงสองชั่วยามพวกอู่อวบล้อส่ายถูกพวกเรากำจัดกวาดล้างหมดสิ้น ภายหลังดูออก มหันตภัยในยุทธจักรเกิดขึ้นนอกเหนือคาดหมายมาก สามสิบหกสหายเมื่อปรึกษากันโดยรอบคอบสุขุมแล้วตกลงใจไม่แยกจากกันอีก แต่แบ่งออกเป็นสองพวก ประกอบวีรกรรมในยุทธจักร ไหนเลยคาดคิด พวกแรกไปได้ไม่นานก็เกิดเหตุร้าย..."

"อา...เป็นพวกใดบ้าง ?"

"ในกลุ่มพวกแรกมีเซียนซาจับหงี (สิบธัมมะพู่กันเทพเจ้า) ละโหวน่อแซ (สองดาวจอมพราน) เจ็งเยี้ยวกวงกับพวกเราเฮียตี๋"

มกทินี้โพล่งถามอีก

"หรือพบพวกล้อส่ายรังควานล้างแค้น ?"

กั้วเพ็กสั่งสั่นศีรษะตอบ

"พอถึงใต้ยอดเขากิมเต้งในภูยจิว เผชิญกับบุคลร้ายกาจสามคน ตอนแรกเข้าใจว่าเป็นพวกล้อส่าย แต่ฝ่ายตรงข้ามปฏิเสธ ทั้งยังมิได้บอกความเป็นมา ยืนกรานให้พวกเราประลองวิทยายุทธ์กัน พวกเราดูออกว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้องตอนแรกมอบหน้าที่ให้เจ็งเยี้ยวกวงกับสองดาวจอมพรานลงมือ มิคาดคิดเด็ดขาดเพียงชั่วพริบตาก็ถูกฝ่ายตรงข้ามจี้จุดล้มแน่นิ่ง สิบธัมมะพู่กันเทพเจ้าตระหนกยิ่งนักเฮียตี๋ทั้งสิบฮือกันเข้าไป แต่ไม่คาดคิด ชั่วอึดใจก็พ่ายแพ้ล้มลงกับพื้นหมดสิ้น ดี

ที่ฝ่ายตรงข้ามมิได้ลงมืออำมหิตปลิดชีวิต วิชาที่ใช้ล้วนเป็นการจี้จุดเลิศพิสดาร พวกเราเฮียตี๋เห็นสถานการณ์ใหญ่เลวร้ายแล้ว ในยามอับจนปัญญา เฮียตี๋อีกยี่สิบคนของซิ่งเกียวตุ่ย (ขบวนอัสดรเทพเจ้า) พอดีตามมาถึงลงมือช่วยเหลือ ไม่ถึงหนึ่งชั่วยามต่างพ่ายแพ้ไปหมดสิ้น ฝ่ายตรงข้ามเพียงยอมปล่อยพวกเราเฮียตี๋สามคนประกาศบอกต้องการช่วยพวกพ้อง รีบเร่งประกาศแก่ชาวยุทธ์ในแผ่นดิน ให้ไปที่ไซเกี้ยเป้า (ป้อมสะพานตัน)"

พวกงักเซ้งเทียนฟังจบความต้องตระหนกยิ่ง ต่างไม่ทราบไซเกี้ยเป้าอยู่ในสถานที่ใด ? มกทินี้จึงถาม

"ประการแรกต้องทราบสถานที่ก่อน กั้วเฮียโปรดรีบเร่งหาพวกเฮียตี๋ขึ้นเหนือโง้วไต้เฮี้ยบตอนนี้อยู่ที่ปักกิ่ง ทางตะวันตกเฉียงใต้มีพรรคฮวงค้วงปังเกิดขึ้น เซ้ง-เทียนตอนนี้อยู่คุมเชิงพลางสืบเสาะข่าวคราวด้วย เมื่อเฮียตี๋พวกท่านถึงปักกิ่ง รีบเร่งรายงานเรื่องเลวร้ายในตอนนี้แก่โง้วไต้เฮี้ยบทราบได้ แผนช่วยมิตรสหายของท่านต้องเป็นโง้วไต้เฮี้ยบจึงจะได้"

หยุดเล็กน้อย บอกเล่าสถานการณ์เบื้องหน้าโดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"บรรดามิตรสหายของท่านในตอนนี้ต้องยังไม่มีอันตรายถึงแก่ชีวิตแน่ ความละเอียดของฝ่ายตรงข้าม ผู้น้องคาดคิดว่า ควรเป็นคนของพรรคสำนักอั้งล้อฝ่าย"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"นอกจากเป็นสำนักอั้งล้อส่าย หากเป็นคนของฮวงค้วงปังต้องไม่คร่าคนเป็นตัวประกัน พอพบพานก็สังหารในบริเวณนั้นเลย"

กั้วเพ็กลั่งผงกศีรษะรับคำ

"นามของพรรคฮวงค้วงปัง แม้มีคนทราบน้อยกว่าน้อย แต่ข่าวแพร่ไปในยุทธจักรแล้ว เล่าขานกันว่า มีชาวยุทธ์ตายไปโดยไร้สาเหตุไปมากหลาย ต่อมาคือสำนักฮึ่งซี่ผ่าย (ชังโลก) วันก่อนมีข่าวว่าประกาศตั้งสำเร็จแล้ว เพียงไม่ทราบประมุขเป็นบุคคลสำคัญใด ในเมื่องักเซี่ยวเฮี้ยบสืบได้แน่ชัด ผู้แซ่กั้วก็จะรีบหาเฮียตี๋แล้วไปปักกิ่ง ตอนนี้ขออำลา"

งักเซ้งเทียนเห็นท่านจะไป รีบบอกกับมกทินี้และเตี้ยวเม้ง

"แป๊ะแปะทั้งสอง โปรดติดตามผู้อาวุโสขึ้นเหนือด้วยเถิด ผู้เยาว์จะไปเมืองตังปาเพียงลำพัง"

มกทินี้กับเตี้ยวเม้งต่างเห็นพ้อง ก่อนไปยังย้ำเตือนให้งักเซ้งเทียนระวังตัว

ไว้ งักเซ้งเทียนย่อมรับปากแข็งขัน

เมื่อทั้งสี่แยกทางกันแล้ว งักเซ้งเทียนรีบเกร็งลมปราณภายใน พุ่งตัวไปดุจดั่งเหาะเหิน ก่อนรุ่งสางก็มาถึงเมืองตังปา โชคดีที่เป็นเวลาเปิดประตูเมือง ทหารแมนจูที่เฝ้าเมืองมิได้สนใจ งักเซ้งเทียนจึงเดินปราด ๆ ไปที่ถนนใหญ่

ตอนนั้น ตามถนนหนทางยังไม่มีผู้คนสัญจรเท่าใด งักเซ้งเทียนเดินผ่านถนนใหญ่สองสาย ในที่สุด หยุดรับทานอาหารเช้าในแผงริมถนนแห่งหนึ่ง ขณะครุ่นคิดจะสืบหาด้วยวิธีใดอยู่นั้น พลันเห็นที่หัวถนนมีบุรุษสตรีวัยเยาว์สองคนเดินเคียงคู่กันมา บุรุษวัยยี่สิบเศษแต่งกายเยี่ยงนักศึกษา มือถือแส้ม้าสีทอง เค้าหน้าแม้หล่อเหลา แต่กระด้างเย็นชา ไม่มีความรู้สึกเลย

สตรีมีวัยทัดเทียมกัน ร่างอ้อนแอ้นกว่าเล็กน้อย เค้าหน้าสะคราญแจ่มใส สวมอาภรณ์รัดกุมสีแดง เอวแขวนกระบี่สั้น ใบหน้ามีเค้าขุ่นแค้นเดือดดาล ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลาง

งักเซ้งเทียนพอเห็นก็รู้อยู่แก่ใจ สันนิษฐานว่าเป็นคนของพรรคฮวงค้วงปัง ปล่อยพวกมันเดินผ่านไปไกลร่วมยี่สิบวา รีบชำระเงินติดตามออกจากประตูตะวันตก

นอกเมืองตะวันตกเป็นเทือกเขา มีทางหลวงทอดผ่านระหว่างภูเขาสองลูก ผนังผาสองด้านตั้งชันราวถูกถากไว้ เป็นชัยภูมิเปี่ยมอันตรายเหนือธรรมดา บุรุษสตรีสองคนที่เบื้องหน้าเดินไปสิบกว่าลี้แล้ว พลันวกออกด้านขวา กระโดดโลดแล่นตามหน้าผาดุจดั่งเหาะเหิน ชั่วลัดนิ้วมือเดียวก็ลับหายไปในป่าทึบของหน้าผา

งักเซ้งเทียนมิกล้าเข้าใกล้นัก ชะงักอยู่บนริมผาที่ห่างประมาณยี่สิบวา อาศัยโสตประสาทปราดเปรียวเงี่ยหูฟังโดยไม่กล้าผ่อนคลาย

จนมีเสียงเคลื่อนไหวจึงติดตามต่อ ผ่านยอดเขาหลายลูกแล้ว พลันได้ยินเสียงบุรุษกล่าว

"น้องท่านยังต้องใคร่ครวญให้สุขุมกว่านี้หรือไม่ ?"

"เรามิใช่บอกกับท่านแล้ว ไม่รับปาก มีแต่ทางตายเหลือเพียงสายเดียว"

นั่นเป็นเสียงสดใสของสตรีที่สะบัดตอบอย่างแง่งอน เสียงบุรุษโพล่งด้วยความหวาดกลัวกว่าเดิมเล็กน้อย

"ฝ่ายตรงข้ามมีหลักวิชากำลังภายในบ้วยเหลือซิ่งกงจริงหรือไร ? ท่านเคยทดสอบมาบ้างหรือไม่ ?"

"โอ...หากมิได้ทดสอบ เราไม่ใช่คนโง่เขลาเบาปัญญา หนึ่งศูนย์เจ็ดกับหนึ่ง

ศูนย์แปดเสียชีวิตก็เพราะการทดสอบ ดีที่พวกนางยังไม่ทราบมีท่านอยู่ มิเช่นนั้นยังคงต้องสวามิภักดิ์ต่อพวกนางเช่นกัน"

งักเซ้งเทียนได้ฟังจึงเข้าใจความนัยมา ที่แท้บุรุษสตรีวัยฉกรรจ์ทั้งสองเป็นสองหัวหน้าพรรคฮวงค้วงปังนั่นเอง ตอนนั้น ได้ยินเสียงบุรุษกล่าวอีก

"พวกนางมีการจำกัดให้ท่านทำอย่างไรบ้าง ?"

"ความเคลื่อนไหวทั้งมวล ต่างต้องปฏิบัติตามคำสั่ง"

"โอ...เคี้ยงคุนปังเห็นทีต้องสะบั้นอยู่ในมือของเราสองแล้ว"

"ไม่แน่นัก"

เสียงของสตรีพลันร้องขึ้นดั่งมีความปีติยินดีกว่าเดิม ฝ่ายบุรุษคล้ายเห็นสีหน้าของสตรี จึงโพล่งถามด้วยความตื่นเต้น

"ท่านมีแผนอันใด ?"

แต่งักเซ้งเทียนกลับลอบฟังด้วยความตระหนก ไม่ทราบนางยังมีแผนร้ายใดต่อการเข้าไปสวามิภักดิ์กับเอียเท้าสองตัวนั้น ได้ยินเสียงสตรีเน้นหนัก ๆ มา

"มีแผน ? ใช่ ! จำเดิมตั้งใจสวามิภักดิ์โดยเปลือกนอก แล้วลอบลงมืออำมหิตต่อพวกนาง ภายหลังได้ยินแป๊ะเหลังจู๊ (ผู้ประกาศิตแป๊ะอั้งงัก) บอกบ้วยเหลือซิ่งกงของเราฝึกไม่ครบถ้วน พวกนางจะคิดหาวิธียืดอายุขัยของเราให้ยืนยาวกว่านี้"

ฝ่ายบุรุษคล้ายตั่งงุนงงไปชั่วครู่ จึงได้ยินมันร้องขึ้น

"กำลังภายในเทพเจ้าของเราฝึกไม่ครบถ้วนจริง นับแต่ถ่ายทอดถึงรุ่นที่สองเคล็ดสำคัญประโยคสุดท้ายก็ขาดหายไป จึงเป็นชนวนให้รุ่นหลัง ๆ ไม่อาจมีอายุขัยเกินกว่าสามสิบปีได้ ม่วยจื้อ แป๊ะเหล็งจู๊บอกวิธีคลี่คลายช่วยเหลือมาหรือไม่ ?"

บทที่ 25
ได้อ๋องอาละวาด

งักเซ้งเทียนใช้กำลังภายในทั้งร่าง เลือกสถานที่เหมาะสมซ่อนตัวไว้ พยายามกลั้นลมหายใจลัดเลาะเข้าไปใกล้ฝ่ายตรงข้ามอย่างเชื่องช้า จนเมื่อถึงในรัศมีสิบวา เพ่งมองตามช่องกิ่งใบไม้ เห็นบุรุษสตรีที่เป็นหัวหน้าฮวงค้วงปังนั่งอยู่บนโขดหินสูงกองหนึ่ง

ได้ยินเสียงบุรุษถามจบคำแล้ว สตรีจึงตอบ

"เราเห็นพวกนางต่างมิได้อวดโอ่อำนาจของเหลังจู้ต่อเราเลย และมิได้ถือเราเป็นข้าทาสที่สวามิภักดิ์ต่อพวกนาง ในใจบังเกิดความเคารพรักต่อพวกนางอย่างสูง ดังนั้นเอง ที่พวกนางบอกมาเราจึงเชื่อถือสนิทใจและสังหรณ์ ชีวิตของเรามีหวังได้ยืนยาวแน่นอน กระทั่งยังตกลงใจ ต่อแต่นี้ต้องเชื่อฟังพวกนางโดยเคร่งครัด"

งักเซ้งเทียนดูออก ใบหน้านางมีเค้าเคารพ

เลื่อมใสโดยจริงใจ ต้องครุ่นคิดชมเชย เอียเท้าทั้งสองร้ายกาจยิ่งจริง ๆ มีผู้ช่วยเหลือระดับนี้ จะกวาดล้างชาวยุทธ์ฝ่ายตรงข้าม ต้องไม่ใช่เรื่องยากเข็ญเท่าใดแน่

ฝ่ายบุรุษได้ยินแล้วนิ่งอึ้งไม่ส่งเสียง คล้ายครุ่นคิดเรื่องสำคัญใดอยู่ สตรีเห็นมันไม่เอ่ยปากจึงกล่าวต่อ

"กับอุดมการณ์ของอึ้งซี่ผ่าย (สำนักชังโลก) เรายังไม่ชัดเจนนัก แต่ชื่นชอบประมุขทั้งสองคนเป็นอย่างมาก หากท่านยินดี เราพอจะสนับสนุนให้กับเหล็งจู๊ทั้งสองคน"

"หากพวกนางสามารถยึดอายุขัยให้ท่านได้จริง พี่ผู้โง่เขลาก็จะรับปากสวามิภักดิ์ด้วย มิเช่นนั้น ฝากตัวในรั้วบ้านผู้อื่น ยังต้องถูกผู้อื่นควบคุมบังคับ หาอิสระไม่ได้"

หยุดเล็กน้อยแล้วถาม

"ท่านตอนนี้ได้รับมอบหมายหน้าที่ใด ?"

"ตอนนี้เพิ่งตั้งสำนัก ทุกประการยังไม่เข้ารูปเข้ารอย เพียงรับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่พิกลอย่างยิ่งรายหนึ่ง"

"หน้าที่ใด ?"

"กฎของพรรคเฉียบขาดมาก ก่อนเหล็งจู๊ไม่ได้ประกาศ มิว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแพร่งพรายก่อน"

"กระทั่งพี่ผู้โง่เขลาท่านก็ไม่กล้าบอก ?"

สตรีกระโดดขึ้นร้องเบา ๆ

"ท่านลืมว่าเราเป็นคนของอึ้งซี่ผ่ายแล้ว ท่านแซ่ไร ? เราแซ่ไร ?"

จบคำสะบัดหน้าเดินออกไป งักเซ็งเทียนคิดไม่ถึง พวกนางที่สนทนากันดี ๆ พลันฉีกหน้าแตกหักกันในทันทีได้ ต้องร้องในใจ

'มิน่าเล่า พวกนางจึงเรียกว่าพรรคคลุ้มคลั่ง'

ฝ่ายบุรุษยิ่งประหลาด ถูกฉีกหน้าเช่นนั้นกลับไม่รู้สึกขุ่นเคืองสักน้อยนิด กระทั่งยังมิได้ส่งเสียงเรียกนางไว้อีกด้วย

งักเซ็งเทียนลังเลชั่วครู่ จึงถอนกายช้า ๆ วกทางไปสะกดรอยตามหลังสตรีนางนั้นไม่ยอมเลิกรา ความมุ่งหวังของมันคือ สตรีนางนั้นได้รับคำสั่งพิกลพิสดารใดมาจากฉินแจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงัก ?

การติดตามครั้งนี้ไม่กล้าย่นระยะเข้าใกล้นัก อย่างน้อยต้องทอดเป็นทางยาวหลายลี้ จนเห็นสตรีนางนั้นเข้าในหุบเขาสงบร่มรื่นแห่งหนึ่ง งักเซ็งเทียนต้อง

ครุ่นคิดใช่จะติดตามเข้าไปหรือไม่ ? พลันมีเสียงดรุณีหลายนางตวาดออกมาจากในหุบเขา จึงได้คิดด้วยไวปัญญา ที่แท้บริวารพรรคฮวงด้วงปังฝ่ายสตรี ล้วนชุมนุมอยู่ในหุบเขานี้เอง

งักเซ้งเทียนไม่กล้าเข้าไปในปากหุบเขา กวาดตามองอยู่ครู่หนึ่งจึงกระโดดขึ้นไปบนหน้าผาด้านขวามือ ดูจากที่สูงลงเบื้องล่าง

เพิ่งถึงที่สูง ได้ยินเสียงสตรีนางนั้นร้องดัง ๆ

"พวกศิษย์ทั้งหลายฟังไว้ นับแต่บัดนี้ไป พวกเจ้าเป็นคนของสำนักซิ่งซี่ฝ่ายแล้ว นามของเคี้ยงฑุนปังต้องขูดลบล้างออกจากความรู้สึกนึกคิดของพวกเจ้าให้หมดสิ้น ทุกประการต้องกระทำตามคำสั่งของเหล็งจู้ ตอนนี้นอกจากหมายเลขหนึ่งถึงสี่ติดตามเราออกไปปฏิบัติงานทางด้านนอกแล้ว อื่น ๆ รีบไปที่ผาเจ๊าะติ้งไง้ (เหนือโลกีย์) รายงานตัวต่อเหล็งจู้ทั้งสองท่าน รหัสลับได้มอบหมายแก่หมายเลขห้าแล้ว พวกเจ้าจงจำไว้อย่าผิดพลาดเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนได้ยินเสียงรับคำดังกระหึ่ม ต้องครุ่นคิด

"ผาเหนือโลกีย์เป็นที่อยู่ของจิ้บสี่ซิงแซ เรากับอาจารย์หามาเนิ่นนานยังไม่พบพาน ครั้งนี้กลับกลายเป็นกองบัญชาการออกคำสั่งของเอียเท้าทั้งสองนางไปเสียได้"

ครุ่นคิดถึงตอนนั้นกระโดดขึ้นร้องในใจ

"จะทำอย่างไร ? เราไหนเลยแบ่งภาคได้ ? ควรติดตามไปสืบเสาะลาดเลาที่ผาเหนือโลกีย์ ? หรือติดตามไปดูงานพิกลของนางก่อน ?...ติดตามสาวกหญิงเหล่านั้นไปผาเหนือโลกีย์ กลับเป็นโอกาสดีของตอนนี้"

แต่แล้วต้องฉุกใจอีกครั้ง

"ยังคงติดตามหัวหน้าไปสำคัญกว่า พวกนางอาจได้รับคำสั่งให้ไปฆ่าบุคคลสำคัญใด ก่อกวนไม่ถูกต้อง ชาวยุทธ์ตงง้วนจะกลายเป็นฝ่ายประสบภัยไปเสียก่อนก็ได้"

ได้ยินเสียงสตรีทางเบื้องล่างทยอยกันเดินทาง งักเซ้งเทียนรีบกระโดดขึ้นดูบนยอดผา เห็นในหุบเขายังเหลืออยู่ห้าคน ต้องครุ่นคิดด้วยความงุนงง

"ระยะไกลเกินไป ไม่ได้ยินพวกนางส่งเสียงทางลมปราณบอกกล่าวเรื่องราวใด ตัวร้ายกาจ นับว่าปกปิดได้ลับสุดยอดทีเดียว"

มิคาดคิด การปรากฏตัวขึ้นดูบนยอดผาของงักเซ้งเทียนคราวนี้ พลันถูกห้าดรุณีในหุบเขาพบเห็น ในเสียงตวาดดังแหลมเล็กสับสน พากันทะยานขึ้นมาบน

หน้าผาปานกระแสลม

งักเซ้งเทียนตระหนกยิ่งนัก รู้สึกรุกหรือถอยต่างลำบากยากใจ หากล่าถอยจะต้องถูกพวกนางไล่ตามอย่างเอาเป็นเอาตาย แม้นรุกเข้าหา ต้องกลายเป็นศัตรูของพวกนาง พลันมีไหวพริบวูบขึ้น ตกลงใจใช้ความหนักแน่นยือกเย็นคลี่คลายสถานการณ์

ดรุณีทั้งห้าพอมาถึง กระจายเข้าล้อมไว้ทั้งสี่ด้าน ผู้เป็นหัวหน้าตวาดเสียงแหลมเล็ก

"เจ้าเป็นผู้ใด ? ถึงกับกล้ามาลอบดูความเคลื่อนไหวของพวกเรา ?"

งักเซ้งเทียนเห็นพวกนางไม่มีทีท่าลงมือทันที ต้องลอบระบายลมหายใจจากอกเฮือกใหญ่ มันคิดเพียงมีโอกาสได้ส่งเสียงว่ากล่าว สถานการณ์พอจะคลี่คลายให้บรรเทาลงได้บ้าง จึงประสานมือคารวะตอบ

"ข้าพเจ้าแซ่งัก เพิ่งผ่านทางมาเมื่อครู่ มิได้มีเจตนาลอบดูแน่นอน"

สตรีที่เป็นหัวหน้าพลันเบิ่งตา โพล่งด้วยสีหน้าตื่นเต้นสงสัย

"หรือท่านมีนามงักเซ้งเทียน ?"

งักเซ้งเทียนคล้ายตั่งตูออกว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้องนัก รีบส่ายศีรษะปฏิเสธ

"โกวเนี้ยเข้าใจผิดแล้ว ข้าพเจ้าแซ่งักจริง แต่นาม...เซี่ยหึง (เยาะความชัง)"

มันปั้นนามปลอมขึ้นมาด้วยไหวพริบตื่นตัว แต่ก็มีความหมายชัดเจนอย่างยิ่ง

นางที่เป็นหัวหน้าแค่นหัวร่อกล่าว

"คำตอบของเจ้าอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ ความนี้ต้องมีเลศนัยที่กลอกกลิ้งอยู่ ความหมายของนามก็มีปัญหา ไฉนจึงเรียกว่าเซี่ยหึง ? เฮอะ..."

งักเซ้งเทียนใจสั่นสะท้าน ลอบร้องร้ายกาจแต่ปากตอบไป

"โกวเนี้ยไยต้องคลางแคลงสงสัย คนของเขตหวงห้ามยุทธจักรไม่เคยโป้ปดมดเท็จเลย"

นั่นเป็นแผนที่มันครุ่นคิดมาโดยสุขุมแล้ว ก่อกวนนางที่เป็นหัวหน้าต้องงุนงงอีกครา ถามด้วยความสงสัย

"เขตหวงห้ามยุทธจักรถูกเลิกล้มไปแล้ว ตอนนี้เปลี่ยนเป็นสำนักฮึ่งซี่ฝ่ายผู้คนทั้งมวลต่างถูกเรียกตัวกลับไป ไฉนจึงมีเจ้ามาวนเวียนในบริเวณนี้ ?"

"ข้าพเจ้าไม่ได้ทราบข่าวเลย"

"มิว่าเป็นความจริงหรือเท็จ นับแต่บัดนี้ห้ามออกห่างจากพวกเราแม้สักครู่ยาม จวบจนพบกับเหลิงจู้พวกเราจึงยุติ"

งักเซ้งเทียนรู้สึกออกจะเป็นปัญหายุ่งยากใจบ้างแล้ว แต่มันไม่ยอมรับปากก็ต้องรับปาก ดังนั้นแสร้งถาม

"เหลิงจู้ของโกวเนี้ยเป็นผู้ใด ? ไฉนบังคับให้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามด้วย ?"

"เฮอะ อาศัยที่ท่ายโสโอหังของเจ้า หากเปลี่ยนเวลาเป็นเมื่อสามวันก่อน ต้องปลิดชีวิตเจ้าเสียนานแล้ว"

ดรุณีอีกนางหนึ่งตวาดขึ้น

"ในเมื่อเจ้าเป็นคนของเขตหวงห้ามยุทธจักร อย่างนั้นพวกเราก็เป็นคนในสำนักเดียวกัน แต่ดูสารรูปของเจ้าแล้ว รู้สึกสะอิดสะเอียนน่าอาเจียนจริง ๆ"

งักเซ้งเทียนลอบหัวร่อในใจ แสร้งปั้นหน้ากล่าวอย่างขึงขัง

"โกวเนี้ยท่านนี้อย่าได้วัดคนด้วยรูปเค้า ข้าพเจ้าเป็นคนหน้าอัปลักษณ์หัวใจดีงามอย่างแท้จริง"

ดรุณีอีกนางหนึ่งจุปากสองครั้งกล่าว

"พอเถิด พอเถิด อย่าได้มากรีดกรายทีท่าต่อหน้าพวกเรา เห็นมามากหลายแล้ว"

ผู้เป็นหัวหน้าตวาดขึ้น

"ไม่ต้องพร่ำพิไรกับมัน พวกเราไป !"

งักเซ้งเทียนคล้ายเป็นคชสารพบเห็นมุสิก มีกำลังก็ไม่มีทางจะใช้ได้ ไม่กล้าปากมากอีกแล้ว กลัวก่อกวนเรื่องราวแตกหักต้องลงมือกัน จำต้องติดตามหลังดรุณีทั้งห้าอย่างว่าง่าย

ไปไม่ถึงสิบลี้ เบื้องหน้าเป็นทุ่งราบ อีกไม่นานเห็นทางหลวงใหญ่พาดผ่านที่เชิงเขา สตรีที่เป็นหัวหน้ากวาดมองทิศทางแล้วออกคำสั่ง

"พวกเราไปสืบข่าวในเมืองเต้าพู้ดูก่อน หมายเลขสี่เร่งนำหน้าไปหาโรงเตี๊ยมระวัง ไม่มีคำสั่ง ห้ามก่อกวนหาเรื่องราวเด็ดขาด"

งักเซ้งเทียนเห็นดรุณีหมายเลขสี่รับคำวิ่งปราดออกไปก่อน ไม่ทราบนางต้องการสืบเสาะข่าวใดกัน จึงส่งเสียงเป็นครั้งแรก

"ข้าพเจ้าสืบได้ข่าวมาไม่น้อย มิทราบโกวเนี้ยต้องการทราบเรื่องอันใด ?"

ผู้เป็นหัวหน้าหันมาถลึงตาแค่นเสียงเย็นชา

"หุบปากโสโครกของเจ้า ผู้ใดต้องการข่าวจากเจ้า เฮอะ กระทั่งประมุขตัวเอง เป็นผู้ใดก็ยังไม่ทราบข่าว ตอนนี้กลับมาอวดโอ่ความสามารถโดยไม่เจียมตัว แสดงว่ามีเล่ห์อุบายอย่างแน่ชัด"

งักเซ้งเทียนที่เปรื่องปราดหลักแหลมมาชั่วชีวิต ครั้งนี้กลับแสดงพิรุธเพราะความปากมากของตัวเอง หยั่งเชิงไม่สำเร็จ กลับถูกตวาดใส่หน้าตำหนิมา นับว่ารำไห้ไม่ได้ หัวร่อไม่ออกจริง ๆ มีแต่ลอบร้องเคราะห์ร้ายอยู่ในใจเท่านั้น

ดรุณีหมายเลขสี่วิ่งออกไปหลายก้าวแล้วกลับวิ่งย้อนมาถาม

"ปังจู๊ หากมีคนหาเรื่องกับศิษย์ก่อนจะว่าอย่างไร ?"

"เจ้าเรียกเราว่าอย่างไร ? ระวังถูกลงโทษ ต่อไปห้ามเรียกเราเป็นปังจู๊เด็ดขาด ผู้ใดกล้าก่อเรื่องหาราวเจ้าก็จัดการมันไปเสีย"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดคำนึง

"นี่กลับพอมีประโยชน์อยู่บ้าง ไม่คล้ายก่อน ๆ ที่กระทำตามอำเภอใจ นี่อาจเป็นกฎพิเศษที่เอียเท้าทั้งสองตราไว้แก่พวกฮวงค้วงปังก็ได้"

ดรุณีหมายเลขสี่เร่งฝีเท้าไปแล้ว ไม่ถึงสองชั่วยามเบื้องหน้ามีเงาตัวเมืองวำไวในสายตาจริง ๆ งักเซ้งเทียนทราบ นั่นคือเมืองเต้าพู้แน่ จนเมื่อถึงประตูเมือง ดรุณีหมายเลขสี่ได้ย้อนออกมาต้อนรับแล้ว

งักเซ้งเทียนติดตามดุจดั่งเป็นข้าทาสผู้ภักดี กระทั่งยังไม่กล้าเอ่ยปากออกความเห็นอีกแล้ว ขบวนทั้งหกคนออกพ้นถนนใหญ่ หมายเลขสี่จึงชี้โรงเตี๊ยมที่ข้างทางกล่าว

"ที่ข้าพเจ้าจองไว้คือโรงเตี๊ยมไซอกนั้น"

งักเซ้งเทียนเห็นผู้เป็นหัวหน้าผงกศีรษะ มันร่ำร้องในใจ

"พวกเจ้ามีห้องพัก หรือจะให้เราเข้าไปเบียดกับพวกเจ้า ?"

เมื่อได้คิดเช่นนั้น อดมิได้ต้องถาม

"โกวเนี้ยทั้งสี่ เปิดให้ข้าพเจ้าอีกห้องหนึ่งด้วยหรือไม่ ?"

ผู้เป็นหัวหน้าหันกลับมาแค่นเสียง

"เจ้าปากมากอีกแล้ว ไม่เปิดห้องให้เจ้าอีก หรือยอมให้เจ้าที่อัปลักษณ์เข้าไปอยู่ร่วมห้องกับพวกเราได้ ?"

งักเซ้งเทียนคิดจะหัวร่อแต่ไม่กล้า มารยาเป็นกล่าวขอบคุณด้วยความตื้นตัน

"ขอบคุณโกวเนี้ย แต่ทว่า..."

"แต่ทว่ากระไร ? พวกเรายังกลัวเจ้าปลีกตัวหนีเพียงลำพัง ? เฮอะ ระวังศีรษะเจ้าไว้"

ชั่วชีวิตงักเซ้งเทียนยังไม่เคยสะกดกลั้นโทสะรุนแรงถึงปานนี้มาก่อนเลย จำต้องขบกรามฝืนยิ้มเท่านั้น

เมื่อเข้าห้องพักแล้ว กระทั่งอาหารยังไม่กล้าออกไปรับทานที่ด้านหน้า ชั่วครู่ได้ยินนางแค่นเสียง

"นี่ ! เจ้าอย่าออกจากประตูโรงเตี๊ยม หัวหน้าพวกเราไปเดินเล่นที่ถนนใหญ่ ระวังตัวไว้ ในโรงเตี๊ยมยังมีเราคุมเชิงเจ้าอยู่"

"โกวเนี้ย ข้าพเจ้าจะเข้าส้วม"

"บัดซบ ! สมควรตายจริง ๆ วาจาโสโครกเช่นนี้ก็กล้ากล่าวกับเรา"

งักเซ้งเทียนที่จงใจหาเรื่องต่อนางหัวร่อสวนคำ

"ไม่บอกชัดเจน โกวเนี้ยต้องเข้าใจผิดคิดว่าข้าพเจ้าจะหลบหนี"

ดรุณีนางรู้สึกไม่มีความจำเป็นต้องตวาดด่าอีก นางผงกศีรษะอนุญาต

"ครั้งหน้าไม่ต้องถามอีก จะไปจงไปได้เลย แต่อย่ามีความคิดเหลวไหลเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดด้วยความขบขัน

"พวกเจ้านอกจากมีกำลังภายในบ้วยเหลือซึ่งกงร้ายกาจแล้ว ถกถึงประสบ-การณ์และไหวพริบปฏิภาณยังด้อยกว่าเราอีกห่างไกลนัก นับว่าคล้ายไก่อ่อนที่เพิ่งถูกปล่อยออกมา หากเราต้องการถอนตัวไป แล้วแต่จะก่อกวนลวดลายอย่างไร พวกเจ้าก็มีแต่เบิ่งตาดูเท่านั้นเอง"

ดรุณีนางนั้นจากไปแล้ว งักเซ้งเทียนถือข้ออ้างว่าไปส้วม สำรวจหน้า ๆ หลัง ๆ ของโรงเตี๊ยมจนชัดตา ตอนนั้นเป็นเวลาหลังสนธยา ร้านรวงตามริมถนนหนทางจุดประทีปโคมไฟสว่างไสว ในโรงเตี๊ยมมีผู้ทยอยมาพักแรมมากขึ้นทุกขณะ เมื่อมาถึงทางหน้า พลันเห็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่งเดินอาด ๆ เข้ามา ด้านหลังยังมีชายฉกรรจ์ติดตามอีกสามคน งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องงงจนร้องในใจ

"ทั้งสี่ล้วนเป็นชาวล้อส่ายแน่นอน"

มันดูออก ฝ่ายตรงข้ามมิได้มีรหัสของสำนักล้อส่ายอยู่ที่แขนเสื้อ ต้องบังเกิดความคลางแคลงสงสัยอย่างยิ่ง สันนิษฐานว่า คงเป็นความลับของอั้งล้อส่ายตามข่าวที่ได้ทราบมา

หนึ่งบุรุษสามชรามีภาษาฮั่นแคล่วคล่องชัดเจนมาก พอเข้าโรงเตี๊ยมก็บอกต่อผู้จัดการต้องการห้องพิเศษ งักเซ้งเทียนได้ยินจึงถอยช้า ๆ กลับไปที่ห้องพัก พอดีครุฑีหมายเลขสี่มาตรวจห้อง มันรีบรายงาน

"โกวเนี้ย หัวหน้าของท่านยังไม่กลับมา ?"

"เฮอะ เจ้ามีเรื่องอันใด ? สืบข่าวหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนรู้สึก พวกนางต่างมีอารมณ์ร้อนแรงดั่งเปลวไฟแทบทุกคน แต่ยังคงรายงาน

"ด้านนอกมีชาวล้อส่ายมาสี่คน"

ครุฑีหมายเลขสี่แค่นเสียงเย็นชาอีกครั้ง

"ชาวล้อส่ายเป็นไร ? หรือเจ้ากลัวพวกมันกินเจ้าไป ?"

"มิได้ ข้าพเจ้าไม่กลัวพวกมัน แต่เจ้านายคนก่อนเคยมีเรื่องกระทบกระทั่งกับฝ่ายตรงข้ามอยู่"

ขณะเวลานั้น มีเสียงสดใสเรียกขึ้นที่หน้าประตู ครุฑีหมายเลขสี่ตอบ

"เรื่องของชาวล้อส่ายไม่ต้องให้เจ้าเกี่ยวข้อง เราบอกต่อหัวหน้าจัดการเอง ตอนนี้นางกลับมาแล้ว"

ที่จริงงักเซ้งเทียนต้องการยุแหย่ให้พวกนางไปปะทะกับพวกล้อส่าย เพื่อหยั่งดูที่มาทั้งสี่เป็นผู้ใด เมื่อเห็นนางไปแล้ว รีบโผล่ศีรษะกวาดตามอง ไม่เห็นมีเงาร่างหมายเลขสี่หลงเหลือ ตรงกันข้าม พอดีเห็นชาวล้อส่ายทั้งสี่เดินผ่านหน้าประตูไป

บุรุษหนุ่มชาวล้อส่ายคล้ายรู้สึกตัวเมื่อหันมา พอดีประจันหน้ากับงักเซ้ง-เทียน มันเห็นงักเซ้งเทียนมีท่าทีลับ ๆ ล่อ ๆ พลันหันขวับเดินกลับมาอีก

ล้อส่ายชราทั้งสามพอเห็นเป็นท่าทีผิดปกติ ต่างชะงักเท้าหันมอง งักเซ้งเทียนก็ดูออกเป็นเรื่องผิดท่า รีบสาวเท้าจากประตู แค่นหัวร่อส่งเสียง

"พวกปิศาจน้อยไม่รู้จักเซี่ยวเอี๊ย (เจ้านายคนเล็ก) แล้ว"

มันจงใจกระตุ้นท้าทายฝ่ายตรงข้าม บุรุษหนุ่มชาวล้อส่ายก้าวช้า ๆ มาจากกลุ่มชายชราทั้งสาม แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านมีท่าทีลับ ๆ ล่อ ๆ ลอบดูพวกเราด้วยจุดประสงค์ใด ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ปิศาจน้อย กล้าเข้ามาก่อเรื่องหาราวในดินแดนของประเทศเรา ?"

งักเช้งเทียนที่จงใจเรียกปีศาจน้อยสองคำ นับเป็นการกระตุ้นโทสะของบุรุษหนุ่มชาวล้อสายฉุกฮือโหมรุนแรง มันแสยะยิ้มแค่นเสียง

"เจ้าชี้โรคถึงกับกล้าเย้ยปากประณามคน เราจะต้องให้การสั่งสอนแก่เจ้าสักครั้ง"

งักเช้งเทียนดูออกว่ามันจะลงมือจริง ๆ พลันมีเสียงตวาดดังแหลมเล็ก

"ผู้ใดกล้าลงมือ ?"

บุรุษหนุ่มล้อสายเหลียวมองไปที่ต้นเสียง สีหน้าพลันมีรอยยิ้มขึ้นกล่าว

"โกวเนี้ย ผู้นี้เป็นข้าทาสของท่านกระมัง ?"

มันกล่าวพลางพลิกมือชี้ไปที่งักเช้งเทียน งักเช้งเทียนฟังเสียงออก ผู้ตวาดคือหัวหน้านางนั้น จึงต่าสวนคำทันที

"ปีศาจน้อย ลงมือสั่งสอนมาเถิด เราจะต้องควักนัยน์ตาสุนัขของเจ้าออกให้ได้"

หัวหน้าสตรีมิได้ตวาดตำหนิมัน รีบสืบเท้าเข้ามาสองก้าว แค่นหัวร่อกล่าวกับบุรุษหนุ่มล้อสาย

"พวกท่านเป็นเหล่าใดของอั้งล้อสาย ? หรือได้อ่องพวกท่านมิได้ประกาศไว้ก่อน ถึงกับจงใจมาหาเรื่องต่อพวกเราโดยไร้สาเหตุ ?"

บุรุษหนุ่มล้อสายเลิกคิ้วสูง ตะเบ็งเสียงหัวร่อกล่าว

"สายตาของโกวเนี้ยคมกล้าเหนือธรรมดา เราเลียอันที่สองท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน เชื่อว่าไม่มีชาวยุทธ์คนใดมิอาจแตะต้องได้"

งักเช้งเทียนต้องคำนึงด้วยความตระหนก

"ที่แท้เจ้าผู้นี้มีความเป็นมายิ่งใหญ่ปานนั้น ถึงกับเป็นหนึ่งในสี่ชั้นหัวหน้าของอั้งล้อสาย"

ขณะครุ่นคิด ได้ยินเสียงประมุขหญิงแค่นหัวร่อกล่าว

"ที่แท้พฤติการณ์ของอั้งล้ออ่อง (เจ้าแห่งล้อสายแดง) หลอกลวงผู้คนเสมอมา คำมั่นสัญญาที่มันมีต่อภายนอกล้วนเป็นวาจาไร้สาระ"

หนึ่งในสามชายชราพลันโพล่งด้วยความคลางแคลงสงสัย

"โกวเนี้ยเคยพบกับอ้วงเอี๊ยของสำนักเรา ?"

หัวหน้าหญิงตวาดสวนคำ

"ไม่ต้องถามวาจาไร้สาระเหล่านี้ ในเมื่ออั้งล้ออ่องมิได้ประกาศต่อพวกท่านแสดงแน่ชัดว่าคำรับปากก่อน ๆ ของมันล้วนพล่อยปากมา สถานที่นี้ไม่เหมาะต่อการ

ลงมือ เราโกวเนี้ยขอท้าทายสี่ท่านออกไปประลองวิทยายุทธ์กันที่นอกเมืองสักสองสามท่า"

จบคำไม่รอให้ฝ่ายตรงข้ามตอบโต้ พาศิษย์ทั้งสี่พลิ้วตัวขึ้นหลังคา แต่ยังส่งเสียง

"ผู้แซ่งักตามมา"

งักเซ้งเทียนต้องลอบหัวร่อในใจ ที่แผนกระตุ้นให้ทั้งสองฝ่ายปะทะกันสัมฤทธิผลดั่งหวัง รีบกระโดดขึ้นหลังคา หันหน้ามาแสยะล้อเลียนแล้วส่งเสียง

"ปีศาจทั้งหลาย ไม่มีขวัญจงรีบหลุบหางเตลิดหนีไป"

ล้อส่ายทั้งสี่คล้ายปรึกษาหารือเรื่องอันใด ไม่สนใจคำกระตุ้นท้าทายของงักเซ้งเทียนเลย

ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของชานเมืองเปลี่ยวร้างอย่างยิ่ง ตรุณีทั้งห้ายืนรออยู่ใต้ต้นไม้ที่นั่นแล้ว พองักเซ้งเทียนตามเข้าไปถึง หัวหน้าสตรีตวาดถาม

"อั้งล้อส่ายเพิ่งเข้าสู่ตงง้วน พวกมันไฉนมีการกระทบกระทั่งกับเจ้านายเก่าของเจ้าได้ ?"

เจ้านายเก่าที่นางหมาย ย่อมเป็นคนเดียวกับที่งักเซ้งเทียนพาดพิงถึง คือฉุ้ยบ้อกับจิ้บสี่ชิงแซนั่นเอง

งักเซ้งเทียนวิ่งไปยืนสำรวมอยู่ทางด้านซ้ายมือของนาง ตอบด้วยสีหน้าสำรวม

"ทั้งล้อส่ายอาละวาดอย่างชั่วร้ายถืออำนาจ มักจะบุกข้ามเขตหวงห้ามยุทธจักรโดยไม่ขอสัญลักษณ์ผ่านทาง นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนต่างทราบกระจ่าง ไหนเลยเพิ่งเข้าตงง้วนได้"

มันเป็นเรื่องเหลวไหลโดยไร้เค้ามูล งับแน่นไม่ยอมปล่อย (ยืนกรานไม่เปลี่ยนคำพูด) เนื่องเพราะดูแคลนคนของเคี้ยงคุนปังเพิ่งออกสู่ยุทธจักรไม่นาน มิอาจทราบเรื่องราวในหนหลังของแผ่นดินได้

หัวหน้าสตรีเห็นมันยืนกรานเป็นจริงเป็นจังปานนั้น เข้าใจคงไม่กล้าโป้ปดมดเท็จต่อนาง จึงมิได้ว่ากล่าวอย่างไรอีก

ครู่ใหญ่ให้หลัง เห็นมีเงาดำสี่สายโลดละลิ่วออกมาจากบนกำแพงเมืองปานเหินบิน พอโฉบเข้าใกล้ป่าใหญ่ ทุกผู้คนจำได้ว่าเป็นพวกมันมาตามคำท้าทายแล้ว หัวหน้าสตรีหันไปกล่าวกับตรุณีนางหนึ่ง

"หมายเลขหนึ่งเตรียมตัว เจ้าออกไปรับมือรอบแรกก่อน"

พอเงาร่างสี่สายชะงักเท้าทรงกาย ชายชราผู้หนึ่งส่งเสียงขึ้นก่อน

"โกวเนี้ยใช่คนของเคี้ยงคุนปังกระมัง ?"

"เถอะ ร่องรอยของพวกท่านท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน มิคาดยังมีเรื่องไม่ทราบอยู่ ในชีวิตเราโกวเนี้ย เหยียดหยามผู้ยโสโอหังเป็นที่สุด ที่ถ่อมตัวลงถามเสียใจไม่อาจเรียนตอบได้ ตอนนี้ขอเชิญผู้ใดเสนอหน้าออกมาต่อสู้ก่อน"

ชายชราถูกคุกคามจนไม่อาจบ่ายเบี่ยงแก้ตัว ต้องแสยะยิ้มส่งเสียง

"เมื่อโกวเนี้ยตั้งใจจะทดสอบวิทยายุทธ์ให้ได้ เล่าฮิว (ผู้เฒ่าถ่อมตัวคล้ายไม้ผุ) เชิญโกวเนี้ยท่านใดออกมาก่อนก็ได้"

ดรุณีหมายเลขหนึ่งพลิ้วตัวปราดเข้าไปส่งเสียง

"ผู้เยาว์ไม่รังแกผู้เฒ่า เชิญท่านลงมือมาก่อน"

ชายชราได้ยินพลันประกบนิ้ว จี้ควับออกไปปานสายฟ้าพร้อมทั้งส่งเสียง

"เล่าฮิวขอเอาเปรียบ"

"มาได้ประเสริฐ"

ดรุณีหมายเลขหนึ่งตวาดแล้วพุ่งไปดั่งกระแสลม ถึงกับยึดอกรับพลังดรรชนีของฝ่ายตรงข้ามพร้อมกับตวาด

"เราจะให้เป็นกรวดทรายร่วงทะเล มีมาไม่มีกลับ !"

ชายชราพอเห็นต้องตระหนกจนแผดร้องสุดเสียง

"ป้วยเหลือซิ่งกง !"

แต่รู้ตัวก็สายเกินไป ไม่อาจรั้งมือกลับทันท่วงที สองนิ้วมือขวาจี้เข้าใส่ทรวงอกดรุณีนางนั้นแล้ว ถูกดึงดูดไว้แนบแน่นไม่อาจจะชักกลับมาได้ สีหน้าพลันเปลี่ยนจากแดงเป็นขาว จากขาวเป็นเหลืองซีด ชั่วพริบตา กลับกลายเป็นเทาซีดแล้ว!

งักเซ้งเทียนเห็นเหตุการณ์เบื้องหน้าชัดตา บังเกิดความตระหนกอย่างใหญ่หลวง ทั้งยังรู้สึก มีความหนาวเย็นแผ่ซ่านออกจากกระดูกสันหลังจนทั่วร่างอีกด้วย

ชายชราอีกสองคนของพวกล้อส่ายหวาดหวั่นขวัญเสียจนตัวสั่นงันงก มีเพียงบุรุษหนุ่มเท่านั้น ที่กระด้างเย็นชาไร้ความรู้สึก เบิ่งตามองดูชายชราที่ถูกดึงดูดเลือดลมกำลังภายในจนแห้งผาก ล้มอยู่ที่แทบเท้าดรุณีหมายเลขหนึ่ง

หัวหน้าสตรีคล้ายดั่งสังเกตสีหน้าฝ่ายตรงข้ามออก รีบเรียกดรุณีหมายเลขหนึ่งกลับไป แต่นหัวร่อกล่าวต่อบุรุษหนุ่ม

"ท่านเลียอันที่นับถือ ตอนนี้ควรเป็นผู้ใดออกมาทดสอบ ?"

บุรุษหนุ่มล้อส่ายกระโดดปราดออกไปกว่าสองวา แสยะยิ้มแค่นเสียงเย็นชา

"ที่แท้โกวเนี้ยเป็นคุนปังจู้ของเคี้ยงคุนปัง นับแต่คืนนี้พวกเราทั้งสองสำนักต้องแตกหักกัน การเข้าใจผิดคราวนี้ ไม่มีทางคลี่คลายไกล่เกลี่ยได้แน่นอน"

"เราโกวเนี้ยมิได้อยู่ในเคี้ยงคุนปังมามากกว่าสามวันแล้ว ท่านไม่จำเป็นต้องถามสาเหตุความนัย สรุปเหลือคำเดียว เรื่องของค่ำคืนนี้ ต้องให้ท่านรับผิดชอบคนเดียว"

"วาจานี้ของคุนปังจู้หมายความอย่างไร ?"

"เฮอะ ผู้เฒ่าท่านนั้นตายเพราะความยโสโอหังของตัวท่านที่นับถือ"

"โกวเนี้ยเข้าใจ บ้วยเหลือซิ่งกงไม่มีวิชาใดในแผ่นดินต่อต้านได้ ?"

หัวหน้าสตรีพลิ้วควับไป แค่นหัวร่อสวนคำ

"เชื่อว่าท่านยังมิได้ฝึกวิชาชักเหลือซิ่งกง (สกัดกั้นภพ) หากท่านยังยโสโอหังไม่เห็นผู้ใดมีค่าในสายตา เราโกวเนี้ยยินดีขอเชิญท่านประทานการสั่งสอนสักหลายกระบวนท่า"

ล้อส่ายสูงศักดิ์หัวร่อเสียงก้องกังวานกล่าว

"โกวเนี้ยทดสอบเลี่ยกังได้ฮวบ (เหนือพสุธา) ของตัวเราดูก็เข้าใจได้เอง"

งักเซ้งเทียนยืนดูไม่ส่งเสียง เป็นเนิ่นนานจึงดูออก ฝ่ายตรงข้ามมีความถือดีในหลักวิชาใดอยู่จริง ๆ ต้องรวมสมาธิจิตใจเพ่งมองแน่วนิ่ง

หัวหน้าสตรีได้ยินต้องงุนงงไป คล้ายไม่ทราบฝ่ายตรงข้ามมีความเคลื่อนไหวใด แค่นเสียงเย็นชา

"ท่านมียอดวิชาพิสดารใด ? เชิญประทานการสั่งสอนมาเถิด"

ล้อส่ายสูงศักดิ์แสยะยิ้มมากล่าว

"ปังจู้เชิญดูให้ฝ่าเท้าก็ทราบเอง"

งักเซ้งเทียนได้ยินรีบลดสายตามอง เห็นสองเท้าของหัวหน้าสตรีลอยพ้นพื้นหลายนิ้ว ต้องพิศวงสงสัยเป็นยิ่งนัก

แต่สีหน้าของประมุขหญิงเคี้ยงคุนปังแปรเปลี่ยนไปแล้ว รีบพลิ้วหลบออกด้านข้างสามเชียะ แต่ล้อส่ายสูงศักดิ์กลับหัวร่อด้วยความกระหยิ่มลำพองพลางกล่าว

"ปังจู้ เยี่ยงนั้นไม่มีประโยชน์ดอก นอกจากหลุดรอดจากสายตาข้าพเจ้า มิเช่นนั้นอย่าหวังเท้าสัมผัสพื้นได้อีก บอกตามตรงไม่อำพราง ที่ข้าพเจ้าฝึกวิชาลี่-กังได้ฮวบนี้ด้วยจุดประสงค์จะสยบบ้วยเหลือซิ่งกงโดยเฉพาะ ลองถามปังจู้ ตอนนี้

หากมีคนจู่โจมใส่ท่าน ท่านสามารถดึงดูดกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามอัดสู่พื้นดินอีกหรือไม่ ? ฮา ฮา...เมื่อไม่สามารถอัดลงสู่พื้นดิน การมีโลหิตทะลักออกจากทวารทั้งเจ็ด เป็นความเจ็บปวดทรมานที่แสนสยดสยองปานใด"

หัวหน้าสตรีตอนนี้หวาดหวั่นจนหน้าซีดขาวแล้ว ศิษย์สตรีอีกสี่นางก็หวาดหวั่นขวัญฝ่อจนตัวสั่นระริกไป

ล้อส่ายสูงศักดิ์มีสีหน้าโหดเหี้ยมกว่าเดิมทันที เน้นเสียงหนัก ๆ

"คุนปังจู้ ตอนนี้มีทางสองสายให้เลือกเพียงสายเดียว หนึ่งคือ มอบคัมภีร์บ้วยเหลือซิ่งกงออกมา ต่อแต่นี้อยู่รับใช้ข้างกายตัวเราไม่อาจหนีหน้า เรียกระดมบรรดาศิษย์ทั้งหลายมารับฟังคำสั่งจากเราคนเดียว ทางที่สอง..."

มันกวักมือไปทางด้านหลัง เน้นเสียงหนัก ๆ

"สู่ฮวบทั้งสองท่านเชิญเข้ามา นางไม่รับปากก็ลงมือเลย"

ชายชราล้อส่ายทั้งสองรีบสาวเท้าเข้าไปตามคำสั่ง ยกฝ่ามือทั้งสี่ชูเหนือศีรษะทำทีท่าจะฟาดจู่โจมอย่างเอาเป็นเอาตาย หัวหน้าสตรีตาแดงฉานปานมีเปลวไฟพวยพุ่ง แสดงว่าทั้งเดือดดาลทั้งกระวนกระวาย แต่สภาพของนางคล้ายงอมือรอความตายไม่มีทางดิ้นรนหลบหนีแล้ว

งักเซ้งเทียนดูจนรู้สึกเวทนา กอปรกับผลดีผลร้ายของทั้งสองฝ่าย จึงรีบปราดเข้าไปข้างหน้าประมุขหญิงเคียงคุนปังไว้ แค่นหัวร่อใส่หน้าล้อส่ายสูงศักดิ์พลางกล่าว

"ปีศาจน้อย โอหังลำพองมาจนพอแก่ใจแล้วกระมัง ?"

ล้อส่ายสูงศักดิ์ดูไม่ออก ฝ่ายตรงข้ามมีกำลังภายในตื้นลึกปานใด จึงชายตามองอย่างเหยียดหยามพลางแค่นเสียง

"อาศัยข้าทาสเช่นดั่งเจ้า ก็มีคุณสมบัติมาแยกเขี้ยวกางเล็บ ?"

งักเซ้งเทียนหันไปหลิ่วตาให้หัวหน้าสตรีนางนั้นแล้วแยกเขี้ยวร้อง

"หัวหน้า แต่ละคนต่างมีคุณประโยชน์ของมันอยู่ ต่อหน้าท่าน ข้าพเจ้าเป็นบริวารรับคำสั่งช่วงใช้ แต่ต่อหน้าปีศาจน้อยตัวนี้ ข้าพเจ้ากลับมีความสามารถวิชาหนึ่ง ท่านไม่ต้องรุ่มร้อนกังวล ดาบจริงทวนจริง ข้าพเจ้าพอมีหลายกระบวนท่าคาถาอาคมข้าพเจ้ายิ่งแตกฉานเชี่ยวชาญ"

แล้วหันหน้ากลับมา แค่นหัวร่อใส่หน้าล้อส่ายสูงศักดิ์พลางกล่าว

"ปีศาจน้อย ลี่กังไต้ฮวบของท่านลองใช้ต่อเราได้เฮี้ยบดู ประกันว่าไม่มีทาง

เห็นผลแน่นอน"

ล้อส่ายสูงศักดิ์ส่งเสียงลอดจากไรฟัน

"วิทยายุทธ์ของสำนักเราเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดิน มิว่าใช้หลักวิชาใดไปยุทธจักรทั้งแผ่นดินต่างไม่เคยพานพานมาก่อน สำหรับกับเจ้าไยต้องใช้ลี่กังได้ฮวบในเมื่อเจ้าอวดโอ่โอหัง อย่างนั้นกำจัดเจ้าไปก่อนค่อยว่ากล่าว เพื่อไม่ต้องอยู่กีดมือขวางเท้าตัวเรา"

งักเซ้งเทียนหัวร่อคาคาเฮ้เหยัน

"ปีศาจน้อยโอหัง อวดโอ่คารมได้เขื่องโขไม่เบา ลองบอกมาฟังดูก่อนเขียนและเขียนยันต์ใดได้บ้าง ควรจะทุ่มเทออกมาให้หมดสิ้นจึงประเสริฐ เราตั้วเอี๊ยประกันต้านกลับไปให้ท่านได้ทุกวิชา"

ในเมื่อล้อส่ายสูงศักดิ์สังเกตกำลังภายในของงักเซ้งเทียนไม่ออก ย่อมคดเกิดความลังเลไม่ได้ ซึ่งหมายความมันไม่กล้าชะล่าดูแคลนจริง ๆ ต้องแสยะยิ้มแค่นเสียง

"เรามีหลักวิชาหนึ่งนามจื้อกกทุ้งม้อ (ขุดหลุมฝังศพเอง) เจ้ากล้าประลองกับเราหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนพลันได้ยินมีเสียงสุดยอดฝีมือสองคนพุ่งฝ่าอากาศมาในระยะไกลหลายลี้ กลัวถูกฝ่ายตรงข้ามสังเกตเห็นโฉมหน้าแท้จริงออก ยิ่งก่อกวนให้เรื่องเลวร้ายกว่านี้ไปได้ จึงเปลี่ยนเป็นร้องดัง ๆ

"ปีศาจน้อย บอกมาว่าจะทดสอบด้วยวิธีใด ?"

หัวหน้าหญิงตอนนี้หยุดการเคลื่อนไหวแล้ว ได้ยินรีบตวาดเสียงแหลม

"อย่าหลงกล มันจะใช้อวิชาหล่มโลกันตร์ฝังเจ้าทั้งเป็น"

งักเซ้งเทียนหันไปหัวร่อถาม

"กระไรเรียกว่าวิชาหล่มโลกันตร์ ? ข้าพเจ้ากลับต้องการทดสอบดู"

ล้อส่ายสูงศักดิ์แสยะยิ้มแค่นเสียง

"เราต่างขุดหลุมฝังตัวเอง ดูผู้ใดฝังได้นาน ผู้นั้นเป็นฝ่ายมีชัย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"หากเราฝังอยู่ใต้ดิน สองตาย่อมไม่อาจเห็นกระไรทั้งสิ้น ปีศาจเฒ่าสองตัวของท่านที่อยู่เบื้องหน้าพอจะลอบลงมือสังหารเราได้แล้ว โกวเนี้ยทั้งหลายว่าใช่หรือไม่ ? ฮา ฮา เราหายอมหลงกลไม่"

ล้อส่ายสูงศักดิ์แค่นหัวร่อกล่าว

"พวกนางทั้งสี่ต่างยังมิได้ถูกวิชาลี่กังได้ฮวบของเรา เพียงพวกนางไม่ลงมือ ฝ่ายเราย่อมต้องมีความกริ่งเกรงอยู่"

"ตกลง พวกเราถือวาจาเป็นสัญญา"

ล้อส่ายสูงศักดิ์พอได้ยินคำรับปากของงักเซ้งเทียน รีบยกฝ่ามือกดลงไปที่พื้นพริบตานั้น พื้นถึงกับถูกกดยุบเป็นหล่มใหญ่ ความลึกล้ำของกำลังภายในมันเหนือกว่าธรรมดาอีกสูงส่งนัก และเห็นมันกระโดดลงไปในหลุม โผล่ศีรษะร้องขึ้น

"ตอนนี้ดูฝีมือเจ้าบ้างแล้ว"

งักเซ้งเทียนดูออก กำลังภายในของมันแม้ลึกล้ำ แต่คำนวณยังไม่อาจทัดเทียมล้อส่ายอ๋องได้ จึงกระทำตามโดยไม่อิดเอื้อน

ล้อส่ายสูงศักดิ์พอเห็นต้องสั่นสะท้าน มันดูออก ฝ่ายตรงข้ามถึงกับยังมิได้โหมกำลังสุดสิ้นฝีมือ ขณะคิดจะร้องบอกให้มันกระโดดลงหลุมนั้น พลันเห็นทางด้านเหนือมีดรุณีสองนางพลิ้วมาดั่งสายฟ้า ต้องชะงักคำจับตามองแน่วนิ่ง

งักเซ้งเทียนฟังออก เสียงพลังลมคราวนี้ผิดปกติ พอชายตามองต้องร้องในใจด้วยความงุนงงสงสัย

"ฉิ่นเอียเท้ากับแป๊ะเอียเท้าพากันมาแล้ว"

เมื่อเห็นล้อส่ายสูงศักดิ์เหม่อมองจนตะลึงลาน มันรีบใช้วิชาดำดินที่สุดสูงดำดิ่งลงไปอย่างรวดเร็ว จนลึกห้าวาแล้วรีบเปลี่ยนทางออกด้านขวาง ภายใต้การทุ่มเทกำลังดำสุดความสามารถ จนระยะไกลหลายสิบวาจึงชอนขึ้นสู่เบื้องสูงอีกครั้ง มันคำนวณทิศทางต้องเป็นในป่าเบื้องหน้า จนเมื่อโผล่พ้นแผ่นดินมา พอดีได้ยินบริเวณนอกป่ามีเสียงต่อสู้สนั่นหวั่นไหว ฝุ่นทรายกระจายคละคลุ้ง

ภายใต้ประสิทธิภาพที่เลิศพิสดารของกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก ก้มตรวจดูตามร่าง ถึงกับไม่มีดินแปดเปื้อนแม้สักก้อนเดียว จึงซ่อนตัวลอบดูอยู่ที่ชายป่า

ตอนนั้น สภาพทางนอกป่าเปลี่ยนแปรไปมากหลาย ชั่วเวลาเพียงหม้อข้าวเดือด ล้อส่ายชราสองคนทอดซากอยู่กับพื้น ส่วนเท้าของหัวหน้าสตรีสัมผัสพื้นได้แล้ว แสดงว่าล้อส่ายสูงศักดิ์เพราะการต่อสู้เสี่ยงชีวิต จึงไม่มีเวลาใช้หลักวิชาลี่กัง-ได้ฮวบของมันอีก

หัวหน้าหญิงตอนนี้พาศิษย์ทั้งสี่ยืนใกล้ชิดกับฉิ่นเจ็งเจ็งชมการต่อสู้ ที่แป๊ะ-อั้งงักเป็นฝ่ายกระหน่ำจู่โจมใส่ล้อส่ายสูงศักดิ์อย่างดุดัน ดูออกว่าพลังฝีมือของนาง

ถึงกับคู่คี่ทัดเทียมล้อสายสูงศักดิ์นั้น ต่างฝ่ายระดมกำลังความสามารถออกประหัตประหารกันสุดฝีมือแล้ว

งักเซ้งเทียนพลันได้ยินฉิ่นเจ็งเจ็งร้องดัง ๆ

"ม่วยจื้อ มันคือเลียอันที่สองของอั้งล้อสาย จับเป็นไว้เป็นตัวประกัน พวกเราต้องการให้อั้งล้ออ่องนำเชลยมาแลกเปลี่ยนกัน อย่าทำอันตรายมันถึงแก่ความตายไป มิเช่นนั้น ยากยิ่งจะหาบุคคลสำคัญของฝ่ายตรงข้ามพบอีก"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องครุ่นคิด

"พวกนางก็มีคนถูกอั้งล้อสายคร่าตัวไปด้วยหรือไร ?"

ขณะครุ่นคิด ได้ยินเสียงแป๊ะอั้งงักรับคำดัง ๆ แล้วกระหน่ำจู่โจมดุเดือดรุนแรงกว่าเดิม

งักเซ้งเทียนรีบมองไปที่ต้นเสียง เห็นหัวหน้าสตรีกำลังกล่าวต่อฉิ่นเจ็งเจ็งด้วยสีหน้าท่าทีเคารพยำเกรงอย่างยิ่ง ต้องเริ่มรู้สึกนับถือฝีมือเอียเท้าทั้งสองบ้างแล้ว

เห็นฉิ่นเจ็งเจ็งตบบ่านางเบา ๆ กล่าว

"ภายหน้าท่านต้องระวังตัว อั้งล้ออ่อง ฮ้วงอูกงจู้ มาเคอเหล็งจู้เหล่านั้นล้วนเป็นผู้ปัญญัติวิชาลี่กังได้ฮวบทั้งสิ้น"

"ต้องระวังด้วยวิธีใด ?"

"เราสืบทราบได้ชัดเจนอย่างยิ่ง ขอเพียงท่านไม่เข้าไปในรัศมีสิบวาของมันก็หลบหลีกได้ นั่นไม่ใช่คาถาอาคม แต่เป็นกำลังภายในที่พิกลพิสดาร เป็นวิทยายุทธ์ที่ฝึกมาสยบกำลังภายในบ้วยเหลือซิ่งกงโดยเฉพาะ จะตำหนิก็ต้องตำหนิพวกท่านเฮียม่วย ตอนแรกไม่บังควรเปิดเผยความลับบ้วยเหลือซิ่งกงต่ออั้งล้ออ่อง คำมั่นสัญญาที่มันมีต่อพวกท่านนั้นมดเท็จ แต่ต้องการสืบความลับจึงเป็นเรื่องจริง"

ขณะงักเซ้งเทียนเพ่งมองด้วยความสนใจ รู้สึกมีเสียงเคลื่อนไหวขึ้นที่ด้านหลัง ต้องรีบเหลียวมองขวับไป พลันเห็นเก้าไท้กงกำลังกวักมือเรียกมันอยู่ไหว ๆ คาดว่าต้องมีเรื่องสำคัญแน่ รีบถอนตัวออกไปเบา ๆ ทันที

เก้าไท้กงเดินนำงักเซ้งเทียนเข้าไปในส่วนลึกของป่าทึบแล้วหยุดเท้า กล่าวเบา ๆ

"เด็กน้อย เจ้ายังมีอารมณ์ชมการต่อสู้ ? ที่ปักกิ่งเกิดเรื่องใหญ่แล้ว !"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนกระโดดขึ้นถาม

"เรื่องสำคัญอันใด ?"

"รีบตามเรามา พวกเราเดินพลางบอกเล่าไปพลาง"

"อาจารย์ข้าพเจ้าเล่า ?"

"อาจารย์เจ้าตอนนี้เค้นที่ไม่อาจแบ่งภาคร่างได้ มันกำลังไล่ตามบุคคลลึกลับผู้หนึ่งไป"

งักเซ้งเทียนรีบบอกเล่าเรื่องราวในหลายวันนี้โดยคร่าว ๆ แล้วถามขึ้น

"ในสามสิบหกสหาย ตอนนี้เหลือเพียงโกวเต้าซาอื้อ อีกสามสิบสามคนถูกศัตรูคร่าตัวไปซ่อนอยู่ในไซเกี้ยเป๊าใดกันหมดสิ้น"

"โกวเต้าซาอื้อพบกับเล่าฮิวและอาจารย์เจ้าที่เสฉวน นอกจากบอกเล่าเรื่องราวทั้งมวลของเจ้าแล้ว ความเคลื่อนไหวทั่วยุทธจักรแผ่นดิน อาจารย์เจ้าต่างทราบหมดสิ้น อั้งล้อส่ายตอนนี้ได้เริ่มเคลื่อนไหวกำลังที่มหาศาล มีทีท่าว่าจะม้วนแผ่นดินไว้ในอำนาจได้แล้ว"

"อา...ปักกิ่งมีผู้ถูกคร่าตัวไปเช่นกัน ?"

"ชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะถูกคร่าไปถึงเก้าส่วนในสิบ กระทั่งผู้มีชื่อเสียงในแผ่นดินซี่คี้ เทียนชัวซิ้ง กิมเทียวก็รวมอยู่ด้วย ดีที่ฝ่ายตรงข้ามไม่คร่าตัวผู้มีพลังฝีมือต่ำต้อย มิเช่นนั้น กระทั่งบิดาเจ้ากับครอบครัวตระกูลโง้วก็ไม่อาจรักษาไว้ได้แล้ว"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนหน้าถอดสี เหงื่อเย็นเยียบซึมโซมร่าง ไม่ทราบควรสะสางอย่างไรเลยจริง ๆ เนิ่นนานจึงถอนใจถาม

"ซาซิ้งกับล้อโกวโกวเล่า ?"

"ซาซิ้งตอนนี้รับหน้าที่ป้องกันวังหลวง สำนักจงน้ำของเจ้าต่างล่าถอยเข้าไปในวังหมดสิ้นแล้ว อยู่ร่วมกับครอบครัวของอาจารย์เจ้าในพระราชอุทยาน ล้อนิ่วยี้โชคดีมีวิชาฮิวเล้งมือตุ้น นางกำลังสืบเสาะร่องรอยแหล่งซ่องสุมกำลังของศัตรู ที่ว่าไซเกี้ยเป๊าเป็นเพียงสถานที่กักขังเชลยของศัตรูเท่านั้น"

"ล้วนเป็นการกระทำของพวกอั้งล้อส่ายหรือไร ?"

"น่ากลัวไม่เพียงอั้งล้อส่ายเท่านั้น อาจารย์เจ้าต้องการให้เจ้าคอยสนใจสองเอียเท่าฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักไว้ พวกอื้อเฮงฮั้วได้สวามิภักดิ์ต่อเอียเท่าทั้งสองเมื่อพลบค่ำวานนี้ ดูตามขุมกำลัง พวกนางนับว่ากุมอำนาจใหญ่ของชาวยุทธ์ดงง้วนไว้แล้ว ตอนนี้กำลังแก่งแย่งช่วงชิงพื้นที่กับอั้งล้อส่ายอยู่"

หยุดเล็กน้อย เก้าไห้กงกล่าวต่อ

"สามสุดยอดภาคเหนือก็คล้ายมีทีท่าจะสวามิภักดิ์ต่อเอียเท่าทั้งสอง สาเหตุ

เพราะกลัวพวกเตี้ยงคุนปังนั่นเอง"

"เอา...เตี้ยงคุนปังตอนนี้ยังมีเหลืออยู่อีกครึ่งหนึ่ง ล้วนเป็นฝ่ายบุรุษทั้งสิ้น"

"ใช่ แต่อีกไม่เกินสามวัน ก็ต้องไปสวามิภักดิ์ เมื่อครู่เล่าฮิวลอบเห็นเตี้ยง-ปังจู๊ประกาศต่อบริวารพรรคมัน ควบคุมทั้งหนึ่งร้อยแปดคนไม่ให้กระจายจากกัน คล้ายดั่งกำลังรอให้คุนปังจู๊ที่เป็นสตรีพาไปแนะนำต่อเอียเท้าทั้งสองนางอยู่"

"ท่านผู้เฒ่าต้องการให้ผู้เยาว์ถอนตัวมาด้วยความประสงค์ใด ?"

"เราพบเห็นร่องรอยของมาเคอเหล็งจู๊ ต้องการให้เจ้าติดตามเราไปจดจำดูร่องรอยของมันลับ ๆ ล่อ ๆ น่าสงสัยมาก ข้างกายยังมียอดฝีมือชั้นพิเศษติดตามอยู่ถึงสี่คนเลย"

"ตอนนี้เอียเท้าทั้งสองต่างอยู่ที่นี่ หรือทอดทิ้งไม่สนใจได้ ?"

"เจ้าตอนนี้ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับความเคลื่อนไหวของพวกนางชั่วคราว หากจำเป็นไปสืบความเคลื่อนไหวที่ผาเหนือโลกีย์ก็ได้"

งักเซ้งเทียนทราบความนี้ต้องมีปัญหาใหญ่หลวง จึงติดตามเก้าไท้กงไปโดยเร็ว

ทั้งสองเร่งรุดเดินทางร่วมสองชั่วยาม ต่างพบเห็นทางเบื้องหน้ามีประกายไฟแวบขึ้นวูบเดียวก็หายวับ งักเซ้งเทียนพลันชะงักเท้าส่งเสียง

"บนภูเขานั้นมีเลศนัย"

"ห่างจากจุดหมายของพวกเรา ยังอีกห้าสิบกว่าลี้ แสงไฟบนภูเขาอาจจะเกิดขึ้นจากบ้านพรานป่า ศัตรูล้วนเป็นพวกมีกำลังภายในล้ำกล้าแข็ง ไหนเลยยังต้องใช้ไฟส่องทางอีก ?"

"นั่นไม่ใช่เป็นไฟจากแสงโคม แต่เป็นเปลวไฟของอาวุธกระทบกัน"

เก้าไท้กงเพ่งมองระยะแล้วกล่าว

"ที่นั่นอย่างน้อยต้องไกลกว่าห้าลี้ ตอนนี้ไม่มีปัญญาคาดคิดสันนิษฐานได้"

งักเซ้งเทียนส่ายหน้าไปมา เงี่ยหูฟังชั่วครู่ ใบหน้าถึงกับพิกลเป็นอย่างยิ่ง เก้าไท้กงพอหันมาเห็น ต้องโพล่งด้วยความสงสัย

"เด็กน้อย เจ้าฟังเสียงใดออก ?"

งักเซ้งเทียนกะพริบตาถี่ ๆ ส่งเสียงคล้ายรำพึง

"นับเป็นเรื่องพิกลจริง ๆ ระยะทางสี่ห้าลี้ ความจริงไม่อาจหลุดรอดโสตประสาทข้าพเจ้าเลย ไหนถึงกับไม่ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวสักแผ่วเบา แต่ประกายไฟเมื่อครู่เป็นโลหะกระทบกระแทกกันชัด ๆ เอ๊ะ ! รีบดู มีอีกแล้ว"

เก้าไท้กงกระโดดปราดออกไปพลางส่งเสียง

"มีเท้าไม่เดิน ยืนหลับตาคาดคำนวณไปไยกัน ?"

งักเซ้งเทียนติดตามกระชั้นชิด ในใจยังคงมีความคลางแคลงสงสัย จนเมื่อไปได้ลี้กว่า พลันคว้ามือเก้าไท้กงไว้ ส่งเสียงหนักแน่นอย่างแน่แก่ใจ

"ไท้กงไปช้า ๆ ก็ได้ ข้าพเจ้านึกออกแล้ว นั่นเป็นสุดยอดฝีมือสองคนกำลังเสี่ยงชีวิตกัน"

"อา...เจ้าฟังออก ?"

"สามารถฟังออก ก็ไม่นับเป็นความพิสดารแล้ว"

"เด็กน้อย แล้วเจ้าอาศัยเค้ามูลใดจึงแน่ใจปานนี้ ?"

เก้าไท้กงพอโพล่งถามออกไป พลันนึกถึงความนัยใดมาได้ ต้องร้องด้วยความตระหนก

"ใช้กำลังภายในควบคุมอากาศ ไม่ให้มีเสียงดังออกมา ? !"

"ไม่ผิดแม้นแต่น้อย อาจารย์เคยบอก ท่านก็เคยใช้วิธีนั้น"

เก้าไท้กงต้องโพล่งด้วยความตระหนก จนเสียงสั่นสะท้าน

"สุดยอดอัจฉริยะพิสดารทั้งห้าคนของยุคก่อน ต่างไม่มีความสามารถกระทำได้"

"เคยทดลองหรือไม่ ? มิทราบใช่สามารถกระทำได้หรือไม่ ? แต่ในห้าคนที่มีอื้อเฮงฮั้วยอดเยี่ยมสุดนั้น ยังด้อยกว่าสองผู้นั้นอีกห่างไกลนัก"

"อา...อาจเป็นอาจารย์เจ้าเผชิญคู่มือที่กล้าแข็งแล้ว"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะปฏิเสธ

"กระบี่มุกแดงไม่ถูกใช้ก็แล้วไป ยามใช้ออกมา ไหนเลยเพียงมีประกายไฟจุดแต้มเดียว อย่างน้อยต้องแดงฉานไปทั่วทั้งยอดเขาแน่นอน"

เก้าไท้กงนึกไม่ออก ชาวยุทธ์ฝ่ายธัมมะมีผู้ใดพลังฝีมือทัดเทียมกับโง้วเล้งจูได้ เพื่อต้องการทราบความจริง รีบคว้ามืองักเซ้งเทียนกล่าว

"เราจะเกร็งกำลังภายในซิ่งตุ้นคุ้มครองเจ้า พวกเรารีบเร่งไปดูในที่นั้นกัน"

ทั้งสองทุ่มเทกำลังภายในวิ่งไปสุดฝีเท้า ชั่วครู่ก็ขึ้นบนยอดเขาลูกนั้น กวาดตามองดู เห็นในแสงเดือนดาวมีเงาร่างสองสายฉวัดเฉวียนวนเวียนแคล่วคล่องว่องไว เก้าไท้กงดูจนตะลึงลาน ส่งเสียงทางลมปราณ

"ล้อส่ายอ๋องกับมาเคอเหล็งจู้ !"

งักเซ้งเทียนเคยประหัตประหารกับล้อส่ายอ๋องมาคราหนึ่ง เห็นหน้าย่อมจำได้ อีกผู้หนึ่งสวมอาภรณ์ลักษณะพิกลสีแดงฉานปานโลหิต เค้าหน้าที่โหดเหี้ยมดุดัน เพียงเห็นก็ต้องหวาดหวั่นขวัญเสีย ร่ำร้องในใจ

"ที่แท้ตัวประหลาดนั้นคือมาเคอเหล็งจู๊"

อาวุธที่ทั้งสองใช้ล้วนประหลาดพิสดาร ของล้อส่ายอ๋องเป็นกระบี่ประหลาดมีคมทั้งสองหัว ยาวประมาณห้าเชียะ คล้ายสามารถยืดหดได้ สะบัดแคล่วคล่องว่องไวดั่งสายฟ้าคะนองฝน งักเซ้งเทียนถึงกับไม่เคยเห็นมาก่อนเลย พอดีเก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณ

"เจ้าเคยลิ้มรสกระบี่ฟ้าดินไร้ฝักของล้อส่ายอ๋องหรือไม่ ? ที่มันใช้ในตอนนี้มีนาม ปังเสาะเกี้ยมฮวบ (หิมะทลาย) มาตรว่ากราดเกรี้ยวดุดัน แต่ไม่อำมหิตเลือดเย็น"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณเช่นกัน

"ข้าพเจ้าเคยต่อสู้กับพวกมันด้วยวิชาฝ่ามือ โดยไม่เคยเห็นอาวุธของมันเลย"

"ของเล่นนั้นยามไม่ใช้ ม้วนไว้แล้วยาวไม่เกินห้านิ้ว ตอนนั้นเจ้าไม่ทราบมันซ่อนอยู่ในที่ใดกระมัง ?"

"อาวุธของมาเคอเหล็งจู๊ยิ่งพิกล"

"ที่มือซ้ายของมันคือกิมเจ็งเกี่ยม (กระบี่แก่นทองคำ) ที่มือขวาเป็นทีงู้กัก (เขาวัวสวรรค์) ตัวมันตั้งนามเป็นยันต์อสูรโลกันตร์ เนื่องเพราะมันมีวิชากระบี่มือขวานามยันต์อสูรโลกันตร์นั่นเอง และที่มันใช้อยู่ในตอนนี้ คือหลักวิชากระบี่ยันต์อสูรโลกันตร์ของมัน"

งักเซ้งเทียนไม่เข้าใจความหมายของนามวิชากระบี่นั้นเป็นอย่างไร ร้องอืมม์แล้วถามอีก

"วิชากระบี่ของเจ้าตัวอัปลักษณ์อำมหิตเลือดเย็นจริง ๆ ล้วนอยู่ในแนวทางอาถรรพณ์มารร้าย ไม่มีสักกระบวนท่าที่ไม่นอกเหนือความคาดคิดของผู้คน ภายหน้าเมื่อต่อสู้กัน ยังต้องระวังตัวเป็นพิเศษ"

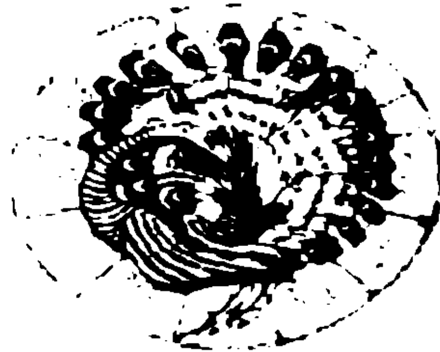
"วิชาไต้ล้อที (หัตถ์มหานภาลัย) ที่เจ้าลอบฝึกมาจากหุบเขาซาเซียนก๊ก ดูท่าเผชิญกับคู่มือที่ทัดเทียมกันแล้ว"

"สำนักล้อส่ายจำเดิมเรียกว่าล้อส่ายขาว แต่ขุมกำลังยังด้อยกว่าล้อส่ายแดงอีกห่างไกลนัก"

เก้าไท้กงผงกศีรษะเห็นพ้อง จับตามองมาเคอเหล็งจู๊แน่วนิ่งพลางส่งเสียง

"เด็กน้อย เจ้าต้องสนใจพลังฝีมือผู้นี้ไว้ สิบเจ็ดกระบวนท่ากระบี่ยันต์อสูรโลกันตร์ของมันมีอันตรายร้ายแรงสุดยอด ต้านทานรับมือได้ยากเข็ญที่สุดด้วย เจ้าดูล้อสายอ่องที่พอมีเปรียบสักเล็กน้อยเมื่อใด เป็นต้องบุกกระบวนท่าซ้ายขวาร่วมจู่โจมของมัน พลิกสภาพจากเสียเปรียบมาเป็นมีเปรียบได้ทันที"

บทที่ 26
โลหิตเป็นท้องธาร

งักเซ้งเทียนกับเก้าไท้กงที่เร้นกายล่องหน ในหลักวิชาชิ่งตุ้น จับตามองการต่อสู้ของสุดยอดฝีมืออันดับเลิศด้วยความตื่นเต้นจนแน่วนิ่ง งักเซ้งเทียนเมื่อได้รับคำชี้แนะอธิบายจากเก้าไท้กงแล้ว ผงกศีรษะรับคำ

"ผู้นี้คล้ายดั่งยังมีอีกสองกระบวนท่ามิได้ใช้ คำนวณหนึ่งกระบวนท่ามีสิบเจ็ดท่วงท่าของมัน อาจเป็นกระบวนท่าแรกของสามกระบวนท่าไม้ตายสุดท้ายมันก็ได้"

เก้าไท้กงชมเชยด้วยความปีติ

"เด็กน้อย ภูมิปัญญาของเจ้าสูงส่งถึงที่สุดแล้วจริง ๆ กระบวนท่าที่สองของมันแม้รวบรัดกว่า โดยใช้ยันต์อสูรแสร้งจู่โจมห้ากระบวนท่า จนศัตรูรวมสมาธิจิตใจต่อต้านแล้ว กระบวนท่ากระบี่มือขวาพลันทะลวง

เข้าหาศัตรูโดยตรง พอกระบวนท่านั้นเริ่มขึ้น อีกเก้ากระบวนท่าไม้ตายทะลวงตามติดเข้าไป จนศัตรูถูกคุกคามหายใจไม่ออกไปได้"

"อา...ผู้เฒ่าท่านทราบได้อย่างไร ? กระบวนท่านั้นนอกจากตั้งรับด้วยความรวดเร็วปานสายฟ้าแลบแล้ว ไม่มีทางตีโต้กลับไปได้เลย"

"เมื่อสามวันก่อน ผู้นี้ลอบถ่ายทอดสุดยอดไม้ตายให้แก่เลียอันที่สองบุตรของมัน ซึ่งมันคาดฝันไม่ถึง จะมีคนอาศัยสุดยอดวิชาซิ่งตุ้นลอบดูอยู่ นั่นเป็นกระบวนท่าที่สองของมัน แต่ที่อำมหิตโหดเหี้ยมที่สุด ยังเป็นสิบสามจู่โจมจากแปดทิศของยันต์อสูร หากไม่มีหลักวิชากระบี่ไต้ล้อทีต่อต้าน มิว่าวิทยายุทธ์ใด ๆ ต่างยากจะต้านกระบวนท่านั้นของมันได้"

งักเซ้งเทียนถอนใจกล่าว

"ผู้นี้ร้ายกาจเกินพออยู่แล้ว ฟังว่ายังมีอั้งล้ออ่องกับบุตรีเลียอันที่สองอีก อืมม์...คล้ายยังมีฮ้วงอูกงจู๊กระไรอีกนางหนึ่ง พลังฝีมือและวิชากระบี่คงต้องไม่อ่อนด้อยกระมัง ?"

งักเซ้งเทียนถามแล้วพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งมาได้ รีบถามต่อไป

"อา...ไท้กง เลียอันที่สองยังเยาว์วัยอย่างยิ่ง ไหนเลยมีบุตรีเติบใหญ่ปานนั้นได้ ?"

เก้าไท้กงส่ายหน้าตอบ

"เจ้าว่ามันเยาว์วัย ? ความจริงสี่สิบกว่าปีแล้ว ชาวยุทธ์ไม่อาจจะใช้เปลือกนอกมาคำนวณอายุขัยได้ บุตรีของมันนามฮ้วงอูกงจู๊จริง พลังฝีมือนับเป็นอันดับสองของสำนักอั้งล้อส่าย เพียงด้อยกว่าอั้งล้ออ่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง"

งักเซ้งเทียนยิ่งฟังยิ่งไม่สบายใจ ส่งเสียงด้วยสีหน้าหวั่นกังวล

"ไท้กง ภายหน้าข้าพเจ้าน่ากลัวต้องเป็นฝ่ายถูกกระหน่ำฝ่ายเดียวเท่านั้น"

"อา...เด็กน้อยเจ้าหวาดหวั่นแล้ว ?"

"มิได้ สู้ไม่ได้ก็หนีไป หวาดหวั่นกระไรกัน ?"

"ฮา ฮา อาจารย์เจ้าดีพร้อมทุกประการ มีเพียงคำสอนนี้มิใคร่ยอดเยี่ยมนัก ชาวยุทธ์ไหนเลยพอมีความคิดก็นึกถึงเรื่องหนีก่อน"

ขณะงักเซ้งเทียนจะโต้แย้ง พลันได้ยินเสียงไต้ล้ออ่องคำรามเสียงเกรี้ยวกราด

"ศิษย์ทรยศ เจ้าก็ลิ้มรสความร้ายกาจของปั๊กเก๊กฮั่งกวง (ประกายเย็นขั้วโลกเหนือ) ของเราดู"

เก้าไท้กงร้องด้วยความตระหนก

"เด็กน้อยสนใจไว้ กระบี่ฟ้าดินไร้ฝักของมันบินออกจากมือแล้ว"

งักเซ้งเทียนพลันพบเห็น รังสีกระบี่พร่างพรายเต็มฟ้า ทะลักทลายลงมาดั่งภูเขาหิมะถล่ม ต้องถอนใจส่งเสียง

"มารเฒ่าขุ่นแค้นจนอกแทบระเบิด ถึงกับใช้กระบี่บินไปเสี่ยงชีวิตด้วยแล้ว"

"เด็กน้อย ฟังว่าเจ้าก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนี้ ?"

"อาจารย์จึงนับเป็นผู้ไร้ผู้ต่อต้านทั้งแผ่นดิน"

เก้าไท้กงเห็นมันไม่ตอบตามตรง ต้องแย้มยิ้มกล่าว

"วิชากระบี่ที่เลอเลิศถึงจุดสุดสูงนี้ เราแม้ไม่รู้จัก แต่ก็สามารถสังเกตออก รังสีกระบี่ของล้อส่ายอ๋องแม้เจิดจ้าถึงขีดสุด แต่อานุภาพยังไม่เกรี้ยวกราดถึงขีดสุดเลย เจ้าเห็นเป็นอย่างไร ?"

"กำลังภายในของมันแม้กล้าแข็ง เสียดายวิชากระบี่ที่ฝึกนั้น มิใช่วิสุทธิมรรคเคล็ดวิชาไม่เปิดเผยห้าวหาญ แนวทางกระบี่เกรี้ยวกราดรุนแรงถึงขีดสุดก็จริง แต่ไม่อาจยืนนานเท่าใดนัก เผชิญกับอวิชชาของพวกมารร้ายนับเป็นเอกได้ พบพานกับวิสุทธิมรรค เป็นต้องเพลี่ยงพล้ำปราชัย"

เก้าไท้กงได้ฟังต้องครุ่นคิด

"เด็กน้อยซึ้งถึงแก่นแท้ของหลักวิชากระบี่แล้ว มิน่าเล่า จึงดูแคลนผู้อื่นไม่มีค่าในสายตา"

งักเซ้งเทียนมิได้เหลียวมองหน้าเก้าไท้กง ยังคงส่งเสียงแผ่วเบา

"สองกระบวนท่าสุดท้ายของมาเคอเหล็งจู๊ใช้ออกไปแล้ว"

"มันอาจยังไม่สามารถฝึกกระบี่บินสำเร็จ"

"มิได้ เพียงอาศัยกำลังภายในจากกระบี่ของมันคล้ายสามารถซัดออกไปแล้วยังควบคุมได้เช่นกัน เพียงแต่มันอาจยังไม่ต้องการเสี่ยงชีวิตด้วยเท่านั้น"

"ไฮ้ ! เยี่ยงนั้นมันมีแต่ต้องพ่ายแพ้แล้ว ?"

"ใช่ ล้อส่ายอ๋องอาศัยกระบี่เทิน ใช้เข้มแข็งกระหน่ำอ่อนล้า มันที่เพียงอาศัยวิชาตัวเบา ไหนเลยต่อต้านทนทานได้นานนัก ย่อมมีแต่ต้องถอนตัวล่าถอยเท่านั้น"

หยุดเล็กน้อยแล้วโพล่งเบา ๆ

"ไท้กงรีบดู ยันต์ปีศาจของมันเข้มแข็งขึ้นกว่าเดิมแล้ว นั่นเป็นลางบอกว่ามันจะถอนตัวหลบหนีไป"

"ผู้นี้กลอกกลิ้งเลือดเย็นยิ่งนัก พลังฝีมือไม่ด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามชัด ๆ ตอนนี้กลับมารยาเป็นไม่อาจต้านรับได้ แสดงให้เห็น มันคล้ายแฝงเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งใดอยู่"

"มันเริ่มถอยแล้ว"

งักเซ้งเทียนโพล่งแล้ว คว้าข้อมือเก้าไท้กงไว้พลางส่งเสียงต่อ

"พวกเราลงไปรอที่เชิงเขา สีหน้าล้อส่ายอ่องมีเค้าคลางแคลงสงสัย ดูท่าต้องไม่ไล่ตามลงไปแน่"

มาเคอเหล็งจู๊ถอยร่นไปจริง ๆ ได้ยินมันแค่นหัวร่อเสียงยะเยียบเย็นชา ต้านรับพลางถอยไปพลาง มีทีท่าหลอกล่อศัตรูให้ติดตามไปหลงกลจนเห็นชัด

ล้อส่ายอ่องก็คล้ายสังเกตเล่ห์ร้ายของมันได้ พลันรั้งรังสีกระบี่ฟ้าดินไร้ฝักไว้ ร่างที่ต่ำเตี้ยราวกับน้ำเต้ามหึมากลิ้งเข้าไปเบื้องหน้าพร้อมกับตวาด "อยู่ !" สุดเสียง

มาเคอเหล็งจู๊พลันแผดร้องเสียงโหยหวน ไม่ทราบถูกจู่โจมด้วยความหนักหน่วงเท่าใดกัน ร่างพุ่งวาบลงจากยอดเขาไปด้วยความเร็วปานดาวตกจากฟ้า

งักเซ้งเทียนไม่ยอมให้มันหนีหลุดรอดจากสายตา คว้ามือเก้าไท้กงเร่งฝีเท้าตามสุดกำลัง พลางส่งเสียงอย่างตื่นเต้นสงสัย

"ล้อส่ายอ่องปล่อยประกายสีทองออกมาสายหนึ่ง ไม่ทราบนั่นเป็นอาวุธใดกัน ?"

เก้าไท้กงถอนใจตอบ

"นั่นคือบู๊ซิ่งจ้ำ (เข็มเทพเจ้าพ่อมด) ที่ใช้รักษาชีวิต ไม่ถึงวาระสุดท้ายของความเป็นตาย ต้องไม่ยอมใช้โดยง่ายดาย"

งักเซ้งเทียนจับมองเงาหลังของมาเคอเหล็งจู๊แน่วนิ่งไม่กะพริบ หูฟังปากส่งเสียง

"มันยังไม่ถึงวาระเป็นตายของชีวิตเลย ของเล่นนั้นไฉนร้ายกาจถึงปานนี้ ?"

เก้าไท้กงรู้สึกวิชาตัวเบาของงักเซ้งเทียนสูงส่งถึงระดับสุดยอดแล้วจริง ๆ จึงหัวร่อตอบ

"นั่นแสดงว่ามันอาฆาตแค้นมาเคอเหล็งจู๊จับจิตใจ บู๊ซิ่งจ้ำไม่ซัดก็แล้วไป ยามซัดกระทั่งตัวของมันเองก็ต้องพักผ่อนรักษาตัวสามวัน จึงจะมีกำลังภายในทุเลาเป็นปกติมาได้ เพราะนั่นเป็นอาวุธที่ผูกพันกับชีวิตของมันโดยตรง มีอานุภาพคล้ายกับกระบี่บินอาวุธอยู่คนอยู่ อาวุธมุบสลายคนตาย เพียงแต่กระบี่บินมีอานุภาพมากกว่าตอนที่สามารถใช้ลอบจู่โจมได้"

"เมื่อครู่ล้อส่ายอ๋องได้ผลอย่างไรไปบ้าง ?"

"ฝ่ายตรงข้ามมีพลังฝีมือทัดเทียมกับมัน จะปลิดชีวิตนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ แต่บาดเจ็บยังยากจะหลีกเลี่ยงพ้น หากล้อส่ายอ๋องไม่กริ่งเกรงมาเคอเหล็งจู๊มีเล่ห์อุบาย ยามใดลงมือโดยสุดสิ้นกำลัง มาเคอเหล็งจู๊ต้องบาดเจ็บสาหัส ยากจะหนีไปได้รวดเร็วปานนั้น"

ทั้งสองเร่งฝีเท้าไล่ไปกว่าหนึ่งชั่วยาม มาเคอเหล็งจู๊ทางเบื้องหน้า ยังคงเร่งฝีเท้าดุจคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน งักเซ้งเทียนพลันโพล่งขึ้น

"ไท้กง ผู้เยาว์จะฉวยโอกาสนี้ ลงมือสังหารมันเสียเลยเป็นไร ?"

"ไม่ได้ ชาวล้อส่ายมีสันดานอำมหิตเลือดเย็นถึงขีดสุด ยิ่งรุ่นอาวุโสยิ่งร้ายกาจ พวกมันแต่ละคน มีผู้ใดมิได้ฝึกวิชาพิกลพิสดารไว้ เมื่อถูกคุกคามจนถึงจุดอับมิอาจหลบหนี ในวาระใกล้เป็นใกล้ตาย จะแว้งมางับเจ้าเต็มปากคำเป็นครั้งสุดท้าย ก่อกวนไม่ถูกต้อง งับคำนั้นก็สามารถปลิดชีวิตฝ่ายตรงข้ามได้ พวกเราไม่ถึงคราวคับขันจำเป็น อย่าได้เสี่ยงอันตรายนี้โดยเด็ดขาด"

งักเซ้งเทียนโพล่งด้วยความสงสัย

"เบื้องหน้ามีคนพบกับมาเคอเหล็งจู๊แล้ว อา...คือเลียอันที่สอง มันถึงกับหนีรอดพ้นฝีมือเอียเท้าสองตัวนั้นมาได้"

เก้าไท้กงส่งเสียงอย่างเร่งร้อน

"รีบฟังรีบฟัง คล้ายยังมีคนไล่ตามมาเลย"

งักเซ้งเทียนรีบฉุดมือเก้าไท้กงซ่อนตัวไว้ ส่งเสียงทางลมปราณ

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย เป็นฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักไล่ตามมาเอง เอ๊ะ ! พวกนางยังพาผู้ติดตามมาอีกห้าคน อาจเป็นหัวหน้าสตรีนางนั้นตามมาด้วยก็ได้"

"พวกนางยังเคารพศิษย์ทรยศคนนั้นของเรา ลับหลังแล้วยังมิได้ใช้ลมปราณโบยบินในอากาศ"

"มาเคอเหล็งจู๊เปลี่ยนทิศทางแล้ว พวกเรารีบไล่"

เก้าไท้กงกวาดตามองชัยภูมิพลางกล่าว

"เบื้องหน้าเป็นทางเหนือสุดของเทือกเขามุนี มิทราบคุณทั้งสองไล่ตามไปหรือไม่ ?"

"ไล่ตามไปนานแล้ว"

เบื้องหน้ายิ่งไปยิ่งเปลี่ยวร้าง นอกจากหินระเกะระกะยอดเขาสูงชัน ก็เป็น

ดงดิบดึกดำบรรพ์ จนเนิ่นนานให้หลัง เห็นมีหุบเขาลึกมืดเลือนรางปรากฏอยู่เบื้องหน้า เก้าไท้กงพลันชะงักเท้าส่งเสียง

"พวกเราลงหุบเขากัน อาจจะอยู่พักในที่นั้นสักครู่ก็ได้"

"อย่าชะลอ ติดตามต่อไป"

ทันใดนั้น มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังมาจากในหุบเขาหลายครั้งซ้อน ๆ งักเซ้งเทียนตระหนกจนเหลียวขวับไปถาม

"นั่นเป็นเรื่องราวใดกันอีก ?"

เก้าไท้กงโถมออกไปพลางส่งเสียงอย่างเร่งร้อน

"มีคนประสบภัยแล้ว"

เมื่อทั้งสองโถมมาถึงต้นเสียง ก็เห็นในหมู่หินระเกะระกะมีศพโลหิตเนืองนองอยู่สามซาก เก้าไท้กงตรวจดูชั่วครู่ ถอนใจส่งเสียง

"บริวารเก่าของลุ้ยบ้อทั้งสิ้น"

งักเซ้งเทียนแค่นเสียงด้วยความแค้นเคือง

"นั่นต้องเป็นฝีมือบิดากับบุตรมาเคอเหล็งจู้ พวกมันในระหว่างหนีเอาชีวิตรอดยังฆ่าคนอีก แสดงให้เห็นความอำมหิตโฉดชั่วของพวกมันชัดเจนเลย"

ทั้งสองไล่ตามสืบไป จนรู้สึกเบื้องหน้ามีเสียงเคลื่อนไหว งักเซ้งเทียนรีบฉุดเก้าไท้กงให้หยุดลง พอดีมีเสียงดังกระทบโสต

"ปา (บิดา) ท่านถูกผู้ใดทำอันตราย ?"

"เฮอะ ยังมิใช่เฒ่าบัดซบเตอลูเซีย รีบพันแขนซ้ายให้เราเร็ว"

งักเซ้งเทียนรีบส่งเสียงทางลมปราณแผ่วเบา

"พวกมันหยุดลงแล้ว มาเคอเหล็งจู้บาดเจ็บที่แขนซ้าย"

เก้าไท้กงผงกศีรษะ ชี้ทางด้านขวาตอบ

"ขึ้นไปบนผนังหินนั่น"

งักเซ้งเทียนกระโดดปราดขึ้นไปบนผนังหิน เกรี้ยงกำลังเงี่ยหูฟัง ได้ยินเสียงดังกระทบโสต

"ปา ท่านผู้เฒ่ามีพลังฝีมือทัดเทียมกับมัน ไฉนไม่ระวังป้องกันตัว ?"

"เราเลินเล่อไปชั่ววูบ แต่ก็คาดคิดไม่ถึง ตอนมันเป็นฝ่ายมีเปรียบยังซัดเข็มบู๊ซิ้งจำมา ยังดีที่มันไม่มีสมาธิจิตใจแน่วแน่ มิเช่นนั้น แทบต้องถึงแก่ชีวิตไปก็ได้"

เสียงอันที่สองคล้ายดั่งตระหนกยิ่ง ส่งเสียงตื่นเต้นสงสัยถาม

"มันถึงกับเป็นฝ่ายมีเปรียบได้ ?"

มาเคอเหล็งจู๊แค่นหัวร่อตอบ

"เราหมายจะล่อมัน..."

พลันชะงักคำลงกลางคัน ส่งเสียงเตือนเบากว่าเดิม

"อย่าดังนัก ระวังจะมีคนลอบฟัง"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณให้เก้าไท้กง

"มารเฒ่ามีไหวพริบตื่นตัวมาก มันมิได้บอกแผนหลอกล่อสายล้ออ๋องแก่บุตรของมันด้วย"

เก้าไท้กงยิ้มเล็กน้อย สงบฟังเสียงทางลมปราณของงักเซ้งเทียนต่อ

"มาเคอเหล็งจู๊กำลังถามเรื่องราวจากบุตรมัน...อา...กล่าวถึงอีกแล้ว...ไอ้ ! อั้งล้ออ๋องอยู่ที่แชไฮ้ พวกมันจะไปแล้ว !"

เก้าไท้กงมีไหวพริบวูบขึ้น ฉุดมืองักเซ้งเทียนเดินออกไปทันที พลางส่งเสียงแผ่วเบา

"ในเมื่อเจ้าได้ยินพวกมันจะไปแชไฮ้ พวกเราไยต้องโง่ ๆ งม ๆ ติดตามหลังมันไปตลอดเวลา ?"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดรู้สึกถูกต้อง จึงพากันเร่งฝีเท้าพุ่งปราด ๆ ดั่งเหินบิน แต่อีกหลายสิบลี้ให้หลัง พลันร้องเสียงพิกล ชะงักร่างไว้ในบัดดล ถอนใจร้อง "แย่แล้ว แย่แล้ว" เบา ๆ

เก้าไท้กงประหลาดใจยิ่งนัก ถลึงตาถาม

"เด็กน้อย วิกลจริตหรือไร ? ไฉนแผดเสียงเป็นที่น่าตระหนกปานนี้ ?"

"พวกเราจะไปที่ใด ?"

"เอ๊ะ มิใช่ไปแชไฮ้หรือไร ?"

"แชไฮ้กว้างใหญ่ปานนั้น พวกเราจะไปรอในที่ใดกัน ?"

"มันมิใช่ระบุไปแชไฮ้ ที่แชไฮ้มีไฮ้ซิมซัวเพียงแห่งเดียวเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนฝืนยิ้มถาม

"หากที่มันระบุคือมณฑลแชไฮ้เล่า ?"

เก้าไท้กงร้องดัง ๆ

"เด็กน้อยไฉนเหลวไหลปานนี้ ? ฟังวาจาไม่ฟังให้ชัดเจน นี่มิใช่ย่ำแย่จนยับเยินแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนเห็นท่านผลักความผิดมาที่มันจนหมดสิ้น ต้องหัวร่อฮาฮากล่าว

"ผู้ใดให้ท่านผู้เฒ่าบอกมาก็มา ผู้เยาว์ถูกผู้เฒ่าท่านลากมาชัด ๆ พอเถิด มิแต่ต้องย้อนกลับไปแล้ว"

"ฤๅ ย้อนกลับไปจะมีประโยชน์อุบาทว์ใด ? พวกมันกระทั่งวิญญาณยังไม่อยู่แล้ว เด็กน้อย มีแต่เฝ้าโพรงรอกระต่ายในที่นี้เท่านั้น"

"ไม่ได้ ไม่ได้ พวกมันไม่เดินทางสายนี้จะว่าอย่างไร ?"

"รอจนถึงสว่างก็ไสหัว ก้าวต่อไปคือสืบเสาะที่แซไฮ้ดู"

ยังมิทันขาดคำ งักเซ้งเทียนรีบยกมือบอกใบ้กล่าว

"มาแล้ว เถ๊ะ ! ไฉนมีถึงห้าคน ?"

ทั้งสองรีบพลิ้วหลบเข้าไปในป่าข้างทาง เงี่ยหูฟังครู่หนึ่งจึงมีเสียงแทบท้าวร้องขึ้น

"อยู่ที่นี้เอง"

เก้าไท้กงสะท้านเฮือกใหญ่ ส่งเสียงทางลมปราณถาม

"พวกมันไล่ตามพวกเรามาหรือไร ?"

"ไม่ใช่ คงเป็นเรื่องอื่น..."

คำตอบของงักเซ้งเทียนไม่ทันสิ้นความ ได้ยินอีกผู้หนึ่งโพล่งถาม

"กงจู๊ระบุให้พบกันในที่นี้มิใช่หรือไร ?"

เสียงคนแรกร้องอย่างตื่นเต้น

"นี่ไม่ใช่ผาไซโฮ้วไง้ (ราชสีห์พยัคฆ์) ในแดนต่อแดนของแซไค้ไซคัง กงจู๊ระบุให้พาหน้าโง่สองตัวนี้มาซ่อนที่นี่ชั่วคราวก่อน"

เก้าไท้กงได้ยินต้องตระหนกอย่างยิ่ง ส่งเสียงทางลมปราณ

"เด็กน้อย ในห้าคนของพวกมัน ยังคร่าตัวเชลยมาอีกด้วย พวกเราหาทางดูเป็นผู้ใดกัน"

"ที่นี้ใช่มีนามไซโฮ้วไง้หรือไม่ ? ให้พวกมันจัดการเรียบร้อยก่อน พวกเราค่อยเคลื่อนไหว"

เก้าไท้กงกวาดตาดูภูเขาทางรอบข้าง แล้วส่งเสียงทางลมปราณ

"ไซโฮ้วไง้อยู่ทางเบื้องซ้าย ผ่านยอดเขาเบื้องหน้าลูกนั้นก็ใช่"

งักเซ้งเทียนได้ยินฝีเท้าดังขึ้น เคลื่อนไปทางด้านซ้ายมือจริง ๆ จึงรีบส่งเสียง

"ไท้กงลอบคุมเชิงไว้ ให้ผู้เยาว์ก่อกวนพวกมันสักพักหนึ่ง ลงมือได้ก็จะลงมือ"

จบคำทะยานกายอ้อมไปทางเบื้องหน้าอย่างว่องไว จนฟังออกว่าทั้งสองฝ่ายยังห่างกันยี่สิบกว่าวา พลันตวาดเสียงก้องดังฟ้าร้อง

"เพ้ย ! เป็นสหายเส้นทางสายใด ? รีบประกาศนามให้เราตั้วเอี๊ยทราบไว้"

เก้าไท้เมงได้ยินต้องลอบหัวร่อ ที่งักเซ้งเทียนมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งแพรวพรายมาก ถึงกับแอบอ้างเป็นโจรสกัดทางแล้ว

เสียงตวาดถามของงักเซ้งเทียนพอขาดคำ มีเสียงควับควับดังขึ้นสามครั้ง เงาดำสามสายพุ่งปราดออกมาดั่งประกายไฟ กวาดตาดูไม่รู้จักแม้สักผู้เดียว แสดงว่าล้วนแล้วเป็นตัวประหลาดเฒ่าเผ่าล้อส่าย ได้ยินผู้หนึ่งแค่นเสียง

"เด็กน้อย เจ้าทำกระไร ?"

ผู้ส่งเสียงที่เป็นหัวหน้าสะอึกเข้ามาจนห่างประมาณสิบวาจึงหยุดลง สีหน้าของมันกราดเกรี้ยวดุดันยิ่งนัก แสดงว่าไม่พอใจถูกสกัดในระหว่างทาง

"เฮอะ เฮอะ ที่แท้เป็นสินค้าต่างตัว เสนอหน้ามาทำกระไรกัน ? ทิ้งทรัพย์สินเงินทองไว้แล้วไสหัวไป ตั้วเอี๊ยกินอยู่กับภูเขานี้ เพ้ย ! ยังมีอีกสองตัว อย่าได้ซุกหัวซ่อนหาง คลานออกมาฟังคำสั่งจากตั้วเอี๊ยด่วน"

งักเซ้งเทียนยิ่งแอบอ้างยิ่งคล้ายคลึง ก่อกวนฝ่ายตรงข้ามจนยืนตะลึงลานอยู่กับที่

ตัวประหลาดที่เอ่ยปากก่อน พลันหัวร่อฮาฮากล่าว

"เด็กร้ายกาจ เป็นโจรถึงกลับมาเป็นขนศีรษะเล่าฐได้ นับว่าไม่มีนัยน์ตาจริง ๆ"

จบคำกวักมือไปที่ด้านหลังพลางออกคำสั่ง

"พวกเรา พาสินค้าผ่านทางไป เป้าเบื้องหน้าไม่แข็งนัก"

เสียงที่เพิ่งขาดคำ งักเซ้งเทียนแลเห็นตัวประหลาดเฒ่าขึ้นอีกสองคน ด้านหลังพวกมันต่างแบกกระสอบใบใหญ่มหึมา ทราบทันทีว่าต้องเป็นชลยที่พวกมันคร่าตัวมาได้

"เด็กน้อย ทรัพย์สินเงินทองมีมากหลายนัก เจ้าดูเสีย ของมีค่าในกระสอบทั้งสองนั้น ล้นหนักข้างละสามร้อยชั่ง นอกจากทองคำไม่นับ เพียงไข่มุกก็มีคุณค่ามหาศาลควรเมืองแล้ว"

นั่นเป็นเสียงของผู้เอ่ยปากคนแรก กระตุ้นให้อีกสี่คนพากันหัวร่อฮาฮาด้วยความขบขัน

งักเซ้งเทียนดูออก พวกมันทั้งห้าต่างมีกำลังภายในที่ลึกล้ำกล้าแข็ง ทราบ

เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของพวกอั้งล้อส่าย จึงครุ่นคิด

"เซี่ยวเอี๊ยเพียงกลัวกงจู๊พวกเจ้าตามมาดอก มิเช่นนั้นต้องหยอกล้อพวกเจ้าอีกพักหนึ่งให้ได้ ส่วนตอนนี้ เฮอะ วาระสุดท้ายในชีวิตพวกเจ้ามาถึงแล้ว ดูผู้ใดจะชิงรับความตายก่อน"

ขณะเวลานั้น ตัวประหลาดเฒ่าคนแรกส่งเสียงอีก

"เอ๊ะ ! เด็กน้อยไม่เอ่ยปากแล้ว รังเกียจน้ำหนักมากเกินไป แบกเดินไม่ได้กระมัง ? เอาเถิด ชำระค่าแบกหามให้ก็ได้ คือพวกเล่าฮูจะช่วยเจ้าลำเลียงไป"

งักเซ้งเทียนลอบหัวร่อด้วยความขบขัน ทราบแล้วว่าชายชราคนแรกคือหัวหน้าในห้าคนนี้ ดังนั้น สืบเท้าไปสองก้าว หัวร่อกล่าว

"เราตั้วเอี๊ยต้องดูก่อน อัญมณีเป็นของแท้มีสีสันใดกัน ? ใช่ควรค่าให้ยื่นมือแตะต้องหรือไม่ ?"

ขาดคำท่าท่าสะอึกเข้าไป เท้ายังไม่ทันเคลื่อนจากพื้น เห็นผู้เป็นหัวหน้าตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้อง สะบัดมือฟาดฉาดเข้ามาก่อน ความรวดเร็วในการจู่โจมของมันนับว่าไม่ผิดกับประกายไฟเลย !

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อเย้ยหยัน ประกบนิ้วกรีดใส่พลังฝ่ามือมันเบา ๆ เสียงแหลมเล็กปานฉีกแพรดังขึ้น ตัวประหลาดเฒ่าผู้นั้นพลันแผดร้องเสียงโหยหวน ล้มฮวบลงเกลือกกลิ้งดิ้นกับพื้นเพียงสองสามตลบก็แน่นิ่งไป

งักเซ้งเทียนไม่ลงมือก็แล้วไป พอลงมือก็คล้ายเป็นทหารเทพยดาจุติมา ขณะที่อีกสี่คนแตกตื่นขวัญเสียจนตะลึงลานอยู่นั้น สะบัดฝ่ามือฟาดฉาด ๆ ออกไปสี่ครั้ง โครม โครม ดังติดตามขึ้นสี่คราฟาดจนฝ่ายตรงข้ามแผดร้องเสียงสับสน กระเด็นไปไกลหลายสิบวาจึงร่วงลง

เก้าไท้กงพอเห็นรีบถลันออกจากที่ซ่อน ตวาดดัง ๆ

"เด็กน้อยรีบช่วยคน ระวังฮ้วงอูกงจู๊ได้ยินจะเร่งรุดมา"

งักเซ้งเทียนไม่มีเวลาตรวจดูฝ่ายตรงข้ามขาดใจแล้วหรือไม่ พลิ้ววับมาที่หน้ากระสอบ ประกบนิ้วกรีดไปแล้วแหวกกระสอบดู พอเห็นต้องร้องด้วยความตระหนก

"เป็นเทียนซัวตั้วแปะกับเทียวเจ็ก"

เก้าไท้กงร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"รีบหนีบตัวมันหนีโดยด่วน"

งักเซ้งเทียนไม่มีเวลาตรวจอาการทั้งสองเป็นหรือตาย สองมือหิ้วสองคนขึ้นหนีบไว้ในซอกแขน กระโดดควับ ๆ ไปโดยเร่งร้อน กระทั่งยังมิได้คำนึงถึงทิศทางอีกด้วย

เก้าไท้กงพลันร้องด้วยความตระหนก

"เด็กน้อย รีบเลี้ยวซ้าย เจ้าคิดจะเผชิญหน้ากับศัตรูหรือไร ? นั่นเป็นทางที่ฝ่ายตรงข้ามจะมา"

งักเซ้งเทียนในยามว้าวุ่นสนสาน รีบเบี่ยงกายเปลี่ยนทิศทาง เร่งฝีเท้าปานคลุ้มคลั่งพลางร้อง

"ไท้กง คอยตรวจตราให้รอบคอบ ดูมีความเคลื่อนไหวอื่นใดหรือไม่ ?"

เก้าไท้กงซิงปราดไปที่เบื้องหน้ากล่าว

"ตามเรามา อีกเจ็ดสิบกว่าลี้จะมีสถานที่ซ่อนตัวอย่างยอดเยี่ยม"

งักเซ้งเทียนเร่งฝีเท้าปานคลุ้มคลั่งมาพักหนึ่ง คำนวณต้องไกลกว่าห้าสิบลี้ จิตใจค่อยผ่อนคลายลงได้บ้าง ถามเบา ๆ

"ไท้กง เทียนซัวตั้วแปะกับเทียวเจ็กยังไม่ตาย ประหลาดแท้ พวกท่านไม่กลัวการจี้จุด ไฉนจึงมีสภาพคล้ายถูกจี้จุดไว้ก็ปาน ?"

"อาจถูกอวิชชาหรืออาถรรพณ์ของศัตรู ถึงที่หมายก็ทราบเอง"

วิกาลคล้อยผ่านจนใกล้สว่าง ทางเบื้องหน้ายิ่งมืดมิด เก้าไท้กงชี้ยอดเขาพลางกล่าว

"ยอดเขาพิกลนั้นนามเขาวัวทอง ชาวยุทธ์เพียงรู้จักนามโดยไม่ทราบความเป็นจริงของมัน"

"ที่นั้นปลอดภัยหรือไร ?"

"บนยอดแหลมของยอดเขามีเสาหินต้นหนึ่งยาวประมาณหนึ่งร้อยวา แต่โตใหญ่ดั่งหอมหึมา ลักษณะงอโค้งเล็กน้อย จึงได้มีนามเป็นเขาวัว กึ่งกลางมีประตูศิลาที่สุดพิสดารอยู่บานหนึ่ง ดูจากภายนอกไม่มีร่องรอยให้เสาะหาสักน้อยนิด มิทราบเป็นฝีมือสร้างของอัจฉริยะยุคสมัยใด ? บนบานประตูมีปุ่มกลไกโตประมาณกำปั้น กดสามครั้งประตูเปิดออกเอง ภายในมีห้องศิลา ในห้องมีโต๊ะหิน เตียงหิน เก้าอี้หิน"

งักเซ้งเทียนได้ยินเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิม ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง มาถึงที่เชิงเสาหินต้นนั้น กวาดตามองดู เป็นดั่งที่เก้าไท้กงบอกไม่ผิดเพี้ยน แต่ความสูงของมัน

น่าหวาดเสียวยิ่งนัก พลังฝีมือเพียงด้อยเล็กน้อยไม่มีปัญญาปีนป่ายขึ้นได้ แต่งักเซ้งเทียนสะกิดปลายเท้าพุ่งตัวขึ้นพลางส่งเสียง

"ไท้กงรีบขึ้นมาเปิดประตู"

เก้าไท้กงถลันกายพุ่งปราดเข้าไป พริบตาก็กวักมือส่งเสียง

"เด็กน้อยเร็วด้วย อย่าได้ถูกผู้คนพบเห็น มิเช่นนั้นกลายเป็นตะพาบในไหแน่นอน"

งักเซ้งเทียนแบกร่างใหญ่มหึมาถึงสองคน ที่มีน้ำหนักไม่ต่ำกว่าหกร้อยชั่ง แต่เนื่องจากมีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูง หากเปลี่ยนเป็นผู้ด้อยกว่านี้สักเล็กน้อย อย่าว่าแต่ขึ้นไปเลย เพียงหนีบร่างสองคนนี้ก็เหน็ดเหนื่อยเกินพอแล้ว หลังจากมุดเข้าประตูศิลา รีบวางญาติผู้ใหญ่ทั้งสองลงบนเตียงหิน ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่กล่าว

"ข้าพเจ้ายังไม่เคยเหน็ดเหนื่อยถึงปานนี้มาก่อนเลย ร่างของตั้วแปะกับเทียวเจ็กหนักสาหัสสากรรจ์จริง ๆ สั้นสักเล็กน้อยก็ยังดีอยู่ ยาวถึงปานนี้ โอ...มารดาเป็นพยานด้วยเถิด"

เก้าไท้กงปิดกลไกประตูคืนสู่สภาพเดิมแล้ว เดินเข้ามาดูพลางกล่าว

"เจ้าพักผ่อนสักครู่เถิด อย่าส่งเสียงดังนัก ที่เชิงเขาคล้ายมีความเคลื่อนไหวแล้ว"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อกล่าว

"มาถึงที่นี้ข้าพเจ้ายังกลัวอุบาทว์ใด ? เฝ้าปากถ้ำปะทะกับพวกมันโดยหักโหมตรง ๆ ก็ได้ ไท้กงรีบตรวจดู แป๊ะแปะเจ็กเจ๊กทั้งสองถูกลวดลายฝีตาจใดของศัตรู ?"

เก้าไท้กงเดินเข้าไปตรวจดูอยู่ครู่หนึ่งแล้ว สั่นศีรษะตอบ

"ประหลาดจริง ๆ ไม่คล้ายถูกจี้จุดดั่งที่เจ้าว่าด้วย"

งักเซ้งเทียนเดินเข้าไปบ้าง เห็นสีหน้าทั้งสองเป็นปกติ ลมหายใจสม่ำเสมอดุจกับหลับสนิทอยู่ก็ปาน ต้องขมวดคิ้วถาม

"ท่านผู้เฒ่าดูว่าถูกคุณไสยหรือไม่ ?"

"มิได้ ถูกคุณไสยไหนเลยมีสีหน้าดีปานนี้"

"แล้วจะทำอย่างไร ? นอกเสียจาก...ไอ้ ! ข้าพเจ้ามิได้ไว้ชีวิตห้าคนนั้นแม้สักผู้เดียว มิเช่นนั้นเพียงถามก็ทราบได้เอง"

"ฤๅย ! ผู้ใดให้เจ้าลงมือแต่ละครั้งต่างคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนเสมอมา เราผู้เฒ่ากระทั่งยังไม่มีโอกาสได้เอ่ยปากห้ามปราม เจ้าก็สังหารพวกมันหมดสิ้นเสียก่อน

ตอนนี้ได้แต่เบิ่งตาครวญครางเท่านั้นเอง"

งักเซ้งเทียนเกาศีรษะแกรกกรากกล่าว

"นอกจากทาคนล้อสายมาริดเร้นปากคำเท่านั้น"

เก้าไท้กงรีบโบกมือห้ามไว้

"บรรพบุรุษน้อยของเรา เจ้าจงจับเจ่าโดยสงบเสงี่ยมให้กับเราผู้เฒ่าเถิด ไม่ถึงสว่างอย่าได้เคลื่อนไหว ออกไปในตอนนี้ ไยมิใช่ล่อปิศาจเข้ามาถึงบ้าน กลัวแต่ฮ้วงอูกงจู๊จะอยู่ในละแวกใกล้เคียงนี้ดอก"

งักเซ้งเทียนลูบคลำท้องพลางรำพึงเบา ๆ

"มีของกินหรือไม่ ? ข้าพเจ้าหิวแล้ว"

เก้าไท้กงล้วงยาออกมาเม็ดหนึ่งยื่นให้ แค่นเสียงเย็นชา

"กลืนไป"

งักเซ้งเทียนรับมาดม รู้สึกหอมจนต้องเอ่ยชมเบา ๆ

"หอมจริง ๆ เป็นของเล่นใด ?"

"ฮา...เราผู้เฒ่าตั้งนามมันว่าซักโต้วอี้ (ยาเม็ดยัดท้อง) เม็ดเดียวอิ่มได้สองวัน"

งักเซ้งเทียนยกยาเม็ดขึ้นดมอีกครั้งจึงกลืนกินลง ชั่วครู่รู้สึกความหิวโหยปลาสนาการหมดสิ้น ต้องชมเชยไม่ขาดปาก เดินมาที่หน้าประตูศิลา เกร็งกำลังภายในสำรวจความเคลื่อนไหวรอบข้าง พลันร้องเบา ๆ

"ไท้กงรีบฟัง ใต้เสาหินมีเสียงคนสนทนากัน"

เก้าไท้กงได้ยินรีบเดินเข้าไปใกล้ รวมสมาธิจิตใจฟังชั่วครู่ ต้องร้องด้วยความตระหนก

"ฮ้วงอูกงจู๊มาถึงแล้ว ไอ้ ! มาเคอเหล็งจู๊ เลียฮันที่สอง ยังมีเหล่าร้ายอีกสิบกว่าตัวด้วย"

"พวกมันจะขึ้นมาสำรวจดูแล้ว ?"

"ไอ้ ! เจ้าไม่อาจชะล่าใจ เสาหินนี้ไม่อาจทนฝ่ามือพวกมันแม้สักสองฉาดได้"

งักเซ้งเทียนมิได้คิดถึงความนี้ พอได้ยินต้องรู้สึกไม่ปลอดภัยทันที เงี่ยหูฟังได้ยินเสียงคนผู้หนึ่งเดินมาหยุดที่ปากประตู ต้องสูดลมหายใจหนาวเหน็บเยือกใหญ่

"เสาหินนี้คล้ายมีความพิกลอยู่"

เสียงยะเยียบเย็นชาของผู้หนึ่งแว่วมากระทบโสตงักเซ้งเทียนที่อยู่ในห้อง แล้วมีเสียงสดใสไพเราะของสตรีนางหนึ่งสวนคำขึ้น

"มิว่าอย่างไร ต้องหาพวกบริวารทั้งหลายมาให้ได้ พวกมันต้องไม่ออกจากรัศมีห้าสิบลี้ของภูเขานี้แน่นอน"

เก้าไท้กงรีบส่งเสียงทางลมปราณ

"นั่นคือฮ้วงอูกงจู้ พวกมันบิดากับบุตร โจ้วกับซุน (ปู่กับหลาน) ต่างอยู่เบื้องล่าง"

งักเซ้งเทียนเงี่ยหูฟังที่ปากประตู ไม่ได้ยินคนที่หน้าประตูมีความเคลื่อนไหว ยิ่งตื่นเต้นขึ้นกว่าเดิมจนร่ำร้องในใจ

'ไท้กงไม่สมควรหาสถานที่นี้ซ่อนตัวเลย'

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงมาเคอเหล็งจู้ดังขึ้นที่ปากประตู

"ท่านรองเกาเกีย ดูเสาหินนี้มีที่ใดน่าสงสัยหรือไม่ ?"

"เหล็งจู้ มิว่าเป็นสถานที่ใดน่าสงสัย ต่างไม่อาจปล่อยผ่านไปได้ ตะไคร่น้ำบนเสาหินแม้ไม่มีรอยถูกจับต้อง แต่นั่นเนื่องเพราะกำลังภายในของฝ่ายตรงข้ามล้ำลึกสูงส่ง บริวารอ้อมรัศมีหลายสิบลี้ของภูเขานี้มาโดยรอบแล้ว รู้สึกที่นี้ออกจะเงียบสงบผิดธรรมดา"

มาเคอเหล็งจู้ส่งเสียงหนัก ๆ

"ท่านรองเกาเกียคำนวณว่าศัตรูอยู่ในที่นี้แน่นอนแล้ว ?"

"บริวารไม่กล้าระบุแน่นอน ตรวจหาไม่ได้พิรุธ มีแต่ต้องทำลายเสาหินไปเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนตระหนกยิ่งนัก รีบส่งเสียงทางลมปราณกับเก้าไท้กง

"ผู้เฒ่า ท่านเตรียมป้องกันเทียนซัวตั้วแปะกับเทียวเจ็ก ศัตรูอาจลงมือแล้ว"

เกาไท้กงปราดเข้าไปยืนที่ข้างเตียงศิลา ทำท่าจะอุ้มคนขึ้น พลันได้ยินมาเคอเหล็งจู้กล่าว

"ท่านรองเกาเกียอย่าลงมือโดยเหลวไหล ยามใดหาไม่พบ แพร่งพรายเข้ายุทธจักร ไยไม่กลายเป็นเรื่องขบขันถูกหัวร่อเยาะ ทำลายหลักหินเป็นเรื่องเล็ก แต่ผู้คนยินกราน ประณามพวกเราไร้ความสามารถจึงย่ำแย่"

งักเซ้งเทียนพอได้ยินพอจะคลายใจบ้าง พลันมีเสียงชราของอีกผู้หนึ่งดังขึ้น

"เหล็งจู้ ในความคาดคิดของบริวาร ตัวใหญ่ทั้งสองคนนั้นอาจจะฟื้นขึ้นมา

เองแล้วหลบหนีไปก็ได้"

มาเคอเหลึงจู้หัวร่อฮาฮากล่าว

"ท่านรองเฮงอันไฉนกล่าววาจานี้ ? เปียยุ้นเฮีย (กลิ่นหอมวิญญาณน้ำแข็ง) ไหนเลยเป็นของเล่นทารก ทั่วพิภพจบแดน นอกจากเฒ่ายุงตุ้งของตงง้วนเมื่อคราก่อนโน้นแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถคลายได้ ได้ต่องมักจะถือเรื่องนี้เป็นความภาคภูมิใจของยุทธจักร"

เก้าไห้กงได้ยินต้องปีติยิ่งนัก รีบส่งเสียงทางลมปราณบอกงักเซ้งเทียน

"ตัวใหญ่ทั้งสองมีทางช่วยแล้ว"

"ช่วยด้วยวิธีใด ?"

"เด็กหน้าโง่ เจ้าไม่ใช่ยุงตุ้งเซียนองกลับชาติเกิดหรือไร ? เกร็งกำลังภายในเร่งรัดก็ใช้ได้แล้ว"

งักเซ้งเทียนต้องลอบหัวร่อตัวเองที่เหลวไหลไม่ทันครุ่นคิด เมื่อเงี่ยหูฟังอีกครั้ง ผู้คนทางหน้าเสาหินคล้ายกระโดดลงไปหมดสิ้นแล้ว จึงเดินมาที่หน้าเตียงพลางกระซิบ

"ผู้เยาว์ลงมือในตอนนี้ได้หรือไม่ ?"

เก้าไห้กงสั่นศีรษะคัดค้าน

"ช้าไว้ ยามใดพวกมันฟื้นมา กิมเทียวยังสามารถสะกดกลั้นได้ เทียนซัวซิ้งจะต้องคำรามอาละวาดอย่างรุนแรงเป็นแน่ ต้องรอให้ศัตรูถอยนกำลังหมดสิ้นจึงจะลงมือได้"

ขณะเวลานั้น มีเสียงแผดร้องโหยหวนดังซับซ้อนมาจากที่ห่างไกล ชั่วพริบตา เสียงกู่สะท้อนไปทั้งป่าเขาลำเนาไพร เสียงตวาดดังสับสนอลหม่าน ดุจกับเป็นกองทัพม้าจำนวนหมื่นโถมเข้าประจัญบานกัน

งักเซ้งเทียนประหลาดใจจนรีบถาม

"พวกอั้งล้อยสายกับเอียเท้าทั้งสองปะทะกันแล้วกระมัง ?"

"เจ้ารีบช่วยตัวใหญ่ทั้งสองให้ฟื้นมาด่วน ตอนนี้นับเป็นโอกาสประเสริฐยิ่งแล้ว"

งักเซ้งเทียนยื่นสองฝ่ามือไปแตะที่กลางขม่อมของสองตัวใหญ่ เกร็งกำลังภายในแทรกซึมเข้าไป

นับเป็นวิธีช่วยที่ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ พอกำลังภายในแผ่ซ่านเข้าสู่ร่าง เทียนซัวซิ้ง

กับกิมเทียวได้สติฟื้นคืนมา ผุดลุกขึ้นนั่งในทันที

เก้าไท้กงกลัวมันจะแผดร้องก่อกวนให้ศัตรูรู้ตัว รีบโบกมือขวักไขว่ห้ามไว้

"พวกเจ้าอย่าได้ซู่คำราม ตอนนี้มีศัตรูอยู่รอบข้าง"

ตัวใหญ่ทั้งสองเมื่อเห็นผู้เฒ่าผู้เยาว์ทางเบื้องหน้า ต้องทั้งตื่นเต้นทั้งยินดีเป็นยิ่งนัก กิมเทียวเป็นผู้เอ่ยปากก่อน

"พวกเราตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

งักเซ้งเทียนบอกเล่าเรื่องราวโดยคร่าว ๆ แล้วเสริมขึ้น

"ตั้วแปะกับเทียวเจ็ก ไฉนถูกศัตรูจับตัวไว้ได้ ?"

กิมเทียวครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนจึงตอบ

"เรากับตั้วแปะของเจ้ารับหน้าที่ลาดตระเวนบริเวณชานเมือง เพียงไปดื่มกินที่ซัวไซมื้อเดียวก็สูญเสียสติไม่รู้ตัวเลย"

เทียนซัวซิ้งกระโดดขึ้นด่า

"ร้านอาหารเชิงเขาซัวไซ ต้องเป็นโรงเตี๊ยมดำ (มิจฉาชีพ) แน่นอน"

เก้าไท้กงหัวร่อตอบ

"พวกเจ้าพบกับอั้งล้ออ๋องลงมือเอง มันอาจจะใส่กลิ่นหอมวิญญาณน้ำแข็งในสุราของพวกเจ้าก็ได้ มิได้เกี่ยวข้องกับร้านสุรานั้นเลย ต่อแต่นี้ควรมีความระมัดระวังในทุกเรื่องราวให้มากไว้"

กิมเทียวกล่าวบ้าง

"พวกเราไม่มีพิษร้ายใด ๆ แทรกซึม จึงไม่เคยสนใจจะถูกผู้อื่นจะลอบประทุษด้วยวิธีนี้"

เก้าไท้กงกล่าว

"กลิ่นหอมวิญญาณน้ำแข็งนั้นกระทั่งเรายังไม่รู้จัก เมื่อครู่หากมิใช่เจ้ามาเคอเหล็งจู้บอกมาเอง ยังคงไม่ทราบจะช่วยพวกเจ้าด้วยวิธีใดเลย ของเล่นนั้นอาจไม่ใช่เป็นยาพิษก็ได้"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"ที่เชิงเขาตอนนี้อย่างน้อยมียอดฝีมือหลายร้อยคนประหัตประหารกัน พวกเราอย่าอยู่สนทนาเรื่องไร้สาระเลย ออกจากถ้ำไปดูกันเป็นไร ?"

เก้าไท้กงต้องการความรอบคอบสุขุม จึงล่องหนออกไปก่อน เห็นนอกถ้ำไม่มีผู้คนอยู่จริง ๆ กวักมือเรียกทั้งสามติดตามออกไป เมื่อขึ้นถึงยอดสุดของ

เสาหิน กวาดตามองดูเบื้องล่าง ต่างตระหนกจนปากอ้าตาค้าง เพราะบริเวณรอบใต้ยอดเขากลายเป็นสนามรบที่ประหัตประหารกันอยู่ทั่วทุกแห่งหน ด้วยจำนวนคนไหนเลยต่ำกว่าสองร้อยได้

เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวดูจนอกสั่นขวัญฝ่อ เนื่องเพราะพวกมันเพียงรู้จักไม่กี่คนเท่านั้น เก้าไท้กงถอนใจส่งเสียง

"การต่อสู้ครั้งใหญ่ครานี้ นับเป็นการประหัตประหารที่ทั้งโหดเหี้ยมทั้งซับซ้อนอย่างไม่เคยมีมาในประวัติศาสตร์เลย"

งักเซ้งเทียนกวาดตามองสภาพรอบข้างชัดเจนแล้วบังเกิดความรู้สึกตื่นเต้นเป็นที่สุด ชี้พลางส่งเสียง

"สามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว ถึงกับเพียงสามารถต่อต้านปีศาจเฒ่านิรนามสองคนของอั้งล้อส่าย เป็นที่คาดคิดได้ ขุมกำลังศัตรูกล้าแข็งปานใดแล้ว"

เก้าไท้กงกล่าว

"ที่พวกเราได้ยินในถ้ำมีทั้งท่านรองเฮงอันกับท่านรองเกาเกีย อาจเป็นสองคนที่ต่อสู้กับสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว ทั้งสองล้วนเป็นจอมมารคิ่งใหญ่ของผาเฮงอันเนี่ยกับเกาเกียซก ปัจจุบันอาจเป็นรองเหล็งจู้ของอั้งล้อส่ายแล้วก็ได้"

กิมเทียวโพล่งขึ้นบ้าง

"บรรดาดรุณีเหล่านั้นคือบริวารพรรคฮวงค้วงปัง ที่ฆ่าคนอย่างอำมหิตเลือดเย็นจนขึ้นชื่อในระหว่างนี้กระมัง ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"นั่นมีเพียงครึ่งเดียว อีกครึ่งหนึ่งล้วนเป็นบุรุษวัยฉกรรจ์ทั้งสิ้น"

เทียนซัวซิ้งถามบ้าง

"ยังมีอีกมากหลายล้วนเป็นตัวกระไรกัน ?"

เก้าไท้กงอธิบาย

"ตัวประหลาดรูปร่างผอมสูงนั้นคือมาเตอเหล็งจู้ มันร่วมมือกับเฒ่าประหลาดเฒ่าอีกผู้หนึ่ง ต่อสู้กับสามสุดยอดภาคเหนือ ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงัก พวกเจ้าต่างเคยเห็นมา ที่พวกนางสองคนร่วมมือต่อสู้ด้วยนั้นคือฮ้วงอูกงจู้ ที่อื้อป้าเทียน ซัวหงีซัวยิ้ง สามคนร่วมมือต้านนั้นคือเสียอันที่สอง"

งักเซ้งเทียนกล่าวบ้าง

"ครั้งนี้มีบริวารอั้งล้อส่ายตายไปไม่น้อย ในบรรดาผู้ตายมีจำนวนหนึ่งในสาม

ถึงกับตายด้วยฝีมือบริวารฮวงค้วงปัง"

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว

"บริวารอั้งล้อส่ายเหล่านั้นล้วนมิใช่รวบรัดดูแคลนได้ แต่ละคนต่างมีพลังฝึกปรือไม่ต่ำกว่าห้าสิบปี แต่ส่วนมากหากมิใช่อยู่ใกล้ชิดมาเคอเหล็งจู้ ทั้งตระกูลน่ากลัวต้องถูกพวกฮวงค้วงปังเข่นฆ่าไปหมดสิ้นแล้วก็ได้"

กิมเทียวร้องด้วยความประหลาดใจ

"บนพื้นก็มีบุรุษสตรีเยาว์วัยตายไปไม่น้อย ในเมื่อพวกนางมีวิชาบ้วยเหลือ-ซิ่งกง ไฉนตายไปในการต่อสู้ได้ ?"

งักเซ้งเทียนเน้นเสียงหนัก ๆ

"มาเคอเหล็งจู้ เลียอันที่สอง ฮ้วงอูกงจู้เหล่านั้น ต่างมีวิชาสุดยอดลี่กังได้-ฮวบ นั่นเป็นวิชาที่สยบพิชิตบ้วยเหลือซิ่งกงโดยเฉพาะ พวกมันอาจบุกเข้าไปใกล้เกินไปจึงประสบฝีมืออำมหิตสังหารตาย"

เก้าไท้กงพลันโพล่งขึ้นบ้าง

"มาเคอเหล็งจู้จะล่าถอยแล้ว"

พลันมีเสียงหวู่ยาวสะท้านแก้วหูดังมาจากเบื้องล่าง บริวารอั้งล้อส่ายล่าถอยไปทางตะวันตกเฉียงเหนือดุจสายน้ำบ่า ทางด้านหลังมีมาเคอเหล็งจู้ เลียอันที่สอง ฮ้วงอูกงจู้กำกับคุ้มกัน สู้พลางถอยพลางด้วยความเร็วสุดเปรียบประมาณ

ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักแสดงฝีมือยอดเยี่ยมน่าเกรงขาม สะบัดมือกระหน่ำจู่โจมกองหลังของศัตรูแล้ว ยังระบุให้สามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว ชัวหงี ชัวยิ้ง อื้อป้า-เทียนทั้งห้ากระหนาบจู่โจมทางด้านขวา สามสุดยอดภาคเหนือจู่โจมด้านซ้าย บริวารพรรคฮวงค้วงปังกระจายออกเป็นสองปีก นับเป็นขุมกำลังที่เข้มแข็งถึงขีดสุดเช่นกัน

เก้าไท้กงร้องด้วยความตื่นเต้น

"ขุมอำนาจสำคัญของยุทธจักรตงง้วน นึกไม่ถึงจะตกอยู่ในมือของฉุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเซียวสองสตรีได้ เทียนเต็กมัอเจ็งสวามิภักดิ์ต่อแป๊ะล้อส่าย แต่แป๊ะล้อส่ายก็ถูกอั้งล้อส่ายทลายพินาศไป ฮวงค้วงปัง ป้าค้วงศง สามสุดยอดภาคเหนือ ต่างสวามิภักดิ์ต่อเอียเท้าทั้งสอง ดูตามสถานการณ์ตอนนี้ อั้งล้อส่ายจะรุกรานสร้างอำนาจในตงง้วน ยุทธจักรตงง้วนทั้งแผ่นดิน นับว่ารวมกำลังเป็นหนึ่งเดียวได้แล้ว"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อสวนคำ

"น่ากลัวไม่แน่นัก"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"พวกเจ้าอาจารย์กับศิษย์ทุ่มเทกำลังช่วยชีวิตพวกล้อส่ายขาว ไหนเลยยังมีกำลังไปเกี่ยวข้องสนใจเรื่องของผู้อื่น ? ขอเพียงสตรีสองนางควบคุมบงการบริวารไว้ในอำนาจได้ เราผู้เฒ่าก็เห็นว่าแล้วกันไปได้"

"ท่านผู้เฒ่าไม่สนใจกับความแค้นของอื้อเฮงฮั้วที่ฆ่าอาจารย์แล้ว ?"

"นั่นเป็นเรื่องยุ่งยากอีกราย อย่าว่าแต่เอียเท้าทั้งสองมีดวงค้วงปังอยู่ในอำนาจน่ากลัวกระทั่งอาจารย์เจ้าก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยวู่วามหุนหัน"

วาจาคารนี้ของเก้าไท้กงเปล่งจากใจจริง ไม่มีความหมายกระตุ้นท้าทายเลย และความเป็นจริงก็เช่นนี้กับตา งักเซ้งเทียนแม้ฟังแล้วขัดหูยิ่งนัก แต่ก็มิได้โต้แย้งอย่างไรอีก

เทียนซัวซิ้งกวาดตามองรอบข้างที่เงียบวังเวงไปแล้ว ส่งเสียงดัง ๆ

"เซ้งยี้ พวกเราควรทำอย่างไร ?"

งักเซ้งเทียนตอบโดยไม่ลังเล

"ติดตามหลังพวกฮึ่งซี่ผ่าย ไม่ว่าอั้งล้อส่ายจะถอยไปจากตงง้วนหรือไม่ ? พวกเราเพียงจับบริวารอั้งล้อส่ายไว้สักคน รีดปากคำให้ทราบสถานที่ไซเกี๊ยเป้า จากนั้นมุ่งตรงไปช่วยคนในป้อมนั้น"

เก้าไท้กงสวนคำขึ้น

"สถานที่ของป้อมไซเกี๊ยเป้านั้นเรารู้จัก เพียงแต่กำลังของพวกเรายังไม่พอ"

งักเซ้งเทียนกล่าว

"ท่านผู้เฒ่าเพียงแต่ชี้ทางเท่านั้น ช่วยโดยทักหาญไม่ได้ พวกเราก็ใช้วิธีลอบเร้นกัน"

เก้าไท้กงลอยตัวลงจากยอดเสาหิน เดินพลางส่งเสียง

"ไซเกี๊ยเป้าอยู่ทางตะวันตกของเทียนซัวเหนือ นับเป็นดินแดนของประเทศล้อส่าย หรือเจ้าตัวใหญ่เทียนซัวไม่เคยได้ยินนามนี้มาเลย"

เทียนซัวซิ้งส่ายศีรษะปฏิเสธ

"ตอนเราอยู่เทียนซัว ไม่เคยออกพ้นบริเวณไกลกว่าสามร้อยลี้เลย"

งักเซ้งเทียนพลันนึกถึงราชบุตรกั๊กล้อมาได้ รีบถามเก้าไท้กง

"ผู้เฒ่าซ่อนราชบุตรกั๊กล้ออยู่ในที่ใด ?"

เก้าไท้กงเหลือบมองมันแวบหนึ่งก่อนจึงตอบ

"บอกให้โกวเต้าซาซื้อคุ้มกันส่งกลับปักกิ่งไปนานแล้ว เจ้าพลันนึกถึงมันด้วยเรื่องอันใด ?"

"ย่อมเพราะความปลอดภัย ตอนนี้ชาวยุทธ์ตงง้วนเหลืออยู่ไม่เท่าใด หากพวกมารร้ายฉวยโอกาสลงมือตามช่องว่างนี้ ไยมิใช่กระทำตามอำเภอใจของพวกมันได้ ?"

กิมเทียวกล่าวบ้าง

"เราว่าฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักก็มีอันตราย คนที่พวกนางรับไว้ล้วนแล้วปากนับถือใจไม่นับถือ ยามใดไม่มีเภทภัยภายนอก ต้องมีการทรยศภายในเกิดขึ้นเป็นแน่"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อส่งเสียง

"นั่นเรียกว่าสมแล้ว"

เทียนซัวซิ้งกล่าว

"หวังว่าอย่าเกิดการเคลื่อนไหวเร็วเกินไป มิเช่นนั้นเลวร้ายจนไม่กล้าคาดคิดได้"

เก้าไท้กงเทยนใจส่งเสียง

"อนาคตภายหน้าไม่มีปัญญาคำนวณก่อนได้ เพียงหวังให้พวกนางสามารถควบคุมฮวงด้วงปังด้วยความละเอียดสุขุม ย่อมไม่ถึงกับเกิดวุ่นวายภายใน"

งักเซ้งเทียนยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิดรำคาญ ในอุปาทานปรากฏภาพดรุณีทั้งสองกับเอียตี่แซ่ซัว ยิ่งปวดแปลบใจดั่งมีเข็มแหลมทิ่มแทงอยู่

จนอาทิตย์คล้อยต่ำใกล้สนธยา เบื้องหน้ายังไม่มีความเคลื่อนไหวสักน้อยนิด แต่ในระหว่างทางพบเห็นซากศพอยู่บ่อยครั้ง

ทั้งสี่คนเร่งฝีเท้าตลอดวันตลอดคืน จนวันที่ห้าไล่ตามมาถึงช่วงตะวันตกของเทือกเขาคุนลุ้น เก้าไท้กงบ่งบอกใกล้ถึงชายแดนซินเกียงแล้ว

ในเช้าตรู่วันหนึ่งที่ทั้งปวงกำลังเร่งรุดเดินทาง งักเซ้งเทียนพลันพบเห็นเบาะแสสายหนึ่ง ชี้พลางกล่าว

"อั้งล้อส่ายพ่ายแพ้ถอยกลับประเทศไปจริง ๆ แล้ว พวกเรารีบดู ฟืนจากไฟกองนั้นยังดับไม่หมดสิ้นเลย"

เทียนซัวซิ้งเดินเข้าไปดูแล้วกล่าว

"นี่เป็นไฟที่ก่อขึ้นย่างอาหารป่า บนพื้นยังมีหนังสัตว์ที่กินเหลืออยู่ไม่น้อย"

เก้าไท้กงผงกศีรษะกล่าว

"เอียเท้าทั้งสองคล้ายตกลงใจแน่วแน่ ต้องขับไล่ชาวล้อส่ายถอนตัวออกจากตงง้วนโดยสิ้นเชิงจึงยอมเลิกรายุติ"

กิมเทียวพลันร้องสุดเสียง

"ที่นี้ยังมีรอดอยู่ผู้หนึ่ง !"

ทั้งปวงรีบเดินเข้าไปดู งักเซ้งเทียนขมวดคิ้วส่งเสียง

"เป็นบุรุษหนุ่มของฮวงค้วงปัง ถึงกับถูกตัดเท้าทิ้งทั้งสองข้าง น่ากลัวรอดได้ไม่เกินครึ่งชั่วยาม"

กัมลงตรวจดูโดยละเอียด ถอนใจกล่าวต่อ

"ทรวงอกยังถูกอีกกระบี่หนึ่ง"

ผู้นั้นยังไม่ขาดใจตาย คล้ายพอมีความรู้สึกหลงเหลืออยู่บ้าง ได้ยินเสียงจึงลืมตาขึ้นช้า ๆ เก้าไท้กงรีบถามเสียงนุ่มนวล

"เจ้ายังสามารถว่ากล่าวได้หรือไม่ ?"

ผู้นั้นตะเกียกตะกายชั่วครู่ อ้าปากส่งเสียงด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว

"พวกท่านเป็นชาวยุทธ์ตงง้วน ?"

งักเซ้งเทียนพลันอุทานแล้วโพล่งถาม

"ท่านไม่ใช่เตี้ยงเก้าห้าหรือไร ?"

ผู้นั้นเบือนหน้าอย่างอ่อนล้า จ้องมองงักเซ้งเทียนชั่วครู่ มีสีหน้าแช่มชื่นกว่าเดิมเล็กน้อย รับคำเบา ๆ

"ถูกแล้ว"

"พวกอั้งล้อส่ายถอยไปนานเท่าใดแล้ว ?"

บทที่ 27

สัญญาวิญญูชน

บุรุษหนุ่มของพรรคฮวงคั้วงปังร่อแร่ปางตายไม่มีทางรอดได้แน่นอน มือหนึ่งกดที่ก้อนหินหลังศีรษะ มือหนึ่งกดบนปากแผลกระบี่ที่ทรวงอก กล้ามเนื้อบนใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว พยายามรวบรวมกำลังอึดสุดท้าย ส่งเสียงกระท่อนกระแท่น

"อั้งล้อส่าย... ถึงที่นี่ เพียงเหลือ สามสิบกว่าคน... น่ากลัว... ผ่านไป... สาม... ชั่วยาม...แล้ว"

เก้าไท้กงเห็นมันบอกเล่าไม่จบความก็ขาดใจตาย ต้องถอนใจด้วยความเวทนา จักเซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"นี่คือสุดทางของช่วงชีวิตมัน ส่วนทางของพวกเรา ไม่ทราบยังอีกยาวไกลเท่าใด มุ่งหน้าต่อไปเถิด"

กิมเทียวกวักมือเรียกเทียนซัวซิ้งกล่าว

"ตั้วกอ พวกเราต้องทุ่มเทกำลังกันแล้ว"

เทียนซัวซิ้งเข้าใจความนัย ผงกศีรษะรับคำ

"ไม่มีเราสองเป็นห่วงถ่วงฝีเท้า ไท้กงกับเซ้งยี้ต้องไล่ตามทันเสียนานแล้ว"

งักเซ้งเทียนหันกล่าวกับเก้าไท้กง

"ผู้เฒ่ายังคงนำทาง ในเมื่อรู้จักทาง ทั้งยังสามารถสังเกตร่องรอยศัตรูด้วย"

เก้าไท้กงได้ยินกระโดดปราด มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกโดยตรง เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวต่างรวมพละกำลังเร่งฝีเท้า ติดตามไปด้วยความเร็วปานกระแสลม

งักเซ้งเทียนกลัวทั้งสองประสบภัย ติดตามหลังโดยกระชั้นชิด เร่งฝีเท้าอีกสองวันกับหนึ่งคืน เบื้องหน้ายังพอมีซากศพให้พบเห็นบ้างประปราย ดูท่าที่เบื้องหน้ายังมีการต่อสู้ที่ไม่ยุติ สู้พลางหนีพลางไปตลอดทางทีเดียว

เทียนซัวซิ้งมักเหลียวมองดูงักเซ้งเทียนที่ด้านหลังอยู่บ่อยครั้ง จนตอนนี้จึงส่งเสียงกังวาน

"เซ้งยี้ เทือกเขาเทียนซัวอยู่ที่เบื้องหน้านั้นแล้ว ประหลาดแท้ เก้าไท้กงไฉนยังไม่หยุดลง ?"

"พวกเราไม่ต้องสนใจท่าน ตั้วแปะ หาอาหารมารับทานก่อนค่อยเดินทางต่อ"

เทียนซัวซิ้งเรียกกิมเทียวไว้พลางสั่ง

"พวกเราหยุดอยู่บนผานี้ก็แล้วกัน"

งักเซ้งเทียนกล่าว

"ตั้วแปะกับเทียวเจ๊กอยู่หาอาหารที่นี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปสำรวจชัยภูมิรอบข้างก่อน อย่าให้ศัตรูสะกดรอยพวกเรามาได้จึงประเสริฐ"

เทียนซัวซิ้งจับตามองงักเซ้งเทียนไปแล้ว จึงสั่งต่อกิมเทียว

"เทียวตี๋ ท่านไปหาชอกหินก่อไฟสักกอง เราจะไปหากวางมาสักสองตัว"

เทียนซัวซิ้งกำเนิดในภูเขาเทียนซัว คุ้นเคยชัยภูมิจนเจนจัด ขาดคำกระโดดปราดลงจากหน้าผา เร่งฝีเท้าเข้าในส่วนลึกของหุบเขา ประมาณห้าหกลี้แล้วยังมิได้พบกวางเลยสักตัว แต่ก็มีแพะภูเขาห้าหกตัว

เทียนซัวซิ้งจับไว้สองตัว เห็นที่ชายป่ามีลำธารน้ำจึงวิ่งไปผ่าท้องถลกหนังอย่างรวดเร็ว

เทียนซัวซิ้งยังมิทันแบกแพะภูเขากลับไปย่าง พลันได้ยินเสียงคนแว่วออกมาจากในป่า รีบเผ่นกายเข้าซ่อนตัวไว้ ชั่วครู่ เห็นมีสองคนเดินออกมาจากป่า เทียนซัวซิ้งต้องครุ่นคิดด้วยความคลางแคลงสงสัย

"ชัวหงีชัวยิ้งไฉนอยู่ที่นี่มิได้ติดตามพวกพ้องไป ?"

ทั้งสองคือชัวหงีชัวยิ้งจริง ๆ เห็นพวกมันพอออกถึงชายป่าก็หยุดไว้ ชัวหงีกวาดตามองรอบข้างแล้วส่งเสียง

"เล่ายี่ ที่นี่เป็นเขตปลอดกำลัง พวกเราพักจนถึงวันพรุ่งค่อยเดินทางเถิด"

สีหน้าของชัวยิ้งเคร่งเครียดเย็นชา ดวงตามีประกายแวววาววูบวาบ แค่นเสียงกระด้างตอบ

"เล่าตั้ว เอียเท้าทั้งสองตัวไม่มีความพอใจพวกเราแล้ว ไยต้องขายชีวิตเพื่อนางอีก ?"

ชัวหงีแค่นเสียงเย็นเยียบตอบ

"กลับประเทศก็ไม่มีที่ให้พวกเราหยั่งเท้าทรงกาย ฝากตัวกับพวกนางอีกชั่วคราวจะเป็นไร ? อย่าว่าแต่เรายังมีแผนการอื่นอยู่"

เทียนชัวซิ้งเห็นทั้งสองนั่งลงแล้ว จึงสะกดใจลอบดูต่อไป ได้ยินชัวยิ้งส่งเสียง

"สำนักแดง (กั้งล้อส่าย) ควบคุมสถานการณ์ใหญ่ไว้โดยสิ้นเชิงแล้ว จี่แป้กับเชื้อพระวงศ์สองท่านและพวกกงจู๊ ไม่ทราบไปซ่อนตัวในแห่งหนใดกัน ? ท่านแม้มีแผนการเลิศพิสดาร ก็ไม่อาจทำอย่างไรได้"

"เฮอะ เฮอะ ล้อส่ายมิใช่เป็นมาตุภูมิถิ่นเกิดของพวกเราเฮียตี๋"

"เฮอะ ตงง้วนก็ไม่มีที่ทางให้พวกเราอยู่อาศัยได้"

"เล่ายี่ หลังจากท่านเสียตาไปข้างหนึ่งแล้ว ความฮึกเหิมเริ่มลดน้อยจนกลายเป็นท้อแท้ นี่ไหนเลยเป็นปรากฏการณ์ของชายชาตรีที่เข้มแข็ง ? แผ่นดินเป็นฝีมือคนบุกเบิกขึ้นมา ยิ่งไม่มีอนาคตยิ่งต้องดิ้นรนต่อสู้ ทุ่มเทกำลังขวนขวายแสวงหา ยามใดยืดอกเชิดหน้าได้ อัญมณี สตรีงาม ศักดิ์ฐานะ ไยมิใช่เพียงยื่นมือก็หยิบฉวยมาได้โดยง่ายดาย ? ท้อแท้ทอดอาลัยเช่นดั่งท่าน ชีวิตพร้อมที่จะดับสูญในทุกเวลา"

ชัวยิ้งถอนใจกล่าว

"เล่าตั้ว จนถึงสถานการณ์เช่นนี้ ท่านยังมิได้ตื่นจากความฝันอันสวยงามอีก ? พึงพาสตรีทั้งสอง ไม่ผิดกับอาศัยนอนข้างพยัคฆ์ร้ายเลย โชคดีที่เรื่องพวกเราคร่าตัวพวกนางในตอนนั้นมิได้ถูกนางทราบไป ยามใดข่าวนี้แพร่งพราย เราสองจะต้องถูกประหารอย่างน่าสยดสยองทันที"

ชัวหงีแสยะยิ้มกล่าว

"เรื่องนั้นนอกจากอื้อป้าเทียนแล้ว ก็มีเลี้ยวตังชังเล้งทราบเท่านั้น อื้อป้าเทียนก็มีมลทินต้องการช่วงชิงตัวนางเช่นกัน มันกล้าแพร่งพรายแม้สักคำ ? ส่วนเลี้ยวตังชังเล้งตอนนี้หนีกลับปักกิ่งแล้ว เฒ่าทุพพลภาพผู้นั้นระวังตัวเองยังไม่รอบคอบรัดกุม ไหนเลยมีอารมณ์แจ่มใสมาเปิดเผยความลับของพวกเรา ?"

"ท่านตั้งใจจะขายชีวิตแทนสตรีทั้งสองตลอดไปหรือไร ?"

"ฮา ฮา หลังจากได้คัมภีร์ซ้ำเหลิดซิ่งกงมา สังหารสตรีทั้งสองไปเสีย สยบกิมเล้งอ้วงจื้อกับกิมเล้งเซียนจื้อไว้เป็นข้าทาสช่วงใช้ ให้พวกมันเฮียม่วยควบคุมสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วกับสามสุดยอดภาคเหนือ สวมรอยเข้าแทนตำแหน่งสตรีทั้งสองนาง ไม่ต้องกินเวลานานสักเท่าใด ก็สามารถประกาศตัวเป็นใหญ่ในยุทธจักรได้ แผนนี้เราครุ่นคิดมาเป็นเวลานานแล้ว เพียงรอโอกาสอำนวยก็จะลงมือ ท่านยังท้อแท้ไปไยกัน ?"

ซัวหงีได้ฟังต้องลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก กระโดดขึ้นร้อง

"เล่าตั้วมีภูมิปัญญาเหนือมนุษย์เช่นนี้จากที่ใด ? ผู้น้องต้องเคารพเลื่อมใสที่สุดแล้วจริง ๆ"

"เรื่องนี้ต้องปิดเป็นความลับสุดยอด เราเฮียตี๋จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือเป็นข้าทาสอยู่ที่หมากยิ่งใหญ่ตานี้เท่านั้น"

เทียนซัวซิ้งลอบฟังจนใจสั่นหวั่นไหว มันหวังให้งักเซ้งเทียนรีบเร่งบุกเข้ามาทั้งยังครุ่นคิด

"เรากับเทียวตี้รวมกำลังต้องมีชัยเหนือพวกมันมากหลาย แต่ยังไม่สามารถปลิดชีวิตพวกมันได้ ตัวชั่วร้ายทั้งสองนี้ ต้องจับเป็นไปมอบให้ฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักมิเช่นนั้น พวกนางต้องไม่ยอมเชื่อถือแน่"

ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น พลันมีเสียงหัวร่อเย็นยะเยียบดังขึ้น รีบเหลียวมองด้วยความตระหนก เห็นที่ด้านหลังเฮียตี๋แซ่ซัว มีบุรุษหนุ่มหน้าชาด้านไร้ความรู้สึกยืนอยู่ผู้หนึ่ง ไม่ทราบมาปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อใด ต้องร้องในใจ

"เคี้ยงปังจู้ของฮวงด้วงปัง อา... มันยังมีนามกิมเล้งอ้วงจื้อ (ราชบุตรประกาศิตทอง) คราวนี้มีเรื่องสนุกให้ดูแล้ว"

ความตระหนกจนอกสั่นขวัญเสียของซัวหงีซัวยิ้งคราวนี้ ยังรุนแรงกว่าเทียนซัวซิ้งเสียอีก เห็นพวกมันหวาดหวั่นจนตัวสั่นงันงก ถอยหลังไปอย่างเชื่องช้า

กิมเล้งอ้วงจื้อพอมาถึง แค่นหัวร่อเสียงเย็นยะเยียบแล้วกล่าว

"อั้งล้อสายตอนนี้ชุมนุมพวกพ้องอยู่ที่เทียนซัวเหนือ การประหัตประหารที่ตุดันฮำมหิตครั้งที่สองจะเริ่มต้นในทุกเวลา สองท่านถึงกับมาหลบอยู่ที่นี่ไม่คืบหน้าต่อไป จนพวกเหล็งจู้ต้องออกมาตามหาทุกที่ทาง สองท่านไม่รู้สึกละอายบ้างหรือไร ?"

ฟังหางเสียงของมันคล้ายเพิ่งมาถึง วาจาของซัวหงีซัวยิ้งเมื่อครู่ยังมิได้ถูกมันได้ยินไป

ซัวหงีคล้ายคลายใจลงได้บ้าง รีบประสานมือคารวะตอบ

"เป็นความกรุณาที่มาบอกให้ทราบ พวกเราเฮียตี๋จะติดตามไปในทันที"

กิมเล้งอ้วงจื้อยื่นมือแข่นเสียง

"ซัวหงีเฮียเคยได้รับประกาศิตทองจากเราไปอันหนึ่ง ตอนนี้เชิญมอบคืนมาจึงประเสริฐ"

ซัวหงีกล่าวด้วยความเสียใจ

"ประกาศิตทองของท่านที่นับถือ ตอนนี้มิได้อยู่ในมือข้าพเจ้าแล้ว เพราะตอนนั้นพอได้รับก็มอบให้แก่งี่แป๊ (บิดาบุญธรรม) เลย ภายหน้าจะต้องนำมาคืนให้แก่ท่านที่นับถือแน่"

ซัวยิ้งเห็นมันไม่มีท่ารับหรือปฏิเสธ จึงกล่าวบ้าง

"คิดว่าประกาศิตทองของท่านที่นับถือ คงมีความสำคัญเหนือธรรมดา ?"

กิมเหล็งอ้วงจื้อเน้นเสียงหนัก ๆ

"ประกาศิตทองคือสัญลักษณ์ของอำนาจที่แสดงต่อชาวยุทธ์ในแผ่นดิน ตอนนี้พรรคเราไม่มีแล้ว ย่อมยากจะไม่ถูกคนหัวร่อเย้ยหยันได้ เอาเถิด ไปกันได้แล้ว"

ซัวหงีซัวยิ้งรับคำนอบน้อม ติดตามกิมเล้งอ้วงจื้อไปโดยเร็ว

เทียนซัวซิ้งฟังจนเสียงฝีเท้าทั้งสามไปไกลมากแล้ว จึงลุกขึ้นระบายลมจากปากยาว ๆ ร้อง 'หวาดเสียว หวาดเสียว' ในใจ

ไม่กล้ารีรอต่อไป รีบแบกซากแพะภูเขากระโดดโลดแล่นกลับถึงที่พัก กิมเทียวพอเห็นรีบรายงาน

"ตั่วกอ เก้าไท้กงเพิ่งกลับมาแล้วก็ไปอีก"

"ท่านบอกกระไรหรือไม่ ?"

"ท่านพบเห็นคนของยิ่งซี่ฝ่ายไม่น้อย ดูท่าตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ท่านเชื่อว่า จะต้องมีการประหัตประหารกับพวกอั้งล้อสายในบริเวณเทียนซัวอีกครั้งหนึ่งแน่"

"เรื่องราวทั้งมวลเราทราบแล้ว รอเซ็งยี้กลับมาก่อนค่อยว่ากันเถิด"

"โอ้ ตั้วกอพบผู้ใดมา ?"

เทียนซัวซิ้งบอกเล่าเรื่องราวที่พบเห็นโดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"ที่อ้วงด้วงปังกลัวที่สุดคืออายุไม่ยืนยาว ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักเคยรับปากหาทางคลี่คลายความเจ็บปวดทรมานนี้ให้แก่พรรคอ้วงด้วงปัง เอียม่วยผู้เป็นปังจู้จึงศิโรราบต่อสตรีทั้งสองโดยจริงใจแล้ว"

ทั้งสองสนทนาพลางย่างแพะภูเขาไปพลางจนใกล้จะสุก พลันเห็นงักเซ้งเทียนพุ่งตัวลงจากอากาศมา เทียนซัวซิ้งรีบลุกขึ้นต้อนรับถาม

"เจ้าพบเห็นกระไรหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะตอบ

"มากมายหลายเรื่องทีเดียว เอียเท้าทั้งสองตอนนี้ชุมนุมคนทั้งสำนักของนางอยู่ในหุบเขาสงบเงียบแห่งหนึ่ง"

"ท่านเมื่อครู่มิได้พบเห็นกิมเล้งอ้วงจื้อกับเอียตี่แซ่ซัวหรือไร ?"

"เห็นพวกมันยังอยู่ไกลสามสิบลี้"

เทียนซัวซิ้งบอกเล่าเรื่องราวที่ลอบได้ยินมาแล้ว สุดท้ายถาม

"แผนของซัวหงีจะประสบความสำเร็จได้หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่ ใบหน้ามีเค้าหงุดหงิดรุ่มร้อน แสดงว่ากังวลในสองสตรีเป็นอย่างยิ่ง สั่นศีรษะตอบ

"เรื่องนี้ไม่อาจจะคาดคำนวณก่อนได้ มิเพียงเอียตี่แซ่ซัวเท่านั้น แผนร้ายเช่นนี้ยังอาจเป็นความคิดของตี้กเคงทั้งกับสามสุดยอดภาคเหนือเช่นกัน ดีที่หัวหน้าทั้งสองของอ้วงด้วงปังสวามิภักดิ์ด้วยความจงรักภักดี มิเช่นนั้นสตรีทั้งสองจะต้องประสบฝีมืออำมหิตแน่นอน"

กิมเทียวถามบ้าง

"แผนชั่วร้ายเลือดเย็นนี้ ต้องหาวิธีส่งข่าวให้พวกนางทราบก่อนจึงประเสริฐ"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะตอบ

"เอียเท้าทั้งสองเปรื่องปราดหลักแหลมอย่างยิ่งเช่นกัน ต้องไม่ชะล่าใจในช่วงเวลาคับขันนี้แน่ เรื่องการส่งข่าว มีแต่เก้าไท้กงจึงกระทำได้"

เทียนซัวซิ้งฉีกแพะภูเขาออกแบ่งกันกินแล้วถามขึ้น

"เก้าไท้กงเคยกลับมาครั้งหนึ่ง พวกเราจะรอให้ท่านกลับมาค่อยเดินทางต่อหรือไร ?"

"ไม่ต้องรอแล้ว พวกเราต้องฉวยเวลาที่มีช่องว่างรีบเดินทางให้ถึงไซเกี๊ยเป้า"

"อย่างนั้น เดินพลางกินพลางเถิด"

ไม่มีผู้ใดคัดค้านความเห็นของกิมเทียว เทียนชัวซิ้งรวบรวมเนื้อชิ้นใหญ่ ๆ ของแพะภูเขาห่อไว้ นำทั้งสองไปตามทางลัด ทะลุแนวที่พวกอั้งล้อส่ายกับฮึ่งซี่ฝ่ายคุมเชิงกันจนตึงเครียด โดยหวังจะมุ่งหน้าสู่ดินแดนประเทศล้อส่าย

มิคาด ร่องรอยเดินทางยากจะปกปิดได้ เพียงผ่านยอดเขาสิบกว่าลูก ถูกบุคคลเร้นลับผู้หนึ่งสกัดทางไว้ในหุบเขาสงบเงียบแห่งหนึ่ง

งักเซ้งเทียนมิได้พบเห็นตัวของฝ่ายตรงข้าม ส่วนเทียนชัวซิ้งกับกิมเทียวยิ่งมิได้ยินเสียงเคลื่อนไหวใด ๆ แต่ทว่างักเซ้งเทียนทราบเผชิญกับยอดฝีมือก็แล้วกัน เนื่องเพราะมีประสาทสัมผัสที่ปราดเปรียวเหนือธรรมดานั่นเอง พอถึงในหุบเขาก็รู้สึกผิดปกติเล็กน้อย ดังนั้น ส่งเสียงทางลมปราณให้เทียนชัวซิ้งกับกิมเทียวไม่อาจออกห่างจากซ้ายขวาของมันเกินกว่าสามวา

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่ทั้งสองมิใช่โง่เขลาเบาปัญญา ได้ยินก็ทราบว่างักเซ้งเทียนพบเห็นเหตุการณ์เหนือธรรมดา แต่มิได้เอ่ยปากสอบถาม เพียงลอบเกร็งกำลังภายในเตรียมพร้อม ติดตามหลังโดยกระชั้นชิดเท่านั้น

เรื่องราวออกจะพิกลผิดธรรมดา ทั้งสามเดินไปอีกสองลี้เศษยังมิได้เกิดเหตุการณ์ใด ๆ แต่ในความรู้สึกของงักเซ้งเทียน ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามยังคงมิได้ถอนตัวจากไป ที่มันรู้สึกเรื่องราวหนักหนาสาหัสคือ ร่องรอยของศัตรูเลอะเลือนไม่แน่นอน แสดงว่ามีพลังฝีมือเลอเลิศสุดสูงแล้ว

แสงในหุบเขาเริ่มเลือนราง แสดงว่าอาทิตย์คล้อยต่ำลงมากหลายแล้ว กิม-เทียวอดมิได้ต้องส่งเสียงทางลมปราณถาม

"เซ้งยี้ พลบค่ำแล้ว จะหยุดลงก่อนหรือไม่?"

งักเซ้งเทียนส่ายศีรษะปฏิเสธ เหลือบมองไปที่ซ้ายมือแวบหนึ่ง เป็นการบอกใบ้บุคคลลึกลับสะกดรอยอยู่ในด้านนั้น

เทียนชัวซิ้งส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

"หุบเขานี้ยังมีระยะทางอีกหนึ่งร้อยสามสิบกว่าลี้จึงจะสิ้นสุด ทางลาดต่ำที่เบื้องหน้า เป็นทางหินผาขรุขระคดเคี้ยวและแคบเล็ก นับเป็นสถานที่มีอันตรายอย่างยิ่ง"

งักเซ้งเทียนหันถามด้วยความสงสัย

"แล้วตั้วแปะไฉนต้องเดินเส้นทางสายนี้ ?"

เทียนซัวซิ้งสืบเท้าเข้าไปส่งเสียง

"นอกจากทางสายนี้ ไม่อาจหลบหลีกหูตาของศัตรูทั้งสองฝ่ายได้"

งักเซ้งเทียนฝืนยิ้มตอบ

"ยังมิใช่ถูกมันสะกดรอยตามมาเช่นกัน ?"

"นั่นต้องไม่ใช่เป็นคนของศัตรูทั้งสองฝ่าย อาจเป็นบุคคลเร้นลับมาปรากฏตัวอีกก็ได้"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องงุนงงไป ครุ่นคิดแล้วสั่นศีรษะตอบ

"ผู้นี้มีเจตนาคุมเชิงการเคลื่อนไหวของพวกเรา คล้ายคลางแคลงสงสัยในเรื่องราวใดของพวกเราอยู่ หากเป็นยอดคนที่เพิ่งออกจากซ่อนตัวสำรวม ต้องปรากฏตัวมาเนิ่นนานแล้ว หรือไม่ก็ผ่านไปโดยไม่สนใจถามไถ่"

เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวย่อมมีแต่เชื่อฟังมัน ตอนนี้ยังเห็น งักเซ้งเทียนมิได้เร่งฝีเท้ารวดเร็วดั่งตอนต้นอีกแล้ว จวบจนเมื่อถึงทางศิลาที่เทียนซัวซิ้งบอก ได้ยินงักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณ

"บุคคลลึกลับชิงไปดักที่เบื้องหน้าแล้ว"

กล่าวถึงตอนนี้หยุดลง กวักมือไปทางด้านหลัง สะกิดปลายเท้าพุ่งควับออกไป เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวเหลือบมองกันแวบหนึ่ง เป็นที่ให้ติดตามโดยกระชั้นชิด

ทางศิลาแคบเล็กอย่างยิ่ง พอให้คนผ่านเพียงผู้เดียวเท่านั้น จึงยิ่งเลี้ยวลดเลี้ยวลด ยิ่งมีอันตรายน่าหวาดหวั่น งักเซ้งเทียนกระโดดโลดแล่นพลางเกร็งกำลังเงี่ยหูฟัง ลัดเลาะผ่านหัวเลี้ยวไปสิบกว่าแห่งแล้ว พบเห็นผู้นั้นยืนนิ่งอยู่ทางเบื้องหน้าไม่เคลื่อนไหวอีก จึงส่งเสียงทางลมปราณกับเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียว

"ฝ่ายตรงข้ามเตรียมจะประจันหน้ากันแล้ว"

เทียนซัวซิ้งคุ้นเคยกับชัยภูมิกระจ่าง บอกที่เบื้องหน้ามีลานหินอยู่บริเวณหนึ่ง

งักเซ้งเทียนให้ทั้งสองตามกระชั้นชิด สาวเท้าไปช้า ๆ จนออกพ้นช่องแคบ จึงพบเห็น ผู้นั้นมีลักษณะคล้ายน้ำเต้า ต้องงุนงงแล้วส่งเสียงทักทาย

"ที่แท้เป็นเฒ่าล้อส่ายอ๋องนั่นเอง"

ล้อส่ายอ๋องได้ยินเสียงนี้คุ้นหูยิ่งนัก ต้องตื่นเต้นสงสัยอย่างยิ่งเช่นกัน โพล่งถามไป

"ท่านใช่งักเซ้งเทียนหรือไม่ ?"

-ยินดีที่ได้พบ.. ฮา ฮา ได้อ๋องผู้ยิ่งใหญ่ คิดจะลงมือกับผู้แซ่งักอีกครั้งหรือไร ?-

ล้อส่ายอ๋องรีบเปลี่ยนท่าประสงค์ร้ายของมันทันที ประสานมือคารวะกล่าว

-เซี่ยวเฮี้ยบมีพลังฝีมือสูงเทียมไร้ผู้ทัดเทียม เราได้อ๋องนับถืออย่างสูง-

งักเซ้งเทียนดูออกว่ามันไม่มีเล่ห์กลอุบาย ต้องถามด้วยความคลางแคลงสงสัย

-ท่านสะกดรอยตามมาถึงที่นี้ หรือมีสาเหตุอื่นแอบแฝง ?-

-คาดว่าเซี่ยวเฮี้ยบต้องทราบสถานการณ์ในระหว่างนี้ของเรา เมื่อครู่เป็นการเข้าใจผิดจริง ๆ-

เทียนซัวซิ้งส่งเสียงกังวาน

-ได้อ๋องเข้าใจพวกเราเป็นผู้ใด ?-

ล้อส่ายอ๋องถอนใจตอบ

-เราเข้าใจผิดคิดว่างักเซี่ยวเฮี้ยบเป็นเจ้าปลอมของประเทศเราผ่านทางมา หากมิใช่ได้เฮี้ยบทั้งสองท่านเปิดเผยร่องรอยมาเล็กน้อย ตอนนี้ยังไม่ยอมปรากฏตัวมาพบกันดอก-

ทั้งสามคนทราบมันหมายถึงอั้งล้ออ๋องนั่นเอง กิมเทียวโพล่งถาม

-ได้อ๋องพบกับอั้งล้ออ๋องแล้ว ?-

-เจ้าปลอมเจ้าเล่ห์เลือดเย็นยิ่งนัก ร่องรอยเร้นลับไม่มีภูตผีเทพยดาคาดเดาได้ มันตอนนี้ต้องไม่ยอมประจันหน้ากับเราแน่นอน-

งักเซ้งเทียนเลียบเคียงถาม

-เล่าขานกันว่า อั้งล้ออ๋องมีพลังฝีมือครอบคลุมฟ้าดิน มีอกุศลจิตคิดจะฮุบยุทธจักรไว้ในอำนาจ ได้อ๋องท่านมีความเห็นอย่างไรบ้าง ?-

ล้อส่ายอ๋องผงกศีรษะตอบ

-ขุมกำลังของเราถูกมันช่วงชิงและลิดรอนจนไม่หลงเหลือ ตอนนี้เหลือเพียงลำพังตัว พาธิดาทั้งสี่นางออกระหกระเหินอยู่ทางภายนอก-

หยุดถอนใจเบา ๆ ล้อส่ายอ๋องกล่าวต่อ

-เชื่อว่าชาวยุทธ์ตงง้วนของท่าน ก็ต้องถูกมันจับตัวไปคุมขังไว้เป็นจำนวนมากอยู่-

งักเซ้งเทียนได้ฟังใจสั่นสะท้าน เลียบเคียงถามอีก

-ท่านทราบความละเอียดจากคำเล่าลือนี้แล้วกระมัง ?-

ล้อส่ายอ๋องตอบเสียงหนัก ๆ

"กลิ่นหอมวิญญาณน้ำแข็งที่เจ้าปลอมสร้างขึ้น ไม่มีผู้ใดต่อต้านได้ เตอเทอกับเตอเลอตี้ตี่ของเราประสบฝีมืออำมหิตนี้ไปแล้ว ต่างถูกกักขังอยู่ในอั้งเซ้ามือชุก (หล่มมารคลื่นแดง) วันนี้เห็นเซี่ยวเฮี้ยบมุ่งหน้ามาในเส้นทางสายนี้ หรือมีความตั้งใจช่วยคนที่ถูกคุมขัง ?"

งักเซ้งเทียนเห็นมันเลิกล้มความคิดจะรุกรานยุทธจักรตงง้วนไปแล้ว จึงตอบโดยบริสุทธิ์จริงใจ

"ได้อ๋องคาดเดาถูกต้อง หล่มมารนั้นใช่อยู่ในดินแดนของไซเกี๊ยเป้าหรือไม่ ?"

ล้อส่ายอ๋องครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน ตอบดั่งคล้ายมีความมุ่งหวังใดแฝงอยู่

"หล่มมารแห่งนั้นเป็นหนึ่งในสามดินแดนปิศาจของประเทศเรา หลายพันปีมา ยังไม่มีผู้คนทราบสถานที่แน่ชัดของมัน ระหว่างนี้ผ่านการเค้นสมองครุ่นคิดทุ่มเทกำลังสืบหามา พอจะล่วงรู้อยู่คร่าว ๆ ที่ว่าเป็นป้อมไซเกี๊ยนั้นความจริงคือแผนร้ายหลอกล่อศัตรูของเจ้าปลอม เซี่ยวเฮี้ยบอย่าได้หลงกลเป็นอันขาด"

งักเซ้งเทียนดูออกว่า มันยังมีความนัยมิได้ระบายออกมาโดยเปิดเผย จึงกล่าวเสียงกังวาน

"ในเมื่อท่านทราบสถานที่ ก็สมควรไปช่วยตี้ตี่ทั้งสองของท่านออกมาแต่เร็วไวจึงถูกต้อง"

ล้อส่ายอ๋องถอนใจตอบ

"มีความตั้งใจไม่มีกำลังจะทำอย่างไรกัน ?"

"ตอนนี้เป็นวาระที่อั้งล้อส่ายทุ่มเทกำลังประหัตประหารกับฮึ่งซี่ผ่ายอยู่ ท่านไม่ฉวยโอกาสประเสริฐนี้ลงมือ หรือมีความคิดเห็นที่ยังยอดเยี่ยมกว่านี้อยู่ ?"

ล้อส่ายอ๋องสั่นศีรษะตอบ

"หล่มมารคลื่นแดงแม้ไม่มีบุคคลชั้นสำคัญของเจ้าปลอมเฝ้ารักษา แต่ยอดฝีมืออันดับหนึ่งมีมากถึงสองร้อยสามสิบแปดคน มั่นคงเข้มแข็งดั่งปราการเหล็ก อย่าว่าแต่ตัวเรายังเป็นเป้าที่เจ้าปลอมทุ่มเทกำลังค้นหาไม่ยอมเลิกรา"

งักเซ้งเทียนเน้นเสียงหนัก ๆ

"หากท่านยินยอมเปิดใจปรึกษากันโดยบริสุทธิ์ พวกเราที่ยืนอยู่ในด้านมนุษยธรรมต้องการช่วยคนพ้นจากบาทภัย มิใช่จะไม่อาจร่วมมือกันได้สักครั้ง"

ล้อส่ายอ๋องร้องด้วยความปีติยินดี

"เซี่ยวเฮี้ยบนับเป็นผู้ยิ่งใหญ่ของตงง้วนจริง ๆ ได้รับความกรุณาไม่ถือสาอคติเก่าก่อน เราได้อ๋องต้องตื้นตันพระคุณสุดซึ้งแล้ว"

งักเซ้งเทียนกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"อดีตที่ผ่านไปไม่ต้องรื้อฟื้นอีก เชิญท่านบอกมา หล่มมารอยู่ในสถานที่ใดกัน ?"

"หล่มมารอยู่ที่ริมน้ำเอียนา ซึ่งก็เป็นเหนือสุดของไซบีเรีย นับเป็นหนึ่งในสามสถานที่หนาวเหน็บที่สุดของแผ่นดิน หากจะหาสถานที่แน่ชัดของหล่มมาร จำเป็นต้องชิงแผนที่ดินแดนปีศาจแผ่นแรกจากในตัวเจ้าปลอมให้ได้ก่อน มิเช่นนั้นนอกจากตัวเจ้าปลอมแล้ว แม้เป็นเหล็งจู๊ปลอมมาเคดก็ไม่มีทางเข้าไปได้ เซี่ยวเฮี้ยบจะเชื่อถือวาจาเราได้อ๋องหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"ความหมายของท่านเป็นว่า ต้องการให้ข้าพเจ้าลงมืออั้งล้ออ๋องก่อน ?"

"หากเซี่ยวเฮี้ยบยินยอมร่วมมือกับเราทำลายล้างพรรคปลอมนั้นไป นับแต่นี้สำนักเราจะไม่รบกวนตงง้วนอีกตลอดกาล"

"เรื่องนี้เกี่ยวพันกับยุทธจักรตงง้วนทั้งแผ่นดิน ก่อนข้าพเจ้ามิได้เรียนถามความเห็นจากอาจารย์ ไม่กล้าตัดสินใจโดยพลการได้"

ล้อส่ายอ๋องดูออกว่า งักเซ้งเทียนยังไม่เชื่อถือสนิทใจ จึงกล่าวเสียงหนัก ๆ

"อาจารย์เซี่ยวเฮี้ยบเป็นผู้ใด ? พอจะเชิญมาพบกับเราสักครั้งหรือไม่ ?"

"นามของอาจารย์ข้าพเจ้า คนในสำนักท่านที่ไม่รู้จักมีน้อยกว่าน้อย"

ล้อส่ายอ๋องมีสีหน้าตื่นเต้นกว่าเดิมจนโพล่งขึ้น

"หรือเป็นวีรบุรุษลาซาว ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะตอบอย่างสำรวม

"ถูกแล้ว แต่ตอนนี้ไม่ทราบท่านผู้เฒ่าอยู่แห่งหนใด ?"

ล้อส่ายอ๋องครุ่นคิดชั่วครู่ ล้วงป้ายประกาศิตออกจากอกเสื้อมาชิ้นหนึ่งกล่าว

"นี่คือหนึ่งในสองประกาศิตสูงสุดของสำนักเรา ถ่ายทอดให้แก่เจ้าผู้ครองประเทศมาหลายชั่วคนแล้ว มีประกาศิตอันนี้ มีอำนาจเรียกระดมและประหารผู้กระทำความผิดได้ ในเมื่อไม่อาจพบกับอาจารย์ท่านในเวลาสั้นนี้ เรามีแต่ขอมอบป้ายประกาศิตให้เซี่ยวเฮี้ยบยึดไว้ก่อน ทางหนึ่งเพื่อให้เซี่ยวเฮี้ยบเชื่อว่า เรากล่าวโดยจริงใจมิได้มดเท็จ ทางหนึ่งอาศัยอำนาจของป้ายประกาศิตนี้เรียกใช้บริวารของ

เราได้ทุกคน"

งักเซ้งเทียนยื่นสองมือไปรับมาโดยไม่ลังเล เห็นเป็นป้ายหยกเล็ก ๆ สลักอักษร "*ประกาศิตเทพเจ้าเปิดสำนัก*" แถวหนึ่ง จึงซ่อนไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม ประสานมือคารวะกล่าว

"มีป้ายประกาศิตยืนยัน ข้าพเจ้าก็พอจะว่ากล่าวกับอาจารย์ได้ แผนของปัจจุบัน ต้องใช้วิธีใดจึงหาตัวอั้งล้ออ่องพบ กลับเป็นปัญหาที่แท้จริง ท่านใช่มีความรู้สึกเช่นเดียวกันหรือไม่ ?"

ล้อส่ายอ่องผงกศีรษะตอบ

"หากจะหาเจ้าปลอมให้พบ มีแต่ต้องใช้ตัวเราเป็นเหยื่อ แต่ตอนนี้ยังไม่ได้ปรากฏตัวมา กำจัดกวาดล้างเขี้ยวเล็บของมันไปก่อนจึงเป็นแผนประเสริฐสุด"

กิมเทียวสงบฟังถึงตอนนี้จึงกล่าวบ้าง

"เรื่องนี้จะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง กำจัดมิสู้จับเป็น มิเช่นนั้นกระตุ้นความเดือดดาลของอั้งล้ออ่องต้องการล้างแค้น พลอยเป็นชนวนให้คนของฝ่ายท่านฝ่ายเราที่ถูกจับเป็นเชลย อาจประสบอันตรายถึงแก่ชีวิตได้"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ตอนนี้อั้งล้อส่ายกับอึ่งซี่ฝ่ายคุมเชิงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย พวกเรายังไม่ต้องดำเนินการเคลื่อนไหวชั่วคราว สงบดูผลของการปะทะก่อนเป็นไร ?"

ล้อส่ายอ่องผงกศีรษะเห็นพ้อง

"การตกลงกันของพวกเราทั้งสองฝ่าย อย่าให้ผู้คนทราบไปอีกชั่วคราว พวกเราแยกกันดำเนินตามแผนเถิด"

งักเซ้งเทียนแนะนำให้รู้จักเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียว บอกเป็นซือแปะกับซือเจ็กซึ่งเป็นญาติผู้ใหญ่ที่นับถืออย่างสูง จากนั้นกล่าว

"เชิญไต้อ่องตามสะดวก พวกเราทั้งสามจะย้อนกลับทางเดิมทันที ตอนนี้ไม่ทราบทั้งสองฝ่ายปะทะกันแล้วหรือไม่ ?"

ล้อส่ายอ่องประสานมือคารวะอำลาไปแล้ว งักเซ้งเทียนนำทางย้อนกลับโดยเร็ว จนออกพ้นทางศิลาไม่ไกลนัก พลันมีเสียงซ่าซ่าดังจากในป่าของหุบเขา ทั้งสามเหลือบมองกันแวบหนึ่งแล้ว ย่องไปที่ต้นเสียงเบา ๆ

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณต่อทั้งสอง

"ฝ่ายตรงข้ามมีกันสามคน ท่าทีลับ ๆ ล่อ ๆ น่าสงสัยมาก"

เทียนชัวซิ้งฟังออก ฝ่ายตรงข้ามกำลังสาวเท้าเข้าไปในป่าลึกอย่างเชื่องช้า รีบส่งเสียงทางลมปราณต่องักเซ้งเทียน

"อาจมีคนของอั้งล้อส่ายก็ได้ พวกเราติดตามไปสังหารเสียเป็นไร ?"

"ฟังฝ่ายตรงข้ามมีความต้องการอย่างไรก่อนจึงค่อยลงมือ ตอนนี้ยังไม่อาจแน่ใจเป็นคนของฝ่ายใด ทั้งยังอาจเป็นคนของฮวงค้วงปังก็ได้ ก่อนยังมิได้เห็นชัดตาอย่าได้ทุนทันเป็นอันขาด"

ติดตามไปประมาณห้าลี้ ทางเบื้องหน้าซอนชั้นสูงทุกขณะ ตอนนี้เห็นเงาร่างคนทางเบื้องหน้าแล้ว งักเซ้งเทียนเร่งฝีเท้าเข้าไปใกล้อย่างเร่งร้อน พอเห็นชัดตารีบหันมาบอก

"มันมิได้ส่งเสียงกันสักคำ อาจมีเรื่องราวสำคัญก็ได้"

เทียนชัวซิ้งโบกมือกล่าว

"สามคนนั้นไม่มีอคติกินใจกับพวกเรา พบกันคงไม่เป็นไรแน่ ?"

เสียงของมันดังเกินไป จึงถูกสามสุดยอดภาคเหนือได้ยิน พากันหันขวับดั่งประกายไฟ ตวาดเสียงก้อง

"ผู้ใดกัน ?"

งักเซ้งเทียนชิงออกไปประสานมือตอบ

"ผู้อาวุโสทั้งสามคงเป็นสามสุดยอดภาคเหนือกระมัง ? ผู้เยาว์งักเซ้งเทียนขอคารวะ"

คารวะจรดพื้นแล้ว แนะนำเทียนชัวซิ้งกับกิมเทียวต่อ

"นี่คือชือแปะกับชือเจ็กของผู้เยาว์"

สามสุดยอดได้ฟังต้องงุนงงไป ปั่วปีทีแฉ่ปวยโพล่งถาม

"ท่านหรือคืองักเซ้งเทียนที่ผู้คนตั้งฉายาดาวเพชฌฆาต ?"

งักเซ้งเทียนตอบเสียงกังวาน

"นั่นเพราะพวกอสูรร้ายมารชั่วกลัวตาย แสร้งประโคมผู้เยาว์ให้มีความอำมหิตดุร้ายกว่าธรรมดา"

ยิกงัวยแชะลี่ลี้เน้นเสียงถาม

"พวกท่านมาปรากฏตัวที่นี้ด้วยจิตเจตนาใด ?"

กิมเทียวชิงตอบ

"ทราบข่าวมาว่า ฮึ่งซี่ผ่ายกับอั้งล้อส่ายจะประหัตประหารกันในที่นี้ จึงดั้นด้น

เดินทางมา สืบหาข่าวของชาวยุทธ์ตงง้วนที่ถูกจับตัวไปเป็นเชลย"

เอี๋ยงเอี๊ยงผงกศีรษะกล่าวบ้าง

"พวกท่านทราบเป็นฝีมือผู้ใด ไหนเลยยังต้องสืบเสาะร่องรอย ไยไม่ไปคิดบัญชีกับพวกมันเสียนานแล้ว"

แฉ่ปวยเน้นเสียงถาม

"พวกท่านก็มีความระแวงในสำนักเรา ?"

"พวกผู้อาวุโสตั้งสำนักแต่เมื่อใด ไฉนไม่เคยได้ยินประกอบพิธีใหญ่ครั้งใหญ่ ?"

งักเซ้งเทียนมีเจตนาเย้ยหยันฝ่ายตรงข้าม จึงมารยาเป็นไม่ทราบเรื่องราว

แต่สามสุดยอดได้ฟังต้องอับจนถ้อยคำ ทั้งยังกระดากอายจนใบหน้าแดงฉาน ดีที่ล้วนเป็นนักเลงเก่าคร่ำโลก ยังพอจะทนทานวาจาเช่นนี้ได้อยู่ แต่ก็อับอายจนใบหน้าขุ่นเค้นอยู่ในใจทุกคน

เอี๋ยงเอี๊ยงเป็นผู้มีความเปรื่องปราดหลักแหลมที่สุด นึกได้วาจาตอบโต้มาแล้วโพล่งทันที

"ฟังว่าอาจารย์ของท่าน เนื่องจากหวาดกลัวสุดยอดวิชาบ๊วยเหลือซิ่งกงของอ้วงค้วงปัง ไม่กล้าเสนอหน้าในยุทธจักรอีกเลย ?"

งักเซ้งเทียนได้ฟังมันปั้นเรื่องโป้ปดโดยไม่มีเค้ามูลเช่นนี้ รู้สึกทันทีว่าพวกมันมีจิตใจต่ำทราม จึงหัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"เท่าที่ยุทธจักรมีคำ 'ธัมมะสูงหนึ่งเชียะ อธรรมสูงหนึ่งวา' เนื่องเพราะมีผู้ขลาดกลัวกระดูกอ่อนกระตุ้นให้เกิดขึ้นนั่นเอง ตัวเองขวัญฝ่อกลัวตายไม่กล่าว พาลจะไปใส่ไคล้ประณามชื่อเสียงคนอื่น ๆ ว่องวากเขของอาจารย์แม้ไม่ชัดเจน แต่ดีที่ไม่เคยคุกเข่าต่อผู้คนมาเลย"

สามสุดยอดคิดจะอาศัยการมเอาเปรียบต่อบุรุษหนุ่มเยาว์วัยเช่นงักเซ้งเทียนนับว่าเป็นความเพ้อฝันกลางวันชัด ๆ จึงถูกด่าจนแต่ละคนอับอายกลายเป็นขุ่นเคือง ขณะกระอักกระอ่วนโดยมิอาจว่ากล่าวแก้ตัวอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบสองคราแว่วเข้ามาทำลายความอัดอั้นของบรรยากาศไป

เอี๋ยงเอี๊ยงตวาดเสียงก้องขึ้นก่อน

"พวกมุสิกเป็นเหล่าใดกัน ?"

ในป่าทึบมีเสียงแค่นหัวร่อเย็นเยียบขึ้นสองครั้งแล้ว มีผู้หนึ่งตวาดสวนคำมา

"ที่แท้สามสุดยอดภาคเหนือเป็นชาวยุทธ์ชั้นต่ำช้าสามานย์ ไม่มีบุคลิกภาพ

ของผู้อาวุโสหลงเหลือสักน้อยนิด นับเป็นที่ผิดคาดหมายของเหล็งจู้ยิ่งนัก"

ขาดคำร่างปรากฏออกมาจากในป่าถึงสามคน ผู้นำหน้าคือมาเคอเหล็งจู้ ติดตามด้วยเลียอันที่สองกับชายชราหน้าโหดเหี้ยมเย็นชาคักผู้หนึ่ง

แฉ่ปวยพอเห็น รีบเบนความสนใจไปอยู่ที่ฝ่ายตรงข้ามทันที แค่นหัวร่อสวนคำไป

"พวกอั้งล้อส่ายท่านไม่มีขวัญประจันหน้ากับสำนักเรา กระจายกำลังออกไปจนสลายจากสายตา แต่ไปดำเนินการลอบประทุษในทุกที่ทาง ไหนเลยผิดกับพวกมุสิกขี้ขลาด"

มาเคอเหล็งจู้ตะเบ็งเสียงหัวร่อดังก้องกล่าว

"การประหัตประหารช่วงชิงอำนาจในยุทธจักร ล้วนอาศัยภูมิปัญญาและเล่ห์อุบายจึงประสบความสำเร็จ ฮึ่งซี่ฝ่ายอาศัยแต่บ้วยเหลือซิ่งกงของฮวงค้วงปังมาเอาชัย เราเหล็งจู้ไหนเลยจะยอมให้ยอดฝีมือในสำนักต้องเสียสละโดยไร้คุณค่าเช่นนั้น"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณกับเทียนซัวซิ้งและกิมเทียว

"ที่แท้อั้งล้อส่ายเปลี่ยนแผนจากปะทะโดยเปิดเผยมาเป็นลอบเร้นสังหาร เมื่อเช่นนี้ พวกเรามีคุณประโยชน์ให้ฉกฉวยแล้ว"

กิมเทียวเห็นทั้งสองฝ่ายมีทีท่าจะปะทะกันแน่ จึงถามขึ้น

"พวกเราตอนนี้จะลงมือหรือไม่ ?"

"มาเคอเหล็งจู้กำลังสนใจพวกเราอยู่ ปล่อยให้สามสุดยอดภาคเหนือสยบความโอหังลำพองก่อนค่อยว่ากล่าว ไม่ถึงคราวจำเป็นอย่าได้ลงมือ"

ทั้งสามฝ่ายเงียบงันกันชั่วครู่ เลียอันที่สองพลันชี้เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวพลางกล่าวต่อมาเคอเหล็งจู้

"เตีย เจ้าตัวใหญ่ทั้งสองนั้นคือเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียว ที่พวกเราค้นหาไม่พบร่องรอย"

ทั้งสองฝ่ายไม่มีผู้ใดรู้จักงักเซ้งเทียน แต่มาเคอเหล็งจู้ดูออกมันต้องไม่ใช่เป็นมือชั้นธรรมดา ได้ยินจึงผงกศีรษะส่งเสียงทางลมปราณ

"ลูกเราระวังไว้ บุรุษหนุ่มคล้ายวานรผู้นั้นลึกล้ำเผิดธรรมดา"

แล้วสืบเท้าเข้ามาสองก้าว เขม้นมองเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวกล่าว

"สองท่านสามารถหลุดรอดจากเงื้อมมือสำนักเรา แสดงว่ามีคนสามารถคลี่คลายกลิ่นหอมวิญญาณน้ำแข็งช่วยเหลือ พอจะบอกยอดคนผู้นั้นเป็นใครหรือไม่ ?

เราเหล็งจู้ต้องการได้รู้จักกับมันสักครั้ง"

กิมเทียวตอบเสียงกังวาน

"พฤติการณ์ทั้งมวลของอั้งล้อส่ายล้วนไม่เปิดเผยอาจหาญ น่ากลัวมันต้องการมาพบกับท่านตอนก"

สามสุดยอดภาคเหนือไม่ทราบมันหมายถึงผู้ใด ? เอี่ยงเอี๊ยงหลับตาคล้อยตามทันที

"อั้งล้อส่ายก็อาศัยความสามารถทางลอบกัด ทำร้ายจนแป๊ะล้อส่ายพังทลายไป วันนี้เมื่ออยู่ในอำนาจยิ่งใหญ่ของอึ่งซี่ผ่าย น่ากลัวต้องเป็นฝ่ายเคราะห์ร้ายมากแล้ว เสียดายที่สำนักทั้งหลายของตงง้วนมิได้ระวัง ถึงกับถูกพวกมันลักตัวไปเป็นจำนวนมากมาย"

งักเซ้งเทียนฟังออก มันมีอกุศลจิตจะกระตุ้นให้ฝ่ายตนลงมือ เพื่อมันจะได้ฉกฉวยผลประโยชน์ จึงกล่าวเสียงกังวาน

"สามสุดยอดภาคเหนือเป็นบุคคลสำคัญของสำนักอึ่งซี่ผ่าย อย่าได้ถูกผู้คนขโมยตัวไปจึงประเสริฐ"

แฉ่ปวยหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"พวกเรามีฝ่ายละสามคนพอดี มาต่อสู้กันในลักษณะสามเส้าดูสักครั้งเป็นไร ?"

มาเคอเหล็งจู้แสยะยิ้มส่งเสียง

"ทั้งชาติของสามสุดยอด ไม่กล้าแยกกันต่อสู้กับผู้คนอยู่แล้ว นั่นเพราะยังไม่เคยพบพานยอดฝีมือที่มีวิทยายุทธ์สูงส่งเข้มแข็งอย่างแท้จริง วันนี้อย่าว่ามีสามคนเลย เพิ่มให้อีกครึ่งหนึ่ง ก็น่ากลัวไม่มีหวังหนีรอดไปได้"

งักเซ้งเทียนคำนวณกำลังทั้งสองฝ่ายแล้วครุ่นคิด

"เทียนซัวตั้วแปะกับเทียวเจ็กเพียงสามารถรับมือเลียอันที่สองคนเดียว หากมีชายชราหน้าเหี้ยมเข้าร่วมด้วย ก็ยากจะเป็นฝ่ายได้ชัยแล้ว สามสุดยอดไม่จำเป็นต้องกริ่งเกรงกังวล เราพอจะรับมือพวกมันทั้งสามคนได้..."

ขณะครุ่นคิด ตกลงใจจัดการต่อชายชราหน้าเหี้ยมก่อน ดังนั้น ส่งเสียงกังวาน

"รับฟังมานาน มาเคอเหล็งจู้เป็นยอดฝีมือสูงสุดของอั้งล้อส่าย วันนี้มีโชคดีที่ได้ทดสอบพลังฝีมือกับท่านที่นับถือสักครั้ง"

มาเคอเหล็งจู้แม้ทราบ งักเซ้งเทียนมีความเป็นมาไม่ถูกต้องนัก แต่มิได้

ประเมินพลังฝีมือของงักเซ้งเทียนจะสูงถึงระดับใด ได้ยินยังคงไม่แยแสสนใจ เพียงแสยะยิ้มเป็นอันกลบเกลื่อนหมดสิ้นเรื่องราว

สามสุดยอดภาคเหนือมีแผนลึกซึ้งอยู่ ในความคาดคิดของพวกมัน งักเซ้ง-เทียนต้องไม่ผลักภาระสำคัญมาที่มันแน่ กอปรกับยังไม่เคยประมือต่อสู้กันมาเลย ประเมินกำลังสูงเยี่ยมอีกปานใด ก็ไม่เหนือกว่ามาเคอเหล็งจู้ได้

ทั้งสองฝ่ายต่างมีความคิดเห็นของตัวเองอยู่ หลังจากเงียบงันไปชั่วครู่แล้ว เอี่ยงเอี๊ยงเป็นผู้ทำลายความเงียบงันขึ้นก่อน โดยสะบัดมือขวาทะลักกำลังภายในเจ็ดส่วนเข้าใส่มาเคอเหล็งจู้พร้อมทั้งตวาด

"ผู้แซ่เอี๊ยงขอรับการสอนจากมาเคอเหล็งจู้ก่อน"

เลียอันที่สองกระโดดออกจากหลังบิดามัน สะบัดหมัดต่อยขวางออกด้าน แล้วแค่นหัวร่อส่งเสียง

"ควรเข้ามาทั้งสามคนจึงประเสริฐ กระบวนท่าธรรมดาสามัญ ไหนเลยยังต้องให้บิดาเราลงมือ ?"

งักเซ้งเทียนแยกสองฝ่ามือ สอดเข้าในระหว่างกลางด้วยท่วงท่ารับใต้ต้านเหนือ แล้วกล่าวเสียงก้องกังวาน

"สองท่านไยต้องรั้งกำลังภายในไว้ จะลงมือก็ควรทุ่มเทให้สิ้นกำลังจึงถูก"

ท่วงท่าของมันองอาจสง่าเป็นธรรมดา กันทั้งสองฝ่ายจนถลาออกนอกพลังไปได้อย่างง่ายดาย

มาเคอเหล็งจู้พอเห็นต้องตระหนกยิ่ง ดูออกว่าบุตรชายกับเอี่ยงเอี๊ยงต่างถูกพลังกระแทกจนไม่สามารถยืนหยัดมั่น พลันบังเกิดความหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก ฉิงตวาดก้องแล้วกระหน่ำเข้าจู่โจมทางด้านข้างงักเซงเทียนด้วยกำลังภายในถึงแปดส่วน

งักเซ้งเทียนมีไหวพริบปราดเปรียวปานใดแล้ว พลังของศัตรูยังทะลักเข้ามาไม่ถึงร่าง รีบพลิ้วควับออกด้านขวา พอดีทะลวงเข้าในช่องว่าง เท้ายังมิทันยืนหยัดมั่น ได้ยินแฉ่ปวยลี่ลี้พากันตวาดแล้วทะยานเข้ารับมือแทน

เสียงโครมดังสะเทือนเลื่อนลั่น มาเคอเหล็งจู้ถอยไปก้าวใหญ่ ถึงกับถูกแฉ่ปวยและลี่ลี้รวมกำลังต่อต้านโดยหักโหมตรง ๆ

พอดีงักเซ้งเทียนหันร่างมา เห็นแฉ่ปวยกับลี่ลี้ทะยานเข้าจู่โจมทางซ้ายขวาอีกครั้ง ผนึกเป็นแนวขวางร่วมกับเอี่ยงเอี๊ยง เมื่อมีโอกาสย่อมไม่ยอมปล่อยผ่าน

อาศัยระยะที่ใกล้ชิด สะบัดฝ่ามือฟาดใส่เลียอันที่สองฉาดหนึ่งทันที

ที่จริงเลียอันที่สองตั้งใจจะแบ่งศัตรูมาจากบิดาอยู่ ไหนเลยคาดคิด ยังมิทันเคลื่อนเท้า พลันได้ยินชายชราตวาดก้อง

"เซี่ยวจู๊ (นายเล็ก) ระวังด้านหลัง !"

การต่อสู้ของสุดยอดฝีมือ ทุกผู้คนต่างมีความสามารถตามองสี่ทิศหูฟังแปดทาง เลียอันที่สองไหนเลยต้องให้มันส่งเสียงเตือนภัย เสียงยังมิทันกระทบโสตร่างก็พลิ้วควับออกไปไกลหลายวาก่อน

กระบวนท่าจู่โจมของงักเซ้งเทียนยังไม่สุดล้า กลัวมันจะลอบประทุษสามสุดยอดภาคเหนือ จึงไม่รั้งพลังกลับ ทะยานติดตามไปโดยกระชั้นชิดอีก

วิชาตัวเบาของชายชราหน้าเหี้ยมยอดเยี่ยมยิ่งนัก คิดจะสกัดงักเซ้งเทียนไว้ไม่ยอมให้ไปลงมือต่อนายเล็กของมันเช่นกัน

เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวเกรี๊ยงกำลังเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว พอเห็นพากันตวาดก้อง หมัดทั้งสี่ถูกต่อยออกมาพร้อมกัน สกัดทางด้านหลังงักเซ้งเทียนไว้ดุจกับมีกำแพงเหล็กกล้า สกัดชายชราหน้าเหี้ยมไว้ไม่ยอมปล่อยผ่านโดยเด็ดขาด

ตอนนั้นมาเคอเหลิงจู๊โหมกระหน่ำสามสุดยอดไปสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว เนื่องจากมันมีพลังฝีมือเหนือกว่าล้อส่ายอ๋องเพียงจำกัด ตอนนี้เมื่อปะทะกับสามสุดยอดอย่างหักหาญ ยังคงด้อยกว่าทั้งสามอีกเล็กน้อย เมื่อเห็นบุตรถูกงักเซ้งเทียนสังกัดซ้ายเต้านขวา ต้องบังเกิดความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างรุนแรงแล้ว

เลียอันที่สองถูกคุกคามจนวิ่งวนเวียนอยู่วุ่นวาย อย่างไรก็ไม่สามารถชิงไปที่ข้างกายบิดามันได้ ในยามกระวนกระวาย แผดด่าเสียงเกรี้ยวกราด

"วานรที่ไร้ยางอาย ที่แท้เจ้าเป็นพวกเดียวกับปักกากซาเจ๊าะ (สามสุดยอดภาคเหนือ) นี่เอง"

งักเซ้งเทียนยังมิได้ทะลักพลังฝ่ามือเลยสักครา ได้ยินหัวร่อเสียงกังวานตอบ

"สามสุดยอดกับบิดาท่านมีฝีมือคู่คี่ทัดเทียมกัน ตอนนี้ไม่มีกำลังจะมาลงมือต่อข้าพเจ้าอีกแล้ว หากท่านทอดทิ้งข้าพเจ้าไม่นำพา หรือจะให้ข้าพเจ้ายืนค้ำมือค้ำเท้าอยู่ทางด้านข้างเท่านั้น ?"

เลียอันที่สองได้ยินต้องงุนงงสงสัยยิ่งนัก รู้สึกพอมีเหตุผลอยู่บ้าง แต่เมื่อครู่ที่รับมากระบวนท่าหนึ่ง สำนึกตัวไม่ใช่คู่มือของวานร นี้ได้ ในยามที่ไม่มีที่ระบายโทสะ พลันโถมเข้าไปกระหน่ำทางด้านหลังเทียนซัวซิ้งสุดแรง

งักเซ้งเทียนคำนวณออกแต่แรก ชายชราหน้าเหี้ยมไม่มีทางต้านรับกระหน่ำจู่โจมของเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวได้ ย่อมไม่ยินยอมให้มันไปเสริมกำลังชายชราจึงหัวร่อเสียงก้อง ไล่ตามไปพลางหยอกล้อ

"ปีศาจน้อย ฝึกวิชาใดกัน ไฉนไม่รู้จักฝึกการต่อสู้ตัวต่อตัวเสียบ้าง คิดแต่จะช่วยเหลือผู้อื่นไปไย มีความเป็นคน จงมาปะทะกับเราสักสองสามกระบวนท่าดู"

ขาดคำสะอึกไปที่ด้านหลังเทียนซัวซิ้งอย่างว่องไว สะบัดฝ่ามือต่อต้านหักโหมตรง ๆ กระแทกจนเลียอันที่สองต้องกระเด็นออกไปกว่าสองวา

มาเคอเหล็งจู้พอเห็น ทั้งเดือดดาลกระวนกระวาย ตวาดก้องแล้วสะบัดฝ่ามือซ้าย ซัดประกายเงินสองจุดออกไปดุจสายฟ้า

ป้วปีทีแฉ่ปวยพอเห็นต้องร้องสุดเสียง

"รีบหลบ ม้อกุกเต็ง (ตะปูกระดูกมาร) !"

ด้วยพลังฝีมือของเอี่ยงเอี๊ยงกับลี่ลี้ ย่อมไม่เป็นปัญหาให้ตลางแคลงสงสัยมิคาด ยังคงไม่อาจรอดพ้นห้วงอันตรายได้ หลบหลีกส่วนสำคัญของร่างกายพ้นแต่ไม่อาจหลีกเลี่ยงการบาดเจ็บสาหัสได้ พริบตาที่กระโดดหลบนั้น พากันร้องด้วยความเจ็บปวดขึ้นสองคร บนไหล่ของแต่ละคนต่างถูกดาวเงินพุ่งทะลุออกไป

งักเซ้งเทียนได้ยินเสียงรู้ตัวว่าเรื่องเลวร้าย รีบตัดสินใจฉับพลันทันที พริบตาที่เลียอันที่สองจะโถมเข้ามาอีกนั้น ใช้อานุภาพคล้ายอสนีบาตฟาดทำลาย พลิกตัวสะบัดฝ่ามือฟาดใส่ชายชราจนปลิวออกไปจากบริเวณต่อสู้ กระทั่งหางตายังไม่เหลือบแล ก็เรียกเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวไปรับมือเลียอันที่สองแทน แล้วสะกิดปลายเท้าพุ่งวาบเข้าช่วยสามสุดยอดอย่างรวดเร็ว

ร่างยังอยู่กลางอากาศ หางตาเหลือบเห็นสามสุดยอดร่อแร่คับขันปานชีวิตแขวนบนเส้นด้าย ลี่ลี้กับเอี่ยงเอี๊ยงตอนนั้นเจ็บปวดรวดร้าวจนกระแทกนั่งกับพื้นไม่อาจเคลื่อนไหว ใบหน้าเผือดขาวราวซากศพ เป็นที่เห็นได้ ต้องบาดเจ็บสาหัสอย่างยิ่งแล้ว

ป้วปีทีแฉ่ปวยเพียงลำพังกัดฟันเสี่ยงชีวิต สกัดขวางไม่ยอมปล่อยผ่าน แต่มันคนเดียวไหนเลยรับมือมาเคอเหล็งจู้ได้ ถูกพลังฝ่ามือที่คล้ายพะเนินเหล็กเป็นหมื่นชั่งฟาดจนกระอักโลหิตจากปากเป็นลำยาว บอบช้ำภายในสาหัสเช่นกัน แต่ยังคงปักหลักไม่ยอมถอยแม้สักก้าวเดียว

งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องเวทนายิ่ง ฟาดสองฝ่ามือลงจากอากาศ ครอบคลุม

ใส่ศีรษะมาเคอเหลิงจู้สุดกำลัง พลางตวาด

"ผู้อาวุโสแซ่แผ่ รีบถอยไปคุ้มกันผู้บาดเจ็บ ผู้นี้มีผู้เยาว์รับมือเอง"

มาเคอเหลิงจู้ไม่มีเวลาจู่โจมแผ่ป่วยอีก รีบกระโดดถอยหลัง หลบพลังฝ่ามือสองขุมนั้นของงักเซ้งเทียน พอหยั่งเท้าหันร่าง กระแทกสองฝ่ามือเข้าใส่งักเซ้งเทียนที่โหมลงมาจากอากาศอย่างดุดัน

แผ่ป่วยรีบฉวยโอกาสนั้นถอยปราดมาที่พวกพ้อง ก้มลงตรวจอาการดูแล้วส่งเสียงบอกงักเซ้งเทียน

"งักกอยี้ พวกเล่าฮิวขอรับพระคุณการช่วยเหลือจากท่าน ต่อแต่นี้ไม่มีจิตใจประสงค์ร้ายอีก เข็มกระดูกมารของฝ่ายตรงข้ามสามารถทะลวงพลังภายในคุ้มครองร่างทุกวิชา ท่านต้องระวังไว้ให้มาก"

งักเซ้งเทียนนี้โหมจู่โจมสุดความสามารถอยู่ ได้ยินรีบส่งเสียงกังวาน

"ขอบพระคุณผู้อาวุโสที่กังวล ผู้เยาว์ทราบแล้ว อาการของผู้อาวุโสอีกสองท่านเป็นอย่างไรบ้าง ?"

แผ่ป่วยส่งเสียงตอบ

"โชคดีที่ไม่เป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต เพียงบาดเจ็บที่กล้ามเนื้อเท่านั้น พวกเล่าฮิวจะขอถอนตัวกลับไปก่อน"

"เชิญผู้อาวุโสตามสะดวก พวกเราไว้พบกันในภายหน้า"

มาเคอเหลิงจู้แค่นหัวร่อเสียงเย็นเยียบกล่าว

"ที่แท้เจ้าคืองักเซ้งเทียน ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮาตอบ

"ปีศาจเฒ่า ซัดเข็มกระดูกมารมาทดลองดูอีกคราเป็นไร ?"

มาเคอเหลิงจู้คล้ายตั้งสติ ทราบเรื่องราวทั้งมวลของงักเซ้งเทียนจนกระจ่างมาแล้ว มันแสยะยิ้มตอบ

"เราเหลิงจู้ทราบแต่แรกว่า เจ้ามีวิชากำลังภายในขั้วแม่เหล็กต่อต้านได้"

งักเซ้งเทียนพลันตวาดก้อง โหมจู่โจมหนักหน่วงดุดันกว่าเดิมพลางตวาด

"ในเมื่อไม่กล้า จงมาพิสูจน์ผลแพ้ชนะด้านกำลังภายในกัน !"

บทที่ 28
ทำลายให้สิ้นซาก

มาเคอเหล็งจู๊เมื่อเห็น บุตรโทนของมันถูกเทียนชัวซิ้งกับกิมเทียวกักไว้ โดยไม่อาจเป็นฝ่ายมีเปรียบได้เลย ต้องกระวนกระวายจนรีบชักอาวุธป้องกันตัวออกมาโหมจู่โจมสุดสิ้นกำลังความสามารถ

งักเซ้งเทียนก็ชักกระบี่เล้งมั้วออกมา สะบัดต่อต้านพลางแค่นหัวร่อกล่าว

"ปีศาจเฒ่า ยันต์อสูรโลกันตร์ของท่านอย่าได้มาอวดโอ่ต่อหน้าเซี่ยวเอี๊ย"

มาเคอเหล็งจู๊พลันรู้สึก ประกายเงินกระจายพร่างพรายเต็มฟ้า ตลอดร่างถูกรังสีกระบี่ครอบคลุมไว้แน่นหนา ยันต์อสูรโลกันตร์ของมันถูกคุกคามทุกท่วงท่า ไม่มีโอกาสเปล่งอานุภาพได้เลย ต้องตระหนกจนขวัญบินดีฝ่อแล้ว

ที่ชักเซ้งเทียนใช้มาในคราวนี้ คือวิชากระบี่

มหานภาลัย ซึ่งเป็นวิชาข่มยันต์อสูรโลกันตร์พอดี หลักวิชากระบี่เลอเลิศสูงสุดที่ผสานกับกำลังภายในลึกล้ำของฮุงตุ๋งเซียนอง ไม่ผิดกับพยัคฆ์ร้ายได้เสียบปีกเลย ความแกร่งกร้าวห้าวหาญของกระบวนท่า ไม่มีวิชาใดในแดนดินทัดเทียมได้จริง ๆ

มาเคอเหล็งจู้กัดฟันต่อต้านสามร้อยกระบวนท่าแล้ว มิเพียงสูญเสียกำลังตีโต้หมดสิ้นเท่านั้น กระทั่งตั้งรับยังรู้สึกลำบากยากเข็ญ สำนึกตัวไม่มีทางเหนี่ยวรั้งสถานการณ์คืนกลับได้ ต้องกู่เสียงกราดเกรี้ยวโหยหวน เป็นรหัสเตือนให้บุตรของมันหลบหนีไป และก็คล้ายเป็นสัญญาณขอความช่วยเหลือจากพวกพ้อง

เลียกันที่สองได้ยินต้องตระหนกยิ่ง โหมจู่โจมเทียนซัวซิ้งสิบกว่ากระบวนท่าแล้ว จึงมีช่องว่างเล็กน้อยให้มันโถมออกจากวงล้อมหนาแน่นไปได้

งักเช้งเทียนพอเห็นกิมเทียวจะไล่ตาม รีบห้ามดัง ๆ

"เทียวเจ็กกับซัวแปะเข้ามา พวกเราไม่อาจแยกทางกัน"

มาเคอเหล็งจู้พอเห็นบุตรรักหนีพ้นไปได้ รีบใช้สามกระบวนท่าไม้ตายสุดท้ายออกไป พร้อมทั้งทุ่มเทกำลังภายในถึงสิบสองส่วนด้วย

งักเช้งเทียนรู้ตัวมีพลังฝีมือเหนือกว่ามันมากหลายนัก แค่นหัวร่อเย้ยหยัน

"หากเรามิใช่คิดจะจับเป็นท่าน ไหนเลยยอมให้ท่านถ่วงเวลาถึงตอนนี้ ? สิบเจ็ดกระบวนท่าสองมือไขว้สลับยันต์อสูรโลกันตร์ท่าน ระดมใช้ออกมาให้หมดสิ้นเถิด อยู่ต่อหน้าล้อส่ายอ๋อง อาจจะมีอานุภาพโอ่อ่าบาดภูมิอยู่บ้าง เฮอะ เฮอะ แต่อยู่ต่อหน้าเซี่ยวเกี๊ย ไม่มีทางจะเกรียกแม้สักนิดเลย"

มาเคอเหล็งจู้ได้ยินฝ่ายตรงข้ามถึงกับรู้จักไม้ตายก้นหีบของมันจนกระจ่างปานนั้น มีความแตกตื่นขวัญเสียคราใหญ่หลวงจนสุดเปรียบเทียบบรรยายได้ ไม้ตายกระบวนท่าแรกยังไหมไม่สุดสิ้น ไม้ตายท่าที่สองต้องปั่นป่วนวุ่นวายไปก่อน

งักเช้งเทียนเห็นเป็นโอกาสประเสริฐแล้ว กระบี่สั้นเล้งมั้วถูกซัดออกจากมือถึงกับใช้วิชากระบี่บินอย่างไม่คาดหมาย !

มาเคอเหล็งจู้พอเห็นตระหนก จนหัวใจแทบหยุดเต้น อวัยวะภายในปั่นป่วนวุ่นวาย ประสาทความรู้สึกสับสนอลหม่าน โยนอาวุธทั้งสองข้างขึ้นไปต่อต้านตามสัญชาตญาณเคยชิน

งักเช้งเทียนพอเห็นต้องตื่นเต้นยินดีเป็นยิ่งนัก ที่จริงมันไม่มีจิตเจตนาจะใช้กระบี่บินไปสังหารเลย จึงรีบเร่งรัดรังสีกระบี่ม้วนอาวุธของฝ่ายตรงข้ามเข้ามาในทันที พร้อมทั้งส่งเสียงทางลมปราณแก่เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียว

"ฟาดฝ่ามือใส่ด้านหลังของมันสุดกำลัง"

เทียนชัวซิ่งกับกิมเทียวเพิ่งทะยานข้ามาถึง ได้ยินรีบปฏิบัติตามคำบอก โดยสะบัดฝ่ามือทั้งสี่จู่โจมไปปานสายฟ้า

มาเคอเหล็งจู๊ทุ่มเทกำลังภายในทั้งมวลอยู่บนอาวุธของมันหมดสิ้น ตอนนี้นอกจากลมปราณคุ้มครองอยู่รอบข้างแล้ว มีแต่เป็นฝ่ายถูกกระหน่ำทุบตีเท่านั้น

งักเช้งเทียนใช้กำลังภายในดูดร่างของมันไว้แนบแน่น จนมันไม่มีโอกาสทิ้งอาวุธหลบหนีได้เลย ยันกันในสภาพนั้นอีกหนึ่งชั่วยามให้หลัง เห็นว่ามันไม่มีทางกัดฟันทนทานอีกแล้ว จึงตวาดเสียงก้อง

"หากรักชีวิตจงรีบทิ้งอาวุธยอมแพ้ มิเช่นนั้น เราลงมือโดยไม่เมตตาอีกแล้ว"

มาเคอเหล็งจู๊ไม่มีกำลังพอจะส่งเสียงได้อีกแล้ว มันกัดฟันต่อต้านด้วยความลำบากยากเข็ญ สองตาเหลือกค้าง มีแววหวาดหวั่นขวัญเสียจนเห็นชัด ได้แต่ผงกศีรษะเป็นทียินยอมเท่านั้น

งักเช้งเทียนเมื่อเห็น รีบเรียกเทียนชัวซิ่งกับกิมเทียวหยุดมือไว้ เดินช้า ๆ เข้าหาฝ่ายตรงข้ามพลางกล่าว

"ท่านอย่ามีความคิดเพ้อฝันใด ๆ มิเช่นนั้น ต้องถูกตัดศีรษะออกจากร่างทันที"

จบคำยื่นมือซ้ายกดลงบนจุดเช้งเทียนที่กลางขม่อมมาเคอเหล็งจู๊ ตวาดเสียงก้อง

"ตอนนี้อนุญาตให้ท่านรั้งกำลังภายในกลับมาได้"

มาเคอเหล็งจู๊ถูกสยบจุดชีวิตไว้ จำต้องปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่กล้าอิดเอื้อนได้

มือขวาของงักเช้งเทียนกวักเรียกกระบี่เล้งมั้วคืนกลับ พร้อมกับยึดอาวุธของฝ่ายตรงข้ามไว้ ฝ่ามือซ้ายเกร็งกำลังภายในขั้วแม่เหล็กออกไป เน้นเสียงหนัก ๆ กล่าว

"จุดชีวิตทั้งร่างของท่าน อยู่ในความควบคุมด้วยกำลังภายในขั้วแม่เหล็กของข้าพเจ้าได้ นอกจากอาจารย์ ทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดสามารถคลายได้"

หันกลับมาสั่งต่อเทียนชัวซิ่ง

"ตั้วแปะโปรดแบกมัน พวกเราไปกันเถิด"

มาเคอเหล็งจู๊ลอบเกร็งกำลังภายในทดลองดู พลันรู้สึกหัวใจเต้นถี่เร็วจนปวดแปลบ หน้ามืดตาลายแทบสลบไสล ในยามตระหนกจนขวัญฝ่อ ได้แต่ลอบถอนใจดำนึง

"กำลังภายในขั้วแม่เหล็กของมัน ถึงกับมีความเลอเลิศพิสดารปานนี้ อั้งล้อ-สายเรา เห็นทีต้องเพลี่ยงพล้ำในดงง้วนจนหัก แก้เกินแน่แล้ว"

เทียนซัวซิ้งคว้าตัวมาเคอเหล็งจู้ขึ้นแบกบนหลัง ปิติยินดีจนหัวร่อฮาฮากล่าว

"อั้งล้อสายท่านเคยคร่าตัวเราไว้ก่อน ตอนนี้ก็ให้ท่านได้ลิ้มรสการถูกจับตัวเป็นเชลยดูบ้าง"

หยุดเล็กน้อย แล้วหันถามงักเซ้งเทียน

"เซ้งยี้ ตอนนี้จะไปในทิศทางใด ?"

งักเซ้งเทียนชี้เบื้องหน้าที่มีทิวเขาซับซ้อนตอบ

"เดินตรงไปตามแผนเดิม"

กิมเทียวเร่งฝีเท้าเปิดทาง แต่ยังส่งเสียงทางลมปราณให้งักเซ้งเทียน

"เซ้งยี้ไม่สอบถามปากคำมันหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณแก่ท่านทั้งสอง

"สถานที่นี้ จะมียอดฝีมือของอั้งล้อสายติดตามมาช่วยเหลืออีกมากมายในบัดดล พวกเราต้องฉวยโอกาสนี้หนีจากที่นี่โดยด่วน ไปยิ่งไกลยิ่งปลอดภัยเท่านั้น มิเช่นนั้น ต้องถูกล้อมแน่นหนาไม่อาจทะลวงออกไปได้"

"ไปในเส้นทางนี้ กลัวจะเผชิญกับคนของฮึ่งซี่ฝ่าย"

"นอกจากจะหลบหนีฮวงค้วงปังแล้ว อื่น ๆ ไม่ต้องสนใจกังวล"

กิมเทียวนำหน้า เร่งฝีเท้าผ่านยอดเขาไปสิบกว่าลูกแล้ว พลันเห็นที่ยอดเขาเบื้องหน้ามีเงาร่างสองสายวูบขึ้นแวบหนึ่ง ขณะจะชะงักเท้าตรวจดู มีเสียงทางลมปราณของงักเซ้งเทียนกระทบโสตก่อน

"นั่นเป็นคนของอั้งล้อสาย ปล่อยให้มันพบเห็นมิเป็นไร ข้าพเจ้ากำลังต้องการหาคนไปส่งข่าวอยู่ทีเดียว"

กิมเทียวเพิ่มกำลังภายในอีกสองส่วน พุ่งปราด ๆ ไปยังยอดเขาเบื้องหน้า ชั่วพริบตาก็ห่างจากยอดเขาไม่ไกลเท่าใดแล้ว

เทียนซัวซิ้งติดตามกระชั้นชิด มาเคอเหล็งจู้มิได้มีน้ำหนักถ่วงฝีเท้ามันช้าลงกว่าเดิม หันมากล่าว

"ฝ่ายตรงข้ามหายไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนยิ้มเล็กน้อย ส่งเสียงกังวานต่อหน้าผาแห่งหนึ่ง

"สองท่านไม่ต้องซ่อนตัว เหล็งจู้ของท่านถูกเรางักเซ้งเทียนคร่าตัวไว้ ยัง

ปลอดภัยไม่ถูกระคายสักขุมขนหนึ่ง รีบเร่งไปส่งข่าวแก่อั้งล้ออ่องเถิด ให้มันใช้ชาวยุทธ์ตงง้วนที่จับตัวไปได้มาแลกเปลี่ยน ขาดไปสักคนหรือเป็นอันตรายสักผู้หนึ่ง อย่าหมายได้มาเคอเหล็งจู๊กลับไป ระวัง ก่อนยังมิได้แลกเปลี่ยน สำนักท่านอย่าได้มีจิตใจช่วงชิงเชลย มิเช่นนั้น ยากยิ่งจะไม่เป็นชนวนปลิดชีวิตเหล็งจู๊ของท่านไปได้"

สองคนที่ซ่อนตัวได้ยินต้องตระหนกยิ่งนัก ผู้หนึ่งสำนึกตัวไม่อาจซ่อนเร้นอีกแล้ว จึงถามเสียงละเมียบเย็นชา

"ท่านคือดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียนกระมัง ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อก้องกังวานกล่าว

"เมื่อรู้จักเราวาระวังตัวไว้"

ชื่อเสียงของงักเซ้งเทียนขู่ขวัญผู้คนรุนแรงเหลือประมาณ บริวารอั้งล้อส่ายทั้งสองพอได้ยิน ต่างใจสั่นสะท้านตัวเย็นเยียบ เนิ่นนานให้หลัง จึงได้ยินผู้หนึ่งกล่าวมา

"วาจาของท่านที่นับถือ พวกเราจะต้องถ่ายทอดให้ถึง ขอเรียนถาม จะเปลี่ยนเชลยในสถานที่ใด ?"

งักเซ้งเทียนมีไหวพริบวูบขึ้นด้วยไวปัญญา ตอบเสียงหนัก

"เที่ยงคืนของอีกสามวันให้หลัง ไปพบกันที่ภูเขาเทียนซัว สำนักท่านจะต้องพาชาวยุทธ์ตงง้วนมาให้ครบถ้วน"

สองคนนั้นไม่ทราบ กำหนดของอีกสามวันให้หลังคือเล่ห์อุบาย ด้วยจุดมุ่งหมายต้องการหยั่งดู อั้งล้อส่ายกักขังชาวยุทธ์ไว้ที่หล่มมารริมน้ำเอียนาจจริงหรือไม่ มีผู้หนึ่งรีบปฏิเสธเสียงดัง ๆ ทันที

"กำหนดเวลาของท่านกระชั้นเกินไป ไม่อาจจะพามาพบหน้ากันได้ทัน"

งักเซ้งเทียนคำนวณ ลำเลียงคนจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไซบีเรียถึงเทียนซัว ต่อให้เป็นยอดฝีมือแบกกันคนละคน ก็ต้องกินเวลานานกว่าหนึ่งเดือนจึงจะถึงได้ ดังนั้น เลียบเคียงถามอีก

"ในความเห็นของฝ่ายท่าน จำเป็นต้องกินเวลามากน้อยเท่าใด ?"

อีกผู้หนึ่งกล่าวมาทันที

"หากได้อ่องยินยอมเปลี่ยนคน เวลาอย่างน้อยต้องอีกเจ็ดวันให้หลัง"

งักเซ้งเทียนได้ฟังต้องงุนงงไปวูบจึงคำนึง

"ข่าวของล้อสายอ๋องไม่แน่ชัดเลย อั้งล้อสายมิได้คุมเชลยไปกักขังที่ริมน้ำเอียนา ?"

ใจครุ่นคิดปากตอบเสียงกังวาน

"ตกลงตามความเห็นของท่าน เที่ยงคืนของอีกเจ็ดวันให้หลัง พบกันบนภูเขาเทียนซัว"

กิมเทียวไม่ได้ยินเสียงของฝ่ายตรงข้ามอีก จึงเดินเข้าหาเทียนซัวซิ้งกล่าวกับมาเคอเหล็งจู้

"ท่านไฉนไม่ทักทายบริวารของท่าน กำหนดเจ็ดวันที่พวกมันบอก ใช่สามารถกระทำได้หรือไม่?"

มาเคอเหล็งจู้แค่นเสียงเย็นชา

"พวกเจ้าได้สืบทราบระยะใกล้ไกลมาแล้ว เราเหล็งจู้จะขัดขวางก็ไม่ทันท่วงที ยังมีวาจาใดน่าว่ากล่าวอีก ?"

งักเซ้งเทียนฟังออกว่าทั้งสองไปไกลแล้ว ต้องหัวร่อเสียงก้องกังวานถาม

"ชาวยุทธ์ตงง้วนที่พวกท่านจับตัวไป มิได้ซ่อนอยู่ใต้ลำน้ำเอียนากระมัง ?"

มาเคอเหล็งจู้เค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"เฮอลูเปียที่หวาดกลัวจนหน้ามืดตาลาย ถึงกับแพร่งพรายข่าวไปจนหมดสิ้นแล้ว"

งักเซ้งเทียนทราบมันหมายถึงล้อสายอ๋อง ต้องหัวร่อเสียงดังถาม

"ที่มันบอกมา ใช่เป็นความจริงหรือไม่ ?"

"เฮอะ เฮอะ เราเหล็งจู้ไม่ปฏิเสธวาจาของตัวบัดซบขี้ขลาดนั้น แต่มันยังไม่ทราบ เชลยถูกเปลี่ยนสถานที่ตั้งแต่เมื่อสามวันก่อนนี้แล้ว"

"เช่นนี้หมายความ ล้อสายอ๋องมีสัจจะมิได้หลอกลวงจริง ๆ ท่านครุ่นคิดดูเวลาเจ็ดวันใช่พอหรือไม่ ?"

"พอ ! ในเจ็ดวันนี้ ท่านสามารถประกันความปลอดภัยของเราเหล็งจู้ได้หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงบอกกิมเทียวเดินทางต่อแล้วหันมาตอบดังกังวาน

"ท่านหวั่นกังวล จะมีคนของฮวงค้วงปังมาสกัดทางชิงตัวหรือไร ?"

มาเคอเหล็งจู้ที่ถูกเทียนซัวซิ้งแบกกระโดดขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างรวดเร็ว ส่งเสียงกระท่อนกระแท่นกล่าว

"เด็กน้อยไม่มีความสามารถต่อต้านบุรุษสตรีกลุ่มคลังเหล่านั้น ?"

"ฮา... จริงดังที่ท่านว่า แต่ข้าพเจ้าก็มีวิธีหลีกเลี่ยงเภทภัยให้กลายเป็นโชคได้"

ทั้งสามคุมตัวเชลยเร่งฝีเท้าจบพลบค่ำ กิมเทียวที่อยู่หน้าร้องดัง ๆ

"เบื้องหน้าห่างจากภูเขาปักกะไม่ไกลนักแล้ว"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณถามเทียนซัวซิ้ง

"ตั้วแม่ ละเติบใหญ่ในเทียนซัว พอจะหาถ้ำที่เร้นลับ ตั้งรับง่ายสักแห่งหรือไม่ ?"

เทียนซัวซิ้งส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"พวกเราไม่กลัวอั้งล้อสายหาร่องรอยจู่โจม"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"ไม่ถึงกำหนดนัด อั้งล้อสายน่ากลัวไม่ยอมเชื่อ พวกเรายังอยู่ที่เทียนซัวต้องมีคนมาสืบลาดเลาไม่น้อย แต่นั่นเป็นเพียงส่งให้มาซุ่มซ่อนอยู่ก่อนเท่านั้น พบกันครั้งแรกข้าพเจ้าไม่เชื่อ พวกมันจะมีความบริสุทธิ์จริงใจ จุดประสงค์ที่จะซ่อนตัวในเทียนซัวคือลอบดูแผนร้ายทั้งมวลของฝ่ายตรงข้ามให้กระจ่างใจ กระทั่งยังมีเจตนาล่อให้สำนักยิ่งซี่ฝ่ายมาปะทะกันโดยตรง หินก้อนเดียวได้นกสองตัวนี้ ล้วนอยู่ที่แผนคราวนี้จะประสบความสำเร็จหรือไม่"

เมื่อเทียนซัวซิ้งทราบแผนการของงักเซ้งเทียนแล้ว รีบส่งเสียงทางลมปราณให้กิมเทียว

"เทียวตั่วกออกทางขวา อ้อมเชิงเขาปักกะซัวไปทางทิศตะวันตก"

งักเซ้งเทียนที่สกัดฟังเสียงทางลมปราณได้ ถามด้วยสีหน้าคลางแคลงสงสัย

"ตอนนี้พลบค่ำแล้ว ยังต้องไปอีกนานเท่าไร ?"

เทียนซัวซิ้งทราบ มาเคอเหล็งจู้ตอนนี้สูญเสียความสามารถเคลื่อนไหวจุดแล้ว จึงประกบนิ้วจี้จุดหลับของมัน จากนั้นตอบ

"ไปอีกสองชั่วยามก็ถึงเทียนฮ้อ (ธารสวรรค์) พวกเราพานขึ้นไปซ่อนบนยอดเขาสูงสุดของเทียนซัวเถิด ที่นั่นมีสถานที่ยอดเยี่ยมอย่างยิ่งพอจะให้ซ่อนตัว เป็นบริเวณตั้งรับง่ายจู่โจมยาก ทั้งยังพอขึ้นสำรวจได้วัดมีกว้างไกลเป็นสิบลี้"

"วิเศษมาก เป็นหน้าผาหรือถ้ำโบราณ"

"ฮา ฮา บ้านเก่าของเราเอง"

งักเซ้งเทียนไม่เคยทราบเทียนซัวซิ้งอยู่ในสถานที่ใดมาก่อน ได้ยินรีบวิ่งเข้ามาใกล้ถาม

"ที่นั่นเรียกว่ากระไร ?"

"ทุกผู้คนเพียงทราบ ยอดเขาสูงสุดของเทียนซัวมีธารสวรรค์ แต่ไม่ทราบข้างธารสวรรค์ยังมีหน้าผาเบี่ยมอันตรายนามฮั่งทิไง้ (เหล็กเย็น) อยู่ นั่นคือบ้านเก่าของเราเอง ด้านเหนือเป็นผาทรายดูด ไม่มีคนสามารถไปได้ ด้านใต้คือธารสวรรค์ฝั่งตรงข้ามเป็นที่กว้างลี้เศษ ตะวันออกกับตะวันตกเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ มีละอองพิษหนาแน่น หากสามารถล่อให้ฮึ่งซี่ฝ่ายกับอั้งล้อฝ่ายปะทะกันตามริมน้ำทั้งสองฝั่ง พวกเราพอจะเห็นเหตุการณ์โดยชัดเจนทุกบทตอน"

"ฮา ฮา หน้าผาสูงเท่าใด เบื้องบนพอจะยืนได้หรือไม่ ?"

"สูงเป็นพันวา ลักษณะคล้ายหลังปลา ถ้าอยู่ใต้หลังของปลาร่วมร้อยวา มิว่าทางบนหรือทางล่าง ต่างไม่มีปัญญาเห็นปากถ้ำได้ อันตรายของชัยภูมิ มิใช่ไปประสบกับตัวเอง ไม่มีปัญญาอธิบายได้ใกล้เคียงเลย"

จบคำเร่งฝีเท้าไล่ตามกิมเทียวไป ทั้งยังหันมาส่งเสียง

"เซ้งยี่เร่งฝีเท้า ยังมีระยะอีกไกลมาก"

งักเซ้งเทียนเห็นกิมเทียวกระโดดโลดแล่นไปบนยอดเขาแห่งหนึ่ง ต้องครุ่นคิด

"เราตอนนี้จะต้องทิ้งรหัสพิกลพิสดารในระหว่างทางไว้ เยี่ยงนี้จึงสามารถเป็นร่องรอยให้อั้งล้อฝ่ายกับฮึ่งซี่ฝ่ายสืบสาวเสาะหา มิเช่นนั้น ไหนเลยจะล่อให้ทั้งสองฝ่ายปะทะกันได้"

กิมเทียวหยุดกวาดตามองบนยอดเขา เห็นเบื้องหน้ามีแต่ยอดเขาซับซ้อนสุดสายตา ชัยภูมิยิ่งไกลยิ่งมีอันตราย จวบจนเทียนซัวจึ้งติดตามเข้ามาถึงจึงถาม

"ตั้วกอ ไปธารสวรรค์ยังต้องผ่านยอดเขาอีกกี่ลูก ?"

"ไปตามสันเขาเบื้องหน้า อย่างน้อยยังมียอดเขาอีกสามสิบกว่าลูก"

หยุดเหลียวมองลงด้านล่าง เห็นงักเซ้งเทียนเดิน ๆ หยุด ๆ อยู่ ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เซ้งยี้ก่อกวนลวดลายใดกัน ?"

กิมเทียวเหลียวมองดูบ้าง แย้มยิ้มกล่าว

"มันกำลังทิ้งรหัสหลอกล่อศัตรูให้ตามมา"

"เด็กน้อยนี้มีลวดลายปีศาจมากหลายจริง ๆ"

ขณะคิดจะปล่อยตัวมาเคอเหล็งจู๊ลงพักผ่อนนั้น พลันเห็นงักเซ้งเทียนพุ่งปราด ๆ ขึ้นมาดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ทั้งยังได้ยินเสียงทางลมปราณร้องขึ้น

"ตั้วแปะกับเทียวเจ็กรีบซ่อนตัวไว้"

ทั้งสองได้ยินตระหนกยิ่ง รีบพลิ้วตัวหาที่ซ่อนกาย กิมเทียวส่งเสียง

"มันพบเห็นศัตรูเหล่าใดกัน ?"

เทียนชัวซิ้งมิทันเอยปาก งักเซ้งเทียนกระโดดปราดเข้ามาถึง ส่งเสียงแผ่วเบา

"เรามีความรู้สึก มีพวกสามฝ่ายได้มาในรัศมีห้าลี้ของยอดเขานี้แล้ว ตั้วแปะกับเทียวเจ็กมีหน้าที่ดูแลตัวประกัน พบเห็นช่องว่างเมื่อใด ฉวยโอกาสรีบเร่งไปปักหลักเฝ้าที่ซ่งทิไว้อย่าได้ออกมา เรื่องราวภายนอก ให้ผู้หลานรับมือเพียงคนเดียวก็พอ"

เทียนชัวซิ้งถาม

"ตอนนี้เป็นโอกาสแยกกันดำเนินงานได้อย่างดี ยังจะซ่อนตัวอยู่ที่นี้ทำการะไร ?"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะคัดค้าน

"ทางเบื้องบนพอดีมีคนผ่านลงมา หากเคลื่อนไหวตอนนี้ ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นทันที"

พลันมีเสียงพลังลมดังครืน ๆ แล้วเห็นเงาดำสิบกว่าสายพุ่งออกมาจากป่าทึบ งักเซ้งเทียนรู้สึกมีสองคนคุ้นหน้าอย่างยิ่ง รีบส่งเสียงทางลมปราณ

"กองหน้าของอั้งล้อยส่ายมาถึงแล้ว พวกมันจะต้องเผชิญกับกลุ่มลึกลับทางด้านซ้ายมือก่อน"

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"พวกเรารีบไป ศัตรูเผชิญกันแล้ว พวกที่มาทางเบื้องบนก็เปลี่ยนทิศทางแล้ว"

กิมเทียวกับเทียนชัวซิ้งรีบพามาเคอเหล็งจู๊โถมออกไป งักเซ้งเทียนกำกับหลังให้ เร่งฝีเท้าไปโดยไม่ส่งเสียง

ความเร็วของทั้งสามคล้ายเป็นสายฟ้าแลบ ไม่ถึงสองชั่วยาม เทียนชัวซิ้งระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"เบื้องหน้าก็คือธารสวรรค์ ริมฝั่งข้างหน้าผามีทางลับพอจะให้ไปได้ ทางสายนี้ต้องไม่มีคนหาพบแน่นอน"

งักเซ้งเทียนติดตามมันไปได้ครึ่งลี้เศษ ร้องด้วยความปีติยินดี

"นับเป็นอาณาจักรพิสดารที่ไม่มีภูตผีเทพยดาคำนวณได้จริง ๆ"

ครูใหญ่ให้หลัง ทั้งสามทะลุถ้ำเร้นลับหลายแห่ง วก ๆ วน ๆ เจ็ดแปดเลี้ยว จนขึ้นถึงหน้าผาฮั่งทีไว้ได้ เทียนซัวซิ้งหยุดยืนที่หน้าถ้ำแห่งหนึ่ง หัวร่อถาม

"เซ้งยี้ เจ้าดูทางบนสามารถลงมาได้หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"ผู้สามารถบังคับลมปราณเหาะเหินย่อมลงมาได้ แต่ต้องไม่มีผู้ใดยอมเชื่อที่นี้ยังมีถ้ำพิสดารอยู่"

เทียนซัวซิ้งชี้เบื้องล่างพลางกล่าวต่อ

"นอกแผ่นหินที่คล้ายฉากกั้นนี้เป็นผนังผา เชิงผาคือช่องแคบที่ลำน้ำของธารสวรรค์เชี่ยวกรากที่สุด"

งักเซ้งเทียนกระโดดขึ้นไปบนแผ่นหินที่ตั้งชัน กวาดตามองดูเบื้องล่าง ด้วยขวัญและพลังฝีมือระดับมัน ยังต้องรู้สึกหวาดหวั่นขวัญเสีย เห็นที่ฝั่งตรงข้ามของลำธารเป็นทุ่งราบกว้างหลายร้อยวาจริง ในแสงเดือนดาว ยังเห็นมีดอกไม้ป่านานาพันธุ์เบ่งบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมซาบซ่านดาลใจ กระโดดลงจากแผ่นหินกล่าว

"สถานที่นี้พอจะซ่อนตัวไว้เนิ่นนาน โดยไม่กลัวจะถูกศัตรูหาพบพาน พวกเราพักผ่อนกันถึงวันพรุ่งค่อยว่ากล่าวเถิด"

เทียนซัวซิ้งหันบอกกับกิมเทียว

"ท่านแบกมาเคอเหลิงจู๊ไปในถ้ำหลังสุดก่อน ในนั้นมีอาหารสำรอง ท่านคลายจุดแก่มันแล้ว ปิดประตูถ้ำก็ใช้ได้ พวกเราพักอยู่ในถ้ำกลางกัน"

กิมเทียวหิ้วมาเคอเหลิงจู๊ไปที่ถ้ำหลังแล้ว งักเซ้งเทียนกล่าว

"บนแผ่นหินนั้นยังต้องมีคนขึ้นดูลาดเลา มิเช่นนั้นอาจมีคนบุกรุกเข้ามาก็ได้"

เทียนซัวซิ้งส่ายศีรษะกล่าว

"วางใจ เบื้องบนและเบื้องล่างของผาต่างมีกระพรวนสัญญาณ ขอเพียงมีคนเข้าใกล้รัศมีถ้ำเกินหนึ่งร้อยวา ในถ้ำก็จะได้ยินเสียงกระพรวนดังเตือนภัยทันที"

งักเซ้งเทียนแย้มยิ้มผงกศีรษะ รู้สึกเทียนซัวซิ้งแม้หยาบใหญ่ แต่ยังมีความคิดรอบคอบสุขุมมาก

กิมเทียวออกมาแล้ว เห็นมันหัวร่อกล่าว

"ตั้วกอจัดถ้ำได้ดียิ่ง ประตูถ้ำหลัง นอกจากเซ้งยี้สามารถหลายแล้ว น่ากลัวไม่มีผู้ใดสามารถทะลวงหนีออกมาได้แน่"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อกล่าว

"นี่เป็นที่อยู่ถาวรของเรา หากไม่มีการตบแต่งที่มั่นคง ไหนเลยจะอยู่โดยปลอดโปร่งสบายใจได้ อย่าเสียเวลาสนทนากันเลย รับทานเสบียงกรังแล้วพักผ่อน วันพรุ่งนี้ยังมีเรื่องสำคัญให้สะสางอีกมากหลายนัก"

มันเปิดตู้หินที่ผนังถ้ำออกมา ยกจานเนื้อแห้งพลางกล่าว

"นี่เป็นเนื้อกวางปรุงพิเศษ เก็บไว้สักสี่ห้าปีก็ไม่ขึ้นราเสียไปได้"

เมื่อรับทานอิ่มหนำ ต่างนั่งโคจรลมปราณพักผ่อน จนใกล้สาง งักเซ้งเทียนพลันกระโดดขึ้นร้องเบาๆ

"ที่ฝั่งตรงข้ามเกิดการต่อสู้กันแล้ว"

เทียนซัวซึ้งเงี่ยหูฟัง มีเสียงแผ่วเบาแว่วมาจากในระยะไกลจริง ๆ จึงพากิม-เทียวกระโดดขึ้นไปบนแผ่นหิน ชี้สถานที่แก่กิมเทียวพลางกล่าว

"ท่านอ้อมจากที่นี่ไปดูทางด้านนอก เรากับเซ้งยี้จะออกไปทางด้านซ้าย"

งักเซ้งเทียนติดตามเทียนซัวซึ้งไปถึงกลุ่มหินใหญ่แห่งหนึ่ง โผล่ศีรษะกวาดตามอง ต้องหัวร่อกล่าว

"สถานที่นี้เป็นตั้วแปะขุดออกมาเองหรือไร ?"

"ใช่คล้ายใบเสมาบนเชิงเทินของกำแพงเมืองหรือไม่ ?"

"การตกแต่งเยี่ยงนี้วิเศษมาก เราพอจะคุมเชิงผู้คนโดยไม่มีผู้คนสามารถเห็นฝ่ายเรา ตั้วแปะยอดเยี่ยมจริง ๆ"

เทียนซัวซึ้งหัวร่อด้วยความอิ่มเอิบภาคภูมิ ชี้ทุ่งหญ้าที่ฝั่งตรงข้ามกล่าว

"ที่นั้นเป็นฝ่ายใดประหัตประหารกัน จำนวนคนไม่มากเท่าที่หวังเลย"

งักเซ้งเทียนเพ่งมองโดยละเอียดชั่วครู่ ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"สามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วต่อสู้กับชายชราผู้หนึ่ง โอ้ ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว มันคืออั้งล้ออ่อง"

เห็นทั้งสามต่อสู้กันด้วยความอำมหิตดุดันสุดเปรียบประมาณ แต่ไม่มีเสียงดังมาเลยสักครั้ง

งักเซ้งเทียนกล่าวอย่างเร่งร้อน

"ตั้วแปะกับเทียวเจ๊กปักหลักเฝ้าถ้ำ อย่าออกไปเป็นอันขาด ข้าพเจ้าจะออกไปลอบดูการต่อสู้ เชื่อว่าสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วจะต้องไม่ใช่คู่มือมารเฒ่าแน่"

"โอ้ ! เจ้าจะไปช่วยสามีภรรยาอื้อเฮงฮั้ว ?"

"ไม่ยอมแน่นอน ขอเพียงอื้อเฮงฮั้วพ่ายแพ้ ข้าพเจ้าก็สะกดรอยตามอั้งล้อ-

อ๋อง หาทางขโมยแผนที่หล่มมารคลื่นแดงจากมัน"

วักเซ้งเทียนตอบจบคำ เกริ่งกำลังภายในเลอเลิศสุดสูง ทิ้งตัวลงจากผนังผาดุจเป็นดาวตกจากฟ้า จวบจนห่างจากผิวน้ำของธารสวรรค์ไม่ถึงหกวา จึงกระชากลมปราณจากจุดศูนย์ ร่างชะงักงันในกลางอากาศชั่ววูบ สะบัดสองมือไปทางด้านหลังอีกครั้ง ถึงกับเปลี่ยนจากร่วงลงมาทางดิ่งเป็นพลิ้วออกทางขวาง ลอยตามกระแสลมดุจปุยนุ่นจนถึงฝั่งตรงข้าม พอเท้าสัมผัสพื้นรีบแฉลบออกไป ชั่วพริบตาลับไปในป่าด้านซ้ายมือ สถานที่นั้น พอดีห่างจากบริเวณต่อสู้ประมาณสิบกว่าวาเท่านั้น

วักเซ้งเทียนที่เพ่งมอง เห็นทั้งสามต่อสู้จนวาระคับขันใกล้ปรากฏผลแพ้ชนะ แสงอุทัยที่สาดส่อง ใบหน้าของอื้อเฮงฮั้วกับภรรยาซีดขาวราวซากศพ แสดงว่าถูกพลังภายในที่เลอเลิศของอั้งล้ออ๋องกระแทกกระทั้นจนบอบช้ำสาหัสแล้ว

วักเซ้งเทียนเมื่อเห็นสภาพนั้น อดเกิดความเวทนาขึ้นไม่ได้ ครุ่นคิดในใจ

'สามีภรรยาอื้อเฮงฮั้วแม้เป็นตัวชั่วช้าสามานย์ ฆ่าได้โดยไม่เวทนา แต่จะให้เราเบิ่งตาดูพวกมันตายในเงื้อมมือมารร้าย คล้ายออกจะโหดเหี้ยมเกินไป นับเป็นเรื่องที่เราต้องลำบากใจจริง ๆ'

ขณะครุ่นคิดด้วยความลังเล พลันเห็นอั้งล้ออ๋องต่อยหมัดไปในกระบวนท่าที่พิกลพิสดารสุดยอด ไม่เคยปรากฏในยุทธจักรมาก่อนเลย คือมันแม้ยืนประจันหน้ากับอื้อเฮงฮั้วและภรรยา หมัดของมันถึงกับต่อยออกทางด้านหลังไปได้ !

ทันใดนั้น ได้ยินอื้อเฮงฮั้วร้องบอกกับภรรยาด้วยความตระหนก

"นางเฒ่ารีบหลบเหนือ ตก ใต้ ขึ้น ระวังหมัดสุริยันจันทราของมัน"

ใยแป๊ะฮะได้ยินตระหนกจนว้าวุ่น จะกระโดดหลบหลีกก็ช้าเกินไป ในเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว มีเสียงแผดร้องโหยหวนชวนสยดสยองดังตามติดมา นางถึงกับถูกอั้งล้ออ๋องต่อยจนโลหิตทะลักออกมาจากทวารทั้งเจ็ดเป็นเส้นสาย ล้มตึงลงขาดใจตายกับพื้นไป !

วักเซ้งเทียนต้องลอบถอนใจเฮือกหนึ่ง

'เกิดเป็นที่ ตายเป็นทาง นึกไม่ถึงว่านางจะมาตายในมืออั้งล้ออ๋องได้'

ขณะครุ่นคิดด้วยความเศร้าเสียใจนั้น เห็นอื้อเฮงฮั้วแผดเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ท่าคล้ายเสี่ยงชีวิตดั่งคลุ้มคลั่ง กระบี่มือขวาโหมจู่โจมอย่างหนักหน่วงถี่เร็ว มือซ้ายยกคันเกาทัณฑ์เล็ก ๆ สีแดงชูเหนือศีรษะ บนคันเกาทัณฑ์ถึงกับยังพาดดอกเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจื่ออยู่ ในเสียงแผดร่ำไห้ ยังขู่คำรามด้วยความคลั่งแค้น

"อั้งล้ออ่อง เล่าฮูต้องให้เจ้าชดใช้ชีวิต"

อั้งล้ออ่องพอเห็นมันแสดงเกาทัณฑ์วิเศษเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ คล้ายมีความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่งเช่นกัน พลันล้วงของสิ่งหนึ่งออกมาแสดงบ้าง แค่นหัวร่อเสียงเย็นชากล่าว

"อื้อเฮงฮั้ว อย่าได้ลำพองไป หากท่านไม่เสียดายเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่ เราได้อ่องเพราะต้องการป้องกันตัว จำเป็นต้องเสียสละลิทีซิ่งจู (ไข่มุกสายฟ้าฉีกนภา) อันเป็นอาวุธวิเศษของโบราณแล้ว"

มือซ้ายของมันยกไข่มุกสีแดงฉานปานเปลวไฟโตประมาณกำปั้นขึ้นชูเหนือศีรษะ ทั้งยังหยุดการจู่โจมของมือขวาไว้ พลิ้วตัวหลบออกไปยืนในระยะสิบวา

อื้อเฮงฮั้วทิ้งกระบี่กับพื้น มือขวาเคลื่อนช้า ๆ ไปประกบกับมือซ้าย สืบเท้าออกมาครึ่งก้าว น้ำตาหลั่งไหลนองหน้า ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"เราสามีภรรยาสาบานร่วมเป็นร่วมตายด้วยกัน เจ้าทำลายชีวิตเล่าฮูไปครึ่งหนึ่งแล้ว วันนี้มีเจ้าต้องไม่มีเรา"

ขาดคำสะบั้นมือ เกาทัณฑ์วิเศษพุ่งควับออกไปปานสายฟ้า !

อั้งล้ออ่องเห็นมันลงมือจริง ๆ สีหน้าต้องเปลี่ยนแปรไปทันที ตวาดคล้ายสะกดกลั้นความเจ็บปวดเสียดาย ซัดไข่มุกพิสดารในมือซ้ายออกไปบ้าง

ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน มีความมหัศจรรย์ที่ไม่อาจคาดคำนวณอยู่จริง ๆ จัก-เซ้งเทียนเห็นอาวุธทั้งสองพอปะทะกัน เกิดเสียงฉาด ฉาด ที่สุดแสนไพเราะเสนาะโสตอย่างไม่เคยได้ยินมาอยู่ถี่เร็ว ประกายเจิดจ้ากระจายขึ้นถึงกลางฟ้า สาดส่องทุกสรรพสิ่งในบริเวณจนถนัดชัดตา อื้อเฮงฮั้วเห็นเกาทัณฑ์วิเศษของมันเผชิญกับศัตรูกล้าแข็งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ยังมีอีกสองดอก"

มันถึงกับไม่ยอมออมรั้งอีกแล้ว ระดมยิงเกาทัณฑ์วิเศษที่เหลืออีกสองดอกติดตามกันไปทันที !

อั้งล้ออ่องตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ลิทีซิ่งจู (ไข่มุกสายฟ้าฉีกนภา) ก็มีสามลูกพอดี สำหรับสยบเซี้ยเอี๊ยงซิ่งจี่โดยเฉพาะ ท่านเห็นแก่สตรีนางเดียว ถึงกับยอมทำลายอาวุธวิเศษของโบราณโดยไม่เสียดาย เราต้องการให้ท่านตายโดยไม่ต้องกลบฝัง"

ขาดคำสะบัดมือ ซัดไข่มุกแดงฉานโตประมาณกำปั้นทั้งสองลูกออกไปจริง ๆ

อานุภาพที่ทั้งสองหักหาญในครั้งนี้ สร้างความแตกตื่นสงสัยแก่งักเซ้งเทียน จนปากอ้าตาค้าง เห็นในบริเวณหลายร้อยวารอบข้างคล้ายกลายเป็นทะเลเพลิงไปก็ปาน ถูกประกายสีแดงครอบคลุมไว้หมดสิ้น ต้องครุ่นคิด

'ของทั้งสองสิ่งนั้น ล้วนเป็นของวิเศษโบราณที่ไม่มีปัญญาใช้กำลังต่อต้านได้ คาดคิดไม่ถึง เซี่ยเอี๊ยงซิ่งจี่ของอื้อเฮงฮั้วจะถูกฝึกจนสามารถยิงจากพื้นราบได้ ดีที่เผชิญศัตรูกล้าแข็งก่อน มิเช่นนั้นต้องเป็นผลเลวร้ายอย่างไม่กล้าคาดคิดแน่'

ได้ยินเสียง ฉาด ฉาด ยิ่งนานยิ่งดัง ยิ่งดังยิ่งถี่เร็ว ในที่สุด ส่งเสียงระเบิดปานฟ้าถล่มดินทลายขึ้นสองครั้ง !

ประกายแดงสูญสลาย เสียงประหลาดเงียบหาย แต่อาทิตย์อุทัยลอยขึ้นถึงยอดไม้แล้ว อื้อเฮงฮั้วคล้ายดั่งยากจะหนีรอดชะตากรรมพ้น พลันร้องสุดเสียง

"นางเฒ่ารอเราด้วย"

งักเซ้งเทียนได้ยินรู้สึกผิดปกติ รีบหันเพ่งมองดู เห็นมันถึงกับล้มลงขาดใจตายไปแล้ว !

อั้งล้ออ่องคล้ายดั่งเศร้าเสียใจในการสูญเสียลิทีซิ่งจูถึงสามลูก เหม่อมองอื้อเฮงฮั้วที่ล้มลงดั่งไม่เห็น ครู่ใหญ่ให้หลัง เงยหน้ามองท้องฟ้าแล้วรำพึง

"มุกวิเศษ มุกวิเศษ ความห้าวหาญของเราได้อ่องได้ติดตามเจ้าไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องครุ่นคิด

'ที่แท้มันจะอาศัยอานุภาพของมุกวิเศษสยบยุทธจักรในแผ่นดินไว้ใต้อำนาจ'

ทันใดนั้น เห็นดวงตามันมีประกายอำมหิตแวววาวราวสัตว์ป่า ย่างสามขุมไปที่ซากศพอื้อเฮงฮั้ว เดินพลางขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความคลั่งแค้น

"สุนัขเฒ่า สุกรโสโครก เจ้าทำลายของวิเศษที่เราจะอาศัยสังหารศัตรูคนสุดท้ายของยุทธจักรตงง้วนไป คิดว่าใช้กำลังภายในกระแทกหัวใจแหลกสลายก็แล้วเรื่องได้ ? ฮา ฮา เราไม่ขยี้เจ้าแหลกเละเป็นหมื่นพันชิ้น ไหนเลยระบายความแค้นในอกเราได้"

งักเซ้งเทียนได้ยิน ต้องมีเพลิงโทสะฮือโหมโดยมิอาจสะกดกลั้น พลันสะอึกควับออกจากที่ซ่อน ถลันเข้าขวางซากศพอื้อเฮงฮั้วไว้พลางแค่นหัวร่อถาม

"คนตายไปแล้วไม่อาฆาตแค้น อั้งล้ออ่อง ท่านนึกไม่ถึง ยังมีเรางักเซ้งเทียนอยู่ที่นี่กระมัง ?"

อั้งล้ออ่องพลันชะงักร่างไว้ ตระหนกจนสองตาเหลือกค้าง เขม้นมองฝ่าย

ตรงข้ามแน่วนิ่ง

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกังวาน ท้าทายดัง ๆ

"รุกเข้ามาเถิด"

อั้งล้ออ่องดูออก มันไม่คล้ายคนไม่คล้ายวานร ยิ่งดูยิ่งคลางแคลงสงสัย แสยะยิ้มแค่นเสียงเย็นชา

"เด็กน้อย กล้าแอบอ้างฉายาดาวเพชฌฆาต ?"

งักเซ้งเทียนพลันยกมือ ลูบหน้าที่มีเค้าคล้ายวานรคืนกลับสู่ใบหน้าแท้จริง แล้วหัวร่อถาม

"เค้าหน้านี้ น่ากลัวท่านยังคงไม่รู้จักกระมัง ?"

อั้งล้ออ่องใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดคำนึง

'กำลังภายในของมันฝึกได้ถึงระดับเลิศพิสดารปานนี้แล้ว'

มันที่มีจิตใจอำมหิตฝีมือโหดเหี้ยม เข้าใจว่างักเซ้งเทียนยังมิได้เกร็งกำลังภายในขึ้นเต็มที่ พลันสะบัดสองฝ่ามือจู่โจมออกไปด้วยกำลังภายในถึงสิบส่วน กระบวนท่าใช้ไปก่อนวาจาเพิ่งดังในตอนหลัง โดยแสยะยิ้มแค่นเสียง

"ดูเจ้ามีพลังฝีมือเท่าใด ?"

ไหวพริบที่ปราดเปรียวตื่นตัวของงักเซ้งเทียนเลื่องลือไปทั่วแผ่นดินเนิ่นนานแล้ว ไหนเลยจะเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามสมใจดั่งปรารถนา เสียงแค่นหัวร่อพอดัง สะบัดฝ่ามือออกกระแทกต่อด้านตรง ๆ กระบวนท่าแรกก็ใช้กำลังภายในขั้วแม่เหล็กไป !

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นสองครั้ง ทั้งสองฝ่ายต่างถอยหลังคนละสามก้าวใหญ่

ชั่วชีวิตอั้งล้ออ่อง ไหนเลยเคยเผชิญศัตรูที่เข้มแข็งถึงปานนี้ จึงตระหนกจนตะลึงลานกับที่ !

งักเซ้งเทียนที่มีความตั้งใจทดสอบอยู่นานแล้ว กระบวนท่านี้ไหนเลยไม่ใช่ทุ่มเทออกไปสุดสิ้นกำลัง แต่มันมีเล่ห์อุบายลึกซึ้ง จิตใจสุขุมรอบคอบ จึงแสร้งมารยาเป็นปลอดโปร่งแจ่มใส หัวร่อฮาฮากล่าว

"ท่านไยต้องออมกำลังไว้ด้วย เข้ามาอีกเถิด !"

อั้งล้ออ่องได้ยินต้องใจหายวาบ มันแทบไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้จริง ๆ แต่จะให้มันเตลิดหนีไปในสภาพเช่นนี้ ย่อมไม่อาจหักห้ามความอัปยศอดสูได้ จึงแค่น

หัวร่อสืบเท้าไปอีกก้าวหนึ่งกล่าว

"ที่เจ้าใช้เมื่อครู่ คือกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก ?"

"เฮอะ ท่านยังมิได้ต้านรับพลังเทพเจ้าวิชานั้นของเรา"

วาจาอวดโอ่ครานี้ ยิ่งขู่ขวัญอั้งล้ออ๋องจนฝ่อไปแล้ว นับว่าจะต่อสู้ไม่กล้า จะหนีก็ไม่ยินยอม ตะลึงลานไตร่ตรองมิทราบควรทำอย่างไรจริง ๆ !

งักเซ้งเทียนพลันรู้สึกออก มีเสียงผิดปกติดังสับสนมาแต่ไกล ทราบทันที ว่ามีผู้คนมาอีกจำนวนมากหลายแล้ว แต่แสร้งเป็นไม่รู้ตัว หัวร่อใส่หน้าอั้งล้ออ๋อง พลางกล่าว

"ให้ท่านทุเลาความเหน็ดเหนื่อยก่อนค่อยลงมือก็ได้ !"

กล่าวพลางก้มลงเก็บกระบี่อื้อเฮงฮั้วขึ้น ขุดพื้นในบริเวณนั้น ชั่วพริบตาก็ ฝังศพทั้งสองซากเรียบร้อย แต่ได้ยินเสียงผิดปกติยังดังยิ่งใกล้ พลันมีไหวพริบ วูบขึ้นมา กระโดดปราดร้อง

"หากท่านหวาดหวั่นขวัญฝ่อ เปลี่ยนเป็นต่อสู้ในวันอื่นก็ได้ มิเช่นนั้น อยู่ รอที่นี้สักครู่ เราไปบัดเดี๋ยวเดียวก็จะกลับมา"

อั้งล้ออ๋องไม่ทราบมันจะไปในป่าทำกระไร จึงแค่นหัวร่อกล่าว

"เราได้อ๋องตกลงใจ พิสูจน์ฝีมือให้เห็นผลแพ้ชนะเป็นตายกับเจ้า"

งักเซ้งเทียนพอกระโดดเข้าในป่าทึบ รีบซ่อนตัวไว้ทันที ครุ่นคิดด้วยความ ขบขัน

'ปล่อยเจ้าให้รอคนของฮึ่งซี่ผ่ายมาต่อสู้เถิด ตอนนี้เรายังไม่มีปัญญาได้แผนที่ ลับในตัวเจ้าดอก'

ยามเผชิญกับศัตรู งักเซ้งเทียนจะต้องใช้เล่ห์อุบายเสมอไป ดังนั้น ศัตรูที่ เพิ่งเผชิญกับมันเป็นครั้งแรกล้วนแล้วต้องหลงกลทุกคน เพราะสาเหตุนี้ ชื่อเสียง ของมันจึงยิ่งนานยิ่งกระเดื่องเกรียงไกร จนศัตรูต้องหวาดหวั่นขวัญเสียได้

ความรู้สึกของอั้งล้ออ๋องสับสนวุ่นวายอย่างยิ่ง ยกมือไพล่หลังเดินวนเวียน อยู่ไปมา ชั่วครู่ได้ยินเสียงผิดปกติดังมาจากสามทิศทางของป่าใหญ่ สะดุ้งรู้ตัวมาได้ แผดด่าสุดเสียง

"เด็กชั่วร้าย ! เจ้าไหนเลยจะกลับมาในบัดดล นับว่าหลอกลวงเราได้อ๋อง หลงกลชัด ๆ"

ขณะเวลานั้น บุรุษสตรีวัยฉกรรจ์หลายสิบคนกระโดดออกมาจากในป่าทึบ

นั่นคือบริวารพรรคฮวงคั่วงปัง ซัวครู่ ในเปาด้านเหนือมีดรุณีสองนางเดินชดช้อยออกมา พวกนางคือแป๊ะกั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งนั่นเอง

ด้านหลังของสองนางยังมีผู้ติดตามมาอีกกลุ่มใหญ่ ครบครันทั้งกิมเล้งอ้วงจื้อ กิมเล้งกงจู๊ อื้อป๋าเทียน ซัวหวี ซัวยิง แฉ่ปวย เอี่ยงเอี๊ยง ลี่ลี้ แต่ทั้งสามคนหลังใบหน้าซีดขาว แสดงว่ายังกเพบช้ำภายในไม่ทุเลา

อั้งล้ออ่องพอเห็นสภาพก็รู้เป็นเรื่องหนักหนาสาหัสมากแล้ว สำนึกตัวเพียงลำพังยากจะต่อต้านได้ มีทีท่าจะฉวยโอกาสหลบหนีแล้ว

ไหนเลยคาดคิด ด้านหลังของมันมีอีกกลุ่มหนึ่งทะยานออกมาปานสายฟ้า หัวหน้าถึงกับเป็นดรุณีผมทอง ด้านหลังของนางมีเลียอันที่สอง และบุรุษสตรีทั้งชราทั้งฉกรรจ์ในรูปลักษณะพิกลพิสดารอีกห้าสิบกว่าคน

อั้งล้ออ่องพอเห็นกำลังหนุนมาเสริมทัน จิตใจคึกคักขึ้นอีกอักโข กวักมือเป็นสัญญาณให้บริวารมันกระจายเป็นแถวขวางอยู่ทางด้านหลัง แล้วถามเลียอันที่สอง

"บิดาเจ้าไฉนยังไม่มา ?"

เลียอันที่สองเดินเข้าไปจะตอบ แต่ถูกดรุณีผมทองชิงส่งเสียงก่อน

"น้อมเรียนไต้อ่อง ถูกดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียนจับตัวไปแล้ว"

กล่าวพลางเดินเข้าไปใกล้กว่าเดิม ลดเสียงแผ่วเบารายงาน

"ผู้แซ่งักประกาศไว้ ต้องใช้ชาวยุทธ์ตงง้วนไปแลกเปลี่ยนกันจึงยินยอม"

อั้งล้ออ่องรู้สึกตระหนกยิ่ง เน้นเสียงหนัก ๆ

"เจ้าเด็กแซ่งักเราไต้อ่องเพิ่งเผชิญมา แต่มิได้ขอร้องต่อหน้า เรื่องนี้ไว้ภายหน้าค่อยจัดการ สถานการณ์เบื้องหน้าคับขันเป็นอย่างยิ่ง พวกเจ้าต้องคอยระวังวิชาบ้วยเหลือซิ่งกงของฮวงคั่วงปังไว้"

ดรุณีผมทองกล่าว

"ในวาระฉุกละหุกคับขันเช่นนี้ หวังความกรุณาให้ไต้อ่องยอมเสียสละลิทีซิ่งจูสักลูกหนึ่ง มิเช่นนั้น ยากยิ่งจะพิชิตเอาชัยได้"

อั้งล้ออ่องถอนใจส่งเสียง

"ไข่มุกเทพเจ้าทำลายหมดสิ้นแล้ว"

มันเห็นพวกยี่งซี่ฝ่ายกำลังแบ่งหน้าที่กันอยู่ จึงบอกเล่าการต่อสู้ระหว่างมันกับอื้อเฮงฮั้วไปโดยกระจ่าง

ผู้คนทั้งหลายได้ฟังต้องตระหนกยิ่งนัก ดรุณีผมทองโพล่งเบา ๆ

"ไต้อ๋องนำโห่วตี่ซิ่งทั่ง (ทั่งวิเศษทะลุดิน) มาด้วยหรือไม่ ? นั่นคือของวิเศษที่ทำลายบ๊วยเหลือซิ่งกงได้อย่างวิเศษสุด"

ตั้งลักอ๋องถอนใจตอบ

"นั่นเป็นของวิเศษที่อ้วงซุย (สนมเอก) ของเจ้ารักกว่าชีวิต เราไต้อ๋องไม่อาจหักใจนำติดตัวมาได้"

เลียอันที่สองกล่าวขึ้นบ้าง

"อ้วงซุยเข้าดงง้วนแล้ว มิทราบไต้อ๋องได้พบหรือไม่ ?"

อั้งล้ออ๋องโพล่งด้วยความปีติ

"มีอ้วงซุยมาเอง ไม่กลัวดาวเพชฌฆาตจะขาดคู่มือที่ทัดเทียมแล้ว นางพาบุคคลใดมาอีก ? เรายังไม่ได้พบนางเลย"

เลียอันที่สองตอบอย่างนอบน้อม

"อ้วงซุยกระทั่งยังพาแปดนักบู๊ติดตามมาด้วย แต่ทว่า..."

อั้งล้ออ๋องเห็นมันอ้ำ ๆ อึ้ง ๆ แค่นเสียงเย็นชาสอดคำ

"หัวหน้านักบู๊ก็มาด้วย ใช่หรือไม่ ?"

เลียอันที่สองตอบอย่างนอบน้อม

"อ้วงซุยไหนเลยยอมแยกกับมัน"

อั้งล้ออ๋องแค่นเสียงเย็นชา มิได้กล่าวกระไรอีก คล้ายลำบากยากใจไม่อาจบ่งบอกได้

เลียอันที่สองเสนอความเห็น

"หากไม่กำจัดหัวหน้านักบู๊ทันเวลา ต้องเป็นมลทินต่อเกียรติภูมิของไต้อ๋องแน่"

อั้งล้ออ๋องโบกมือแค่นเสียง

"มันเป็นคนที่อ้วงซุยพามา สังหารไปจะต้องกระตุ้นนางให้ทรยศตีจาก เรื่องนี้มีแต่ต้องลอบลงมือเท่านั้น"

พลันได้ยินในหมู่ของอึ่งซี่ผ่ายมีเสียงตวาดก้อง ก่อกวนจนตระหนก รีบเบือนหน้ามองไป ดรุณีผมทองร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"บุตรบุญธรรมของเจ้าไร้บัลลังก์ถูกจับตัวไว้แล้ว"

อั้งล้ออ๋องแค่นหัวร่อกล่าว

"หลังจากซัวหงีซัวยิ่งทรยศต่อเจ้าถูกปลดผู้นั้นแล้ว อาจจะทรยศต่ออึ่งซี่ผ่าย

อีก คนประเภทนี้ ไม่เร็วก็ช้าต้องตายอย่างสยดสยองแน่"

ซัวหงีซัวยิ้งบูเจ้าเตัวไว้จริง ๆ ได้ยินแป๊ะอั้งงักตวาด

"เราเหล็งจู๊มีความต้องการฆ่าเจ้าอยู่นานแล้ว เนื่องจากยังไม่มีหลักฐานเพียงพอ จึงชะลอมาจนบัดนี้"

ขาดคำประกาบนิ้วจี้ดวับ ๆ ไป ซัวหงีซัวยิ้งเพียงครางเบา ๆ ก็ล้มฮวบลงขาดใจตาย !

ตอนนั้น ฉิ่นเจ็งเจ็งก้าวช้า ๆ เข้าหาอั้งล้ออ่อง แป๊ะอั้งงักโบกมือ พาสามสุดยอดภาคเหนือ อื้อป้าเทียน และบริวารพรรคฮวงต้วงปังติดตามกระชั้นชิด บนพื้นบริเวณนั้นเหลือศพอยู่เพียงสองซากเท่านั้น

อั้งล้ออ่องพอเห็น รีบพาบริวารเดินเข้าหาพลางส่งเสียง

"เราทั้งสองฝ่ายจะปะทะกันให้แตกหักในคราวนี้เลยหรือไร ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งแค่นเสียงตอบ

"ซากศพฮั่วฮะน่อเซียนอยู่ที่ใด ?"

อั้งล้ออ่องงุนงงวูบ แสยะยิ้มตอบ

"ฉิ่นเหล็งจู๊ทราบได้อย่างไร ?"

แป๊ะอั้งงักแค่นหัวร่อชิงส่งเสียงก่อน

"นั่นคือล้อส่ายอ่องศัตรูคู่แค้นของท่านส่งข่าวให้ทราบ มิเช่นนั้น เราเหล็งจู๊ไหนเลยทราบท่านมาอยู่ที่นี่ ?"

อั้งล้ออ่องหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ซากศพถูกดาวเพชฌฆาตฝังแล้ว พวกท่านไม่มา เราได้อ่องยังจะต่อสู้กับมันให้เห็นผลเป็นตาย น่ากลัวถึงตอนนี้ยังไม่อาจหยุดมือได้เลย"

เอียเท้าทั้งสองได้ยินต้องงุนงงไป เป็นเนิ่นนานยังไม่อาจส่งเสียงได้ กระทั่งชะงักเท้าไว้ไม่ก้าวเข้ามาอีกด้วย

อั้งล้ออ่องพอเข้าใจผิด ยังหัวร่อฮาฮากล่าว

"พวกท่านก็กลัวดาวเพชฌฆาตเต็กแซ่งัก ? มันจะมาต่อสู้ขั้นแตกหักกับเราได้อ่องในบัดดลนี้แล้ว"

แป๊ะอั้งงักส่งเสียงทางลมปราณต่อฉิ่นเจ็งเจ็งทันที

"ฉิ่นเอียเท้า หากมันมาจริง พวกเราไหนเลยจะห้ามฮวงต้วงปังไม่ให้ลงมือได้ ?"

"เกียเท้าวางใจ ปีศาจที่หวนกลอกกลิ้งยิ่งกว่าปีศาจ มันต้องไม่ปรากฏตัวมาแน่นอน"

แป๊ะอั้งงักครุ่นคิดรู้สึกเป็นจริง นางจึงกวักมือไปที่ด้านหลัง

พริบตานั้น กิมเล้งย้วงจื้อกับกิมเล้งกงจู้พาบริวารพรวดฮือเข้ามารับคำเสียงกระหึ่ม แล้วโถมออกไปจากแนวป่านคลุ้มคลั่งฟันฟ้อน

อั้งล้ออ๋องพอเห็น ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"เลียอันรีบรับมือกิมเล้งอ้วงจื้อ ฮ้วงยูสกัดกิมเล้งกงจู้ไว้ เจ้ามีสุดยอดวิชาลี่กังไต้ฮวบ มิว่าอย่างไรไม่อาจปล่อยพวกมันบุกเข้าไปในกลุ่มนักบู๊ของฝ่ายเรา"

แป๊ะอั้งงักหันไปร้องดัง ๆ

"อื้อป๊าเทียนรีบจู่โจมกลุ่มนักบู๊พวกมัน ซาเจ๊าะยังบาดเจ็บไม่ทุเลา ถอยหลังไปพักผ่อนได้"

พอสั่งขาดคำ นางกับฉิ่นเจ็งเจ็งพากันทะยานเข้าหาอั้งล้ออ๋อง

การประหัตประหารตลอดแนวบังเกิดขึ้นในบัดดล เข่นฆ่ากันจนกรวดทรายชายน้ำกระจายคละคลุ้ง เสียงโห่ร้องสะเทือนเลื่อนลั่นป่านฟ้าถล่ม งักเซ้งเทียนที่ลอบดูอิ่มเอิบยินดีจนไม่อาจบ่งบอกบรรยาย แทบเปล่งเสียงหัวร่อให้สาสมใจทีเดียว

การต่อสู้ยิ่งนานยิ่งกราดเกรี้ยวอำมหิต ชั่วลัดนิ้วมือเดียว กลุ่มนักบู๊ของอั้งล้อสายถูกวิชาบ้วยเหลียงซิ่งกงของฮวงด้วงปังดูดล้มไปยี่สิบกว่าคนแล้ว มีเพียงกิมเล้งอ้วงจื้อ เพราะต้องการหลบหลีกวิชาลี่กังไต้ฮวบของเลียอันที่สอง ถูกคุกคามเข้าไปในป่า แต่สถานการณ์ของกิมเล้งกงจู้ร่อแร่คับขันยิ่งนัก นางถูกดรุณีผมทองไล่ล่าจนวิ่งวุ่นวายไปทั้งบริเวณ

แป๊ะอั้งงักร่วมกำลังกับฉิ่นเจ็งเจ็งต่อสู้อั้งล้ออ๋อง กำลังสองนางรวมแล้วยังมีเหลือเฟือ จึงเห็นดรุณีผมทองมักจะซัดประกายสีทองออกมาสองจุดอยู่บ่อยครั้ง คุกคามจนบ้วยเหลียซิ่งกงของกิมเล้งกงจู้ไม่มีทางเปล่งอานุภาพได้ นางต้องตระหนกเป็นยิ่งนัก โถมจู่โจมพลางส่งเสียงทางลมปราณต่อฉิ่นเจ็งเจ็ง

"ฉิ่นเอียเท้า สตรีผมทองเป็นผู้ใด ?"

ฉิ่นเจ็งเจ็งกำลังระดมทั้งฝ่ามือทั้งดรรชนีจู่โจมอยู่อย่างกราดเกรี้ยวดุดันถึงขีดสุด ได้ยินรีบตอบ

"อาจเป็นฮวงอูกงจู้กระไรนั่น นางปล่อยของวิเศษใดออกมา ?"

แป๊ะอั้งงักพลันสะบัดมือ ฉวยโอกาสช่องว่างที่มีน้อยนิด ลอบฟาดเข้าใส่

ชายโครงหลังของอั้งล้ออ๋อง ปากตอบไป

"เป็นผีเสื้อเงินที่สามารถโบยบินได้เองสองตัว อาจไม่กลัววิชาบ้วยเหลือซิ่งกงก็ได้ พวกเราต้องหาวิธีช่วยเพ็กกีไว้ มิเช่นนั้น ต้องประสบฝีมืออำมหิตของสตรีผมทองแน่นอน"

เพ็กกี อาจเป็นนามของกิมเล้งกงจู้ (ราชธิดาประกาศิตทอง) ฉิ่นเจ้งเจ็งได้ยินจึงถาม

"รีบระดมสามสุดยอดเข้าเสริมเป็นไร ?"

แป๊ะอั้งงักคัดค้านทันที

"สามสุดยอดถูกมาเคอเหล็งจู้จู่โจมบาดเจ็บสาหัสยังไม่ทุเลา พวกมันไม่มีกำลังพอจะลงมือได้อีก มีแต่ต้องเรียกอื้อป้าเทียนกลับมาเท่านั้น"

กล่าวแล้วพลันกู่เบา ๆ คล้ายดั่งออกคำสั่งใดไป อื้อป้าเทียนตอนนั้นกำลังต่อสู้กับนักบู๊อั้งล้อสายห้าคน แต่พอได้ยินเสียงกู่ สะบัดหมัดมหึมาของมันต่อยสลับซับซ้อน จู่โจมจนฝ่ายตรงข้ามต้องถอยร่นออกไป ถีบเท้าทะยานกายพุ่งเข้าหาแป๊ะอั้งงักพลางถาม

"เหล็งจู้มีคำสั่งใด ?"

แป๊ะอั้งงักสั่งอย่างเร่งร้อน

"รีบไปช่วยกิมเล้งกงจู้ด่วน"

อื้อป้าเทียนรับคำสั่งกระโดดปราดออกไป พริบตาถึงด้านหลังตรุณีผมทอง พลันคำรามปานพยัคฆ์ร้าย ต่อยสองหมัดออกพร้อมกัน พลังหนักหน่วงมหาศาลปานภูเขาถล่มจริง ๆ

กิมเล้งกงจู้พอเห็นมีผู้ช่วยมา ฝ่ามือเรียวงามของนางสะบัดฟาดตีโต้กลับทันที เสียดายที่บ้วยเหลือซิ่งกงของนางไม่อาจจู่โจมศัตรูได้ เพราะจำต้องสัมผัสกับฝ่ายตรงข้ามจึงจะเกิดอานุภาพ ที่จู่โจมในตอนนี้ เป็นพื้นฐานวิทยายุทธ์ที่แท้จริงของนาง

ตรุณีผมทองแม้ไม่กล้าใช้กำลังภายในจู่โจมต่อนาง แต่ผีเสื้อที่สามารถบินได้ทั้งสองตัวนั้นร้ายกาจสุดเปรียบประมาณจริง ๆ คล้ายจงใจทำอันตรายดวงตาทั้งสองของศัตรูโดยเฉพาะก็ปาน

ฉิ่นเจ็งเจ็งย่อมสังเกตความนัยนี้ออก นางส่งเสียงดัง ๆ ทันที

"เพ็กกี นางมีอื้อป้าเทียนรับมือยังพอต่อต้านได้ ท่านรีบไปหากอกอของท่าน

มันถูกคุกคามเข้าไปในป่าด้านซ้ายมือแล้ว"

กิมเล้งกงจู้ได้ยินรุ่มร้อนยิ่งนัก วีบถอนตัวออกจากวงต่อสู้ พุ่งปราดเข้าไปในป่าดั่งเหินบิน

อื้อป้าเทียนมีพละกำลังมหาศาล แต่หากวิจารณ์ถึงวิทยายุทธ์แท้จริง มันไหนเลยจะเป็นคู่มือดรุณีผมทองได้ พอผ่านพันห้าสิบกระบวนท่า ถึงกับถูกรุกไล่จนถอยร่นตลอดเวลา เดือดดาลจนได้แต่คำรามร้องปานฟ้าผ่าเท่านั้น

อั้งล้ออ่องเห็นนักบู๊ของมันยิ่งต่อสู้ยิ่งลดน้อย ทราบว่าสถานการณ์เป็นผลร้ายต่อฝ่ายมันอย่างใหญ่หลวง ยิ่งกลัวบริวารพรรคฮวงด้วงปังจะฮือเข้าล้อมตัวมัน จึงเปลี่ยนจากรุกมาเป็นตั้งรับ และถอยร่นไปทางฝั่งน้ำธารสวรรค์ตลอดเวลา พร้อมทั้งกู่เสียงพิกล เป็นรหัสให้ถอนกำลังล่าถอยด้วย

ขณะที่สำนักอั้งล้อสายได้ยินเสียงรหัสให้ถอยนั้น พลันมีเสียงแผดร้องโหยหวนปานลิงค่างคร่ำครวญมาจากปากอื้อป้าเทียน มันถึงกับถูกดรุณีผมทองฟันทั้งศีรษะทั้งไหล่ขาดไปกว่าครึ่ง !

สามสุดยอดภาคเหนือไม่อาจคำนึงถึงอาการที่ยังไม่ทุเลาอีกแล้ว พากันทะยานออกมา หมายจะล้อมดรุณีผมทองไว้ แต่ไม่ทันท่วงที ได้แต่เบิ่งตามองดูนางที่ม้วนตัวตีลังกาพุ่งลงไปในธารสวรรค์ปานสายฟ้า !

แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งสำนึกตัวไม่มีปัญญาจัดการอั้งล้ออ่องได้ เมื่อไล่ตามถึงริมน้ำแล้ว จำใจปล่อยมันทะลวงผ่านพ้นไป ดีที่บริวารห้าสิบกว่าคนของมันถูกเข่นฆ่าสังหารจนเหลือไม่เท่าใด ที่เห็นรอดตายตอนนี้มีเพียงสิบกว่าคนเท่านั้นเอง

แป๊ะอั้งงักพลิกตัววิ่งปราดมาที่เบื้องหน้าสามสุดยอดภาคเหนือ กล่าว

"ผู้เฒ่าทั้งสามโปรดกลับไปพักรักษาตัวที่สำนักใหญ่ก่อน พวกเราจะไปหาเซียมม่วยเพ็กกี"

ป้วปีทีแฉ่ป่วยถาม

"ที่นี้ซากศพมากเกินไป พวกบริวารจัดการแล้วค่อยปฏิบัติตามคำสั่งของเหล็งจู้ได้หรือไม่ ?"

แป๊ะอั้งงักผงกศีรษะแล้ว พาฉินเจ็งเจ็งกับบุรุษสตรีวัยฉกรรจ์อีกกลุ่มใหญ่พุ่งปราด ๆ เข้าไปในป่าทึบ พอดีเป็นทิศตรงกันข้ามกับที่งักเซ้งเทียนซ่อนตัว เมื่อเห็นบริเวณนั้นเหลือเพียงสามสุดยอดภาคเหนือ จึงปรากฏตัวมาหัวร่อเสียงก้องทักทาย

"ผู้อาวุโสทั้งสามไม่เป็นอันตรายกระมัง ?"

สามสุดยอดกำลังยุ่งกับการขุดหลุมฝังศพ ได้ยินต้องตระหนกจนสะท้านเฮือกใหญ่ จวบจนเมื่อเห็นชัดตาเป็นงักเซ้งเทียน พากันหัวร่อดัง ๆ ทักทายบ้าง

"เด็กน้อย ท่านถึงกับงอมือดูพยัคฆ์พันตูกันแล้ว"

งักเซ้งเทียนฟังออกไม่มีผู้ใดอยู่ในบริเวณใกล้เคียงจึงหัวร่อตอบ

"ผู้อาวุโสทั้งสาม ไหนเลยเคยยื่นมือแม้สักครึ่งกระบวนท่า ?"

ลี่ลี้หัวร่อฮาฮากล่าว

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระแล้ว ช่วยกันลงมือลงเท้าเถิด"

"เจตนาการออกมาของผู้เยาว์ มิใช่จะช่วยฝังศพแก่ผู้อาวุโส แต่ต้องการให้ผู้อาวุโสทั้งสามไปเก็บศพอีกสองซากดอก"

"อา... ศพผู้ใด ?"

"โสตประสาทของผู้เยาว์ปราดเปรียวเหนือกว่าคนอื่น ฟังออกว่า เสียงแผดร้องโหยหวนสองคราทางตะวันตกเฉียงเหนือนั้น เสียงแรกคือเลียอันที่สอง ถูกเฮียม่วยประมุขพรรคฮวงค้วงบังสังหารไป เสียงที่สองคือกิมเล้งอ้วงจื้อ ถูกบุคคลลึกลับปลิดชีวิตบ้าง จากข้อคิดคำนวณของผู้เยาว์ ผู้นั้นอาจจะเป็นค้วงศุยของอั้งล้ออ่องก็ได้ มิเช่นนั้น ไม่มีผู้คนสามารถปลิดชีวิตกิมเล้งอ้วงจื้อได้แน่"

ไม่รอให้สามสุดยอดเอ่ยปาก จบคำทะยานกายพลิ้วควับเข้าไปในป่าจนลับตาทันที

ครู่ใหญ่ให้หลัง ปรากฏร่างงักเซ้งเทียนขึ้นในถ้ำบนผาฮั่งทีไง้อีกครา เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวรีบปราดเข้าต้อนรับด้วยสีหน้าลิงโลดยินดีเป็นยิ่งนัก เมื่อเข้าไปในถ้ำแล้วจึงได้หัวร่อด้วยความสบใจ

งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"ตั้วแปะกับเทียวเจ็กต้องระวังตัวไว้ ละแวกใกล้เคียงมีสตรีมานางหนึ่ง พลังฝีมือของนางยังร้ายกาจกว่าอั้งล้ออ่องเสียอีก ข้าพเจ้าจะไปสำรวจดูทางเบื้องหน้าทันที ถ้ำนี้มอบให้ตั้วแป๊ะกับเทียวเจ็กป้องกันไว้อย่าออกไป"

เทียนซัวซิ้งถามด้วยความตระหนก

"เป็นผู้ใดกัน ?"

"ฟังจากปากคำของอั้งล้ออ่อง แสดงว่าเป็นนางสนมของมัน กิมเล้งอ้วงจื้อ

ถูกนางสังหารตายไปแล้ว"

กิมเทียวส่งมาถึงปากถ้ำกล่าว

"เจ้าจะกลับมาเมื่อใด ?"

"ไม่แน่"

งักเซ้งเทียนตอบแล้วยังคงออกมาในทางลับสายนั้น ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยงตรง จนเมื่อออกพ้นอุโมงค์ลับ กลัวถูกผู้คนสังเกตเห็น รีบเกร็งกำลังลมปราณพุ่งตัวขึ้นอากาศ โฉบผ่านยอดเขาหลายลูกแล้วจึงลอยช้า ๆ ลงไป กวาดตามองรอบข้าง ทุกที่ทางเงียบวังเวง จึงเริ่มการเสาะค้นไปทางทิศเหนือ

งักเซ้งเทียนหาตามป่าทึบกับหุบเขาถึงสิบกว่าแห่งแล้ว เปลี่ยนเส้นทางอีกคราจากเหนือวนสู่ตะวันออก จนชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลังพลันหยุดลง เงี่ยหูฟังเสียงน้ำที่หลั่งไหลกระชั้น ทราบว่าเป็นต้นน้ำของธารสวรรค์

เดินตามเสียงน้ำไป ผ่านหุบเขาลึกอีกสองแห่ง จึงพบที่หน้าผาที่น้ำตกโกรกไหล ทันใดนั้น ได้ยินเสียงชวาดังออกมาจากที่ข้างก้อนหินฝั่งน้ำ ต้องร้องในใจด้วยความตื่นเต้นสงสัย นั่นเป็นเสียงของอั้งล้ออ่องชัด ๆ

ชั่วครู่ เห็นเงาร่างสายหนึ่งพุ่งวูบขึ้นไปบนหน้าผาปานพลุไฟ พอดีพลิ้วตัวลงใกล้บริเวณที่มันซ่อนอยู่ ไม่ต้องถามเป็นผู้ใดก็จี้ดวับออกไปก่อน สยบคนผู้นั้นแล้วลากตัวเข้ามาที่หลังก้อนหิน มองดูก็จำได้ เป็นนักบู๊คนสนิทข้างกายอั้งล้ออ่องนั่นเอง จึงเน้นเสียงหนัก ๆ

"อย่าได้ส่งเสียงดัง มิเช่นนั้น ปลิดชีวิตสุนัขของเจ้าทันที หลังจากคลายจุดให้เจ้าแล้ว ตอบปัญหาเราสองข้อ ก็จะปล่อยให้เจ้ารอดชีวิตไป"

ผู้นั้นไม่อาจส่งเสียงตอบโต้ แต่ดูออก สีหน้ามันหวาดหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก ได้แต่ผงกศีรษะถี่ ๆ เท่านั้น

งักเซ้งเทียนตบคลายจุดแก่มันแล้วถาม

"เบื้องล่างนอกจากอั้งล้ออ่อง ยังมีผู้ใดอยู่อีก ?"

ผู้นั้นตอบเสียงสั่นสะท้าน

"ยังมีนักบู๊ชั้นสองอีกคนเดียว"

"เจ้ารับคำสั่งไปทำกระไร ?"

ผู้นั้นนิ่งอึ้งไม่ตอบ คล้ายดั่งรู้สึกลำบากยากใจอยู่ งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อดุถาม

"เจ้าไม่ต้องการชีวิตแล้ว ?"

"อา...อ้วงฮุยกับหัวหน้านักบู๊ของเรามีพฤติการณ์ทรยศดีจาก ตอนนี้ได้มาถึงบริเวณใกล้เคียงแล้ว ได้อ๋องใช้ข้าพเจ้าลอบไปสืบเสาะข่าวคราว"

งักเช้งเทียนถามได้ความกระจ่างแล้ว ลากนักบู๊ผู้นั้นไปที่ด้านข้างกล่าว

"เพื่อป้องกันข่าวแพร่งพราย มิอาจไม่จี้จุดหลับเจ้าไว้ก่อน อีกสามชั่วยามให้หลัง เจ้าฟื้นขึ้นมาแล้วถอนตัวไปเองได้"

ขาดคำจี้ควับเข้าใส่จุดหลับของมัน ครุ่นคิดชั่วครู่ได้ ยินฝั่งตรงข้ามคล้ายมีเสียงเคลื่อนไหวอยู่ จึงคำนึง

"อั้งล้ออ๋องจากไปแล้ว เราไม่อาจลงมือกับเจ้าในบริเวณใกล้เคียงนี้ กลับขอดูเจ้าจะไปทิศทางใดกัน?"

งักเช้งเทียนลอบติดตาม พบเห็นอั้งล้ออ๋องเลียบตามริมน้ำธารสวรรค์ไป จนร่วมสี่สิบลี้ พลันได้ยินคนที่ข้างกายอั้งล้ออ๋องตวาด

"ผู้ใดกัน ?"

งักเช้งเทียนลอบหัวร่อ ทราบว่ามีนักบู๊มาอีกคนหนึ่งแล้ว จริงดั่งคาดคิด มีเสียงคนตอบ "เฮ้งอุ้ย" มาแต่ไกล แสดงว่านั่นเป็นรหัสติดต่อของพวกมัน ได้ยินอั้งล้ออ๋องถาม

"สืบทราบแล้วหรือไม่ ?"

เสียงฝีเท้าผู้นั้นวิ่งเข้ามาใกล้ กระหืดกระหอบรายงาน

"น้อมเรียนได้อ๋อง อ้วงฮุยตอนนี้ไปทางทิศเหนือ หัวหน้านักบู๊พาแปดนักบู๊ใหญ่ประกาศของจงรักภักดีต่ออ้วงฮุยจนตัวตาย บริวารติดตามไปห้าสิบลี้ จนกระทั่งได้ทราบข่าวร้ายรายหนึ่งจึงรีบกลับมา"

เสียงอั้งล้ออ๋องโพล่งถามด้วยความตระหนก

"ข่าวร้ายใดกัน ?"

ผู้นั้นรายงานดัง ๆ ด้วยเสียงสั่นสะท้าน

"เลียอันที่สองเคราะห์ร้าย เสียชีวิตในการร่วมสังหารของเฮียม่วยฮวงค้วงปัง แต่อ้วงฮุยก็ได้ล้างแค้นแทนเลียอันที่สองแล้ว โดยกิมเล้งอ้วงจื้อถูกไท่วดี่ซิ่งทั่ง (ทั่งวิเศษทะลุดิน... ทั่ง เป็นอาวุธรูปเดือนดวงเสี้ยวมีด้ามถือ) ทะลุหัวใจตายไป เสียดายที่ถูกกิมเล้งกงจู้หนีรอดไปได้"

อั้งล้ออ๋องคล้ายดั่งเสียใจเป็นยิ่งนัก ได้ยินนักบู๊อีกผู้หนึ่งส่งเสียง

"ได้อ๋องใช้อ้วงอูกงจู๊ไปแซไฮ้แล้ว เตรียมจะพาชาวยุทธ์ตงง้วนที่ถูกจับตัวมาแลกเปลี่ยนกับเหล็งจู๊ของเรา"

"พวกเจ้ายังคงลอบติดตามอ้วงชุยต่อไปเถิด"

งักเซ้งเทียนได้ยินนักบู๊ผู้นั้นรับคำเร่งฝีเท้าไป ต้องชะงักเท้าครุ่นคิด

"ปล่อยให้อั้งล้ออ๋องไปตามทางของมันชั่วคราวเถิด เราต้องสะกดรอยตามนักบู๊ผู้นั้น ไปคุมเชิงความเคลื่อนไหวของอ้วงชุยจึงสำคัญกว่า"

เมื่อตกลงใจ รีบพุ่งตัวอ้อมเป็นวงกว้าง ไล่ตามหลังนักบู๊ผู้มีฝีมือต่ำกว่าอีกห่างไกล ดูจากเงาหลังของมันคล้ายมีวัยกลางคนแล้ว มันรูปกายสันทัด วิชาตัวเบายอดเยี่ยม ถึงกับเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งได้

บทที่ 29
หลอกล่อด้วยอุบาย

งั้กเซ้งเทียนสะกดรอยตามนักบู๊ไปจนถึงพลบค่ำ เห็นมันเข้าไปในเมืองเล็ก ๆ งักเซ้งเทียนเชื่อว่ามันต้องไม่พักโรงเตี๊ยมในเมืองแน่ จึงซื้อเสบียงกรังมาห่อหนึ่ง เร่งฝีเท้าไปนั่งรอข้างทางเบื้องหน้า กินพลางครุ่นคิดไปพลาง

'อั้งล้ออ่องคงไม่ไปหาถึงเก๋าฮั่งทิดั่งกระมัง ?'

เมื่อนึกได้ว่า เทียนชัวซิ้งกับกิมเทียวสามารถฝึกจนถึงอวัยวะภายในไม่บอบช้ำได้แล้ว จึงครุ่นคิดต่อ

'แม้สูญเสียมาเคอเหล็งจู้ ชีวิตก็ไม่มีอันตราย ต่อสู้ไม่ได้ จะหนีต้องไม่เป็นปัญหาแน่นอน'

เพิ่งรับทานเสร็จสิ้น พอดีเห็นนักบู๊ผู้นั้นออกจากเมือง งักเซ้งเทียนเห็นยังห่างอีกระยะสองชั่วธนูแล่น ขณะจับตามองอยู่นั้น เห็นมันพอถึงกลางทางพลันร้องสุดเสียง เซถลาออกนอกทางใหญ่ คว่ำโครม

ลงกับพื้นแล้วไม่อาจลุกขึ้นได้อีก

งักเซ้งเทียนตระหนกยิ่งนัก ไม่ทราบผู้ใดลอบประทุษร้ายมัน ? !

บริเวณนั้นเวิ้งว้างกว้างขวาง ในรัศมียี่สิบวาไม่มีต้นไม้ใหญ่แม้สักต้น ยืนยันไม่มีที่พอจะให้ซ่อนกายได้ งักเซ้งเทียนครุ่นคิดด้วยความตื่นเต้นสงสัย

นั่นไม่ใช่อาวุธลับ มันถูกพลังหมัดหรือฝ่ามือที่หนักหน่วงจู่โจมอย่างแน่ชัด...

ทันใดนั้น พลันนึกถึงความสำคัญใดมาได้ หัวร่อเสียงก้องแล้วร้องเรียก

"ล้อโกวโกว อย่าแสร้งเป็นภูตผีปีศาจเลย"

พลันมีเสียงหัวร่อคิกคักดังสดใสแล้วทักทาย

"เซ้งยื้ออยู่รอผู้ใด ?"

ในด้านนั้นปรากฏร่างล้อซู่พู้ ที่ใช้สุดยอดวิชาฮิวเล้งม้อตุ้นออกมาจู่โจมจริง ๆ

งักเซ้งเทียนพอเห็นนางปรากฏที่เบื้องหน้า ตัดพ้อเบา ๆ

"โกวโกวไฉนฆ่ามัน ท่านฆ่าผู้นำทางของข้าพเจ้าไปแล้ว"

ล้อซู่พู้ส่งเสียงแผ่วเบา

"เจ้าจะให้มันนำทางไปหาอั้งล้อเอียวกีหรือไร ? อย่างนั้นแล้วกันไปเถิด เราทราบทุกประการของนางแล้ว"

"ฮา ที่แท้นางสนมของอั้งล้ออ่องมีนามอั้งล้อเอียวกีนี่เอง นางร้ายกาจอย่างยิ่งทีเดียว"

"ใช่ อาจารย์เจ้าไล่ติดตามนางเป็นเวลาถึงสิบวันเต็ม ๆ จึงได้ถอนตัวไปต่อสู้กับนางครั้งใหญ่ครั้งย่อยสิบสองครา วิจารณ์ตามพลังฝีมือ นางด้อยกว่าอาจารย์เจ้าเล็กน้อย ทั้งยังรวมสุดยอดวิชาของฝ่ายธัมมะกับอธรรมอยู่ในผู้เดียว อาจารย์เจ้าแม้ฝีมือเหนือกว่า แต่ไม่มีปัญญาพิชิตนางพ่ายแพ้เสมอมา"

"โกวโกว เนื่องเพราะนางมีโท่วตี่ซิ่งทั่งกระไรนั่นเอง"

ล้อซู่พู้ถอนใจตอบ

"หากอาจารย์เจ้าไม่มีกำลังภายในขั้วแม่เหล็กคุ้มครองร่าง แม้เพิ่มอีกสิบชีวิตก็ต้องปลิดปลงหมดสิ้น"

"โอ้ ! อาจารย์ตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"กำลังออกสืบเสาะในที่ทางต่าง ๆ หาชาวยุทธ์ตงง้วนที่ถูกจับตัวไปคุมขังอยู่"

งักเซ้งเทียนทราบว่าอาจารย์ปลอดภัย จิตใจผ่อนคลายลงมากหลาย ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่แล้วหัวร่อฮาฮากล่าว

"ตอนนี้มาเคอเหลิงจู้เป็นเชลยอยู่ในกำมือข้าพเจ้า ส่งข่าวให้อั้งล้ออ่องนำเชลยมาแลกกันนานแล้ว"

"วิเศษมาก วิเศษจริง ๆ อั้งล้ออ่องเล่า ?"

งักเซ้งเทียนจึงเล่าเรื่องสามสุดยอดภาคเหนือบาดเจ็บ มาเคอเหลิงจู้ถูกตรำตัว จวบจนฮั่วฮะน่อเซียน เลียอันที่สอง กิมเล้งอ้วงจื้อตายในการต่อสู้จนละเอียดแล้วหัวร่อถาม

"โกวโกวว่าความดีความชอบของเซ้งยี้สูงถึงระดับใด ?"

ล้อซู่พู้อิ่มเอิบยินดีต่อข่าวนี้เป็นยิ่งนัก ผงกศีรษะชมเชย

"ความดีความชอบสูงมาก...ยังมีข่าวใดอีก ?"

"ล้อส่ายอ่องกับข้าพเจ้าตกลงวอมชอมกันชั่วคราว"

ล้วงประกาศิตหยกชิ้นนั้นออกมาให้ล้อซู่พู้ดูแล้วหัวร่อเสียงก้อง กล่าวต่อ

"ฮา ฮา ข้าพเจ้ายังมีอำนาจระดมขุมกำลังของล้อส่ายอีกด้วย"

"เซ้งยี้ มีคนมาแล้ว พวกเราเข้าไปในป่าก่อนเถิด"

งักเซ้งเทียนเหลียวมองทางด้านหลังแวบหนึ่ง กล่าวต่อไป

"ภายในของอั้งล้อส่ายไม่กลมเกลียว ต้องมีพวกใดทรยศออกมา นั่นเพราะอั้งล้อเอียวก็จะรวบอำนาจไว้นางเดียว"

"ใช่ ! ข่าวนี้อาจารย์เจ้าบอกกับเราแล้ว แต่ตอนนี้ยังไม่มีความเปลี่ยนแปรใด ๆ"

"โกวโกวพบเก้าไท้กงบ้างหรือไม่ ?"

"พบ ! ท่านบอกกำลังสืบเสาะสถานที่หล่มมารคลื่นแดงไตกัน เพื่อเป็นเป้าหมายให้พวกอาจารย์กับเจ้า ภายหน้าเมื่อไล่ล่าศัตรูแล้ว จะได้ทราบมันหนีไปซ่อนในที่ใด ?"

หยุดเล็กน้อย ล้อซู่พู้พลันถามอีก

"หลังจากเจ้าฝังศพอื้อเฮงฮั่วกับภรรยาแล้ว เก็บค้นเกาทัณฑ์เล็ก ๆ นั้นไว้หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนรีบล้วงค้นเกาทัณฑ์ออกมากล่าว

"ข้าพเจ้าเพียงเห็นมันสวยน่ารัก หรือยังมีประโยชน์เหลืออยู่ ?"

"เราจะทราบได้อย่างไร เป็นเก้าไท้กงสั่งต่อเจ้าอย่างหนักแน่น ท่านคล้ายดั่งล่วงรู้อยู่ก่อน บอกอื้อเฮงฮั่วต้องตายกับฝีมือศัตรูภายนอก เซี้ยเอี้ยงซิ่งจี้ต้อง

ถูกทำลายแน่นอน จึงสั่งให้เจ้ายึดคัมภาทัณฑ์นี้คืนกลับมา"

"วัตถุโบราณตัวนั้น มีเรื่องเร้นลับพิสดารไม่อาจคาดคำนวณได้เลยจริง ๆ"

"เซ้งยี่ พวกเรารีบเร่งไปผาฮั่งทิไง้เถิด ระวังอั้งล้ออ่องจะบุกไปชิงคน"

"ยังมีเวลาอีกห้าวันถึงกำหนดนัด พวกเราไปกันก็ได้"

ทั้งสองเพิ่งออกจากป่าทึบ พลันเห็นมีเงาร่างแปดสายโลดละลิ่วจากในตัวเมือง ล้อซู่ผู้รีบเรียกงักเซ้งเทียนหยุดไว้กล่าว

"แปดคนนั้นมีพลังฝีมือไม่เลว อาจเป็นนักบู๊ของอั้งล้ออ่องก็ได้ พวกเราไม่อาจปล่อยมันรอดชีวิตต่อไป"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงแผ่วเบา

"โกวโกวรีบดู ทางด้านข้างของแปดคนนั้น มีพวกไล่ตามมาอีกกลุ่มหนึ่ง นั่นเป็นเรื่องราวใดกัน ?"

"อาจเป็นบริวารของฮึ่งซีฝ่ายก็ได้ เจ้าอย่าประมาทผู้ทัว"

งักเซ้งเทียนพลันเห็นแปดคนที่เบื้องหน้าชะงักร่างไว้ คล้ายมีทีท่าจะปะทะกับศัตรูให้แตกหัก จึงกล่าวด้วยความคลางแคลงสงสัย

"ไม่ถูก แปดคนนั้นต้องไม่ใช่เป็นนักบู๊อั้งล้อสาย"

มันไม่เชื่อคำตวาดห้ามของล้อซู่ผู้ ถีบเท้าพุ่งปราดออกไปบนทางหลวงใหญ่ดังสายฟ้า

ล้อซู่ผู้ร้องอย่างเร่งร้อน

"เจ้าไม่อาจตั้งตัวเป็นศัตรูกับฉินเอียเท้าแป๊ะเอียเท้า ให้เราไปต้องไม่มีเรื่องราวใด"

งักเซ้งเทียนคล้ายตั้งเห็นทั้งแปดชัดเจนแล้ว พลันร้องดัง ๆ

"แป๊ะแปะทั้งแปดท่านรีบถอยเข้ามา"

ล้อซู่ผู้จึงเข้าใจความนัยมาได้ ที่แท้เป็นแปดมารฟ้านั่นเอง

เงาร่างทั้งแปดพอได้ยินเสียงของงักเซ้งเทียนแล้ว ถึงกับพากันหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหว เป็นฮียตี้ของแปดมารฟ้าจริง ๆ ได้ยินเล่าตั้วเปาเล้อเตี้ยงทักทายเสียงกังวาน

"เด็กร้ายกาจ มิเป็นไร พวกกลุ่มนั้นเป็นล้อสายขาว เล่าฮูยังรับไว้ได้ดอก"

งักเซ้งเทียนพุ่งไปดั่งเหินบิน เมื่อถึงรีบบอกอย่างเร่งร้อน

"ไม่อาจลงมือกันเด็ดขาด เซ้งยี้รอมชอมกับล้อสายอ่องแล้ว"

แปดมารฟ้าต้องงุนงงไปทันที แต่เห็นศัตรูไล่ตามเข้ามาถึงแล้ว ไม่มีเวลาสอบถามสาเหตุ ต้องพากันพลิ้วไปที่ด้านหลังของงักเซ้งเทียนก่อน

ศัตรูที่ไล่มามีถึงยี่สิบกว่าคน พากันชะงักร่างอยู่ในระยะสิบวา งักเซ้งเทียนกวาดตาดู รู้สึกแปลกหน้าไม่เคยเห็น จึงถามเสียงหนัก ๆ

"พวกท่านเป็นคนของแป๊ะล้อส่ายกระมัง ?"

ชายชราชาวล้อส่ายผู้หนึ่งเดินออกมาจากกลุ่ม กระชากเสียงเกรี้ยวกราด

"เด็กน้อยถามไปไย ? เจ้ากล้าเสนอหน้าออกรับแทนแปดมารฟ้า ?"

งักเซ้งเทียนล้วงป้ายประกาศิตหยกมาชู ตวาดเสียงก้อง

"ไต้อ๋องของพวกท่านยังไม่กล้ามาอวดโอ่ความชราต่อหน้าเรา พวกท่านนับเป็นกระไร ? ดูให้ชัดตา นี่เป็นกระไร ?"

บริวารล้อส่ายพอเห็นป้ายประกาศิตหยก ต่างคุกเข่าลงไปจนเสียงสับสนวุ่นวาย แต่ละคนหวาดกลัวจนก้มศีรษะไม่กล้าส่งเสียงอีกแล้ว

แปดมารฟ้าพอเห็นต้องตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก ทั้งยังรู้สึก เด็กร้ายกาจเซ้ง-เทียนมีอำนาจภาคภูมิมาก ๆ

งักเซ้งเทียนเห็นพวกมันมีทีท่านอบน้อมยำเกรงปานนั้น ทราบว่าเป็นสาวกที่จงรักภักดีของล้อส่ายอ๋อง จึงถามขึ้น

"พวกท่านยังไม่ได้รับคำสั่งจากไต้อ๋องหรือไร ?"

ชายชราที่เป็นหัวหน้าก้มศีรษะตอบ

"พวกบริวารเพิ่งมาจากประเทศเมื่อเร็ววันนี้เอง"

"มิน่าเล่า พวกท่านจึงไม่ทราบความนี้ ลุกขึ้น ลุกขึ้น รับฟังคำสั่งจากเรา"

ทั้งยี่สิบกว่าคนต่างลุกขึ้นยืนสำรวมด้วยทีท่านอบน้อมยำเกรงยิ่งนัก งัก-เซ้งเทียนจึงออกคำสั่งเสียงกังวาน

"ดูเสื้อผ้าของพวกท่าน ผิดแปลกแตกต่างกัน แสดงว่าออกจากประเทศโดยเร้นลับ ตอนนี้ไต้อ๋องของพวกท่านตกลงร่วมมือกับผู้แซ่งักแล้ว ผู้แซ่งักยังมีอำนาจออกคำสั่งบงการต่อนักบู๊สำนักท่านเอ็กด้วย"

นักบู๊ชาวล้อส่ายต่างน้อมกายรับคำ ผู้เป็นหัวหน้าส่งเสียง

"บริวารยินดีรับคำสั่งจากประกาศิตหยก"

งักเซ้งเทียนจึงทราบ พวกมันนอบน้อมยำเกรงเพราะประกาศิตหยกอันนี้ มิใช่มีความหวาดกลัวต่อตัวมันงักเซ้งเทียนเลย จึงกล่าวขึ้น

"ได้อ๋องของพวกท่านตอนนี้ดำเนินการโดยเร้นลับ พวกท่านก็ต้องลอบสืบร่องรอยมัน พยายามปกปิดร่องรอยไปคุ้มกันให้ หากพบเขี้ยวเล็บของพวกทรยศจำต้องโหมกำลังกำจัดกวาดล้างสุดฝีมือ ตอนนี้ไปกันได้แล้ว"

แปดมารฟ้าเห็นพวกลัคส่ายเร่งฝีเท้าไปดั่งเหาะเหิน พากันหัวร่อเสียงก้องด้วยความสบใจ ยกหัวแม่มือขึ้นชูสูงเป็นที่ชมเชย เล่ายี่เปาล้อคำร้องขึ้นก่อน

"เด็กน้อย เจ้าตอนนี้กลายเป็นกษัตริย์ของประเทศหนึ่งไปแล้ว"

งักเซ่งเทียนเกวัดแกว่งประกาศิตหยกในมือกล่าว

"ล้วนเป็นของเล่นชิ้นนี้แสดงอำนาจดอก...แป๊ะแปะทั้งแปดท่านตั้งใจจะไปที่ใด ?"

เล่าตั๋วเปาล้อเดี้ยงตอบ

"หักหาญกับชั้นหัวหน้าไม่มีน้ำหนักเพียงพอ เด็กน้อยเจ้าระบุสนามให้แก่พวกเล่าซูมาเถิด"

"แป๊ะแปะทั้งแปด มีหน้าที่หนึ่งต้องขอร้องพวกท่านไปจัดการ"

เล่าซำเปาล้อมึ้งสวนคำทันที

"รีบบอกมา"

"ป้าอ๊วงฮงเป็นสถานที่งดงามมีทิวทัศน์ตระการตา ครั้งก่อนผู้หลานเคยขับไล่บริวารอื้อเฮงฮั้วจำนวนมากหลายแหกจากยอดเขานั้นไป แต่ปราสาทราชวังยังมิได้ถูกทำลายเสียหาย ตอนนี้น่ากลัวจะมีคนลอบเร้นขึ้นไปซ่อนตัว ตั้งใจจะขอร้องแป๊ะแปะทั้งแปดขึ้นไปเป็นหลักเฝ้ารักษา เพื่อไม่ต้องถูกพวกมารร้ายยึดครองเป็นสมบัติไป"

เล่าตั๋วเปาล้อเดี้ยงผงกศีรษะกล่าว

"วันก่อนทราบข่าวอื้อเฮงฮั้วกับภรรยาเสียชีวิตแล้ว นับแต่นี้ป้าอ๊วงฮงต้องเปลี่ยนประมุขใหม่ ในเมื่อเจ้าต้องการสถานที่นั้น พวกแป๊ะแปะก็จะไปอยู่เฝ้ารักษาให้ และก็ถือโอกาสนี้พักผ่อนกันสักระยะหนึ่ง"

งักเซ่งเทียนส่งแปดมารฟ้าไปแล้ว ย้อนกลับเข้าสู่ป่าลึกอีกครา ล้อซู่พู้เดินออกมารับหน้าพลางหัวร่อกล่าว

"นับว่าป้าอ๊วงฮงสงบสันติลงได้แล้ว แต่เขตหวงห้ามยุทธจักรน่ากลัวหนักหนาสาหัสกว่าก่อน ๆ มาก"

งักเซ่งเทียนทราบ นางจะเอ่ยถึงฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักอีก รีบเบนเรื่องไป

"โกวโกวอย่าเอ่ยเรื่องไร้สาระอีก พวกเรารีบไปที่ผาฮั่วทีไง้กันเถิด"

"อาจารย์เจ้ามีของมามอบให้เจ้าเก็บรักษา"

"ของใดกัน ?"

ล้อซู่พู้ภู่เบา ๆ ชั่วครู่ มีลาสีขาวตัวหนึ่งวิ่งออกมาจากส่วนลึกของป่า งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องหัวร่อสุดเสียงทักทาย

"ที่แท้แป๊ะเลี่ยง (สร้อยขาว) เอง"

ลาแสนรู้แป๊ะเลี่ยงพอวิ่งมาถึงข้างกายมัน ถูหัวถูคอกับลำตัวงักเซ้งเทียนเป็นทีแสดงความรักและคิดถึง เท้าทั้งสี่ยังเต้นร่า ๆ ส่งเสียงร้องเบา ๆ อีกด้วย งักเซ้งเทียนต้องกอดคอมันไว้ ตบหลังมันเบา ๆ พลางกล่าว

"แป๊ะเลี่ยง แป๊ะเลี่ยง แปดมารฟ้าเพิ่งไปไม่ไกล เจ้ารีบตามไปเถิด อยู่ร่วมเฝ้าป้าอ๊วงฮงให้เข้มแข็ง อย่าปล่อยพวกมารร้ายขึ้นไปยึดครองเป็นอันขาด"

ลาแสนรู้แป๊ะเลี่ยงพลันยืดคอร้องก้องกังวาน ถีบเท้าพุ่งควับออกไปปานสายฟ้า

ล้อซู่พู้ต้องถามด้วยความสงสัย

"เจ้าไฉนไม่พามันติดตามข้างกาย ?"

"อยู่ข้างกายไม่ปลอดภัยเลย ป้าอ๊วงฮงภายหน้าต้องเป็นสถานที่ปลีกตัวถืออุเบกขาของอาจารย์ ส่งมันไปที่นั่น ไยมิใช่ยิ่งเหมาะสมกว่า"

ล้อซู่พู้ครุ่นคิดดูก็รู้สึกถูกต้อง จึงพางักเซ้งเทียนเร่งฝีเท้าสู่ผาฮั่งทีไง้

ทั้งสองเดินทางถึงดึกสงัด คำนวณระยะยังห่างอีกไกลโข ล้อซู่พู้ขมวดคิ้วถาม

"เจ้ายังจำทิศทางได้แม่นยำหรือไม่ ?"

"เบื้องหน้าคือเทือกเขาเทียนซัว ทิศทางต้องไม่ผิดพลาดแน่"

ขณะที่ทั้งสองเพิ่งขึ้นสู่ยอดเขาลูกแรก งักเซ้งเทียนพลันชะงักเท้าส่งเสียง

"บนยอดเขาเบื้องหน้ามีคน !"

ล้อซู่พู้ก็คล้ายได้ยินเช่นกัน นางรีบล่องหนจนร่างเลือนหายจากสายตา พุ่งตัวออกไปโดยส่งเสียงเบา ๆ สั่งไว้

"เซ้งยี้อย่าเคลื่อนไหว เราเข้าไปดูก่อน"

งักเซ้งเทียนรีบห้ามไว้

"โกวโกวไม่ต้องไป พวกมันมีรวมสิบเจ็ดคน กำลังเร่งฝีเท้ามาที่ยอดเขานี้อยู่"

"เซ้งยี้ ฟังเสียงของมันถี่เร็วมาก"

"โกวโกว พวกเราไปซ่อนตัวในป่าด้านซ้ายมือกัน พวกมันมาถึงใต้ยอดเขาแล้ว"

ล้อซู่พู้ทะยานกายปราดเข้าไปในป่าก่อน จนเมื่อหาที่ซ่อนตัวได้มิดชิด มิคาดว่าจักเซ้งเทียนถึงกับใช้ความสามารถที่เลอเลิศ ไปซ่อนตัวในสถานที่แห่งนั้นก่อนนางเสียอีก ล้อซู่พู้แม้ไม่ว่ากล่าวชมเชย แต่นับถือเป็นยิ่งนัก รู้สึกพลังฝีมือของเจ้าตัวร้ายรุดหน้าจนแทบทันโง้วเล้งจูผู้เป็นอาจารย์แล้ว

ขณะยังครุ่นคิด พลันเห็นเงาร่างสายหนึ่งทะยานนำขึ้นมาบนยอดเขาก่อน นางแม้เห็นชัดเจนแต่แปลกหน้าไม่รู้จักมาก่อน แต่จักเซ้งเทียนรีบส่งเสียงทางลมปราณบอก

"ที่ขึ้นมาก่อนคืออั้งล้ออ่อง พวกติดตามหลังล้วนเป็นนักบู๊อันดับหนึ่งของมัน"

"อา.. เราจะสกัดพวกมันไว้หรือไม่ ?"

"อย่าเคลื่อนไหว มันอาจจะมีเรื่องสำคัญเกิดขึ้นก็ได้"

ล้อส่ายอ่องเพิ่งชะงักร่าง คล้ายดั่งเงี่ยหูฟังเสียงเคลื่อนไหวทางรอบข้างอยู่ชั่วครู่บริวารของมันทยอยมาครบครันแล้ว จึงได้ยินมันส่งเสียงหนัก ๆ

"มาคอ รีบบอกเรื่องที่ทราบมา"

นักบู๊ผู้หนึ่งเดินออกมาจากกลุ่ม น้อมตัวรายงาน

"อ้วงฮุยชิงชาวยุทธ์ตงง้วนไปหมดสิ้นทั้งจำนวนแล้ว มีเพียงฮ้วงอูกงจู้หนีรอดมาได้ผู้เดียว"

ล้อส่ายอ่องกระโดดโลดเต้นด้วยความเดือดดาล คำรามเสียงก้อง

"พวกเจ้ารีบถ่ายทอดคำสั่งด่วน ทุกขบวนที่อยู่ในตงง้วน ต่างรีบเร่งย้อนกลับประเทศ จำกัดเวลาให้หนึ่งเดือนไปชุมนุมรอคอยคำสั่งในเมืองซูลีเคอ ผู้ไปถึงช้ากว่ากำหนด ต้องถูกลงโทษสถานหนัก"

นักบู๊ทั้งหลายรีบน้อมกายรับคำสั่ง กระจายออกไปจากกันโดยเร็ว เหลือเพียงผู้มีนามมาคอยังยืนนิ่งไม่เคลื่อนไหว ถามเบา ๆ

"ไต้อ่องใช่จะเดินทางในตอนนี้เลยหรือไม่ ?"

"เรากำลังรอปีอาวเพื่อกลับประเทศด้วยกัน"

"หัวหน้ากองปีอาวตอนนี้อยู่ที่ใด ?"

"มันมาแล้ว"

อั้งล้ออ่องโบกมือส่งเสียงไม่ทันขาดคำ พลันมีเงาร่างสูงใหญ่ของคนผู้หนึ่งโลดละลิ่วขึ้นมาบนยอดเขาจริง ๆ อั้งล้ออ่องส่งเสียงดัง ๆ

"ปีอาว มีข่าวอย่างไร ?"

ผู้มารับคารวะรายงาน

"ได้อ๋อง เรื่องราวเลวร้ายแล้ว เหลิงจู๊ถูกอึ่งซี่ผ่ายคร่าตัวไป เทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวก็ไล่ตามมาทางด้านหลัง การแลกเปลี่ยนเชลยในหลายวันหน้าต้องเป็นเรื่องยุ่งยากมากแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องตระหนกยิ่งนัก รีบส่งเสียงทางลมปราณกับล้อซู่ผู้

"โกวโกว เรื่องนี้จะทำอย่างไรกัน ?"

"เซ้งยี้ รอเทียนซัวซิ้งกับกิมเทียวมาถึงแล้ว เราจะปลีกตัวไปพบฉินเอียเท้าแป๊ะเอียเท้าเอง พวกเจ้าทั้งสามสะกดรอยกั้งลัอ่องไว้"

งักเซ้งเทียนเห็นอั้งล้ออ๋องพาบริวารสองคนมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือ รีบส่งเสียง

"โกวโกวอยู่รอตั้วแปะกับเทียวเจ๊กที่นี่ ให้ทั้งสองท่านรีบเร่งตามหลังไป ข้าพเจ้าจะตามมารเฒ่าในทันที หากช้ากลัวถูกมันหนีรอดจากสายตา กับเอียเท้าสองตัวนั้นโกวโกวอย่าตั้งความหวังสูงนัก พวกนางไม่ถึงคราคับขันอับจนต้องไม่ยอมทอดทิ้งความทะเยอทะยาน ได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน"

"หากพวกนางไม่เชื่อฟังเรา เราตกลงใจไม่ถามไถ่เรื่องของพวกนางอีก อย่างมากครึ่งเดือน อย่างน้อยสิบวัน เราอาจจะต้องขึ้นเหนือไปบ้าง"

งักเซ้งเทียนพลิ้วตัวลงจากคบไม้ ทะยานกายไล่หลังอั้งล้ออ๋องไปโดยเร็วจวบจนสว่าง พบเห็นพวกมันเข้าไปในเมืองฮาลา ซึ่งเป็นเมืองชายแดนมองโกล งักเซ้งเทียนมิไหวพริบวูบขึ้น รีบเดินเข้าไปในกระโจมชาวมองโกลแห่งหนึ่ง ซื้อเสื้อผ้ามองโกลมาหนึ่งชุด ผลัดเปลี่ยนแล้วสะกดรอยตามต่อไป

แต่เรื่องราวผิดคาดหมายยิ่ง งักเซ้งเทียนออกจากกระโจมมองโกลมาไม่นาน พลันเห็นที่เบื้องหน้ามีดรุณีอยู่สามคน ต้องร้องในใจด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นับเป็นศัตรูอยู่ในทางแคบจริง ๆ พวกนางถึงกับรุดตัดหน้าเราไปได้"

ดรุณีทั้งสามมิได้สนใจทางด้านหลัง พวกนางก็คล้ายสะกดรอยตามอั้งล้ออ๋องมา นั่นคือฉินเจ็งเจ็ง แป๊ะอั้งงัก กับกิมเล้งกงจู้เพ็กกี

งักเซ้งเทียนแค้นจนใคร่ทะยานเข้าไปก่นด่าให้สาใจสักพัก ต่อเรื่องที่พวกนางบังอาจชิงตัวมาเคอเหล็งจู๊ไป แต่เมื่อเห็นกิมเล้งกงจู้คุ้มกันอยู่ข้างกาย วิชาบ้วยเหลือซิ่งกงร้ายกาจเหลือประมาณ จนมันได้แต่เคียดแค้นในใจโดยไม่กล้าเสนอหน้าไปเสี่ยงอันตรายจริง ๆ

ตอนนี้เป็นเวลาฟ้าสว่างไม่นาน ในรายทางผู้คนสัญจรยังน้อยอยู่ แม้มีหมอก

อรุณอยู่เลือนราง งักเซ่งเทียนยังคงไม่กล้าเข้าไปใกล้ชิดนัก กระทั่งไม่กล้าเข้าไปในเมือง หาร้านอาหารที่นอกเมืองรองท้องก่อนแล้ว เร่งฝีเท้าไปรอคอยที่ทางเบื้องหน้า

ประมาณสองชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง อั้งล้ออ่องจึงพาบริวารสองคนของมันปรากฏขึ้นในสายตา ต่างเร่งฝีเท้าอย่างรุ่มร้อน ชั่วพริบตาก็ผ่านที่ซึ่งงักเซ่งเทียนซ่อนตัวไป

ชั่วครู่ พวกแป๊ะอั้งงักก็ติดตามเข้ามา ทั้งสองฝ่ายทิ้งระยะเพียงครึ่งลี้เท่านั้น คนทางหน้าและหลังยังพอเห็นกันอยู่รำไร แต่เมื่อที่หมอกกางกั้นสายตา ตอนนั้นได้แต่เกร็งกำลังภายในฟังเสียงฝีเท้าเท่านั้น

งักเซ่งเทียนไม่กล้าเดินตามทางใหญ่ สะกดใจอีกชั่วครู่จึงอ้อมออกตามทางน้อยที่ด้านข้าง อาศัยโสตประสาทของมัน อยู่ในทางราบเรียบกว้างขวาง แม้ไกลกว่านี้ก็ไม่เป็นปัญหา ดังนั้นเอง มันทอดระยะห่างจากทั้งสองฝ่ายถึงหนึ่งลี้เศษ ติดตามในสภาพสามเส้า สามารถดูแลได้ทั่วทั้งหน้า ๆ หลัง ๆ

งักเซ่งเทียนครุ่นคิด ล้อซูฟู้จะต้องทราบข่าวติดตามมาเช่นกัน ยิ่งหวังให้เทียนซัวซึ้งกับกิมเทียวอย่าได้ตามมาในทันที มิเช่นนั้นเหตุการณ์ต้องยิ่งเลวร้ายกว่านี้แน่นอน

มิว่าเรื่องราวใด มักจะเกิดเปลี่ยนแปรอย่างคาดหมายไม่ถึง ขณะงักเซ่งเทียนครุ่นคิดความในใจอยู่นั้น แป๊ะอั้งงักกับเฉิ่นเจ็งเจ็งพลันเปลี่ยนความคิด สั่งให้กิมเล้งกงจู๊สะกดรอยตามอั้งล้ออ่องเพียงลำพัง ส่วนพวกนางทั้งสองวกออกทางด้านซ้าย สาเหตุเนื่องเพราะนางพบเห็น ที่ด้านหลังงักเซ่งเทียนยังมีสตรีติดตามมาอีกนางหนึ่ง

ดีที่งักเซ่งเทียนก็มีความรู้สึกเช่นกัน มันไม่เพียงฟังออก ทางด้านหลังหลายชั่วธนูเล่นมีเสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบา กระทั่งยังทราบ ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักเปลี่ยนเส้นทาง ที่บันดาลให้มันต้องตื่นเต้นสงสัยมากคือ ทั้งสองฝ่ายต่างมุ่งหน้ามาหามันเป็นเป้าเดียวกัน

งักเซ่งเทียนรีบกวาดตามองรอบข้าง เห็นที่เบื้องหน้ามีทุ่งหญ้ารกร้างอยู่บริเวณกว้างใหญ่ รีบซุ่มตัวเข้าไปซ่อนภายใน เงยหน้าเพ่งมอง ในหมอกบางที่เริ่มจางลงทีละน้อย เห็นสตรีชาวมองโกลวัยไม่ถึงสามสิบปีนางหนึ่งกำลังเร่งฝีเท้าเข้ามา จากสายตาคมกล้ายังพอเห็นเลือนราง เป็นสตรีมีความงามยั่วยวนกวนราคะยิ่งนัก จวบจนเข้าในรัศมียี่สิบวา งักเซ่งเทียนต้องร้องในใจ

'อา...ถึงกับเป็นโฉมสะคราญร่านราคะนางนั้นเอง'

ขณะเวลานั้น ฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักก็ทะยานออกมาทางด้านขวา โฉมงามนางนั้นพอเห็นรีบชะงักร่าง กวาดตาที่มีประกายหยาดเยิ้มยียวนไปมา หัวเราะคิกคักทักทาย

"พวกท่านไฉนไม่ติดตามมารแดงไปอีก ?"

แป๊ะอั้งงักชะงักเท้าไว้ แค่นเสียงเย็นชาตวาด

"อั้งล้อเอียวกี เข้าใจว่าพวกเราไล่ตามอั้งล้ออ่องหรือไร ? เฮอะ เฮอะ"

ที่แท้โฉมสะคราญยั่วยวนกวนราคะนางนี้คืออั้งล้อเอียวกี สนมเอกของอั้งล้ออ่องนั่นเอง งักเซ่งเทียนต้องครุ่นคิด

'เอียเท้าทั้งสองน่ากลัวไม่อาจต่อต้านโท่วตี่ซิ่งทั้งของนาง'

ฉินเจ็งเจ็งเห็นฝ่ายตรงข้ามได้แต่แย้มยิ้มยั่วยวนโดยไม่ส่งเสียง จึงตวาดขึ้น

"นางปิศาจมีขวัญสุนัขโอหังบังอาจมาก ถึงกับกล้าลอบจู่โจมสำนักใหญ่ในเจ้าะง้วยก๊กของพวกเรา"

งักเซ่งเทียนจึงเข้าใจความนัยมาได้ 'มิน่าเล่า เอียเท้าทั้งสองตัวจึงไล่ตามมาโดยรวดเร็วปานนี้ ที่แท้รังของพวกนางถูกทะลวงด้วยฝีมืออั้งล้อเอียวกีนี่เอง'

อั้งล้อเอียวกีหัวร่อเสียงร่านระริกถาม

"พวกท่านไล่ติดตามมาคิดจะล้างแค้น ?"

แป๊ะอั้งงักแค่นหัวร่อสวนคำ

"ไม่เพียงต้องการล้างแค้น ยังจะกวาดล้างรังอสูรคลื่นแดงของพวกท่านให้ราบเรียบอีกด้วย"

อั้งล้อเอียวกีพลันเลิกคิ้วเรียวงามของนาง แค่นเสียงเย็นชา

"กระทั่งวีรบุรุษลาขาวของตงง้วนยังไม่ใช่คู่มือเราอ้วงฮุย พวกท่านกล้าอวดโอ่โอหังปานนี้ ?"

ฉินเจ็งเจ็งพลันชักกระบี่ออกมาตวาด

"อย่างนั้นทดลองดูกัน"

แป๊ะอั้งงักชักกระบี่ออกเช่นกัน สะอึกเข้าไปแค่นเสียง

"ไม่ต้องพร่ำไร้สาระกับนาง"

อั้งล้อเอียวกีชักกระบี่สั้นสองเล่มออกจากหลังพลางกล่าว

"พวกท่านคิดจะหาที่ตายก็เข้ามาเถิด"

สตรีทั้งสองตวาดขึ้นพร้อมกัน สะบัดกระบี่คู่จู่โจมเข้าใส่สองฟากข้างทันที

อั้งล้อเอียวกีเห็นกระบี่มีอานุภาพกราดเกรี้ยวดุดันปานนั้น ทราบทันทีว่าดรุณีทั้งสองต้องมิใช่ฝีมือชั้นธรรมดา นางรีบแยกกระบี่สั้นออกต่อต้าน สะบัดกวัดแกว่งแคล่วคล่องว่องไว ชิงเป็นฝ่ายรุกจู่โจมต่อทั้งสองดรุณีบ้าง

งักเซ้งเทียนดูออก อั้งล้อเอียวกีมีกำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็ง กระบวนท่ากระบี่พลิกแพลงพิสดารสุดยอด จึงรีบเกร็งกำลังภายในขึ้นเตรียมพร้อม จวบจนตอนนี้ยังมีความกังวลต่อสองดรุณีอย่างมาก กระทั่งยังชักกระบี่สั้นแล้งมั้วออกมาถือไว้อีกด้วย

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนชุลมุนวุ่นวายไม่อาจแยกได้ เงาร่างกับประกายกระบี่ผนึกเป็นก้อนกลมมหึมา พลังกระบี่กระจายเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท หมอกรอบข้างปั่นป่วนราวมรสุมร้าย เสียงสนั่นหวั่นไหวของการต่อสู้นี้แม้ห่างเป็นสิบลี้ยังพอได้ยิน

งักเซ้งเทียนคำนวณ ต่อสู้กันกว่าห้าร้อยกระบวนท่าแล้ว ดูออกว่ากำลังภายในของอั้งล้อเอียวกียากจะต่อต้านการกลุ้มรุมของสองดรุณีได้ จึงครุ่นคิด

"นางไม่แพ้ก็แล้วกันไป ยามใดฝ่ายแพ้หลบหนี เป็นต้องใช้โท่วถี่ซิ่งทั่งของนางมาพิชิตชัย หากเสี่ยงชีวิตเช่นนี้สืบไป ต้องมีคนบาดเจ็บสาหัสแน่นอน..."

ความคิดยังมิทันจบสิ้น พลันได้ยินอั้งล้อเอียวกีหัวร่อเสียงร่านระริก ทะยานควับพุ่งไปในทางเข่าเยี่สีเขาด้วยความเร็วไม่ผิดกับสายฟ้า !

ดรุณีทั้งสองพอเห็นต่างตวาดขึ้นพร้อมกัน ขวางกระบี่ทะยานกายหมายจะไล่ตามไปลงมืออีก

งักเซ้งเทียนตระหนกยิ่งนัก สะอึกควับออกจากที่ซ่อนพร้อมกับตวาด

"พวกท่านจงหยุดให้เรา !"

ดรุณีทั้งสองได้ยินต้องงุนงงไป แป๊ะอั้งงักหยุดเท้าโพล่งด้วยความสงสัย

"ฉิ่นเอียเท้า ปีศาจก่อกวนก็อยู่ที่นี่"

ฉิ่นเจ็งเจ็งไม่มีเวลาเอ่ยปากตอบโต้ เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนทะยานมาถึงเบื้องหน้านางแค่นเสียงเย็นชา

"ท่านต้องการอย่างไร ?"

งักเซ้งเทียนขมันมองอั้งล้อเอียวกีแน่วนิ่ง คล้ายไม่สนใจฟังคำถามของพวกฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักเลย ยืนเด่นเป็นสง่าในระหว่างกลางของสองดรุณีด้วยท่าทีโอ่อ่าภาคภูมิน่าเกรงขามยิ่ง

ความจริงดรุณีทั้งสองเคียดแค้นมันจับจิตจับใจ ตอนอยู่ลับหลัง เคยคิดอยู่บ่อยครั้งต้องการทะลวงมันสักหลายกระบี่จึงระบายโทสะได้

แต่ตอนนี้ อยู่ห่างจากงักเซ้งเทียนเพียงสองเชียะเท่านั้น กล่าวได้ว่าเพียงยกมือก็สังหารมันสมใจ แต่ทว่าพวกนางถึงกับคล้ายไม่มีกำลังยกกระบี่ขึ้นก็ปาน

แป๊ะอั้งงักเหลียวมองฉินเจ็งเจ็ง พอดีฉินเจ็งเจ็งก็เหลียวมองนาง ตาทั้งสี่พอประสาน ต่างมีสีหน้าคล้ายปลาบปลื้ม คล้ายกระอักกระอ่วน ความขุ่นแค้นในกาลก่อน ๆ ไม่ทราบสลายหายไปแห่งหนใดหมดสิ้น เพียงแสยะหน้าลัดเลียนกันแล้ว เป็นอันสิ้นเรื่องราวกัน

อั้งล้อเอียวก็กิดคล้ายตะลึงลานไป เห็นนางสืบเท้าเข้ามาห่างเพียงห้าวา ในมือถึงกับมีอาวุธประหลาดขึ้นอีกชิ้นหนึ่งยาวห้านิ้วเศษ ลักษณะคล้ายง่าม สีแดงฉานปานเปลวไฟ เปล่งประกายระยิบระยับอยู่ในแสงอุทัยที่สาดส่อง

งักเซ้งเทียนพลันแค่นหัวร่อส่งเสียง

"นางปิศาจ อยู่ต่อหน้าเซี่ยวเอี๊ย กล้าชัดโท่วตี่ซิ่งทั่งลอบจู่โจมหรือไม่ ?"

ฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักพอได้ฟังต้องตระหนกยิ่ง ต่างร่ำร้องในใจ

'ที่แท้ปิศาจก่อกวนดูออกว่า ศัตรูมีเล่ห์ร้ายกลอกกลิ้ง'

อั้งล้อเอียวก็เหลือบมองอาวุธวิเศษของนางแวบหนึ่ง แล้วจึงซุกเข้าไว้ในอกเสื้อ ถามเบา ๆ

"ท่านเป็นผู้ใด ? ในเมื่อรู้จักของวิเศษเราอ้วงอุย คาดว่าต้องมีความเป็นมาอยู่เล็กน้อย"

แป๊ะอั้งงักชิงส่งเสียง

"ท่านไม่ต้องสนใจมันเป็นผู้ใด ? มีความสามารถจงชัดโท้วตี่ซิ่งทั่งใดออกมาเถิด"

อั้งบ้อเอียวก็หัวร่อเสียงร่านระริกกล่าว

"ไฮ้ ! ภาคภูมิมาก ๆ เลย ดูทีท่าที่สนิทสนมของพวกท่านคราวนี้ หรือว่าเป็น ...คัก คัก..."

นางแม้หัวร่อด้วยทีท่าปลอดโปร่งแจ่มใส สัพยอกต่อทั้งสองนางไปตามอารมณ์ แต่ในใจต้องครุ่นคิดด้วยความกังวล

'เจ้าเด็กน้อยสามารถตวาดใส่สตรีทั้งสองนาง ความเป็นมาของมันต้องไม่รวบรัดแน่ ในเมื่อรู้จักของวิเศษเราแล้ว ยังไม่มีทีท่าหวาดหวั่นพรั่นพรึง แสดง

แน่ชัดมันต้องรู้จักวิธีต่อต้านทำลาย เราไม่อาจเสี่ยงอันตรายลงมือต่อมันแล้ว"

ฉิ่นเจ็งเจ็งเห็นนางเขมั้นมองงักเซ้งเทียนแน่วนิ่ง ความหึงหวงประดังขึ้นรุนแรงจนตวาดสุดเสียง

"จะต่อสู้เป็นต่อสู้ เขมั้นมองจนตาแทบปะทุทำกระไร ?"

อั้งล้อเอียวก็งุนงงอีกครั้ง ร่ำร้องในใจ

"เอียเท้าทั้งสองตัว ถึงกับเป็นของเจ้าเด็กน้อยคนเดียว ไอ้ ! ไยไม่เป็นเรื่องพิกลเกินไป"

นางมิทันกล่าวส่งเสียงหัวร่อก่อน แล้วบีบเสียงเล็กเสียงน้อย

"พลังหึงไม่เบาเลย เราอ้วงฮุยไม่ชิงบุรุษของท่านแน่นอน"

งักเซ้งเทียนตวาดสวนคำ

"นางปีศาจหุบปากไว้ อยู่ต่อหน้าเซี่ยวเอี๊ย หากยังแสดงความร่านระริกออกมา เราจะให้ความหวังของท่านที่หมายช่วงชิงอำนาจของอั้งล้อสายพังทลายหมดสิ้น"

อั้งล้อเอียวก็ได้ฟังต้องตระหนกยิ่งนัก สีหน้าของนางแปรเปลี่ยนไปทันที โพล่งถามขึ้น

"เจ้าไฉนพร่ำเรื่องเหลวไหลมาได้ ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"อั้งล้ออ๋องตอนนี้ยังงมงายไม่รู้ตัว เราเซี่ยวเอี๊ยกำลังติดตามมันเพื่อมาตกลงเงื่อนไขสำคัญนี้ หากมันยินยอมปลดปล่อยชาวยุทธ์ตงง้วนที่จับตัวไปคุมขังหมดสิ้น เราก็จะบอกความลับทั้งมวลนี้แก่มันโดยกระจ่าง"

อั้งล้อเอียวก็ก็พลันหัวร่อถาม

"หากมันไม่มีเชลยพอจะให้ปล่อย ?"

งักเซ้งเทียนมารยาเป็นร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"วาจาของท่านหมายความอย่างไร ?"

"คัก คัก ชาวยุทธ์ตงง้วน ล้วนตกอยู่ในมือเราอ้วงฮุยแล้ว"

"ฮา ฮา...เพียงนี้ยิ่งสะสางง่าย"

"ไอ้ ลองบอกมาฟัง"

"ท่านจะช่วงชิงอำนาจ จำเป็นต้องกลับประเทศของตน แต่อั้งล้ออ๋องได้เดินทางก่อนท่านมาครึ่งวัน หากท่านไม่ปล่อยเชลย เราเซี่ยวเอี๊ยมีแต่สกัดท่านไว้ในที่นี้ ระยะทางที่ห่างกันครึ่งวัน ไยมิใช่ไม่มีปัญญาไล่ตามทันอีก และไยต้องกังวลจะส่ง

ข่าวไปไม่ถึงได้ ?"
อั้งล้อเอียวกีรู้สึกเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสกว่าที่คาดคิดไว้มากหลายนัก นางครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว
"ท่านต้องการเชลยไม่ยาก แต่จำเป็นต้องติดตามเราไปสถานที่แห่งหนึ่ง"
"ฮา ฮา บอกก่อนว่าไปทำกระไร ?"
"ไปดูตัวประกัน"
"ไม่ว่าท่านจะมีเล่ห์กลอกกลิ้งปานใด หากไม่เห็นตัวประกันชัดตา ต่อให้เป็นถ้ำเสือวังจระเข้ เราก็ต้องพลิกมันขึ้นมาให้ได้"
แป๊ะอั้งงักแค่นหัวร่อถาม
"ท่านเชื่อถือวาจานาง ?"
งักเซ้งเทียนโบกมือห้ามพวกนางไม่ให้ออกความเห็น แล้วหันกล่าวต่ออั้ง-ล้อเอียวกี
"นำทางเถิด"
อั้งล้อเอียวกีชี้สตรีทั้งสองถาม
"พวกนางก็จะไปด้วย ?"
"เออะ ท่านกลัวพวกนางไม่รักษาคำมั่นสัญญา ?"
"แน่นอน มีผู้ใดยอมเชื่อศัตรูโดยง่ายดาย...ท่านยังมิได้บอกชื่อแซ่แก่เรา"
"พบกับชาวยุทธ์ตงง้วนแล้วค่อยบอกกับท่าน"
อั้งล้อเอียวกีเดินนำหน้ามุ่งสู่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ฉิ่นเจ็งเจ็งส่งเสียงทางลมปราณกับแป๊ะอั้งงัก
"ปิศาจก่อกวนมิใคร่มีสีหน้าต่อพวกเราเท่าใดนัก"
แป๊ะอั้งงักส่งเสียงทางลมปราณบ้าง
"นั่นต้องตำหนิพี่กกีคร่าตัวมาเคาเหล็งจู๊ไป มันอาจยังจะระบายโทสะต่อพวกเราอีกก็ได้เลย"
งักเซ้งเทียนมีความสามารถสกัดฟังเสียงทางลมปราณได้แล้ว จึงครุ่นคิดที่แท้การชิงตัวม แตอเหล็งจู๊ไม่ใช่เป็นความคิดของพวกนางทั้งสองนี้
พลันได้ยินอั้งล้อเอียวกีที่เบื้องหน้าส่งเสียงมา
"ระยะทางยังมีอีกหนึ่งวันครึ่ง พวกเราจำเป็นต้องหาสถานที่รับทานอาหารกลางวันก่อน"

งักเซ้งเทียนช้อนตามองท้องฟ้าแวบหนึ่งจึงตอบ

"แล้วแต่ท่าน"

"เบื้องหน้าคือเมืองเตอลุน และมีแต่เมืองนี้เท่านั้น ออกพ้นเมืองนี้ก็เป็นเทือกเขาอัลไต ไม่มีเมืองและโรงเตี๊ยมให้พักแรมแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้คิดด้วยไวปัญญา ตัวประกันอาจจะซ่อนอยู่ในสถานที่เร้นลับที่สุดของเทือกเขาอัลไตก็ได้ ดังนั้น ส่งเสียงทางลมปราณกับดรุณีทั้งสอง

"ข้าพเจ้าต้องป้องกันเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งของนางทุกขณะจิต พวกท่านควรสนใจความเคลื่อนไหวทั้งมวลไว้ สถานที่กักขังตัวประกันต้องมีอันตรายร้ายแรงสุดยอด หากรู้สึกสถานการณ์ไม่ถูกต้อง พวกท่านถอนตัวหนีไปโดยไม่ต้องคำนึงถึงข้าพเจ้า"

นั่นเป็นความรักกังวลจนเด่นชัด ดรุณีทั้งสองได้ฟังต้องพลุ่งพล่านเป็นอย่างยิ่ง มาตรว่าเสียงจะกระด้างเย็นชา แต่ก็ได้แสดงจิตใจของมันแก่พวกนางจนชัดเจนแล้ว

อั้งล้อเอียวกีก็เดินนำเข้าไปในร้านอาหาร เลือกโต๊ะนั่งรวมกัน ผู้ที่ไม่ทราบความนัย ไหนเลยจะเข้าใจพวกนางเป็นศัตรูคู่แค้นกัน

งักเซ้งเทียนสั่งสุราอาหารแล้ว กวาดตามองดูในร้าน เห็นมีผู้นั่งดื่มกินร่วมยี่สิบโต๊ะ แต่ส่วนมากเป็นพ่อค้าวานิชธรรมดา

อั้งล้อเอียวกีเร่งรัดผู้รับใช้อยู่บ่อยครั้ง เปลือกนอกของนางแม้ปลอดโปร่งแจ่มใส แต่จิตใจตื่นเต้นจนตึงเครียดแล้ว สองสตรีหนึ่งบุรุษที่เบื้องหน้า กล่าวได้ว่าเป็นบุคคลร้ายกาจที่คุกคามจิตใจนางจนกระสับกระส่ายอย่างรุนแรง

ทั้งสี่มิได้สนทนากัน สุราอาหารพอส่งมาถึง อั้งล้อเอียวกียกตัวเองเป็นผู้เหย้าเชื้อเชิญผู้เยือนทั้งสามดื่มกินตามมารยาท

พวกงักเซ้งเทียนทั้งสามต่างไม่สนใจ หลังจากอิ่มหนำสำราญ อั้งล้อเอียวกีลุกขึ้นถาม

"ซื้อหาเสบียงกรังติดตัวไปด้วยหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนตอบ

"คงไม่ต้อง ระยะทางไม่กี่ร้อยลี้ เดินเพียงครึ่งวันก็ถึงได้"

อั้งล้อเอียวกีงุนงงทันที โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ท่านไฉนทราบมีเพียงไม่กี่ร้อยลี้ ?"

"เหละ ที่นี่เป็นช่วงกลางของเทือกเขาอันไต ไม่ว่าท่านจะไปในด้านใด ก็ไม่เกินหกร้อยลี้เท่านั้น"

อั้งล้อเอี๊ยวก็ต้องครุ่นคิดด้วยความตระหนก

"เด็กน้อยผู้นี้ร้ายกาจเหลือประมาณ มันคำนวณสถานที่กักขังเชลยของเราออกแล้ว !"

ใจครุ่นคิดปากส่งเสียง

"นับว่าท่านฉลาดหลักแหลม แต่ไม่ใช่ในสถานที่เปิดเผย"

แป๊ะอั้งงักแค่นหัวร่อสวนคำ

"พวกเราทั้งไม่นั่งรถ และไม่ขี่ม้า หรือไม่รู้จักเหินข้ามป่าผ่านหุบเหว ?"

อั้งล้อเอี๊ยวก็หัวร่อคักคักถาม

"พวกท่านไม่กลัวเราหลบหนีหรือไร ?"

"นั่นต้องถามท่านมีความกล้าพอหรือไม่"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงหนัก ๆ กล่าวได้เท่านั้น อั้งล้อเอี๊ยวก็พลันทะยานขึ้นอากาศ โฉบปราด ๆ ไปตามหลังคาบ้าน ทั้งยังหัวร่อส่งเสียง

"อย่างนั้นพวกท่านทุ่มเทชีวิตไล่ตามเถิด"

แป๊ะอั้งงักกับฉินเจ็งเจ็งพากันตวาด

"บังอาจกางตำราว่าเหล่าเทพเซียน"

สองนางทะยานตามติดออกไปปานกระแสลม งักเซ้งเทียนรีบติดตามหลังโดยกระชั้นชิด พลันครุ่นคิด

"ไหวตัวซิ่งทั้งของนางแม้ร้ายกาจ แต่ลุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเซียวของเอี๊ยเท้าทั้งสองเมื่อสามารถสยบพิชิตกระบี่บินได้ หรือไม่อาจต้านทานนางปิศาจนี้ ?"

ขณะครุ่นคิดถึงปัญหาน่าสงสัย หมายจะบอกกับสองดรุณีนั้น แต่ต้องเลิกล้มความคิดโดยคำนึงต่อ

"ยังคงอย่าสะกิดเตือนนางอีกชั่วคราว มิเช่นนั้นยามไตพวกนางเยาวตโต่ความเก่งกล้า ไยมิใช่เป็นการทำร้ายชาวยุทธ์ตงง้วน ไม่มีทางหาที่กักขังพวกมันพบอีกแล้ว"

อั้งล้อเอี๊ยวก็ตั้งใจจะอาศัยวิชาตัวเบาที่เหนือกว่าหัวร่อเย้ยหยันศัตรูทั้งสามที่ติดตามมา แต่นางทุ่มเทชีวิตพุ่งตัวไปร่วมสามชั่วยาม พอเหลียวมองมาต้องตระหนกจนใจสะท้าน เพราะทั้งสามคนติดตามนางดุจดั่งเงาร่าง กระทั่งยังมีท่าปลอดโปร่งอย่างยิ่งอีกด้วย !

งักเซ้งเทียนแปรื่องปราดหลักแหลมปานใด พอเห็นต้องหัวร่อฮาฮากล่าว

"ท่านวางใจ พวกเราประกันต้องไม่ถูกทิ้งห่างแน่"

อั้งล้อเอียวก็สะกดกลั้นไว้ไม่ส่งเสียง ทุ่มเทกำลังพุ่งตัวไปสุดฝีเท้า ความรวดเร็วเพียงด้อยกว่าบังคับลมปราณเหาะเหินเท่านั้น นางยังครุ่นคิด

"เราดูพวกเจ้าสามารถไม่ถูกทิ้งห่างได้ ?"

เอียเท้าทั้งสองไหนเลยยอมลดทิฐิพ่ายแพ้ ทุ่มเทกำลังติดตามอย่างเอาเป็นเอาตายดั่งเดิม

งักเซ้งเทียนทราบแก่ใจ นี่เป็นการประลองฝีเท้าของพวกทั้งสาม ไม่ใช่จะร่วมกำลังต่อสู้ได้ หากพลังฝีมือเพียงลำพัง สตรีทั้งสองต้องไม่มีทางรับมือศัตรูได้ เพื่อไม่ต้องการให้ทั้งสองนางท้อแท้ รีบเกร็งกำลังภายในขึ้น ยื่นสองฝ่ามือออกไปผลักหลังข้างละคน ช่วยให้พวกนางติดตามโดยกระชั้นชิดกว่าเดิม

สตรีทั้งสองไหนเลยไม่ทราบ พลังฝีมือตัวเองสูงต่ำเท่าใด ทั้งที่แน่แก่ใจ ไม่อาจต่อสู้อั้งล้อเอียวก็ตัวต่อตัวได้ แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ ไหนเลยจะยอมแพ้ให้นางเย้ยหยัน ดังนั้น กัดฟันทุ่มเทกำลังไล่สืบไป ตอนนี้ต่างรู้สึกทางด้านหลังผิดปกติ ทราบว่างักเซ้งเทียนลอบเกริงกำลังภายในช่วยเหลือ ปากแม้ไม่ส่งเสียง แต่จิตใจรู้สึกดื่มด่ำซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง

ทั้งสามคนเริ่มประลองฝีเท้าแต่เที่ยงวันจนพลบค่ำ จากพลบค่ำถึงดึกสงัด ภายใต้ทิฐิที่ต้องการเอาชนะต่อกัน วิ่งเป็นระยะทางไกลกว่าห้าร้อยลี้ อั้งล้อเอียวก็ที่อยู่หน้ามักเหลียวมองมาบ่อยครั้ง คล้ายดั่งทราบไม่มีหวังได้ชัยแล้ว จำต้องชะงักร่างไว้หอบหายใจกล่าว

"พวกท่านเห็นยอดเขาสูงที่เบื้องหน้าหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนรั้งมือกลับมานานแล้ว สะอึกไปข้างกายนางพลางเน้นเสียงหนัก ๆ ถาม

"ท่านพาลบอกให้ชัดเจนไม่รวบรัดดีกว่า ตัวประกันอยู่ที่ใด ?"

อั้งล้อเอียวก็แย้มยิ้มอย่างมีเลศนัยกลอกกลิ้ง พลางตอบ

"เราอ้วงอุยขอประกาศไว้ก่อน มาตรว่าให้ท่านเห็นตัวประกันได้ แต่ต้องไม่ใช่อยู่ในห้องต้อนรับอาคันตุกะ"

"เหอะ แม้ท่านจะตั้งเตาอาวุธกระทะน้ำมัน ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อเซี่ยวเคี้ย"

"คัก คัก มีความกล้าจงติดตามอ้วงอุยมา เผชิญกับอันตราย มิอาจกล่าว

หาเราไม่ได้เตือนไว้ก่อน"

อั้งล้อเอียวก็กล่าวขาดคำ บิดเอวเบา ๆ ร่างพลิ้วออกไปปานปุยนุ่น งักเช้ง-เทียนรีบส่งเสียงทางลมปราณต่อสตรีทั้งสอง

"พวกท่านทอดระยะตามให้ห่างกว่าเดิมเล็กน้อย"

แป๊ะอั้งงักสวนคำทันที

"พวกเรามีความคิดของพวกเราอยู่ ท่านพร่ำรำพันปานหญิงชราไปไย ?"

ปากนางแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ครุ่นคิดด้วยความขบขัน

'มีแต่ใช้โทสะเช่นนี้ไปใส่มัน จึงจะไม่ถูกมันกีดกันมิให้พวกเราตามไป'

นางหยั่งนิสัยงักเช้งเทียนกระจ่างได้จริง ๆ เห็นงักเช้งเทียนเพียงแค่นเสียงเบา ๆ ก็ไม่เอ่ยปากอีกแล้ว นิ่นเจ็งเจ็งคำนึงด้วยความขบขัน

'ไม้นี้ของแป๊ะเอียเท้าเยี่ยมยอดมาก พวกเราไหนเลยวางใจ ปล่อยมันไปเสี่ยงอันตรายเพียงลำพังได้'

อั้งล้อเอียวก็พลิ้วตัวถึงได้ยอดเขา ชี้ผนังผาที่ตั้งชันแห่งหนึ่งกล่าว

"ตัวประกันถูกกักขังอยู่ในถ้ำเบื้องล่างนั้น"

"ท่านนำทาง"

งักเช้งเทียนกล่าวแล้วเกร็งกำลังภายในขึ้นเต็มที่ อั้งล้อเอียวก็หัวร่อถาม

"ยังมิได้เข้าในถ้ำ ไยต้องตื่นเต้นถึงปานนี้ ?"

งักเช้งเทียนแค่นหัวร่อตอบ

"ชั่วชีวิตเซี่ยวเอี๊ย ไม่ยอมให้ผู้ใดมาก่อกวนเล่ห์อุบายต่อหน้า หากท่านมาล้าปั้นเรื่องมาโป้ปด ข่าวแพร่งพรายยังเป็นเรื่องสำคัญรองลงมา น่ากลัวกระทั่งชีวิตของนางปีศาจท่านยังไม่อาจรักษาไว้ได้"

อั้งล้อเอียวก็บีบเสียงเล็กน้อย

"โอ้ ดารมเชื่องโชไม่เบา พวกเรายังไม่เคยลงมือกันมาเลย"

"เฮอะ เฮอะ ท่านเพราะต้องการหลีกเลี่ยงเรื่องนี้ จึงรับปากปล่อยตัวประกัน"

อั้งล้อเอียวก็หันกายเดินไปที่ปากถ้ำ พลางหัวร่อเสียงร่านระริกกล่าว

"พวกเราตกลงกันแล้ว ใช้ข่าวแลกตัวประกัน มิใช่หวาดกลัวพลังฝีมือของท่านเลย"

งักเช้งเทียนชะงักเท้าส่งเสียง

"มิว่าอย่างไร ท่านตอนนี้ไปปล่อยตัวประกันออกมาเถิด เซี่ยวเอี๊ยจะอยู่รอ

ในที่นี้-

อั้งล้อเอียวก็ต้องงุนงงทันที พลันเข้าใจความคิดของงักเซ้งเทียนได้ แค่นเสียงด้วยความแค้นเคือง

"ที่แท้ท่านมีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งอยู่ก่อนแล้ว"

บทที่ 30

ตามล่าไม่ลดละ

จิกเซ้งเทียนที่มีเล่ห์อุบายอยู่ก่อนจริง ๆ เมื่อเห็นฝ่ายตรงข้ามสามารถหยั่งออก ต้องหัวร่อเสียงก้องกังวานแล้ว ส่งเสียงทางลมปราณต่อฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะฮั้งงัก

"พวกท่านเตรียมลุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเซียวไว้ หากนางไม่ปล่อยไม้ตายโห่วตี่ซิ่งทิ่งมา พวกท่านเพียงดูอยู่ด้านข้าง มิเช่นนั้น ยึดอาวุธวิเศษของนางไปเสีย ในสถานที่เปิดเผยกว้างขวางกลัวนางหลบหนี ตอนนี้แม้นางเสียบปีกก็บินไปได้ไม่ไกลแล้ว"

ดรุณีทั้งสองได้ฟังจึงเข้าใจความนัย ต่างล้วงอาวุธวิเศษออกมากุมไว้พร้อมทั้งก่นด่าตัวเองในใจ

"เหลวไหลน่าตายจริง ๆ ! ไฉนมิได้นึกถึงประการนี้มาก่อนเลย"

อั้งล้อเอียวกีคล้ายไม่ทราบ กระไรเรียกว่าลุ้ย-

เลี่ยง (สร้อยสายฟ้า) กับซิ่งเซียว (กุญแจเทพเจ้า) แต่แน่ใจว่าต้องเป็นอาวุธโบราณของเซียนผู้วิเศษ จนเมื่อเห็นทั้งสองครุฑีปลดออกมาจากลำคอแล้ว พบเห็นว่าเป็นของมีประกายซอนไซน์โยน์ตาผิดธรรมดา ต้องลอบตระหนกไม่น้อย

งักเซ้งเทียนสังเกตสีหน้าก็ทราบความรู้สึก หัวร่อเสียงกังวานกล่าว

"ท่านคงไม่รู้จักความวิเศษกระมัง อาวุธวิเศษทั้งสองนั้น กระทั่งเกาทัณฑ์เซี้ยเอี๊ยงซิงจี่ยังต่อต้านได้ อาวุธวิเศษของท่านไหนเลยจะเกิดประสิทธิภาพใด ๆ ทอดตาทั่วแผ่นดินกว้างใหญ่ นอกจากอาวุธวิเศษไม่กี่ชิ้นในชาเซียนก็กมิอาจสยบพิชิตแล้ว มิว่าเป็นอาวุธโบราณใด ต่างสามารถยึดมาเป็นกรรมสิทธิ์ได้"

อั้งล้อเอียวก็ดูออกว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง แต่นางคล้ายมีความมั่นใจสามารถหนีรอดพ้นไปได้ จึงยังหัวร่อเสียงใสกล่าว

"ท่านคิดจะสกัดทางออกของเราอ้วงฮุยในที่นี้หรือไร ?"

งักเซ้งเทียนพอได้ฟังต้องกระวนกระวายยิ่ง เน้นเสียงถาม

"ถ้ำนี้ยังมีทางออกอื่นอยู่ ?"

"ไหนเลยมีเพียงแห่งเดียว"

"ท่านปล่อยชาวยุทธ์ตงง้วนหรือไม่ปล่อย ?"

"ในถ้ำนี้ไหนเลยมีชาวยุทธ์แม้สักครึ่งคน คัก คัก..."

นางหัวร่อด้วยสีหน้าและน้ำเสียงร่านระริกอย่างยิ่ง กล่าวต่อไป

"ถ้ำนี้เป็นหนึ่งในแปดกลไกสำคัญของสำนักเรา ในเมื่อท่านมีไหวพริบไม่ยอมเข้าไป นับว่าท่านหนีรอดจากอันตรายมาได้คราหนึ่ง หากต้องการให้ชาวยุทธ์ตงง้วนมีชีวิตรอดกลับ ยังต้องไปหาสถานที่สำคัญของสำนักเราจึงจะได้"

"เฮอะ เฮอะ ท่านกลัวข่าวแพร่งพรายหรือไม่กลัวกันแน่ ?"

อั้งล้อเอียวก็สั่นศีรษะตอบ

"ก่อนมาถึงหน้าถ้ำนี้ ย่อมกลัวท่านแพร่งพรายไป แต่ตอนนี้ผิดกันแล้ว"

"เฮอะ ท่านมีความมั่นใจ ?"

อั้งล้อเอียวก็ชี้ผนังถ้ำตอบ

"เราอ้วงฮุยมีนักบู๊เฝ้าอยู่ที่นี่ ตอนนี้พวกมันส่งข่าวด่วนมา บอกว่าสามารถควบคุมกลไกของพรรคไว้แทบหมดสิ้นแล้ว มารแดงเฒ่าตอนนี้มีบ้านไม่อาจกลับได้ หากมันยอมสยบอยู่ในอำนาจ อาจจะให้ตำแหน่งในตึกเจี๊ยงเล่า (ผู้อาวุโส) แก่มันสักที มิเช่นนั้นต้องถูกอัปเปหิ ไม่อาจกลับประเทศชั่วชีวิต"

งักเซ้งเทียนเห็นนางมีสีหน้าเคร่งขรึมกว่าธรรมดา ทราบว่าไม่ใช่ปั้นเรื่องขึ้นโป้ปดแน่ จึงแค่นหัวร่อถาม

"แล้วท่านกักตัวประกันตงง้วนไว้ด้วยจุดประสงค์ใด ?"

อั้งล้อเอียวก็หัวร่อเสียงก้องตอบ

"กวาดล้างทำลายยุทธจักรตงง้วน เป็นอุดมการณ์ของล้อส่ายที่มีมานานเป็นพันปีแล้ว มิว่าผู้ใดขึ้นครองอำนาจใหญ่ของล้อส่าย อุดมการณ์นี้จะไม่มีวันแปลี่ยนแปรไปตลอดกาล"

งักเซ้งเทียนพลันสะบัดฝ่ามือฟาดออกไปพร้อมกับตวาด

"นับแต่นี้ เราเซียวเอี๊ยจะทลายรังมารของท่านให้ย่อยยับทุกแห่ง"

อั้งล้อเอียวก็หัวร่อเสียงสดใส พลิ้วตัวหลบเข้าไปในถ้ำ ทั้งยังส่งเสียงออกมา

"เราอ้วงชุยจะรอพบท่านที่วังชั้นใน"

งักเซ้งเทียนทราบ นางต้องไม่รออยู่ในถ้ำนี้แน่ จึงหันมาสั่ง

"พวกเราแยกกันไล่ตาม"

ดรุณีทั้งสองเห็นมันทะยานกายขึ้นยอดเขา รีบปรึกษากันแล้วแยกทางทันทีโดยเร่งฝีเท้าออกพ้นทางสองฟากข้างของยอดเขา หมายจะตรวจดูยังมีปากทางออกใด เพื่อสกัดจู่โจมนางมารร้ายเจ้าเล่ห์

ขณะที่งักเซ้งเทียนพุ่งตัวขึ้นถึงยอดเขา พบเห็นบนสันเขาที่ไกลไปกว่าหลายลี้ มีเงาร่างสามสายปรากฏขึ้นวูบหนึ่ง ในแสงเดือนดาวยังพอเห็น ทั้งสามถลันกายวูบก็หายลับไป ทราบว่าอาจเป็นบริวารของอั้งล้อเอียวก็ก็ได้

มันเกร็งกำลังภายในที่เลอเลิศสุดสูง พุ่งตัวฝ่าอากาศปานหมอกควันบางเบาพริบตาก็มาถึงสันเขาแห่งนั้น เงี่ยหูฟังดู รู้สึกทั้งสามคนได้เข้าไปในป่าทึบแล้วจึงถอยตัวเข้าไปใกล้โดยไม่ให้มีเสียงฝีเท้าแม้สักแผ่วเบา

พลันได้ยินผู้หนึ่งตวาดเสียงหนัก ๆ

"อย่าเคลื่อนไหว นางปีศาจไปได้ไม่นานนัก"

งักเซ้งเทียนรู้สึกเป็นเสียงคุ้นหูยิ่ง รีบโถมออกไปร้องดัง ๆ

"ตั้วแปะกระมัง ?"

มันจำได้เป็นเสียงของเทียนซัวซิ้ง จริงดั่งคาด เทียนซัวซิ้งร้องสวนคำมา

"ที่แท้เซ้งยี้อยู่ที่นี่"

งักเซ้งเทียนพอถลันเข้าไปถึง เห็นกิมเทียววิ่งปราดออกมาต้อนรับ ด้านหลัง

นอกจากเทียนซัวซิ้งแล้วยังมีมังเทอคุแป๊ะแปะที่มิได้พบกันมาเวลานานอีกคนหนึ่ง ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มังแป๊ะแปะไฉนอยู่ที่นี่ ?"

มังเทอคุหัวร่อฮาฮา ตอบ

"เราพบกับเทียนซัวตั้วแปะและเทียวเจ็กของเจ้าในระหว่างทาง จึงทราบว่าเจ้าไล่ล่าล้ออ๋องขึ้นเหนือมาแล้ว"

เทียนซัวซิ้งถามทันที

"เจ้าไล่อั้งล้ออ๋องไม่ทันหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนรีบบอกเล่าเรื่องราวที่แยกกับเล้อซู่ฟู้โดยละเอียด สุดท้ายเสริมขึ้น

"นางปิศาจที่ตั้วแปะบอกเมื่อครู่เป็นผู้ใด ? พวกท่านพบกับล้อโกวโกวบ้างหรือไม่ ?"

กิมเทียวผงกศีรษะตอบ

"โกวโกวของท่านไปเมื่อครู่นี้เอง ไม่ใช่นาง พวกเรายังไม่รู้จักอั้งล้อเอียวกีเลย นางปิศาจเมื่อครู่เพิ่งผ่านที่นี้ไปด้วยความเร็วปานกระแสลม อาจจะเกิดเรื่องกระไร ...อา นางถูกเจ้าไล่ล่าหรือไร ?"

"ใช่แล้ว ยังพบเห็นกระไรอีก ?"

"ยังพบล้อส่ายอ๋องคุมกำลังจำนวนมากกลับประเทศมันแล้ว"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"ตอนนี้ในประเทศล้อส่ายแตกกันจนกลายเป็นสามขุมกำลังใหญ่ ภายหน้าจะต้องมีการประหัตประหารที่ปั่นป่วนวุ่นวายอีกพักใหญ่ทีเดียว"

งักเซ้งเทียนกลัวพวกเทียนซัวซิ้งจะไปเสี่ยงอันตรายจึงรีบกล่าวต่อ

"ตั้วแปะกับเทียวเจ็ก มังแป๊ะแปะโปรดกลับไปเป็นหลังเฝ้านครหลวง อั้งล้อเอียวกียังมียอดฝีมืออีกจำนวนมากเข้าซุ่มในตงง้วนมิได้เคลื่อนไหวตามแผน คอยระวังพวกมันจะฉวยโอกาสก่อกวนทำลาย ข้าพเจ้าคิดว่าหาอาจารย์พบแล้ว จะร่วมทางกันไปช่วยคนในล้อส่าย"

เทียนซัวซิ้งรีบกล่าว

"นครหลวงมีสามเทพเจ้าเฝ้ารักษา เชื่อว่าไม่มีปัญหาใดได้"

"นักรบของอั้งล้อเอียวกีล้วนเป็นยอดฝีมือชั้นพิเศษ อาศัยสามเทพเจ้ายังคงรับมือไม่ได้แน่"

"เยี่ยงนี้เถิด เรากับมังแปะของเจ้ากลับปักกิ่งกัน ตั๋วแปะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าดีหรือไม่ ?"

เมื่อกิมเทียวออกความเห็นเช่นนั้น งักเซ้งเทียนทราบไม่อาจจะอิดเอื้อนปฏิเสธได้ จำต้องผงกศีรษะรับคำ

เทียนซัวซิ้งได้ยินปีติเป็นยิ่งนัก หัวร่อฮาฮากล่าว

"อย่างนั้นแยกทางกันเถิด"

กิมเทียวกับมังเทอลุหันกายไม่ทันสาวเท้า งักเซ้งเทียนกล่าวขึ้นอีก

"หากเทียวเจ็กพบอาจารย์เซ็งยี้ โปรดบอกต่อสักคำ อย่างไรขอให้ท่านผู้เฒ่ารีบเร่งมาให้เร็วขึ้นด้วย"

กิมเทียวรับปากแล้วพามังเทอลุเร่งฝีเท้าไปดั่งเหินบิน เทียนซัวซิ้งมองส่งเงาร่างทั้งสองลับตาแล้วเร่งรัดขึ้น

"พวกเราควรไปในเส้นทางใด ?"

"อั้งล้อเอียวกิหนีไปในทิศทางใด พวกเราก็ตามไปในทิศนั้น แต่น่ากลัวไล่ตามไม่ทันแล้ว"

เทียนซัวซิ้งกระโดดปราดออกไปพลางส่งเสียง

"ไม่สนใจตามทันหรือไม่ ? พวกเราตกลงกันเช่นนี้เถิด"

ทั้งสองเร่งฝีเท้าเป็นเวลาสามวันสามคืน จนเห็นผู้คนที่สัญจรอยู่เบื้องหน้าเริ่มมีรูปลักษณะพิกลพิสดารผิดธรรมดา เทียนซัวซิ้งกล่าว

"ทางที่พวกเราไปในตอนนี้ เป็นชายแดนของมองโกล ทิเบตตะวันตกกับล้อส่าย ผู้คนที่พบเห็นในสองวันนี้ล้วนเป็นเผ่าพื้นเมืองทางผาเฮงอันนอก นับแต่นี้ กระทั่งที่อยู่ไม่สะดวกดั่งเคยแล้ว"

"ตั๋วแปะ เพื่อปกปิดความลับไว้ พวกเราตกลงใจไม่เข้าเมืองก็แล้วกัน"

"นี่กลับเป็นวิธีหนึ่งได้ แต่ไม่ทราบ รังมารคลื่นแดงอยู่ในสถานที่ใดกันแน่ ?"

"ฟังว่าอยู่ที่ริมน้ำเอียนา นั่นเป็นสถานที่หนาวที่สุดของแผ่นดิน"

"ตอนนี้พวกเรายังอยู่ในหือกเขา ชาวบ้านแถบนี้มีไม่มากนัก เสียดายที่เราไม่รู้จักภาษาพวกมัน"

"ตั๋วแปะ เก้าไท้กงไปลอบสืบหาสถานที่รังมารคลื่นแดงแล้ว ยามใดมีข่าวท่านผู้เฒ่าต้องหาพวกเราพบได้โดยง่ายดาย"

ทันใดนั้น เทียนซัวซิ้งพลันเกิญเหลียวมองมาทางด้านหลัง เห็นคนผู้หนึ่งซึ่ง

ไม่คาดหมายจะได้พบ ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เซ้งยี้รีบดู นั่นใช่ม้าน้ำเซ้งปินหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนเหลียวขวับด้วยความตื่นเต้น พอเห็นต้องร้อง "ใช่มันจริง ๆ" เทียนซัวซิ้งรีบกล่าว

"มันก็พบเห็นพวกเราแล้ว ไอ้ วิ่งเข้ามาหาแล้ว ด้วยผู้นี้หลังจากสวามิภักดิ์ต่ออาจารย์แล้ว นอกจากเคยส่งข่าวที่ซินเกียงคราหนึ่ง ก็ไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย นึกไม่ถึงจะมาพบกันในดินแดนนี้ อาจมีสาเหตุสำคัญของมันอยู่ก็ได้"

ม้าน้ำเซ้งปินยังเข้ามาไม่ถึง ส่งเสียงดัง ๆ ด้วยความลิงโลดยินดีก่อน

"ที่เบื้องหน้าใช่งักเซี่ยวเฮี้ยบกับเทียนซัวซิ้งได้เฮี้ยบกระมัง ?"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อฮาฮาตอบไป

"เซ้งเฮีย มิได้พบกันนานแล้ว"

เซ้งปินโบกมือส่งเสียง

"โว้วไต้เฮี้ยบเป็นเทพยดาเดินดินจริง ๆ ท่านถึงกับคำนวณได้แน่ใจ งักเซี่ยวเฮี้ยบต้องมาในเส้นทางสายนี้"

งักเซ้งเทียนรีบคารวะด้วยมารยาทของผู้เยาว์ แล้วถาม

"เซ้งแป๊ะแปะพบกับอาจารย์แล้ว ?"

เซ้งปินหัวร่อด้วยความปลาบปลื้มยินดีพลางตอบ

"พบเมื่อสองวันก่อนนี้เอง ท่านยังสั่งให้พวกเราเฝ้ารอในเส้นทางนี้เป็นพิเศษ กระทั่งยังมีของสิ่งหนึ่งสั่งให้ข้าพเจ้ามอบต่อเซี่ยวเฮี้ยบด้วย"

"อา...ของใดกัน ?"

"ทางสายนี้เป็นทางลัดแห่งหนึ่งที่จะไปรังมารคลื่นแดง ท่านสั่งเซี่ยวเฮี้ยบต้องอยู่รอจนกระทั่งท่านมาสมทบด้วยเดินทางต่อ"

งักเซ้งเทียนหัวร่อด้วยความสนใจกล่าว

"ดีที่พบกับเซ้งแปะก่อน มิเช่นนั้น ไม่ทราบยังจะไปถึงสถานที่ใดเลย"

เทียนซัวซิ้งพลันถามบ้าง

"เซ้งเฮียเมื่อครู่บอก 'พวกเรา' ไม่ทราบยังมีผู้ใดร่วมทางมากับเซ้งเฮีย ?"

"คือทั้งสี่เฮียตี๋ตระกูลเกียง"

งักเซ้งเทียนได้ยินยิ่งปีติ เพราะมิได้พบอัจฉริยะตระกูลเกียงทั้งสี่มาหลายปีแล้ว ดังนั้นถาม

"เซ้งแปะกับแป๊ะแปะตระกูลเกียงทั้งสี่ ในหลายปีนี้ไปที่ใดกัน ?"

"หลายปีนี้หรือ ? ฮา ฮา มีหน้าที่สืบความเคลื่อนไหวของสำนักล้อสายให้แก่อาจารย์ท่านนั้นเอง"

"อา นับเป็นหน้าที่มีอันตรายอย่างยิ่งทีเดียว"

"มิได้ อาจารย์ท่านเป็นเทพเจ้าในจิตใจพวกเรา เสี่ยงอันตรายบ้าง นับเป็นความสำคัญใดกัน ?"

เทียนซัวซิ้งถามบ้าง

"พวกท่านซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ใด ?"

"ใต้ยอดเขาประหลาดทางด้านซ้ายนั้นเอง เชิญสองท่านตามเรามา"

ทั้งสามยังไปไม่ถึงใต้ยอดเขา งักเซ้งเทียนได้ยินมีเสียงแผดร้องโหยหวนแว่วมากระทบโสต ต้องตระหนกจนลนลานร้อง

"แย่แล้ว สี่อัจฉริยะตระกูลเกียงประสบภัยแล้ว ?"

ทั้งสองได้ยินใจสั่นสะท้าน พากันพุ่งตัวสุดฝีเท้า เซ้งปินที่คุ้นทาง นำหน้าผ่านป่าทึบแห่งหนึ่งแล้วร้องสุดเสียง

"ต้องเป็นภูตแดงเก้าโลกันตร์กับมารมหากาฬดูดเลือดแน่ เช้าตรู่วันนี้ พบเห็นพวกมันปรากฏตัวในละแวกใกล้เคียง"

ยังออกไม่พ้นป่าทึบ เสียงแผดร้องโหยหวนครั้งที่สองดังขึ้นอีก งักเซ้งเทียนได้ยินต้องคลางแคลงสงสัย จนเรียกทั้งสองหยุดลงกล่าว

"รีบหยุดก่อน นั่นเป็นเสียงแผดร้องตอนก่อนตายของมารมหากาฬดูดเลือดกับภูตแดงเก้าโลกันตร์"

ทั้งสองถูกก่อกวนจนฉุนงงสงสัยยิ่งนัก เทียนซัวซิ้งขมวดคิ้วถาม

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

งักเซ้งเทียนขมวดคิ้วเช่นกัน ตอบอย่างไม่แน่ใจ

"อาจเป็นล้อโกวโกวรุดมา ลงมือช่วยเหลือทันเวลาก็ได้"

วาจาไม่ทันขาดคำ พลันมีตรุณีนางหนึ่งพุ่งตัวลงจากอากาศ เห็นนางโบกมือร้องอย่างเร่งร้อน

"พวกเจ้าอย่าส่งเสียงดัง ผู้ฆ่าภูตแดงเก้าโลกันตร์กับมารมหากาฬดูดเลือดคือล้อสายอ๋อง"

งักเซ้งเทียนเห็นนางคือล้อซูพู้จริง ๆ รีบโถมออกไปถาม

"โกวโกวมาถึงจริง ๆ แล้วเกียงสีซี่เกี๊ยก (สี่อัจฉริยะตระกูลเกียง) เป็นอย่างไรบ้าง ?"

ล้อซู่ฟู่เบนใจตอบ

"เรามาช้าไปก้าวหนึ่ง สี่อัจฉริยะต่างประสบภัยไปพร้อมกัน"

เทียนซัวซิ้งร้องเบา ๆ

"ล้อส่ายอ๋องมีการตกลงกับเซ้งยื้ออยู่ก่อน พบกันไม่เป็นไร ?"

"มิใช่กลัวจะพบกับมัน"

เมื่อล้อซู่ฟู่ตอบเช่นนั้น งักเซ้งเทียนเข้าใจด้วยไวปัญญาทันที ผงกศีรษะถาม

"ภูตแดงเก้าโลกันตร์กับมารมหากาฬดูดเลือดเป็นบริวารของมันเอง ไฉนสังหารไปได้ ?"

"สองมารร้ายสวามิภักดิ์ต่ออั้งล้อเอียวกีนานแล้ว ในพริบตาที่ล้อส่ายอ๋องลงมือสังหาร เราพุ่งตัวขึ้นไปบนยอดเขา พอดีพบเห็นอั้งล้อเอียวกีพาชายชราอีกสิบสองคนโถมลงมาปานดาวตก ดูออกว่าพวกมันแต่ละคนล้วนแล้วมีพลังฝีมือเพียงด้อยกว่าอั้งล้อเอียวกีเล็กน้อยเท่านั้น เราจึงได้ส่งข่าวให้ล้อส่ายอ๋องระวังตัว ไหนเลยคาดคิด ล้อส่ายอ๋องพอได้ยินตระหนกยิ่ง สีหน้าถึงกับซีดขาวราวซากศพ เราดูออกว่าเป็นสถานการณ์ไม่ถูกต้อง รีบโถมลงจากยอดเขาไปสอบถาม จากที่มันบอกนั่นคือสิบสองเจี้ยงเล่าของตึกเจี้ยงเล่าแห่งสำนักล้อส่าย แต่ละคนต่างมีพลังฝีมือไม่ด้อยกว่ามัน"

หยุดเล็กน้อย เงี่ยหูฟังชั่วครู่แล้ว ล้อซู่ฟู่กล่าวต่อ

"พวกเจ้าอยู่ที่นี้อย่าเคลื่อนไหว ให้เราล่องหนออกไปดูเหตุการณ์ก่อน"

งักเซ้งเทียนเห็นนางเลือนหายจากสายตาแล้ว รีบพาเทียนซัวซิ้งกับเซ้งปินซ่อนตัวอยู่ในซอกต้นไม้โบราณกลุ่มหนึ่ง

ครู่หนึ่งให้หลัง ล้อซู่ฟู่ส่งเสียงร้องบอกมาแต่ไกล

"พวกเจ้าออกมาได้แล้ว"

เทียนซัวซิ้งวิ่งนำหน้าออกไป เห็นเบื้องหน้าเป็นหุบเขาเรียวยาว วิ่งตามทางหุบเขาไปอีกสองชั่วธนูแล่นจึงพบเห็นล้อซู่ฟู่ยืนอยู่บนโขดหินแห่งหนึ่ง กำลังโบกมือส่งเสียง

"อั้งล้อเอียวกีพาเจี้ยงเล่าสิบสองคนไล่ตามไปทางทิศตะวันตกแล้ว"

เทียนซัวซิ้งกระโดดขึ้นไปบนโขดหินบ้าง เห็นทางด้านหลังเป็นเบื้องล่างของ

ยอดเขาพิสดารนั้นเอง เมื่อถามถึงล้อสายอ่อง ล้อซู่พู้สั่นศีรษะตอบ

"อาจถูกอั้งล้อเอียวก็ไล่เตลิดหนีไปแล้วก็ได้"

งักเซ้งเทียนพาเซ้งปินติดตามเข้ามาถึง ถามด้วยสีหน้าสลดหดหู่

"ซากศพของเฮียตี่ตระกูลเกียงทั้งสี่ยังอยู่หรือไม่ ?"

ล้อซู่พู้ถอนใจตอบ

"เราย่อมขุดหลุมฝังแก่พวกมันแล้ว เพียงไม่เห็นซากศพของมารร้ายภูตแดงเก้าโลกันตร์กับมารมหากาฬดูดเลือดเท่านั้น"

"อาจถูกอั้งล้อเอียวก็นำไปก็ได้"

เทียนซัวซิ้งกล่าวไม่ทันจบคำ งักเซ้งเทียนร้องอย่างรุ่มร้อน

"โกวโกวโปรดไล่ตามไปดูทางทิศตะวันตกก่อนเป็นไร เฮียเท้าทั้งสองพอดีเข้าภูเขามาในทิศทางนั้นด้วย"

ล้อซู่พู้พลันหัวร่อเบา ๆ ตอบ

"มีเก้าไท้กงอยู่ข้างกายพวกนาง ยังไม่เป็นการประกันที่ปลอดภัยได้หรือไร ?"

"ไฮ้ ! โกวโกวพบพวกนางแล้ว ?"

"ใช่ ! เนื่องเพราะเราพบพวกนาง จึงทราบจากเก้าไท้กงว่า เซ้งปินกับเฮียตีตระกูลเกียงซ่อนตัวอยู่ที่นี่"

เซ้งปินกล่าวขึ้นบ้าง

"พวกเราต้องหาสถานที่อื่นซ่อนตัว ที่นี้ไม่อาจอยู่ได้อีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"เปลี่ยนสถานที่ไม่ดี อาจารย์มาแล้วยากจะหาพบ"

ล้อซู่พู้กล่าว

"มิเป็นไร เรามีสถานที่หนึ่งห่างจากนี้ไม่ไกลนัก อาจารย์เจ้าต้องหาพบแน่นอน"

กล่าวแล้วเดินนำออกจากโขดหิน ชี้เบื้องหน้ากล่าว

"ออกพ้นแนวหินนี้เป็นร่องลึก บริเวณนั้นไม่ยากจะหาสถานที่พักสักแห่ง"

ทั้งสี่คนไปถึงแล้ว เห็นร่องกว้างเพียงหกวา แต่ลึกจนไม่มีปัญญาเห็นก้น งักเซ้งเทียนโบกมือส่งเสียง

"ข้าพเจ้าลงไปตรวจดูก่อน ด้านล่างอาจมีหนอนแมลงพิษหรือสัตว์ร้ายก็ได้"

ขาดคำเกร็งลมปราณ ลอยตัวลงไปในร่องช้า ๆ เพ่งสายตามองดูเบื้องล่าง

แน่วนิ่ง รู้สึกมืดมิดจนสนิททั่ว เสียงลมกรรโชกขึ้นมาดังสนั่นหวั่นไหว ทั้งยังหนักหน่วงรุนแรงสุดเปรียบประมาณได้ จึงต้องพลิ้วตัวออกด้านขวาง เกาะกับผนังศิลาพักผ่อนชั่วครู่ อีกเนิ่นนานจึงเห็นทุกประการชัดตา รู้สึกเป็นร่องน้ำที่พิกลผิดธรรมดา เพราะน้ำถึงกับเป็นสีแดงฉานปานโลหิต อดไม่ได้ต้องร้องด้วยความตื่นเต้น

"น้ำไฉนเป็นสีแดงคล้ายโลหิตได้ ?"

กวาดตาสำรวจทั้งสองข้างผนัง พบเห็นที่หัวเลี้ยวเบื้องหน้ามีปากถ้ำสีขาวรีบเกร็งลมปราณพุ่งวาบไปที่ปากถ้ำ เมื่อหยั่งเท้ากับปากถ้ำกวาดตามอง ต้องตระหนกจนรุนงงอีกครา ร้องในใจ

"ถ้ำนี้อาจมีคนเคยอยู่อาศัย มิเช่นนั้นไหนเลยมีโต๊ะเก้าอี้หินอยู่ได้ ?"

ที่แท้งักเซ้งเทียนพบเห็น ปากถ้ำแม้กว้างเพียงสองวา แต่ภายในมีสภาพคล้ายห้องโถงใหญ่ นอกจากโต๊ะเก้าอี้หินแล้ว เพดานถ้ำยังฝังไข่มุกเปล่งแสงสว่างอีกด้วย

งักเซ้งเทียนสำรวจชั่วครู่ พบเห็นภายในไม่มีผู้คนจริง ๆ จึงเดินช้า ๆ ออกมายืนที่ข้างโต๊ะหิน กวาดตามองทั่วถ้ำอีกครา ครั้งนี้ได้พบเห็นอีกแล้ว คือด้านขวาของถ้ำมีประตูศิลาปิดแง้มอยู่ คิดว่าหลังประตูคงมีห้องศิลา ขณะจะสาวเท้าไปสำรวจนั้น พลันได้ยินเสียงล้อซู่พู้ร้องเรียกที่ปากถ้ำ จึงหันกายไปชักชวน

"โกวโกวรีบมา ในนี้มีความพิสดารมาก"

ล้อซู่พู้ได้ยินรีบเดินเข้าไป พอเห็นต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นี่เป็นถ้ำอาศัยของผู้ใดกัน ?"

"โกวโกว ตั้วแปะกับเซ้งแปะเล่า ?"

"เซ้งปินไม่มีปัญญาลงมาได้"

"โกวโกวโปรดสำรวจสภาพหลังประตูหินก่อน ข้าพเจ้าจะไปพาเซ้งแปะลงมา"

"ได้ เจ้าไปเถิด ระวังอย่าทิ้งร่องรอยไว้"

งักเซ้งเทียนรับคำออกไปแล้ว ล้อซู่พู้เดินมาที่หน้าประตูศิลา ลองผลักเบา ๆ ประตูศิลาถึงกับเปิดออกอย่างง่ายดาย กวาดตามองภายใน เห็นเป็นห้องศิลาจริง ๆ ผนังด้านในสุดของห้องถึงกับเป็นปากถ้ำมืดมิด กว้างพอให้สองคนเคียงคู่กันเข้าไป นางครุ่นคิด

"ถ้ำนี้อาจเป็นทางออกที่เร้นลับก็ได้"

ในห้องยังมีของอีกหลายสิ่ง นั่นคือเตียงหิน เก้าอี้หินกับตู้หิน เดินเข้าไปที่ข้างตู้หิน ยกสองมือดันฝาตู้ เห็นในตู้ยังมีอาหารอีกไม่น้อย นางต้องหัวร่อพลางรำพึง

"กลับไม่เลวอยู่ คลี่คลายปัญหายุ่งยากแก่พวกเราไม่น้อย"

ชั่วครู่ให้หลัง มีเสียงเทียนซัวซิ้งกับเซ้งปินดังขึ้นที่นอกห้องศิลา นางจึงรีบเดินออกมาถาม

"กลบร่องรอยทางเบื้องบนหมดสิ้นหรือไม่ ?"

นางถามแล้วจึงพบเห็น งักเซ้งเทียนมิได้ลงมาด้วย ต้องถามด้วยความสงสัยอีกครั้ง

"เซ้งยี่เล่า ?"

เทียนซัวซิ้งตอบ

"มันทางหนึ่งกลบเกลื่อนร่องรอย ทางหนึ่งจะสังเกตชัยภูมิของร่องนี้ อาจจะมาในบัดดลก็ได้"

ล้อซู่ผู้ผงกศีรษะ ชี้ประตูหินกล่าว

"ในนั้นมีตู้กับข้าวหิน ในตู้มีอาหารไม่น้อย ทั้งข้าวสารทั้งเนื้อย่าง คล้ายยังมีสุราอีกด้วย เจ้าของถ้ำนี้อาจเพิ่งไปได้ไม่นานนัก"

เซ้งปินผงกศีรษะ

"เพื่อปกปิดเป็นความลับก็ไม่อาจก่อไฟได้ ข้าพเจ้าจะเข้าไปดู เนื้อแห้งนั้นใช่สุกหรือไม่ ?"

ยังมิทันสาวเท้า พลันเห็นงักเซ้งเทียนพลิ้วเข้ามา กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

"ร่องนี้พิกลผิดธรรมดามาก สองฟากข้างล้วนเป็นทางตัน น้ำสีแดงทะลักออกจากใต้พื้น ไหลเข้าไปในถ้ำอีกแห่งหนึ่ง"

ล้อซู่ผู้สั่นศีรษะกล่าว

"ไม่ต้องสนใจมัน เจ้าไปดูในห้องศิลาเถิด ที่นั้นยังมีถ้ำลับอยู่อีกแห่งหนึ่งเลย"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องรีบสาวเท้า เทียนซัวซิ้งกับเซ้งปินติดตามเข้าไปดู ต่างรู้สึกตื่นเต้นสงสัยเป็นอย่างยิ่ง โพล่งขึ้นพร้อมกัน

"ถ้ำนี้ทอดสู่สถานที่แห่งใด ?"

งักเซ้งเทียนเพ่งมองชั่วครู่จึงตอบ

"ต้องไม่ใช่ถ้ำตันแน่ และคล้ายมีคนเข้าออกอยู่บ่อยครั้งอีกด้วย"

เซ้งปินเห็นฝาตู้กับข้างเปิดออกแล้ว เดินเข้าไปหยิบเนื้อแห้งขึ้นชิ้นหนึ่ง ยกดมดูแล้วกล่าว

"เป็นเนื้อนึ่งสุก พวกเรากินให้อิ่มหนำก่อนค่อยว่ากล่าว"

มันชักกระบี่ตัดเนื้อออกแบ่งกันทันที เลือกเนื้อชิ้นดีที่สุดส่งให้ล้อซู่ผู้ทางนอกห้อง เทียนชัวซิงเลือกเนื้อชิ้นใหญ่ที่สุดกัดกินพลางชมเชยไปพลาง

"เนื้อแห้งนี้รสชาติไม่เลว จำนวนเพียงพอประทังท้องได้ครึ่งเดือนทีเดียว"

งักเซ้งเทียนเดินออกจากห้องมากล่าวบ้าง

"โกวโกว พวกท่านเฝ้าปากทางนี้ไว้ ข้าพเจ้าจะเข้าไปสำรวจในถ้ำมืดสักเที่ยวเพื่อไม่ต้องหลงกลศัตรูโดยไม่รู้ตัว"

จบคำหันกาย ถือโอกาสคว้าเนื้อแห้งบนตู้กับข้าวชิ้นใหญ่ เคี้ยวพลางเดินไปด้วยความระมัดระวัง เพราะรู้สึกถ้ำนี้มีเลศนัยน่าสงสัยมาก

งักเซ้งเทียนมีกำลังภายในลึกล้ำสุดยอด กอปรกับยังมีกำลังภายในขั้วแม่เหล็กห้าส่วน ความมืดไม่เป็นอุปสรรคต่อสายตาคมกล้าของมัน สามารถเห็นถ้ำที่ลึกดั่งอุโมงค์นี้คดเคี้ยวไปมาตลอดเวลา ความยาวของแต่ละคดมีตั้งแต่สิบวาถึงสิบสี่วา

งักเซ้งเทียนเดินไปร่วมชั่วยาม อุโมงค์เบื้องหน้าคล้ายยังยาวไกลไม่มีวันเดินจบสิ้นได้ ต้องหยุดลงครุ่นคิด

"ทางยิ่งไปยิ่งลาดต่ำ ลมในถ้ำก็ยิ่งลึกยิ่งหนาวเย็น"

พลันมีเสียงพิกลแว่วมาจากเบื้องหน้า งักเซ้งเทียนต้องสะดุ้งเฮือกใหญ่ สาวเท้าไปตามต้นเสียงพลางรำพึง

"มีชาวล้อส่ายอยู่ที่เบื้องหน้าจริง ๆ"

อ้อมอีกสามเลี้ยวแล้ว เบื้องหน้าถึงกับเป็นบันไดศิลา เพ่งพิจารณา แต่ละสิบวาจะเป็นหัวเลี้ยวดังเดิม มันไม่มีเวลาจะเดินลงบันไดทีละขั้น เกร็งลมปราณกระโดดวูบ พอเท้าสัมผัสหัวเลี้ยวรีบเหลียวมอง เห็นที่ห่างจากซ้ายมือสามเชียะมีบันไดทอดลงอีกสายหนึ่ง รีบเดินไปก้มมอง บันไดช่วงนี้ลึกร่วมยี่สิบวา

งักเซ้งเทียนที่มีฝีมือสูงส่ง ขวัญกล้าแข็ง เกร็งลมปราณลอยตัวลงไปอีกเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาถึงห้าครั้ง จึงพบเห็นห้องศิลาใหญ่มหึมา ประตูห้องที่ปิดสนิทแน่น ยังมีแสงไฟลอดออกมาตามช่องเล็กน้อย ในห้องก็มีเสียงสนทนาแว่วออกมาอีกด้วย จึงครุ่นคิด

"ฟังจากเสียง ภายในมีเสียงสองคน และไม่ใช่เป็นผู้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมอีกด้วย หรือเป็นบริวารเจ้าของถ้ำนี้ ?"

เสียงแม้ไม่ดัง แต่ฟังไม่ออกมันสนทนาเรื่องอันใดกัน ? งักเซ้งเทียนตกลงใจผลักประตู แต่ประตูไม่ขยับเขยื้อนสักน้อยนิด ฉุกคิดด้วยไวปัญญา

"ประตูศิลานี้ต้องหนาอย่างยิ่ง และอาจเปิดปิดด้วยกลไกก็ได้"

มันกลอกตาไปมา พลันได้ความคิดหนึ่ง รีบงอนิ้วมือขวาดีดพลังดรรชนีช้า กระทบบานประตูศิลา ส่งเสียงติงติงดังสดใสทันที

ทันใดนั้น เสียงสนทนาในห้องเงียบหายไป จากนั้นมีเสียงกลไกดังครืน ๆ ประตูศิลาเลื่อนออกช้า ๆ หายเข้าไปในผนังด้านข้าง

ประตูเพียงเปิดออกครึ่งเชียะ งักเซ้งเทียนถึงกับย่อร่างเรียวเล็กแล้นเข้าไป โดยไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามได้เห็นชัดเจน ทะลวงนิ้วทั้งสองมือออกไปพร้อมกัน จี้จุดสองคนในห้องศิลาล้มฮวบลงไปอย่างง่ายดาย

งักเซ้งเทียนกวาดตามองรอบข้าง เห็นเป็นห้องศิลาที่กว้างใหญ่อย่างยิ่ง ผนังในสุดยังมีประตูศิลาบานใหญ่ แต่เปิดไว้กว้าง ในห้องศิลาตบแต่งซอมซ่อ ดูออกว่าเป็นห้องนอนของผู้อยู่เฝ้านี้ ทราบทันทีทั้งสองเป็นบริวารเจ้าของถ้ำจริง ๆ

เนื่องจากไม่เข้าใจภาษาของฝ่ายตรงข้าม จึงเลิกล้มความคิดรีดเร้นปากคำ จากแสงเทียนดูออก ทั้งสองล้วนเป็นชายฉกรรจ์กำยำล่ำสัน หลังจากสนใจสังเกตกลไกเปิดปิดประตูศิลาได้แล้ว จึงเดินเข้าไปที่ประตูศิลาอีกบานหนึ่งทันที เพราะเมื่อมาแล้วจะต้องสืบให้กระจ่างแจ้งจึงยินยอม

การเข้าไปคราวนี้ของงักเซ้งเทียน เป็นเวลายาวนานอย่างยิ่ง ล้อซู่พู้ เทียนซัวซิ้งกับเซ้งปินที่รออยู่ในถ้ำนอกเริ่มกระสับกระส่ายบ้างแล้ว พวกนางสะกดกลั้นใจรอจนเห็นวิกาลผ่านพ้นไป นอกถ้ำมีแสงอาทิตย์กระจ่างสดใสส่องลงมาแล้ว

สะกดใจรออีกหนึ่งชั่วยาม งักเซ้งเทียนยังคงมิได้ออกมาอีก ล้อซู่พู้ถามขึ้น

"เทียนซัวตั้วกอ ท่านกับเซ้งเฮียเข้าไปสำรวจดู เซ้งยี้ใช่เกิดเรื่องราวใดหรือไม่ ?"

เทียนซัวซิ้งเชื่อถือนางโดยเคร่งครัดเสมอมา รีบรับคำ

"เราคนเดียวก็ได้แล้ว ไยต้องสองคน ?"

เซ้งปินรีบกล่าวบ้าง

"หน้าที่นี้มอบแก่ข้าพเจ้าเถิด หากพบชาวล้อสาย ข้าพเจ้ายังมีวิธีรับมือสักพักหนึ่ง เทียนซัวไต้เฮี้ยบไม่รู้จักภาษาล้อสาย อย่าได้ก่อกวนจนเรื่องราวเลวร้ายไป"

ล้อซู่พู้ถาม

"ท่านแน่ใจคนในถ้ำเป็นชาวล้อส่าย ?"

"เตรียมป้องกันไว้ก่อนมิใช่ยิ่งประเสริฐกว่า"

เทียนซัวซิ้งผงกศีรษะเห็นพ้อง

"มีเซ้งยื้ออยู่เบื้องหน้า ภยันตรายต้องน้อยลงมากหลาย อย่างนั้น ท่านไปเถิด"

เซ้งปินรับคำ ล้อซู่พู้กล่าวขึ้น

"ตั้วกออยู่เฝ้าที่นี้ เราจะขึ้นไปตรวจดูทางเบื้องบนของร่อง ดูมีเหตุการณ์ใดผิดปกติบ้าง"

"ในนี้มีเนื้อมีสุรา เรายังพอจับเจ่าได้นานเวลา ท่านไปเถิด แต่อย่าเนิ่นนานนักให้เป็นห่วงกังวล"

ล้อซู่พู้อาศัยวิชายิวเล้งม้อตุ้น ทั้งไม่กลัวถูกศัตรูพบเห็นและยังไปมาได้รวดเร็วปานกระแสลม กระทั่งให้ผู้คนไม่รู้สึกตัวสักน้อยนิด นับเป็นความเลอเลิศพิสดารรองจากเก้าไท้กงเล็กน้อยเท่านั้น

นางลอยละลิ่วขึ้นไปบนร่องลึก กวาดตามองรอบข้าง พอดีเห็นเงาร่างสายหนึ่งพุ่งลงบนโขดหิน อั้งล้ออ๋องไฉนมาปรากฏในสถานที่นี้ ? และเวลานี้ด้วย ?

ทีท่าของล้ออ๋องลับ ๆ ล่อ ๆ น่าสนใจยิ่ง เมื่อพุ่งตัวลงแล้ว รีบกระโดดเข้าซ่อนทางหลังหินใหญ่ แสดงว่าหลบซ่อนบุคคลใด และก็คล้ายมีจุดประสงค์ใดอยู่

ล้อซู่พู้ลอยตัวเข้าในทางด้านขวาของมันจนห่างเพียงสองวาจึงหยุดลง ครุ่นคิดในใจ

"ยิวเล้งม้อตุ้นของเรา มีเพียงนั่งฮ้วงซาจุนกับล้อส่ายอ๋องสามารถรู้สึกออก ตอนนี้นั่งฮ้วงซาจุนต่างตายไปหมดสิ้น ล้อส่ายอ๋องก็ถูกเจ้าผู้นี้ยึดอำนาจจนไม่ทราบหนีไปแห่งหนใด ตอนนี้นอกจากเก้าไท้กง น่ากลัวไม่มีบุคคลที่สามจะสามารถสังเกตออกแล้ว ทั้งที่เราเข้าใกล้ปานนี้ มารเฒ่ายังไม่รู้สึกน้อยนิด เป็นการยืนยันได้ว่า เราไม่ต้องกริ่งเกรงกังวลต่อมันอีกแล้ว"

นางเนื่องเพราะเห็นฝ่ายตรงข้ามมีกำลังภายในกล้าแข็งเกินไป แม้เข้าจนใกล้ตัวยังไม่กล้าลงมือได้ กระทั่งยังทราบ ลงมือก็ไม่สามารถทำร้ายฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บ จึงสงบดูอยู่ด้านข้าง มันมีเลศนัยชั่วร้ายใดกันแน่ ?

อั้งล้ออ๋องมีโสตประสาทปราดเปรียวกว่าล้อซู่พู้มากนัก คล้ายดั่งได้ยินเสียงเคลื่อนไหวผิดปกติใดมา สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนไปจากเดิม

ชั่วครู่ ล้อซู่ผู้ก็รู้สึกเช่นกัน ฟังออกว่ามีคนวิ่งมาทางด้านข้าง นางรีบลอยตัวถอยไปร่วมยี่สิบวาแล้วมองที่ต้นเสียง พบเห็นผู้มาถึงกับเป็นฮ้วงอูกงจู๊

ได้ยินเสียงอั้งล้ออ่องโพล่งถาม

"เรื่องราวเป็นอย่างไร ?"

ล้อซู่ผู้ต้องงุนงงไปวูบ เพราะนางคาดคิดไม่ถึง กับพวกของมันเอง ยังคงใช้ภาษาอั้งว่ากล่าวสนทนากัน

ฮ้วงอูกงจู๊เร่งฝีเท้าเข้ามาถึงแล้ว หอบหายใจรายงาน

"สถานที่นี้ถูกล้อมไว้ทุกด้านแล้ว"

ล้อซู่ผู้เห็นสีหน้าอั้งล้ออ่องซีดขาวทันที นางจึงได้คิดด้วยไวปัญญา ที่แท้มันกล่าวภาษาฮั่นเพื่อกลบเกลื่อนร่องรอย ให้ผู้ได้ยินเข้าใจเป็นชาวฮั่น

ทันใดนั้น เห็นมีเงาร่างคนสับสนมาจากทั้งสี่ทิศแปดทาง ค้นหาเข้ามาทีละเล็กละน้อย ล้อซู่ผู้พอกวาดตามองดูบ้าง ต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้าน นอกจากพบเห็นอั้งล้อเอียวก็แล้ว ถึงกับมีเจี้ยงเล่าอีกสิบสองคนมากันครบครัน

อั้งล้ออ่องคล้ายไม่ยอมงอมือถูกจับกุม พลันคำรามเสียงก้อง โถมออกไปด้านตะวันตกสุดแรง

ฮ้วงอูกงจู๊ทะยานตามติด คิดจะทะลวงวงล้อมหนีเอาชีวิตรอดไป

อั้งล้อเอียวก็พอเห็น หัวร่อคักคักกล่าว

"ให้ตำแหน่งเจี้ยงเล่าแก่ท่าน ไม่ต้องการ ถึงกับยังขโมยแผนที่ลับของสามตึกหลบหนีอีกด้วย"

เสียงหัวร่อ วาจาที่ว่ากล่าว แสดงว่าไม่มีน้ำใจของสามีภรรยาหลงเหลือ จากนั้น พลันตวาด

"ฟังคำสั่ง สิบสองเจี้ยงเล่าลงมือพร้อมกัน ประหารโดยไม่อาจปล่อยไป"

เจี้ยงเล่าทั้งสิบสองคนพอได้รับคำสั่ง พากันคำรามเสียงดังสะท้าน ทะยานเข้าล้อมไว้ทันที ระดมหมัดเท้าจนเสียงดังสนั่นหวั่นไหว แผ่นดินสะท้านสะเทือนปานถล่มทลาย นับเป็นอานุภาพจู่โจมที่กราดเกรี้ยวดุดันอย่างไม่เคยพบพานมาเลย

ล้อส่ายอ่องโหมกำลังจู่โจมสุดสิ้นความสามารถ คล้ายดั่งไม่กังวลความเป็นตายร้ายดีอีกแล้ว ต่อต้านได้ประมาณชั่วยามให้หลัง ผู้ประสบเคราะห์กรรมก่อนคือฮ้วงอูกงจู๊ เห็นกระบวนท่าต่อต้านของนางเพียงช้าชั่ววูบ พลันถูกหมัดเจี้ยงเล่าผู้หนึ่งค่อยเข้าใส่ทรวงอกจนแผดร้องเสียงโหยหวน ปลิวกระเด็นไกลไปกว่าสิบวาจึงร่วงหล่นลง

อั้งล้อเอียวกีอ๋ามหิตเลือดเย็นยิ่งนัก นางกลัวฮ้วงถูกงรู้ไม่ตายทันที ทะยานควับออกไป ประกายกระบี่วูบขึ้น ถึงกับฟันร่างฮ้วงถูกงรู้จนขาดออกเป็นสี่ท่อน !

ล้อซูพู้ที่ซ่อนตัวอยู่นอกบริเวณต่อสู้ดูจนอกสั่นขวัญเสีย รู้สึกนางปิศาจร้ายอั้งล้อเอียวกีอ๋ามหิตผิดมนุษย์จริง ๆ

ขณะที่นางยังครุ่นคิดด้วยความสยดสยอง พลันได้ยินอั้งล้ออ๋องแผดร้องปานคลุ้มคลั่ง เมื่อเบือนสายตามอง เห็นมันทะยานเข้ารับฝ่ามือของเจี้ยงเล่าผู้หนึ่งโดยไม่หลบหลีก แต่ฝ่ามือทั้งสองยื่นออก นิ้วของมันคล้ายเป็นกระบี่คมกริบ ทะลวงเข้าใส่ทรวงอกเจี้ยงเล่าผู้นั้นจนมิดฝ่ามือ !

ในเสียงแผดร้องของเจี้ยงเล่าผู้นั้น กลางหลังและชายโครงซ้ายขวาของอั้ง-ล้ออ๋องถูกกระดมจู่โจมแปดฝ่ามือสามหมัดโดยพร้อมกัน !

อั้งล้ออ๋องไม่สามารถหลบหลีกได้อีก ในเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นปานฟ้าถล่มร่างถึงกับถูกระดมใส่จนแหลกเละกลายเป็นก้อนเนื้อไป

อั้งล้อเอียวกีเมื่อเห็น ตวาดห้ามเจี้ยงเล่าทั้งหลายทันที

"รีบค้นแผนที่ในเสื้อของมัน"

มีเจี้ยงเล่าสองคนลงมือก่อน ชั่วพริบตา เสื้อผ้าของอั้งล้ออ๋องกระจัดกระจายเป็นผุยผง ไม่มีเศษผ้าหลงเหลือแม้เท่าฝ่ามือ แต่ค้นจนละเอียดทั่วทุกซอกมุม ร่างที่แหลกเละก็ถูกพลิกแล้วพลิกอีกจนเศษเนื้อกระจายทั่วพื้น มิเพียงค้นหาแผนที่ใดไม่พบเท่านั้น กลับก่อกวนจนคาวโลหิตตลบตลุ้งนุนเฉียว สยดสยองจนน่าอนาถมิอาจทนดู

เจี้ยงเล่าทั้งสองค้นจนถึงระดับนั้นยังไม่พบ จำต้องลุกขึ้นส่ายหน้าไปมา

อั้งล้อเอียวกีงุนงงอยู่ครู่หนึ่ง ริมฝีปากขยับเขยื้อนขึ้นลง คล้ายดั่งส่งเสียงทางลมปราณกล่าวภาษาล้อส่ายแก่เจี้ยงเล่าทั้งหลาย จากนั้น คุมบริวารของนางลงจากยอดเขาไป

ล้อซูพู้ถอนใจรำพึง

"พวกมารร้ายต่างเผ่าพันธุ์เหล่านี้ ไม่มีสันดานมนุษย์หลงเหลืออยู่เลยจริง ๆ พอแตกหักกลายเป็นศัตรู ถึงกับเข่นฆ่าจนสยดสยองปานนี้ได้"

นางไม่อาจทนดูต่อไป พลิ้วตัวกลับที่ถ้ำใต้ร่องลึกอีกครั้ง เทียนซัวซิ่งพอเห็นรีบร้องถาม

"ด้านนอกเกิดเรื่องราวใดกัน ?"

ล้อซู่ผู้บอกเล่าเรื่องที่พบเห็นโดยละเอียดแล้ว สุดท้ายกล่าว

"ตอนนี้อั้งล้อเอียวก็กุมอำนาจไว้ได้โดยสิ้นเชิงแล้ว"

"ฮา ฮา อั้งล้ออ่องพอตายไป อาจารย์กับศิษย์เซ้งยี้ก็ลดทอนศัตรูเข้มแข็งไปผู้หนึ่ง"

"ในความเห็นของเรา เจี้ยงเล่าที่เหลืออีกสิบเอ็ดคนล้วนแล้วมีพลังฝีมือที่ไม่น่าแตะต้องตอแยเลย การจู่โจมรังมาร น่ากลัวไม่ง่ายดายดั่งคาดคิดไว้แล้ว"

"เรือเมื่อถึงท่าหัวย่อมตรงเอง หากรวมพวกเข้าตะลุมบอนไม่ได้ ก็มีแต่ลอบลิดรอนลงทีละคนเท่านั้น"

ล้อซู่ผู้ผงกศีรษะกล่าว

"ฟังว่า ในรังมารคลื่นแดงยังมีแผนที่ลับของสามตึกไดอยู่ ถูกอั้งล้ออ่องขโมยติดตัวออกมา แต่เมื่อครู่พวกมันค้นจนละเอียดแล้วยังไม่พบเลย"

"พบกับเก้าไท้กง ย่อมทราบเป็นเรื่องราวใดกันเอง"

ขณะล้อซู่ผู้คิดจะถามข่าวภายในถ้ำ พลันเห็นเซ้งปินแบกล้อส่ายคนหนึ่งออกมา นางต้องโพล่งด้วยความสงสัย

"ท่านจับตัวได้คนหนึ่งจริง ๆ ?"

เซ้งปินวางผู้นั้นลง หัวร่อเสียงก้องตอบ

"มันสลบไสลอยู่กับพื้นก่อนแล้ว"

เทียนซัวซึ้งหัวร่อฮาฮากล่าว

"ต้องเป็นเซ้งยี้จี้จุดไว้แน่นอน"

เซ้งปินผงกศีรษะตอบ

"ยังมีอีกคนหนึ่งข้าพเจ้าแบกไม่ได้ จึงพาขึ้นมาคนเดียวเพื่อถามปากคำ"

ล้อซู่ผู้เดินไปที่ข้างกายล้อส่ายผู้นั้น เห็นมันแม้ยังลืมตากลอกมอง แต่ไม่อาจส่งเสียงมาได้ นางจึงจี้จุดชามันแล้ว ตบคลายจุดที่งักเซ้งเทียนจี้ไว้ หันกล่าวกับเซ้งปิน

"ท่านรู้จักภาษาล้อส่าย มอบให้ท่านเป็นผู้สอบถามปากคำเถิด"

เซ้งปินผงกศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าบอกผลดีผลร้ายต่อมันให้ละเอียดก่อน ไม่กลัวมันจะมิยอมเอ่ยปากสารภาพ"

แล้วจึงใช้ภาษาล้อส่ายว่ากล่าวกับผู้นั้นยืดยาวยิ่ง จากนั้นสีหน้าเครียดลงที

ละน้อย เสียงก็เริ่มเกรี้ยวกราดดุดัน แสดงว่ากำลังสอบถามปากคำแล้ว

ล้อสายผู้นั้นมิทราบถูกซู่ขวัญอย่างไร ดวงตามีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียจนเห็นชัด ถึงกับมีถามเป็นตอบทันที

เซ้งปินก่อกวนอยู่ครึ่งวัน จึงโบกมือเป็นทีเสร็จสิ้นเรื่องราว ไม่ต้องให้ฝ่ายตรงข้ามว่ากล่าวมาอีก หันไปรายงาน

"โกวเนี้ย วิเศษจริง ๆ ถ้ำแห่งนี้เป็นอุโมงค์ลับสายหนึ่งที่ทอดเข้าสู่รังมารคลื่นแดง นอกจากอั้งล้ออ่องมีเพียงพวกมันสองคนทราบเท่านั้น ระหว่างทางยังมีกลไกอีกไม่น้อยด้วย"

ล้อซู่ผู้ปิติยินดีจนหัวร่อกล่าว

"ท่านถามมันอีก ความลับของถ้ำแห่งนี้ใช่มีอยู่ในแผนที่สามตึกนั้นหรือไม่ ?"

เซ้งปินเข้าใจความหมายของนาง ผงกศีรษะหันมาถามชาวล้อสายอีกพักหนึ่งเห็นมันผงกศีรษะอยู่ตลอดเวลา แสดงว่าตรงกับที่ล้อซู่ผู้สันนิษฐาน นางจึงหัวร่อกล่าว

"เซ้งเฮียบอกกับมันอีก เมื่อครู่ล้อสายอ่องกับฮ้วงอูกงจู๊ ถูกอั้งล้อเอี๊ยวก็พาสิบสองเจี้ยงเล่ามาสังหารตายไปแล้ว"

เซ้งปินเพิ่งกล่าวคำบอกไป เห็นสีหน้าล้อสายผู้นั้นบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ ร่ำไห้ดัง ๆ จนน้ำตานองหน้า แสดงว่าเศร้าเสียใจสุดเปรียบประมาณได้

เนิ่นนานให้หลัง พลันกล่าวกับเซ้งปินด้วยถ้อยคำยืดยาว เซ้งปินฟังแล้วปิติยินดียิ่งนัก รีบหันกล่าวกับล้อซู่ผู้

"โกวเนี้ย มันบอกมันวิงวอนให้พวกเราล้างแค้นแทน โดยยินดีมอบแผนที่ลับสามตึกให้แก่โกวเนี้ย"

ล้อซู่ผู้ไม่กลัวมันหลบหนี เดินเข้าไปตบคลายจุดให้แก่มัน ล้อสายผู้นั้นทรงกายขึ้นช้า ๆ กล่าวกับเซ้งปินหลายคำแล้ว ล้วงกระดาษแผนที่พับเรียบร้อยออกจากชั้นในสุดของเสื้อมา

เซ้งปินรับมามอบต่อล้อซู่ผู้พลางกล่าว

"มันวิงวอนให้โกวเนี้ยประทานความเมตตา ปล่อยพวกพ้องของมันอีกคนหนึ่งด้วย"

ล้อซู่ผู้ผงกศีรษะ

"รบกวนเซ้งเฮียเสียเวลาอีกเที่ยว แบกคนผู้นั้นขึ้นมาด้วยเถิด"

เซ้งปินไปที่ภพักใหญ่จึงย้อนมา เทียนซัวซิ้งรอจนล้อซูผู้ตบคลายจุดให้แก่ล้อส่ายผู้นั้นแล้วจึงถาม

"ท่านจะปล่อยผู้นั้นไปจริง ๆ ?"

ล้อซูผู้ผงกศีรษะรับคำ

"มันยินยอมมอบแผนที่ลับออกมาเอง แสดงว่าไม่มีเล่ห์อุบายกลอกกลิ้งชั่วร้าย คนเราควรมีจิตใจเปิดเผยกว้างขวาง ถึงคราแผ่พระคุณได้ต้องไม่ควรมีความระแวงสงสัยเหลืออยู่"

เซ้งปินฟังออกว่านางมีเจตนาปล่อยไปจริง ๆ จึงครุ่นคิด

"พวกนางสามีภรรยา จิตใจเปิดเผยกว้างขวางจริง ๆ เราเล่าเซ้งเมื่อคราก่อนนั้น ไม่ทราบก่อกรรมทำเข็ญมามากมายเพียงใด โชคดีที่พบกับโง้วไต้เฮี้ยบยินยอมอภัย มิเช่นนั้น ไหนเลยมีชีวิตรอดถึงวันนี้"

เมื่อได้คิดเช่นนั้น จึงหันกล่าวแก่ล้อส่ายทั้งสองเป็นภาษาล้อส่าย ว่าล้อซูผู้ก็คือซือบ้อ (ภรรยาอาจารย์) ของงักเซ้งเทียน และให้ทั้งสองทราบว่า พวกมันได้รับความกรุณาปล่อยตัวไปแล้ว

ล้อส่ายทั้งสองคล้ายดั่งรู้จักภาษาฮั่นอยู่เล็กน้อยพยายามกล่าว "ขอบพระคุณ" หลายคำแล้ว คุกเข่าโขกศีรษะอย่างนอบน้อมออกไป

เทียนซัวซิ้งมองส่งล้อส่ายทั้งสองออกไปจากถ้ำแล้วจึงกล่าว

"สองตัวนี้มีพลังฝีมือไม่เลว ถึงกับสามารถปีนป่ายร่องที่ลึกปานนี้ ม่วยจื้อหวังว่าพวกมันไม่ไปสวามิภักดิ์ต่ออั้งล้อเอียวกีด้วย มิเช่นนั้น ต้องเป็นอันตรายร้ายแรงอย่างยิ่งทีเดียว"

ล้อซูผู้ส่ายศีรษะกล่าว

"คนไม่เสียใจถึงขีดสุดไม่หลั่งน้ำตา ท่านไม่เห็นมันพอทราบข่าวอั้งล้ออ่องตายไป มีความเศร้าเสียใจระดับใด ? เรื่องเช่นนี้ไหนเลยมารยามาได้ ในความคาดคิดของเรา พวกมันยังอาจจะไปชักชวนพวกพ้องรวมกำลังกันล้างแค้นเลย กระทั่งยังอาจส่งข่าวติดต่อกับพวกเราอีกด้วย เท่าที่เรายอมปล่อยพวกมันไป ย่อมเป็นการลองเสี่ยงดูสักสามส่วนเช่นกัน"

ทั้งสามสนทนาจนกระทั่งถึงเวลาเที่ยงโดยไม่รู้ตัว จึงเห็นงักเซ้งเทียนพุ่งปราดออกมาจากที่ห้องชั้นใน ล้อซูผู้ชิงถามก่อน

"เซ้งยี้สืบเสาะพบรังมารหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮาตอบ

"นับเป็นความบังเอิญที่ประจวบเหมาะ จนไม่อาจบ่งบอกบรรยาย ฟังทางเสียงของโกวโกว น่ากลัวทราบโดยสิ้นเชิงแล้ว ?"

ล้อซู่ผู้รีบบอกเล่าเรื่องราวทั้งมวลโดยละเอียด สุดท้ายถาม

"ถ้ำนี้ทอดไปจนถึงสถานที่ใดกันแน่ ?"

"ทอดตรงเข้าไปในห้องนอนของอั้งล้ออ่อง ซึ่งก็เป็นห้องน้ำของอั้งล้อเอียวก็นี่เป็นทางแพร่งสายแรก ยังมีอีกสายหนึ่ง ทอดตรงไปยังแท่นประธานของห้องประชุมเจี้ยงเล่า ทางสายที่สามทอดไปยังบัลลังก์มังกรทองของอั้งล้ออ่อง ในระหว่างทางทั้งสามสาย ล้วนมีกลไกกับดักควบคุมไว้"

ล้อซู่ผู้รีบมอบแผนที่แก่มันพลางกล่าว

"เจ้ารับไปเทียบดูเองเถิด เราดูอย่างไรก็ไม่เข้าใจ ในนั้นมีภาพอยู่สามภาพ ภาพแรกอาจจะเป็นเส้นทางเร้นลับสายนี้ก็ได้"

งักเซ้งเทียนรับมาพิจารณา ชั่วครู่พับเก็บไว้กล่าว

"ไม่ผิดแม้แต่น้อย เพียงรออาจารย์มาถึงก็ดำเนินการเคลื่อนไหวได้ โอ... เสียดาย เสียดาย"

ล้อซู่ผู้ได้ยินมันว่ากล่าวอยู่ดี ๆ พลันถอนใจพร่ำคำเสียดาย ต้องถามด้วยความสงสัย

"เจ้าเสียดายกระไร ?"

"โกวโกวเห็นอั้งล้ออ่องเสียชีวิตกับตา ไฉนไม่ลงมือช่วยมันเลย ?"

ล้อซู่ผู้ยิ่งประหลาดใจจนขมวดคิ้วถาม

"เหตุใดต้องช่วยชีวิตมัน ?"

"จะฆ่าอั้งล้ออ่องง่ายดายอย่างยิ่ง หากข้าพเจ้าอยู่ที่นั่น ต้องช่วยให้มันหนีรอดชีวิตไป ทิ้งมันไว้ ภายหน้าต้องมีคุณประโยชน์ต่อฝ่ายเราอย่างใหญ่หลวงทีเดียว"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อฮาฮา กล่าว

"พิกลจนพิลึกเกินไปแล้ว เซ้งยี้ ลองอธิบายเหตุผลมาฟังดู ?"

งักเซ้งเทียนกล่าวช้า ๆ

"พวกเราจะจู่โจมรังมาร จำเป็นต้องลงมือจากอุโมงค์ลับสายนี้ บุกทะลวงจากในหมู่พวกมารออกไปภายนอก หากทิ้งชีวิตอั้งล้ออ่องมาเป็นผู้ช่วยเหลือ มัน

อาจจะยอมร่วมมือกับล้อสายอ๋องคนก่อน หากแม้นพวกมันสามารถเกลี้ยกล่อมบริวารเก่าก่อนมาจู่โจมทางภายนอก เช่นนั้นเท่ากับเป็นการกระหนาบทั้งนอกทั้งในไยมิใช่ลงแรงครึ่งเดียวได้ผลสำเร็จเต็มเม็ดเต็มหน่วย ? แต่ตอนนี้ผิดกันแล้ว อั้ง-ล้อเอียวก็ไม่มีเภทภัยภายในให้กังวล นางพอจะทุ่มเทกำลังความสามารถทั้งมวลมาจัดการกับพวกเรา ไม่ใช่เป็นเรื่องน่าเสียดายหรือไร ?"

ล้อซู่พู้ได้ยินต้องครุ่นคิด

"นับเป็นหมากยอดเยี่ยมตาหนึ่งจริง ๆ เราถูกก่อกวนจนวุ่นวายไม่ทันคิดเลย"

แต่เทียนซัวซิ้งนับถือทั้งปากทั้งใจ ได้แต่ผงกศีรษะอยู่ตลอดเวลา ส่วนเซ้ง-ปินคล้ายมีความเห็นใดจะเสนอ แต่เมื่อเห็นสีหน้างักเซ้งเทียนพลันเปลี่ยนแปรไปต้องรีบหุบปากไว้ด้วยความตื่นเต้น

ล้อซู่พู้คล้ายตั้งดูออกว่าเรื่องราวผิดปกติเช่นกัน นางเพียงอ้าปากยังมิทันถาม งักเซ้งเทียนก็โบกมือส่งเสียงแผ่วเบา

"บนร่องเขามีศัตรูมาเป็นจำนวนมาก"

บทที่ 31
ความผิดที่ต้องฆ่า

เทียนซัวซิ้งพอได้ยินงักเซ้งเทียนบอกมีศัตรู มากันจำนวนมาก พลันนึกถึงชาวล้อส่ายทั้งสองคนทันที ต้องแค่นเสียงหนัก ๆ ด้วยความแค้นเคือง

"อาจเป็นสองคนเมื่อครู่แพร่งพรายข่าวก็ได้"

ล้อซู่ผู้สั้นศีรษะคัดค้าน

"หากเป็นสองคนแพร่งพราย ศัตรูไยต้องลูบคลำอยู่ในละแวกใกล้เคียงอีก ? ไหนเลยไม่บุกตรงเข้ามาในถ้ำนี้กันทันที ?"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"โกวโกวรีบล่องหนออกไปดู พวกมันยังห่างจากที่นี้อีกลี้เศษ ออกจากถ้ำแล้วไปทางทิศเหนือ พวกมันคล้ายดั่งหยุดลงไม่เคลื่อนไหวแล้ว จำนวนคนมีไม่น้อยจริง ๆ"

ล้อซู่ผู้ใช้สุดยอดวิชาฮิวเล้งมัดหุ้นลอยตัวออก

จากถ้ำไปในทิศทางที่งักเซ้งเทียนบอก ชั่วพริบตาก็พบร่องรอยศัตรู ต้องคำนึงด้วยความตระหนก

"บริวารอั้งล้อส่ายสองคนถึงกับถูกจับตัวไว้แล้ว ดูท่าทีมันยังมิได้สารภาพความจริงด้วย"

ที่ห่างจากเบื้องหน้านางประมาณชั่วธนูแล่น เป็นสนามหญ้ากว้างใหญ่ ตอนนั้นมีผู้นั่งล้อมวงอยู่บนพื้นหญ้าถึงสิบสองคน นอกจากเจี้ยงเล่าล้อส่ายสิบเอ็ดคนแล้ว อีกผู้หนึ่งเป็นสตรีงามสีหน้ายั่วยวนกวนราคะ นั่นคือล้อส่ายเอียวกี

ที่ห่างจากวงของพวกนางไปประมาณสิบวา มีต้นไม้ใหญ่กิ่งใบดกหนาต้นหนึ่ง ล้อส่ายสองคนถูกพันธนาการอยู่บนคบไม้นั้นเอง

ล้อซู่พู้ดูอยู่ครู่หนึ่ง เงี่ยหูฟังได้ยินเจี้ยงเล่าทั้งสิบเอ็ดคนคล้ายส่งเสียงปรึกษาเรื่องราวใดที่มีความสำคัญใหญ่หลวงมาก แต่นางฟังภาษาล้อส่ายไม่ออก จึงไม่ทราบพวกมันปรึกษาเรื่องอันใดกัน

นางอ้อมทางไปด้วยความระมัดระวัง จนใกล้กับล้อส่ายสองคนที่ถูกพันธนาการทีละน้อย คล้ายมีเจตนาฉวยโอกาสช่วยชีวิตทั้งสองอยู่ เนื่องเพราะใกล้กับต้นไม้นั้นเป็นชายป่าทึบที่กว้างขวาง ขอเพียงมีฝีมือรวบรัดแคล่วคล่อง พอจะมีหวังช่วยได้หลายส่วนอยู่

ทันใดนั้น มีเสียงชราดังกระทบโสตล้อซู่พู้

"นิ่วยี้อย่าเหลวไหล ให้เล่าฮูไปช่วยเจ้า"

ล้อซู่พู้ได้ยินปิติยิ่งนัก นางฟังออกเป็นเสียงทางลมปราณของเก้าไท้กง รีบหันไปส่งเสียงทางลมปราณบ้าง

"ไท้กง สองคนนี้ต้องช่วยให้ได้ เพราะมันเกี่ยวพันกับความลับสำคัญที่สุดทางฝ่ายเราอยู่"

เสียงเก้าไท้กงดังมาจากทางด้านหน้าของล้อซู่พู้

"เจ้าอยู่ที่นี้เตรียมช่วยคน เล่าฮิวจะไปในด้านตรงข้าม ดำเนินแผนพรากเสือจากถ้ำ หวังว่าพวกมันในยามมิทันระวังสนใจ พากันฮือเข้าหาล้อส่ายอ๋องกันหมดสิ้น"

ล้อซู่พู้ต้องลอบหัวร่อ เพราะทราบว่าเก้าไท้กงจะเลียนเสียงล้อส่ายอ๋องไปขู่ขวัญพวกเหล่านั้น

ครู่ใหญ่ ในด้านใต้ที่ห่างไปหลายลี้ มีเสียงกู่ดังแว่วมา เสียงกู่พอขาดหาย

ถึงกับได้ยินเสียงล้อสายอ่องตวาด

"อั้งล้อเอียวกี พวกเจ้าเหล่าคนทรยศ ยังกล้าปรึกษาอุบายชั่วร้ายมาลอบประทุษต่อเราได้อ่องอีก"

ขณะเสียงนี้เพิ่งดัง ล้อซู่ผู้เห็นเจี้ยงเล่าทั้งสิบเอ็ดคนพลันกระโดดขึ้นจากพื้น อั้งล้อเอียวกียิ่งพลุ่นพล่านกว่าทุกคน เห็นนางสะบัดสองมือเป็นสัญญาณคล้ายดั่งสั่งให้เจี้ยงเล่าสิบเอ็ดคนดำเนินตามแผนเดิม กระจายเข้าสกัดทางหนีของล้อสายอ่อง สังหารให้แหลกเละเป็นเศษเนื้อเช่นเดียวกับอั้งล้ออ่อง

เจี้ยงเล่าทั้งสิบเอ็ดคนคล้ายดั่งลุ่มหลงในความงามของนางจนงมงาย เมื่อเห็นต่างปฏิบัติตามด้วยความเคารพเทิดทูน โดยกระจายออกหนีบเข้าหาทั้งสองฟากข้างอย่างรวดเร็ว

ล้อซู่ผู้มองเงาหลังอั้งล้อเอียวกีจนลับหายจากสายตาแล้ว รีบปรากฏตัวออกไป สะบัดมือแคล่วคล่องว่องไว เชือกที่พันธนาการล้อสายทั้งสองถูกตัดขาดสะบั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โบกมือร้องอย่างเร่งร้อน

"ทั้งสองท่านรีบหนี"

ล้อสายทั้งสองสำนึกตัวไม่มีทางรอดได้แน่ ไม่คาด จะพบผู้มีพระคุณปรากฏตัวมาช่วยอีก ความปลาบปลื้มตื่นตันของมัน ยากยิ่งจะบ่งบอกเป็นวาจาได้ พากันคุกเข่าโขกศีรษะที่แทบเท้านางสองครั้งแล้ว กระโดดขึ้นหนีเข้าไปในป่าทึบสุดกำลัง

ทั้งสองเพิ่งลับหายจากสายตา เก้าไท้กงพลันปรากฏตัวมาร้องอย่างเร่งร้อน

"น้องยี้ รีบหายตัวไป"

ล้อซู่ผู้หายตัวตามคำบอกแล้วร้องเบา ๆ

"ไท้กงรีบตามมา เซ้งยี้หาทางลับเข้ารังมารพบแล้ว..."

"อา...เป็นทางลับเข้ารังมารคลื่นแดงใช่หรือไม่ ?"

"ถูกแล้ว พวกเรายังได้แผนที่อีกฉบับหนึ่ง เป็นของชาวล้อสายสองคนเมื่อครู่มอบให้เอง"

เก้าไท้กงปีติยินดีจนหัวร่อกล่าว

"นั่นคือแผนที่ลับสามตึก สามดินแดนปีศาจของประเทศล้อสาย ต่างมีอยู่ในแผนที่นั้นชัดเจน"

ล้อซู่ผู้ได้ฟังยิ่งปีติ รีบบอกข่าวเรื่องอั้งล้อสายถูกสังหารไป และสี่เอียตี่ตระกูลเกือบประสบภัยโดยละเอียด สุดท้ายถาม

"เอียเท้าทั้งสองตัวไปที่ใดกัน ?"

"เมื่อค่ำวาน พวกนางพากันลนลานกลับไปแล้ว"

"โอ้ ! เพราะสาเหตุใด ?"

"พวกนางได้รับข่าวด่วนจากกิมเล้งกงจู้ บอกว่าหัวหน้านักบู๊ของอั้งล้อเภียวก็พาแปดนักบู๊ใหญ่ไปใช้อุบายหลอกลวงพวกบุรุษสตรีของฮวงค้วงปัง ไปในสถานที่เร้นลับเปี่ยมอันตราย ฝังตายทั้งเป็นไปหมดสิ้นเลย"

ล้อซูพู้ตระหนกจนร้องเสียงสั่นสะท้าน

"นับเป็นเรื่องคาดคิดไม่ถึงจริง ๆ แต่กิมเล้งกงจู้ไล่ตามอั้งล้อส่ายมาชัด ๆ นางไปทราบเรื่องบริวารถูกฝังทั้งเป็นมาจากที่ใดกัน ?"

"นางไล่ล่าอั้งล้ออ่องไม่ทันต้องพลัดกัน จึงคิดจะย้อนกลับไปหาเอียเท้าทั้งสอง แต่กลับพบนักบู๊คนหนึ่งของอั้งล้ออ่อง หลังจากลงมือ นักบู๊ผู้นั้นถูกคุกคามจนบอกไป ความจริงตั้งใจจะกระตุ้นโทสะนางเท่านั้น ไหนเลยคาดคิด ถึงกับสามารถรอดชีวิตเพราะข่าวนั้น"

"เอียเท้าทั้งสองยังไม่อาจตัดผลประโยชน์และอำนาจจากจิตใจ เมื่อพวกนางไป ที่นี่ก็ขาดผู้ช่วยไปสองคนแล้ว"

เก้าไท้กงผงกศีรษะตอบ

"เราเคยเตือนพวกนาง ต้องถือด้านนี้มีความสำคัญกว่า แต่เอียเท้าทั้งสองมีนิสัยดื้อรั้นกล้าแข็งเกินไป อย่างไรก็ไม่ยอมเชื่อฟังคำเตือนของเรา เรื่องนี้หากถูกเด็กชั่วร้ายทราบ ต้องเกิดการกระทบกระทั่งกันอีกเป็นแน่"

ล้อซูพู้มาถึงริมร่องผา ชี้เบื้องล่างกล่าว

"อยู่ที่เบื้องล่างนี้เอง"

เก้าไท้กงชิงพุ่งตัวลงก่อน เมื่อถึงปากถ้ำพลันร้องขึ้น

"พวกมันหายไปที่ใดกันหมดสิ้น ?"

ล้อซูพู้ได้ยินพุ่งตัวตามเข้าไป พอดีเห็นเซ้งกินออกจากห้องศิลาชั้นใน ต้องระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ทราบว่าไม่มีเหตุเภทภัยใด ๆ

เซ้งปินที่ไม่รู้จักเก้าไท้กง โพล่งถามด้วยความตระหนก

"ผู้เฒ่าเป็นใคร ?"

ล้อซูพู้รับแนะนำให้รู้จักแล้วถาม

"เซ้งยี่กับเทียนซัวตั้วกอเล่า ?"

เซ้งปินคารวะต่อเก้าไท้กงอย่างนอบน้อมก่อน จึงตอบ

"ไปสำรวจถ้ำครั้งที่สอง สั่งให้ข้าพเจ้าอยู่รอโกวเนี้ยในที่นี้"

ล้อซู่พู้พอได้ฟัง ขยี้เท้าด้วยความรุ่มร้อน พร้อมทั้งร้อง "แย่แล้ว แย่แล้ว" ไม่ขาดปาก เก้าไท้กงต้องหันมาขมวดคิ้วถาม

"นิ่วยี้รุ่มร้อนเรื่องอันใด ?"

"ไท้กงจนตอนนี้ยังหยั่งนิสัยเซ้งยี้ไม่ออก ? มันต้องการไปทะลวงรังมารให้พังทลายแน่นอน"

"ไอ้ ! สันนิษฐานจากเค้ามูลใด ?"

"มันอาจจะศึกษาแผนที่จนชัดเจนแล้ว ฉวยโอกาสที่อั้งเอียวกีกับเจี้ยมเล่าทั้งสิบเอ็ดคนไม่อยู่ในรังมาร ต้องดำเนินงานลอบจู่โจมอย่างแน่แท้"

เก้าไท้กงได้ฟังต้องตระหนกเช่นกัน ผงกศีรษะกล่าว

"เพียงนั้นออกจะเสี่ยงอันตรายเกินไป ในรังมารยังมียอดฝีมืออีกมากหลายนัก นับว่าเฝ้ารักษาดุจปราการเหล็กชัด ๆ การไปคราวนี้ต้องถูกล้อมไว้แน่นอน"

"ไท้กง พวกเรารีบเร่งไปเสริมกำลัง ชักช้าน่ากลัวไม่ทันแล้ว"

เซ้งปินกล่าวขึ้นบ้าง

"งักไต้เฮียบได้สั่งไว้ก่อน กลไกภายในอุโมงค์ถูกทำลายหมดสิ้น บอกให้โกวเนี้ยอยู่รอโง้วไต้เฮียบในที่นี้"

ล้อซู่พู้กระโดดขึ้นด่า

"น่าตาย น่าตาย"

เก้าไท้กงกล่าวบ้าง

"ไม่ทราบโง้วไต้เฮียบจะมาถึงในวันใด นิ่วยี้ เมื่อไม่อาจเข้าในถ้ำนี้ พวกเรามีแต่อ้อมไปเข้าทางด้านตรงของรังมาร"

"ไอ้ ! ผู้เฒ่ารู้จักเส้นทาง ?"

"ครึ่งปีที่ผ่าน ก็เพราะสืบเสาะเส้นทางของรังมารนี้ดอก"

ล้อซู่พู้รีบหันบอกกับเซ้งปิน

"เซ้งเฮียอยู่ที่นี้อย่าไปเคลื่อนไหว"

"โกวเนี้ยกับไท้กงต้องระวังตัวให้มากไว้"

"พวกเราต่างมีวิชาล่องหนหายตัว การไปคราวนี้เพียงแต่สืบข่าวของงักเซี่ยวเฮียบเท่านั้น"

จบคำรีบพาเก้าไท้กงออกจากถ้ำ เร่งฝีเท้าไปหลายชั่วยามแล้ว เก้าไท้กงกล่าว

"เจ้าอยู่ที่นี่อย่าเคลื่อนไหว ออกพ้นช่วงนี้ล้วนเป็นบริเวณเปลี่ยวร้างวังเวง เล่าฮิวจะไปซื้ออาหารที่เมืองล้อสายทางด้านซ้ายมือมาก่อนค่อยเดินทางต่อ"

ทั้งสองต่างอยู่ในสภาพหายตัว นอกจากมีเสียงสนทนา ล้อซู่ผู้ไม่มีปัญญาเห็นเงาร่างเก้าไท้กงเลย ตรงกันข้าม เก้าไท้กงกลับเห็นล้อซู่ผู้ชัดเจน แต่คนอื่น ๆ ย่อมไม่มีทางเห็นเงาร่างของทั้งสองได้แน่

ล้อซู่ผู้เห็นที่ซ้ายมือหลายลี้มีเงาตัวเมืองอยู่จริง ๆ นางครุ่นคิด เก้าไท้กงจะต้องไปขโมยอาหารมามากกว่าซื้อหา

ขณะที่นางนั่งรออยู่นั้น พลันเห็นหลวงจีนหน้าตาโหดเหี้ยมรูปกายอ้วนใหญ่รูปหนึ่ง สะพายห่อผ้าใบใหญ่เดินลับ ๆ ล่อ ๆ ผ่านไป นางต้องคำนึงด้วยความตื่นเต้น

"นั่นเป็นเทียนเต็กม้อเจ็ง ไอ้ ! หลังจากติดตามล้อสายอ๋องแล้วไม่เคยปรากฏตัวมาเลย มิคาดจะพบพานในสถานที่นี้ ดูทีท่าลอบ ๆ เร้น ๆ ของหลวงจีนอสูร ต้องมีเลศนัยที่ชั่วร้ายใดอยู่เป็นแน่นนั้น"

หลวงจีนรูปนั้นคือเทียนเต็กม้อเจ็งจริง ๆ เห็นมันเดินเข้าไปที่ป่าทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือด้วยฝีเท้าไม่เร่งร้อนลนลาน แต่ตาเหลือกถลนของมันมีประกายแวววาววูบวาบ กวาดมองไปมาอยู่ตลอดเวลา คล้ายกำลังค้นหาร่องรอยใดอยู่

ล้อซู่ผู้ไม่กล้าลอบจู่โจมมัน ทั้งไม่ยอมให้มันสูญหายจากสายตา ขณะรุ่มร้อนจนกระวนกระวายนั้น พลันได้ยินเสียงทางลมปราณของเก้าไท้กงดังกระทบโสต

"นิ่วยี้ตามไป มันก็ไปในเส้นทางรังมาร บนห่อผ้าที่แบกอยู่มีศีรษะของสองคน ไม่ทราบว่าบุคคลใดไป พวกเราต้องหาทางสืบทราบให้ชัดเจนจึงจะได้"

ล้อซู่ผู้ไล่ตามพลางส่งเสียงทางลมปราณถาม

"ศีรษะคน ?"

"คราบสีดำทางนอกห่อผ้า คือโลหิตที่แห้งกรังไปแล้ว"

"อา...รังมารยังอยู่อีกไกลเท่าใด ?"

"ระยะทางสองวัน อยู่ในหุบเขาที่ไม่มีผู้คนย่างกรายไปถึง แน่นอน หมายความนอกจากบริวารของอั้งล้อสายแล้วไม่มีผู้ใดเคยไปเลย เพราะมันเป็นสถานที่เหน็บหนาวที่สุดในแผ่นดินแห่งหนึ่ง"

"หลวงจีนอสูรเดินช้าปานนั้น เวลาสองวันน่ากลัวไปไม่ถึง"

"นั่นเป็นเรื่องไม่มีปัญญาเร่งรัดได้ และพวกเราก็ไม่มีกำลังพอจะสังหารมันด้วย"

ติดตามเป็นเวลากว่าหนึ่งชั่วยาม ม่านราตรีที่คลี่คลุมมาจนมืดสลัว ล้อซู่พู้ส่งเสียงขึ้น

"หลวงจีนอสูรอาจจะหยุดพักแล้ว มันกำลังจ้องมองเข้าไปในป่าทึบด้านขวามืออยู่"

"เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ในป่านั้นมีคนซ่อนตัวรอคอยอยู่ก่อนดอก"

ทั้งสองตอนนี้ห่างจากเทียนเต็กม้อเจ็งสี่สิบกว่าวา ล้อซู่พู้รีบชิงอ้อมออกไปทางด้านข้าง ใช้ความรวดเร็วสุดยอดถลันเข้าในป่าทึบ กวาดตามองด้วยความระมัดระวัง ได้ยินมีเสียงผิดปกติเล็กน้อยจริง ๆ เมื่อเหลียวมองก็เห็นหลวงจีนอสูรใกล้จะมาถึงแล้ว นางไม่สนใจเก้าไท้กงจะตามเข้ามาหรือไม่ ? รีบค้นหาตามต้นเสียงทันที

เก้าไท้กงไหนเลยวางใจให้นางดำเนินการเคลื่อนไหวเพียงลำพัง ติดตามหลังมาโดยกระชั้นชิดแล้วส่งเสียงทางลมปราณ

"รีบออกมา สองคนนั้นเป็นยอดฝีมือล้อสาย"

ล้อซู่พู้ได้ยินรีบชะงักเท้า ส่งเสียงถาม

"มันกำลังว่ากล่าวเรื่องอันใด ?"

"จงใจรอคอยหลวงจีนอสูร"

เทียนเต็กม้อเจ็งเพิ่งย่างเข้าไปในป่าทึบก็ส่งเสียงแผดร้อง ไม่ทราบก่อกวนเรื่องราวใดกัน ? ล้อซู่พู้รู้นงงสงสัยยิ่งนัก ส่งเสียงทางลมปราณถามเก้าไท้กง

"มันแผดร้องเป็นปีศาจไปไย ?"

เก้าไท้กงรีบคว้ามือนางอ้อมออกไปทางด้านข้าง ส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"มันกำลังเรียกนามล้อสายผู้หนึ่ง อาจจะมีการนัดหมายกันก่อนก็ได้"

ทันใดนั้น เก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณอีก

"นั่วยี้ดูไว้ ใต้ต้นไม้ใหญ่เบื้องหน้า ไม่ใช่มียอดฝีมือล้อสายอยู่สองคนหรือไร ? พวกมันได้ยินเสียงเรียกของหลวงจีนอสูรแล้ว"

ไม่ทันขาดคำ เห็นล้อสายผู้หนึ่งอ้าปากกู่เสียงยาว ๆ ชั่วครู่เทียนเต็กม้อเจ็งก็หามาถึงต้นเสียงได้

ทั้งสองฝ่ายพอพบเห็น พากันส่งภาษากู้ลีกูตู แสดงว่าบอกเล่าเรื่องสำคัญอันใดแก่กัน หลังจากนั้น เทียนเต็กม้อเจ็งปลดห่อผ้าออกจากหลัง ประคองมอบให้ล้อสายสองคนนั้น

ไหนเลยคาดคิด ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงแค่นหัวร่อดังมาจากคบไม้

เหนือศีรษะ พร้อมกับมีพลังหนักหน่วงสองขุมทะลักลงมา !

เทียนเต็กมัวเจ็งอย่างไรก็มีไหวพริบตื่นตัวกว่าล้อส่ายสองคนนั้น พลังฝ่ามือยังทะลักลงมาไม่ถึง ร่างมันพุ่งวาบออกไปดั่งสายฟ้าก่อน

ล้อส่ายทั้งสองเพียงรุนงงชั่ววูบ พากันถูกพลังกระแทกจนแผดร้องเสียงโหยหวน ฟาดโครมลงแน่นิ่งกับพื้น

เก้าไห้กงพอเห็นต้องปีติยินดีจนส่งเสียงทางลมปราณ

"โง้วไต้เฮี้ยบมาแล้ว !"

แต่ล้อซู่ผู้ไม่เห็นเงาร่างคน แต่นางเชื่อถือเก้าไห้กงต้องไม่ก่อกวนผิดพลาดแน่ ในยามลิงโลดยินดี อ้าปากหมายร้องเรียกไป

เก้าไห้กงรีบชิงส่งเสียงก่อน

"โง้วไต้เฮี้ยบรีบไล่ หลวงจีนอสูรหนีไปแล้ว"

พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งวาบลงมาจากยอดไม้ หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ปล่อยมันไปเถิด คนตาบอดที่สูญเสียไม้เท้า สามารถหนีไปได้ไกลสักเท่าใดกัน ?"

ล้อซู่ผู้กับเก้าไห้กงรีบปรากฏตัวออกไปรับหน้า ทักทายด้วยความปีติยินดี โง้วเล้งจูแย้มยิ้มกล่าว

"ไม่ใช่เก้าไห้กงส่งเสียงทางลมปราณกับท่าน แทบจะยังไม่ทราบว่าท่านกับเก้า-ไห้กงอยู่ที่นี้"

เก้าไห้กงร้องด้วยความปีติ

"โง้วไต้เฮี้ยบก็สามารถสกัดฟังเสียงทางลมปราณได้แล้ว"

"อาจารย์ไม่ทัดเทียมศิษย์ ผู้เยาว์เพิ่งจะฝึกได้เมื่อเร็ววันนี้เอง"

ทั้งสองฝ่ายบอกเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมาแก่กันชั่วครู่แล้ว โง้วเล้งจูนั่งยอง ๆ ลงไปตรวจร่างล้อส่ายทั้งสองพลางกล่าว

"ทั้งสองอยู่ที่นี่มาสามวันแล้ว พวกมันมีหน้าที่รอการมาของเทียนเต็กมัวเจ็ง"

"หลวงจีนอสูรฆ่าผู้ใดไป ?"

"บุคคลสำคัญของล้อส่ายอ๋อง สองคนนี้เป็นสองในสามเทพเจ้าพิทักษ์นิกาย ตอนนี้สามเทพเจ้าพิทักษ์นิกายตายหมดสิ้นแล้ว อีกสองศีรษะนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์เคอเลอกับเคอเทอ ต่างเสียชีวิตกับค่ายกลธวัชนกในของหลวงจีนอสูร หลวงจีนชั่วร้ายทราบไม่อาจจะดำรงชีวิตในดงง้วนได้ มันทรยศต่อล้อส่ายอ๋องแล้ว คิดจะนำ

ศีรษะทั้งสี่คนนี้ไปประจบอั้งล้อเอียวกี มิคาดจะถูกข้าพเจ้าสืบทราบมาชัดเจน และติดตามร่องรอยมันมาจนถึงที่นี่ ที่มันหนีได้ในครั้งนี้ก็ไม่มีที่ใดให้มันซ่อนกายอีกแล้ว"

ล้อซู่ผู้สั้นศีรษะกล่าว

"มันมีธวัชนอกในคุ้มครองชีวิต อย่างไรต้องไม่ยอมเลิกล้มความทะเยอทะยานของมัน"

โง้วเล้งจูหัวร่อกล่าว

"ข้าพเจ้ามิใช่บอก มันเป็นคนตาบอดเสียไม้เท้าหรือไร ?"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"ค่ายกลธวัชนอกในของมันเป็นไรไป ?"

โง้วเล้งจูแย้มยิ้มตอบ

"ถูกล้อทีเล่านั้งของซาเซียนกั๊กยึดกลับไปแล้ว"

ล้อซู่ผู้หัวร่อด้วยความสบใจถาม

"ท่านพบกับล้อทีเล่านั้งหรือไร ?"

"ใช่ ท่านผู้เฒ่ายังว่า จะปิดหุบเขาซาเซียนกั๊กในเร็ววันนี้ สั่งต่อข้าพเจ้าบอกต่อเซ้งยี้ ท่านมีความเสียใจที่ไม่มีวาสนาได้พบกันอีก บอกให้เซ้งยี้ทอดทิ้งเรื่องประชันขันแข่ง เนื่องเพราะท่านผู้เฒ่ามีความรักปรานีต่อเซ้งยี้ลึกซึ้งจริงใจ และยังมอบของวิเศษให้ข้าพเจ้าไปกำนัลต่อเซ้งยี้อีกสิ่งหนึ่งด้วย"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"เป็นของใดกัน ?"

"เป็นดาวข่มลุ้ยเลี่ยง ซิ่งเซียว โท่วตี่ซิ่งทั่ง ทั้งสามประการ นามจิวทีล้อ-หมัง (ตาข่ายมหานภาลัย) เพียงท่องเวทมนตร์บังคับ สามารถซัดออกไปยึดศาสตราวุธวิเศษใด ๆ ของฝ่ายตรงข้ามมาได้ทันที"

เก้าไท้กงรีบกล่าว

"อย่างนั้นพวกเรารีบไปหาเด็กร้ายกาจในรังมารกันเถิด"

"ไท้กง ผู้ม่วยล่วงหน้าไปก่อนเถิด ผู้เยาว์ยังจะช่วยผู้กล้าหาญชราอีกกลุ่มหนึ่งออกพ้นอันตรายก่อน"

"ผู้ใดกัน ?"

"คือพวกโกวเต้าซาฮื้อ ร่วมยี่สิบคน พวกท่านถูกนักบู๊แดงห้าสิบกว่าคนสกัดอยู่ในหุบเขาอับแห่งหนึ่ง..."

มอบกล่องหยกใบน้อยให้แก่ล้อซูผู้พลางกล่าวต่อ

"ท่านมอบกล่องของวิเศษนี้แก่เซ้งยี้ ภายในก็คือจิวทีล้อหมัง ไม่อาจสูญหายเป็นอันขาด"

ทั้งสองเห็นโง้วเล้งจูถีบตัวพุ่งสู่อากาศไปแล้ว รีบเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าสู่รังมาร ระหว่างทางเก้าไท้กงกล่าว

"ไปอีกห้าสิบลี้ก็เป็นด่านลับอันดับแรกของรังมาร ไม่อาจลอบจู่โจมเป็นอันขาด"

ชี้ที่ปากทางหุบเขาเบื้องหน้าพลางกล่าวต่อไป

"ที่นั่นมีทางศิลาอยู่สายหนึ่ง ทอดตรงขึ้นไปบนยอดเขา บนยอดเขามีไม้โบราณต้นหนึ่ง โคนต้นของมันคือปากทางเข้าที่เร้นลับ พวกเราขึ้นไปกินอาหารบนเขาแล้วรีบเร่งไปกัน"

"ไอ้ ยังมีระยะไกลอีกร้อยกว่าลี้ ไฉนมีทางลับอยู่ในสถานที่นั้นได้ ?"

"ด้านหลังภูเขาลูกนั้นคือลำน้ำเอียนา ทางลับนั้นลอดใต้ลำน้ำไป ฝั่งตรงข้ามของลำน้ำเป็นยอดเขาสูงชันเสียดฟ้า เรียงรายกันยาวไกลสุดสายตา หากไปทางภายนอกจะต้องปีนป่ายยอดเขา แต่ไม่มีทางหารังมารพบได้ตลอดกาล"

"มิน่าเล่า จึงเรียกมันเป็นดินแดนปิศาจ ลอดใต้ลำน้ำไปแล้วจะทำอย่างไรต่อ ?"

"ทางที่เดินล้วนเป็นหุบเขาเร้นลับกับซอกหิน บางเวลาเพียงเห็นท้องฟ้าแคบเรียว บางเวลาต้องมุดอุโมงค์ใต้ดินยาวสิบกว่าลี้ รังมารมิใช่อยู่บนพื้นดิน แต่เป็นรังใต้ดิน ก่อสร้างด้วยความเร้นลับพิสดารเหลือประมาณจริง ๆ"

ทั้งสองเดินพลางสนทนาพลางจนถึงปากทาง จึงหาสถานที่ลับตานั่งลงรับทานอาหาร

พลันมีลมเย็นกรรโชกมาวูบหนึ่ง หอบกลิ่นคาวฉุนเฉียวชอนไชเข้านาสิก เก้าไท้กงสูดดมแล้วร้องเบา ๆ

"กลิ่นคาวโลหิตของคนจากที่ใด ?"

ล้อซูผู้ทิ้งซาลาเปาสีดำในมือทันที กระโดดขึ้นร้องเบา ๆ

"ผู้เฒ่ารับทานช้า ๆ เราจะไปตรวจตราดู"

เก้าไท้กงทราบนางไม่อาจกลืนอาหารหยาบ ๆ เช่นนี้ จึงส่งเสียงทางลมปราณให้นางระวังตัวไว้

ล้อซู่ผู้ยังมิทันเคลื่อนไหว พลันเห็นบนทางเบื้องหน้า มียอดฝีมือล้อส่ายยี่สิบกว่าคนเร่งฝีเท้ามา ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"พวกมันไฉนว้าวุ่นลนลานปานนั้น ?"

เก้าไท้กงโผล่ศีรษะดูแล้ว โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัยเช่นกัน

"นั่นล้วนเป็นพวกบาดเจ็บ ในรังมารต้องเกิดการเปลี่ยนแปรอย่างแน่นอน"

ล้อซู่ผู้รีบพุ่งออกจากด้านขวาของทางศิลา ส่งเสียงแต่ไกล

"ไท้กง พวกเรารีบเร่ง เซ้งยี้ต้องประสบผลสำเร็จแล้ว"

เก้าไท้กงรู้สึกเป็นไปได้จริง ๆ จึงเร่งฝีเท้าวิ่งตามนางไป ชั่วหม้อข้าวเดือดให้หลัง ภูเขาศิลารำไรในสายตา นับเป็นยอดเขาที่สูงจนพิสดาร ชัยภูมิเปี่ยมอันตราย ยากจะปีนป่ายได้

ทางศิลามาถึงเชิงเขาก็สะบั้นลง เบื้องหน้าไม่มีทางใด ๆ ดูไปพิกลผิดธรรมดา ล้อซู่ผู้กระโดดปราดขึ้นไปก่อน พลันเห็นมียอดฝีมือล้อส่ายสามคนวิ่งล้มลุกคลุกคลานลงจากยอดเขา หนึ่งในจำนวนนั้นยังสูญเสียนิ้วทั้งสิบไปอีกด้วย เก้าไท้กงพอเห็นต้องโพล่งขึ้น

"บนยอดเขามีเสียงคนสับสนอลหม่าน ทั้งยังมีคนทยอยหนีลงมาไม่ขาดสาย นิ่วยี้ เมื่อถึงอย่าเพิ่งเข้าอุโมงค์ พวกเราเฝ้าอยู่ทางภายนอก ดูมีความเคลื่อนไหวอย่างไรก่อน อั้งล้อเอียวกีกับเจี้ยงเล่าสิบเอ็ดคนนั้นอาจยังไม่ได้กลับมาก็ได้"

"ไท้กง พวกเราต้องไปหาเซ้งยี้จึงจะถูก มันไม่มีจิวทีล้อหมัง (ตาข่ายมหานภาลัย) ไม่มีปัญญาต้านรับนางปีศาจได้"

เก้าไท้กงเห็นนางใกล้จะถึงยอดเขาแล้ว รีบพุ่งตัวขึ้นไปคว้าแขนนางกล่าว

"อย่าโง่ไป เส้นทางในรังมารก่ายกันซับซ้อนดั่งใยแมงมุม เจ้าจะไปหาเด็กร้ายกาจได้จากที่ใด ? พวกเรามีแต่นั่งรอที่ปากทางออก หวังให้มันกับเจ้าตัวใหญ่เทียนซัวไล่ตามออกมาเท่านั้น"

ล้อซู่ผู้ร้องด้วยความกระวนกระวาย

"หากนางปีศาจกับพวกเจี้ยงเล่ากลับมาจะทำอย่างไร ?"

"อย่างนั้น พวกเราก็ติดตามหลังนางให้กระชั้นชิด หากนางไม่พบกับเด็กร้ายกาจก็แล้วกัน ยามใดเผชิญกัน เชื่อว่าไม่ถึงกับลงมือประหัตประหารกันทันที ในช่วงเวลานั้น เจ้าไม่มีปัญญาล่อหลอกนำของวิเศษไปมอบแก่เด็กร้ายกาจหรือไร ?"

ล้อซู่ผู้คิดดูรู้สึกสมเหตุผล จึงติดตามเก้าไท้กงไปยังต้นไม้ใหญ่บนยอดเขา

รอบข้างของต้นไม้ใหญ่มีหินผาก้อนมหึมา ตอนนั้นหลังก้อนหินมีผู้บาดเจ็บมุดออกมาไม่ขาดระยะ แต่ละคนต่างหวาดหวั่นจนหน้าบิดเบี้ยวตาเหลือกค้าง ลมหายใจกระชั้นถี่เร็ว ดุจกับพบวาระสุดท้ายของแผ่นดินก็ปาน

ในเสียงสับสนอลหม่าน เก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณ

"เป็นเด็กร้ายกาจทะลวงวังมารพังพินาศไปจริง ๆ พวกมันต่างแผดร้อง 'ดาวเพชฌฆาตมาแล้ว ดาวเพชฌฆาตมาแล้ว' "

เขี้ยวเล็บในวังมารมีมากมายดั่งฝูงมดปลวกจริง ๆ นับดูพวกที่ทยอยหนีออกมา มีไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยคน แต่ยังคงทะลักออกมาไม่ขาดสาย จวบจนสว่างยังคงมีคนมุดหนีออกมาจากปากทางอุโมงค์ แต่ยังคงไม่เห็นงักเซ้งเทียนกับเทียนซัวซิ้งออกมาด้วย ล้อซูพู้แทบไม่อาจทนรอต่อไปอีกแล้ว

เก้าไท้กงพยายามปลอบเตือนนางไว้

"มันจะต้องตรวจแผนที่ละเอียด จึงสามารถหาทางออกพบ นี่ไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายดายดั่งที่คาดคิดไว้ดอก"

"ไท้กง สมองของมันเปรื่องปราดหลักแหลมยิ่งนัก แผนที่เพียงมองปราดเดียวก็กระจ่างกับใจ ไม่ใช่จับเจ่าอยู่ภายในเพราะหาทางออกไม่พบแน่นอน ความนี้ต้องมีเลศนัยสำคัญแอบแฝงอยู่"

เก้าไท้กงคิดดูก็รู้สึกถูกต้อง จึงโพล่งขึ้น

"เจ้าเฝ้าอยู่ทางนอกไว้ ให้เล่าฮิวเข้าไปสืบหา..."

มิทันขาดคำ พลันมีเสียงสะเทือนเลื่อนลั่นมาทางด้านหลังภูเขา ความรุนแรงของเสียงระเบิดนี้ กระแทกกระทั่นจนหินผาบนเขาสั่นไหวแทบพังทลาย

ล้อซูพู้ร้องด้วยความตระหนก

"แย่แล้ว นั่นเป็นเสียงดินระเบิดชัด ๆ เซ้งยี้กับเทียนซัวตั้วกอถูกฝังทั้งเป็นแล้ว !"

เก้าไท้กงกล่าวอย่างเยือกเย็น

"เป็นเสียงระเบิดจริง แต่ไม่ใช่ระเบิดในสถานที่วังมาร มิเช่นนั้น แรงสะเทือนจะไม่มาถึงที่นี่ได้"

กล่าวแล้วเร่งฝีเท้าไปดูทางด้านหลังยอดเขา พลันร้องสุดเสียง

"นั่วยี้รีบมาดู น้ำในลำน้ำเอียนาคล้ายเป็นทะเลมรสุมแล้ว !"

ล้อซูพู้วิ่งไปดูบ้าง พอเห็นต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย เก้าไท้กงกล่าว

"ระเบิดอาจเกิดขึ้นจากใต้ลำน้ำ พวกเราไม่จำเป็นต้องเข้าถ้ำแล้ว ทางไปในถ้ำต้องถูกระเบิดพังทลายหมดสิ้นแน่"

ล้อซู่ผู้กระวนกระวายจนว้าวุ่นอย่างยิ่ง ร้องสุดเสียง

"แล้วจะทำอย่างไรกัน ?"

เก้าไท้กงครุ่นคิดพลางกล่าว

"การระเบิดนี้อาจเป็นฝีมือเด็กชั่วร้ายก็ได้ มันมีเจตนาฝังหมู่มารให้ตายทั้งเป็น นิ่วยี้ อย่าตะลึงลานอยู่ที่นี่เลย พวกเรารีบเร่งกลับกัน"

"ไอ้ ! ยังจะไปที่ใด ?"

"ปากถ้ำที่เซ้งปินเฝ้าอยู่ เด็กร้ายกาจอาจจะต้องถอยออกมาจากเส้นทางลับสายนั้น"

ล้อซู่ผู้พลิกตัวกระโดดปราดออกไปก่อน พอถึงริมผากระโดดลงโดยไม่รั้งรอ เร่งฝีเท้ากลับไปในเส้นทางเดิมสุดกำลัง ถึงกับไม่สนใจเก้าไท้กงจะตามหลังมาหรือไม่ ?

เก้าไท้กงทะยานตามกระชั้นชิด รู้สึกนิ่วยี้ตัวนี้มีนิสัยรุ่มร้อนไม่ผิดงักเซ้งเทียนเลย

เที่ยวกลับเร็วกว่าเที่ยวไปหลายเท่า ล้อซู่ผู้เพียงแต่มิได้เกร็งลมปราณโบยบินเท่านั้น จวบจนเมื่อถึงริมร่องลึกภูเขา นางต้องชะงักเท้าด้วยความลังเลไม่กล้ากระโดดลงไปทันที เพราะกลัวความเป็นจริงจะมิใช่ดั่งเก้าไท้กงว่า หากเช่นนั้น นางไหนเลยจะแบกหน้าว่ากล่าวกับโง้วเล้งจูได้ ?

เก้าไท้กงพุ่งตามติดเข้ามาถึง เร่งรัดด้วยความสงสัย

"นิ่วยี้ยังรอกระไร ?"

"ข้าพเจ้ากลัวเซ้งยี้มิได้กลับมาในทางนั้น"

เก้าไท้กงชิงกระโดดลงไปก่อนพลางร้องดัง ๆ

"น่ากลัวมันไปเสียนานแล้ว เจ้ายังสงสัยกระไร ?"

ล้อซู่ผู้จำใจกระโดดตามลงไป พลันได้ยินเสียงอุทานด้วยความตระหนกของเก้าไท้กงดังออกมาจากในถ้ำ

"แย่แล้ว เซ้งปินประสบภัยแล้ว !"

ล้อซู่ผู้ถูกความตระหนกนี้ก่อกวนจนขวัญกระเจิง ถลันเข้าไปร้องสุดเสียง

"ผู้ใดฆ่า ?"

เก้าไท้กงกำลังพลิกศพเซ้งปินตรวจบาดแผล ถอนใจส่งเสียง

"ถูกพลังหนักหน่วงฟาดตายไป"

น้ำตาล้อซู่ผู้ทะลักลงเป็นเส้นสายทันที ร้องเสียงเครือ

"เซ้งยี้ยังมิได้ออกมาจริง ๆ"

เก้าไท้กงพลันชี้ที่ผนังถ้ำแล้วร้อง

"นิ่วยี้มิต้องรุ่มร้อน ที่นั่นมีอักษรอยู่"

ล้อซู่ผู้วิ่งปราดเข้าไปดู เห็นเป็นอักษรที่เขียนจากดรรชนีทรงพลัง ลึกเข้าไปในเนื้อหินร่วมหุนหนึ่ง

"หากโกวโกวปลอดภัย เห็นอักษรรีบเร่งกลับตงง้วน รังมารบูเซ้กเพ้งเจ้าทำลายแล้ว อั้งล้อเอียวก็เพิ่งพาเจี้ยงเล่าหนีได้สองคน และนางหนีออกจากเส้นทางสายนี้ เซ้งปินเคราะห์ร้ายไม่ทันหนีจากเงื้อมมืออำมหิตของนาง เทียนซัวตั้วแปะปลอดภัย ติดตามผู้หลานล่าสังหารนางมารร้ายแล้ว จากผู้หลานเซ้งเทียน"

ล้อซู่ผู้อ่านจบความ ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่กล่าว

"ขอบคุณฟ้าดิน ปีศาจน้อยแทบกระตุ้นเราคลั่งใจตายจริง ๆ"

เก้าไท้กงเดินเข้ามาอ่านบ้าง หัวร่อกล่าว

"เด็กร้ายกาจนับเป็นมังกรในมวลมนุษย์จริง ๆ ไอ้ ! มิทราบมันสังหารศัตรูกล้าแข็งอันดับยอดไปถึงเก้าคนได้อย่างไร ? กระทั่งอั้งม้อเอียวก็ยังต้องเตลิดหนีไม่กล้าสู้หน้า ไยมิใช่เป็นปรากฏการณ์พิสดารอย่างยิ่ง ?"

"ซากศพเซ้งปินจะทำอย่างไร ?"

"ทิ้งไว้ในถ้ำดีกว่ากลบฝัง ให้มันได้พักผ่อนโดยสุขสงบในที่นี้ถิด"

ล้อซู่ผู้หันมองซากศพอีกครั้ง ถอนใจส่งเสียง

"น่าเวทนาที่มันต้องมาเสียชีวิตในดินแดนไกลจากบ้านเกิดหลายหมื่นลี้"

เก้าไท้กงฉุดแขนนางเดินออกจากถ้ำพลางกล่าว

"ถึงคราวเคราะห์หลบไม่พ้น พวกเรากลับตงง้วนกันเถิด นางมารร้ายพอหนีไป ไม่แน่จะเลิกล้มความทะเยอทะยานของนาง เที่ยวกลับนี้ยังต้องระวังตัวให้มากไว้"

ล้อซู่ผู้ติดตามเก้าไท้กงเร่งฝีเท้ากลับตงง้วน ระหว่างทาง ยังพบเห็นนักบู๊ของล้อสายอยู่ไม่น้อย นางครุ่นคิดด้วยความสะทกสะท้อน

"มังกรที่ไร้เศียร ต้องเปะปะวุ่นวายไปทั่วทุกที่ทางแล้ว"

ในการเร่งฝีเท้ากลับทั้งวันทั้งคืนจนเช้าตรู่ของอีกสิบเจ็ดวันให้หลัง มาถึงนครเลี้ยงจิวมณฑลกำซก เก้าไท้กงเห็นนางเหน็ดเหนื่อยจนแทบไม่อาจทรงกาย จึงเสนอให้พักผ่อนในนครเลี้ยงจิวคืนหนึ่งก่อน

ล้อซู่พู้อ่อนล้าจนไม่มีกำลังหลงเหลือจริง ๆ จึงเห็นพ้องให้พักแรมในนครเลี้ยงจิวคืนหนึ่ง เก้าไท้กงเดินพลางกล่าว

"วันรุ่งขึ้น พวกเรามุ่งหน้ากลับปักกิ่งดูเหตุการณ์ก่อน หากไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้น พักผ่อนอีกหลายวันค่อยปรึกษาเส้นทางไป"

ล้อซู่พู้ถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้ากังวลชาวยุทธ์ตงง้วนที่ถูกจับตัวไป ไม่ได้ข่าวคราวเลยสักน้อยนิด"

"เด็กร้ายกาจต้องตรวจหาในรังมารไม่พบพาน การล่าสังหารนางมารร้ายคราวนี้ คาดว่ามันจะต้องได้ข่าวใดเป็นแน่"

เมื่อเข้าเมืองแล้ว หาโรงเตี๊ยมพักแรมก่อน ทั้งสองเปิดห้องพิเศษสองห้อง ล้อซู่พู้กระทั่งอาหารยังไม่ยอมรับทาน ล้มตัวลงหลับใหลไปทันที

เก้าไท้กงกลัวนางจะถูกคนลอบประทุษร้าย แม้เหน็ดเหนื่อยจนอ่อนล้าอย่างยิ่ง แต่ยังคงไม่กล้าหลับสนิท สั่งผู้รับใช้ยกสุรามาหลายป้าน กับแกล้มหลายจาน รินเองดื่มเอง ฆ่าเวลาไปช้า ๆ

จวบจนหลังเที่ยง พลันได้ยินเสียงก้องกังวานของคนผู้หนึ่งดังขึ้นที่นอกหน้าต่าง เก้าไท้กงจำได้ทันที นั่นเป็นเสียงเทียนชัวซิ้งที่ตัวใหญ่มหึมา

เก้าไท้กงรีบวางจอกสุรา ผลักประตูออกไปดู ก็เห็นเทียนชัวซิ้งกำลังย่างเข้าไปในห้องพิเศษ ขณะคิดจะเรียกไว้ แต่ต้องชะงักลงทันที เนื่องเพราะพบเห็น มีอีกสองคนที่ท่าน่าสงสัยกำลังจับตามองดูเทียนชัวซิ้งแน่วนิ่งอยู่ ต้องครุ่นคิดด้วยความกังขา

"นั่นเป็นผู้ใดกัน ? กระทั่งเรายังไม่รู้จักพวกมันเลย"

เห็นเทียนชัวซิ้งเข้าไปในห้องพักปิดประตูแล้ว เก้าไท้กงจึงถอยกลับมาในห้องของท่านบ้าง ปิดประตูไว้แล้วเคาะข้างฝาห้องล้อซู่พู้เบา ๆ สามครั้ง

ล้อซู่พู้ถูกเสียงก้องกังวานของเทียนชัวซิ้งก่อกวนให้ตกใจตื่นมานานแล้ว ได้ยินจึงตอบ

"ไท้กง เหล่าสองคนนั้นเป็นผู้ใด ?"

เก้าไท้กงต้องชื่นชมไหวพริบที่ตื่นตัวของล้อซู่ฟู้ยิ่งนัก ถึงกับสังเกตเห็นเลศนัยนี้เช่นกัน จึงตอบไป

"เล่าฮูก็ไม่รู้จัก"

"ไท้กง ท่านผู้เฒ่าอย่าเคลื่อนไหว ให้ข้าพเจ้าหายตัวออกไปส่งข่าวต่อเทียนซัวซิ้งเอง"

"ไปทางหน้าต่างหลัง เราจะคุมเชิงประตูหน้าเอง"

ล้อซู่ฟู้สลายร่าง เปิดหน้าต่างหลังกระโดดออกไปเบา ๆ ปิดหน้าต่างแล้วลอยตัวขึ้นหลังคา อ้อมถึงใต้หน้าต่างเทียนซัวซิ้ง เงี่ยหูฟังดู ทราบว่ามันขึ้นเตียงนอนพักผ่อนแล้ว จึงเคาะกรอบหน้าต่างเบา ๆ พลางส่งเสียงทางลมปราณ

"ตั้วกอเปิดหน้าต่าง"

เทียนซัวซิ้งได้ยินก็ทราบเป็นผู้ใด ลิงโลดยินดีจนรีบเปิดหน้าต่าง อ้าปากหมายจะร้องทักทาย

ล้อซู่ฟู้รีบยกนิ้วแตะริมฝีปากเป็นทีห้ามมันส่งเสียง พลิ้วตัวเข้าไปในห้องแล้วจึงกระซิบเบา ๆ

"มีคนลึกลับสะกดรอยตามท่านมา"

เทียนซัวซิ้งงุนงงวูบ จึงกระซิบถาม

"ใช่เป็นชายชราหรือไม่ ?"

"ใช่ และเป็นชาวตงง้วนด้วย"

"อา....เป็นพวกมันอีก ?"

"ไฮ้ ! หมายความอย่างไร ? เซ้งยี้เล่า ?"

เทียนซัวซิ้งถอนใจเฮือกใหญ่ตอบ

"เซ้งยี้เกิดมายังไม่เคยพ่ายแพ้ยับเยินเช่นนี้มาก่อน ครั้งนี้พ่ายแพ้จนอเนจอนาถจริง ๆ"

ล้อซู่ฟู้ตระหนกจนหน้าถอดสี ลนลานถาม

"ถูกชายชราสองคนเมื่อครู่พิชิตพ่ายแพ้หรือไร ?"

"มิได้ เป็นเจ้านายพวกมันฉายาซิ่งจุงเล่าโจ๊ว (บรมาจารย์เหยี่ยวเทพเจ้า) ม่วยจื้อยังจำได้หรือไม่ นกประหลาดซิ่งจุงฝูงใหญ่ที่เคยพบในภูเขาซูมี้ซัว เป็นสัตว์เลี้ยงของมันนั่นเอง ข้างกายยังมีเฒ่าพิกลอายุหกเจ็ดสิบปีติดตามมาอีกสิบคนด้วยเลย"

ล้อซู่ฟู้ตระหนกเป็นยิ่งนัก ถามเสียงสั่นสะท้าน

"ซิ่งจุงเล่าโจ๊ว (บรมาจารย์เหยี่ยวเทพเจ้า) กระไรผู้นั้น ก็เป็นพวกมารร้ายหรือไร ?"

"ตอนนี้ยังไม่กล้าระบุแน่ว่าเป็นพวกมารหรือธัมมะ สรุปแล้ว มันร้ายกาจสุดเปรียบประมาณ เซ้งยี้มิได้ต่อสู้กับพวกมัน แต่ถูกนกประหลาดทั้งฝูงนั้นกระหน่ำจู่โจมจนพ่ายแพ้ไปเอง โชคดีที่กำลังภายในของมันลึกล้ำจนถึงระดับสูงสุด นอกจากสองตาเนื้อหนังทั้งร่างไม่กลัวถูกนกประหลาดทำอันตรายบาดเจ็บ แต่นกประหลาดก็ไม่กลัวพลังฝ่ามือของมัน ถูกฟาดกระเด็นไปแล้วโฉบเข้ามาอีก นับว่าก่อกวนเซ้งยี้จนเหน็ดเหนื่อยปางตายทีเดียว"

"แล้ว พากันอย่างไร... เซ้งยี้ตอนนี้ซ่อนอยู่ที่ใด ?"

เทียนซัวซิ้งถอนใจเฮือกใหญ่ก่อนจึงตอบ

"มูลเหตุเกิดขึ้นเพราะเซ้งยี้กับเราไล่ตามอั้งล้อเอียวกีกับเจี้ยงเล่าสองคนของคั้งล้อส่าย คั้งล้อเอียวกีทราบ เซ้งยี้มีกำลังภายในขั้วแม่เหล็ก นางจึงยังคงไม่กล้าชัดโท่วตี่ซิ่งทั่งออกมาต่อต้าน พวกเราล่าสังหารทั้งสามจนถึงเหนือสุดของภูเขาอัลไตเจ้าตัวประหลาดที่บอกฉายาว่าซิ่งจุงเล่าโจ๊วก็ปรากฏตัวมา เฒ่าบัดซบไม่ถามต้นสายปลายเหตุ ยืนกรานประณามเซ้งยี้รังแกผู้เฒ่ากับสตรี ปากเที่ยวย่นของมันพออ้าถึงกับส่งเสียงเรียกนกประหลาดฝูงนั้นมาจู่โจม ดีที่มิได้นับเราเข้าร่วมด้วย มิเช่นนั้นสองตาของเราจะต้องถูกควักไปแน่นอน ตอนนี้ไม่ทราบร่องรอยของเซ้งยี้ พวกเราพลัดกันเพราะสาเหตุนี้เอง"

ล้อซู่พู้ถอนใจส่งเสียง

"เฒ่าพิกลสองคนเมื่อครู่ ตอนนี้ยังอาจอยู่ในโรงเตี๊ยมก็ได้ ท่านอย่าออกไป ให้เราบอกกับเก้าไท้กงก่อน ค่อยคิดหาวิธีกัน"

นางพลิ้วตัวออกจากหน้าต่างหลังแล้ว อ้อมไปที่ห้องพักเก้าไท้กงทันที บอกเล่าเรื่องราวโดยละเอียด สุดท้ายถาม

"ไท้กงทราบความเป็นมาของซิ่งจุงเล่าโจ๊วหรือไม่ ?"

เก้าไท้กงฟังจบความแล้ว ทั้งแตกตื่นทั้งสงสัย เค้นสมองครุ่นคิดอยู่เนิ่นนานจึงตอบ

"ผู้นั้นพิกลผิดคนธรรมดาจริง ๆ นอกจากจะเป็นรุ่นเดียวกับอาจารย์ผู้ล่วงลับ ล้อทีเล่านั้ง ซุงตุ้งเซียนองแล้ว มิเช่นนั้น ไม่มีชาวยุทธ์ใดที่เราไม่รู้จักมาก่อน หากเป็นบุคคลรุ่นอาวุโสนั้น นับว่ายากจะต่อต้านรับมือจริง ๆ ได้ เสียดายที่ล้อที-

เล่านั่งตอนนี้ประกาศปิดหุบเขา มิเช่นนั้นเรียกเจ้าเด็กร้ายกาจไปสอบถามก็ทราบเอง"

"ไท้กง ตาข่ายวิเศษที่ล้อทีเล่านั่งกำนัลให้เซ้งยี้สามารถจับซิ่งจุงได้หรือไม่ ?"

"โอ...แม้นับว่าสามารถจับได้เถิด แต่ก็เพียงจับได้ตัวเดียวเท่านั้น"

"เรื่องนี้พักไว้ชั่วคราวก่อนก็ได้ ข้าพเจ้าจะออกไปดูลาดเลาชายชราทั้งสองเมื่อครู่ก่อนค่อยว่ากล่าว"

"จะไปพวกเราไปด้วยกัน แต่ไม่อาจลงมือเป็นอันขาด"

ทั้งสองลอบออกจากห้องพักไปที่หน้าโรงเตี๊ยม พอถึงห้องโถงหน้าซึ่งเป็นส่วนขายอาหาร เห็นมีผู้คนดื่มกินน้อยอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของหลังเที่ยง ทั้งสองกวาดตามองหาจนทั่วถ้วน มิได้พบเห็นร่องรอยชายชราทั้งสองคนนั้นเลย เก้าไท้กงส่งเสียงทางลมปราณ

"พวกมันไปจากโรงเตี๊ยมแล้ว ?"

ล้อซู่ผู้เห็นไม่มีคนสะดุดตาหลงเหลืออยู่ นางปรากฏตัวออกมาทันที เดินไปที่โต๊ะเก็บเงินถาม

"ผู้จัดการ ผู้เฒ่าสองคนที่เข้ามาเมื่อครู่นี้เล่า ?"

ผู้จัดการแย้มยิ้มตอบ

"โกวเนี้ย สองผู้เฒ่าที่ติดตามคนร่างใหญ่มหึมาใช่หรือไม่ ?"

"ใช่แล้ว ใช่แล้ว"

"พวกท่านไปแล้ว มิได้พักแรมด้วย"

ล้อซู่ผู้ผงกศีรษะถอยออกมา เมื่อกลับถึงห้องพักพบเห็นเก้าไท้กงนั่งรออยู่ก่อนแล้ว นางรีบรายงาน

"ไท้กง พวกเรารีบชวนเทียนชัวซิ้งออกจากที่นี่จึงประเสริฐ"

เก้าไท้กงผงกศีรษะลุกขึ้น เดินออกไปชำระบัญชีที่ทางด้านหน้า ส่วนล้อซู่ผู้เรียกเทียนชัวซิ้งเข้ามาเร่งรัด

"พวกเรารีบไป ศัตรูไม่อยู่"

เทียนชัวซิ้งไม่มีสัมภาระให้เก็บ เพียงยกกระบองสยบมารใหญ่มหึมาของมันขึ้นเสียบหลัง ติดตามล้อซู่ผู้ออกจากโรงเตี๊ยมไป

ทั้งสามออกจากเมืองเลี้ยงจิวทางประตูทิศเหนือ เร่งฝีเท้าตามทางหลวงใหญ่อย่างรวดเร็ว ระหว่างทางล้อซู่ผู้กล่าว

"ไท้กง พวกเรายังคงล่องหนจะประเสริฐกว่า"

"ไม่ต้องแล้ว หากมีความเคลื่อนไหวใด ๆ ในรัศมีสองสามลี้เรายังพอได้ยินเสียงอยู่ หากมีเรื่องจริงสลายร่างตอนนั้นยังไม่สายเกินไป"

เก้าไท้กงมิได้อวดโอ่เลย หลังจากเดินทางไปได้สิบกว่าลี้ แม้มิได้พบเห็นร่องรอยศัตรู แต่ก็ถูกล้อซู่ผู้พบเห็นปักษาประหลาดสองตัวโบยบินอยู่ในอากาศไม่ไปแห่งอื่นเลย

เทียนซัวซิ้งดูออกว่าสีหน้าของนางผิดปกติมากหลาย รีบเงยหน้ามองขึ้นบ้างต้องร้องด้วยความตระหนก

"ไท้กงรีบดู เป็นนกอุบาทว์พันธุ์นั้นเอง"

เก้าไท้กงมองดูครู่หนึ่งผงกศีรษะกล่าว

"เพราะมันเห็นเจ้าจึงโบยบินไม่ยอมไป อย่าได้แตกตื่นขวัญเสียเลย ข่มใจให้เยือกเย็นเดินทางต่อ พวกมันมิได้มีอกุศลจิตคิดร้ายต่อเจ้าดอก"

ล้อซู่ผู้ส่งเสียงแผ่วเบา

"ไท้กง ท่านผู้เฒ่าดูกล่องหยกของล้อทีเล่านั้นก่อนเป็นไร ?"

"ไม่ได้ ของวิเศษนี้ต้องมอบถึงมือเด็กร้ายกาจเปิดดูเอง พวกเราไม่มีสิทธิ์เปิดดูหรือใช้ไปก่อน กฎยุทธจักรมิอาจไม่เคารพได้ แม้นับว่าสามารถใช้ แต่บนอากาศมีซิ่งจุงอยู่สองตัว ไหนเลยจะจับได้หมดสิ้น ? ยามใดมีตัวหนึ่งหนีรอดพ้นต้องนำมหันตภัยมาให้ในบัดดล"

ล้อซู่ผู้โพล่งด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย

"แล้วจะทำอย่างไรกัน ?"

"เจ้าตัวใหญ่เพียงป้องกันตาก็ใช้ได้ มันฝึกกำลังภายนอกจนไม่มีอันตรายใด ๆ ระคายผิวกาย ส่วนพวกเรามีวิชาสลายร่างล่องหน ต้องไม่มีภาทภัยใดแผ้วพาน อย่าว่าแต่มันยังไม่มีทีท่าจะพุ่งลงมาจู่โจมเลย"

เทียนซัวซิ้งเองก็ไม่ทราบมันมีความสามารถสูงส่งถึงระดับใด ได้ยินต้องงุนงงอยู่ครู่หนึ่งจึงถาม

"พวกเราหาตัวเมืองหลบหนีก่อนเป็นไร ?"

"ต้องไปอีกเจ็ดสิบลี้จึงมีตัวเมือง"

ทั้งสามเร่งฝีเท้าพลางปรึกษาพลางด้วยจิตใจตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง ล้อซู่ผู้พลันร้องด้วยความปีติ

"ใกล้ค่ำแล้ว ไม่ทราบซิ่งจุงจะสามารถเห็นในยามวิกาลหรือไม่ ?"

เก้าไท้กงถอนใจสั่นศีรษะตอบ

"ไม่มีหวัง ถึงกลางคืนพวกมันยิ่งร้ายกาจกว่ากลางวันเสียอีก"

เทียนชัวซิ้งเห็นสีหน้าล้อซูฟู้ท้อแท้ถึงปานนั้น อดไม่ได้ต้องเงยหน้ามองบนอากาศอีกครั้ง พลันโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"หายไปแล้ว"

เก้าไท้กงร้องอย่างเร่งร้อน

"เร็ว ! อีดใจนี้ท่านต้องวิ่งให้ถึงตัวเมืองใด มันอาจจะไปนำพวกนายของมันมาแล้ว"

ล้อซูฟู้ได้ยินรีบกระโดดปราด ทุ่มเทกำลังพุ่งตัวไปไม่คิดชีวิต นับเป็นความเร็วคล้ายดาวตกจากฟ้าจริง ๆ กระทั่งเทียนชัวซิ้งยังไล่ตามไม่ทันเลย

เก้าไท้กงก็คล้ายตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง มิได้สนใจตรวจสภาพรอบข้าง กลัวแต่จะมีซิ่งจุงเล่าโจ๊วไล่ตามมาเท่านั้น

บทที่ 32

พิกลจนผิดมนุษย์

ล้อซู่ฟู่ที่เร่งรุดเดินทางสุดกำลัง ยึดใจนั้นพุ่งปราด ๆ เป็นระยะทางหลายสิบลี้ จวบจนเห็นเบื้องหน้ากำแพงอยู่รำไร นางต้องระบายลมจากปากเฮือกใหญ่แล้วร้องขึ้น

"ตอนนี้ไม่กลัวแล้ว เหลือระยะทางอีกเพียงลี้เศษเท่านั้น แม้เป็นเง็กเซียนฮ่องเต้ก็ไล่พวกเราไม่ทันแน่"

เก้าให้กงเห็นนางแม้บอกไม่กลัว แต่ฝีเท้ามิได้ชะลอช้ากว่าเดิมสักน้อยนิด ต้องหัวร่อด้วยความขบขันกล่าว

"หลบหลีกนกพ้น แต่หลบหลีกคนไม่พ้นได้ ฝ่ายตรงข้ามต้องไล่ตามมาแน่นอน"

ล้อซู่ฟู่ได้ยินต้องงุนงงไป ชะงักเท้าส่งเสียง

"อย่างนั้นพวกเรามีแต่ซ่อนตัวอย่าเสนอหน้า ?"

เทียนชัวซิ้งส่งเสียงดัง ๆ

"รวมกำลังพวกเราสามคนทุ่มเทเสี่ยงกับมันก็ได้"

พลันมีคนผู้หนึ่งวิ่งปราดออกมาจากในเมือง หัวร่อดัง ๆ กล่าว

"อยู่ในตัวเมือง ข้าพเจ้าหากลัวมันไม่ ?"

ทั้งสามได้ยินรีบเพ่งมอง ต้องแตกตื่นยินดีจนร้องสุดเสียง

"มันก็อยู่ที่นี่ ?"

ผู้วิ่งออกมาถึงกับเป็นงักเซ็งเทียน แลเห็นมันวิ่งพลางหัวร่อพลางกล่าว

"ข้าพเจ้ากำลังกังวล ที่ไม่ทราบร่องรอยของตั้วแปะอยู่ มิคาด ยังเพิ่มไท้กงกับโกวโกวมาอีกสองคนได้"

เทียนชัวซิ้งรีบถาม

"เจ้าเตลิดหนีไปถึงที่ใดกัน ?"

งักเซ็งเทียนหัวร่อเสียงก้องตอบ

"เตลิดหนี ? หนีพ้นหรือไร ? พวกมันโบยบินอยู่บนฟ้า พวกเราวิ่งอยู่บนพื้น นับว่าไม่มีทางหลบหนีหลงเหลือเลย อย่าว่าแต่ยังมีเฒ่าอุบาทว์คอยคุมเชิงอยู่ด้านข้างอีก"

เก้าไท้กงหัวร่อด้วยความขบขัน ออกความเห็นให้เข้าพักแรมในโรงเตี๊ยมกันก่อน แต่งักเซ็งเทียนสั่นศีรษะคัดค้าน

"อย่าเข้าเมือง เฒ่าบัดซบเพิ่งไปถึง พวกเราเร่งฝีเท้าเดินทางยามวิกาลอีกคืนหนึ่งเถิด"

ทั้งสามต้องตระหนกยิ่งนัก รีบหันกายอ้อมออกไปทางเหนือโดยเร็ว

ล้อซู่ผู้วิ่งพลางถามพลาง

"เซ็งยี้ มันวิ่งตามเจ้ามาหรือไร ?"

"มิได้ เฒ่าผู้นั้นถูกข้าพเจ้ากระตุ้นโทสะจนอกแทบระเบิดตาย"

เก้าไท้กงหัวร่อฮาฮาถาม

"เป็นเรื่องราวเยี่ยงไรกัน ?"

งักเซ็งเทียนหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าถูกซิ่งจุงจู่โจมจนอ่อนล้าสิ้นแรง ในยามอับจนสิ้นหนทาง พลันมีไหวพริบวูบขึ้น ได้คิดว่ามีแต่กระตุ้นท้าทายให้มันมาต่อสู้เอง ดังนั้น แผดเสียงด่ามันดังสนั่นหวั่นไหว ด่าจนมันมีเพลิงโทสะฮือโหม กระโดดโลดเต้นปานพยัคฆ์ร้ายถูกไม้แหย่"

ล้อซู่ผู้หัวร่อถาม

"มันลงมือจริงหรือไม่ ?"

"มิได้ มันอวดโอ่ความชราของมัน คล้ายดั่งไม่ต้องการถ่อมตัวมาลงมือกับข้าพเจ้า ตอนนั้นข้าพเจ้าด่ามันแก่ชราจนกำลังเสื่อมโทรม ล้วนอาศัยสัตว์เดียรัจฉานมาอาละวาดแทนมันเท่านั้น"

เทียนซัวซิ้งหัวร่อด้วยความชบขันกล่าว

"ยังมีเฒ่าบัดซบอีกสิบคนเลย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"ชายชราที่เยาว์วัยกว่ามันสิบคนนั้นมิได้อยู่ข้างกายมัน มิเช่นนั้น ข้าพเจ้ายังไม่กล้ากระตุ้นท้าทายมันแน่ เฒ่าเหลวไหลได้ยินคำด่าทอยิ่งมีโทสะเดือดดาล กู่เสียงกึกก้องยาวนาน พริบตานั้น ซิ่งจุงกระจายออกจากกันคล้ายดั่งถูกสั่งไม่ให้ช่วยเหลือมันก็ปาน ดังนั้นเอง มันจึงมาลงมือกับข้าพเจ้าตามแผนที่คิดไว้"

ล้อซู่ผู้เบิกบานใจเป็นยิ่งนัก หัวร่อคักคักถาม

"เจ้าสู้มันได้หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนสยิวกายเชื่องใหญ่ตอบ

"พลังฝีมือของเฒ่าเหลวไหลตัวนั้นถึงกับคู่คี่ทัดเทียมกับล้อทีเล่านั้ง ข้าพเจ้าต่อสู้กับมันห้าร้อยกว่ากระบวนท่าแล้ว จึงร้องให้มันหยุดไว้"

เก้าไท้กงถามด้วยความประหลาดใจ

"นั่นเพราะสาเหตุใดอีก ?"

"ข้าพเจ้าถามมันรู้จักล้อทีเล่านั้งหรือไม่ ?"

"มันตอบว่าอย่างไร ?"

"ตอบ ? มันพอได้ยินนามล้อทีเล่านั้ง ถึงกับกระโดดโลดเต้นแผดด่าไม่ขาดปาก บอกว่าล้อทีเล่านั้งเป็นคนต่ำทราม ไม่เคารพคำมั่นสัญญาชาวยุทธ์ ตกลงกันว่าสามสิบปีประลองวิชากระบี่กันครั้งหนึ่ง แต่ล้อทีเล่านั้งผิดนัดไปถึงสองครั้งแล้ว"

เก้าไท้กงถอนใจส่งเสียง

"เราคำนวณได้แต่แรกว่า มันต้องเป็นคนรุ่นเดียวกับฮุงตุ้งเซียนอง ล้อทีเล่านั้ง ก็จริงดังที่คาดไว้"

เทียนซัวซิ้งถามบ้าง

"ชายชราอีกสิบคนเป็นผู้ใดของมัน ?"

งักเซ้งเทียนตอบ

"ศิษย์ทั้งสิบของมัน โดยบอกว่าฝึกสอนขึ้นเพื่อรับมือกับตี้ตี่ทั้งสองของล้อ-ทีเล่านั้ง ที่ออกมาครั้งนี้ ก็เพราะถึงกำหนดนัดประลองกระบี่อีกครั้งแล้ว"

ล้อซู่ผู้รีบถาม

"ผลเป็นอย่างไร ?"

"ข้าพเจ้าตอนนั้นก็แสดงท่วงท่าของวิชากระบี่ได้ล้อทีมา แอบอ้างว่าข้าพเจ้าเป็นศิษย์ในนามของล้อทีเล่านั้ง ยินดีประลองกับมันแทนตัวล้อทีเล่านั้ง"

เก้าไท้กงผงกศีรษะกล่าว

"เป็นการกระทำที่ถูกต้องมาก ไม่เสียทีที่ล้อทีเล่านั้งรักเอ็นดูเจ้า"

"มิคาด มันถึงกับไม่ยอมเชื่อข้าพเจ้าเลย"

ล้อซู่ผู้รีบถาม

"มันไฉนดูออกว่าเจ้าแอบอ้าง ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"มันบอกข้าพเจ้าเพียงฝึกแต่วิชากระบี่ไม่อาจนับได้ ยังต้องมีร่างแหวิเศษจิวทีล้อหมังกระไรของล้อทีเล่านั้งมาเป็นสักขียืนยันก่อน เนื่องเพราะเมื่อกาลกระโน้นล้อทีเล่านั้งเคยบอกกับมัน มิว่าผู้ใดที่มีจิวทีล้อหมังอยู่ในมือ ก็เป็นศิษย์ทายาทของท่านและมีสิทธิ์แทนตัวท่านมาตามกำหนดของซิ่งจุงเล่าโจ๊ว"

ล้อซู่ผู้ร้องด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ตอนนี้เจ้ารับหน้าที่ประลองกระบี่ได้แล้ว"

กล่าวพลางล้วงกล่องหยกออกมามอบให้ ส่งเสียงต่อ

"นี่คือจิวทีล้อหมัง (ตาข่ายมหานภาลัย) ที่ล้อทีเล่านั้งฝากอาจารย์เจ้ามอบต่อแก่เจ้า ความนี้ต้องมีความหมายที่ลึกซึ้งอยู่"

งักเซ้งเทียนรับมา กล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

เก้าไท้กงบอกเล่าวาจาของโง้วเล้งจูให้แก่งักเซ้งเทียนทราบอีกครั้ง สุดท้ายถอนใจกล่าวต่อ

"แน่ชัดไม่ต้องสงสัย ล้อทีเล่านั้งมีเจตนาจะรับเจ้าไว้เป็นศิษย์จริง ๆ เพียงแต่มิได้บ่งบอกให้ชัดเจนเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนกล่าวด้วยความสะทกสะท้อน

"หุบเขาซาเชียนภักประกาศปิดแล้ว น่ากลัวต้องอีกหลายสิบปีจึงจะเปิดอีกครั้ง"

เก๋าไท้กงผงกศีรษะเปลี่ยนเรื่องถาม

"เจ้ากับซิ่งจุงเล่าโจ๊วแยกกันเพราะเรื่องนี้หรือไร ?"

"มิได้ ไหนเลยง่ายดายปานนั้น ? ข้าพเจ้าเห็นมันไม่ยอมเชื่อ มารยาเป็นมีโทสะเดือดดาลยิ่งนัก ใช้กระบี่ได้ลั้วทีเกี้ยมฮวบโถมจู่โจมทันที เฒ่าเหลวไหลร้ายกาจยิ่งจริง ๆ ล้วงค้อนเล็ก ๆ โตประมาณกำปั้นออกจากกลางหลังสองด้าม ใช้วิชาค้อนที่ประหลาดพิกลจนพิลึกมาสิบกว่าชุด ถึงกับสามารถต่อต้านกระบี่ได้ลั้วทีโดยไม่เพลี่ยงพล้ำ เราสองต่อสู้กันร่วมเจ็ดพันกระบวนท่า ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะมาได้ สุดท้ายมันตวาดสั่งให้หยุด ข้าพเจ้าถามมันไฉนต้องหยุดกลางคัน ? มันบอกพยาธิสุรากำเริบแล้ว จะต้องหาร้านสุราดื่มให้หนำใจสักมื้อก่อน ข้าพเจ้าเห็นมันมีนิสัยพิกลปานนั้น จึงหยุดมือตามคำบอก"

ล้อซู่ผู้หัวร่อกล่าว

"เจ้าไฉนไม่พัวพันมันไว้ ? หากเป็นเรา จะต้องก่อกวนให้มันไม่มีทางกรอกสุราดับกระหายได้เลย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"ตอนนั้นข้าพเจ้าก็หิวจนหน้ามืดตาลาย ปรารถนาใคร่เรียกให้มันหยุดอยู่ก่อนแล้ว"

ทั้งสามได้ฟังต่างหัวร่อด้วยความขบขัน ลืมเรื่องที่งักเซ้งเทียนต่อสู้จนอ่อนล้าสิ้นแรงไปแล้ว งักเซ้งเทียนกล่าวต่อ

"หลังจากเฒ่าเหลวไหลไปแล้ว ข้าพเจ้าสะกดกลั้นความหิวจนแสบท้อง ออกไปหาตั้วแปะในทุกที่ทาง โชคดีที่ได้พบในเส้นทางนี้ ภายหน้าเมื่อเผชิญกับเฒ่าเหลวไหล มีแต่ต้องเค้นสมองครุ่นคิดหาวิธีเท่านั้น หักหาญด้วยกำลังมีแต่พลาดท่าเสียเปรียบ"

เก๋าไท้กงกล่าว

"เจ้าตอนนี้ควรฉวยเวลาว่าง ศึกษาวิธีใช้ตาข่ายวิเศษให้ชำนาญจึงสมควร"

งักเซ้งเทียนรับคำอย่างนอบน้อม

"ใกล้จะถึงฮวงโหแล้ว พวกเราเร่งรีบไปพักโรงเตี๊ยมที่เล่าเล้งฮวงกันเถิด"

เล่าเล้งฮวงเป็นเมืองใหญ่ริมน้ำฮวงโห เมื่อทั้งสี่เร่งรุดจนถึง เป็นเวลาดึกดื่นค่อนคืนแล้ว งักเซ้งเทียนเคาะประตูโรงเตี๊ยม บังคับให้มันเปิดห้องให้ยังพอทำเนา ถึงกับยืนกรานบังคับให้มันหาอาหารอีกด้วย

ผู้จัดการดูออก ทั้งสี่มีความเป็นมายิ่งใหญ่ไม่น้อย นับว่าคับแค้นก็จำต้องอดทน ปลุกบรรดาผู้รับใช้ขึ้นมา บ้างอุ่นสุราบ้างเตรียมอาหาร วุ่นวายกันไปทั้งโรงเตี๊ยมเลย

งักเซ้งเทียนกับเทียนชัวซิ้งอยู่ร่วมห้องเดียวกัน เก้าไท้กงกับล้อซูพู้แยกอยู่ห้องทั้งสองฟากข้าง นั่นเพราะความรอบคอบสุขุม ป้องกันไม่ให้มีเภทภัยกล้ำกรายต่องักเซ้งเทียน

สุราอาหารยังไม่มา งักเซ้งเทียนก็เปิดฝากล่องหยก เห็นภายในเป็นไหมเงินสีขาวแวววาวกระจุกหนึ่งเท่านั้น หยิบขึ้นดูแล้วรำพึง

"เป็นตาข่ายปากเล็ก ๆ จริง ๆ"

เห็นที่ก้นกล่องยังมีกระดาษอีกแผ่นหนึ่ง หยิบออกคลี่อ่าน เป็นเคล็ดวิชาที่คล้ายสวดมนต์ท่องคาถา มันที่เปรื่องปราดหลักแหลมเป็นอัจฉริยะ อ่านสองเที่ยวก็จำได้ขึ้นใจ ม้วนกระดาษเป็นก้อนกลม เคี้ยวกลืนลงท้องเสียเลย

เทียนชัวซิ้งที่นั่งดูอยู่ด้านข้าง รู้สึกพิศวงสงสัยต่อการกระทำของมันเป็นยิ่งนัก ขมวดคิ้วถาม

"เจ้ากลืนลงไปก็ใช้ได้แล้ว ?"

"ข้าพเจ้าจำได้แล้ว กลืนลงเพื่อป้องกันไม่ให้ความลับแพร่งพราย"

"เฮอะ เราดูออกจะมีอาถรรพ์มากอยู่ ฝึกวิทยายุทธ์ไม่ควรเชื่อเรื่องคาถาอาคมใด แต่นี่มันเป็นเรื่องคุณไสยชัด ๆ"

"ตอนแรกเริ่มข้าพเจ้าก็เข้าใจเป็นคาถาอาคม แต่ตอนนี้กระจ่างแก่ใจแล้ว นั่นเป็นเคล็ดวิชาใช้กำลังภายในไม่ใช่ท่องบ่นคาถาใดเลย"

มีเสียงเรียกของล้อซูพู้ดังขึ้นที่หน้าห้อง

"เซ้งยี้ ออกมารับทานอาหารเถิด"

เทียนชัวซิ้งคล้ายหิวโหยไม่อาจทนทาน ถลาไปเปิดประตูก่อน ลนลานถามอาหารอยู่ที่ใด ล้อซูพู้ชี้ห้องเก้าไท้กงพลางสั่งให้มันไปก่อน

งักเซ้งเทียนยังคงพับตาข่ายไหมเงินเก็บไว้ในกล่องหยก ซุกเข้าซ่อนที่อกเสื้อแล้วท่องเคล็ดวิชาจบหนึ่งก่อนจึงออกจากห้อง

ล้อซู่ผู้ถามเบา ๆ

"เข้าใจหรือไม่ ?"

"เข้าใจนั้นเข้าใจอยู่ เพียงไม่ทราบยามใช้จะศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ ?"

"ดูแล้วเล็กกว่าอั้งล้อหมัง (ตาข่ายแพรแดง) ของเรามาก"

"นั่นนับว่าเป็นหมอดูเผชิญพ่อมดชัด ๆ ไม่มีทางเปรียบเทียบกันได้เลย ข้าพเจ้าไม่กล้าเชื่อ จะมีประสิทธิภาพที่เลิศพิสดารอย่างไรเลยจริง ๆ"

"อย่ากล่าวเหลวไหล ล้อทีเล่านั้งไทนเลยจะล้อเล่นกับเจ้าได้"

งักเซ้งเทียนติดตามนางเข้าไปในห้อง เก้าไท้กงทั้งสี่ดื่มกินจนถึงยามห้าจึงยุติ สั่งผู้รับใช้มาเก็บถ้วยชามแล้วพาลไม่หลับนอนกัน เพียงแต่นั่งขัดสมาธิโคจรลมปราณพักผ่อนอยู่ในห้องเก้าไท้กง จนสว่างจึงลุกขึ้นเดินทางต่อ

เก้าไท้กงเสนอให้ข้ามน้ำฮวงโท แต่งักเซ้งเทียนมีความเห็นของมัน ต้องการเลียบลำน้ำฮวงโหไปที่นครเกาลั้งก่อน

ล้อซู่ผู้ขมวดคิ้วถาม

"เจ้าไม่ไปปักกิ่งหรือไร ?"

"ข้าพเจ้าสืบทราบชาวยุทธ์ตงง้วนถูกขังอยู่ในไฮ้ซิมซัวของแชไฮ้แล้ว ไปช้าน่ากลัวอั้งล้อเอียวก็จะใช้ฝีมืออำมหิตปลิดชีวิตพวกท่านไป"

เก้าไท้กงโพล่งด้วยความตระหนก

"เจ้าไฉนไม่บอกแต่เนิ่น ๆ ? เยี่ยงนี้เถิด ทางปักกิ่งยังต้องมีคนไปเยี่ยมเยียนถามข่าว พวกเราแยกกันดำเนินงาน เจ้ากับล้อนิ่วยี้ไปไฮ้ซิมซัว เราจะพาเจ้าตัวใหญ่ไปปักกิ่งเอง"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะเห็นพ้อง พาล้อซู่ผู้เร่งรุดเดินทางสู่แชไฮ้ทันที

วิ่งตลอดวันเต็ม ๆ จนพลบค่ำ จึงได้มาถึงเมืองเม้งฮั้ว เข้าพักแรมโรงเตี๊ยมจนใกล้ยามสาม งักเซ้งเทียนพลันใช้เสียงทางลมปราณปลุกล้อซู่ผู้

"โกวโกวรีบตื่น บนหลังคามีเสียงเคลื่อนไหว"

ล้อซู่ผู้ยังมิได้หลับ จึงลอบออกจากห้องมาถาม

"อยู่ที่ใด ?"

"มีสามคนเพิ่งกระโดดข้ามไปเมื่อครู่นี้เอง"

ล้อซู่ผู้พุ่งควับขึ้นหลังคา กวาดตามองรอบข้าง อาศัยแสงเดือนดาวเลือนราง ยังเห็นเงาร่างสามสายโลดละลิ่วออกไปไกลอย่างยิ่งแล้วจริง ๆ

"เซ้งยี้ รีบทิ้งเศษเงินไว้ให้สักชิ้น พวกมันไปทางทิศตะวันตกใกล้จะข้ามกำแพงไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนทะยานกายขึ้นหลังคากล่าว

"ข้าพเจ้าทิ้งคาห้องไว้แต่แรกแล้ว"

ล้อซู่ผู้พุ่งตัวนำออกไปพลางส่งเสียงแผ่วเบา

"ดูไม่ออกเป็นคนเส้นทางสายใด ?"

"ไม่ต้องสนใจเป็นผู้ใด ที่พวกเราจะไปก็เป็นทางสายนี้เช่นกัน"

ทั้งสองไล่ตามไปประมาณครึ่งชั่วยาม เห็นว่าใกล้จะทันแล้ว งักเซ้งเทียนพลันกล่าว

"เป็นสามสุดยอดบาดเหนือนั่นเอง พวกมันไฉนมาปรากฏตัวในที่นี้ ?"

"หรือเอียเท้าทั้งสองตัวก็อยู่ในเส้นทางสายนี้ ?"

งักเซ้งเทียนเร่งฝีเท้าพุ่งควับควับไปด้วยความเร็วกว่าเดิมหลายเท่า พร้อมทั้งร้องเรียกดัง ๆ

"ผู้อาวุโสทั้งสามโปรดหยุดก่อน ผู้เยาว์งักเซ้งเทียนมีเรื่องขอเรียนถาม"

สามสุดยอดพากันเหลียวมา ผู้หนึ่งชิงส่งเสียงฮาฮาทักทาย

"เด็กน้อยลี้ลับดั่งภูตผีเทพยดาจริง ๆ มีเรื่องอันใด ?"

นั่นเป็นเสียงของเอี้ยงเกี๊ยง งักเซ้งเทียนพุ่งปราดเข้าไปใกล้แล้วหัวร่อถาม

"ผู้อาวุโสทุเลาเป็นปกติแล้วกระมัง ?"

แฉ่ปวยหัวร่อตอบ

"มีโอกาสได้รับความกังวลสนใจจากดาวเพชฌฆาต นับเป็นวาสนาของพวกเล่าฮูทั้งสามจริง ๆ เด็กน้อย น่ากลัวพอจะปะทะกับศัตรูได้อีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนเหลียวมองไม่เห็นล้อซู่ผู้ติดตามมา ทราบว่านางสลายร่างล่องหนแล้ว จึงหันมาถาม

"สำนักท่านชิงตัวมาเคอเหลิงจู้ตัวประกันของผู้เยาว์ไป ตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง ?"

สี่ลี้กล่าวเสียงหนัก ๆ

"พวกเล่าฮิวก็เพราะตัวมาเคอเหลิงจู้ จึงได้ตามมาไล่ล่าร่องรอย มันถูกบุคคล

ลึกลับผู้หนึ่งฉวยโอกาสที่เล่าอิวทั้งสามพักรักษาตัว ลอบเร้นเข้าชิงตัวหนีไป จนบัดนี้ยังสืบไม่ได้ข่าวคราวใดเลย"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่กล่าว

"เหล็งจู้ของพวกท่านเล่า ? หรือก็ออกมาสืบเสาะร่องรอยเช่นกัน ?"

แฉ่ป่วยเห็นสีหน้างักเซ้งเทียนไม่บูดต้องนัก รีบตอบไป

"หลังจากทุบเขาเจ้าะง้วยกิกกับผาก้วกติ้งไง้ถูกนักบู๊อั้งล้อสายบุกจูโจมแล้ว ดินแดนทั้งสองแห่งถูกเผาผลาญกลายเป็นเถ้าตำมะเมื่อม บุรุษสตรีวัยฉกรรจ์ที่ฮวงด้วงบังพามา ต่างหลงกลศัตรูจนตายไปหมดสิ้น ตอนนี้เหล็งจู้ทั้งสองพากิมเล้งกงจู้ไปเขตหวงห้ามยุทธจักรเมื่อครั้งกระโน้น บงการให้บริวารเดิมของพวกนางปรับปรุงตกแต่งสถานที่ เพียงใช้พวกเล่าอิวทั้งสามออกมาสืบเสาะหาร่องรอย"

งักเซ้งเทียนประสานมือคารวะกล่าว

"ขอบคุณที่ชี้แนะ พวกเราไว้พบกันใหม่"

สามสุดยอดจับตามองส่งมันไปไกลแล้ว แฉ่ป่วยกล่าวขึ้น

"เด็กผู้นี้พลันมีสีหน้าบูดบึ้งด้วยโทสะ มิทราบใช่เพราะเรื่องมาเคอเหล็งจู้ถูกชิงตัวไปหรือไม่ ?"

ลี่ลี้สั่นศีรษะคัดค้าน

"ต้องไม่ใช่เพราะสาเหตุนี้เท่านั้น น่ากลัวยังมีเรื่องอื่น ๆ ปะปนจนสับสนก็ได้"

ล้อซู่ฟู้ที่สลายร่างยังมิได้ออกไป ได้ยินต้องลอบหัวร่อที่ผู้อาวุโสทั้งสามยังไม่ทราบความนัยของบุรุษสตรีสองคนนี้

นางเห็นสามสุดยอดภาคเหนือไปตามทางหลวงใหญ่ รีบไล่ตามงักเซ้งเทียนจนทันแล้วถาม

"เซ้งยี้ช้าไว้บ้างก็ได้ เราถามเจ้า มาเคอเหล็งจู้ถูกผู้ใดชิงตัวไป ?"

"ศัตรูทั้งมวลของพวกเราล้วนอยู่ทางลำน้ำอียนา เหลือเพียงล้อสายอ๋องคนเดียวเท่านั้น ปรากฏตัวแล้วก็จากไปทันที ข้าพเจ้าคำนวณเป็นฝีมือมันแน่นอน"

"อย่างนั้นก็ประหลาดแล้ว พวกมันเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน ?"

"ข้าพเจ้ามีปัญญาทวงคนจากล้อสายอ๋องได้แน่"

"เราว่าคงมีการเปลี่ยนแปรอะไรอีกแล้ว"

"โกวโกวหมายถึงล้อสายอ๋องหรือไร ?"

"ใช่ เรากลัวล้อสายอ๋องจะสวามิภักดิ์ต่ออั้งล้อเอียวกี กระทั่งยังรวมมาเคอ-

เหล็งจู้ด้วย หากจริงดั่งที่คาดคิด ขุมกำลังของพวกมันยังคงยิ่งใหญ่เข้มแข็งสุดเปรียบประมาณ"

"เรื่องภายหน้าไว้ภายหน้าค่อยว่ากล่าวเถิด โกวโกว ตอนนี้ช่วยคนสำคัญที่สุด"

"ไซ้ซิมซัวยังอีกไกลเท่าใด ?"

"ไม่ถึงร้อยลี้แล้ว"

ขณะเร่งฝีเท้า พลันเห็นที่เบื้องหน้าปรากฏเงาร่างขึ้นสองสาย ล้อซูพู้ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้น

"นั่นคือพู้ฮุ้นจื้อแห่งบู๊ตึงกับบั๊งเหล็งเจ็งแห่งเสียวลิ้ม พวกท่านก็อยู่ในจำนวนที่ถูกคร่าตัวไป"

งักเซ้งเทียนพุ่งควับเข้าหาพลางร้องสุดเสียง

"ผู้อาวุโสทั้งสองพ้นจากห้วงอันตรายโดยปลอดภัยแล้ว"

บั๊งเหล็งเจ็งเพ่งมองแล้วร้องสรรเสริญพระพุทธคุณตอบ

"ประสกน้อยมาไซ้ซิมซัวกระมัง ?"

ล้อซูพู้ทะยานตามเข้าไปกล่าวอย่างเร่งร้อน

"ได้ซือกับเต้าเจี้ยงรีบบอก เป็นเรื่องราวใดกันแน่ ?"

พู้ฮุ้นจื้อแย้มยิ้มตอบอย่างนอบน้อม

"เรื่องยาวยากจะเล่ารวบรัด เรื่องที่สำคัญบอกต่อประสกทั้งสองก่อน พวกอาตมาได้รับการช่วยเหลือจากประสกเล้งจูเมื่อห้าวันก่อนนั้น พากันกลับปักกิ่งหมดสิ้นแล้ว เพียงเหลือสี่คนไว้คุมเชิงความเคลื่อนไหวในที่นี้"

งักเซ้งเทียนรีบถาม

"อาจารย์ของผู้เยาว์เล่า ?"

บั๊กเหล็งเจ็งประนมมือตอบ

"ประสกเล้งจูเป็นผู้คุ้มกันส่งไปปักกิ่งเอง โดยฝากบอกไว้ หากพบประสกน้อยให้อยู่รอท่านในแซไฮ้นี้ ตอนนี้ประสกน้อยโปรดพาอาตมาไปที่ภูเขายิกง้วยซัวเป็นไร ที่นั่นยังมีจิ้เท่าเทาะกับทีไหนจื้ออยู่"

งักเซ้งเทียนระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าว

"ทั้งมวลไม่มีที่เสียหายกระมัง นับเป็นที่ต้องขอบคุณฟ้าดินจริง ๆ"

พู้ฮุ้นจื้อสาวเดินนำหน้าพลางกล่าว

"ยังดีที่ตอนแรกล้อส่ายอ๋องใช้กลิ่นหอมสยบประสาทที่ชั่วร้าย หากใช้กำลังจู่โจมจับตัว นั่นก็ยากยิ่งประกันไม่มีการบาดเจ็บล้มตายได้"

ล้อซู่พู้ถามบ้าง

"เต้าเจี้ยงพวกผู้เฒ่าถูกโยกย้ายกี่สถานที่กัน"

พู้ฮุ้นจื้อฝืนยิ้มตอบ

"โยกย้ายแต่ละครั้ง พวกเราต่างเคลิบเคลิ้มลืมตัวดุจกับเป็นคนปัญญาอ่อนก็ปาน นอกจากกินได้ดื่มได้ ไม่มีผู้ใดทราบถูกโยกย้ายไปแห่งหนใด หลังจากถูกประสกเล้งจูใช้อัดดีของกำลังภายในช่วยจนมีสติฟื้นคืนมาแล้ว จึงทราบว่าถูกย้ายมาที่ไฮ้ซิมชัวนี้"

งักเช้งเทียนผงกศีรษะกล่าว

"ฟังว่ากลิ่นหอมเช่นนั้นของล้อส่ายอ๋องชั่วร้ายที่สุดจริง เพียงไม่ทราบอาจารย์ไฉนหามาถึงไฮ้ซิมชัวได้ ? ผู้เยาว์ยังต้องไปทลายรังมารก่อนจึงสืบทราบมา"

บั๊กเหล็งเจ็งตอบอย่างนอบน้อม

"นั่นเป็นเรื่องที่สามีภรรยากับศิษย์แป๊ะตี้เฮียสืบทราบ เนื่องเพราะพวกท่านไม่มีกำลังช่วยเหลือ จึงหาทางส่งข่าวให้ประสกเล้งจูมาช่วยแทน"

งักเช้งเทียนร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มิน่าเล่า พวกท่านมิเคยปรากฏตัวมาเป็นเวลานานเหลือเกิน"

พู้ฮุ้นจื้อกล่าวอีก

"ตอนนี้พวกท่านช่วยเหลือประสกเล้งจูคุ้มกันคนกลับนครหลวง ความเคลื่อนไหวทั้งมวลของประสกน้อย สามีภรรยาท่านก็ทราบชัดเจน ตอนนี้ชาวยุทธ์ตงง้วนต่างเล่าขาน ประสกน้อยทลายรังมารพินาศย่อยยับแล้ว"

งักเช้งเทียนพลันส่ายศีรษะกล่าว

"ไม่ถูกไม่ถูก พวกแป๊ะตี้เฮียไม่มีความสามารถเปรื่องปราดเทียมฟ้าปานนี้ ด้านเวลาก็ขัดกันมากอยู่"

ล้อซู่พู้ครุ่นคิดกันชั่วครู่ ผงกศีรษะเห็นพ้อง

"สามีภรรยากับศิษย์แป๊ะตี้เฮียไม่มีทางจะทราบเรื่องเช้งยี้บุกเข้าทลายรังมาร ความนี้ต้องมีสาเหตุแน่นอน"

ปั๊งเหล็งเจ็งโพล่งขึ้น

"อย่างนั้นก็ประหลาดแล้ว นั่นเป็นเรื่องที่ประสกเล้งจูบอกมาเอง"

งักเซ้งเทียนโพล่งเบา ๆ

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว ต้องเป็นล้อส่ายฮิวเส้งลอบช่วยเหลือ กระทั่งเรื่องในไอ้ซิมซัวก็เป็นนางสืบทราบมา นางไม่ต้องการให้ผู้อื่นทราบ จึงต้องลอบส่งข่าวให้แก่สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียเสนอหน้าแทน"

ล้อซู่พู้กล่าวด้วยความรันทด

"พอถูกเจ้าเปิดเผยความนัย นั่นต้องไม่ผิดพลาดได้ อื้อเจ้เจ๊นับเป็นคนดีงามอย่างยิ่งจริง ๆ"

พู้ฮุ้นจื้อกับบั๊งเหล็งเจ็งต่างผงกศีรษะเห็นพ้อง รู้สึกสะทกสะท้านจนสุดซึ้งจริง ๆ

ทั้งสี่คนพากันไปถึงเชิงเขายิกง้วยซัว เห็นมีอีกสองคนวิ่งลงมาจากภูเขา บั๊กเหล็งเจ็งร้องเบา ๆ

"ทีไหนจื้อกับจิ๊เท่าเทาะลงมาแล้ว"

ทั้งสองฝ่ายเมื่อพบพานกัน ได้ยินทีไหนจื้อร้องดัง ๆ

"เซ้งเทียนกับหลานเรามาได้พอดี เมื่อครู่อึ้งซีผ่ายใช้คนส่งจดหมายมา ระบุให้ส่งต่อโง้วเส้งจูได้เฮี้ยบ อาจมีเรื่องสำคัญก็ได้"

งักเซ้งเทียนกล่าว

"อาจารย์อย่างช้าวันพรุ่งต้องมาถึงแน่ วิชาบังคับลมปราณโบยบินของท่านผู้เฒ่าไม่ต้องถึงครึ่งวันก็สามารถกลับมาได้"

จิ๊เท่าเทาะกล่าวบ้าง

"ที่อยู่ของพวกเรา เมื่อครู่พบเห็นบุคคลลึกลับมาปรากฏคล้ายดั่งต้องการคุมเชิงการเคลื่อนไหวอยู่"

ล้อซู่พู้โพล่งถาม

"เห็นหน้าชัดเจนอยู่หรือไม่ ?"

ทีไหนจื้อตอบแทน

"เห็นแต่เงาหลังชายชราสามคน ไม่ทราบเป็นชาวยุทธ์เส้นทางใด ?"

บั๊กเหล็งเจ็งกล่าวบ้าง

"ยังไม่ต้องสนใจชั่วคราว ตอนนี้มีประสกน้อยกับล้อนึ่งเฮี้ยบมาถึง แม้นับว่าเกิดเรื่องราวใดก็ไม่เป็นปัญหาให้กังวลแล้ว"

ทั้งหกคนเดินพลางสนทนาพลางจนเข้าในหุบเขาแห่งหนึ่ง จิ๊เท่าเทาะยกผลไม้

ออกมาให้รับทาน ส่วนพู้อุ้นจื้อบอกจะออกไปสำรวจรอบข้าง เพื่อไม่ต้องหลงกลชั่วร้ายของศัตรูอีก

งักเซ้งเทียนรีบอาสาบอกจะออกไปสำรวจแทน

ผู้เฒ่าทั้งสี่เร่งร้อนต้องการทราบเรื่องราวทั้งมวลในระหว่างนี้ เมื่อนั่งลงแล้วจึงถามต่อล้อซู่ผู้ไม่ขาดปาก

งักเซ้งเทียนพอออกจากถ้ำที่อาศัย เร่งฝีเท้าเข้าไปในป่าทึบเบื้องหน้า เนื่องเพราะรู้สึก ในที่ห่างไกลมีเสียงผิดปกติอยู่เบา ๆ

ป่าทึบไม่กว้างใหญ่นัก ประมาณครึ่งลี้ก็เป็นผาสูง ด้านตะวันตกของหุบเขางักเซ้งเทียนพบเห็น บนหน้าผามีคนซ่อนตัวอยู่จริง จึงอ้อมทางเข้าไปจนถึงเชิงผาทะยานกายแนบหลังกับผนังผา ไถลร่างขึ้นไปช้า ๆ

พลันมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งขึ้นมาจากเชิงผา งักเซ้งเทียนที่ไม่รู้ตัวต้องตระหนกจนถอยหลังไป ทั้งที่ทราบว่าไม่อาจซ่อนตัวได้ทัน จึงจับตามองแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ผู้นั้นพอพลิ้วตัวลงบนหน้าผา แค่นหัวร่อเสียงยะเยียบเย็นชา

งักเซ้งเทียนทะยานขึ้นไปบนหน้าผาบ้าง เห็นผู้แค่นหัวร่อใส่หน้าเป็นชายชราคล้ายดั่งเข้าใจความนัยมาได้ จึงส่งเสียงกังวาน

"ท่านที่นับถือคงเป็นบริวารของซิ่งจุงเล่าโจ๊วกระมัง ?"

ชายชราแค่นเสียงเย็นยะเยียบแล้วตอบ

"เจ้าสามารถหนีรอดพ้นหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนได้ฟังทราบความนัยทันที หัวร่อฮาฮาถาม

"พวกท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้ากำลังหลบหนี ?"

"เฮอะ เด็กน้อยเจ้า ไฉนไม่รอจนอาจารย์ดื่มสุราสมใจค่อยต่อสู้สืบไป ?"

"ฮา ฮา รวมทั้งอาจารย์ของท่าน ล้วนเป็นเฒ่าเหลวไหลที่ไม่ถือเหตุผลเลยอาจารย์ท่านดื่มสุราไม่เชิญข้าพเจ้าด้วย หรือจะให้ข้าพเจ้าหิ้วท้องหิวโหยรอคอยมันมา ?"

"เฮอะ อาจารย์ไม่บอกเลื่อนวันต่อสู้ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจถอนตัวไปโดยพลการมิเช่นนั้น ถือว่าเป็นการหนีหน้า"

งักเซ้งเทียนทั้งที่ทราบ ฝ่ายตรงข้ามคือพวกเฒ่าเหลวไหล จงใจหยอกล้อมัน

"ท่านอยู่ที่นี่อย่าเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าจะไปหาอาจารย์ของท่านมาต่อสู้กันบนนี้"

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นงุนงงวูบจึงร้องเสียงก้อง

"ท่านจะไปหาที่ใด ?"

"อา...ท่านยังไม่ทราบอาจารย์อยู่ที่ใดเลยหรือไร ?"

"เฮอะ ผู้ใดว่าเล่าฐไม่ทราบ ?"

งักเซ้งเทียนต้องลอบหัวร่อ แสร้งเป็นปั้นหน้าขุ่นเคืองแล้วกระชากเสียง

"แล้วท่านไยต้องถามอีก ?"

ชายชราครุ่นคิดไม่เข้าใจ กล่าวด้วยสีหน้าคล้ายยอมรับผิด

"ที่แท้เจ้าทราบอยู่แล้ว อย่างนั้นไม่ต้องไปดอก อาจารย์จะมาถึงในบัดดล"

งักเซ้งเทียนต้องลอบหัวร่อ ที่ชายชราหลงกลมันอีก มารยาเป็นครุ่นคิดพลางกล่าว

"หากอาจารย์ท่านมาถึง เชิญท่านอยู่ที่นี่อย่าเคลื่อนไหว พยาธิสุราของข้าพเจ้ากำลังอาละวาดใหญ่แล้ว"

ชายชราต้องงุนงงอีกครา โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เด็กน้อยเจ้าก็มีกฎประจำตัวเช่นนี้ ?"

งักเซ้งเทียนกำลังหันกาย พลันเห็นที่เชิงผามีเงาร่างสองสายพุ่งขึ้นมาอีก ทราบว่าเป็นเฒ่าเหลวไหลอีกสองคนแน่นอน ทั้งสองคนพอหยั่งเท้า ชายชราคนแรกส่งเสียงขึ้น

"เด็กน้อยรีบไปดื่ม อาจารย์จะมาแล้ว"

งักเซ้งเทียนสาวเท้าพลางส่งเสียงดัง ๆ

"ข้าพเจ้าดื่มสุราไม่มีเวลาแน่นอน บางครั้งสามจอก บางครั้งหลายป้าน กระทั่งเคยดื่มวันสองวันอีกด้วย หากอาจารย์พวกท่านมาถึง ก่อนข้าพเจ้าย้อนกลับมาอย่าได้หนีหน้าเป็นอันขาด"

ชายชราเหลวไหลทั้งสามรู้สึกมีเหตุผล คนที่ขึ้นมาท้ายสุดกล่าว

"เป็นเช่นเดียวกับอาจารย์จริง ๆ หวังว่าครั้งนี้เด็กน้อยเจ้าดื่มเพียงสามจอกก็พอ"

งักเซ้งเทียนแทบกลั้นหัวร่อไม่ได้ รีบเร่งฝีเท้าผละไปป่านเหินบิน เมื่อโลดละลิ่วกลับถึงถ้ำพัก เห็นผู้เฒ่าทั้งสี่กับล้อซูพู้ยังสนทนากันอยู่ จึงบอกเรื่องราวเมื่อครู่โดยละเอียด กระตุ้นให้ผู้เฒ่าทั้งสี่กับล้อซูพู้กล่าว

"ฉวยเวลาช่องว่างนี้ พวกเรารีบเร่งหนีไปเถิด"

ผู้อู่นจื้อถาม

"ประสกเล้งจูอาจารย์ท่านยังมาไม่ถึง จะทำอย่างไรกัน ?"

"อาจารย์จะหาพวกเราเป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่ง หลบหลีกพวกเฒ่าเหลวไหลทั้งกลุ่มนั้นก่อนค่อยว่ากล่าว มิเช่นนั้นพัวพันไม่มีวันเลิกรายุติได้"

ขณะที่สี่เฒ่าสองเยาว์เพิ่งออกจากปากถ้ำ พลันได้ยินเสียงกู่ยาวแว่วมาจากทิศทางห่างไกล ผู้เฒ่าทั้งสี่ชะงักเท้าด้วยความงุนงงสงสัย ไม่ทราบเป็นสาเหตุใดกัน ?

ล้อซู่ผู้โพล่งเบา ๆ

"เสียงนุ่มนวลไม่เกรี้ยวกราด ปราศจากความอำมหิตโหดเหี้ยม เซ้งยี้นึกออกเป็นผู้ใดหรือไม่ ?"

"พลังฝีมือโกวโกว ยิ่งฝึกยิ่งแกร่งกร้าวสมบูรณ์แล้ว ถึงกับสามารถฟังเจตนาการกู่ของฝ่ายตรงข้ามออก ถูกแล้ว นั่นเป็นซิ่งจุงเล่าโจ๊วกู่เรียกบรรดาศิษย์ทั้งสิบคนของมัน"

หยุดเล็กน้อยแล้วหันกล่าวต่อผู้เฒ่าทั้งสี่

"พวกเราไม่ต้องไปแล้ว เฒ่าเหลวไหลต้องไม่ลงมาในหุบเขานี้ กลับมีความหมายมากอยู่ ภายหน้าข้าพเจ้าต้องถามมันเรื่องโทษของการผิดนัด หาเหตุผลจากการไร้เหตุผลนี้ให้ได้"

ผู้เฒ่าทั้งสี่ย้อนกลับไปในถ้ำพัก พากันหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวด้วยความขบขัน ทีไหนจื้อหัวร่อกล่าว

"เรื่องเช่นนี้มีแต่ท่านจึงกล่าวจากปากได้"

งักเซ้งเทียนยิ้มพลางกล่าว

"เฒ่าเหลวไหลกลุ่มนั้น แม้บอกไม่อธรรมไม่ธัมมะ แต่พอก่อกวนขึ้นมา ก็เป็นที่น่ารังเกียจชิงชังมาก กลับกลายเป็นโล่ป้องกันเกาทัณฑ์ให้แก่อั้งล้อเอียวกีโดยไม่รู้ตัว ภายหน้ายังไม่ทราบจะมีผลยุติอย่างไรเลย ข้าพเจ้ากลัวว่าอาจารย์จะพบกับพวกมันเป็นอย่างยิ่ง"

ล้อซู่ผู้กล่าว

"นี่กลับเป็นความจริงอยู่ เล้งจูต้องไม่ก่อกวนสวดลายเหลวไหลเช่นดั่งเจ้าเมื่อพบพาน มีแต่หักหาญด้วยกำลังถึงที่สุดเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนโพล่งเบา ๆ

"ผู้เฒ่าทั้งสี่กับโกวโกวพักผ่อนก่อน ข้าพเจ้าจะออกไปดู ใช่พากันไปจริงหรือไม่?"

ครั้งนี้ งักเซ้งเทียนมุ่งหน้าไปทางด้านตรง เพราะทราบความรู้สึกของฝ่ายตรงข้ามปราดเปรียวอย่างยิ่ง พานไม่หลบ ๆ ซ่อน ๆ หากพวกมันยังมิได้ถอนตัวไปจริง ก็ตั้งใจจะเสี่ยงกับพวกมันสักพักหนึ่ง

มาถึงที่เชิงผาเมื่อครู่นี้ เห็นทั้งบนทั้งล่างไม่มีเสียงแม้สักแผ่วเบา จึงแน่ใจว่าพวกมันถอนตัวไปจริง ๆ แล้ว งักเซ้งเทียนครุ่นคิดทิศทางที่มีเสียงกู่เมื่อครู่แล้วเกร็งกำลังลมปราณไล่ตามไปทันที คล้ายต้องการสืบเสาะดูฝ่ายตรงข้ามเกิดเรื่องใดขึ้น

ตอนนี้เป็นเวลาใกล้ยามสี่แล้ว งักเซ้งเทียนครุ่นคิด

"พวกเฒ่าเหลวไหลเหล่านั้น กระทั่งไม่มีเรื่องก็มิยอมพักผ่อน นับว่าไม่รู้จักหลับนอนกันเลย ซิ่งจุงเล่าโจ๊วอาจบางทีฝึกถึงระดับนี้ แต่ศิษย์ทั้งสิบคนของมันต้องไม่มีทางกระทำได้แน่ แม้ไม่นอนหลับ นั่งโคจรลมปราณพักผ่อนย่อมมิอาจหลีกเลี่ยงได้"

มันเดินพลางบ่นพึมพำไปพลาง ความคิดสับสนฟุ้งซ่าน คำนวณดูว่าใกล้ต้นเสียงกู่นั่นแล้ว จึงรวมสมาธิจิตใจระวังตัวเต็มที่ ค้นเข้าไปช้า ๆ แม้มีความตั้งใจขอต่อสู้ดูอีกครั้ง แต่ไม่ต้องการถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็น เพราะยังไม่ยินยอมจะลงมือขั้นแตกหักในตอนนี้

ไหนเลยคาดคิด งักเซ้งเทียนค้นหาเป็นระยะทางร่วมห้าสิบลี้ยังคงไม่พบเห็นความเคลื่อนไหวใด ๆ ในแสงอุทัยที่เรืองรอง เห็นเบื้องหน้ามียอดเขาสูงชันเสียดฟ้า จึงเร่งไปที่ยอดเขานั้น

เพิ่งถึงเชิงเขา พลันเห็นมีคนเดินออกจากในป่ามาผู้หนึ่ง ท่วงท่าองอาจสง่างาม งักเซ้งเทียนมองปราดเดียวก็ร้องสุดเสียงด้วยความปีติ

"อาจารย์ อาจารย์"

ที่แท้ผู้ออกมาจากป่าคือวีรบุรุษลาชาวโง้วเล้งจู เห็นมันแย้มยิ้มทักทาย

"เจ้าไฉนค้นจนไม่กลับไป ให้ผู้เฒ่าทั้งสี่กับโกวโกวต้องกังวลใจ ?"

งักเซ้งเทียนโถมเข้าไปกางแขนกอดอาจารย์แนบแน่น ร้องเสียงแหลม

"ท่านผู้เฒ่ากลับไปแล้ว ?"

โง้วเล้งจูเห็นศิษย์รักสูงใหญ่เทียบเท่ามันแล้ว ผงกศีรษะตอบ

"พอเจ้าออกมาเราก็ไปถึง"

งักเซ้งเทียนคลายมงแขนตอบ

"ผู้เฒ่าทั้งสี่กับโกวโกวยังอยู่ในถ้ำหรือไม่ ?"

"ยังอยู่ทำกระไร ? ต่างไปป๋าอ๊วงฮงกันแล้ว"

"อา.. ไปป๋าอ๊วงฮง ?"

"ใช่ เจ้ามิใช่เชิญแปดมารฟ้าไปเป็นหลักเฝ้าป๋าอ๊วงฮง เลือกสถานที่อยู่สำรวมแทนอาจารย์แล้วหรือไร ?"

"อา....นั่นเป็นเรื่องของภายภาคหน้าดอก ตอนนี้ไหนเลยไปกันได้"

"เซ้งยี้ อั้งล้อเอียวกี ล้อส่ายอ๋อง มาเคอเหลียงจู๋ เทียนเต็กม้อเจ็งต่างไปสวามิภักดิ์ต่อฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักแล้ว ในยุทธจักรตอนนี้นอกจากฮึ่งซี่ผ่ายก็มีเพียงซิ่งจุงเล่าโจ๊วเท่านั้น เชื่อว่ายังสามารถสงบสันติได้ช่วงเวลาหนึ่ง"

งักเซ้งเทียนร้องด้วยความตระหนก

"อาจารย์ให้ทุกสำนักตงง้วนกลับไปที่เดิมหมดสิ้นแล้วหรือไร ?"

"สำนักจงน้ำของเจ้ายังต้องรอเจ้ากลับไปจรรโลงให้รุ่งเรือง อื่น ๆ ต่างกลับสำนักของตน ซาซิ้งคุ้มกันครอบครัวเราอาจาย์ อาจจะมาถึงป๋าอ๊วงฮงในเร็ววันนี้ อาจารย์ได้เปลี่ยนนามยอดเขานั้นเป็นเซ้งเทียนฮง (สนองฟ้า) เพื่อระลึกถึงความดีความชอบของเจ้า ที่กำจัดมารพิทักษ์ธรรมสำเร็จ"

งักเซ้งเทียนตื้นตันจนน้ำตาหลั่งไหล กล่าวเสียงเครือ

"อาจารย์ นั่นล้วนเป็นคุณความดีของท่านผู้เฒ่าดอก"

โง้วเล้งจูยื่นจดหมายแก่มันฉบับหนึ่งกล่าว

"นี่เป็นจดหมายที่ฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักส่งให้อาจารย์ เจ้าดูเองเถิด พวกนางประกันกับอาจารย์ นอกจากรักษาเขตหวงห้ามยุทธจักรแล้วไม่ก่อกวนแผ่นดินโดยเด็ดขาด"

งักเซ้งเทียนลังเลอยู่เนิ่นนานจึงรับไว้ ซุกในอกเสื้อโดยมิได้เหลือบแลสักแวบเดียว จากนั้นกล่าว

"อาจารย์ เชิญท่านผู้เฒ่ากลับป๋าอ๊วงฮงก็ได้ เรื่องของศิษย์กับซิ่งจุงเล่าโจ๊วยังไม่เสร็จสิ้น รอสะสางเรื่องนี้แล้ว เซ้งยี้จะน้อมเชิญบิดามารดาปลีกตัวไปสำรวมบนยอดเขาป๋าอ๊วงฮง แล้วอยู่ปรนนิบัติรับใช้ต่อท่านผู้เฒ่าตลอดไป"

โง้วเล้งจูหัวร่ออย่างมีเลศนัยถาม

"แล้วสำนักจงน้ำของเจ้าเล่า ?"

โง้วเล้งจูทราบแก่ใจ ศิษย์รักต้องไม่มีเพียงเรื่องซิงจุงเล่าโจ๊วเท่านั้น ยังมีเรื่องของสตรีสองนางที่พัวพันกันไม่จบสิ้น แต่งักเซ้งเทียนก้มศีรษะตอบ

"สำนักจงน้ำมอบให้ซือเฮียกับกอกอดูแล ศิษย์จะไปเยี่ยมเยียนปีละครั้งก็พอ"

หยุดเล็กน้อยแล้วถาม

"แล้วมั้งเทอฤตั้วแปะจะทำอย่างไร ?"

"นอกจากสานปณิธานของผู้เฒ่ามังที่เหลือแล้ว แต่ละปีขึ้นไปฝึกวิทยายุทธ์บนยอดเขาเซ่งเทียนฮงสามเดือน ตอนนี้เราสั่งให้เทียนซัวตั้งแปะกับเทียวเจ๊กของเจ้าไปช่วยเหลือแล้ว"

หยุดเล็กน้อย โง้วเล้งจูกล่าวต่อไป

"เยี้ยวเม้งเล่าแปะไม่ยินยอมออกจากทุ่งปศุสัตว์ ท่านจะติดตามลุ้ยเตียง-เกียงตั้วซือเจ๊กกับมกทินี้ตั้วแปะของเจ้า ท่องเที่ยวไปในที่ทางต่าง ๆ ทั่วแผ่นดิน"

งักเซ้งเทียนนึกได้รีบถาม

"ตั้วซือบ้อระหว่างนี้สบายดีกระมัง ?"

มันหมายถึงบ๊วยเซ็งฮั้วภรรยาอีกคนหนึ่งของโง้วเล้งจู โง้วเล้งจูแย้มยิ้มตอบ

"นางปกติแข็งแรง ได้ให้ซือตี๋น้อยแก่เจ้าคนหนึ่งแล้วด้วย"

งักเซ้งเทียนปีติจนกระโดดโลดเต้นร้อง

"ตอนอยู่สำนักเบู๊ตึง ตั้วซือบ้อก็มีครรภ์แล้ว ตอนนี้ซือตี๋น้อยน่ากลัวสามารถฝึกวิทยายุทธ์ได้แล้วกระมัง ?"

"ภายหน้ามอบให้เจ้าเป็นผู้ฝึกสอนมัน"

งักเซ้งเทียนกระโดดโลดเต้นร่ำร้อง

"นอกจากลมปราณขั้วแม่เหล็กของอาจารย์ อื่น ๆ เซ้งยี้ขอรับไว้คนเดียว"

งักเซ้งเทียนพลันนึกถึงอีกเรื่องหนึ่งได้ หยุดกระโดดถาม

"อาจารย์ช่วยพวกโกวเต๊าซาฮื้อทั้งสามสิบหกคนออกมาแล้ว ตอนหลังเป็นอย่างไร ?"

"พวกท่านประกาศไม่แยกกันอีก และสาบานจะอยู่ร่วมกับอาจารย์ไปชั่วชีวิต"

"วิเศษ วิเศษ วิเศษจริง ๆ ป้าอ๊วงฮงยิ่งต้องครึกครื้นแล้ว"

"ยังมีแป๊ะตี้เฮียกับภรรยาและศิษย์รัก ก็ทอดทิ้งภูมิลำเนาไม่ต้องการ พวกท่านไปที่เซ้งเทียนฮงก่อนแล้ว"

หยุดเล็กน้อยโง้วเล้งจูกล่าวต่อ

"เจ้าจำเป็นต้องไปปักกิ่งสักเที่ยว ราชบุตรกั๊กล้อคิดถึงเจ้าอย่างยิ่ง"

"รอเรื่องราวเสร็จสิ้น ปักกิ่งกับจงน้ำอยู่ใกล้กันมาก เซ้งยี้ต้องไปกราบคารวะอ้วงจื้อเจ๊กเจ่กแน่นอน"

โง้วเล้งจูทั้งที่ทราบศิษย์รักยังมีเรื่องสำคัญไม่เสร็จสิ้น แต่ก็มิทักท้วงห้ามปรามโบกมือกล่าว

"มิว่าเรื่องราวใด ต้องใคร่ครวญให้รอบคอบสุขุมก่อน ไม่อาจหุนหันตามอารมณ์โดยเด็ดขาด"

วาจาสั้น ๆ แต่ความหมายลึกซึ้ง ทั้งยังบ่งบอกความห่วงกังวลจนชัดเจน

งักเซ้งเทียนน้อมส่งอาจารย์ไปแล้ว ยืนครุ่นคิดจนซึมเซาอีกเนิ่นนาน จึงแค่นเสียงด้วยความขุ่นใจ

"ตราบใดยังมีเรางักเซ้งเทียนอยู่ในแผ่นดิน ต่อให้อสูรร้ายมารชั่วใดก็อย่าหมายดำรงอยู่ได้ ยิ่งค่ายสำนักพรรคเลวร้าย ย่อมต้องถูกทำลายให้พินาศไป ผู้ใดกล้ารักษาเขตหวงห้ามยุทธจักรไว้ ? ยิ่งซี่ผ่ายถึงกับกล้ารับบรรดามารร้ายที่เราจะต้องฆ่าไว้ในอำนาจบารมีได้"

จวบจนตอนนี้งักเซ้งเทียนยังไม่ทราบ ฐานสำคัญของสำนักอึ่งซี่ผ่ายอยู่แห่งหนใด ดังนั้น มีแต่สาวเท้าเดินไปโดยไม่มีจุดหมาย

เที่ยงวันนั้น มาถึงริมน้ำสายหนึ่ง กวาดตามองพลางครุ่นคิด

"ลำน้ำสายนี้แม้กว้างแต่เงียบเหงาเปล่าเปลี่ยว ไม่มีเรือข้ามฟากแม้สักลำเดียว"

ข้ามน้ำ ? เลียบตามลำน้ำ ? งักเซ้งเทียนยังมิได้ตกลงใจ ขณะลังเลอยู่นั้นพลันเห็นที่ฝั่งตรงข้ามมีหลวงจีนหน้าตาอำมหิตครองจีวรแดงรูปหนึ่งเดินผ่าน งักเซ้งเทียนนึกไม่ออก เคยเห็นหลวงจีนอำมหิตรูปนี้ในที่ใด ? เพ่งมองอยู่เนิ่นนานจึงร้องในใจ

"นั่นไม่ใช่ศิษย์คนโตของเทียนเต็กม้อเจ็งหรือไร ?"

มันเห็นหลวงจีนอำมหิตใกล้จะวกเข้าหลืบเขาเบื้องหน้า รีบทะยานกายฝ่าอากาศไป ลำน้ำที่กว้างเพียงยี่สิบกว่าวาไม่จำเป็นต้องหยั่งเท้าอาศัยพลังเลย ลอยละลิ่วข้ามน้ำไปอย่างง่ายดาย พอเท้าสัมผัสพื้นฝั่งตรงข้าม กระโดดโลดแล่นอีกสามครั้งก็ตวาด

"เท็กลื้อ (ลาโง่หัวล้าน) ไท้คง ยังจำเซี่ยวเอี๊ยได้หรือไม่ ? จงหยุดให้เรา !"

ที่แท้หลวงจีนอำมหิตรูปนี้คือไท้คงเจ็งที่มัวเมาในตัณหาราคะ พอได้ยินรีบเหลียวมอง เมื่อเห็นเป็นผู้ใดหวาดหวั่นจนหน้าถอดสีทันที แต่ยังมารยาเป็นปากแข็ง แค่นหัวร่อส่งเสียง

"ประสกน้อยยังจำสุดเอี๊ย (เจ้านาย) ได้ ?"

งักเซ้งเทียนพลิ้วควับไปขวางหน้ามันไว้ แค่นหัวร่อกล่าว

"จนใจที่ชะตาชีวิตของท่านสั้นเกินไป"

ไท้คงเจ็งแสยะยิ้มเหล่าว

"สุดเอี๊ยตอนนี้สวามิภักดิ์อยู่ในอึ่งซีผ่ายแล้ว ท่านกล้าแตะต้องสุดเอี๊ยสักขุมขนหนึ่ง"

สองไหล่ของงักเซ้งเทียนมิได้ขยับ แต่แขนสะบัดฟาดฉาดฉาดออกไปสามคราา ตบใส่หน้าหลวงจีนอำมหิตติดต่อกันอย่างรวดเร็ว แค่นหัวร่อกล่าว

"ที่จริงเราตั้งใจปลิดชีวิตของท่านเสีย แต่เมื่อท่านเอ่ยถึงอึ่งซี่ผ่าย เรากลับต้องเปลี่ยนความคิดอีกครั้ง เนื่องจากไม่มีคนไปถ่ายทอดวาจา ฝ่ามือสามฉาดบนใบหน้านี้ให้ท่านนำไปมอบต่อสองสตรีฉิ่นเจ็งเจ็งแป๊ะอั้งงัก จำกัดเวลาให้นางหนึ่งเดือนประกาศเลิกล้มอึ่งซี่ผ่าย อัปเปหิมาเคอเหล็งจู้ อั้งล้อเอียวกีกับเท็กลื้อเทียนเต็กพร้อมกันประกาศ ไม่มีเขตห้ามยุทธจักรใด ๆ ไปตลอดกาล มิเช่นนั้น เซี่ยวเอี๊ยพบคนของอึ่งซีผ่ายในที่ใด เป็นต้องสังหารไม่ยกมคภัยเด็ดขาด ไสหัวไป !"

ไท้คงเจ็งถูกตบจนหน้ามืดตาลาย กรามหลุดโลหิตหลั่งไหลเป็นทาง กระทั่งยังไม่ทันเห็นมือของฝ่ายตรงข้ามชัดตา ก็ถูกตบจนกระแทกโครมลงกับพื้น ไหนเลยยังฟังชัดเจนว่า งักเซ้งเทียนบอกเล่าเรื่องอันใด ?

แต่ทว่า คำ "ไสหัว" ในตอนสุดท้าย มันคล้ายดั่งสนใจเป็นพิเศษ คลานขึ้นมาส่งเสียงอ้อแอ้ไม่ขาดปาก วิ่งไปด้วยฝีเท้าที่เร็วกว่าตอนมาหลายเท่า ดุจกับเป็นสุนัขถูกไล่ก็ปาน

งักเซ้งเทียนพลันตวาดเสียงก้องอีกครั้ง

"กลับมา"

เสียงนี้พอกระทบโสตหลวงจีนอำมหิต ไม่ผิดกับเสียงฟ้าผ่าลงข้างกาย สองเท้าชะงักงัน ยืนตัวสั่นงันงกโดยไม่กล้าหันมา

งักเซ้งเทียนถาม

"ท่านสวามิภักดิ์นานเท่าใดแล้ว ?"

จนตอนนี้ หลวงจีนอำมหิตจึงหันมาตอบเสียงสั่นสะท้าน

"พร้อมกับอาจารย์ ก่อนพวกล้อส่าย"

บทที่ 33
จับปักษาหาเรื่อง

ตอนหลวงจีนอำมหิตให้คงตอบวาจานั้น คล้ายดั่งดูออกว่างักเซ้งเทียนไม่มีสีหน้าอำมหิตต้องการปลิดชีวิตมัน จิตใจค่อยผ่อนคลายลงได้บ้าง รวบรวมความกล้าถามอีกครั้ง

"ประสกน้อยยังมีคำสั่งใดอีก ?"

งักเซ้งเทียนมิได้เปลี่ยนทีท่าเพราะความนอบน้อมของหลวงจีนอำมหิตเลย เน้นเสียงหนัก ๆ

"อั้งล้อเอียวก็ไฉนยินยอมสวามิภักดิ์ต่อสตรีทั้งสองได้ ? มาเคอเหลังจู๊ถูกผู้ใดชิงตัวไปแล้วจึงสวามิภักดิ์อีก ?"

สองปัญหานี้ กระทั่งโง้วเล้งจูยังสะสางไม่ชัดเจน เป็นการแสดงความละเอียดสุขุมของงักเซ้งเทียน หลวงจีนอำมหิตให้คงรีบตอบอย่างนอบน้อม

"อั้งล้อเอียวก็เพราะพ่ายแพ้หลายครั้งจนยอม

สวามิภักดิ์ โห่วตี่ซิ่งทั่งของนางไม่อาจต่อต้านซิ่งเซียวของแป๊ะเหล็งจู ถูกยึดไป พร้อมกันนั้นเจี้ยงเล่าอีกสองคนก็ถูกฉิ่นเหล็งจู้สยบพิชิตได้ ส่วนมาเคอเหล็งจู้นั้นหนีรอดออกไปเอง ไปสวามิภักดิ์ก่อนหน้าอั้งล้อเอียวกิ แต่ก็เป็นเวลาพร้อมกับล้อ-ส่ายอ๋องด้วย"

งักเซ้งเทียนโบกมือขับไล่

"พอแล้ว ท่านกลับไปบอกต่อฉิ่มเจ๋งเจ๋งกับแป๊ะอั้งงัก เราจะเร็วจะช้าต้องเด็ดศีรษะพวกเหล่านั้นมา หากไม่ยอมนับถือ จงร่วมมือต่อต้านเราเถิด"

ไม่สนใจหลวงจีนอำมหิตจะอยู่หรือไป หันร่างทะยานกายไปทางทิศตะวันตกทันที พริบตาก็พุ่งตัวไกลหลายลี้ ทันใดนั้น ม้วนร่างตีลังกากลางอากาศ โฉบปราดกลับมาในเส้นทางเดิมด้วยพฤติการณ์ที่พิกลจนถึงที่สุด

หลังจากงักเซ้งเทียนไปแล้ว หลวงจีนอำมหิตให้คงเดินแยกออกทางด้านข้างอีกครึ่งลี้ แสดงว่ากลัวถูกงักเซ้งเทียนสะกดรอยตามหลัง จนตอนนี้จึงเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าสู่ที่ราบชามู

ที่แท้งักเซ้งเทียนไปไกลหลายลี้แล้วจึงย้อนกลับมา เป็นแผนต้องการล่อให้หลวงจีนอำมหิตหลงกล เพราะมันกลัวหลวงจีนอำมหิตจะสงสัย แต่ตอนนี้กลัวสะกดรอยตามหลังมันไม่ยอมเลิกรา แสดงแน่ชัดมีเจตนาต้องการให้หลวงจีนอำมหิตนำทางไปให้พบรากฐานสำคัญของฮึ่งซีผ่าย หลวงจีนอำมหิตถึงกับหลงกลมันไปอย่างง่ายดาย

หนึ่งเปิดเผย หนึ่งลอบเร้น เร่งรุดเดินทางจนพลบค่ำ ได้เข้าสู่ส่วนลึกของที่ราบชามูแล้ว หลวงจีนอำมหิตเดินเลาะตามชายทะเลทรายเข้าไป ค่ำคืนนั้น พักแรมอยู่ในเมืองเปียมั้งเกา

งักเซ้งเทียนคำนวณเส้นทางไปในวันพรุ่งของมันได้แล้ว ชิงล่วงหน้าไปพักแรมในเมืองเพ็งปาที่ด้านหน้า

วันรุ่งขึ้นงักเซ้งเทียนเริ่มเดินทางตั้งแต่ยังไม่สว่าง ไปซุ่มตัวรอคอยอยู่ที่ข้างทางก่อน

สองชั่วยามให้หลัง หลวงจีนอำมหิตปรากฏตัวมาดั่งคาดหมายด้วยฝีเท้าที่รวดเร็วอย่างยิ่ง แต่มันมิใช่มาเพียงลำพัง ที่ห่างจากด้านหลังชั่วธนูแล่นคล้ายมีชายชราติดตามมาอีกสองคนด้วย

งักเซ้งเทียนรอจนหลวงจีนอำมหิตผ่านพ้นไป เมื่อสองชายชราเร่งฝีเท้าเข้า

มาใกล้ เพ่งพิจารณาดูแล้วต้องร้องในใจด้วยความตื่นเต้นสงสัย

'แย่แน่ เฒ่าเหลวไหลทั้งสองคนถึงกับเป็นศิษย์ซิ่งจุงเล่าโจ๊ว'

ในยามอับจนปัญญา มีแต่ต้องรอจนชายชราทั้งสองไปไกลหลายชั่วธนูแล่น จึงได้ติดตามอีกทอดหนึ่ง เมื่อเช่นนี้หลวงจีนอำมหิตอาจจะพลัดไปจากสายตาก็ได้ แต่งักเซ้งเทียนก็ไม่มีปัญญาแก้ไขสถานการณ์ เนื่องเพราะเบื้องหน้าเป็นที่ราบกว้างขวาง ไม่มีต้นไม้พอให้บดบังร่องรอย หากติดตามใกล้กว่านี้ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามพบเห็นแน่นอน ดีที่ยังคำนวณออก เส้นทางของหลวงจีนอำมหิตต้องไปอีกสองวันจึงจะถึงจุดหมายได้

ทั้งสามฝ่ายต่างมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่งนัก ผ่านนำเชียมอูเทิงไปโดยไม่พักแรม พลบค่ำวันนั้นถึงบึงเคอตูที่แดนต่อแดนกำซกกับซินเกียง ริมบึงมีเมืองนามจุนเยีย หลวงจีนอำมหิตเข้าพักโรงเตี๊ยม ชายชราทั้งสองก็เลือกพักโรงเตี๊ยมที่อยู่ใกล้นั้น ส่วนงักเซ้ง-เทียนเล็ดลอดไปพักโรงเตี๊ยมที่ท้ายเมือง

สงบรอจนยามสาม งักเซ้งเทียนลอบเปิดประตูออกไป ทะยานกายขึ้นหลังคา สังเกตทิศทางแม่นยำแล้ว พุ่งตัวไปที่โรงเตี๊ยมของหลวงจีนอำมหิต

ด้วยพลังฝีมือของงักเซ้งเทียนในตอนนี้ จะอำพรางสามคนทางเบื้องหน้าย่อมไม่เป็นปัญหาใด ๆ ฟุบอยู่บนหลังคาชั่วครู่ พลันได้ยินหลวงจีนอำมหิตคล้ายปรึกษาเรื่องราวกับผู้คนอยู่ เนิ่นนานให้หลัง แค่นหัวร่อในใจคำนึง

'ที่แท้เป็นนักบู๊ล้อสายสองคน พวกมันต่างติดตามอั้งล้อเอียวกีไปสวามิภักดิ์แล้ว'

มันได้ยินชัดเจน หลวงจีนอำมหิตสั่งนักบู๊ล้อสายสองคนไปรายงาน และคล้ายถกถึงชายชราแปลกหน้าสองคนที่ติดตามมาอีกด้วย งักเซ้งเทียนจึงครุ่นคิด

'นี่กลับเป็นวิธีดียิ่ง เราต้องหาทางกระตุ้นให้ซิ่งจุงเล่าโจ๊วกับยี่งซี่ฝ่ายปะทะกันจึงถูก'

เมื่อได้คิดเช่นนั้น รีบพลิ้วตัวจากหลังคาโรงเตี๊ยมของหลวงจีนอำมหิตไปยังโรงเตี๊ยมที่ชายชราทั้งสองพักแรมอีกครั้ง

เพิ่งแตะปลายเท้าลงบนหลังคา พลันเห็นที่ท้ายเมืองมีเงาร่างเจ็ดแปดสายพุ่งขึ้นอากาศ โลดละลิ่วออกนอกเมืองไปดั่งเหาะเหิน ก่อกวนให้งักเซ้งเทียนคลางแคลงสงสัยยิ่งนัก รีบเลิกล้มความคิด เดิมทะยานกายไล่ตามเงาดำนั้นไปสุดกำลัง

เงาดำแปดสายมีความรวดเร็วสุดเปรียบประมาณ พุ่งปราด ๆ เข้าไปในป่าทึบ

แห่งหนึ่ง งักเช้งเทียนไล่ตามเป็นเวลาชั่วยามเศษ ในที่สุดเข้าจนถึงหุบเขาสงบสวยงามแห่งหนึ่ง กวาดตามองดู ผนังทั้งสองฟากข้างตั้งชันเสียดฟ้าสูงไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยวา ส่วนด้านตรงเป็นยอดเขาสูงชันเปี่ยมอันตราย แสดงว่าไม่มีทางไปอีกแล้ว

ไล่ตามถึงบริเวณนี้จึงจำได้ ที่ทั้งแปดคนนั้นล้วนเป็นศิษย์ของซิ่งจุงเล่าโจ๊ว จึงได้คิดด้วยไวปัญญา ตัวประหลาดเฒ่าซิ่งจุงเล่าโจ๊วต้องพักอยู่ทางช่วงในสุดของหุบเขานี้แน่นอน

พลันรู้สึกมีความเคลื่อนไหวขึ้นที่ด้านหลัง รีบพลิ้วควับออกทางด้านข้าง เหลียวมองดูก็เห็นมีเงาดำสองสายโลดละลิ่วเข้ามา จำได้ว่าเป็นสองชายชราที่พักแรมโรงเตี๊ยมนั้น ต้องฉุกคิด

'พวกมันทั้งสิบมากันครบหน้าด้วยสาเหตุใด ?'

ปล่อยให้สองชายชราผ่านไปแล้วตามติดอีกต่อ จวบจนถึงสุดปลายหุบเขา เห็นสามด้านเป็นป่าทึบ ด้านหนึ่งเป็นผนังผาสูง เชิงผามีแท่นหินกว้างใหญ่ มันไม่กล้าเข้าไปใกล้นัก ซ่อนตัวอยู่ที่ชายป่าห่างจากแท่นหินประมาณสี่สิบวา ลอบดูความเคลื่อนไหวทางภายใน

ปลายแท่นหินที่อยู่ใกล้ผนังผา ซิ่งจุงเล่าโจ๊วนั่งขัดสมาธิอย่างโอฬาร ชายชราทั้งสิบคนเรียงรายเป็นสองแถวทางเบื้องหน้าของมัน ประหลาด พวกมันถึงกับมิได้ว่ากล่าวสนทนากันเลย

งักเช้งเทียนเงยหน้ามองท้องฟ้า ไม่เห็นมีซิ่งจุงแม้สักตัว ต้องครุ่นคิด

'ตัวประหลาดเฒ่าอาจจะส่งปักษาร้ายกาจไปสืบข่าวแก่มันก็ได้'

ทันใดนั้น มีเสียงกู่ก้องดังมาจากบนยอดเขาสูงหลายครั้ง จากนั้นเงาดำพลุกพล่านสับสน พุ่งปราด ๆ ลงมาดั่งดาวตกจากฟ้า งักเช้งเทียนพอเห็น คำนึงด้วยความปีติ

'ที่แท้ซิ่งจุงเล่าโจ๊วเกิดปะทะกับยิ่งซี่ฝ่ายแล้ว !'

บรรดาผู้พุ่งตัวลงจากยอดเขาที่งักเช้งเทียนเห็น มีมาเคอเหล็งจู๊ อั้งล้อเอี๊ยวกี ล้อส่ายอ๋อง กิมเล้งกงจู๊ เทียนเต็กม้อเจ็ง สามสุดยอดภาคเหนือ ด้านหลังของพวกมันยังมีนักปู้อั้งล้อส่ายสิบกว่าคน เจี้ยงเล่าล้อส่ายอีกสองคน เพียงไม่เห็นฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักเท่านั้น

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วยังคงนั่งไม่เคลื่อนไหว มีแต่ศิษย์ทั้งสิบคนของมันเปลี่ยนที่กันไปยืนเป็นแถวขวางอยู่ทางด้านหลังของซิ่งจุงเล่าโจ๊ว

อึ้งซี่ผ่ายคล้ายมีกำลังเข้มแข็งกว่ามากนัก แต่พวกมันก็คล้ายทราบ ฝ่ายตรงข้ามมีซิ่งจุงอีกฝูงหนึ่งซึ่งร้ายกาจสุดเปรียบประมาณ จึงมีสีหน้าท่าทีตื่นเต้นอย่างยิ่ง

พอฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักมาถึง บริวารของนางกระจายเข้ารายล้อมทันที คล้ายดั่งมีความจงรักภักดีอย่างยิ่ง แต่ในสายตาของงักเทียนเซ้งดูออก บรรดาบริวารของนางยังมีหลายประเภท เนื่องเพราะดรุณีทั้งสองเรียกตัวกิมเล้งกงจู๊อยู่ข้างกายไม่ห่าง ยังเพิ่มสามสุดยอดภาคเหนือคุ้มกันทางด้านหลังอีกทอดหนึ่ง นับเป็นการแสดงให้เห็นใจกลางกับรอบนอกจนชัดเจน

ขณะที่ทั้งสองฝ่ายต่างเงียบงันอยู่นั้น ด้านหลังงักเซ้งเทียนพลันมีคนปรากฏขึ้นอีกผู้หนึ่ง ขู่ขวัญมันจนใจหายวาบ เพียงมิได้สะดุ้งตัวลอยเท่านั้น จนเมื่อจำได้ว่าเป็นเก้าไท้กง จึงแตกตื่นยินดีสุดเปรียบประมาณ รีบส่งเสียงทางลมปราณถาม

"ไท้กงมาจากป่าอ๊วงฮงกระมัง ?"

เก้าไท้กงผงกศีรษะ ส่งเสียงทางลมปราณตอบ

"อาจารย์เจ้าบอก เจ้าจะสะสางเรื่องราวกับซิ่งจุงเล่าโจ๊วให้เสร็จสิ้น เราไม่วางใจจึงได้หามาเป็นพิเศษ"

"เฒ่าเหลวไหลผู้นั้น ตอนนี้มิทราบ ไฉนเกิดตั้งป้อมจะต่อสู้กับอึ้งซี่ผ่ายแล้ว ?"

"เราทราบสาเหตุกระจ่าง นั่นเป็นซิ่งจุงเล่าโจ๊วจงใจไปละเมิดกฎเขตหวงห้ามยุทธจักร สังหารพวกเฝ้าคุ้มกันเขตหวงห้ามไปไม่น้อย"

"ฆ่าได้ประเสริฐ"

"การปะทะในครั้งนี้ ต้องกราดเกรี้ยวอำมหิตเป็นที่สุดแน่ ทั้งสองฝ่ายจึงต่างไม่กล้าลงมือก่อน"

"ไท้กง นกประหลาดฝูงนั้นไม่เห็นเลยสักตัว มิทราบถูกใช้ไปที่ใดหมดสิ้น ?"

"เจ้าไม่เห็นถุงผ้าใหญ่ที่แบกอยู่บนหลังเฒ่าเหลวไหลหรือไร ? ในนั้นมีกรงไม้ไผ่ใหญ่ ซิ่งจุงถูกซ่อนอยู่กรงนั่นเอง"

"อา...ที่แท้เป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ายังเข้าใจเป็นห่อสัมภาระเสียอีก"

ขณะเวลานั้น ได้ยินแป๊ะอั้งงักส่งเสียงดัง ๆ

"ซาลี่กิ๊กจู๊ออกไป เผชิญกับเฒ่าประหลาดรอบแรกก่อน"

เสียงของนางพอขาดคำ อั้งล้อเอียวก็ถลันออกไปทันทีด้วยทีท่านอบน้อมยำเกรงอย่างยิ่ง งักเซ้งเทียนพอเห็นต้องหันถามเก้าไท้กง

"นั่นเป็นคำเรียกหาอย่างไร ?"

"ชาลี่เป็นนามจริงของอั้งถ้อเอียวกี ตอนนี้ถูกสองสตรีใช้ไปเป็นประมุขหุบเขาเจ้าะง้วยกัก"

"เฮอะ เฮอะ เอียเท้าทั้งสองกลับพอมีฝีมืออยู่หลายท่าทีเดียว"

"ยังมีอั้งล้อส่ายได้เป็นรองเหล็งจู้ของพวกนาง ส่วนมาเคอเหล็งจู้กลับเป็นจังก๊วงของเจ้าะติ้งไว้"

งักเซ้งเทียนหูฟังวาจาเก้าไท้กง ตาจับมองบริเวณต่อสู้ เห็นซิ่งจุงเล่าโจ๊วพลิกมือเลิกถุงผ้าที่ด้านหลัง พลันปล่อยซิ่งจุงออกตัวหนึ่ง แค่นหัวร่อกล่าว

"ที่แท้นางผู้นี้เป็นคนเลวทราม เราผู้เฒ่ายังหลงประหัวงอยุติธรรม ต่อสู้แทนเจ้ามาคราวหนึ่งด้วย"

ท่านต่ำพลางยกมือโบก ซิ่งจุงตัวนั้นเริ่มการจู่โจมทันที ก่อกวนจนอั้งล้อเอียวกีมือเท้าเปะปะวุ่นวาย

แป๊ะอั้งงักพอเห็นเป็นทีท่าไม่ถูกต้อง รีบใช้ล้อส่ายอ๋องกับมาเคอเหล็งจู้ไปเสริมกำลังช่วยเหลือ

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วพลันหัวร่อฮาฮา กล่าว

"ควรเข้ามาให้หมดสิ้นประเสริฐกว่า นกน้อยของเราผู้เฒ่ามิได้ตีกันมาเป็นเวลานานอย่างยิ่งแล้ว"

เสียงขาดคำมือเคลื่อนไหว พลันเลิกถุงผ้าขึ้นทั้งใบปล่อยซิ่งจุงทั้งสิบหกตัวออกมาหมดสิ้น งักเซ้งเทียนร้องด้วยความรุ่มร้อน

"ไท้กง ตอนอยู่ภูเขาซูมี้มีเพียงแปดตัว ไฉนเพิ่มมาอีกเท่าหนึ่งได้ ?"

"อาจเพราะยามปกติแยกเป็นสองฝูง เด็กน้อย พวกเราอ้อมไปดูทางหลังผานั้น เจ้าจะฉวยโอกาสที่ทั้งสองฝ่ายประหัดประหารกันจนกราดเกรี้ยวดุดัน ทดสอบความลึกล้ำพิสดารของจิวทีล้อหมังดูก็ได้"

งักเซ้งเทียนได้ยินปีติยินดียิ่งนัก รีบถอยหลังตามเก้าไท้กงจนห่างหลายวาจึงวิ่งอ้อมขึ้นไปบนหน้าผาด้านหลัง ก้มมองรู้สึกสูงกว่าพื้นร่วมสองร้อยวา คำนึงในใจ

'มิทราบสามารถจับมาได้สักตัวหรือไม่ ?'

เก้าไท้กงกับงักเซ้งเทียนซ่อนตัวเรียบร้อยแล้ว เก้าไท้กงเตือนเบา ๆ

"เจ้าต้องฉวยโอกาสลงมือด้วยความเหมาะสม อันดับแรก ต้องเป็นตัวพลัดเดี่ยว อันดับสอง ต้องบินช้าระยะใกล้ หากอยู่ต่ำกลัวเจ้าของมันจะพบเห็น หากมากไป จะก่อกวนให้อีกสิบห้าตัวตระหนกตกใจ"

"หากแม้นจับได้ตัวหนึ่งจะทำอย่างไร ? ไม่มีที่พอจะซ่งได้ ทั้งยังต้องระวังมันจะร้องอีกด้วย"

"ประการนี้เจ้าวางใจ ซิ่งจุงมีนิสัยพิเศษ กลัวแต่ไม่อาจสยบบังคับเท่านั้น ยามใดถูกจับตัวได้ ประกันต้องจงรักภักดีต่อเจ้า น่ากลัวแม้เฒ่าเหลวไหลจะเรียกกลับ ก็ไม่ยอมไปอีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนพลันได้ยินเสียงคนทางเบื้องล่างดังสับสนอลหม่าน รีบก้มมองก็เห็น กระทั่งฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักพลอยต้องทะยานเข้าไปลงมือเองแล้ว

เก้าไห้กงเน้นเสียงหนัก ๆ

"ซิ่งจึงเล่าโจ๊วไม่อาจจ้าแจ่าอยู่ได้แล้ว"

ซิ่งจุงอย่างไรก็ไม่ใช่มนุษย์ ไม่รู้จักกระบวนท่าต่อสู้ แม้การจู่โจมจะกราดเกรี้ยวดุดัน แต่เพียงรู้จักพุ่งเข้าจู่โจมศัตรูเท่านั้น ซิ่งจุงทั้งสิบหกตัวจงใจจู่โจมแต่อั้งล้อเอียวกี ล้อส่ายอ๋องกับมาเคอเหล็งจู้สามคน คนอื่น ๆ ที่เหลือ จึงฉวยโอกาสเข้าล้อมซิ่งจุงเล่าโจ๊ว ศิษย์ทั้งสิบคนของซิ่งจุงเล่าโจ๊วจึงถูกคุกคามจนต้องลงมือต่อสู้ด้วยแล้ว

เก้าไห้กงเห็นกิมเล้งกงจู้ติดตามหลังฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักจนกระชั้นชิด ต้องโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นางไฉนไม่ไปใกล้ชิดศัตรู ?"

งักเซ้งเทียนขมวดคิ้วกล่าว

"อาจเพราะบ้วยเหลือซิ่งกงของนางไม่ศักดิ์สิทธิ์แล้วก็ได้"

"ไฮ้ ! ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้ ?"

งักเซ้งเทียนพลันร้องด้วยความตระหนก

"ประหลาด ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายสนใจกิมเล้งกงจู้เป็นพิเศษ หรือสังเกตปัญหาใดกระมัง ?"

เก้าไห้กงพลันเห็นซิ่งจุงตัวหนึ่งพุ่งขึ้นท้องฟ้า มีทีท่าจะจู่โจมต่อกิมเล้งกงจู้ จึงรีบสั่ง

"ตัวนั้นพลัดเดี่ยวแล้ว !"

งักเซ้งเทียนที่เตรียมพร้อมอยู่ก่อน ปากของมันผงยอขึ้นลงไม่หยุดยั้ง มือขวาสะบัดมือไปในอากาศ ตาข่ายมหาภาลัยกระจายออกไปทันที เพียงเห็นประกายสีขาววูบขึ้นแวบหนึ่ง ซิ่งจุงที่พุ่งขึ้นอากาศตัวนั้นคล้ายดั่งพบเห็นภูตผีปีศาจใดก็ปาน

ตระหนกจนหลุบปีกทั้งสองไว้ ถึงกับไม่กล้าพอจะบินหนีไปได้ มุดเข้าไปในประกายสีขาวจาง ๆ ทันที

งักเซ้งเทียนพอเห็น ลิงโลดยินดีจนแทบกระโดดขึ้นร้องสุดเสียง ยกแขนกวักไปในอากาศด้วยทีท่าคล้ายล้วงถุงหยิบของ เรียกตาข่ายคืนกลับมาอย่างง่ายดาย

เก้าไท้กงร้องด้วยความปีติ

"สำเร็จแล้ว !"

งักเซ้งเทียนกวักตาข่ายเข้ามาจนห่างจากเบื้องหน้าเชียะเศษ รีบเกร็งกำลังภายในแบมือรับไว้ แต่ยังกลัวถูกซิ่งจุงจิกใส่อีกด้วย

เพ่งมองไปก็เห็น ซิ่งจุงตัวนั้นขดเป็นก้อนกลมซุกหัวเข้าไปในปีกของมันไม่มีทีท่ากราดเกรี้ยวดุร้ายหลงเหลือสักน้อยนิด ตลอดตัวยังมีตาข่ายรัดไว้แนบแน่น มิได้สะบัดดิ้นรนแม้สักแผ่วเบาอีกด้วย

เก้าไท้กงร้องอย่างเร่งร้อน

"รีบคลายตาข่าย หากช้าต้องรัดตายแน่นอน ตาข่ายนี้มีอาถรรพณ์ข่มสยบมันได้"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องตระหนกยิ่งนัก มือซ้ายที่ประกบเป็นเคล็ดรีบคลายออก ตาข่ายที่เป็นใยสีขาวสั่นไหววูบเดียวก็คลายออกจากร่างซิ่งจุง ประกายสีขาววูบขึ้นอีกครั้ง ตกลงไปในฝ่ามือของมันปานปาฏิหาริย์

เรื่องราวมหัศจรรย์สุดเปรียบประมาณ ซิ่งจุงตัวนั้นเมื่อถูกปล่อยแล้ว มิได้บินหนีไป ถึงกับกระพือปีกบินลงไปเกาะบนไหล่งักเซ้งเทียน

ตรงกันข้าม กลับขู่ขวัญงักเซ้งเทียนจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ โชคดีที่เก้าไท้กงบ่งบอกไว้ก่อน มิเช่นนั้น มันยังจะเกร็งกำลังภายในกระแทกออกไปอีกด้วย

เก้าไท้กงหัวร่อกล่าว

"ทุกประการเป็นไปดั่งหวังแล้ว เจ้าเตรียมจับตัวใหม่เถิด ขอเพียงมีสองตัวมาถึงมือ อื่น ๆ ก็ต้องมาสวามิภักดิ์ต่อเจ้าเอง"

มิคาด วาจาเก้าไท้กงไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินซิ่งจุงเล่าโจ๊วคำรามดังสนั่นปานฟ้าร้อง จากนั้น เบื้องล่างหน้าผามีประกายกระจายเจิดจ้า รังสีกระบี่ฉีกอากาศเสียงเสียดประสาท

งักเซ้งเทียนร้องด้วยความตระหนก

"มันใช้กระบี่บินโจมตีศัตรูแล้ว !"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"เฒ่าผู้นั้นเกิดจิตอำมหิตต้องการปลิดชีวิตแล้ว เด็กน้อย ลุ้ยเลี่ยงกับซิ่งเซียวของสองสตรีเนื่องจากมีกำลังภายในไม่เพียงพอ ตอนนี้เมื่อเผชิญกับคู่มือเลอเลิศสุดสูง ยังคงไม่มีปัญญาเรียกกลับไปได้"

"โชคดีที่สามารถต่อต้านในอากาศ หวังให้ผู้เฒ่าผู้นี้เพียงฝึกสำเร็จเล่มเดียวเถิด หากทัดเทียมกับอาจารย์ข้าพเจ้าก็ต้องย่ำแย่แน่"

"เด็กน้อย ศิษย์ทั้งสิบคนของมันเข้มแข็งเกินไป สามสุดยอดภาคเหนือพาเทียนเต๊กม้อเจ็งบวกกับนักบู๊อั้งล้อส่ายอีกมากหลายปานนั้น ยังไม่อาจต่อต้านได้เลย"

งักเซ้งเทียนเห็นมือขวาของซิ่งจุงเล่าโจ๊วกรีดตามเคล็ดวิชากระบี่บิน มือซ้ายถึงกับยังสามารถต่อยหมัดที่มีพลังหนักหน่วงมหาศาลออกไป แสดงว่าฝึกถึงระดับแบ่งภาคร่างออกจู่โจมศัตรูได้แล้ว จึงเห็นฉินเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักถูกคุกคามจนถอยร่นตลอดเวลา ต้องร้องด้วยความตระหนก

"ยี่งซี่ผ่ายต้องพ่ายแพ้ยับเยินแน่"

พลันมีเสียงแผดร้องดังโหยหวนหลายครั้ง นักบู๊อั้งล้อส่ายทั้งยี่สิบกว่าคนล้มฮวบติดตามกันไปถึงสี่คนซ้อน ๆ !

เก้าไท้กงโพล่งขึ้น

"เด็กน้อย เจ้าต้องลงมือแล้ว มิเช่นนั้น สามสุดยอดน่ากลัวยากจะหนีรอดความตายพ้น"

"ยินยอมเสียสละสามสุดยอดภาคเหนือไป ข้าพเจ้าไหนเลยยอมปล่อยให้ยี่ง-ซี่ผ่ายดำรงอยู่ได้"

เก้าไท้กงถอนใจกล่าว

"สตรีทั้งสองรักเจ้าลึกซึ้งจริงใจ หรือเจ้ายินยอมเห็นนางตายต่อตาได้"

งักเซ้งเทียนนิ่งอึ้งไม่ส่งเสียง เก้าไท้กงถาม

"หรือเจ้าเนื่องเพราะพวกนางยอม รับพวกมารอั้งล้อเอี๊ยวก ?"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อตอบ

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการสตรีที่มีแต่ความฟุ้งเฟ้อ ทะเยอทะยานเกินไป"

"เจ้าพอจะทำลายขุมกำลังของพวกนางด้วยมือตัวเอง แต่ไม่อาจปล่อยให้ซิ่งจุงเล่าโจ๊วทำลายแทนเจ้า"

งักเซ้ง ฯีเกนเน้นเสียงอย่างเด็ดเดี่ยว

"รอพวกนางตายแล้ว ข้าพเจ้าล้างแค้นแทนให้"

ช่วงเวลาที่ถกเถียงกัน นักบู๊อั้งล้อส่ายล้มไปอีกหลายคนแล้ว แต่ชายชราทั้งสิบคนนั้นคล้ายพบเห็นกระไรไม่ถูกต้อง พากันร้องเสียงประหลาดพิกล หนึ่งในจำนวนนั้นถีบตัวพุ่งควับ ถอยกลับมาที่ด้านหลังซิ่งจุงเล่าโจ๊วพลางร้องสุดเสียง

"อาจารย์รีบหยุดมือ นกวิเศษเหลือเพียงสิบห้าตัวแล้ว !"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วพอได้ฟัง คล้ายดั่งถูกศัตรูกล้าแข็งต่อยเข้าใส่สองหมัดก็ปานรั้งหมัดเก็บกระบี่ ถอนใจถามเสียงดังก้อง

"ดูชัดเจนหรือไม่ ?"

ชายชราผู้นั้นตอบด้วยความตระหนก

"อาจารย์ตรวจดูเองก็ได้"

ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักได้โอกาสนั้น รีบส่งรหัสพากันถอยปราดออกจากบริเวณต่อสู้ทันที

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายดั่งตรวจนับชัดเจน ของที่ท่าน..าปานดวงใจขาดหายไปตัวหนึ่งจริง ๆ พริบตานั้นคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปก็ปาน ทั้งกระโดดทั้งร่ำร้อง ลนลานกู่ยาว เรียกซิ่งจุงที่เหลืออีกสิบห้าตัวกลับมา

อั้งล้อเอียวก็ฉวยโอกาสหลบหนีไปก่อน ต่อมาก็เป็นล้อส่ายอ่องกับมาเคอ-เหล็งจู๊ ทะยานตามติดเข้าไปในป่าทึบ แต่เสื้อผ้าพวกมันตอนนี้ ขาดกะรุ่งกะริ่งจนพลิ้วไสวในสายลม เพราะถูกซิ่งจุงทั้งสิบห้าตัวตะปบตะกุยจนขาดไม่เป็นรูปเป็นร่างแล้ว

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วไม่สนใจศัตรูจะอยู่หรือไปเลย เรียกซิ่งจุงทั้งสิบห้าตัวกลับมาแล้ว สั่งศิษย์ทั้งสิบคนให้มารวมตัวกันทันที ท่านไม่สงสัยในพวกอึ้งซีผ่ายเลย แต่เงยหน้าตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ล้อทีแซ มีความเป็นคนจงปรากฏตัวออกมา เพียงรู้จักซุกหัวลอบขโมยนกของเรา นับเป็นผู้กล้าหาญประเภทใด ? เฮอะ เฮอะ ผิดนัดการประลองกระบี่มาถึงสองครั้ง ที่แท้ไม่กล้ามาพบหน้าเรานี่เอง"

งักเซ้งเทียนเห็นขุมกำลังของอึ้งซีผ่ายล่าถอยไปหมดสิ้น ที่จริงคิดจะชวนเก้าไท้กงหลบหน้าไปบ้าง แต่พอได้ยินวาจาซิ่งจุงเล่าโจ๊ว ต้องหันถามเก้าไท้กงด้วยความงุนงง

"ผู้ใดคือลัยทีแซ ?"

"หรือเป็นนามเดิมของล้อทีเล่านั้ง ?"

หยุดเล็กน้อยแล้วโพล่งขึ้น

"ถูกต้อง มันมิใช่บอก ผิดนัดประลองกระบี่สองครั้งหรือไร ?"

"อา...ข้าพเจ้าต้องเสนอหน้าหรือไม่ ?"

"หลบอีกชั่วคราว รอมันเยือกเย็นกว่านี้ค่อยออกไปพบกัน มิเช่นนั้นในยามที่มันคลุ้มคลั่งเช่นนี้ ต้องไม่ถกเหตุผลใด ๆ กับเจ้าแน่ ฮือกันเข้าหาเจ้าทั้งอาจารย์กับศิษย์ เจ้าจะทนทานได้หรือไม่ ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วตวาดเรียกหลายครั้งไม่ได้ผล ขุ่นแค้นจนกระโดดโลดเต้นไปทั่วทั้งแท่นหิน แผดด่าดังสนั่นหวั่นไหวไม่ขาดปาก จนครูใหญ่ คำรามเสียงดังสนั่น พาศิษย์ชราทั้งสิบสองคนของมันก้าวอาด ๆ เข้าไปในป่าทึบ

เก้าไท้กงรีบส่งเสียง

"พวกเราติดตามมันไป"

งักเซ้งเทียนพุ่งตัวลงจากหน้าผา ทอดระยะห่างกันหลายสิบวา ติดตามหลังไปไม่ยอมเลิกรา

เก้าไท้กงเดินพลางส่งเสียง

"เราไม่กลัวมัน ให้เราเข้าไปข้างกายของมัน ส่วนเจ้าไปตามรหัสที่เราบอกไว้มา"

งักเซ้งเทียนพลันร้องขึ้น

"ไท้กงรู้จักสถานที่เจ๊าะง้วยก๊กกับเทียวติ๊งไว้หรือไม่ ?"

"หนึ่งอยู่ทางเหนือของป่าอ๊วงฮง หนึ่งอยู่ทางใต้ของยอดเขานั้น สถานที่ทั้งสอง ต่างยังไม่พ้นจากเทือกเขาเทียนซัว"

งักเซ้งเทียนทราบท่านไม่ยอมระบุสถานที่แน่ชัดออกมา จึงครุ่นคิด

"ท่านกับอาจารย์คิดจะขัดขวางเราก็ไม่มีประโยชน์ ยิ่งซึ่ผ่ายต้องถูกทำลายพินาศย่อยยับจึงยินยอม"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วค้นหาไปตลอดทั้งป่าทึบสิบกว่าแห่ง แต่ไม่พบร่องรอยใด ๆ เลย แต่ท่านย่อมไม่กล้าปล่อยซิ่งจุงออกค้นหาร่องรอยศัตรูอีกแล้ว พาศิษย์ชรา

ทั้งสิบคนค้นหาอย่างเอาเป็นเอาตายดุจคนตาบอด นับเป็นความเหลวไหลถึงที่สุดจริง ๆ

จนเมื่อมาถึงใต้ยอดเขาลูกหนึ่ง พยาธิสุราคล้ายอาละวาดขึ้นอีกแล้ว จึงปลดน้ำเต้าออกจากหลัง หยุดเท้ากรอกสุราอย่างดุดัน คล้ายดั่งต้องการระบายความแค้นกับสุราก็ปาน

เก้าไท้กงตั้งใจจะเข้าไปใกล้กรงขังซิ่งจุงใบนั้น แต่ถูกซิ่งจุงในกรงรู้ตัวก่อน ส่งเสียงร้องประหลาดพิกลจนสับสน คล้ายมีท่าจะโถมจากกรงมาจู่โจมก็ปาน

ศิษย์ทั้งสิบคนได้ยินเสียงต้องประหลาดใจยิ่ง รีบเกร็งกำลังกระจายออกป้องกันทางรอบข้าง ผู้หนึ่งเตือนภัยต่อซิ่งจุงเล่าโจ๊ว

"อาจารย์ นกวิเศษไฉนไม่สงบเลย ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วได้แต่กรอกสุราจนงมงาย หากเป็นเรื่องอื่น ต้องบันดาลโทสะจนฟ้าถล่มได้ แต่พอได้ยินคำ 'ซิ่งจุงผิดปกติ' พลันกระโดดขึ้นร้อง

"ซิ่งตุ้นจื้อยังไม่ตาย ! ?"

เก้าไท้กงใจหายวาบ รีบถอยตัวจากบริเวณนั้นโดยเร็ว โลดละลิ่วมาทางด้านหลังงักเซ็งเทียนปานกระแสลม แล้วส่งเสียง

"เฒ่าเหลวไหลร้ายกาจจริง ๆ เด็กน้อย อย่าไล่ตามมัน"

งักเซ็งเทียนเห็นเก้าไท้กงปรากฏตัวมาด้วยสีหน้าหวาดกลัวปานนั้น รีบถามด้วยความสงสัย

"ว่ากระไร ?"

"มันรู้จักวิชาซิ่งตุ้นของเรา ดีที่มิได้เคลื่อนไหวอย่างไร ถึงกับเข้าใจว่าอาจารย์ผู้ล่วงลับยังไม่ตายเสียอีก"

'ซิ่งตุ้นจื้อ' สามคำนี้ อาจเป็นฉายาอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาของเก้า-ไท้กงก็ได้ เมื่องักเซ็งเทียนถามต้นสายปลายเหตุแล้ว ผงกศีรษะกล่าว

"ภายหน้าไท้กงควรอย่าเข้าไปใกล้นัก ระวังมันจะหลับตาฟาดฝ่ามือโดยเปะปะเหลวไหล"

"เฒ่าผู้นี้ไม่ใช่เจ้ากับอาจารย์ร่วมมือกัน ไม่มีทางต่อต้านได้แน่ เรายังต้องรีบเร่งไปเรียกอาจารย์เจ้ามาแล้ว"

งักเซ็งเทียนส่ายศีรษะกล่าว

"อาจารย์อยู่ในระหว่างพักผ่อน ท่านผู้เฒ่าโปรดอย่าไปเป็นอันขาด ให้ข้าพเจ้าคิดหาวิธีรับมือมันก็แล้วกัน"

เก้าไท้กงเน้นเสียงด้วยความกังวล

"เฒ่าผู้นี้มีนิสัยคล้ายมารร้ายเข้าไปทุกขณะแล้ว ทอดเวลายาวนานไป กลัวมันจะเป็นฝ่ายบุกเข้าไปก่อกวนหาเรื่องกับพวกบนป้าอ๊วงฮง หรือไปลงมือต่อสำนักใหญ่ทั้งหลายในตงง้วนก็ได้"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่จึงกล่าว

"นั่นเป็นเรื่องยากจะหลีกเลี่ยงได้ ท่านผู้เฒ่าควรกลับป้าอ๊วงฮงก่อน ร่วมมือกับอาจารย์หาทางป้องกัน และส่งคนไปบอกข่าวต่อเจ้าสำนักใหญ่ทั้งหลายให้เตรียมพร้อมไว้ เรื่องสำคัญสุดคือ อย่าใช้กำลังปะทะกับมันโดยหักหาญ"

เก้าไท้กงคล้ายรู้สึกเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสจริง ๆ รีบผงกศีรษะกล่าว

"หากมีศิษย์อยู่ที่ข้างกายมันเมื่อใด เจ้าจงสะกดกลั้นใจอย่าได้ลงมือ"

งักเซ้งเทียนรับคำอย่างนอบน้อม

"ผู้เฒ่าวางใจได้เต็มที่ ข้าพเจ้ามีโอกาสปลอดเมื่อใด เป็นต้องไม่ยอมเสี่ยงอันตรายแน่นอน"

เก้าไท้กงไปแล้ว งักเซ้งเทียนคงยังคงคุมเชิงอยู่ในละแวกใกล้เคียง ซิ่งจุงบนไหล่มันตัวนั้นก็มิได้โบยบินออกไปด้วย

สงบรอจนร่วมชั่วยาม จึงได้ยินซิ่งจุงเล่าโจ๊วเริ่มเคลื่อนไหว แต่มันก็ยังรู้สึกอีกด้านหนึ่งคล้ายมีคนคุมเชิงอยู่เช่นกัน จึงครุ่นคิด

"นั่นอาจเป็นคนของเอียเท้าทั้งสอง ส่งมาดูลาดเลาก็ได้"

พลันมีไหวพริบวูบขึ้น ลอบเร้นไปตามที่ต้นเสียงนั้น พบเห็นบนเนินสูงแห่งหนึ่งมีผู้ซุ่มตัวอยู่สี่คน จำได้ว่าเป็นมาเคอเหล็งฐี อั้งล้อเอียวกี กับเจี้ยงเล่าซาวล้อ-ส่ายสองคน

ฝ่ายตรงข้ามมิได้พบเห็นความเคลื่อนไหวของงักเซ้งเทียน คล้ายรวมสมาธิจิตใจอยู่แต่ความเคลื่อนไหวของซิ่งจุงเล่าโจ๊ว ที่จริงนับเป็นโอกาสประเสริฐสุดของงักเซ้งเทียนที่จะได้ลงมือสังหารศัตรู แต่มันไม่กล้าเสนอตัวออกลงมือ เพราะกลัวจะกระตุ้นให้พวกเฒ่าเหลวไหลเหล่านั้นรู้ตัวตามมา

แต่เรื่องราวผิดคาดหมายอย่างยิ่ง พลันได้ยินเสียงชราพุ่งผ่านหูไปดุจสายฟ้า มันต้องรีบเร่งถอยปราดออกมาโดยเร็ว ลัดเลาะไปตามต้นเสียงที่พุ่งผ่านหูเมื่อครู่พร้อมทั้งครุ่นคิด

"นั่นเป็นเสียงทางลมปราณที่ล้อส่ายอ๋องร้องเตือนภัยต่อพวกมัน"

เสาะหาออกไปประมาณครึ่งลี้ เห็นล้อส่ายอ๋องซ่อนตัวอยู่ที่หลังต้นไม้ใหญ่จริง ๆ งักเซ้งเทียนจึงรีบซ่อนตัวที่หลังต้นไม้ใหญ่ที่ไกลไปกว่ายี่สิบวาบ้าง จับตามองความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามแน่วนิ่ง

ไม่นานนัก มีดรุณีสี่นางโลดลิ่วมาจากร่องเขาแห่งหนึ่ง พอเห็นก็จำได้ เป็นกงจู๊ทั้งสี่ของล้อส่ายนั่นเอง

กงจู๊ล้อส่ายทั้งสี่พอวิ่งเข้ามาถึง นางหนึ่งรายงานภาษาล้อส่ายเบา ๆ หลายคำ งักเซ้งเทียนในระหว่างนี้พอจะรู้จักภาษาล้อส่ายอยู่บ้าง ฟังออกว่าพวกมันปรึกษาแผนการทรยศ แต่ยังไม่ทราบ ฝ่ายใดจะทรยศต่อผู้ใด ?

งักเซ้งเทียนต้องการทราบความละเอียด จึงปล่อยซึ่งจุงออกไปสะกดรอยอั้งล้อเอี๊ยวกีไว้ ส่วนมันเดินออกไปหาล้อส่ายอ๋องโดยตรง

ล้อส่ายอ๋องพอเห็นหน้ามัน มิเพียงไม่ตระหนกเท่านั้น กลับตื่นเต้นยินดีเป็นอย่างยิ่ง รีบประสานมือคารวะส่งเสียงแผ่วเบา

"เซี่ยวเฮี้ยบลี้ลับดั่งเทพยดาจริง ๆ มาได้พอดีทีเดียว พวกธิดาน้อยสืบได้ข่าวแน่ชัดมาแล้ว"

งักเซ้งเทียนประสานมือคารวะตอบ เดินเข้ามาถาม

"นี่เป็นสี่กงจู๊กระมัง ? ข้าพเจ้าเลื่อมใสเกียรติภูมิของธิดาท่านมานานแล้ว"

กงจู๊ล้อส่ายทั้งสี่ต่างประสานมือคารวะ ถ่อมตัวตามมารยาท งักเซ้งเทียนยิ้มเล็กน้อยกล่าว

"ขอถามไต้อ๋อง สืบได้ข่าวสำคัญใดมา ?"

"ธิดาน้อยทั้งสี่เมื่อครู่ลอบได้ยินอั้งล้อเอี๊ยวกีจะก่อการทรยศ จึงกลับมารายงาน ฟังว่าพวกนางมีแผนสังหารเหล็งจู๊ยึดอำนาจ เซี่ยวเฮี้ยบกับเราไต้อ๋อง ไยมิใช่เป็นฝ่ายฉกฉวยผลประโยชน์โดยไม่ต้องลงแรง ?"

งักเซ้งเทียนต้องลอบตระหนกยิ่งนัก แต่สีหน้ายังคงข่มไว้ไม่มีพิรุธ ยิ้มแย้มกล่าว

"ทราบข่าวไต้อ๋องยอมถ่อมตัวอยู่ในฮึ่งซี่ผ่ายมาหลายเวลา ที่แท้ก็เพราะถูกสถานการณ์บังคับนี่เอง"

ล้อส่ายอ๋องไม่ทราบความรู้สึกของงักเซ้งเทียน จึงถอนใจตอบ

"เราไต้อ๋องเป็นคนพเนจรเท่านั้น แม้บอกว่าฝากตัวอยู่ใต้อำนาจผู้อื่น แต่ยังคงมีอันตรายดั่งไข่กระแทกหินอยู่นั่นเอง"

"ไต้อ๋องไฉนไม่บอกเล่าความลับที่สืบได้ให้แก่เหล็งจู๊ทั้งสองของฮึ่งซี่ฝ่าย ?"

"โอ...เหล็งจู๊ทั้งสองหาได้เชื่อถือเราไม่ ไม่รายงานยังพอทำเนา ยามใดเอ่ยถึงเรื่องนี้ กลับต้องถูกกล่าวหาว่ายุยงให้แตกแยก ไยมิใช่เร่งชีวิตให้ตายเร็วยิ่งขึ้น ?"

"ไต้อ๋องทราบ ผู้แซ่งักจะต้องทำลายล้างฮึ่งซี่ฝ่ายให้ได้ หากถึงเวลาสมควรไต้อ๋องท่านจะวางตัวอย่างไร ?"

"ยินดีก่อกวนภายในให้แก่เซี่ยวเฮี้ยบ"

"ท่านมีนักมู้อยู่ในฝ่ายนั้นมากน้อยเท่าใด ?"

ล้อส่ายอ๋องถอนใจตอบ

"มีเพียงธิดาน้อยทั้งสี่เท่านั้น อื่น ๆ ต่างถูกพวกทรยศฆ่าตายไปหมดสิ้นแล้ว แม้ยังมีอีกจำนวนน้อยที่รอดชีวิต ตอนนี้ก็ไม่ทราบหนีไปซ่อนตัวในแห่งหนใด"

งักเซ้งเทียนครุ่นคิดชั่วครู่ ทราบว่าพวกอั้งล้อเอียวกีไปไกลมากแล้ว จึงล้วงจดหมายออกจากอกเสื้อมาฉบับหนึ่งกล่าว

"ไต้อ๋องนำจดหมายฉบับนี้ไปมอบต่อแก่สตรีทั้งสอง บอกว่าเป็นผู้แซ่งักวานส่ง อาศัยจดหมายฉบับนี้ ท่านพอจะบอกเล่าความลับได้ สตรีทั้งสองต้องไม่คลางแคลงสงสัยว่าท่านวางแผนยุยงใส่ไคล้แน่"

ล้อส่ายอ๋องรับมาดูหน้าซอง โพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"นี่เป็นจดหมายที่พวกเหล็งจู๊ส่งให้โง้วไต้เฮี้ยบต่างหาก"

"ใช่ แต่มันต้องไม่ตกมาในมือท่านอย่างแน่นอน"

ล้อส่ายอ๋องเข้าใจความนัยมาได้ ผงกศีรษะกล่าว

"อย่างนั้นขออำลาก่อน"

งักเซ้งเทียนมองส่งบิดากับบุตรชาวล้อส่ายไปไกลแล้ว รีบเร่งฝีเท้าติดตามพวกอั้งล้อเอียวกี ดีที่ก่อนจะมาพบล้อส่ายอ๋องได้ปล่อยซิ่งจุงตัวนั้นออกไปสะกดรอยอยู่ก่อน มิเช่นนั้นน่ากลัวไม่มีทางทราบทิศทางไปของพวกนางได้

ซิ่งจุงเป็นปักษาแสนรู้ มักโบยบินกลับมานำทางให้ จวบจนพลบค่ำ งักเซ้งเทียนติดตามถึงเมืองหนึ่งจึงหยุดลง เรียกซิ่งจุงโบยบินลงมาแล้วสั่ง

"ตัวน้อยที่น่ารัก เจ้าไปซ่อนในป่านอกเมืองเถิด ต่อแต่นี้เพียงอนุญาตให้ลอบติดตามเรา อย่าถูกผู้คนพบเห็นเจ้าเป็นอันขาด"

ซิ่งจุงถึงกับรู้จักภาษามนุษย์ชัดเจน มันร้องเบา ๆ แล้วโบยบินออกไปทันที งักเซ้งเทียนอิ่มเอิบยินดีจนหัวร่อคำนึง

"นับเป็นปักษาเทพเจ้าจริง ๆ เราจะต้องยึดอีกสิบห้าตัวของเผ่าเหลวไหลมาให้หมดสิ้นจึงยินยอม"

ขณะจะเข้ากำแพงเมือง วีบเกร็งกำลังภายในเปลี่ยนโฉมหน้าลอบสืบเสาะ พบเห็นนักบู๊ลื้อสายผู้หนึ่งยืนอยู่ที่หน้าโรงเตี๊ยม คาดว่าพวกอั้งลื้อเอียวก็ต้องพักอยู่ภายในแน่ จึงหาอีกโรงเตี๊ยมหนึ่งเข้าพักแรม

แต่เรื่องราวผิดคาดหมายอย่างยิ่ง ในโรงเตี๊ยมนั้นถึงกับมีซิ่งจุงเล่าโจ๊วพักอยู่ก่อน งักเซ้งเทียนเพิ่งเหยียบย่างเข้าประตู พลันได้ยินเสียงชราหัวร่อฮาฮาทักทาย

"เด็กร้ายกาจ ครั้งนี้เจ้าหนีไม่รอดอีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนเหลียวไปที่ต้นเสียง เห็นซิ่งจุงเล่าโจ๊วพอดีเดินออกมาจากชั้นใน ต้องงุนงงจนตะลึงลาน ชั่ววูบจึงหัวร่อฮาฮากล่าวบ้าง

"ผู้อาวุโสยังคงสังเกตการแปลงโฉมของผู้เยาว์ออกอยู่นั่นเอง"

"เฮอะ เฮอะ ต่อให้เจ้าถลกหนังออกมาอีกชั้นหนึ่ง ยังไม่อาจตบตาเล่าฮูได้"

งักเซ้งเทียนกลัวมันจะลงมือในโรงเตี๊ยม รีบหัวร่อเสียงดัง ๆ กล่าว

"ครั้งนี้ พวกเราจะต้องพิสูจน์ให้เห็นผลแพ้ชนะกัน ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วสะบัดมือส่งเสียงคำเดียว

"ไป !"

งักเซ้งเทียนหันกายเดินออกไปพลางกวักมือเรียก

"ให้พวกท่านอาจารย์กับศิษย์ร่วมมือกัน"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วติดตามกระชั้นชิด หัวร่อฮาฮาตอบ

"เด็กน้อยถึงกับรู้ใจเล่าฮูได้"

ที่จริงงักเซ้งเทียนคิดจะกระตุ้นให้มันรับปากสู้ตัวต่อตัว ไหนเลยคาดคิด ถึงกับเป็นอาจารย์กับศิษย์ร่วมมือกันจริง ๆ พอได้ยินต้องตระหนกจนขวัญสะท้าน ร้องคร่ำครวญในใจ

"ด้วยวิทยายุทธ์ที่เลอเลิศสุดสูงของมัน ถึงกับยังไม่เคารพกฎยุทธจักร นับเป็นบุคคลทางฝ่ายมารร้ายจริง ๆ"

ออกจากตัวเมืองแล้ว ซิ่งจุงเล่าโจ๊วชิงเดินนำหน้าพลางส่งเสียง

"เด็กน้อยตามเล่าฮูไป ละแวกใกล้เคียงไม่มีสถานที่เหมาะสม เจ้าแม้แอบอ้างเป็นศิษย์ลื้อทีแซ แต่ฝีมือไม่ด้อยกว่าลื้อทีแซเลย เล่าฮูหามันไม่พบมาเป็นเวลากว่าหกสิบปีแล้ว ในที่สุด ยังคงหาพบคู่ที่ทัดเทียมจนได้"

งักเซ้งเทียนเพราะต้องการจับซิ่งจุงของมัน จึงยังไม่กล้านำจิวทีล้อหมังออกมายืนยัน เพียงแต่สงสัย ศิษย์ชราทั้งสิบคนของมันหายไปที่ใดกัน ไฉนมิได้ติดตามมาด้วย

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายดั่งสังเกตสีหน้างักเซ้งเทียนออก หัวร่อฮาฮากล่าว

"เจ้ากำลังค้นหาศิษย์ของเรากระมัง ? บอกกับเจ้า พวกมันตอนนี้กำลังสะกด-รอยพวกฮวนตาสีเขียวอยู่"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องถอนใจคำนึงด้วยความตื่นเต้น

'เฒ่าผู้นี้ดูเปลือกนอกคล้ายเหลวไหล แต่ที่จริงเปรื่องปราดหลักแหลมเป็นอย่างยิ่ง'

ใจครุ่นคิดปากตอบไป

"ในถุงผ้าที่กลางหลังผู้อาวุโส คงเป็นซิ่งจุงสิบหกตัวแล้ว ? ครั้งนี้ควรปล่อยออกมาช่วยเหลือจึงถูกต้อง"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วแค่นเสียงด้วยความแค้นเคือง

"ล้อทีแซไร้ยางอาย มันไม่กล้าประลองกับเล่าฮู แต่ลอบเร้นขโมยของวิเศษของเรา ตอนนี้เหลืออยู่สิบห้าตัวเท่านั้น ฮา ฮา เราไม่ยอมปล่อยอีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนขบขันจนหัวร่อในใจ แต่ปากตอบไป

"ฟังว่าซิ่งจุงมีนิสัยพิเศษ เพียงจับไปได้สองตัวแล้ว อื่น ๆ ก็ต้องติดตามไปหมดทั้งฝูงเลย"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วถลึงตาจ้องมองพลางแค่นเสียง

"เด็กน้อยรู้จักไม่น้อยเลย เฮอะ เฮอะ แต่เพียงรู้หนึ่งไม่รู้ถึงสอง ซิ่งจุงของเล่าฮูมีสองฝูง แต่ละฝูงมีแปดตัว ในแปดตัวนั้นมีหัวหน้าอยู่ตัวหนึ่ง หัวหน้าไม่หาย ตัวอื่น ๆ ต้องไม่หลบหนีไป ล้อทีแซมีความตั้งใจขโมยของวิเศษเราอยู่นานแล้ว แต่มันสังเกตหัวหน้าซิ่งจุงไม่ออก จึงยังไม่กล้าลงมือเสมอมา ครั้งนี้มันคล้ายฝากความหวังให้โชคช่วย มิเช่นนั้น ยังคงไม่กล้าลงมืออยู่นั่นเอง"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องถอนใจคำนึง

'เช่นนี้ก็ลอบจับลำบากแล้ว'

แต่มันเพียงกลอกตาวูบเดียวก็ได้อุบายมา หัวร่อกล่าว

"ที่ผู้อาวุโส มีทั้งจำนวนก็เพียงสิบหกตัวเท่านั้น อาจารย์เพียงยอมเสียเวลาเล็กน้อยก็เกินพอ เมื่อมีโอกาสจับไปทีละตัวสองตัว ย่อมมีวันจับหมดสิ้นจนได้"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วแค่นหัวร่อสวนคำ

"เราไม่ปล่อย ล้อทีแซจะทำอย่างไรกับเราได้ ? เด็กน้อย เจ้ายังจะแอบอ้างอีกหรือไร ?"

"ฮา ฮา นั่นยิ่งหวาดเสียว ผู้อาวุโสซิ่งตุ้นจื้ออาจจะทิ้วไปทั้งกรงก็ได้"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วร้องด้วยความแตกตื่นสงสัย

"บุคคลที่เด็กน้อยเจ้ารู้จักมีมากมายจริง ๆ เฮอะ เฮอะ ซิ่งตุ้นจื้อไหนเลยเข้าใกล้ตัวเล่าฮูได้ ?"

"ยังมีอีกประการ มิอาจไม่ให้ผู้อาวุโสไม่ปล่อยซิ่งจุงได้"

"ไอ้ ! ผู้ใดสามารถบังคับให้เล่าฮูปล่อยของวิเศษ"

"ยามใดฮึ่งซี่ฝ่ายทุ่มเทคอกมาทั้งวัง ลองถามผู้อาวุโสกับพวกศิษย์ สามารถต่อต้านรับมือได้หรือไร ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายดั่งรู้สึกลำบากยากใจบ้างแล้ว จึงไม่อาจประฝีปากตอบโต้ทันที

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮากล่าวต่อ

"มนุษย์เราไม่มีแผนงามพร้อมสมบูรณ์ เรื่องราวก็มีคาดคิดไม่ถึงอยู่ ผู้อาวุโสไหนเลยจะดูแคลนผู้คนทั้งแผ่นดินได้ ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วพลันชะงักเท้าหันร่างมากล่าว

"เล่าฮูสังหารผู้ช่วยที่เข้มแข็งของพวกนางสักหลายคนค่อยว่ากล่าว เด็กน้อยการประลองของพวกเราต้องชะลอไว้โอกาสหน้าแล้ว"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮาถาม

"ไหนเลยง่ายดายปานนี้ ?"

"ไอ้ ! นับว่าเราเป็นฝ่ายแพ้ครึ่งกระบวนท่าก็แล้วกัน"

งักเซ้งเทียนฉุนงงสงสัยยิ่งนัก เหม่อมองพลางถาม

"เพียงครึ่งกระบวนท่าจะนับเป็นผลแพ้ชนะได้ ?"

"เด็กน้อยเจ้าอ้าปากหุบปาก ต่างบอกล้อทีแซเป็นอาจารย์ของเจ้า เล่าฮูตอนนั้นยอมรับเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ หรือยังไม่ได้อีก ?"

งักเซ้งเทียนยิ่งไม่เข้าใจ ถามเสียงดัง ๆ

"อาศัยลมปากบอกแพ้ครึ่งกระบวนท่า ก็นับเป็นการยอมรับได้ ?"

"เฮอะ เฮอะ เด็กน้อยเจ้ารู้จักกระไร ฮุงตุ่งจื้อแพ้เราสามกระบวนท่า ถูก

ห้ามไม่ให้ปรากฏตัวในยุทธจักรตลอดกาล ลั่งทีบซเมื่อกาลกระโน้น เพียงแพ้ต่อเรา ครึ่งกระบวนท่า ต้องเตลิดหนีไปไม่กล้าเสนอหน้าอีก วันนี้เล่าฮูยอมรับว่าแพ้เจ้า ครึ่งกระบวนท่า นี่เป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัสปานใดแล้ว เจ้าเข้าใจหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนนับว่าเข้าใจมาได้ หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"ผู้อาวุโสไปเถิด ครึ่งกระบวนท่านี้ มิใช่ความสามารถแท้จริงได้มา ผู้เยาว์ไหนเลยจะถือเป็นความดีความชอบได้"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วแค่นหัวร่อกล่าว

"เล่าฮูลั่นปากไปแล้ว เจ้าจะไม่รับได้หรือไร ? มีความสามารถมาเอาชัยเล่าฮูอีกสองกระบวนท่าครึ่ง ฉายาบู๊ลิ้มเจ๊าะเสี่ย (ปราชญ์สุดยอดยุทธจักร) ก็เป็นของเจ้า"

งักเซ้งเทียนเห็นท่านสะบัดหน้าเร่งฝีเท้าไปด้วยความเดือดดาล ต้องกระอักกระอ่วนจนหัวร่อไม่ออกร้องไห้มิได้ จนครู่หนึ่ง จึงย้อนกลับไปบ้าง

กลับถึงในเมือง ไม่พบร่องรอยบุคคลทั้งสองฝ่ายเลย งักเซ้งเทียนเข้าใจพวกมันอาจจะไปทางตะวันตกของเมืองก็ได้

งักเซ้งเทียนกลับไปโรงเตี๊ยมที่พัก รับทานอาหารแล้วสอบถาม มีคนกลุ่มใหญ่ไปทางตะวันตกของเมืองจริง ๆ จึงรีบติดตามออกไปบ้าง

เพ่งมองสุดสายตา เห็นในระยะไกลมีคนอยู่ผู้หนึ่ง จำได้ว่าเป็นเงาหลังของซิ่งจุงเล่าโจ๊ว จึงรีบเกร็งลมปราณติดตามหลังไป

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วเร่งฝีเท้าจนกว่าสามสิบลี้ จึงเปลี่ยนเส้นทางเข้าไปในภูเขา คล้ายดั่งสังเกตออก มีเสียงเคลื่อนไหวผิดปกติใดอยู่

งักเซ้งเทียนห่างจากท่านประมาณสองชั่วธนูแล่น เงี่ยหูฟังโดยสุขุม ได้ยินในส่วนลึกของป่าเขา มีเสียงต่อสู้แว่วออกมาจริง ๆ ทั้งยังเป็นเสียงผู้คนจำนวนมากอีกด้วย

สังเกตชัยภูมิรอบข้างแล้ว พลิ้วควับเข้าไปทางซ้ายมือ อ้อมทางชิงล่วงหน้าเร่งฝีเท้าเข้าไปในส่วนลึกของราวป่า

ทันใดนั้น มีดรุณีสองนางถลันออกจากป่ามาขวางทางไว้ ถึงกับเป็นฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักได้ งักเซ้งเทียนจึงชะงักเท้าหมายจะหลบซ่อนตัว

แต่แป๊ะอั้งงักพบเห็นมันก่อน รีบพุ่งตัวเข้ามาถาม

"ท่านจะไปที่ใด ?"

งักเซ้งเทียนทราบหลบไม่ทัน จำต้องหยุดตอบ

"ต้องไม่ไปสวามิภักดิ์ต่อฮึ่งซี่ผ่ายแน่นอน"

เสียงตอบคราวนี้ทั้งกระด้างทั้งเย็นชา พอดีฉิ่นเจ็งเจ็งก็เดินเข้ามาถามบ้าง

"นามของฮึ่งซี่ผ่ายไม่น่าฟังหรือไร ?"

"เฮอะ น่าฟังที่สุดแล้ว หากเพิ่มสตรีร่านราคะ บุรุษมารร้ายโฉดชั่ว ต่างเผ่าต่างพันธุ์สุมหัวกัน ยิ่งเป็นเกียรติที่ต้องภาคภูมิกว่านี้"

แป๊ะอั้งงักแค่นหัวร่อสวนคำทันที

"เรื่องราวอยู่ที่การกระทำของผู้คน ขอเพียงพวกเราควบคุมได้ถูกต้องเหมาะสม ไยกังวลพวกมันจะไม่กลับใจเป็นคนดีงามได้ ?"

งักเซ้งเทียนแค่นเสียงหนัก ๆ

"อั้งล้อเอียวก็มีจิตทรยศต้องการชิงอำนาจอยู่แล้ว พวกท่านถึงกับยังงมงายไม่รู้ตัวเลย !"

ฉิ่นเจ็งเจ็งส่งเสียงดัง ๆ

"พวกเราไม่ต้องการฟังคำยุแหย่ให้แตกแยก"

งักเซ้งเทียนเห็นพวกนางกระทั่งยังไม่ยอมเชื่อเรื่องที่มันบอกด้วยตนเอง โทสะจึงดาลเดือดจนตาเป็นประกายวาว แค่นเสียงกระด้างเย็นชา

"ข้าพเจ้าต้องการเห็นฮึ่งซี่ผ่ายย่อยยับดับสูญกับตาก่อน จึงจะลงมือจัดการสังหารพวกมัน เวลาชะตาขาดของท่านทั้งสองอยู่อีกไม่ไกลแล้ว"

แป๊ะอั้งงักตบเอวถาม

"โห่วตี่ซิ่งทั่งของอั้งล้อเอียวก็ถูกข้าพเจ้าชิงมานานแล้ว อาศัยพลังฝีมือแท้จริง คาดว่านางยังไม่กล้าวู่วามหุนหันได้"

งักเซ้งเทียนแค่นหัวร่อหันกาย กระโดดปราดออกไปพร้อมกับส่งเสียง

"ซิ่งจุงเล่าโจ๊วอยู่ที่เบื้องหน้านั่นเอง เพียงต่านของมันก็พอให้พวกท่านต่อต้านรับมือแล้ว นับแต่นี้พวกเราต่างอยู่คนละสุดปลายกัน"

ฉิ่นเจ็งเจ็งตวาดเสียงแหลม

"ท่านกล้าฆ่าบริวารพวกเรา พวกเราก็จะให้ท่านไม่อาจหนีรอดเงื้อมมือกิมเล้งกงจู๊"

งักเซ้งเทียนทะยานกายไปไกลกว่าครึ่งลี้นานแล้ว แม้เสียงของนางยังแว่วมากระทบโสต แต่มันเพียงแค่นหัวร่อไม่ตอบโต้ด้วย เบนเป้าหมายไปในบริเวณมีเสียงต่อสู้แว่วมา พร้อมทั้งครุ่นคิด

'ตอนนี้เสียงเงียบหาย หรือการต่อสู้ยุติลงแล้ว ?'

พลันมีกระแสลมกรรโชกมา หอบกลิ่นคาวโลหิตฉุนเฉียวชอนไชเข้านาสิก งักเซ้งเทียนรู้ตัวเป็นเรื่องเลวร้าย รีบเสาะหาไปตามเบาะแส จนหลายสิบวาให้หลัง ถึงในป่าด้านซ้ายมือ เห็นมีศพสี่ซากที่เหลือหนังหุ้มกระดูกนอนกับพื้น เข้าไปตรวจดูระยะใกล้ต้องตระหนกจนใจสั่นสะท้าน จำได้ว่าเป็นสี่ในสิบของศิษย์ชราซิ่งจุง-เล่าโจ๊ว จึงรำพึงเบา ๆ

"นี่เป็นสภาพการตายของผู้ถูกบ้วยเหลือซิ่งกงสังหาร กิมเล้งกงจู๊มาลงมือในสถานที่นี้ แสดงว่าเป็นแผนของเอียเท้าทั้งสองคนแน่นอน"

งักเซ้งเทียนตรวจทั่งบริเวณโดยละเอียดอีกรอบหนึ่ง พบเห็นยังมีร่องรอยสับสนวุ่นวายอยู่ ผงกศีรษะอย่างเข้าใจพลางรำพึง

'พวกอั้งล้อเอียวกีก็มาลงมือช่วยเหลือด้วย มิน่าเล่า จึงได้ยินเสียงต่อสู้ที่กราดเกรี้ยวดุดันปานนั้น'

ดังนั้น ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แน่ใจว่าต้องมีคนพบเห็นร่องรอยซิ่งจุงเล่าโจ๊ว-ใกล้จะมาถึง พวกนางจึงกระจายหนีออกไป ผู้หนีก่อนย่อมเป็นพวกอึ่งซี่ผ่าย

เมื่อครุ่นคิดเข้าใจความนัยแล้ว สังเกตทางถอยหนีของพวกอั้งล้อเอียวกีชัดตาแล้ว ติดตามรอยไปทันที

ตอนนั้นผ่านพ้นยามสามแล้ว งักเซ้งเทียนไล่ตามมาจนถึงริมทะเลทรายแห่งหนึ่ง หยุดเท้ากวาดตามอง จำได้ว่าเป็นสถานที่เดิมของประเทศโบราณเล้าลั้ง และก็ทราบห่างจากป้าอ๊วงฮงอีกไม่ไกลเท่าใด

งักเซ้งเทียนกลัวอย่างยิ่งว่า ซิ่งจุงเล่าโจ๊วจะขึ้นไปรังควานหาเรื่องบนป้าอ๊วงฮง จึงรีบเกร็งกำลังลมปราณพุ่งปราด ๆ ออกไปปานดาวตกจากฟ้า

ไหนเลยคาดคิด ข้ามยอดเขาไปไม่กี่ลูก เบื้องหน้าปรากฏปากหุบเขามืดเลือนราง เดินตามทางเข้าไปในหุบเขา สองฟากข้างล้วนเป็นดงดิบดึกดำบรรพ์ มีทางศิลาเล็ก ๆ คด ๆ เคี้ยว ๆ ทอดผ่านในกลางป่า คล้ายดั่งเป็นคนสร้างขึ้น และก็คล้ายเป็นทางธรรมชาติ งักเซ้งเทียนพลันได้คิดด้วยไวปัญญา เบื้องหน้าอาจเป็นหุบเขาเจ๊าะง้วยก็ได้

ขณะเดินพลางครุ่นคิดพลางนั้น พลันเห็นมีเงาร่างสายหนึ่งวิ่งออกมาจากในป่าทึบด้วยสภาพหวาดหวั่นลนลานปานสุนัขถูกไล่ล่า วิ่งข้ามทางศิลามุดเข้าไปในป่าทึบอีกด้านหนึ่ง เพียงการปรากฏตัวแวบเดียวนี้ งักเซ้งเทียนก็ดูออกว่าเป็นนักปู้

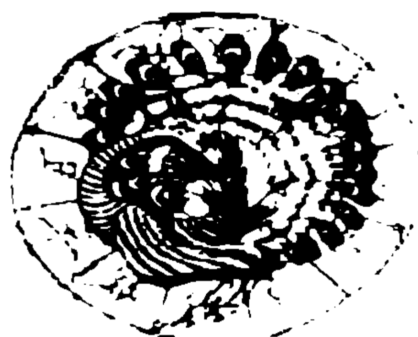
ของอั้งล้อส่าย แต่ยังคำนึงด้วยความประหลาดใจ

"เราคาดเดาถูกแล้ว แต่มันไฉนไม่มาสกัดขวางเรา ?"

เดินไปอีกประมาณสองชั่วธนูแล่น พลันเห็นมีศพสองซากพาดอยู่กลางทางศิลา พอเข้าดูระยะใกล้ ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"มีคนบุกเข้าไปในหุบเขาก่อนแล้ว ผู้ตายทั้งสองนี้ล้วนเป็นนักมู้อั้งล้อส่าย"

บทที่ 34
มรสุมผ่านพ้นไป

*งักเซ่งเทียนเดินตามทางศิลาไปด้วยความ*ระมัดระวัง ยิ่งเข้าลึกยิ่งเห็นศพมาก นอกจากนักบู๊ของอั้งล้อสายแล้ว ยังพบซากศพชาวยุทธ์ตงง้วนอยู่ประปราย จำได้ว่าผู้ตายล้วนเป็นบริวารดั้งเดิมของลุ้ยบ้อกับจิ๊บสี่ซิงแซ ซึ่งเมื่อกาลก่อนได้รับหน้าที่เฝ้ารักษาเขตหวงห้ามยุทธจักร

ผ่านเข้าไปในช่องเขาแคบ ยังไม่ถึงครึ่งลี้ เบื้องหน้าพลันกระจ่างกว้างขวาง กลายเป็นหุบเขาพิสดารที่มีทิวทัศน์ร่มรื่นสวยงาม ผนังผาทั้งสี่ด้านสูงชันเลือนหายในหมู่เมฆ ทั้งหุบเขามีไม้ดอกนานาพันธุ์เบ่งบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมซาบซ่านดาลใจ

ขณะที่งักเซ่งเทียนเดินผ่านหน้ากอไผ่ พลันเห็นมีดรุณีสี่นางวิ่งปราด ๆ ออกมา แต่ละนางเสื้อผ้ากะรุ่งกะริ่ง ใบหน้าซีดขาวตาเหลือกค้าง คล้ายดั่ง

ผ่านการประหัตประหารที่อำมหิตดุดันมาพักใหญ่ รีบปราดเข้าไปถาม

"กงจู๊ทั้งสี่ ไฉนมีรูปลักษณะเช่นนี้ ?"

ที่วิ่งออกมาทั้งสี่นางคือกงจู๊ล้อส่ายจริง ๆ พวกนางพอเห็นงักเซ้งเทียนปรากฏตัว ต่างโถมเข้ามาคุกเข่ากราบทันที เปล่งเสียงร่ำไห้ดัง ๆ ถึงกับไม่อาจกล่าววาจาได้อีกแล้ว

งักเซ้งเทียนพลิ้วตัวหลบการกราบของพวกนางพลางถามอย่างเร่งร้อน

"เกิดเรื่องสำคัญอันใด ?"

นางหนึ่งที่มีอายุสูงวัยกว่าร่ำไห้รายงาน

"หลังจากพระราชบิดาถือจดหมายของเซี่ยวเฮี้ยบกลับหุบเขา จนบัดนี้ เหล็งจู๊ทั้งสองยังไม่ได้กลับมาเลย มิคาดคิด เมื่อสองชั่วยามก่อน ซิ่งจุงเล่าโจ๊วกับศิษย์อีกเจ็ดคนของมันถึงกับเข้ามาเข่นฆ่าสังหารในหุบเขา พวกเราต้องตายในฝีมือพวกมันถึงแปดเก้าส่วนในสิบ พระราชบิดาของพวกเรา ก็ประสบภัยไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนลนลานถาม

"ศัตรูยังอยู่ในหุบเขาหรือไม่ ?"

"ไม่อยู่แล้ว เพิ่งกลับไปเมื่อครู่เอง"

"พวกท่านตอนนี้จะไปที่ใด ? ควรถอนตัวจากฮิ่งซี่ฝ่ายเสียแต่เนิ่น ๆ จึงประเสริฐ"

ตรุณีทั้งสี่ไม่มีที่ทางให้ไปได้อยู่แล้ว บิดาตายจาก สำนักล่มทลาย พวกนางไหนเลยยังจะมีที่ฝากกาย จึงเศร้าเสียใจจนร่ำไห้ดัง ๆ ขึ้นอีกครา

งักเซ้งเทียนรู้สึกเวทนาไม่น้อย ถอนใจกล่าว

"สี่ท่านไม่ต้องเศร้าเสียใจ ข้าพเจ้ามีสถานที่แห่งหนึ่งพอจะให้พวกท่านพำนักโดยปลอดภัยสักระยะหนึ่ง"

ตั้วกงจู๊รีบถาม

"เซี่ยวเฮี้ยบจะชี้แนะให้พวกผู้อาภัพไปพักในที่ใด ?"

"ป้าอ๊วงฮงอยู่ทางเหนือของหุบเขานี้เอง มันเป็นสถานที่ซ่อนตัวสำรวมของอาจารย์ข้าพเจ้า ท่านทั้งสี่พอจะไปพึ่งพาอาจารย์ให้รับไว้ได้"

แล้วล้วงหยกประดับเก้ามังกรออกมายื่นให้ตั้วกงจู๊พลางกล่าวต่อ

"นี่เป็นสัญลักษณ์ของข้าพเจ้า สี่ท่านถือหยกนี้เป็นหลักฐานยืนยัน ป้าอ๊วง-ฮงต้องไม่ขัดขวางท่านเด็ดขาด อาจารย์พอเห็นหยกชิ้นนี้ ย่อมต้องรับพวกท่านทั้งสี่

ไม่เดินทางในตอนนี้เถิด"

ดรุณีทั้งสี่พลุ่งพล่านตื่นตันยิ่งนัก กรีดน้ำตาล่ำลาไปโดยเร็ว

งักเซ้งเทียนเดินช้า ๆ เข้าไปในหุบเขา ไม่นานก็พบซากศพเล้อส่ายล้องที่หน้า
วะท่อมหลังหนึ่ง ต้องถอนใจคำนึง

"นึกไม่ถึง มันจะมาตายในมือซิ่งจุงเล่าโจ๊วได้"

ยืนตะลึงลานอยู่ครู่หนึ่ง จึงลากซากศพไปในร่องเขา ขุดหลุมลึกแล้ว ล้วง
ระกาศิตหยกที่ล้อส่ายล้องมอบให้มันออกมา อธิษฐานเบา ๆ

"ของที่ท่านมอบให้ ข้าพเจ้าขอน้อมคืนแก่ท่าน เรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต ลบ
างหมดสิ้นในครั้งเดียว ขออย่าได้จองเวรกันอีกเลย"

งักเซ้งเทียนฝังทั้งประกาศิตหยกกับซากศพไว้ ด้วยจิตใจที่สะทกสะท้อน
ย่างยิ่ง ลัดเลาะตามร่องเขาไปจนถึงเชิงผา กระโดดโลดแล่นขึ้นบนหน้าผาแล้ว ไม่
ราบควรจะไปในทิศทางใด ยิ่งไม่ทราบควรกระทำเรื่องราวใดอีกด้วย ยืนครุ่นคิดจน
มเซาอยู่ครู่ใหญ่ ถอนใจรำพึง

"ยังคงไล่ตามซิ่งจุงเล่าโจ๊วเถิด เฒ่าผู้นี้ไม่กำจัด ในที่สุดต้องเป็นภัยภัยต่อ
ทธจักรทั้งแผ่นดินแน่"

เมื่อได้คิดเช่นนั้นหมายจะสาวเท้า พลันเห็นมีเงาร่างหลายสายพุ่งปราด ๆ
นไปบนยอดเขาลูกหนึ่ง คล้ายกำลังไล่ล่ากันอยู่ อดเกิดความตื่นเต้นสงสัยไม่ได้
เลอยต้องพุ่งตัวไปในทิศทางนั้นบ้าง

งักเซ้งเทียนกระโดดโลดแล่นข้ามสันเขาแห่งหนึ่งแล้ว เห็นมีประกายสีแดง
บขึ้น รังสีกระบี่ดังสะท้านฟ้า ต้องร้องด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"แย่แล้ว อาจารย์ต่อสู้กับผู้คน ประกายสีแดงนั้นคล้ายเป็นรังสีกระบี่มุกแดง
องอาจารย์"

พุ่งตัวข้ามสันเขาไป เบื้องหน้าเป็นหุบเขาศิลา พอกวาดตามองต้องตระหนก
นใจสั่นสะท้าน เพราะเห็นซิ่งจุงเล่าโจ๊วพาศิษย์อีกหกคนล้อมกลุ้มรุมโง้วเล้งจูเพียง
เดียว และคล้ายต่อสู้กันมาเป็นเวลานานไม่น้อยอีกด้วย เป็นสภาพการต่อสู้ที่
ามทิตดุดันอย่างไม่เคยพบพานมาเลย

กระบี่มุกแดงของโง้วเล้งจู มีสภาพคล้ายราชันประทับในหมู่ข้าราชบริพาร
เพียงต่อต้านกับค้อนคู่ที่ประหลาดพิกลของซิ่งจุงเล่าโจ๊วได้อย่างหักหาญเท่านั้น ยัง
กใช้ฝ่ามือซ้าย สะบัดออกต่อต้านการโหมจู่โจมอย่างดุดันของชายชราอีกหกคนด้วย

งักเซ้งเทียนเพราะกลัวจะกระทบกระเทือนต่อศักดิ์ศรีและเกียรติภูมิของอาจารย์ จึงได้แต่กัดฟันดูอยู่ทางด้านข้าง และมันก็มีความตั้งใจจะดูพลังฝีมือของอาจารย์สูงส่งถึงระดับใดด้วย

พลังฝีมือของโง้วเล้งจูสูงส่งถึงระดับไม่อาจหยั่งคำนวณเลย เห็นกระบวนท่าของมันกรีดกรายไปตามสบาย ท่วงท่าหนักแน่นเยือกเย็นเป็นยิ่งนัก แต่ละกระบี่ แต่ละฝ่ามือ ล้วนเปิดเผยห้าวหาญเปี่ยมอำนาจ ทั้งไม่พลิกแพลงเข้าหลอกล่อและไม่ลอบจู่โจมสังหาร ไม่สนใจศัตรูจะจู่โจมเข้ามาในทิศทางใด มันเพียงอาศัยท่าเท้า-เก้ามังกรทะยาน รุกรับอยู่แต่ทางด้านตรงเท่านั้น ความสวยงามของท่วงท่า ความปราดเปรียวของอาวุธ ทุกแห่งล้วนแสดงถึงบุคลิกภาพของวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ !

งักเซ้งเทียนดูจนเคารพเทิดทูนสุดหัวใจ รำร้องคำนึง

'เราไม่มีทางฝึกบุคลิกภาพที่มีตามกำเนิดของอาจารย์นี้ได้เลย แม้จะฝึกไปชั่วชีวิตนี้ก็ตาม'

มันดูจนเคลิบเคลิ้มลืมตัว สาวเท้าใกล้บริเวณต่อสู้มาทุกขณะ พลังกระแทกกระทั้นออกไปเป็นระยะไม่ขาดสาย ในรัศมียี่สิบวา หากไม่ใช่เป็นยอดฝีมือชั้นเลิศไม่มีทางหยั่งเท้าทรงกายได้

และก็มีแต่งักเซ้งเทียนเท่านั้น ที่สามารถเข้าไปในรัศมีสิบวาได้

โง้วเล้งจูคล้ายดั่งพบเห็นงักเซ้งเทียนอยู่นานแล้ว แต่มิได้ตวาดห้ามไม่ให้มันเข้ามา และก็คล้ายมีเจตนาทดสอบจิตใจของศิษย์รักอีกด้วย เมื่อเห็นศิษย์รักสีหน้าเคร่งขรึมสำรวมปานนั้น ต้องร้องในใจ

'เซ้งยี้ อาศัยความหนักแน่นเยือกเย็นของเจ้า เราอาจารย์วางใจเจ้าได้โดยสิ้นเชิงแล้ว'

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายดั่งยังไม่รู้จักโง้วเล้งจู แต่ไม่มีทีท่าอวดโอ่ความชราของผู้อาวุโสสูงส่งอีกแล้ว ยังมีทีท่าให้ความนับถืออีกสามส่วนด้วย เมื่อเห็นงักเซ้งเทียนสืบเท้าเข้ามาใกล้ พลันตวาดเสียงก้องกังวาน

"เด็กน้อย ! เจ้ารู้จักผู้นี้หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนร้องตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึมสำรวม

"ผู้อาวุโสยังไม่รู้จักว่าท่านคืออาจารย์ของผู้เยาว์ ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วตื่นเต้นสงสัยเป็นยิ่งนัก โพล่งสวนคำ

"เจ้ากับมันมีวัยห่างกันเพียงห้าหกปี หรือเจ้าจะมาแอบอ้างคือ ?"

งักเซ้งเทียนส่งเสียงกังวาน

"นี่จึงเป็นอาจารย์ผู้มีพระคุณที่แท้จริงของผู้เยาว์"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายเกรี้งกำลังทั้งมวลเข้าต่อสู้ ได้ยินไม่ตอบโต้ทันที สลับเท้าเปลี่ยนทิศทางหลายครั้งครา แสดงว่ามีความตื่นเต้นถึงขีดสุดแล้ว

โง้วเล้งจูพลันส่งเสียงทางลมปราณให้งักเซ้งเทียน

"เซ้งยี้ รีบเร่งรับเฒ่าผู้นี้แทนอาจารย์"

งักเซ้งเทียนถามด้วยความตระหนก

"อาจารย์จะไปที่ใด ?"

"ล้อทีเล่านั้งกิโตทุบเขาก่อนกำหนด ที่แท้เพราะเผชิญกับศัตรูเข้มแข็งที่สุดในชีวิต เมื่อใช้นกแสนรู้มาส่งข่าว บอกฝ่ายตรงข้ามมีนามกิมตี้จื้อกระไร เพื่อความปลอดภัยของยอดเขาเซ้งเทียนฮง อาจารย์จำต้องรีบเร่งรุดไปเองสักครา"

งักเซ้งเทียนชักกระบี่สั้นเล้งมั้วออกมา กระโดดเข้าไปในวงต่อสู้พลางร้องดัง ๆ

"อาจารย์โปรดถอยไป ให้ศิษย์สู้กับมันแทน"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วถูกกระหน่ำจู่โจมสิบกว่ากระบี่ซ้อน ๆ ดุกดามจนต้องเบี่ยงกายร้องสุดเสียง

"เด็กน้อย จะใช้สองรุมหนึ่งหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนเห็นอาจารย์พลิ้วตัวออกไปแล้ว หัวร่อฮาฮาตอบ

"ย่อมยังด้อยกว่าใช้เจ็ดรุมหนึ่งอีกมากหลายนัก"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วได้ฟังเดือดดาลจนแผดสุดเสียง

"เล่าฮู อาจารย์กับศิษย์ร่วมมือกันเนิ่นนานหลายสิบปีจนเป็นนิสัย หรือมีเพียงเด็กน้อยเจ้าเห็นเป็นเรื่องต้องตำหนิคนเดียว ?"

งักเซ้งเทียนเห็นผู้ชราทั้งหกทะยานติดตามอาจารย์ไปโดยกระชั้นชิด รีบพลิ้วควับออกไปไกลกว่าหกวา แล้วส่งเสียง

"ผู้อาวุโส พวกเรามาว่ากล่าวให้ชัดเจนก่อนค่อยต่อสู้"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วสะบัดค้อนคู่ดังควับเคว้ียว โถมออกไปแผดด่าสุดเสียง

"เด็กน้อย ระหว่างนี้จึงทราบเจ้ามีฉายาดาวเพชฌฆาต เล่าฮูกับเจ้ายังมีเรื่องราวใดน่าว่ากล่าวอีก ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงก้อง ถีบเท้าถอยหลังพลางกล่าวดัง ๆ

"เฒ่าเหลวไหล หลงกลยุแหย่ของนางปีศาจอั้งล้อเอียวก็แล้ว จะต่อสู้ต้อง

ไม่ใช้สู้ด้วยวิธีนี้"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วโถมจู่โจมสิบกว่าครั้งต่างไม่สัมผัสเป้า เดือดดาลจนกระโดดโลดเต้นร้อง

"เด็กบัดซบ ! หรือยังมีวิธีต่อสู้ที่แปลกใหม่กว่านี้ ?"

งักเซ้งเทียนเห็นมันหยุดโถมจู่โจมแล้วจึงส่งเสียง

"ต่อสู้วิธีนี้เสียเวลามากเกินไป คิดจะบ่งชี้ให้เห็นผลแพ้ชนะ ผู้เยาว์มีวิธีแปลกใหม่กว่านี้อยู่"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วแค่นเสียง

"มีลมรีบผาย มิเช่นนั้น กำหนดเวลาให้สู้สามวันสามคืน ผู้ใดร้องหยุดผู้นั้นเป็นฝ่ายพ่ายแพ้"

"ก่อนวันนี้ข้าพเจ้าต้องเห็นพ้องกับวิธีนี้ของผู้อาวุโส แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้ว ข้าพเจ้ากลัวคนอื่นจะฉกฉวยเอาเปรียบไป"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วประหลาดใจจนโพล่งถาม

"ผู้ใดกล้าไร้ยางอายปานนี้ กล้าฉกฉวยเอาเปรียบพวกเราได้ ?"

"ท่านครุ่นคิดดู ผู้นั้นแม้ไม่ฉวยโอกาสเอาเปรียบ ก็พอจะให้พวกเราสู้ตัวต่อตัว โดยไม่อาจพิชิตได้ง่ายดายนัก"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วดูออกว่างักเซ้งเทียนมิใช่ล้อเล่นกับท่าน รั้งค้อนคู่กลับมาแล้วโพล่งด้วยความสงสัย

"ในยุทธจักร นอกจากที่ตายไป กับที่หายสาบสูญ ที่เหลืออยู่ก็มีน้อยกว่าน้อย ยังมีคนเมื่อครู่ที่เป็นอาจารย์ของเจ้า แต่เล่าฮูเซี่ย พวกมันต้องไม่กระทำเรื่องสามานย์ปานนี้ ยังมีผู้ใด ?"

งักเซ้งเทียนเน้นเสียงด้วยสีหน้าขึงขัง

"เฒ่าเหลวไหล ลองบอกมาฟังดู ที่สาบสูญเป็นบุคคลใดบ้าง ? ผู้นั้นอาจบางทีท่านเคยรู้จัก กระทั่งอาจบางทีเป็นศัตรูกันอีกด้วย"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง พึมพำเบา ๆ

"ซุงตุ้งจื้อตายแล้ว ซิ่งตุ้นจื้อตายแล้ว ชิกฮุ้นกือสือ (วาสีเจ็ดวิญญาณ) หายสาบสูญไปแต่เมื่อเจ็ดสิบปีก่อน อา...เด็กน้อยเจ้าหมายถึงชิกฮุ้นกือสือ (วาสีเจ็ดวิญญาณ) ? เฮอะ เฮอะ ผู้นั้นนอกจากมีความอำมหิตเลือดเย็นกว่าธรรมดาแล้ว ยังมีไมตรีกับเล่าฮูไม่เลวนัก"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะปฏิเสธ "ไม่ใช่"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วเห็นฝ่ายตรงข้ามไม่รับปาก ต้องยิ่งคลางแคลงสงสัยกว่าเดิมจนส่งเสียงดัง ๆ

"ใช่เซี่ยงแป๊ะเฮ็กป๋า (เสือดำแห่งเซี่ยงแป๊ะ) หรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนสั่นศีรษะ ซิ่งจุงเล่าโจ๊วเลิกคิ้วสูง บอกชื่อฉายาติดต่อกันอีกห้าคน

งักเซ้งเทียนก็รู้สึกประหลาดใจจนถาม

"บรรดาพวกหายสาบสูญที่ท่านบอก มีพลังฝีมือระดับใดกัน ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วครุ่นคิดพลางตอบ

"ต่างทัดเทียมกับเล่าฮู ล้วนแล้วเคยต่อสู้กันมาไม่ต่ำกว่าสิบครั้งแปดครั้งทั้งสิ้น"

งักเซ้งเทียนเน้นเสียงหนัก ๆ

"กิมตี้จื้อ (จักรพรรดิทอง) เป็นอย่างไร ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วพลันกระโดดขึ้นร้อง

"ใช่มัน ?"

งักเซ้งเทียนเห็นสีหน้ามันไม่ถูกต้อง รีบผงกศีรษะรับ

"พลังฝีมือคนผู้นี้เป็นอย่างไร ?"

ร่างของซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายสั่นระริก แหงนหน้ามองท้องฟ้าแน่วนิ่ง เนิ่นนานจึงรำพึงเบา ๆ

"มันฝึกวิชากระบี่เง็กซ่วย (ทวารหยก) สำเร็จแล้ว ล้อทีแซกับเรา ต่างไม่ใช่คู่มือของมัน"

งักเซ้งเทียนเห็นมันรำพึงรำพันคล้ายตอบไม่ใช่ตอบ ทราบว่ามันบังเกิดความลำบากยากใจอย่างไม่เคยประสบมาก่อน จึงส่งเสียงดัง ๆ

"เฒ่าเหลวไหล ผู้นั้นเป็นบุรุษหรือสตรี ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วไม่ตอบพลันร้องสุดเสียง

"ตกลงใจเสี่ยงกับมันแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนสืบเท้าเข้ามาสองก้าว หัวร่อเสียงก้อง

"ผลแพ้ชนะของพวกเราอยู่ในตัวคนผู้นี้ ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วลดสายตาจากท้องฟ้ามามองหน้างักเซ้งเทียนแน่วนิ่ง เห็นมันมีสีหน้าฮึกเหิมจนห้าวหาญ จิตใจที่ชิงชังประสงค์ร้ายในตอนแรก ปลาสนาการหมดสิ้นทันที ผงกศีรษะรับคำ

"เจ้ามีความห้าวหาญนี้ และมีกำลังระดับนี้ เล่าฮูยินดีรับวิธีประลองนี้ของเจ้าเด็กน้อย ล้อทีแซปิดหุบเขาเป็นเรื่องเท็จ มันอาจจะลอบต่อสู้กับกิมตี้จื้อไปแล้วก็ได้"

"ผู้เฒ่าก็ทราบข่าว ผู้เฒ่าล้อทีเล่านั่งปิดหุบเขาเช่นกัน ?"

"ใช่ แต่เพิ่งทราบจากที่อาจารย์เจ้าบอกเมื่อครู่ หวนคิดในตอนนี้ ไม่แน่ใจว่าเจ้าต้องไม่ใช่เป็นศิษย์ในนามของล้อทีแซ"

"เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องสืบสาวเอาความอีก มาบอกการประลองของพวกเราเถิด"

"เจ้ายังมีเงื่อนไขใด ?"

"ท่านดูนี่กระไร ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วเห็นมันล้วงกล่องหยกออกมาใบหนึ่ง ต้องร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

"จิวทีล้อหมัง นั่นเป็นกล่องบรรจุจิวทีล้อหมัง !"

"ใช้ดาวข่มซิ่งจุงของท่านหรือไม่ ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายเป็นลูกหนังถูกปล่อยลม ผงกศีรษะตอบ

"เจ้าจับซิ่งจุงของเล่าฮูไปตัวหนึ่งแล้วกระมัง ? โอ...เรายังเข้าใจเป็นล้อทีแซลอบลงมือเสียอีก"

"ความต้องการของข้าพเจ้าไม่สูง เพียงขอซิ่งจุงของท่านมาครึ่งเดียวก็พอ"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วถอนใจส่งเสียง

"หากเจ้าสามารถเอาชัยกิมตี้จื้อได้ เล่าฮูไม่มีวาจาว่ากล่าว"

"กิมตี้จื้อไม่กลัวซิ่งจุงหรือไร ?"

"ใช่ มันมีของวิเศษชิ้นหนึ่งนามได้เล้งจำ (เข็มพญามังกร) สร้างขึ้นเพื่อสยบพิชิตซิ่งจุงของเล่าฮูโดยเฉพาะ ถูกซัดใส่เป็นต้องตาย มิเช่นนั้น นอกจากจิวทีล้อ-หมังเล่าฮูยังกลัวผู้ใดได้ ?"

"น่ากลัวยังมีสตรีอีกนางหนึ่ง"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วแค่นหัวร่อกล่าว

"เจ้าหมายถึงทายาทของกิมเล้งจื้อ ? เฮอะ บ้วยเหลือซิ่งกงเพียงสามารถฆ่าศิษย์ของเล่าฮูเท่านั้น จะเร็วจะช้า นางปิศาจร้ายต้องตายในมือเล่าฮูแน่นอน เด็กน้อย พวกเราไปหากิมตี้จื้อกัน พร้อมกันนั้น ยังอาจพบกับล้อทีแซอีกด้วย"

งักเซ้งเทียนผงกศีรษะรับคำ

"ขอบอกกันไว้ก่อน ผู้ใดพบก่อนผู้นั้นลงมือ ?"

"ให้กิมตี้จื้อเลือกก็แล้วกัน เด็กน้อย เจ้าต้องระวังไว้ ผู้นี้ก่อนจะลงมือโดยเปิดเผย ต้องคอยระวังการลอบประทุษของมันในทุกที่ทาง วิชาสลายร่างล่องหนของมันไม่ด้อยกว่าซิ่งตุ้นจื้อเลย ที่ยังไม่ทัดเทียมก็คือกลิ่นเหม็นในตัวของมัน ยามใดได้กลิ่นเหม็นจนยากจะทนทาน แสดงว่ามันเข้าใกล้ในรัศมีสามสิบวาของเจ้าแล้ว"

งักเซ้งเทียนแตกตื่นสงสัยจนโพล่งขึ้น

"หากมันไม่ต่อสู้โดยเปิดเผย ไยมิใช่ไม่อาจพิสูจน์ผลแพ้ชนะไปตลอดกาล ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วผงกศีรษะตอบ

"ปัญหานี้คือเรื่องที่ล้อทีแซเหยียดหยามดูแคลนที่สุด และเพราะสาเหตุนี้ ล้อทีแซจึงไม่กล้าพกกระบี่เซียนทั้งสามเล่มติดตัวเสมอมา กลัวจะถูกกิมตี้จื้อขโมยไปนั่นเอง"

งักเซ้งเทียนพลันนึกได้ว่า อาจารย์ยังไม่ทราบตื้นลึกหนาบางของศัตรูสำคัญผู้นี้ จึงรีบกล่าว

"พวกเราแยกกันไปหา ขอเพียงพบพาน พวกเราก็ใช้คนไปส่งข่าวเท่าที่จะกระทำได้ ให้ประเสริฐสุด นัดมันเลือกสถานที่ประลอง ซึ่งหมายความ หากมันรับปากยอมต่อสู้โดยเปิดเผย"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ตกลงกันตามวิธีนี้ก็ได้ เด็กน้อย เล่าฮูขอบอกเจ้าอีกประการ เพียงอาศัยกลิ่นเหม็นอย่าได้อาศัยเปลือกนอก กิมตี้จื้อสามารถปลอมแปลงตัวได้เป็นร้อยเป็นพันโดยไม่มีพิรุธเลย"

งักเซ้งเทียนหัวร่อตอบ

"คนเราต่างมีนิสัยเคยชินอยู่ประการ ผู้เยาว์เพียงใช้ความไม่เปลี่ยนต่อต้านร้อยเปลี่ยน ยังกลัวมันไปไย ?"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วสืบเท้าไปก้าวหนึ่งแล้ว ชะงักร่างหันมากล่าว

"เด็กน้อย นับว่าเจ้าเตือนสติให้เล่าฮูได้คิดถึงประการที่ไม่เคยคิดมาก่อนเลย นั่นคือกิมตี้จื้อมีนิสัยพิเศษอยู่จริง ๆ มันชมชอบแปลงตัวเป็นผู้สูงศักดิ์กับบัณฑิตทรงปัญญาที่สุด"

"ขอบคุณที่ชี้แนะ"

งักเซ้งเทียนคารวะขอบพระคุณแล้ว ทะยานกายปราดออกไป โลดแล่น

ด้วยความรุ่มร้อนสู่ภูเขาป้าอิ้วงยง จนข้ามยอดเขาหลายลูกแล้วหยุดลงกวาดตามอง เพื่อให้แน่ใจไม่ผิดทิศทาง

ทันใดนั้น เห็นเงาร่างสองสายพลิ้วผ่านไหล่เขาที่ตรงกันข้าม จำได้ว่าเป็นศิษย์ของซิ่งจุงเล่าโจ๊ว แต่คล้ายต่างบาดเจ็บมาแล้ว จึงครุ่นคิด

'หรือถูกอาจารย์ทำอันตรายบาดเจ็บ ? ไม่ใช่แน่ อาจารย์ต้องไม่ลงมือหนักหน่วงปานนั้น'

ความจริงคิดจะโถมเข้าไปสกัดถาม แต่พลันเห็นเงาร่างบนยอดเขาคุ้นตาอย่างยิ่ง จึงรีบเร่งเกร็งลมปราณ ทะยานขึ้นไปบนยอดเขาปานเหินบิน

จนเมื่อถึงยอดเขา พอดีคนผู้นั้นโถมลงมา ทั้งสองฝ่ายพอพบหน้า ผู้นั้นร้องดัง ๆ

"เซ้งยี้รีบไปดู ในหุบเขาซ้ายมือเมื่อครู่มีการต่อสู้ที่ดุดันยิ่ง"

งักเซ้งเทียนรีบถาม

"ตั้วแปะไฉนอยู่ที่นี่ ?"

ผู้มาคือเทียนซั่วซิ้งนั่นเอง ได้ยินมันกล่าวอย่างเร่งร้อน

"อาจารย์ของเจ้าเพิ่งกลับไป บอกว่ายุทธจักรปรากฏศัตรูเข้มแข็งที่สุดในประวัติการณ์ เรารับหน้าที่ลาดตระเวณบริเวณนี้เอง ส่วนเทียวเจ็กของเจ้าอยู่ทางทิศตะวันตก ล้อโกวโกวอยู่ทางทิศเหนือ สักครู่จะต้องมาสมทบกันในที่นี้"

งักเซ้งเทียนรีบบอกความละเอียดของกิมตี้จื้อไปแล้ว สุดท้ายเสริมขึ้น

"ตั้วแปะรีบไปบอกให้เทียวเจ็กกับล้อโกวโกวกลับไปรายงานความเป็นมาของศัตรูแก่อาจารย์ข้าพเจ้าทราบไว้ ศัตรูนี้ร้ายกาจที่สุดจริง ๆ มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจออกมาลาดตระเวนเพียงลำพังได้อีกแล้ว"

"ไปดูในหุบเขานั้นก่อนค่อยกลับเถิด"

งักเซ้งเทียนเหนี่ยวรั้งคัดค้านไม่ได้ จำต้องเร่งฝีเท้าไปที่หุบเขานั้นก่อน เพิ่งถึงปากหุบเขา พลันเห็นมีศพทอดอยู่ ณ ทางซากหนึ่ง เข้าดูในระยะใกล้ ต้องถอนใจส่งเสียง

"เป็นศิษย์ของซิ่งจุงเล่าโจ๊วอีก มิน่าเล่า เมื่อครู่เห็นสองคนบาดเจ็บหลบหนีไป"

เทียนซั่วซิ้งวิ่งเข้าในหุบเขาก่อน พบเห็นที่เชิงผามีศพอยู่อีกสามซาก ล้วนแล้วถูกพลังมือคอันหนักหน่วงกระแทกตาย จวบจนงักเซ้งเทียนตามเข้าไปถึงจึงจำได้ ถึงกับเป็นศิษย์ของซิ่งจุงเล่าโจ๊วอีก แต่ไม่ทราบถูกผู้ใดสังหารไป ?

ขณะเวลานั้นเอง พลันมีเสียงกิมเทียวแว่วลงมาจากหน้าผา

"เบื้องล่างใช่เซ้งยี้กับตั้วกอหรือไม่ ?"

"พวกเราเอง ล้อม่วยจื้อมาถึงแล้วหรือไม่ ?"

เทียนซัวซิ้งตอบไม่ทันขาดคำ กิมเทียวส่งเสียงอย่างเร่งร้อน

"เก้าไท้กงพานางลอบติดตามบุคคลลึกลับผู้หนึ่งไปแล้ว"

งักเซ้งเทียนรีบเร่งรัดเทียนซัวซิ้ง

"ตั้วแปะกับเทียวเจ๊เรีบกลับไป เก้าไท้กงอาจพบเห็นกิมตี้จื้อก็ได้ ข้าพเจ้าต้อง รีบเร่งไปเสริมกำลังโดยด่วน"

มันไม่มีเวลาตอบโต้กับกิมเทียวอีก กระโดดโลดแล่นขึ้นบนยอดผา พุ่งตัว ผ่านป่าทึบแห่งหนึ่งแล้ว เห็นเบื้องหน้าเป็นลำน้ำเล็ก ๆ รอบข้างไม่มีร่องรอยผู้คนจึง พุ่งตัวข้ามลำน้ำไป

มันคล้ายดั่งได้ยินกิมเทียวไปจากทางด้านนี้ จึงคำนวณว่าเก้าไท้กงกับล้อซู่พู่ ต้องไล่ศัตรูไปในทิศทางนี้แน่ ข้ามลำน้ำไปไม่ถึงห้าลี้ พลันเห็นซิ่งจุงเล่าโจ๊ววิ่งออก มาจากป่าทางด้านหน้า ต้องร้องสุดเสียงไป

"เฒ่าเหลวไหล ข่าวร้ายมาก ศิษย์ของท่านถูกฆ่าไปอีกสี่คนแล้ว"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วคล้ายทราบข่าวจากศิษย์ที่บาดเจ็บกลับไปรายงานแล้ว พอได้ ยินน้ำตาต้องหลั่งไหล ส่งเสียงเครือ

"เจ้ายังไม่ทราบเป็นผู้ใดลงมือกระมัง ?"

งักเซ้งเทียนส่ายศีรษะบอกไม่ทราบ ซิ่งจุงเล่าโจ๊วขบเขี้ยวเคี้ยวฟันตอบ

"กิมตี้จื้อ ! มันไม่เคยฆ่าคนที่ไม่อาจรับมือมันเกินสิบกระบวนท่า ครั้งนี้เนื่อง เพราะมีความแค้นกับเล่าฮู จึงละเมิดกฎเคยชินของมัน"

งักเซ้งเทียนโพล่งด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"สภาพนี้มิใช่แน่นอนนักกระมัง ?"

"เจ้ายังมีความกริ่งเกรงในเรื่องอันใด ?"

"ข้าพเจ้ากลัวมันจะเข่นฆ่าสังหารผู้ไร้ความผิดที่ขัดขวางมัน"

"มันมีสันดานโอหังลำพองที่สุด นัยน์ตายังเหนือกว่าศีรษะเสียอีก นอกจาก ล้อทีแซกับเล่าฮูแล้ว คนอื่น ๆ คล้ายเป็นเศษธุลีไร้ค่า มันบอกว่าฆ่าไปรังแต่แปด เปื้อนมือมันเท่านั้น"

งักเซ้งเทียนต้องลอบปีติอยู่ในใจ ที่ชาวยุทธ์ไร้ความผิดรอดพ้นมหันตภัยนี้

ไปได้ แต่ปากส่งเสียง

"ผู้เยาว์ตอนนี้ได้ข่าวที่ค่อยแน่ชัดมาประการ กิมตี้จื้ออาจจะมุ่งหน้าไปทาง เหนือก็ได้"

ดวงตาซิ่งจุงเล่าโจ๊วเป็นประกายวาวทันที แค่นเสียงจากไรฟัน

"เล่าฮูต้องการหามันมาเสี่ยงชีวิตด้วยให้ได้ เด็กน้อยตามเราไปเถิด"

งักเซ้งเทียนเห็นมันพุ่งตัวไปปานกวะแสลม จึงทะยานตามติดพลางถาม

"กรงนกของท่านเล่า ?"

มันถามเพราะเห็นที่หลังของซิ่งจุงเล่าโจ๊วไม่มีถุงผ้าอีก ซิ่งจุงเล่าโจ๊วตวาดเสียง เกรี้ยวกราด

"ไม่ต้องถามเล่าฮูซ่อนอยู่ในสถานที่ใด ? เจ้าสามารถเอาชัยกิมตี้จื้อได้ ทั้ง มวลล้วนยกให้เจ้าเลย"

แต่งักเซ้งเทียนทราบ มันต้องมอบกรงนกซิ่งจุงแก่ศิษย์สองคนที่ยังไม่ตาย นำไปซ่อนในสถานที่เร้นลับสักแห่ง และก็แน่ใจ เฒ่าเหลวไหลต้องการล้างแค้นอย่าง เร่งร้อน ทั้งยังต้องอาศัยกำลังของมันช่วยเหลืออีกด้วย เพราะตัวต่อตัว เฒ่าเหลว ไหลยากยิ่งจะเอาชัยกิมตี้จื้อได้แน่

เมื่อได้คิดเช่นนั้น งักเซ้งเทียนหัวร่อกล่าว

"ติดตามเช่นนี้ ไยมิใช่คล้ายตาบอดคลำทาง ? พวกเราต้องคิดหาวิธีก่อนจึง สมควร"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วร้องตัง ๆ

"เล่าฮูย่อมมีวิธีอยู่"

พลันเห็นบนยอดเขามีปักษาโฉบผ่านตัวหนึ่ง ซิ่งจุงเล่าโจ๊วร้องด้วยความตระหนก

"นั่นเป็นซิ่งจุง เจ้ายังพามันไปหาที่ตายหรือไร ?"

งักเซ้งเทียนหัวร่อฮาฮาตอบ

"ต่างมีวิธีใช้ที่ผิดกัน ท่านสั่งให้พวกมันต่อสู้กับผู้คน ข้าพเจ้าสั่งให้พวกมัน สะกดรอยตามคน ไม่แน่ว่าสามารถอาศัยมันหาจนพบตัวกิมตี้จื้อก็ได้"

ซิ่งจุงเล่าโจ๊วถามด้วยความกังวล

"เด็กน้อยควรอย่าใช้มันไปเสี่ยงอันตรายจึงประเสริฐสุด นางบำเรอสุดรัก ของกิมตี้จื้อตายในจะงอยปากของซิ่งจุงนี่เอง มันจึงอาฆาตแค้นเล่าฮูจับจิตใจ หาก เห็นซิ่งจุงเป็นต้องซัดเข็มพญามังกรของมันสังหารทันที"

ขณะงักเซ้งเทียนจะประฝีปาก พลันเห็นซิ่งจุงตัวนั้นพุ่งวาบขึ้นสู่อากาศสูงหลายร้อยวา รีบชะงักคำกระโดดปราดออกไปร้อง

"เฒ่าเหลวไหล มีการเตือนภัยแล้ว"

"นั่นมิใช่กิมตี้จื๊อ อาจจะพบคนอื่น ๆ ก็ได้"

งักเซ้งเทียนไม่สนใจซิ่งจุงเล่าโจ๊วจะตามไปหรือไม่ ? พุ่งปราด ๆ ขึ้นสู่ยอดเขาด้านซ้ายดุจสายฟ้า พอหยั่งเท้ากวาดตา มองเห็นในระยะไกลมีเงาร่างสามสายกำลังโลดละลิ่วเข้าไปในป่าทึบ ต้องแผ่นเสียงด้วยความแค้น

"ที่แท้เป็นอั้งล้อเอียวกี มาเคอเหลิงจู๊กับเทียนเต็กม้อเจ็ง ครั้งนี้ดูพวกเจ้าจะหนีไปที่ใดได้ ?"

มิคาดคิด งักเซ้งเทียนยังทะยานไม่ถึงชายป่าทึบ พลันมีเสียงหนึ่งดังกระทบโสตก่อน

"งักเซี่ยวเฮี้ยบโปรดไปทางซ้าย เล่าฮิวมีเรื่องสำคัญจะเรียนบอก"

งักเซ้งเทียนได้ยินรีบเปลี่ยนทิศทางโดยเร็ว เห็นที่หลังก้อนหินใหญ่มีศีรษะของสามคนโผล่ออกมา จำได้ว่าเป็นพวกสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียกับศิษย์มันที่มิได้พบกันเป็นเวลานานมากแล้ว จึงรีบเดินเข้าไปถามเบา ๆ

"ผู้อาวุโสทั้งสองกับอึ้งตั้วกอสบายดี ?"

แป๊ะตี้เฮียแย้มยิ้มถามทุกข์สุขเช่นกัน

"เซี่ยวเฮี้ยบสบายดี"

แป๊ะฮูหยินถาม

"เซี่ยวเฮี้ยบไล่ตามพวกอั้งล้อเอียวกีทั้งสามมากระมั้ง ?"

"ถูกแล้ว พวกมันคล้ายดั่งยังอยู่ในป่ามิได้ออกไป"

อึ้งกิมอิ่งสวนคำขึ้น

"พวกนางได้ลอบจู่โจมสามสุดยอดภาคเหนือสำเร็จโดยจี้จุดสำคัญไว้ แต่ถูกอาจารย์ข้าพเจ้าช่วยเหลือมาได้"

งักเซ้งเทียนร้องด้วยความตระหนก

"ตายไปหรือไม่ ?"

แป๊ะตี้เฮียส่ายศีรษะตอบ

"อาการสาหัสมาก เล่าฮิวส่งทั้งสามไปที่ป้าอ๊วงฮงแล้ว เชื่อว่าอาจารย์ของท่านต้องสามารถเหนี่ยวรั้งชีวิตพวกมันกลับคืนกลับมาได้"

งักเซ้งเทียนกล่าวอย่างเร่งรัด

"ขอเชิญผู้อาวุโสทั้งสองกับอึ้งตั้วกอรีบไปป้าอ๊วงฮง ตอนนี้ปรากฏมารร้ายยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ขึ้นคนหนึ่ง ผู้นี้กระทั่งล้อทีเล่านั้งกับซิ่งจุงเล่าโจ๊วยังรู้สึกตึงมือเลย"

แป๊ะฮูหยินรีบถาม

"ใช่บัณฑิตหน้าตาหล่อเหลา วัยประมาณสี่สิบปีหรือไม่ ?"

งักเซ้งเทียนรีบบอกความละเอียดของกิมตี้จื้อไป แล้วจึงถาม

"อาจเป็นมันก็ได้ ผู้นี้มีการปลอมแปลงตัวยอดเยี่ยมไม่อาจจับเค้าวัยและการแต่งกายของมัน ต่างไม่อาจยืนยันเรื่องราวใดได้ แป๊ะบ้อพบเห็นมันในที่ใด ?"

อึ้งกิมอิ่งชิงตอบขึ้น

"ที่ป่าเบื้องหน้า"

งักเซ้งเทียนร้องด้วยความตระหนก

"แน่ชัดไม่ต้องสงสัย พวกอั้งล้อเอียวก็ถูกมันสยบไว้เป็นข้าทาสช่วงใช้แล้ว"

แป๊ะตี้เฮียถอนใจกล่าว

"เซี่ยวเฮี้ยบคำนวณดั่งตาเห็น อั้งล้อเอียวก็มิเพียงพาพวกเทียนเต็กม้อเจ็งกับมาเคอเหล็งจู้สวามิภักดิ์เท่านั้น กระทั่งตัวนางก็ยังมั่วสุมก่อเรื่องบัดสีกับบัณฑิตผู้นั้นอีกด้วย"

แป๊ะฮูหยินหันมองสามีแวบหนึ่งกล่าว

"เซี่ยงกง โชคดีที่พวกเรามิได้ลงมือ"

แป๊ะตี้เฮียถอนใจกล่าว

"พวกเราไหนเลยมีความสามารถลงมือ กระทั่งจะช่วยสามสุดยอดภาคเหนือก็ยังต้องฉวยโอกาสที่พวกมันมิทันรู้ตัวจึงสำเร็จมาได้"

งักเซ้งเทียนถามด้วยความกังวล

"พวกผู้อาวุโสไปในตอนนี้ได้หรือไม่ ?"

สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียตื้นตันยิ่งนัก แป๊ะฮูหยินแย้มยิ้มกล่าว

"เซี่ยวเฮี้ยบเองก็ต้องระวังให้มากไว้"

งักเซ้งเทียนเกรงกลัวทั้งสามจะเกิดบาทภัยในระหว่างทาง รีบเดินพลางส่งเสียง

"ผู้เยาว์จะน้อมส่งพวกท่านจนถึงยอดเขาเบื้องหน้าค่อยแยกทางไปหามัน"

ขณะแป๊ะตี้เฮียคิดจะห้ามปราม งักเซ้งเทียนพลันเร่งรัด

"ผู้อาวุโสรีบไป มีคนในป่าเดินตามมาทางด้านนี้แล้ว"

"คงพบเห็นการเคลื่อนไหวของพวกเรากระมัง ?"

"ผู้อาวุโสทั้งสองกับอึ้งตั้วกอเพียงพุ่งตัวไปด้านหน้าเท่านั้น ผู้เยาว์จะคอยคุ้มกันทางด้านข้างและด้านหลังให้เอง"

แป๊ะตี้เอียโบกมือ พาภรรยาและศิษย์รักเกริ่งลมปราณทะยานฝ่าอากาศไปด้วยความเร็วไม่ผิดกับดาวตกจากฟ้า ชั่วพริบตาไปถึงใต้ยอดเขาที่เบื้องหน้า เหลียวมาไม่เห็นงักเซ้งเทียน แต่กลับเห็นมีเงาร่างสามสายกำลังทะยานไล่เข้ามาอย่างรวดเร็ว

แป๊ะตี้เอียนำทางกระโดดข้ามยอดเขา เห็นงักเซ้งเทียนยืนอยู่ทางด้านหลังยอดเขาก่อน ได้ยินมันร้องอย่างเร่งร้อน

"ผู้อาวุโสอย่าหยุด ที่ไล่ตามมาคืออั้งล้อเอียวกี มาเคอเหล็งจู๊ กับเทียนเต็กม้อเจ็ง ที่นี่ใกล้กับป่าทึบเกินไป ลงมือจะต้องกระตุ้นให้กิมตี้จื้อทามาได้ พวกเราต้องล่อพวกมันทั้งสามให้ไปไกลกว่านี้ค่อยลงมือ"

จบคำถลันกายเข้าซ่อนตัวอีกครั้ง แป๊ะตี้เอียยังคงพาภรรยากับศิษย์รักกระโดดโลดแล่นตามแผน จวบจนอีกสิบกว่าลี้ให้หลังมาถึงหลืบเขาแห่งหนึ่ง พบเห็นศัตรูติดตามเข้ามาใกล้กว่าเดิมมากแล้ว ทั้งสามทราบมีผู้ช่วยอยู่ทางด้านข้างจึงไม่หยุดเท้ารีรอ ยังคงแสร้งเปิดเผยร่องรอย กระโดดโลดแล่นปานเหินบิน

ไปไกลอีกหลายลี้ พลันได้ยินเสียงเทียนเต็กม้อเจ็งตวาดมาจากด้านหลัง

"ประสกยังไม่หยุดลงวิงวอนขอสวามิภักดิ์หรือไร ?"

เสียงของมันไม่ทันขาดคำ พลันได้ยินงักเซ้งเทียนตวาด

"พวกท่านก็หยุดเท้ารับความตายเถิด !"

สามีภรรยาแป๊ะตี้เอียได้ยินรีบหันร่าง เห็นงักเซ้งเทียนทะยานออกมาจากที่ห่างจากด้านหลังอั้งล้อเอียวกีไม่กี่วา คุกคามจนทั้งสามขวัญหนีดีฝ่อไป

อั้งล้อเอียวกีมีท่าทีเยือกเย็นกว่าทุกคน นางหัวร่อคักคักกล่าว

"ดาวเพชฌฆาต วันนี้เจ้าไม่มีทางรอดแล้ว"

งักเซ้งเทียนไม่สนใจ หันกล่าวกับแป๊ะตี้เอีย

"ผู้อาวุโสมีเรื่องเชิญตามสะดวกได้"

แป๊ะตี้เอียทราบว่ามันกังวลความปลอดภัยของพวกท่าน จึงตอบเสียงหนัก ๆ

"เชี่ยวเอี้ยบไม่ต้องกังวลพวกเล่าฮิวทั้งสาม ควรลงมือโดยเร็วจึงประเสริฐ"

มอเคอเหล็งจู๊เค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"มิว่าผู้ใดก็ห้ามออกไป!"

งักเช้งเทียนทราบ แป๊ะตี้เฮียต้องไม่ยอมให้ลงมือกับศัตรูเพียงลำพัง กลัวทอดเวลายาวนานเรื่องราวยิ่งเลวร้าย จึงชักกระบี่สั้นเล้งมั้วออกมาตวาด

"ท่านทั้งสามเข้ามาพร้อมกันเถิด กิมตี้จื้อคิดจะมาช่วยต้องไม่ทันแน่"

อั้งล้อเอียวกีหัวร่อคักคักกล่าว

"ข่าวของเจ้ารวดเร็วยิ่งจริง ๆ"

นางกล่าวแล้วสะบัดมือซัดประกายสีแดงสายหนึ่งพุ่งวาบขึ้นไปในอากาศ งักเช้งเทียนพอเห็นต้องตระหนกยิ่ง ทราบว่านางส่งรหัสขอความช่วยเหลือ รีบตวาดแล้วซัดกระบี่เล้งมั้วออกไปทันที

ประกายสีขาวเจิดจ้าปานแสงอาทิตย์ พุ่งวาบไปดุจมังกรร้าย พริบตานั้นภักตัวเทียนเต็กม้อเจ็ง มาเคอเหล็งจู้ อั้งล้อเอียวกีไว้ในประกายจนแน่นหนา มันถึงกับทุ่มเทกำลังภายในเท่าที่มีจนหมดสิ้น พอเริ่มต้นก็ใช้กระบี่บินจู่โจมศัตรูเลย แสดงว่าต้องการสังหารศัตรูให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

อั้งล้อเอียวกีพอเห็น ตระหนกจนกรีดร้องสุดเสียง

"กระบี่บิน !"

มาเคอเหล็งจู้กับเทียนเต็กม้อเจ็งไหนเลยยังมีเวลาให้ส่งเสียง ต่างเกร็งกำลังเต็มที่ ฟาดฝ่ามือออกต่อต้านสุดกำลัง ทั้งสามหันหลังชนกัน ทุ่มเทกำลังต่อต้านสุดฤทธิ์แต่ถูกรังสีกระบี่คุกคามจนรวมตัวเป็นกระจุกเดียวกันแล้ว

สามีภรรยาแป๊ะตี้เฮียก็คล้ายรู้จักความร้ายกาจนี้ แต่ยังมีความนับถือจนศิโรราบจับใจ เหลือบมองกันแวบหนึ่งแล้ว แป๊ะตี้เฮียกล่าว

"ความสูงส่งในวิชากระบี่ของผู้นี้ นับว่าไม่มีผู้ใดในยุคนี้ทัดเทียมได้จริง ๆ"

ทันใดนั้น แป๊ะฮูหยินร้องด้วยความตระหนก

"นั่นเป็นผู้ใด ?"

นางพลันพบเห็นนักศึกษากลางคนผู้หนึ่งปรากฏตัวอยู่ทางด้านหลังงักเช้งเทียนเพียงยี่สิบวา จึงร้องถามด้วยความตระหนก แป๊ะตี้เฮียรีบกระซิบ

"อาจเป็นกิมตี้จื้อก็ได้"

ขณะเวลานั้นมีชายชราอีกผู้หนึ่งปรากฏออกมาในอีกด้านหนึ่ง แลเห็นท่านเดินช้า ๆ เข้าหานักศึกษากลางคนพลางทักทาย

"กิมเฮีย มิได้พบกันนานแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินรีบชายตามอง ต้องร้องด้วยความลิงโลดยินดี

"ผู้อาวุโสล้อทีสบาย ?"

ผู้ปรากฏตัวในตะวันหลังถึงกับเป็นล้อทีเล่านั้งจริง ๆ ได้ยินท่านหัวร่อฮาฮาตอบ

"ศัตรูเยาว์ พวกเรามีวาสนาได้พบกันในสถานที่นี้อีกแล้ว"

งักเซ้งเทียนใช้มือซ้ายบงการกระบี่บินจู่โจมศัตรู มือขวาชี้ที่นักศึกษากลางคนถาม

"ผู้นี้มาถึงนานแล้ว หรือคือกิมตี้จื้อจริง ๆ ?"

ล้อทีเล่านั้งหัวร่อฮาฮาตอบ

"ศัตรูเยาว์มีฝีมืออยู่จริง ๆ ถูกแล้วถูกแล้ว มันกำลังชื่นชมพลังฝีมือของเจ้าอยู่ทีเดียว"

งักเซ้งเทียนมิทันเอ่ยปากตอบโต้ ได้ยินคนผู้นั้นแค่นหัวร่อส่งเสียง

"ล้อเฮียรีบสั่งเด็กน้อยหยุดมือด่วน"

ล้อทีเล่านั้งสั่นศีรษะตอบ

"เด็กผู้นั้นเป็นศัตรูเข้มแข็งของเล่าฮู เล่าฮูไม่มีอำนาจขัดขวาง"

นักศึกษากลางคนคือกิมตี้จื้อจริง ๆ แลเห็นมันสาวเท้าเข้าหางักเซ้งเทียนพลางแค่นเสียง

"ผู้แซ่กิมกลับจะทดลองดู มันมีความสามารถยิ่งใหญ่เท่าใดแน่ ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องกระวนกระวายยิ่ง ทราบว่าเรื่องราวฉุกละหุกคับขันแล้ว ต้องเกร็งกำลังภายในขั้วแม่เหล็กขึ้นจนสุดตัว ฝ่ามือซ้ายสะบัดหนักหน่วงถี่เร็ว พร้อมกับตวาดกึกก้องปานฟ้าร้อง ประกายสีขาวพลันวัดเข้าหากัน พร้อมกับมีเสียงแผดร้องโหยหวนสามคราดังตามติดมา !

อั้งล้อเอียวกี มาเดอเหล็งจู๊กับเทียนเต็กม้อเจ็งถึงกับถูกกระบี่บินฟันเอวขาดเป็นสองท่อนตายไปในทันที !

การสังหารคราวนี้ทั้งเร็วทั้งกะทันหัน จนกิมตี้จื้อถลันเข้าช่วยไม่ทันท่วงที ขณะมันจะลงมือ งักเซ้งเทียนก็ได้รั้งกระบี่หลบไปที่ด้านหลังล้อทีเล่านั้งปานสายฟ้า

ล้อทีเล่านั้งคล้ายถูกท่วงท่าของมันก่อกวนจนงุนงงไปวูบ แต่แล้วพลันหัวร่อฮาฮาเสียงก้องกล่าว

"ศัตรูเยาว์ พลังฝีมือเจ้า ยิ่งนานยิ่งชูขวัญเล่าฮูได้แล้ว"

งักเซ้งเทียนเพ่งมองกิมตี้จื้อแน่วนิ่ง ปากส่งเสียง

"ท่านผู้เฒ่าสมควรเปลี่ยนคำเรียกหาได้แล้วกระมัง ?"

ล้อทีเล่านิ่งทราบ มันหมายถึงเรื่องจิวทีล้อหมัง จึงรีบกล่าว

"นั่นเป็นของกำนัล ไม่ใช่ถ่ายทอดให้ เราสองยังเป็นศัตรูต่อกันดั่งเดิม"

งักเซ้งเทียนต้องลอบหัวร่อคำนึง

"นิสัยที่พิกลจนพิลึกของเฒ่าผู้นี้ ยังคงมิได้เปลี่ยนไปเลย"

กิมตี้จื้อพลิ้วตัวพลิกกลับไป ชี้หน้างักเซ้งเทียนกล่าว

"เด็กน้อย เจ้าคือวีรบุรุษลาซาวโง้วเล้งจูนั้นกระมัง ?"

ล้อทีเล่านั้งหัวร่อเสียงก้องตอบ

"โง้วเล้งจูคืออาจารย์มัน ตัวมันถูกผู้คนตั้งฉายาดาวเพชฌฆาตนามงักเซ้ง-เทียน กิมเฮียมีเจตนาประลองกระบี่กับมันกระมัง ?"

กิมตี้จื้อแค่นหัวร่อสวนคำ

"ข้าพเจ้าตั้งใจมาเชิญล้อเฮีย อีกหนึ่งเดือนให้หลังไปร่วมพิธีชุมนุมเทียนตี่ (สระสวรรค์) ที่เชี่ยงแป๊ะซัว หากเด็กน้อยนี้มีขวัญกล้าแข็ง ถึงเวลานั้นค่อยจัดการมันเถิด"

งักเซ้งเทียนหัวร่อเสียงกังวานตอบ

"เลื่อมใสวิชากระบี่ทวารหยกของท่านมานานแล้ว กำหนดนัดที่เชี่ยงแป๊ะ ข้าพเจ้าต้องไปขอรับการสอนแน่นอน"

กิมตี้จื้อแค่นหัวร่อถาม

"เจ้าได้ยินจากซิ่งจุงเล่าโจ๊วกระมัง ?"

"ฮา ฮา ซิ่งจุงเล่าโจ๊วกำลังหาท่านเพื่อคิดบัญชีอยู่"

"เฮอะ สระสวรรค์บนภูเขาเชี่ยงแป๊ะ คือสถานที่ฝังสังขารของมัน"

เสียงขาดคำร่างทะยาน ไม่สนใจซากศพทั้งสามบนพื้น ชั่วพริบตาก็หายไปในป่าทึบเบื้องหน้า

ล้อทีเล่านั้งหันมากล่าวกับงักเซ้งเทียน

"มันอาจจะฝึกกระบี่ทวารหยกสำเร็จแล้วจริง ๆ ถึงเวลาเจ้าต้องระวังตัวให้มาก"

"กระบี่เซียนทั้งสามเล่มของผู้อาวุโสต่อต้านได้หรือไม่ ?"

ล้อทีเล่านั้นสั่นศีรษะตอบ

"นั่นเป็นของตกทอดมาจากบรมาจารย์ ไม่ถึงวาระที่ซาเซียนกักร่อแร่คับขัน ไม่อาจใช้โดยพลการเด็ดขาด"

"ผู้อาวุโสตอนนี้ตั้งใจไปที่ใด?"

"เล่าฮูหาซิ่งจุงเล่าโจ๊วพบแล้ว จะร่วมทางกันไปเชี่ยงแป๊ะ ส่วนเจ้าจัดการเรื่องส่วนตัวก่อนค่อยติดตามไป อาจารย์ของเจ้าเคยประลองกับเล่าฮูมาหนึ่งพันกระบวนท่า กำลังภายในชั้นแม่เหล็กของอาจารย์เจ้าจึงเป็นดาวข่มวิชากระบี่ทวารหยกของกิมตี้จื้อ ตอนนั้นอย่างไรก็ต้องชวนอาจารย์เจ้าไปให้ได้ จึงจะมีทางพิชิตกิมตี้จื้อพ่ายแพ้"

จบคำโบกมือส่งเสียง

"เล่าฮูขอล่วงหน้าไปก่อน เจ้าไปพบกับพวกมิตรสหายเถิด"

งักเซ้งเทียนมองส่งท่านไปไกลแล้ว จึงเดินเข้าหาสามีภรรยาแป๊ะตี้เฮีย กล่าวอย่างนอบน้อม

"ผู้อาวุโสทั้งสองโปรดไปป้าอ๊วงฮงเถิด และกรุณาบอกเล่าเรื่องราวเมื่อครู่ต่ออาจารย์ผู้เยาว์ด้วย บอกว่าผู้เยาว์จะไปรออาจารย์ที่จงน้ำแน่นอน"

"เซี่ยวเฮี้ยบไปก่อนเถิด ให้เล่าฮิวฝังศพสามซากนี้แล้วค่อยเดินทาง"

"ขอรบกวนผู้อาวุโส"

งักเซ้งเทียนคารวะจรดพื้น ขอบคุณที่พวกผู้อาวุโสฝังศพแทนมัน

มันทราบระยะทางไปภูเขาเชี่ยงแป๊ะไกลอย่างยิ่ง จึงไม่รีรออยู่ได้ เร่งฝีเท้าสู่ทิศเหนือโดยเร็ว จวบจนพลบค่ำ เห็นออกพ้นเทือกเขาเทียนซัวแล้ว เบื้องหน้าปรากฏเงากำแพงเมืองรำไร จึงเร่งฝีเท้าจนเข้าเมือง รับทานอาหารค่ำอิ่มหนำ เดินทางฝ่าราตรีต่อไป

ด้วยฝีเท้าของมันในตอนนี้ เพียงเจ็ดวันเจ็ดคืนก็มาถึงเชิงเขาจงน้ำได้

ขณะจะเร่งรีบขึ้นไปพบบิดามารดาบนภูเขานั้น พลันเห็นมีเงาร่างสายหนึ่งวิ่งอย่างเร่งร้อนเข้ามาในทิศทางนี้ งักเซ้งเทียนมองฝ่าหมอกบางยามเช้าไปเห็นชัดตา ร้องสุดเสียงด้วยความปีติ

"ตอแป๊ะแปะไฉนอยู่ที่นี้ ?"

ผู้มามิใช่ใครอื่น ตอเคอฉูหัวหน้าราชองครักษ์ของราชสำนักแมนจูนั่นเอง มันได้ยินเสียงต้องงุนงงไปวูบ จวบจนเห็นชัดจึงหัวร่อตอบ

"เซี่ยวเฮี้ยบกลับมาแล้ว ?"

งักเซ้งเทียนปราดเข้าไปคารวะทักทาย

"แป๊ะแปะคงสบายดี มาที่สำนักข้าพเจ้าด้วยเรื่องสำคัญอันใด ?"

"เราได้รับคำสั่งจากองค์ราชบุตรมากราบคารวะบิดามารดาของท่าน มิคาด ขึ้นไปถึงภูเขาพบแต่ความว่างเปล่า ประตูบ้านปิดสนิทแน่น เพียงพบกระดาษแผ่นเดียวเท่านั้น"

"โอ้ ! ในกระดาษเขียนว่าอย่างไร ?"

"พวกซือเฮียของท่านคุ้มกันส่งบิดามารดาท่านไปยอดเขาป้าอ๊วงฮงแล้ว"

งักเซ้งเทียนได้ยินปลื้มประโลมใจยิ่งนัก ระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ถาม

"พวกท่านไปกี่วันแล้ว ?"

"ในจดหมายบอกวันขึ้นสามค่ำเดือนสาม วันนี้ขึ้นห้าค่ำแล้ว"

งักเซ้งเทียนจึงบอกเล่าเรื่องราวในระหว่างนี้ไปโดยละเอียด สุดท้ายเสริม

"ขอความกรุณาแป๊ะแปะกราบถามทุกข์สุขกับอ๊วงจื้อเจ็กเจ่กแทนผู้หลานด้วย ผู้หลานไม่มีเวลาจะไปกราบที่ปักกิ่งเอง"

ตอเคอลูได้ฟังเรื่องราว ทั้งตระหนกทั้งกระวนกระวาย เน้นเสียงหนัก ๆ

"การไปเชี่ยงแป๊ะครานี้ มีอันตรายร้ายแรงเหนือธรรมดาจริง ๆ"

"ใช่ ผู้นี้ไม่กำจัดจะต้องเป็นมหันตภัยในยุทธจักรแน่นอน ผู้หลานยอมเสี่ยงตาย ก็ต้องไปตามกำหนดนัดให้ได้"

"เวลากระชั้นมากแล้ว เราไม่กล้าถ่วงเวลาเรื่องสำคัญของท่าน ขอลาในตอนนี้เลย ไว้พบกันในโอกาสหน้าเถิด"

งักเซ้งเทียนมองส่งตอเคอลูไปแล้ว ยังคงเดินขึ้นภูเขาไปตามลำพัง จวบจนถึงกระท่อมที่กำเนิด เห็นประตูปิดสนิทแน่นจริง ๆ อดรู้สึกว้าเหว่เดียวดายไม่ได้ เดินวนเวียนอยู่เนิ่นนาน ถอนใจเบา ๆ รำพึง

"มิได้กลับมาหลายปี หน้าบ้านถึงกับรกร้างปานนี้"

คืนนั้น มันนอนตากน้ำค้างที่หน้าบ้านนั่นเอง คล้ายดั่งมีความรักอาลัยจนไม่อาจตัดใจจากไปทันที และมักลุกขึ้นไปวิ่งบนยอดเขา ดูสถานที่เล่นเมื่อครั้งยังเยาว์วัย คล้ายดื่มด่ำกับอดีตกาลที่ผ่านพ้นไปโดยไม่อาจย้อนกลับมาได้อีกแล้ว

ทันใดนั้น มีเสียงลาก้องกังวานขึ้นที่เชิงเขา ทำลายความครุ่นคิดของมันสะบั้นไปทันที ชั่วครู่มีเงาสีขาวพุ่งวาบขึ้นมาพร้อมกับเสียงกังวานของผู้หนึ่ง

"เซ้งยี้อยู่ที่ใด ?"

งักเซ้งเทียนได้ยินต้องสะท้านเฮือกใหญ่ จำได้ว่าเป็นเสียงอาจารย์โง้วเล้งจู ลดมิได้ต้องร้องสุดเสียง

"อาจารย์ เซ้งยี้อยู่ที่นี่"

โง้วเล้งจูขี่อยู่บนหลังลาแสนรู้สร้อยขาว ได้ยินวิ่งปราดเข้าไป พอเห็นหน้ากล่าวอย่างเร่งร้อน

"ฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักเกิดเรื่องแล้ว"

งักเซ้งเทียนปราดเข้ามาต้อนรับ ส่งเสียงราบเรียบ

"อาจารย์ สตรีทั้งสองนางไม่อาจเยียวยารักษาได้ ท่านผู้เฒ่ารุ่มร้อนไปไย ?"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ใจตื่นเต้นจนตึงเครียดแล้ว

โง้วเล้งจูแค่นเสียงตวาด

"เจ้ารู้จักกระไร ?"

งักเซ้งเทียนยังไม่เคยถูกอาจารย์ตวาดมาเลย ตอนนี้เห็นสีหน้าของท่านบูดบึ้งด้วยโทสะ ต้องตระหนกจนไม่กล้าเงยหน้าอีก ส่งเสียงแผ่วเบา

"เซ้งยี้ไม่ทราบ อาจารย์โปรดระงับโทสะด้วย"

มันยังพบเห็น โง้วเล้งจูมีเหงื่อแตกโชมกาย ทีท่าอ่อนล้าระโหย ต้องโพล่งด้วยความตระหนก

"อาจารย์เป็นไรไป ? ท่านผู้เฒ่าต่อสู้กับผู้ใดจึงดุเดือดรุนแรงปานนี้ ?"

โง้วเล้งจูโบกมือส่งเสียง

"รีบตามเราลงจากเขา บอกเจ้าในระหว่างทางเอง"

งักเซ้งเทียนรับคำอย่างนอบน้อม รีบวิ่งตามหลังลาขาวลงจากยอดเขา จนถึงเชิงเขาโง้วเล้งจูจึงกล่าว

"บิดามารดาของเจ้าในครั้งนี้ หากไม่มีแป๊ะอั้งงักกับฉิ่นเจ็งเจ็งคุ้มกันช่วยเหลือแทบต้องตายในมือกิมตี้จื้อแล้ว และหากอาจารย์ไปไม่ทันท่วงที สตรีทั้งสองก็ต้องตายในฝีมือกิมตี้จื้อเช่นกัน"

งักเซ้งเทียนตระหนกจนร้องสุดเสียง

"เป็นเรื่องราวใดกัน ?"

โง้วเล้งจูถอนใจตอบ

"มิทราบกิมตี้จื้อไฉนจึงสืบพื้นฐานของเจ้าได้ชัดเจน ในระหว่างทางที่มันกลับเชี่ยงแป๊ะ บังเอิญพบขบวนเดินทางของบิดามารดากับซือเฮียเจ้า ส่วนฉิ่นเจ็งเจ็งกับแป๊ะอั้งงักนั้นไล่ตามร่องรอยกิมตี้จื้อ เพื่อสังหารล้างแค้นมันที่รับตัวอั้งล้อเอียวกีไว้ ทั้งสามฝ่ายพอดีพบกันในสถานที่ห่างจากภูเขานี้สามร้อยกว่าลี้ ดีที่สตรีทั้งสองพบ

บิดามารดาเจ้าก่อนจะเผชิญกับกิมตี้จื้อชั่วครู่ เพิ่งสอบถามได้ความละเอียดมา กิม-ตี้จื้อก็ทราบข่าวติดตามไปถึง สตรีทั้งสองเพราะต้องการช่วยผู้เฒ่าสองท่าน จึงได้ปะทะกับกิมตี้จื้ออย่างหักหาญ แต่พวกนางไหนเลยเป็นคู่มือกิมตี้จื้อได้ แทบจะตายในวิชากระบี่ทวารหยกของมัน โชคดีที่อาจารย์บังเอิญพบกับล้อทีเล่านั้งและซิ่งจุงเล่าโจ๊วเดินอยู่ในเส้นทางสายนั้นด้วย และล้อทีเล่านั้งได้บอกกับเรามาก่อน วิชากระบี่ทวารหยกของมันมีแต่กำลังภายในชั่วแม่เหล็กของเราพอจะสยบพิชิตได้ ดังนั้นเอง พอเผชิญกัน เราจึงทุ่มเทกำลังเสี่ยงกับมันเต็มความสามารถ ประหัตประหารตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงเที่ยงวันนี้ จึงนับว่าทำลายล้างมันไปได้”

งักเซ้งเทียนถามด้วยความกังวล

“กำลังภายในของอาจารย์คงถูกกระทบกระเทือนบอบช้ำไม่น้อย ?”

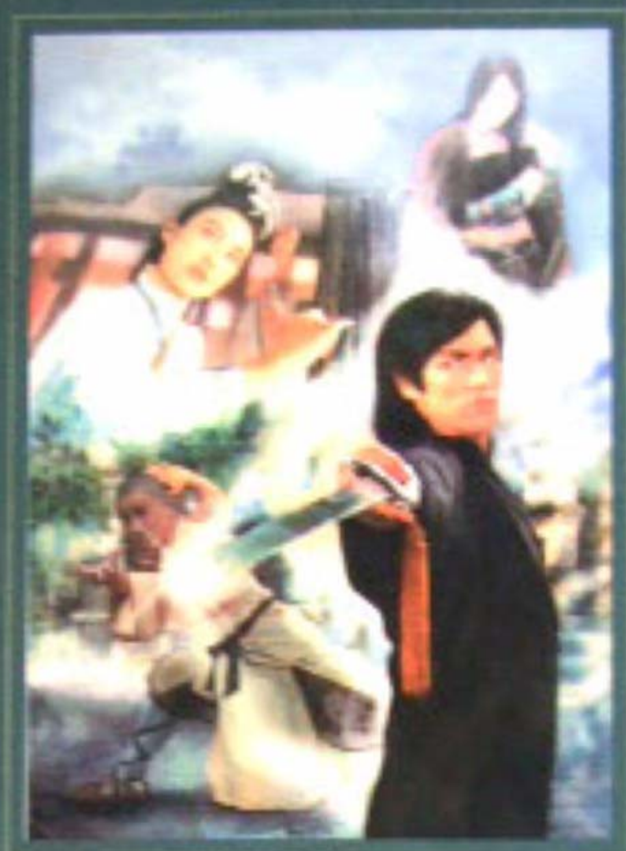
“ใช่ ไม่ฝึกอีกสามปี ไม่มีทางทุเลาเป็นปกติได้”

หยุดเล็กน้อย โง้วเล้งจูกล่าวต่อ

“ล้อทีเล่านั้งกับซิ่งจุงเล่าโจ๊วปรองดองกันได้ สองผู้เฒ่ากับสองสตรีคุ้มกันบิดามารดาเจ้าไปที่ยอดเขาเซ้งเทียนฮงแล้ว แต่สตรีทั้งสองบอบช้ำภายในสาหัสมาก จะต้องให้เจ้าเป็นผู้นวดเฟ้นถ่ายทอดกำลังภายในจึงจะทุเลามาได้ ดังนั้น เราจึงรีบเร่งมาหาเจ้า โชคดีที่พบตอจังก้วงในระหว่างทาง มิเช่นนั้นเห็นทีต้องไล่ไปที่ภูเขาเซี่ยงแป๊ะแน่นอน”

อาจารย์กับศิษย์ทั้งสองเร่งฝีเท้าสู่ป้าอ๊วงฮงโดยเร็ว เมื่ออธรรมสยบอยู่ในอำนาจของธัมมะ ยุทธจักรย่อมมีช่วงเวลาสงบสันติอีกยาวนาน

จ บ บ ริ บู ร ณ์

นี่คือปริศนาที่บ่งบอกสุดยอดวิชาของยอดคนสุงตุ้ง-เซียนอง (เซียนเฒ่าเบิกฟ้า) ที่ทุกผู้คนในยุทธจักรพลิกแผ่นดินค้นหา

และผู้ที่ปริศนานี้ได้ มันคือยอดอัจฉริยะทายาทแห่งสำนักกองน้ำ 'ดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน'

ยุทธจักรร้อนเร่าดังไฟลน หมู่มารมากหลายมุ่งหวังครอบครองยุทธจักร และดาวเพชฌฆาตงักเซ้งเทียน คือผู้ที่เกิดมาเพื่อปราบมาร !